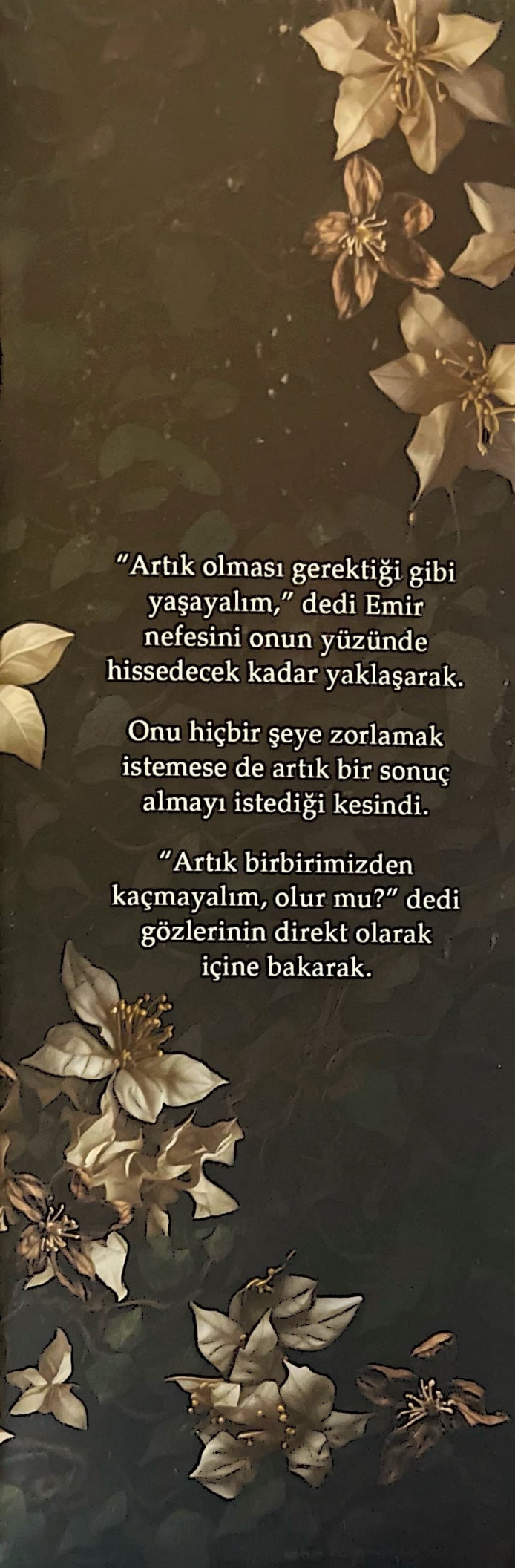

acı
çikolata
I
DAMLA AKBULUT

"Artık olması gerektiği gibi yaşayalım," dedi Emir nefesini onun yüzünde hissedecek kadar yaklaşarak.

Onu hiçbir şeye zorlamak istemese de artık bir sonuç almayı istediği kesindi.

"Artık birbirimizden kaçmayalım, olur mu?" dedi gözlerinin direkt olarak içine bakarak.

Geçmiş bir hayalet gibi peşinizden geldiğinde, ona boyun eğmekten başka çareniz kalır mıydı?

İlkim Çetin, yıllar sonra döndüğü üniversitede artık başarılı bir akademisyendi. Hayatını yoluna koymaya çalışırken karşısına çıkanlar onu yeniden yıllar öncesine götürmeye çalışsa da İlkim'in bunu kabul etmeye pek niyeti yoktu.

Yıllardır peşini bırakmayan anılar, geçmişin acı hatıraları ve yeri hiç silinmeyen bir adam.

Emir Feza Dağlı, senelere yayılan acısının en sonunda biraz olsun dindiğine inandığında, hayatını altüst eden kadınla yeniden karşılaşacaktı. Yıllardır onu yiyip bitiren sorulara cevap alamasa da pes etmek aklının ucundan dahi geçmeyecekti.

Seneler süren bir bilinmezlik, zamanın acımasızlığı ve etkisi hiç geçmeyen bir kadın.

İki yaralı kalp, yeniden birbirinin yörüngesine girdiğindeyse bu kez hiçbir şey yıllar önceki gibi olmayacaktı.

/pukkayayinlari

PUKKA YAYINLARI

9 786259 961125

ACI ÇİKOLATA

Damla Akbulut

ACI ÇİKOLATA - 1
Damla Akbulut

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Editör: Buse Güler
Düzelti: Damla Çağlı
Son Okuma: Dila Öz
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Eylül 2023
ISBN:978-625-99611-2-5
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editör@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
GÖKSU MATBAA
Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.
Nurhan İş Merkezi No:28-30A
Bayrampaşa/İstanbul
Sertifika No: 47617

ACI ÇİKOLATA

Damla Akbulut

Sevgi her yarayı iyileştirir, zaman herkese iyi gelir.
İkinci şansı hak eden aşklara ve aşıklara...

PROLOG

28 Aralık 2014, İstanbul

Hayat, bazen çok fazla bilinmeyeni olan bir denkleme benzer. Denklemi çözmek için önce bilinmeyenleri bulmanız, sonra da hepsini yerlerine yerleştirmeniz gerekir. Böyle anlatınca ne kadar da kolaydır, değil mi?

Peki ya tüm bilinmeyenler elinizdeyken yine de bir bütün oluşturamadığınız bir denklemin içindeyseniz...

O zaman nasıl bir yol izlemeniz gerekir?

Genç kadın boynundaki atkıya daha sıkı sarılırken dolu gözleriyle de kocaman camların ardında uzanan uçak pistini seyrediyordu. Zihnindeki düşünceler, aklındaki cevaplanamayan sorular ve son zamanlarda öğrendikleri kalbinde kocaman bir karmaşaya sebep oluyordu. Çıkar bir yol bulamadığı gibi, kendini de bir türlü toparlayamıyordu.

Çok fazla şey vardı. Aşılamayacak, sindirilemeyecek ve kabullenmesi oldukça zor olan şeyler. Hepsini aşmak için günler, aylar *hatta belki yıllar gerektirecek şeyler.*

Hemen yanında duran arkadaşı çantasından küçük bir paket çıkardığında, İlkim'in bakışları yan tarafından uzanan ele döndü. Ona uzatılan çikolatayı gördüğünde başını sessizce iki yana salladı.

"Yiyemiyorum ki biliyorsun."

Kızıl saçlı arkadaşı çikolatanın paketine daha dikkatli baktığında gözleri farkındalıkla kısıldı. "Affedersin, yanlış paket," diye mırıldanıp mahcup bir ifadeyle gülümsedi ve tekrar önüne döndü. Sütlü çikolatayı yerine koyduktan sonra çantasından bir diğer paketi çıkardı.

Bitter çikolata paketini.

Genç kadın gülümseyerek kendisine uzanan yeni paketten bir parça çikolata kopardı. Küçük kareyi dilinin üstüne bırakıp dudaklarını kapadı ve bakışlarını yeniden uçak pistine çevirdi. Karanlık pistin üzerinde yavaşça beyaz renkli ışıkları takip ederek ilerleyen uçağa baktı. Sessiz, iç çekişe benzeyen bir nefes aldıktan sonra kollarını da yeniden birbirine bağlamıştı.

Aralık ayının son haftası olduğu için hava fazlasıyla soğuktu. Yılbaşı şunun şurasında yalnızca birkaç gün uzaktaydı ama henüz kardan ufacık bir iz dâhi yoktu. Sanırım bu ayı böyle bitirmek üzereydiler. Eğer son günlerde hava durumu beklenmedik bir sürpriz yapmazsa bu seneyi karsız kapatacaklardı.

Hoş, böyle bir şey olsa bile İlkim onu ne yazık ki göremeyecekti.

Bir saat içinde kalkacak olan uçakla evine dönüyordu. Annesinin ve babasının yanına, *Marmaris'e.*

Dudaklarına buruk bir gülümseme yerleştiğinde, gözlerinin dolmaması için bakışlarını tavana kaldırdı. Bir süre boşluğu izleyip altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Ağlamayacaktı çünkü biliyordu ki ağlamak bir şeyleri düzeltmiyordu. *Hayır, hiçbir şeyi.*

Ağlamak hiçbir şeyi düzeltmiyordu.

Düşündüğünden de karmaşık, hayal ettiğinden de zor bir hayata sahipti ve kendisine nasıl bir yol çizmesi gerektiğini bilmiyordu. Bir türlü onun için doğru olan seçeneği bulamıyordu. *Üstelik doğru bir seçenek var mıydı onu da şu an kestiremiyordu.*

Kulaklarına dolan ses, odağını düşüncelerinden aldı ve zihnindeki o yoğun bir sisle çevrelenmiş balonun patlamasına yardımcı oldu. Bakışlarını hemen yanında oturan arkadaşına döndürdüğünde, "Asla anlayamıyorum," dedi kadın. Üzerindeki simsiyah, şişme mont yüzünden küçücük bedeni kocaman görünüyordu. Kızıl saçlarını en tepesinden başlayarak örmüştü ve soluk teni, soğuğun etkisiyle hafifçe kızarmıştı. Ona kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Sen nasıl yiyebiliyorsun ki bunu? Çok acı geliyor bana... İnsan göz göre göre çikolatanın acısını nasıl sever?"

Acı çikolata.

İlkim hafifçe gülümsedi. Başını ona doğru eğdiğinde gözlüğünün üstünden arkadaşına anlık bir bakış atmakla yetinmişti. Üstelik dilinde beliren çikolatanın tadı da çoktan uçup gitmişti.

"Bazı şeyler senin seçeneğin dahilinde olmuyor, Seçil. Bitter çikolata da hiçbir zaman benim ilk tercihim olmadı. Zorunlulukların sana başka şans bırakmadığı zaman, elinde olan tek şeyle yetinmeyi öğreniyorsun. Acıya da çikolatanın acısına da..."

Seçil başını sessizce salladı ve dirsekleri birbirine değerken arkadaşına doğru eğdi başını. Onun omzunda yer buldu kendine. Derin bir nefes aldı. "Zorunluluklar..." dedi sessizce. Her şeyin sebebini açıklayabilen tek kelimeydi.

Yeniden küçücük, minicik bir gülümseme belirdi İlkim'in dudaklarında. Kırıktı, belki de acıyla doluydu.

"Zaten bütün bu tantana da zorunluluklar yüzünden değil mi, bu yüzden gitmiyor muyum şehrimden?" dedi bakışlarını etrafta rahatsızca gezdirerek. "Bu yüzden kaçıyorum. Her şeyden, herkesten. Ondan bile."

"Şşş..." dedi Seçil. Başını onun omzundan kaldırıp yüzüne çevirdi. Yine çehresine yerleşen taviz vermeyen ifadesiyle ve çatık kaşlarıyla, kız kardeşi gibi gördüğü arkadaşına baktı. "Her şeyi yoluna koyup döneceğiz tamam mı? Öyle konuştuk. Öyle anlaştık. Halledeceğiz."

"Halledeceğiz değil mi?" dedi kadın içindeki umutla. Her geçen dakika içine düştüğü o çıkmaz büyüse de bir şekilde içinde bir yerlerden sızan o ince ışığa tutunmayı başarıyordu. Kahve kürelerini dostunun yeşillerine değdirdi ve yaşlarla parlayan gözlerinde, cılız bir umut ışığı yandı. Senelerin o ışığı söndürecek mi yoksa parlatacak mı olduğunu bilemeden baktı yakın arkadaşına.

"Bir yolunu bulacağız, değil mi Seçil?"

"Bulacağız ve inan bana, onu aramaktan hiç vazgeçmeyeceğiz İlkim. Sana söz. Kalp sözü..."

"Kalp sözü," diye mırıldandı o da buruk ifadesiyle. Ardından sessiz, minnet dolu bir gülümsemeyle arkadaşına baktı ve daha fazla dayanamayarak sıkıca sarıldı ona. Bir süre kendisine dolanan kolların sıcaklığıyla, hissettirdiği güvenle öylece kaldı İlkim.

Uçağın anonsu yapılana kadar bekleme salonunda sessizce, hiç konuşmadan oturdular.

İkisi de biliyordu ki *konuşacak çok şey vardı ama söylenecek hiçbir şey yoktu.*

En sonunda, "Hadi," dedi Seçil ondan ayrılarak. Hafifçe ayaklandı ve sırt çantalarını kavradı. "Bu bizim anonsumuz. Şimdi gidiyoruz ama sakın unutma..." Elini onun eline sardı ve sıkıca tuttu. "En kısa sürede geri dönebilmek için."

İlkim başını salladı. "En kısa sürede, geri dönebilmek için," diye onayladı arkadaşını. Ardından bilet kontrolü için sıraya girdiler ve uçaktaki yerlerine yerleşmek için ilerlediler. O gece, ikisi uçağa binip Dalaman'daki havaalanına inene kadar hiçbir şeyden haberleri olmadı.

İlkim şehirden ayrıldığında damağında kalan acı tat, onu seneler boyu bir gölge gibi takip edecekti.

O gece ağlayan, yalnızca gidenler ya da geride kalanlar değildi çünkü İstanbul da İlkim gittikten sonra ağlayacaktı. *Bembeyaz, lapa lapa ve aralıksız.*

Aynı, kadının ardında bıraktıkları gibi.

Aynı, arkada bırakılanın kaybettikleri gibi.

Bazı ilişkiler acı çikolataya benzerdi. Başta tatlı olduğunu düşünürdünüz ama damağınızda kalan asıl tat bambaşka olurdu. Tatlı, çoğu zaman acının ardında kalırdı çünkü *acı hep bir adım öndeydi, hep daha baskın olandı.*

Yine de tadı belliydi. Keskindi.

Peki ya bu hikâyenin sonu...

Onun için de aynı şey söylenebilir miydi?

BİRİNCİ BÖLÜM

♫ *Wafia, Heartburn*

Nisan, 2020

Gecenin karanlığı, birbiri ardına sıralanan yalanları gün yüzüne çıkarmadan hemen önce bütün sahtelikler bir kokteyl masasının çevresinde, kırmızı halının üzerinde buluştu.

Işık düştü, perde aralandı.

Kadının boğazının derinlerinden gelen kahkaha, ne kadar sahte olduğunu kanıtlayan yüksek bir tona sahipti. Sosyetenin ve basının içinde atılabilecek bu klasik kahkahaya çevresindeki herkes yeterince alışkındı. Umursanmadı.

Adam, elini yanındaki şuh kahkahanın sahibi olan kadının beline sarıp parmaklarını minik pencere şeklindeki dekoltesinde kımıldattığında, onun yüzünde de dünyanın en sahte ifadelerinden biri belirmişti.

Her zamanki gibi diye düşündü. Her zamanki insanlar, aynı sahte tavırlar, birbirinin benzeri konular ve bir şekilde birbirinin aynısı olmayı başarabilen mekânlar.

Yanında duran uzun boylu, parlak sarı saçlı ve kalın dalgalarının kıyısına tutturulan taşlı toka gibi ışık saçan bir gülümsemeyle etrafına pozitiflik dağıtan nişanlısı da buna dahildi.

Didem, bir süredir hayatında, davetlerde ve belirli zamanlarda boy gösteren bir kadındı. Çekiciydi, modelleri kıskandıracak bir fiziğe ve bunun farkında olan küstah bir tavra sahipti. Adamın bunlarla ilgilendiği yoktu.

Emir Feza, uzun zamandır içinde yaşadığını hissettirecek tek bir kırıntı bile barındırmayan, kalbinin kıyısında dolanan ve bedenini çepeçevre saran huzursuz duygulara alışıktı.

Ancak bu gece içinde farklı bir huzursuzluk, farklı bir diken üstündelik vardı. Yerinde hafifçe kımıldadıktan sonra *en mutlu biziz* pozlarıyla basını eğlendiren nişanlısının pırlanta küpelerle süslü kulağına doğru eğildi. Uzaktan bakıldığında dudaklarını kulağına bastırıyormuş gibi görünüp keyifli bir gülümsemeyle, bu anı magazin tayfasına sunuyormuş gibi dursa da sözleri ve cümlesinin akıttığı zehir barizdi.

"Bu kadar oynadığın yettiyse eğer *bitir artık Didem.* Bütün geceyi burada mı geçireceğiz?"

Ardından dudaklarını biraz kaldırıp kadının şakağına ruhsuz, hissiz bir öpücük bıraktı. Flaşlar art arda patlamaya devam ederken kızın yüzündeki gülümseme bir an olsun sönmemişti. Aksine Emir'in koluna mengene gibi sardığı ince uzun parmaklarını aşağı yukarı gezdirmeye ve şovuna iki elle sarılmış bir biçimde tiyatrosunu sahnelemeye devam ediyordu.

Sonunda magazincilerin uzun kalabalığından ve hiç dinmeyen flaş ışıklarından kurtulup geniş mekânın içinde ilerlemeye başladıklarında, kendilerine ayrılan masayı bulmaları pek uzun sürmedi. Didem gördüğü insanların yanına yönelmek adına adamın elinden sıyrıldı ve uzaklaşmaya başladı. Onu umursamayan Emir ise masalarında bulunan diğer çifti gördüğü an rahat bir nefes aldı. Biçimli dudakları iki yana kıvrıldı ve o an, elini bırakan manikürlü tırnakların hiçbir önemi kalmadı.

Emir'in keyfini yerine getirebilecek tek şey, yıllarını birlikte geçirdiği dostu ve onun tatlı eşi olacaktı. Bakışları Berin'in artık daha da belirginleşmiş karnına kaydığında, içindeki huzursuzluk büyük ölçüde dağılacaktı. Bu yüzden arkadaşı Ateş'in değil, Berin'in yanına oturdu. Ateş siyah takım elbisesinin içinde, Berin ise tamamı parlak pullardan oluşan gözleriyle aynı renk, ışıltılı açık mavi bir elbiseyle fazlasıyla güzel görünüyordu.

Yerine yerleştiği gibi Berin'in eli omzuna dokundu. "Hayatım, hadi sen varsın diye geldik tamam da onun boy gösterisini kim çekecek şimdi akşamın kör saatinde?" dedi sitem eder gibi. Didem'i görmemesi zaten imkânsızdı ve bu, Emir'in şaşırdığı bir durum değildi. Ateş diğer yanda karısının elini uyarır gibi tutuyordu fakat Berin'in de parmakları, Ateş'in parmaklarını sertçe eziyor, kocasının tek kelime etmesine izin vermeyerek onu durduruyordu. Sanki kadınla ilgili iyi bir şey söylediği an eşiyle kavga edecekti. Dudaklarını birbirine bastıran arkadaşı kaşlarını da kaldırdığında Emir gülümsedi.

"O benim nişanlım ya hani Berin... Yanımda ondan başka kim olacak?"

Dört aydan fazla süredir bu ikili yan yana görülmeye devam ediyordu ama Berin, Didem'i gördüğü ilk andan beri kadından hoşlanmıyordu. Bunun sebebini bilmese de kadının ona karşı duyduğu sinir ve öfke, bu konuda sürekli Emir'le tartışmasına sebep oluyordu. Hormonların da bu noktada büyük payı olduğunu söylemek gerekiyordu tabii.

Hayat normal bir akıştayken asla yan yana gelmeyecek iki insanın şu an bir arada olması ve basına karşı muhteşem bir çift imajı çizmesi, Berin'e pek sahici gelmiyordu. Çünkü biliyordu, Didem ne kadar duygusuzsa, Emir o kadar duygusal bir adamdı. Yoğun hisleri severdi ve hayatı bunun üzerinden ilerlerdi. Didem'in derdi başka, Emir'in istedikleri ise bambaşkaydı.

Bu sebepten de hisleri hamileliğiyle daha da kuvvetlenen genç kadının sözlerinde, hep bir haklılık payı oluyordu. Yine de Emir bunu asla açıkça dile getirmezdi. Haklı olduğunu biliyordu ama herkes gibi onları da inandırmazsa kendi buna ne kadar devam edebilirdi ki?

Berin'in parmakları omzunu tutmaya devam ederken sessiz bir şekilde göz devirince, Emir'in aradığı fırsat ayağına geldi çünkü konuyu değiştirmeye niyetliydi. Bakışları arkadaşının karnına düştü ve işaretparmağıyla bir noktaya hafifçe dokundu.

"Öğrenebildiniz mi bu tatlı bebeğin cinsiyetini? Yanlış hatırlamıyorsam bugün kontrol vardı, öyle değil mi?"

Ateş başını iki yana salladığında Berin'in de eli yuvarlak karnına kaydı. Kilo almak da hamilelik de kız kardeşi gibi gördüğü bu kadına öyle yakışmıştı ki bu görüntüye imrenmemek adamın elinde değildi. Ateş'in de Berin'e onun bir melekten farkı olmadığını düşündüren bakışları, bu durumu güçleştiriyordu.

"Maalesef yine göstermedi, kardeşim. İki kontroldür dönsün de bize kendini göstersin diye girmediğimiz şekil kalmadı ama yok." Kısa bir an karısına baktı ve güldü. "Bahse girerim ki annesi gibi dünyanın en inatçı bebeği olacak."

Berin gülerek başını eğdiğinde önden iki tutamını saçının arkasında tutturduğu, beline uzanan dalgalı, sarı saçlarının uçları yüzünün iki yanına düştü. "Sen babana bakma anneciğim, bak dayın da burada."

Emir keyifle gülümseyerek ikisini izlediğinde Berin'in cam gibi bakışları Emir'e döndü. "Emir biliyor musun, karnımdayken sesleri duyup tanıyabiliyormuş. O kadar büyümüş benim lokumum. Senin de sesini duysun mu? Doğumdan sonra anne karnında duyduğu sesleri tanıyacak dedi doktor. Ateş sağ olsun sabahtan beri hiç susmadı, doğunca en çok onu tanıyacakmış çünkü bebeği."

Yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme vardı ama Ateş'in kaşları çatılmıştı. Sanırım son cümleyi umursamamış ama Berin'in söylediği ilk cümleye takılmıştı.

"Ne dayısı ya? Amcası o," diye mırıldandı Emir'i kastederek.

"Amcası falan değil," dedi Berin çatık kaşlarla eşine bakarak. "Dayısı." Ardından kocasını umursamayarak yüzüne gülümsemesini yerleştirdi ve Emir'e döndü.

"Hadi, konuş onunla."

Müzik henüz canlanmamışken ve davetliler yerini tam anlamıyla almamışken Emir bunu kesinlikle yapabilirdi. *Yapacaktı da.*

Kalbine çöreklenen sevgi dolu his, onu gecenin daha başında hissettiği huzursuz duygulardan kopardı. Sanki üçü bir fanusun içinde, kendilerine ait apayrı bir alandaydılar ve birlikte olduklarında yeterince mutlulardı. Ne başka bir şeye ne de başka birine ihtiyaçları vardı. *Her ne kadar zamanında Emir'in bu tabloya çok yakıştırdığı biri daha olsa da...*

"Emir bir şey söylesene," dedi Ateş çocuk gibi itiraz ederek. "Amcasısın sen, biz seninle çok daha önceden tanışıyoruz, kardeşiz."

Emir başını geriye atıp gür kahkahasını serbest bıraktıktan sonra altdudağını ısırıp gülümsemişti. Kocaman bir adamı daha doğmamış bebekleri için paylaşamıyorlardı ve bu, her ne kadar huzursuzlukla çevrilmiş olsa da Emir'i içinde bulunduğu anı dâhi sevecek bir hâle getiriyordu. *Bu iki deli hayatında olmasa ne yapardı kim bilir?*

Berin'in karnına doğru eğildiğinde bir elini sandalyesinin koluna, diğerini ise masanın kenarına yaslamıştı.

"Dayı ya da amca, hiç fark etmez biliyor musun? Sen bana hangisini istersen onunla seslenirsin. Zaten her iki durumda da seni annen ve babandan sonra en çok sevecek insan ben olacağım. Cinsiyetinin de bir önemi olmayacak çünkü sen, her şekilde benim en sevdiğim bebek olacaksın... Sağlıkla gel, olur mu? Burada seni bekleyen çok çılgın bir ekip var," dedi kaşlarının altından arkadaşlarına bakarak. Ardından keyifle gülerek devam etti.

"Bize ayak uydurman, laf yetiştirmen ve muhteşem gözlerinle, *-çünkü anne ve baban bu konuda fazlasıyla şanslı-* bize baktığında tüm olumsuzlukları içimizden söküp alman için sabırsızlanıyoruz. Aramıza katılmanı iple çekiyoruz. Dört ay sonra kollarımda olduğunda, bunları sana tekrar hatırlatacağım ama haberin olsun. Eğer beni tanımazsan fena bozuşuruz."

Emir kendini geri çekmeden önce minik bir dokunuşla, yeğenine selam vermeyi de unutmadı. Sandalyesinde geriye yaslandığında, Ateş'in elini bir an bırakmamış olan Berin başını onun omzuna yasladı. Ağlamaya başlamak üzereydi.

"Zamanı geldiğinde," dedi başını kocasının omzundan geri çekmeden saniyeler önce. "Muhteşem bir baba olacaksın," diye mırıldandı sanki iç çeker gibi.

"Ayrıca o gün geldiğinde, ben de muhteşem bir hala olacağım," diyerek kendini de bu tablonun içine karıştırdı.

Emir küçük bir kahkaha daha attığında Ateş ona katılmış ve başını iki yana sallayarak gülmüştü. Berin'di işte. Sevmediklerine kalın duvarlar örse de içinde dünya tatlısı biri yatıyordu. Sevdiklerinin

yanında olduğunda, sevmeye ve duygularını çekinmeden yaşamaya bayılıyordu. Emir de onun çevresinde olmasını çok seviyordu.

Berin böyle söyleyince bir an eğer olur da bir gün baba olursa, bebeğinin annesinin kim olacağını düşünme fırsatı tanıdı kendine. Aklına gelen isim boğazına bir düğüm gibi yerleştiğinde bu çok kısa sürdü. Kaşlarını çatarak yerinde rahatsızca kıpırdandığında, boğazını da küçük bir öksürükle temizlemişti.

Bu zamana kadar yalnızca bir kişi olmuştu.

Bu hayali kurabildiği, gelecek planlarına dahil ettiği ve gerçekten seviyorum diyebildiği *tek bir kadın.*

O da altı sene önce çekip gitmişti.

Yine de...

Eğer gitmeseydi şu an Didem'in yerinde o olur muydu? Belki de çok imrendiği o aile tablosunu birlikte resme dökmüş olurlar mıydı, diye düşünmekten alamadı kendini.

Bazı keşkeler çok ağırdı.

Bazı bilinmezliklerse yalnızca acı doluydu.

Ve geçmiş, hatırlamak bile istemeyeceği kadar mutsuzlukla kaplıydı.

Bakışlarını zihnini dağıtmak adına etrafta gezdirdiğinde karşıda, pudra pembesi elbisesinin içindeki nişanlısını gördü. Elbisesinin üst kısmı straplez, çiçek figürlerinden oluşuyordu ve eteği biraz daha koyu bir pembeydi. Dümdüz, parlak bir kumaşla yere kadar iniyordu. Annesinin kurucularından biri olduğu dernek için hazırlanan kutlama gecesinde, sanırım en büyük şov yine kendisine aitti. Kadının hayatında sadece gösteriş ve şöhreti sevmesi, Emir'in içindeki bütün duyguları süpürerek yerini yalnızca soğuk bir hissizliğe bırakıyordu.

Didem, annesi Çilem Hanım'ın yanındayken bakışları kısa bir an Emir'e döndü. Gülümseyerek ona baktığında Emir de direkt onun gözlerinin içine baktı. Bakışmaları; kısa, net ve kesik bir histen ibaretti. Didem bu soğuk savaşı sonlandırmak için bakışlarını önce çeken taraf oldu. Ardından annesiyle vedalaşıp yeniden yerine döndü. Emir'in yanına oturdu.

"Biraz yardımcı olmaya ne dersin?" diye mırıldandığında elini de Emir'in dizinin üstüne koymuştu. "Bu geceyi kolaylaştırabilme

imkânın varken her şeyi zorlaştırman *bize* pek fayda sağlamıyor Emir Feza." Parlak dudaklarını birbirine sürtüp oldukça normal bir tonda konuşmuştu. Yüzündeki bu donukluğa inat, bariz bir gülümsemeyle etrafa göz atıyordu.

"Biz diye bir şey yok," dedi Emir kısık bir sesle. Kolunu onun sandalyesinin arkasına atıp bedenini ona yaklaştırdığında dudaklarına minik bir gülümseme yerleştirdi. Burnunu saçlarının arasına daldırıp sessizce mırıldandı.

"O yüzden sakın," diye mırıldandı çıplak parmağını kızın omzuna sürterek. Başını hafifçe oynattı. "Sakın beni kendinle karıştırma."

Kendini geri çektikten sonra Didem başını ona çevirdi ve yüzlerinin arasında milimler kaldı. "Ben sen değilim, Didem. Sınırlarımı zorlama, yoksa her şey beklediğimizden çok daha hızlı sona erer."

Didem küstah bir gülümsemeyle ona baktığında yüzlerinin arasındaki kısacık mesafe, halen aynı yerde duruyordu. "Bittiğinde yalnızca benim için değil, senin için de sona ermiş olacak. O yüzden bana rest çekmeden önce iki kez düşün Emir..." Durdu. Kısık bir nefes alıp verdikten sonra devam etti.

"Bir daha da sakın beni tehdit etme."

Emir'in gözleri kısıldığında Didem, Berin'in bakışlarını üzerlerinde hissedebiliyordu. Kadın sesli bir biçimde boğazını temizlediğinde, Emir bu gereksiz yakınlığı bölerek kolunu Didem'in sandalyesinden çekti ve önüne döndü. Berin'in yüzünde gördüğü ifade gülümsemesini açığa çıkardığında dudaklarını da kısa bir an birbirine bastırmıştı.

"Bir sorun mu var güzelim?"

Berin başını iki yana sallarken huysuz suratından her şey okunuyordu. Bakışlarını öyle kısmıştı ki Emir'i neredeyse kahkahalara boğacaktı. "Yok," dedi homurtu gibi.

Diğer yanında diken üstünde duran Ateş, biraz öne çıkıp elini karısının elbisenin üstünden dizine koydu ve hafifçe gülümsedi. Didem'le selamlaşmak için eğildiğinde, kadın da minik bir gülümsemeyle Emir'in ardından çıktı.

"Didemciğim. Üzülerek söylüyorum ki konuşmanı bekleyemeyeceğiz. Berin'in bugün doktor kontrolü vardı ve pek fazla dinlenemedi.

Emir ve seni yalnız bırakmamak için de bir uğramak istedik ama birazdan ayrılacağız." Parmaklarının belli belirsiz dokunuşunu Berin'in hissettiğini biliyordu ama Emir de açık bir uyarı taşıyan bu minik anı görmüştü.

"Şimdiden tebrik ederiz."

Berin de zoraki bir gülümsemeyle kıza baktı ve bakışlarını normale çevirdi. "Evet, tebrikler tatlım. Eşimin de dediği gibi biraz yorgunum. Bu gece bekleyemeyeceğiz ama yarın ilk işim, konuşmanın tekrarını izlemek olacak."

Didem yüzünde bir gülümsemeyle ikisine baksa da herkes neyin ne olduğunu çok iyi biliyordu. "Gerçekten çok naziksiniz, ikiniz de keşke hiç yorulmasaydınız buralara kadar. Düşünüp gelmeniz bile çok kıymetli."

Sipahioğlu çifti gülümsediğinde biri gerçeği, diğeriyse tamamen sahteliği barındırıyordu.

Berin, her ne kadar Didem'den hoşlanmasa ve bunu açıkça belli etse de Ateş, Emir'in kararına saygı duyuyordu. Zamanında birçok kez üzerine konuşmuşlardı ama Emir zaten kocaman bir adamdı ve kendi kararlarını alıp uygulayabilecek yaştaydı. Ateş ne dese de son karar her daim ona aitti ve her zaman bir şekilde kendi için doğru yolu bulacağını bilirdi. Arkadaşı üzerine düşeni yaparak onu uyarması gerektiği yerlerde uyarırdı, bundan fazlası hayatına haddinden çok karışmak olurdu.

"Didem, yavrum bir dakika bakabilir misin bu tarafa?"

Çilem Hanım'ın sesi bu anı bıçak hamlesi gibi keserek aniden böldüğünde, Didem masadakilerden izin istedi.

"Lütfen kusuruma bakmayın. Tekrar teşekkür ederim geldiğiniz için. İyi geceler..."

Berin aynı sahte gülümsemeyle kıza baktığında, Emir'in artık gülmemek için yanaklarının içini sertçe dişlemesi gerekmişti.

"Didimcim. İzilirik siyliyirim ki kinismini bikliyimiyiciğiz. Şimdidin tibrik idiriz."

Berin saçını geriye atıp kaldırdığı kaşlarıyla kocasına döndü. Ona ters bakışlar attığında Ateş'in gözleri sonuna dek açılmıştı. Berin sessiz

bir tavır takındı ve önüne dönerek boğazını temizledi. Dudaklarını yaladıktan sonra masadaki sudan bir yudum içti ve minik çantasını yerinden aldı. Elini, onu tutması için uzatan Emir'in eline sarıp ayağa kalkarken ondan destek aldı. "Üzülerek söylüyorum ki sen de bu gece koltukta yatacaksın, kocacığım. Doğrusu, seni yatağa alamadığım için ben pek üzgün sayılmam."

Emir gülerek onun beline uzandığında, Berin dönüp arkadaşının yanağına bir öpücük bıraktı. "Emirciğim, biz de seninle yarın şirkette görüşürüz artık. İyi geceler."

"İyi geceler canım."

"Birin'in bigin diktir kintirili virdi, pik dinlinimidi." Berin sesini incelterek kocasını taklit etmeye devam ettiğinde başını da sinirle iki yana sallamıştı.

"Aşkım ya ne deseydim? Yoruldun, seni kurtarayım diye öyle söyledim..."

"Konuşma. Söylemeyeceksin ona bir şey sen. Ben Emir'i kurtarmaya çalışıyorum, seni kaptırıyorum. Sus yoksa çok fena olacak."

Ateş başına gelecekleri zaten biliyormuş gibi başını aşağı yukarı hafifçe salladıktan sonra iki parmağını alnına çarptı ve dostunu sessizce selamladı. Karısını ne kadar sevdiğini Emir de adı gibi biliyordu ama bildiği çok daha iyi bir şey varsa, o da Berin'in sevdiklerini hoşlanmadığı kimseyle paylaşmayacak kıskançlıkta bir kadın olduğuydu. Üzerine bir de hamileliğin getirdiği duygusallık ve hormonlar eklenince, duygu durumu bu kıskançlığı sürekli ve düzenli olarak tetikliyordu. Emir dayanamayıp Berin'in beline sarıldı ve kadının ondan destek almasına izin verdi.

"En azından sizi geçireyim. Zaten Didem'in şu an beni pek umursadığı yok."

"Sen de umursamazsan biter bence Emirciğim, ne dersin?"

Adımları geniş masaların arasından geçerken kadının sözleri, iki yanına yerleşmiş adamları güldürünce Berin de gülümsedi. Genç kadın biliyordu ki bu iki adamla tanışmak hayatındaki en büyük şanstı.

Berin, Ateş'le tanıştığı ilk gece, onun sayesinde çok zorlu durumları atlatmıştı. Başta aralarındaki basit bir çekim diye düşünseler de

evliliklerinde doldurdukları üçüncü sene geçen aylarda bitmişti ve bu da olayın pek düşündükleri gibi olmadığını gösteriyordu. Berin Ateş'siz, Ateş ise Berin olmadan yapamazdı.

Mekânın ana kapısına geldiklerinde Berin kendini geriye çekip Emir'den uzaklaştı. Elini Ateş'in avucuna bıraktığında gözlerindeki yorgunluk açıkça okunuyordu. Ateş karısının belini sararken bakışları da arkadaşına dönmüştü.

"İyi geceler kardeşim, sakın fazla kaçırma. Sabahki toplantıda sana ihtiyacımız olacak..."

Emir başını sallayıp elini arkadaşının ona uzattığı eline sardı. "Size de iyi geceler, sabah ofiste görüşürüz."

Berin, tüm kıskançlığına rağmen Ateş'in koluna girip ağırlığını ona verdiğinde, Emir onları gülümseyerek izledi. Arkadaşının hamileliği pek kolay geçmiyordu ve bu, adamın da oldukça yakından şahit olduğu bir durumdu. Berin ve Ateş birçok şeyle mücadele etmiş ama sonunda, kalplerinde yatan çocuğa kavuşma şansı bulmuşlardı. Hepsinin tek dileği, bebeği bir an önce ve sağlıkla kucaklarına almaktı.

Emir yeniden masaya dönmeden önce bir sigara yakmaya karar verdi. Ceketinin iç cebinden çıkardığı sigarayı çakmağının ateşiyle tutuşturduktan sonra ciğerlerine derin ve zehir dolu bir nefes çekti. Yavaş yavaş yüksek merdivenleri tırmanan ve davete katılacak olan bedenlere göz gezdirdikten sonra iyice kenara, kıyıya çekildi. Gösteri birazdan başlardı, içeriye doluşan herkes yerini almaya hazırlanıyor olmalıydı. Sigarasını dakikalar içinde tüketti Emir. Ardından içeri girmeden önce bakışlarını son kez, bir anlığına etrafta gezdirdi. Merdivenlerden aceleyle çıkan iki kadını gördüğünde bakışlarının onlara değdikten sonra odağını değiştirmesi gerekirdi.

Gel gelelim öyle olmadı.

Bakışları seneler önce onu bırakıp giden kadına fazlasıyla benzeyen kişiye odaklandığında gözleri şaşkınlıkla açıldı. Yanında hemen hemen onunla aynı boylarda, daha orta yaşlı bir kadın vardı ve ikisi, kol kola girmiş hızlıca merdivenlerden çıkıyorlardı.

Emir gözlerini kapatıp başını iki yana salladığında bu bir işe yaramadı. Yeniden açtığı gözlerini giden kadınların ardına çevirdiğinde

dudaklarını birbirine bastırdı. Derin, güçlü bir nefes almaya çalışsa da ciğerlerine çekmeye çalıştığı temiz hava bir işe yaramadı. Arkasından boğazını da boğuk, güçlü bir öksürükle temizlemesi gerekti. Kaşları çatıldı.

Olabilir miydi?

Adımları hızla mekânın içine yöneldiğinde, masasına geçmeden önce duraksadı ve kapının önünde öylece kaldı. Omzunu kanatlı kapıların kıyısına yasladığında bakışları sahneye düşen kadına çevrildi. Didem'in annesi sahnede pembe, uzun eteği yerleri süpüren kalın askılı elbisesiyle oldukça şık duruyordu. Bütün takıları inciydi. Yakasında sedef renginde bir kurdele vardı. Emir'in gözleri onu es geçerek davetlileri taradı. Çilem Ekinci, konuşmasına tüm ilginin üzerinde olduğunu bilerek başladı.

"İyi akşamlar herkese... Öncelikle, bu gece bizleri kırmayıp geldiğiniz için çok teşekkür ederiz. Pembe İnci Kanserle Mücadele Derneği'nin yirminci yılını kutladığımız bağış yemeğine hepiniz hoş geldiniz."

Alkışlar yükselirken Emir'in bakışları konuklar arasında dolanmaya devam ediyordu. Kulaklarında yalnızca boğuk bir uğultu vardı. Az önce gördüğü geçmişten bir an mıydı yoksa gerçekten yaşanmış mıydı, emin olamıyordu. Odağını toparlayamıyordu. Seneler olmuştu ne de olsa, *halüsinasyon görüyor bile olabilirdi.*

"Bu gece, yirminci yılımızı kutlarken bu zamana kadar yaptıklarımızın her biriyle gurur duyuyor, daha iyileri için çabalamaya devam edeceğimiz konusunda siz değerli bağışçılarımıza teminat veriyoruz. Ama bu gece, kurucu üyelerinden biri olduğum Pembe İnci Kanserle Mücadele Derneği'nin geçmişten bugüne verilerine bir göz attığımızda, bu sene çok daha fazla insana yardım ettiğimizi söylemekten mutluluk ve gurur duyuyorum. Bağışlarınızla yaşattığımız derneğimiz bu yıl, bin iki yüzden fazla kanserle mücadele eden savaşçımıza yardımcı oldu! Hepsi sizler sayesinde!"

Alkışlar tekrar büyüyüp oldukça yüksek bir uğultu oluşturduğunda Emir'in bakışları nişanlısının üzerinde dolanmaya devam ediyordu. Birazdan sahneye çağrılacaktı ve yüksek ihtimalle, Emir'i

de içinde barındıran bir konuşma yaparak göz boyayacaktı. Onun da gözleri Emir'i arıyordu ama kapı tarafında bekleyen adamı henüz görememişti.

"Şimdi sahneyi, derneğimizin üyelerinden biri olan, yönetim kurulunda başkan yardımcılığı yapan, aynı zamanda dernek için bütün çabası ve emeğiyle çalışan kızım Didem Ekinci'ye bırakıyorum."

Alkış sesleri, Didem'in sahneye çıkışı, annesinin onun ardından merdivenlerden inişi, klasik bir bağış yemeği anıydı.

"Tekrar hepinize iyi akşamlar. Bu gece, burada olmanız gerçekten çok değerli..."

Emir bulunduğu yerde biraz geriye çekildi ve pervazın arkasına saklandığında kimsenin göremeyeceği bir açıya geçmiş oldu. Kenardaki merdivenleri fark ettiğinde, sahneyi izleyebileceği balkon kısmına doğru çıkmaya karar vermişti. Didem konuşmaya devam ediyordu ve sesi Emir'in ilgisini biraz bile çekmiyordu. Balkonda durup yeniden nefes almaya çalıştı. Kadının sesi bir uğultudan farksızdı ama adamın gözleri her bir yana dengesizce çarpıyor ve odağını bir türlü bulamıyordu.

"... Seneler sonra annemin yanına her geldiğimde, koridorlarında büyüdüğüm o büyülü ve insanların sağlıkları için çalışan derneğin bir üyesi olmak çok kıymetli. Bugün buradaysam eğer desteğini benden hiç esirgemeyen annemin, elini hep omzumda hissettiğim babamın, bir de..."

Gözleri Emir'i ararcasına mekânın içinde dolandı. "Şu an içeride göremesem de gözünün bende olduğuna emin olduğum nişanlımın sayesinde."

Davetlilerin bir kısmı az önce Emir ve Didem'in birlikte mutluluk pozları verdiği masaya döndü. Kimse onu yerinde göremediğinde, Didem devam etti. "Senin gözlerin hep bana baksın, desteğin hep yanımda, benimle olsun sevgilim... İyi ki hayatımdasın. Ah, sanırım lafı fazla uzatmasam daha iyi olur. Geldiğiniz için hepinize tekrar teşekkürler. Size söz. Pembe İnci, kanserle mücadele eden herkese umut olmaya devam edecek."

Didem alkışları toplarken Emir gözlerini devirip dikkatini mekânın içindeki davetlilerde gezdiriyordu. Aradığını henüz bulamamışken Didem'e son bir kez göz atmaya karar verdi. Alkışlar devam ederken kadının sahneden inmek üzere olduğunu fark etti. Aynı anda bakışlarını ondan çekmek adına başını çevirdiğinde sahnenin sol çaprazında kalan masayı ve orada oturanları fark etti.

Oydu.

Buradaydı.

Bedeni donup kalırken nefesi ciğerlerine ulaşmadı sanki. Seneler sonra bütün güzelliğiyle sahnenin ilerisindeki bir masanın kıyısında, annesinin hemen yanında oturuyordu ve sanki seneler geçmemiş gibi Emir'i aynı hislerle sarsıyordu.

Buradan bakıldığında yüzü çok seçilmese de Emir'in o anda fark ettiği ilk detay, yüzündeki minicik gülümseme olmuştu. Uzun, koyu kestane rengindeki saçları omuzlarına kalın dalgalar halinde dökülüyordu. Üzerinde omuzlarını çıplak bırakacak şekilde boyundan birleşen, bordo renkli, incecik püsküllerle dolu mini bir elbise vardı. Çıplak bacaklarını üst üste atmıştı ve bu açıdan bile bedeninin bütün detayları nefes kesici görünüyordu. Her açıdan, her zaman öyleydi.

İlkim Çetin...

Kelimenin tam anlamıyla nefes kesiciydi.

Boğazının düğümlendiğini hissettiğinde, gömleğinin boynundaki bir düğmeyi aceleyle açtı. Sanki bir an nefes alamaz olmuştu. Beynine ve kalbine kan gitmiyor gibiydi.

Altı yıl olmuştu.

Altı koca yıl.

İlkim, yıllar önce Emir Feza'yı ardında bırakırken de böyleydi ve seneler ona ne güzelliğinden ne de asil duruşundan bir şey kaybettirmişti. Kusursuz teni, hafif kızarmış yanakları ve kıvrımlı dudaklarıyla, bunca zaman sonra bile onu izleyen herkesi büyüleyecek bir güce ve güzelliğe sahipti.

Hâlâ adamın kalbinde bir şeylerin yer değiştirmesini sağlayabiliyordu. Aynı zamanda da içinde kaynayan öfkenin damarlarına sızarak onu ele geçirdiğini hissettiriyordu.

Ne yapmalıydı? Şimdi kalkıp yanına gittiğinde ve ona hesap sorduğunda duyacaklarına hazır mıydı? Ne hissetmeliydi?

Gözleri odağını bir an bile kaybetmezken kadının hemen yanına ulaşan adamı fark etti. Uzun boylu, siyah takım elbiseli adamın hafif kirli sakalları ve ensesinde bağladığı düzgünce taranmış kumral saçları vardı. Genç kadının sandalyesinin arkasından tuttu ve yüzündeki gülümsemeyi bozmadan hafifçe ona doğru eğildi.

Karşısındaki görüntüye kilitlenmiş halde kalan Emir'i o anın içinden çıkaran şey tam da bu oldu. O anı izlememek ve olası bir öpücüğün devamını seyretmemek adına kendini balkondan geriye çekti ve sesli, sık nefesler alarak ciğerine hava göndermeye çalıştı. Bakışları tavanı izlerken beyni mantıklı düşünemez oldu. Yine de...

Burada daha fazla duramayacağını biliyordu.

Son kez olup bitene göz gezdirmek için öne bir adım attığında, adamın kadının yanındaki boş sandalyeye oturduğunu görmek ellerini yumruk yapmasına sebep oldu.

Kimdi bu adam, kadının nesiydi? Onu bırakıp gidebiliyor, ardından da başka biriyle yıllar sonra geri gelebiliyordu, öyle mi?

Sen de Didem'le birliktesin, diye yanıtladı onu lanet olası iç sesi.

Aynı şey değildi. *Değildi.*

Hem... İçinde hâlâ onu bırakıp giden kadının özlemini taşırken nasıl olurdu da bir başkasını sevmeye çalışabilirdi ki?

Anlaşılan başkaları senin yerine bütün bunları yapmış, diyen sesi duyduğunda tırnaklarını avuç içlerine bastırdı. İç sesine küfretmekten geri durmayacaktı ama önce şu kahrolası davetten bir an evvel kurtulması gerekiyordu.

Kapının önüne çıkıp arabasını istediğinde ne Didem ne de bir başkası umurunda oldu. Arabanın gelmesini beklerken paltosunu getiren görevlilere küçük, etkisiz bir teşekkür etti. Kadına haber bile vermeden oradan ayrılıp şehrin kalabalığından uzaktaki ıssız eve doğru sürdü.

İçinde biriken öfke, acı ve pişmanlık onu yiyip bitiriyorken herhangi birinin ne düşüneceği gram umurunda olmadı. Süratle

kullandığı arabayı ani bir frenle evin önüne park ettiğinde ceketini çoktan çıkartmış, papyonu ise saniyeler içinde sökmüştü.

Kendini yaşanan bazı şeylere alıştırması bir hayli zamanını almışken şimdi yıllar sonra ortaya çıkan bir kadının onu böyle karışık bir duruma sokması istemediği bir şeydi. Bu olmazdı, buna izin veremezdi.

Görmezden gelmesi gerekiyordu. Bu geceyi... Bu geceyi yaşanmamış sayması gerekiyordu.

Yeniden kendini bütün bunların içinde bulmayı, ardından da kalbi kırılan kişi olarak geride kalmayı istemiyordu. Zaten şu anki duruma bakıldığında, bunu yapması pek mümkün görünmüyordu.

Nasıl...

Nasıl yapabilmişti bunu?

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüşürken Emir oturduğu tekli deri koltuktan bir an bile kalkmadı. Saatler gece yarısını gösterip üstüne bir saati daha devirdiğinde içtiği içkinin ya da boğazının gerisine devrilen yudumların sayısından bihaberdi.

Kapı gürültüyle açılıp aynı şekilde gürültüyle kapandığında elbisesinin uzun eteklerini avucuna toparlayan Didem, saçları son haline göre biraz dağılmış bir biçimde karşısına dikildi. Duyduğu kapı sesiyle ayaklanan Emir, yanındaki cama dayadığı eli sayesinde dengesini ancak sağlamıştı.

"Sana söyledim!" dedi kadın kindar bir sesle. Ona baktı ve duygusuzca devam etti.

"Sana bu gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu defalarca söyledim. Ya sen? Sen ne yaptın? Beni orada bütün konukların, ailemin ve basının önünde bir başıma bırakıp gittin! Haber bile vereceğin kadar değerim olmadı mı dört aydır gözünde? Söylesene Emir! Bana bunu neden yapıyorsun?"

Adamın önünde durup yumruklarını onun sert göğsüne çarpmaya başladı. "Neden her şey benim suçummuş gibi davranıyorsun? Neden yıllar önce seni bırakıp giden benmişim gibi bütün hıncını benden alıyorsun!"

Onu bu kez tüm gücünü kullanarak ittiğinde Emir geriye, arkasındaki koltuğa doğru düştü.

"Bir kez olsun ya! Bir kez olsun bana yardımcı olsan ne olur? Bütün bunları tek başıma yaşamam gerekiyormuş gibi yapmaktan ne zaman vazgeçeceksin? Bu kadar mı zor gözlerini bir kez olsun bana çevirmek? Ne zaman benim karşında değil, yanında olduğumu göreceksin kahrolası!"

Emir gözlerini zar zor açık tutuyordu ama bilinci yerindeydi. Bütün bu duyduklarını, yarın sabah kelimesi kelimesine hatırlayacağını çok iyi biliyordu. Didem kendini daha fazla taşıyamayarak adamın kolları arasına yığıldığında Emir'in parmakları elbisenin kumaşı üzerinden Didem'e tutundu. Ona haksızlık ettiğini biliyor gibi kaşları çatıldı. Bakışları kollarına sığınan kadına doğru indi.

"Üzgünüm," dedi içki kokan nefesi göğsüne yaslanan kadının saçlarının üstüne doğru düşerken. Dudaklarını ıslattı. "Benden medet ummamanı sana en başında söylemiştim. Üzgünüm Didem ama ben senin hikâyenin gerçek prensi değilim. Ben kimsenin hikâyesinin prensi değilim."

Didem dudaklarını sertçe dişlediğinde yüzüne de alaycı bir gülümseme yerleşmişti. "Hah." Başını iki yana salladıktan sonra kendini geri çekmek için ellerini Emir'in göğsüne koydu.

"Kimse senden prens olmanı beklemiyor Emir. Sadece..." Sessiz nefesleri aralarında süzülürken gözleri birbirini buldu. "Sadece gör beni artık. Yanındayım ben senin, biz bu işte beraberiz. Her şey. Karşılıklı. Anla artık."

Didem onun gözlerine bakarak içki kokan nefesini solurken gözlerini kapadı. Öne doğru eğildiğini, yüzüne düşen gölgeden fark eden Emir, bilincini açık tutmaya çabalasa da pek başarılı olamadı. Didem dudakları onun dudaklarının kıyısına bastırdığında Emir'in yarım aralık göz kapakları artık tutunamayarak kapandı.

Gözlerini kapattığı gibi bambaşka bir yüz zihninin derinliklerinde canlanarak örtülü göz kapaklarının üzerine sızmıştı. Didem'in dudaklarının baskısı bir karşılık bekler gibi hareket ettiğinde, adamın zihni bir anda boşaldı sanki. Emir gözleri kapalıyken gördüğü görüntüyle kendine gelir gibi olduğunda kadını tutup incitmemeye çalışarak kendinden ayırdı ve ayaklandı.

Didem kucağından kalktığında Emir onun yaşlarla parlayan gözlerine bir kez olsun bakmadı. Bulanık beynini toparlamaya uğraşırken boğazını temizledi ve kurabileceği en mantıklı cümleyi kurdu.

"Bunu... Bunu yapmayacağımızı söylemiştim sana. İyi geceler, Didem."

Ardından adımlarını üst kattaki yatak odasına çevirerek kapıyı kilitledi. Bu gecenin böyle biteceğini hiç düşünmemişti.

Bedeni yatağa devrildiğinde gözlerinin açık veya kapalı oluşu fark etmeden aynı kadın ve bu geceki görüntü hemen gözlerinin önünde beliriyordu.

Sessizce küfretti.

Bu geceyi kesinlikle böyle hayal etmemişti.

İKİNCİ BÖLÜM

♫ *Demi Lovato, Met Him Last Night*

Kasım, 2020

Omuzlarına giydiği mantonun kalın kumaşı, soğuğun içeri girmesine izin vermiyor olsa da açıkta kalan küçük yüzü rüzgârın da etkisiyle daha şimdiden kızarmıştı.

Dudaklarının arasından alıp verdiği cılız nefes havaya karışarak minik bir duman bulutu oluşturduğunda, taksiden bu kadar erken indiği için kendine küfretmekle etmemek arasına gidip geliyordu.

Neyse ki kampüsün içindeydi. Birkaç büyük adım sonra odasında olacaktı.

İlkim, üniversiteyi kazandığı andan bu yana, bütün hayatını akademik kariyeri için çalışarak geçirmişti. En sonunda hem ülkesine hem de üniversitesine geri döndüğünde artık başladığı noktadan çok daha ileriye ulaşmış bir akademisyendi. Hukuk fakültesini bitirir bitirmez önce yüksek lisansını, hemen ardındansa hiç ara vermeden doktorasını yapmıştı. Zihnini vermesi gereken tek şeyin bu olduğuna inanmış ve bütün bunları yapmaktan keyif almıştı. Çalışmayı seviyordu İlkim. Başka şeylere ayıracak vakti yoktu, hiç olmamıştı.

Sessiz bir nefes daha alıp verdikten sonra ilerlemeye devam etti. Kampüs binasının cam kapıları onun için otomatik olarak açıldığında, evrak çantasının küçük gözüne koyduğu giriş kartını okuttu ve açılan turnikeden doğruca ilerledi.

Odasının bulunduğu kata ulaştığında yürümeye devam ederken ara sıra yolda gördüğü birkaç öğrenciyle selamlaşmayı da ihmal etmemişti. Güzel yüzlü, hafif minyon tipliydi ve bunun öğrencilerin

gözünde değerli olduğunu biliyordu. Gençti, özellikle akademik kadronun geri kalan kısmına göre oldukça gençti. Bu yüzden de tavrı diğer hocalara göre daha anlayışlı ve iyimserdi. Son öğrenciye de gülümseyerek başını eğdi ve odasının kapısını araladı.

O anda içeride üniversitenin akademik kadrosundan, hatta birkaç gömlek üst kademeden birini görmek beklediği en son şeydi.

"Günaydın İlkim Hocam."

"Melih Hocam, size de günaydın," diye mırıldandı yüzüne zorlukla yerleşen bir gülümsemeyle. Yüzü soğuktan neredeyse donmuş ve biraz da kızarmıştı. Mimik oynatamadığını hissediyordu.

Hızlı birkaç adımla camın hemen önündeki masaya yerleşti ve üzerindeki uzun mantoyu çıkarıp askıya astı. Ellerini taba rengindeki kumaş pantolonuna sürttükten sonra uzun saçlarını da kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Çok soğuk, değil mi?"

"Evet," dedi sesli bir nefes vererek. "Henüz kasım ayına yeni girdik ama kış ben geliyorum diyor resmen."

"Gittikçe de bozacakmış sanırım. Dikkatli olmakta fayda var."

"Haklısınız," dedi İlkim kendi ahşap, minderli sandalyesine yerleşerek. Hemen masanın diğer tarafında üniversitenin profesörü otururken dudaklarını birbirine bastırdı. Niye geldiniz diye soramıyordu çünkü saygısızlık yapmak istemiyordu.

"Şimdi sen, benim seni sabahın köründe niye rahatsız ettiğimi merak ediyorsundur..."

"Estağfurullah hocam, olur mu hiç öyle şey?"

"Olur olur," dedi adam. Çizgili gömleğinin üstüne düğmeli bir yelek giymişti. Boynundaki koyu renk kravatı düzelttikten sonra başını kaldırıp kadına döndü. "Her yılın başında düzenlediğimiz konferansın bu sene biraz geciktiğini fark etmişsindir. Geçenlerde dekanla yaptığımız toplantıda da bunları konuştuk. Taner Bey bizden geleneği bozmamak adına bir hareket bekliyor. Konuşma yapması için üniversite mezunlarından biriyle bir an önce iletişim kurmamız gerek. Dönem başlayalı neredeyse iki aydan fazla oldu..."

İlkim birbirine bağladığı ellerini masanın üzerine koyarak başını salladı. "Haklısınız. Benim aklımda birkaç aday vardı aslında ama sizin onayınızı almadığım için henüz iletişime geçmedim. İkisi yurt dışında, biri de Ankara'da. İsterseniz hemen bağlantı kurabilirim."

Adam kadının sehpaya yerleştirdiği yabancı dergilerden birini karıştırdığı sırada başını iki yana salladı. "Gerek yok, ben biriyle konuştum. Hem de çok yakınımızda, direkt İstanbul'da. Uzun süredir bağlı olduğu şirketin avukatlığını yapıyor ve kaybettiği savaş yok. Henüz..."

Dergiye dudaklarını büktükten sonra ince çerçeveli gözlüklerini düzeltti. Bakışları genç kadına döndüğünde hafifçe gülümsemişti. "Döneminde benim öğrencimdi, aynı senin gibi. Aslında... Keşke akademisyenimiz olmasaydın da seni çıkarsaydık konferansa, gerçek bir başarı öyküsü asıl seninkinden olurdu. On sekiz yaşında başladığın okulda, yirmi yedi yaşında akademisyensin şimdi."

İlkim minnettar bir biçimde gülümseyerek hocasına baktı. Seneler boyu, zihnini sadece derslerine ve akademik hayatına vermişti. Dört senelik okulunun ardından hiç ara vermeden akademik kariyerini tamamlamıştı. Bütün bunlar olduktan sonra doktorasını yaptığı İngiltere'de bir süre daha kalmış ama sonrasında dayanamayıp ülkesine, okuduğu üniversiteye geri dönmüştü. Ailesini özlemişti, *geride bıraktıklarını özlemişti.*

"Şu an içinde bulunduğumuz zaman daha çok, okuldan sonra bir yerlerde direkt olarak işe başlamayı ya da kendini garantiye almak adına çabalamayı gerektiriyor. Dikkat edersen, akademik kariyer düşünen pek kimse yok. Daha çok çalışmayı, hayatını lisans programlarında geçirmeyi kimse eskisi gibi istemiyor. Yine de konuştuğum kadarıyla konferans için okula gelsin istediğim arkadaşımızın çalıştığı şirkette, iş imkânı sağlamak adına belli bir öğrenci programları var. Hatta bizzat bizim mezun öğrencimiz yürütüyor bu programı, şirketin bu alanda yaptığı bütün özel çalışmalar onun kaleminde. Oldukça da başarılı ve iyi imkânlar sağlanıyor."

"Muhteşem bir haber. Öğrencilerimiz için harika bir fırsat."

"Kesinlikle. Ben iletişime geçtim ama biliyorsun dönem ortası Boston'da konferanslarım olacak. Önümüzdeki seneye kadar gidip gelsem de düzenli olarak buralarda olamayacağım. Ben yokken yerime bu konuyla sen ilgilenirsin diye düşündüm."

"Tabii ki ilgilenirim hocam, ne demek. Onur duyarım."

"Harika, bu yüzden okulla ilgili bağlantı olarak senin adını verdim. Sana güveniyorum."

İlkim'in bu güven karşısında dudaklarında keyifli bir kıvrım belirdi. Nazik teklif için teşekkür ettikten sonra merakla sordu. "Ee?" dedi neşeli sesiyle. Öğrencilere sağlanabilecek her türlü imkânı elbette ki mutlulukla karşılayacaktı. "Kimmiş bakalım bu iyilik meleği?"

"Belki de tanırsın çünkü zamanında senin bir üst döneminmiş. Bir sene arayla mezun olmuşsunuz okuldan. İsmi Emir. *Emir Feza Dağlı...*"

Bazı isimler, bazı insanlara büyük yüktü.

Bazı acılar, bazı yarım kalmışlıklara denkti.

Ve bazı insanlar, bir kez ayrıldığında yeniden bir araya gelmemeliydi.

İlkim'in duydukları onun için yeterli olmuştu. İlerisini dinlemeye ya da fazlasını öğrenmeye ihtiyacı yoktu.

Yıllar önce çekip gittiğinde bile bir gün geri döndüğünde bunlarla başa çıkması gerekeceğini gayet iyi biliyordu ama şimdi olmazdı. Yeni yeni toparlamış ve buradaki hayatına tekrar alışmışken kesinlikle olmazdı.

Kendi duyguları dahil pek çok şeyi, gitmeden ardında bırakarak geçmişe koca bir sünger çekmişti genç kadın. Zihninden geçip giden anılar, birbiri ardına sıralandığında bunların olmaması gerektiğini biliyordu. Bunu hissediyordu.

Yine de zihninin tozlu raflarından düşen geçmişin hatıraları, silik birer iz gibiydi. Hepsi, zamanında her şeyin ne kadar da gerçek olduğunu, nasıl hissettirdiğini göstermek ister gibi gözlerinin önüne dolmuştu.

Geçen yıllar bütün bu duyguları tek tek alıp götürmüş olsa da bazı hislerin yeri dolmuyordu, tadı unutulmuyordu.

Geride bıraktığına inandığı şeyleri karşısında görmenin onu nasıl etkileyeceğini bilmese de bunu zamanla öğreneceğinden nedense hiç şüphesi yoktu.

Birkaç gün sonra

"Her şey hazır mı?" diye sorduğunda, genç kadın sesindeki yapaylığı gizlemenin bir yolunu bulması gerektiğini oldukça iyi biliyordu.

"Hazır hocam, konferansın başlamasına yalnızca yarım saat kaldı, konuğumuz da birazdan burada olacak. Kendisini direkt sahne arkasına alacağız."

"Güzel..." diye mırıldanıp geri çekildi.

Güzel falan değildi.

Güzel olan hiçbir şey yoktu.

Senelerdir kendini bu adamı unuttuğuna öyle bir inandırmıştı ki yalnızca adının onu bu kadar dağıtması saçmalığın daniskasıydı.

Derin bir nefes aldı ve adımlarını konferans salonundan çıkarırken etrafı son kez kontrol etmeyi ihmal etmedi. Yeniden üst kata, kendi odasına çıktığında elindeki deri kapaklı ajandayı masasına bıraktı. Ne kadar çok düşünürse o kadar zorlanacağını biliyordu. O da bu yüzden zihnini görünüşüne odaklamaya karar verdi.

Siyah boğazlı kazağını ve koyu gri, beyaz hatlı karelere sahip olan ekose desenli pantolonunu düzeltti, ardından kitaplığın yan tarafındaki boy aynasında kendine baktı.

Değişmişti İlkim. Bu barizdi ama yine de sanki yıllar önceki o kızla aynı kalan birçok özelliğe de sahipti. Uzun, belinde olan saçları, kalın ve büyük dalgalar halinde şekillendirilince biraz kısalmıştı. Yüzünde hafif bir makyaj vardı. Belli belirsiz bir allık ve kiremit kırmızı ruj sürmüştü. Yüzündeki çillerin izleri değişmiş olsa da teninden yayılan parfüm bile senelerdir aynıydı.

O aynı kadındı. Hiç kısıtlanmadan, sevgi ve bağlılıkla büyütülen, annesi babası için her daim gurur kaynağı olmaya çalışan, tek çocuklu ailesinin kıymetli, küçük kızıydı.

Değişmemişti, yalnızca büyümüştü.

Kendinden ve duygularından olabildiğince uzaklaştığına inansa da en sonunda yine aynı yerdeydi işte. Sevdiği ve bu zamana kadar kendini ait hissettiği tek yerdeydi.

Aynanın önünde daha fazla oyalanmamaya karar verip sandalyesine oturdu. Çantasındaki ilaçlarını suyla yuttuktan sonra küçük nefeslerle kendini olabilecek en iyi şekilde toparladı. Ayağındaki düz tabanlı ayakkabıları çıkarıp yerine uzun, kırmızı tabanlı yüksek topuklularını geçirdi ve son kez saçlarını düzelttikten sonra telefonunu da alıp odasından çıktı.

Yolda yürürken bir yandan da gelen kutusunu kontrol etmeye başlamıştı. Tek amacı kafasını dağıtabilmekti. İngiltere'deki okulundan, Almanya'da iletişimde olduğu bir fakülteden ve hukuk fakültesinin bazı hocalarından birkaç e-posta almıştı ama onları daha geniş bir zamanda açmaya karar verdi. Telefonuyla ilgilenerek merdivenlere yöneldiğinde diğer yandan da onu yakalayan bir öğrencisiyle sohbet etmeye başladı. Dersine girdiği üçüncü sınıf öğrencilerinden biriydi, konferansla ilgili merak ettiklerini kadına soruyordu.

"Evet, zaten konuğumuz detayları konferansta belirtecek ama bilmeniz gereken en önemli şey, ortalamanız yüksek olduğu takdirde bu programdan yararlanabilecek olmanız."

"Peki hocam belli bir alım kotası olacak mı? Yani sayıyla olur tabii ama kontenjan sayısı ya da kişi sınırı konusunda bilginiz var mı?"

İlkim dikkatle merdivenleri indikten sonra başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Henüz benim de konuyla ilgili net bir bilgim yok, ben de sizler kadar yeni öğrendim bu programın varlığını. Konferansın kafamızda biriken bütün soru işaretlerini gidereceğine inanıyorum. Gidermese bile ilerleyen zamanlarda projeyi yürüten ben olacağım için cevap almak adına istediğiniz an kapımı çalabileceksiniz Arzucuğum. İçini ferah tut."

Öğrencisi teşekkür ederek yanından ayrıldığında İlkim gülümsemesini dudaklarından silerek küçük bir nefes verdi.

Konferans salonuna ulaştığında bakışları ileri uzandı. Büyük, geniş sahnenin ucunda birkaç kişi ses sistemiyle ilgili ayarlamaları yapıyordu. Üniversitenin sosyal medya hesabından yapılacak canlı yayın

için kamera birkaç kat üste yerleştirilmişti ve onun da bağlantıları kuruluyordu. Girişte küçük bir masada, programla ilgili şirket tarafından gönderilen broşürler dağıtılıyordu. Ön sıradaki öğretim görevlilerine ayrılmış alan hariç, salonun yüzde doksandan fazlası doluydu.

Amfi şeklinde tasarlanan ve geriye doğru kat kat yükselen konferans salonu tabiri caizse tıklım tıklımdı. Aralarda tek tük boş koltuklar olsa da hepsi sanki yer tutulmuş gibi mont veya çantalarla doluydu. Katılım beklentiyi kesinlikle karşılıyordu ve konferansa olan ilgi beklenenden çok daha fazla görünüyordu.

Birkaç öğretim görevlisinin köşede birlikte durduğunu görünce yanlarına doğru ilerledi. Onların sohbetine kolaylıkla karışırken zihnini başka cümlelerle doldurmaya çalıştı. Böylesi onun için en iyisiydi. Kafasını birazdan sahnede olacak adamdan ne kadar uzaklaştırırsa o kadar rahat hissederdi ve böylece her şey kolaylaşırdı.

Konuşma boyunca salonda bulunması gerektiğinden daha konferans başlamadan önce bitmesi için dakikaları saymaya başlamıştı bile.

Salonun diğer ucunda, uzun perdelerinin arkasındaki yüksek sahnede ceketsiz takım elbisesiyle bekleyen Emir Feza Dağlı ise tarzını ortaya koymak ister gibi normalden çok daha farklı, koyu gri bir takımın pantolonunu giyiyordu. Üzerindeki beyaz gömleğin üstten iki düğmesi açıktı. Sakindi, bu konuşmayı yaparken de rahat olacaktı çünkü ikinci evi gibi gördüğü bu okula dair güzel anıları, kötü olanlardan bir hayli fazlaydı.

Anlatacağı her şey tamamıyla şeffaf ve gerçeklerden ibaret olacaktı. Bu da endişe duyacağı hiçbir durum olmadığını gösteriyordu.

Saçları toplu bir dağınıklığa sahipti ve daha dün sabah tıraş olmasına rağmen hafif kirli sakalı bugün bile yüzünü çevreliyordu. Kendinden ne kadar emin olduğu, bedeni ve vücut dilinden açıkça görülüyordu. Hâkimiyet ondaymış ve güç sanki hep onun elindeymiş gibi bir tavrı vardı. Tabii bu sert duruşu, yalnızca konuşana kadardı. Onu tanıyan herkes, muhteşem bir mizah anlayışı ve espri yeteneği olduğunu bilirdi. Duruşu ne kadar sert olursa olsun, Emir her şeyin görüntüden ibaret olmadığının canlı bir kanıtıydı. Genç adamın

içinde daha büyümemiş bir çocuk duruyordu ve o çocuk, eğlenmeyi gayet iyi biliyordu.

Makyaj aynasının önünde yüzü parlamasın diye hafifçe pudralanırken telefonunun tanıdık melodisi kulaklarına doldu. Aramayı yanıtladığında, artık her tonunu ezberlediği kadının sesi kulaklarına doldu.

"Emir? Müsait miydin?"

"Müsaitim *sevgilim.* Birazdan konuşma için sahnede olacağım. Şans dilemek için mi aramıştın?"

"Tabii, tabii," diye mırıldandı Didem alayla. "Sanki kabul edecekmişsin gibi."

"Ah, gururumu okşuyorsun. Yine de bu ani aramanın sebebini henüz öğrenemedim?"

"Akşam annemler yemeğe bekliyor. Vakit ayırabilir misin diye soracaktım. En fazla bir ya da iki saat sürecek. Uzun durmayız, birlikte girip birlikte çıksak yeter."

Emir saatini kontrol ettikten sonra bir program yapıp yapmadığını düşündü. "Herhangi bir planım yok, saat kaç gibi?"

"Ben yedi ya da sekiz diye düşündüm. Hem senin de iş çıkışın, o saatler rahat olur. Konferansın olduğundan bahsetmemiştin..."

Makyöz işini bitirdiğinde Emir gülümseyerek teşekkür etti ve yüksek sandalyeden kalktı. Gömleğinin iki yakasını da düzeltirken bakışları aynadaki aksine kaydı. Etrafta kimsenin olmamasına özellikle dikkat edecek ve konuşmasını öyle sürdürecekti.

"Hayatımda gerçekleşen ve senin hiçbir noktadan dahil olamayacağın gelişmeleri seninle genelde paylaşmıyorum Didem. Bir davette ya da barda değilim. Boy göstermeye ya da gösteriş yapmaya da gelmedim. Mezun olduğum üniversitedeyim."

"Yine de haber vermek birkaç hücreni eksiltmez değil mi, Emir Feza? Neyse çok da umurumda değil, ne konuşacaksan konuş. Akşam sekiz gibi evin kapısında buluşuruz. Beni almaya falan gelme zahmet olur, sonra iki sene yüzüme vurur durursun. Hiç dırdırını falan çekemem senin. Kapatıyorum."

Gözlerini devirerek kapanan telefonu cebine koyduğunda bıkkın bir nefes vermeyi ihmal etmedi. Aylar olmuştu ama geçen zaman, ikisinin de birbirine olan duygusuzluğunu artırmak ve büyütmekten başka hiçbir işe yaramamıştı.

Zihnini Didem'den uzaklaştırmayı başardığında sahne arkasındaki kalabalığın hafif telaşı onu gülümsetti. Üniversitede olmayı her zaman sevmiş ve bu telaşın eksik olmadığı dünyayı oldukça özlemişti. Etrafa göz gezdirirken bakışları kalın perdelere çarptı ve ardındaki uğultuya dikkat kesildi. O an, perdelerin ardında kaç kişinin onu beklediğini merak etti.

Acaba salon dolu muydu, akademik kadroda hangi hocaları hâlâ yerindeydi? Buraya gelirken Melih Hoca'yla haberleşmiş onun haricinde de yalnızca bir ders hocasını görebilmişti.

Kulisteki telaş devam ederken konuşmanın canlı olarak üniversitenin sosyal medya hesaplarından yayınlanacağını da yanında duran görevli öğrenciden öğrenmişti. Büyük adımlarla kalın perdenin kıyısında durduğunda uzun parmaklarıyla kenardan hafifçe çekti ve kendine açtığı minik aralıktan konferans salonuna bir bakış attı. İlk sırada oturanların akademik kadronun birkaç üyesi olduğunu biliyordu. Geri kalanını da öğrenciler oluşturuyordu zaten ama içerisi dolmak üzereymiş gibi görünüyordu. Bakışları kapının biraz ilerisinde toplu duran ekibe çarptığında olduğu yerde donakalmasına engel olamamıştı.

Oradaydı.

Emir'in bütün detaylarını aklına kazırcasına hatırladığı yüzünde, hafif gergin olduğu buradan bile belli olan bir ifade, koyu kırmızı dudaklarındaysa zorlama minik bir tebessüm asılıydı.

Oradaydı işte.

Davetin ardından, nisan ayından sonra ilk kez gözlerine çarpan narin beden salonun öteki ucunda dikiliyordu. Senelerin ardından aralarına bir de aylar girmişti ama işte... Yeniden, üstelik de aynı anda, mezun oldukları üniversitenin konferans salonundalardı.

Adamın bakışlarının hemen ucunda, ayağındaki uzun topuklular ve bedenini kusursuzca saran kıyafetlerle yalnızca birkaç metre uzağında dikiliyordu.

Özlem, öfke, kırgınlık ve heyecan.

Kırık bir kalp ve bunca sene sonra bile hâlâ delicesine duygu dolu bir adam.

Hepsi, Emir'i aynı anda sarıp sarmalayan duygular ve hissettiklerini ifade eden sözcüklerdi. Sessiz ama iç çekişe benzeyen bir nefes aldı. Birkaç ay önce onu bir davette tanımasına rağmen bugün burada, her şeyin başladığı noktada yeniden görmek bütün duygularını birbirine karıştırmayı ve onu darmadağın etmeyi başarmıştı.

Sahi, kaç sene olmuştu gideli? Emir Feza kaç sene boyunca onun yokluğuyla baş etmeye uğraşmıştı? Daha da doğrusu, kaç senedir kalbine hâkim olmaya çalışıyordu?

Sayısını çoktan unutmuştu, zaten saymayı bırakalı da çok olmuştu. Sadece... Bu kadar yoğun bir şekilde kalbini döven ve bedenindeki her bir damara sızan özlemle karışık öfke, tam olarak ne zaman geçerdi? İşte bunu çok merak ediyordu.

İlkim Çetin.

Seneler önce kalbini ve aklını un ufak eden, ardından onu yapayalnız bıraktıktan sonra çekip giden kadın. Bunca senelik ayrılığın ardından bile yine de...

Nasıl güzeldi.

Aldığı yaş ve ayrı geçirdikleri yıllar, onu yeterince etkileyici değilmiş gibi daha da nefes kesici bir hâle getirmişti. O gece, Emir'in gözleri İlkim'in üzerinde pek duramamıştı çünkü bedenini saran yoğun duygular, o an için bambaşkaydı. Yanındaki adamın varlığı canını fazlasıyla sıksa da ne haberlerde ne de sosyal medyada ona rastlamaması sinirini büyük ölçüde azaltmıştı. Oysa kendisinin Didem'le bütün sosyal mecralarda manşetleri süsleyen boy boy haberleri vardı.

Şimdiyse, tek odağı yeniden yalnızca bu kadın olmuştu. Kalbine yerleşebilen ve orada rakipsizce hüküm süren tek kadın... Bunca zamandır neredeydi? Neler yaşamıştı? Ne zaman dönmüştü? Daha doğrusu, acaba hiç gitmiş miydi?

Ardı ardına Emir'in aklına dolan bu sorular, yüzüne yerleşmeyi bekleyen buruk ifadeyi ve hisleri darmaduman etti. İfadesizleşti.

Zihnine, hayatında onca şey olup biterken İlkim'in onu, bu hayatın tamamen dışında bıraktığı gerçeği düştüğünde altdudağını dişlerinin arasına aldı. Düşünmek bile kalbini haddinden fazla kırıyordu.

Emir'in kafasında kurduğu bütün hayallerin ucu İlkim'e dokunuyorken kadının bambaşka hedefleri ve hayalleri olması; bütün bu hedeflere giden yolda ise Emir Feza'nın bulunmaması adamın gücüne gidiyordu. Üstelik nedenini de bilmiyordu.

O sırada İlkim ve çevresindeki birkaç kişi hareketlenerek yavaşça ilerleyip ön sıradaki yerlerini aldılar. Göz ucuyla onu izlediği kadarıyla, ayakta dikilen kadının gerginliği gözle görülür bir boyuttaydı. Belki de Emir, bunca zaman geçmesine rağmen kadını hâlâ düşündüğünden çok daha iyi tanıdığı için böyle hissediyordu, emin değildi.

Kulağındaki büyük kulaklıklarla yanına gelen görevli öğrenci, onu bu andan kurtardı ve birkaç adımda küçük yaka mikrofonunu gömleğinin önündeki düğmelerden birinin hemen altına iliştirdi. Kalın, koyu renkli perdelere salonun içinden vuran ışıklar kapanıp sahneye düşen spotlar açıldığında, konuşmanın başlayacağını anlayan insanlar tek tek yerlerine yerleşmişti.

Profesör en öne, sahnenin direkt karşısında kalan koltuklardan birine oturduğunda İlkim'in de onun hemen yanına yerleşmekten başka çaresi kalmamıştı.

Emir Feza sahnenin ortasına yerleşip hazır olduğunu ifade edince, önce anons edileceği belirtildi. Sahnenin ön tarafında, fakültenin doçentlerinden biri duruyordu. Üzerindeki döpiyes yavruağzı renginde idi.

"Bazı başarı hikâyeleri, yalnızca kulaktan dolma bilgilerle öğrenilmemelidir. Başkaları tarafından anlatılmamalı, öylece dinlenip geçilmemelidir. Herkes emek verdiği hayatının hakkıyla anlatılmasını, nesillerce taşınmasını ister. Yıllardır buna inanır bunu söylerim. Bence hepimiz de buna inanarak büyümüşüzdür. Büyük ölçüde bunun için çalışır, didiniriz. Kendi öykülerimizi kendimiz anlatabilmek için... Bir gün, yapabildiklerimiz bizden başlayarak ağızdan ağıza, kulaktan kulağa gururla anlatılabilsin diye..."

Fakültenin orta yaşlı doçenti Lamia Hanım sahneden öğrencilere seslenmeye devam ederken İlkim kolundaki ince kordonlu saatle oynadı. Dudaklarını birbirine bastırırken biraz sonra canlı canlı göreceği adamın üzerinde bırakacağı etkiden habersizdi.

Senelerce haberleri dâhi izlememenin, internetten magazin sayfalarını bile takip etmemenin ve annesinin sürekli katıldığı o sosyetik davetlere tek tük gidişlerinin hepsinin boşa çıkacağını bugün bizzat görecekti.

Kendini bunca zaman boyunca koruması tamamen etkisiz kalacak, bütün kalkanları zemini boylayacaktı ve İlkim, onu gördüğü anda güçlü ve etkili bir şekilde sarsılacaktı.

"Bugün burada, sizlere bir masal anlatılmayacak. Bugün, şu an olduğunuz konumda çabalamaya devam ederseniz, gelecekte olabileceğiniz o donanımlı, başarılı, hak ettiklerini kendisi inşa etmiş o insanı karşınızda göreceksiniz. Bugün size hem gerçekler hem de yaşanmışlıklarla dolu bir hikâye anlatılacak."

Kadın mikrofonu sıkı sıkıya tutarken İlkim kaşlarının altından sahneyi süzmeye devam ediyordu. Emir onları ayıran perdenin ardından gömleğinin yakasını son kez düzelttikten sonra ceketini giymesine yardımcı olan öğrenciye teşekkür etti.

"Bundan yıllar önce bizzat benim öğrencim olan ve dönemini dereceyle bitiren, üniversitemizin saygın mezunlarından birini sizlere takdim etmekten büyük mutluluk duyuyorum. Kendisi, şu an ülkemizin önde gelen şirketlerinden biri olan Sipahi Holding'in Baş Hukuk Müşaviri. Aynı zamanda da hem şirketin hem de şirket yöneticilerinden, üniversitemizin güzide bağışçıları Ateş ve Berin Sipahioğlu'nun avukatı. Onun için koca bir alkış rica ediyorum sizlerden. Karşınızda, Emir Feza Dağlı."

Perdeler yavaşça aralandığında, yukarıdan yansıyan beyaz spotlar sahneye çıkan adamın keskin yüz hatlarını daha da belirgin bir hale getirdi. İlkim dudaklarını kanatırcasına dişlerken kalbinin, göğüskafesini sertçe dövdüğünü hissetmesi yalnızca bir ana denkti.

Nefesi kesildi. Boğazına çöreklenen o hissin adını bir türlü getiremese de içinde birikenlerin ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Yılların bir adamı bu kadar güzelleştirebilmesi mümkün müydü?

Bedeni daha da irileşmiş, devasa omuzları ve kaslarıyla o genç ve şimdiki görüntüsüne göre daha çelimsiz olan halinden eser kalmamıştı. Boyu, belki yüksek bir platformda durduğundan belki de gerçekten bu halde olduğu için aşırı uzun görünüyordu. İlkim bir anlığına geçmişi anımsamakta güçlük çekti.

Altı sene olmuştu.

Duruşu bir yana, varlığı bile güçlenmişti sanki Emir'in. Sakalların çevrelediği yüzü, sert çehresi ve ışığın yüzünün belli kısımlarına düşürdüğü gölgeler, izleyenlere gerçek bir seyir zevki sunuyordu. Dudaklarını birbirine daha sıkı bastırdığında, gözleri onun yüzünde senelerdir canlı bir biçimde görmediği yamuk gülümsemeye takıldı.

Emir Feza Dağlı'nın can yakacak bir yakışıklılığı vardı ve İlkim Çetin, bu adamın karşısında ne kadar çabalarsa çabalasın hep savunmasız kalacaktı.

Bakışları adamı süzmeye, onu incelemeye devam ederken içinden senelerin acısını çıkarıyor gibiydi. Belki de çoktan birini bulup nişanlanmıştı. Evli ve şu anda kocaman bir aile sahibi olmuş olabilirdi. Bunu düşününce bakışları ellerine kaydı. Sağ eli pantolonunun cebindeydi ama sol eli dışarıdaydı. Sol elinde yüzük yoktu, bu evli olmadığını gösterirdi. Peki ya pantolonun cebinde saklı tuttuğu sağ eli... Nişanlanmış mıydı?

Bütün bu düşünceler saniyeler içinde, büyük bir hız ve süratle İlkim'in zihninden geçip gittiğinde adamın sesi onu yeniden anın içine çekti. Emir Feza, doçentin elini kavrayıp hafifçe sıktıktan sonra gülümsemesi büyüdü.

Genç kadın oturduğu yerde homurdandı, bütün bunlar kahrolası bir işkenceden farksızdı.

"Çok teşekkür ederim, Lamia Hocam. Asıl benim için yıllar sonra burada olmak, hayran olduğum ve örnek aldığım insanlarla aynı sahneyi paylaşmak büyük şeref."

Emir'in Lamia Hanım sahneden inerken elini uzatıp ona yardımcı oluşu, ondan sonra sahnenin ortasına geçip konuşmasına devam etmesi, kadının onun bir gram bile değişmediğini anlaması için

yeterliydi. Belli ki sadece yaş almıştı adam, değişmemişti. Bu yaşlar ona muhteşem bir şekilde yaramıştı ama yine de içten içe İlkim'in tanıdığı o adamdı.

"Yeniden burada olmak, tanıdık simalarla karşılaşmak gerçekten çok güzel," diye mırıldandığı an, başı çevrildi ve gözleri direkt İlkim'in açık renkli kürelerine, onu izleyen gözlerine tutundu.

Genç kadının kalbi heyecanla kasıldığında bunun planlı bir hareket olduğu açıkça belliydi. Kısa bir süre tamamen ona odaklanan bakışlar, içine işlemek ister gibi korkusuzdu. Sanki yıllardır ayrı değillermiş gibi derin ve yoğundu.

Acaba adam kulisteyken kadını salonun içinde bir yerlerde görmüş olabilir miydi? İnsan önce elbette yakınındakini görürdü ama bu hareketin tesadüfi olması o kadar imkânsız görünüyordu ki İlkim yüz ifadesini zorlukla toparladı. Saniyeler içinde üzerindeki bakışlar çekildiğinde ve hoparlörlerden Emir'in tok sesi yankılandığında kadın güçsüz bir soluk aldı.

Göğsünü çaresizce döven kalbi, sakinleşmek ister gibi durmuyordu. Bu saatten sonra da senelerdir görmezden geldiği kalbine bir an bile söz geçiremeyeceğini net olarak anlamıştı.

"Özellikle de bana bu fırsatı sunan çok sevgili Melih Hocam'a izninizle teşekkür etmek istiyorum. O olmasaydı burada olmazdım çünkü beni davet eden kendileriydi."

Melih Hoca gülerek adamı sessiz bir alkışa tuttuğunda Emir eğlenceli bir gülümsemeyle eğilerek selam verdi. O anlık bakışın ve ani dönüşün İlkim'e karşılık özellikle yapılmış bir hareket olduğu artık çok açıktı.

Yakasındaki mikrofon sanki yokmuş, Emir zaten kendi arkadaşlarıyla konuşuyormuş gibi konferansa başladığında, İlkim soğuk bakışlarını ona sabitledi ve yüzü ifadesizleşti.

"Seneler önce sizin oturduğunuz yerlerde oturup bu konferansları dinlemeyi çok seven ve bir gün bu sahnede olmayı hayal eden bir öğrenci vardı. Şimdi burada karşınızdayım, bunu büyük bir gurur ve heyecanla yapıyorum. O yüzden umarım hatalarımı mazur görürsünüz.

Topluluklarla iş yapmaya fazlasıyla alışkınım ama önlerinde konuşma işini genelde ben değil, patronum yapıyor."

Salondan ufak gülüşme sesleri yükseldi. İlkim'in dudaklarında istemsiz, minik bir kıvrım belirmişti. "Anlatacaklarım belki hepinize hitap etmeyecektir, belki bambaşka alanlarda ilerlemeyi planlıyorsunuzdur, bunu bilemem."

Kısa, anlık ama planlı bir bakışma daha.

İlkim rujunu bozmamak adına sertçe yanaklarının içini ısırdığı sırada parmaklarını da birbirine kenetlemişti. Sabit tutmaya çalıştığı ifadesi her an biraz daha kasılıyordu ve elbette, bunu sadece gözlerini sabitlediği adamın planlı cümleleri yapıyordu.

"Yine de hepinizin, önünüzdeki imkânları bilip ona göre karar vermeye hakkı var. Bugün burada olmamın sebebi de tam olarak bu. Hem size hakkınız olduğuna inandığım bu seçenekleri açıklamak hem de benim bünyesinde barındığım şirketin, size sunacağı imkânları ve yaşadıklarımı kısaca anlatmak... Geçmişi kısa keseceğim çünkü anlatacak pek bir şey yok. Antalya'dayken sahil kenarlarında kumla oynayarak, denizden bir türlü çıkmadığı için annesinden azar yiyen, evin yolunu bulamayan ve tüm gününü dışarıda geçiren bir çocuktum. Üniversite için İstanbul'u kazanmayı kafama koymuştum ama bazen hiçbir şey planlarınızdaki gibi gitmiyor. Ben de üniversiteyi ilk seferinde değil, ikinci senemde kazandım. On dokuzuncu yaşımın senesinde. Mezuna kalan bir öğrenciydim yani... "

Konuşma devam ederken Emir'in rahat ve sakin tavrı, dinleyicilere de yansıyarak onları anın içinde tutuyordu. Adamın sağ eli cebinden bir an bile çıkmadı ve İlkim'le bir kez daha göz göze gelmedi.

İlkim kaybettiği ve ondan uzakta geçirdiği senelerde Emir'in yaptıklarını dinlerken konuşmanın devamı boyunca, bakışları bir kez bile buluşmadı.

"İlkim, gel lütfen. Emir'le tanış."

Konferansın ardından verilen minik kokteyl arasında akademik kadroda bulunan herkesin içinde yalnızca İlkim, Emir Bey'le tanışmak istemiyordu ama şu an tanışması gereken tek kişi de yine oydu.

Elbette bu sürece kalesine bir gol yiyerek başlayacaktı. Çünkü, "Biz zaten tanışıyoruz hocam," diye belirten kişi, Emir Feza'dan başkası değildi. Yüzünde keyif dolu ama hafif alaylı bir gülümseme vardı.

Dudaklarına yerleştirdiği minik, zorlama gülümsemeyle düzgün adımlarını Melih Hoca'yla konuşan Emir'e yöneltmişti. "Öyle mi?" diye mırıldanan adam ikisine birden bakarken İlkim'in dudakları gerildi.

"Evet, ortak bir arkadaş grubunda birkaç kez görüşme şansımız olmuştu."

"İlkim bana bundan hiç bahsetmemişti."

"Vakit olmadı hocam, her şey çok..." Dudaklarını birbirine bastırıp yutkunmadan önce hafifçe boğazını temizledi. "Çok ani gelişince ayak uyduramadım diyelim. Yoksa sizden gizlediğim özel bir durum yok elbette."

Melih Hoca başını salladıktan sonra dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. "Tanışıyor olmanız çok güzel, oldukça iyi bir karar almışım o halde." dedi keyifle.

Emir'in meraklı bakışları ikisi arasında gezinirken gözlerinde dolaşan parıltılar İlkim'i huzursuz etti. Her haliyle bu kadar iyi görünüyorsa daha şimdiden bu işten çabucak kurtulmaya baksa iyi olurdu.

"Ne kararı hocam?"

"Ben gelecek dönem Boston'da olacağım için sizin şirketin üniversitemizle ortak yürüteceği programın bizim taraftaki kısmını, benim yerime İlkim yönetecek Emir. Birbirinizi bu süreçte bolca göreceksiniz o yüzden. Hatta birkaç gün içinde İlkim Hanım şirkete gelip programın detaylarını sizden öğrenirse daha keyifli olur. Zaten önceden de tanışıyorsunuz, arayı kapatmanıza yardımcı olur."

Elbette olmazdı.

"Elbette. Kesinlikle olur," dedi adam parmaklarının arasındaki kokteyli hafifçe sallayarak. Eli halen cebindeydi ve sanki bunu bilerek, isteyerek yapıyordu. Nasıl olur da cebinden bir an bile çıkarmazdı? Ayrıca... İlkim'e neydi ki bu durumdan?

"İlkim Hanım'ı şirketimizin çatısı altında ağırlamak bizim için de büyük bir şeref olur."

İlkim zorlukla gülümsediğinde, Melih Hoca'ya seslenen bölüm dekanı, adamın da izin alarak uzaklaşmasıyla ikisinin yalnız kalmasına sebep olmuştu. İlkim yerinde huzursuzca kıpırdandığında bardağındaki su çalkalandı. Emir'in rahatlığı yüzünden okunuyordu. Gözleri buluştuğunda, İlkim adamın konuşmasına izin vermedi.

"Yalnızca," dedi sert sesiyle. Beklediğinden daha yüksek çıkan sesiyle duraksadı. Ses tonunu yeniden ayarlamak için boğazını temizleyecekti ki başına saplanan ağrıyla, sıkıntılı bir nefes verdi ve şakağını ovuşturdu.

"Yalnızca işimizi halledeceğiz. Bundan daha fazlası olmayacak, hem de hiçbir zaman. Ne de olsa..." diye konuştuğunda sesi kısık bir tonda olmasına rağmen gözlerindeki keskin bakış, kahvelerinde açık bir netlikle parlıyordu. "Her şey biteli çok oluyor, değil mi Emir Feza Dağlı?"

İlkim ona son bir bakış atıp sahte bir gülümseme sundu. Ardından neredeyse koşar adımlarla yanından ayrıldığında, Emir kokteyli kafasına dikti. Sanırım bu gece de bolca alkole ihtiyacı olacaktı çünkü onunla aynı yerde, aynı çatı altında seneler sonra buluşmak nasıl gidecek, nasıl yürüyecek hiç bilmiyordu.

Ondan uzaklaşan genç kadını izlerken içinden taşanları, bardağın kıyısından çeker çekmez araladığı dudaklarından kaçırması ise işten bile değildi.

Çünkü adamın bildiği tek şey, yalnızca bu cümleden ibaretti.

"Asıl her şey şimdi başlıyor, İlkim Çetin."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

♫ *Victoria Anthony, Breathe Underwater*

"Hocam siz bu konuda, daha doğrusu bu proje kapsamında beni görevlendirmek istediğinize gerçekten emin misiniz? Ben bazen şehir dışına çıkıyorum. Ne bileyim, baktığım özel davalar vesaire oluyor..."

Melih Hoca geniş kitaplığın karşısında, eline aldığı kalın kitabı incelemeye devam ederken İlkim de odadaki kahve makinesinin önünde iki fincan espresso hazırlıyordu.

"Neden ki İlkim Hocam, içinize sinmeyen bir durum mu var benim bilmediğim? Geçen gün konferansta da biraz huzursuzdunuz sanki?"

İlkim ilk fincanı doldurduktan sonra ikinci fincanı haznenin altına yerleştirip düğmeye bastı. Duyduğu cümleler gerilmesine sebep olmuştu ama belli etmemek adına dudaklarını birbirine bastırdı. Önüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak bir süre bekledi. Ne diyecekti ki?

Eski sevgilimle yeniden aynı ortamda bulunmak istemiyorum çünkü kendime de irademe de hâkim olabileceğimden pek emin olamıyorum hocam, mı diyecekti?

Başını iki yana salladıktan sonra adama dönerek hafifçe gülümsedi.

"Olur mu hiç hocam, tabii ki yok öyle bir şey. Sadece, bunun sizin için önemli bir proje olduğunu biliyorum. Yeterli düzeyde özen göstermeyip süreç sırasında başarısız olup sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Melih Hoca elindeki kalın ciltli Anayasa Hukuku kitabını yerine yerleştirdikten sonra birkaç adımda, ona doğru gelen İlkim'le buluştu ve tuttuğu minik fincanı elinden aldı.

"Ben senden eminim. Gereken özeni göstereceğini de beni hayal kırıklığına uğratmayacağını da gayet iyi biliyorum. Senin de bu konuda endişen olmasın ama başka durumlar varsa lütfen bana bunlardan açıkça bahset. Yardımcı olabileceğim durumlarda desteğim hep senin üzerinde biliyorsun. Her konuda..."

Adamın babacan tavrını görünce, İlkim minnetle başını salladı. "Biliyorum hocam. Teşekkür ederim, başka bir durum elbette yok. Olursa size anlatacağımdan şüpheniz olmasın. Zaten bugün buradaysam sizin sayenizde."

"Asla. Ne yaptıysan sen kendin yaptın. Bütün taşları ellerinle dizdin. Hepsi senin emeğin. Benim yaptığım bir şey yok."

İlkim dudaklarını aralayınca Melih Hoca onun itiraz etmesine izin vermedi. Az önce kalktığı koltuğa geri dönerken İlkim ayakta kaldı.

"Ben ders programını kontrol ettim bu arada. Bugün sabah dersinden sonra müsait görünüyorsun. Başka planların yoksa senden bugün holdinge gitmeni rica edebilirim. Emir'le de iletişime geçtim. Onun programı da uygunmuş. Sanırım önceden tanışıklığınız sebebiyle, o da aradaki zamanı kapatmak konusunda oldukça hevesli."

İlkim gerilen dudaklarını içeriden dişlerken gözlerini kısarak gülümsemeyi de ihmal etmemişti. "Öyle mi, ne güzel... Başka bir planım yok hocam, herkese uygunsa benim için de problem değil. Size uyarım. Hatta..." Kolundaki ince kordonlu saati kontrol etti. "Birkaç saat içinde çıkarım."

Melih Hoca başını salladıktan sonra çekmecesinden bir çerçevenin içine yerleştirilmiş teşekkür ve onur belgelerini çıkarttı. "Bunu da teslim edebilirsin. Konferans günü benim kafam dağıldığı için aklımdan çıkmış."

İlkim onun elinden büyük çerçeveli belgeleri aldıktan sonra bir süre daha odada bekleyip kahvesini yarım yamalak içti. Yeniden kendi odasına geçip çerçeveyi hafif bir sinirle masanın üstüne

bıraktığında, camın titrediğini gösterir gibi yükselen anlık ses İlkim'in sinirlerini bozmaya yetmişti. Aynı anda çerçevenin camının ardında gördüğü isim de gerginliğini dizginleyemeyişine açık bir sebep sunar gibi parlıyordu.

Ellerini beline koymuş bir biçimde odasında volta atarken bu senenin nasıl geçeceği konusunda hiçbir fikrinin olmaması, onu büyük ölçüde zorluyor ve canını sıkıyordu. Aslında bambaşka bir programı olduğunu söyleyip her şeyden sıyrılmak istiyordu ama aklına gelen hiçbir sebep bu iş kadar büyük önem taşımıyordu. Hepsi keyfi olarak düzenlenen ya da ertelenebilecek eylemlerdi. Bu sebepten İlkim kaçışı olmadığını biliyordu.

Ayrıca itiraz etmesi hocasının güvenini kıracaktı ve böyle önemli bir projeyi de sırf eski sevgilisiyle yaşadığı sorunlar yüzünden berbat etmek istemiyordu.

Aslında pek sorun yaşanmadı, diye karşılık veren iç sesine sesli bir yanıt vermek için camın önünde duruvermişti. "Evet... Benim adamı terk etmem hariç." diye mırıldandıktan sonra altdudağını dişledi. Masanın üzerindeki saati kontrol ederek zamanı gelen ilaçlarını aldı ve yeniden sandalyesine yerleşti. Zihni öyle doluydu ki masanın kıyısına koyduğu su bardağını az daha yere düşürecekti. Düşünceleri birbirine girmiş her şey karman çorman olmuştu.

Emir, bundan seneler önce İlkim'in hayatına bir rüzgâr misali girmişti. Aniden, habersizce. Tatlı bir esinti gibi varlığını bir süre devam ettirmeyi başarmıştı. Üstelik her şeyi olabileceğinden daha da kolaylaştırmış, İlkim için bir an bile mutsuzluk kaynağı olmamıştı.

Genç kadın yirminci yaşında, ekim ayının bir akşamı ondan iki yaş büyük olan Emir'le tanıştığında, kendini ona kapılmaktan alamamıştı. Ne şanstı ki Emir de gördüğü ilk anda ondan etkilenmişti. Adamın sürekli gözlerinin önüne çıkması, kendini unutturmaması, gittiği yerlerde aniden belirerek ona tatlı jestler yapması kadını etkilemişti. Sonrasında İlkim onu hep yakınında görmeye alıştığını fark etmişti ve aralarındaki bu ilişkiye bir şans vermek için ilk adımı atmıştı.

Çok gençlerdi.

İlkim, hiçbir zaman Emir gibi aile kurmaya odaklı bir hayat yaşamamıştı. Hiçbir zaman böyle konular için acele etmeyi ya da bir an önce birilerini bulup parmağına yüzük takmayı hayal etmemişti. O, hep daha fazla çalışmayı, aldığı eğitimi hep birkaç adım daha ileriye götürmeyi hedefleyerek büyümüştü. Akademisyen olmak en büyük hayallerinden biriydi. Önüne çıkan engelleri aşmasının asıl sebebi buydu.

Ne yazık ki o zamanlar ardında bırakmaya karar verdiği Emir'i eğer terk etmeseydi, şu anda çok başka bir senaryonun içinde rol alıyor olacağına inanıyordu. Bunun doğru olabileceği düşüncesi, İlkim'in canını bir kez daha yaksa da umursamadı. İçinde hiçbir şeyin ukde kalmasını istememişti. Dünyaya bir kere geliyordu ve bunu da pişmanlık içinde geçirmenin mantığı neydi?

Bazen, hayallerinizi gerçekleştirmek için haddinden fazla çabalamalıydınız ve bazı hayalleri gerçekleştirebilmek adına, bazı güzel şeyleri ardınızda bırakmanız gerekirdi.

Yaşanacak her şey, ne kadar zorlayıcı olursa olsun İlkim'in kararları da adımları da önceden belliydi.

Eskiye dönmek, geçmişi açmak ve yeniden aynı yollara girmek yoktu. Aldığı kararları oluşturan sebepleri vardı. Hepsini hatırlamalı ve hiç unutmayacağına emin olduktan sonra da onları gözlerinin önünde tutmalıydı.

Genç kadın, elini montunun kumaşı üzerinde düzgünce kaydırdıktan sonra avucunda biriken ıslaklığı kurulamaya çabaladı. Gergin falan değildi, hayır. Gergin değildi.

Kendini bu şekilde telkin etmenin pek işe yaramadığını fark ettiğinde sakince nefes verdi ve yüksek binanın içindeki cam asansöre doğru yürüdü. Ona söylendiği gibi en üst katın numarasını tuşladıktan sonra birkaç adım geriye çekilerek köşeye ilerledi. Asansör farklı katlarda inecek şirket personelleriyle dolduğunda kanatlı kapılar kapandı ve üst kata doğru çıkmaya başladı.

Birkaç dakika içinde, asansörde tek başına kaldığında en üst kata ulaşmıştı. Kapıların arasından çıktığında büyük bir dikkatle etrafı

incelemeye koyuldu. Tam karşısında uzanan kat fazlasıyla sessizdi. Büyük, duvara asılı bir tabela şirketin üç kolunun burada olduğunu gösteriyordu. Yönetim Kurulu Başkanı'nın ofisi, İnsan Kaynakları ve Hukuk Departmanları bu katta, farklı uçlarda bulunuyordu. Anladığı kadarıyla etrafta birkaç toplantı odası da vardı. İlkim hemen karşısında bulunan kocaman danışma masasını gördüğünde, etraftaki sessizliği oluşturan muhteşem bir düzen olduğunu düşünmüştü. Adımlarını oraya yönelttiğinde dudaklarına minik bir gülümseme yerleştirmeyi de ihmal etmemişti.

"Merhaba..."

Karşısındaki masada oturan kadın da başını kaldırıp hafifçe gülümsediğinde elindeki işi bırakıp ayağa kalkmıştı. "Merhaba, hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabiliriz?" Beyaz tenli, ela gözlü kadın tatlı biri gibi görünüyordu. Sempatik bir tavrı vardı. İlkim tabelayı işaret ederek sorusunu yanıtladı.

"Emir Bey'le bir görüşmem vardı ama ne tarafa gitmem gerektiği konusunda bir fikrim yok, acaba beni yönlendirme şansınız var mı? Girişte Ece Hanım ismimi alıp randevumu teyit etmişti ama... Sanırım direkt olarak Emir Bey'in asistanına ulaştılar."

Kadın gülümseyerek başını salladı. Yakasındaki küçük kartta Şeyda yazıyordu. "Elbette," dedi ona doğru elini uzatarak. "İlkim Hanım, değil mi?"

İlkim başını sallayarak onayladığında onların da bu konuşmadan haberdar olduğunu anladı. Yoksa ismini nereden bilecekti?

"Evet," diye onayladı. "İlkim Çetin, Işın Üniversitesi'nden geliyorum."

Kadın başını salladıktan sonra gülümseyerek, "Öncelikle hoş geldiniz," dedi. "Size şimdi yardımcı olacağım İlkim Hanım," diye mırıldanıp arkasını döndü ve yuvarlak masanın diğer tarafında duran kadına seslendi. "Serap Hanım, birkaç dakikalığına masayla ilgilenebilir misiniz?"

Kadın onu onayladığı gibi yerinden kalktığında, Şeyda da masanın arkasından çıkarak İlkim'in yanına geldi. "Böyle buyurun lütfen," diye mırıldandıktan sonra sol tarafında kalan koridoru işaret etti.

Sessizce ilerlemeye devam ettiklerinde İlkim tahmin ettiği gibi boş toplantı odalarını ve birkaç hukuk departmanı çalışanının odasını görmüştü. Bütün bu ilgisini çekmeyen alanları geçtikten sonra karşılarına bir yol ayrımı çıktı. Bir ucu sağa, bir ucu sola ilerleyen geniş ve uzun koridorun sol tarafına doğru devam ettiklerinde karşılarına koyu, içeriyi göstermeyen camlarla kaplı, özel odaya açılan geniş bir alan ve asistan masası çıkmıştı.

Şeyda, asistanın masasına doğru bir adım attığında genç kız ikisini görüp çabucak ayağa kalktı. "Emir Bey'in misafiri burada Gül Hanım, kolay gelsin," diye seslendikten sonra İlkim'e döndü ve gülümsedi. "Size de iyi çalışmalar diliyorum, İlkim Hanım."

İlkim gülümseyerek teşekkür ettikten sonra Şeyda koridora dönüp gözden kayboldu.

Gül masasının ardından çıkıp gözlüklerini düzelttikten sonra kadına döndü. "Hoş geldiniz, buyurun lütfen..." dedi masanın karşısında duran oturma alanını göstererek. Geniş koltukların arasına yerleştirilmiş alçak bir sehpa vardı. Bekleme alanı oldukça konforlu bir biçimde tasarlanmıştı. Hemen duvar tarafında üzeri farklı kahve makineleriyle dolu büyük bir büfe bulunuyordu.

"Emir Bey şu an bir toplantıda ancak işi birazdan bitecek. Onu beklerken içecek bir şeyler alır mıydınız yoksa müsait olduğunda direkt Emir Bey'in yanına mı geçmek istersiniz?"

"Bir bardak su alırım şimdilik, teşekkür ederim."

Kız aldığı cevapla başını eğdi ve gülümseyerek masasına döndüğü sırada İlkim onu inceleme fırsatı buldu. Yirmilerinin başında gibi duruyordu ve oldukça tatlı bir suratı vardı. Kumral saçları kalın dalgalarla omuzlarına dökülüyordu. Yeşil gözlerini daha büyük gösteren kalın çerçeveli bir gözlük takmıştı. Parlak pembe bir ruj sürmüştü ve platform topuklu ayakkabılar giyiyordu. Üzerinde siyah beyaz çizgili yarım kol bir elbise vardı. Masasına oturup telefonu kaldırıp İlkim için bir bardak su istediğinde, kadının gözleri masanın üzerindeki renkli aksesuarlara çarptı. Çocuk ruhunu kaybetmemiş biri olduğu açıktı.

Telefon konuşmasını bitirir bitirmez bu kez başka bir aramaya geçti. Anladığı kadarıyla bu kez söz konusu kişi İlkim'i de ilgilendiriyordu.

"Efendim, İlkim Hanım geldi. Evet, kendileri şu an burada." Kadına bir bakış attığında İlkim hafifçe gülümsedi. "Evet... Tabii efendim. Elbette. Kendisine iletirim. Peki, siz nasıl isterseniz."

Telefonu kapadığında, İlkim odanın diğer tarafında neler döndüğünü bilmese de orada da söz konusu kişinin kendisi olduğunu az çok tahmin ediyordu. Masada bulduğu dergilerden birini karıştırmak için ellerinin arasına aldığında, bir bardak ve cam şişedeki su önüne yerleştirildi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Afiyet olsun efendim." Servisi yapan adam geri çekilerek onu yeniden Emir'in asistanıyla baş başa bıraktı.

"Emir Bey birazdan sizinle görüşecek İlkim Hanım, isterseniz ben de bu sırada üzerinizdekini alabilirim."

İlkim başıyla onayladıktan sonra üzerindeki kalın, siyah mantoyu çıkardı. Mantoyu yanına kadar gelen Gül'ün eline bıraktıktan sonra üzerindeki elbiseyi düzelterek geri döndü. Koyu kırmızı elbisesinin yarım kolları, dizlerinin hizasında biten düz bir eteği ve desensiz kumaşı vardı. Göğüslerinin birkaç parmak altında beliren ince şerit, elbiseyi keserek bel kısmını detaylandırıyordu. Bedenini sıkıca saran elbisenin halter yakası olduğundan dolayı herhangi bir dekoltesi yoktu. Düzgünce ütülenmiş eteğini kırıştırmamak için koltuğun üzerine dikkatle yerleşti. Bacak bacak üstüne attığında, parlak siyah topukluları da sivri ucuna vuran ışıkla kendini göstermişti. Eline aldığı dekorasyon dergilerinden birini incelemeye başladığında suyunu bardağa doldurdu ve minik bir yudum aldı.

Derginin ilk sayısı bittiğinde ve su şişesinin yarısına geldiğinde Emir'den herhangi bir ses çıkmamıştı. Yeni bir dergiye geçtiğinde bunun, magazinin son günlerde konuştuğu bir ödül töreninin sayısı olduğunu fark etti.

O dergileri incelemeye devam ederken bu sırada adamın odasına giren başka bir çalışan da on dakika kadar durduktan sonra ayrılmıştı ama Emir, henüz genç kadını içeri çağırma zahmetinde bulunmamış-

tı. Bu da yetmezmiş gibi Gül'ü arayıp onu da bir yere yönlendirmişti ve kadını bu koca alanda tek başına bırakmıştı.

Kısa bir süre telefonundaki e-postaları kontrol etti. Ardından yapacak işi kalmadığı için kliniği arayıp yakın zamandaki rutin randevusunu teyit etti ve ajandasına ekledi genç kadın. Kendini meşgul edişleri de bir yere kadardı çünkü zaman akıp gitmeye devam ediyordu ve burada otururken ne yazık ki hiçbir gelişme olmuyordu.

İlkim odanın önünde tek başına kaldığında giderek sıkılınca ayağa kalktı ve biraz etrafta dolaşmaya karar verdi. Odanın önünde volta atarken bakışları, odanın içinden gelen seslere karşı kısılmıştı. Telefonla mı konuşuyordu bir de? Genç kadın gerçekten sinirlenmeye başlıyordu. Kolundaki ince kordonlu saate baktığında çoktan bir saati devirdiğini gördü. Huysuzlanmaya başlayacağı sırada koridorun sonunda görünen kızı fark etti. Gül, adımlarını masasına yönlendirirken İlkim de yeniden koltuğa oturmuştu.

Gözlüklerini düzelterek sandalyesine yerleşen asistan, neredeyse bir saattir burada bekleyen kadını oyalamaya devam eden patronunun amacını henüz anlayamasa da kadına karşı hafif bir mahcubiyet hissediyordu.

"Lütfen kusura bakmayın, İlkim Hanım. Birkaç ay önce sonuçlandırdığımız bir dava minvalinde yeni bir davamız daha başladı geçen hafta. Aylar önce biten bu bahsettiğim davanın da sonuçlanana kadar bizi biraz uğraştırdığını söyleyebiliriz. Birkaç gün içinde bu yeni davanın mahkemesi görülecek. Emir Bey de malum, her şeyle kendisi ilgilendiği için şu sıralar biraz yoğun. Bu yoğunlukta da randevuyu kendisi ayarladığı için programı biraz sıkıştı tahmin edersiniz ki... Lütfen mazur görün. Sizlik bir durum yok, kesinlikle."

İlkim ona durumu açıklayan kadına nazikçe gülümsediğinde bakışları da sevecen bir hâl aldı. *Kesinlikle onluk bir durum vardı* ama bunun suçlusunun da kim olduğu fazlasıyla açıktı ve suçlanacak kişi kapının ardında saklanmaya devam ediyordu.

"Hiç önemi yok, lütfen kendinizi açıklama yapmak zorunda hissetmeyin. Emir Bey'i uzun zamandır tanıyorum. Halledilmeyecek bir

problem olduğunu zannetmiyorum. Birazdan kapıyı açacaktır. Acelem yok ne de olsa, bekleyebilirim."

Ardından içinden devam etti. *Sonra da bunu, onun burnundan getirmek için elimden geleni yaparım çünkü biliyorum. Beni bile isteye bekletiyor. Kendince öç alıyor.*

"Sizi zor duruma sokmuyorumdur umarım. Eğer bugün uymuyorsa başka bir zaman da uğrayabilirim, takvimlerimiz mutlaka yakın zaman içinde uyuşacaktır."

Gül tam buna gerek olmadığını söyleyecekti ki koridorda duydukları topuk sesleri ikisinin de bakışlarını oraya yöneltmesine sebep oldu. Uzun bacaklarını saran dar pantolonu, ince topuklu çizmeleri, dantel yakalı kazağı ve yalnızca omuzlarına aldığı mantoyla, Victoria's Secret modellerine taş çıkaracak bir fiziğe sahip olan başka bir kadın, bulundukları yere doğru gelip Gül'ün masasının tam önünde durduğunda İlkim kaşlarını kaldırdı. Onu tanıyordu. Birkaç ay önce annesinin bağışçısı olduğu bir derneğin yemeğinde bu kadını görmüştü. Hatırlıyordu.

"Emir müsait mi?"

"Hanımefendi de kendisini bekliyor Didem Hanım ama yine de isterseniz sizin için tekrardan sorabilirim."

Didem elini kaldırıp kızı durdurduktan sonra başını salladı. Bu hareketiyle bombeli bir atkuyruğu yaptığı sarı saçları da hafifçe sallanmıştı.

"Gerek yok," dedi İlkim'den yana bir bakış attıktan sonra. "Ben kendim öğrenirim şimdi müsait mi, değil mi..."

Ardından bakışlarını önüne çevirip kapıya yürüdü. Küçük bir tıklatmadan sonra bir cevap beklemeden direkt olarak içeri daldığında İlkim de sesli bir nefes verdi. Kaşlarını kaldırıp indirdikten sonra Gül'e baktı. Gül çaresizce gülümsediğinde İlkim durumu anlamıştı. Adamın bir sevgilisi vardı. Ayağa kalkarken içinde biriken hayal kırıklığını gizlemeye gerek duymadı.

"Emir Bey tenezzül edip beni ararsa kendisine İnsan Kaynakları Departmanı'nda olduğumu iletirsiniz. Yolu biliyorum, koridorun diğer tarafı sanırım? İlgilendiğiniz için teşekkür ederim."

İlkim çantasını aldıktan sonra onu izleyen kıza aldırmadan adımlarını yeniden uzun koridora yöneltti. Katın diğer ucunda, yönetim kurulu başkanının olduğunu okumuştu. Bu yüzden koridordan danışma masasına doğru küçük bir bakış attıktan sonra yol ayrımının diğer tarafına yürüdü.

İçinde birikenleri toparlamaya çalışsa da başarılı olamıyordu. Bekletilmesinin öfkesi, o başka birini hayatına alamamışken adamın o yokmuş ve hiç olmamış gibi birini bulmasının kıskançlığını iliklerine kadar hissediyordu.

Yine de... Onu ardında bırakırken olmasını istediği şeyler de aslında tam olarak bunlar değil miydi? Emir'in onsuzken de mutlu ve güzel bir hayat sürmesi... Şimdi bu yersiz duygular da neyin nesiydi? Hangi yüzle kıskanıyordu adamı?

Senelerce adını duymamak, yüzünü görmemek için magazin sitelerini açmaz, haberlere dâhi bakmaz olmuştu. Hepsinin sebebi adamdan uzak kalmak ve onu tamamen hayatının dışında bırakmak içindi. Peki şimdi, bunca zamanın ardından... Birdenbire neler oluyordu?

Neden Emir'in onu bekletmesinin hayal kırıklığı canını bu kadar yakıyordu?

İçinde yanan öfkenin harlı ateşi, artık canını acıtmaya başladığında başını iki yana sallayarak içinden sessizce lanet okudu. Odağını toplamak adına bakışlarını, adımlarının onu getirdiği alanda gezdirdi ve istediği yere çoktan ulaştığını fark etti. Yan yana iki, hemen karşılarında olacak şekilde geniş bir masa daha bir de aynı Emir'in departmanında olduğu gibi camlarla kaplı ayrı bir oda vardı. Tek fark, orada bir asistan masası ve büyük bir bekleme alanının oluşuydu. Burada bekleme alanı İlkim'in ardında bıraktığı yol üzerindeydi. Alana farklı boyutlarda üç masa sığdırılmıştı.

Küçük masalardan biri boştu, diğerinin önünde bir kadın ve adam dikiliyordu. Ellerindeki birkaç dosyayı inceliyor gibi görünüyorlardı, bu yüzden İlkim onları bölmek istemedi. Biraz daha büyük görünen masanın ardında yan yana oturan iki kadını gördüğünde hemen önlerinde durdu. Elindeki çerçevenin karton çan-

tası da bir hayli ağırlık yapıyordu ve aklında, onu neden Emir'in asistanının yanında bırakmadığı sorusu geliyordu. Umursamadan odağını, bakışlarını kendisine çeviren kadınlara döndürdü. Biri kızıl, diğeri siyah saçlıydı. Kızıl olanın yakasındaki kartta Eda, diğerindeyse Ezgi yazıyordu. İkisi de başını kaldırıp kadına baktığında İlkim yüzüne nazik bir gülümseme kondurdu.

"Merhaba, acaba şirket çalışanlarıyla ilgili şikâyetleri departmanınıza nasıl iletiyoruz?"

"Merhaba. Öncelikle size hitap edebilmek için adınızı öğrenebilir miyim?"

"İlkim ben, İlkim Çetin."

"Merhaba İlkim Hanım, öncelikle hoş geldiniz. Eğer şirketimizin bir çalışanıysanız tarafımıza yazılı bir belge bırakmanız ve ardından görüşme talebinde bulunmanız; çalışan değil bir misafirseniz de departman görevlilerimizle bizzat iletişime geçmeniz gerekiyor. Bunu yine biz sağlıyoruz."

"Harika. Kiminle konuşabilirim bu konuyla ilgili? Sizlerden sonra tabii..."

"Şirket çalışanı değilsiniz anladığım kadarıyla?"

Başını iki yana salladı ve "Hayır, hayır değilim," diye yanıtladı. Kızıl saçlı kadın yeni bir soru sordu.

"Peki kimin hakkında şikâyette bulunmak istiyorsunuz ve nasıl bir olumsuz durumla karşılaştınız? Sizi ona göre yetkili bir arkadaşımıza yönlendireceğim."

"Emir Feza Dağlı adına şikâyette bulunacağım. Yaptıklarının şirket çatısı altında bir çalışana yakışmadığını, durumu fazlasıyla duygusallaştırdığını ve hatta kişiselleştirdiğini düşünüyorum. Bunun bünyesinde bulunduğu şirkete yararından çok zararı var. Mümkünse... Onun hakkında departmanınıza bir şikâyet kaydı bırakmak istiyorum."

Kadının gözleri büyüdüğünde, İlkim'in arkasındaki masada duran ikilinin de duruşları dikleşti. Daha çok dikkat kesilen, elinde iki farklı dosyayı tutan kadın olmuştu.

"Emir Feza Dağlı mı?" dedi kaşlarını çatarak. "Emir Bey mi? Hukuk Departmanı'mızdaki Emir Bey yani? Şirket avukatımız..."

"Evet hanımefendi, bir sorun mu var? Kendisi hakkında koruma kararı falan yok herhalde? Misafir olduğum ve benden başka herkes odasına alındığı halde, meşgul olduğunu iddia ederek saatlerdir beni bekletmesi konusunu görüşmek adına yetkili birini istiyorum. Saatlerdir toplantısının bitmesini bekliyorum. Misafir gibi değil, daha çok mağdur gibi hissediyorum."

Karşısındaki iki kadının dudakları şaşkınlıkla aralanmışken imdadına yetişen arkada dosya incelemekle uğraşan kadın oldu. "Merhaba, İlkim'di değil mi?" diye mırıldandı kadın gülümseyen bir yüzle elini uzatarak.

İlkim gördüğü nezaketle hafifçe gülümsedi. "Evet, merhaba."

"İlkim Hanım ben Berin. Berin Tuna Sipahioğlu. İnsan Kaynakları Departmanı'nı ben idare ediyorum. Şirketin, İnsan Kaynakları Direktörü olarak burada bulunuyorum. Konuşmaya odamda devam etme şansımız var mı? Yani... Sizin için yeterli yetkiye sahipsem tabii? Bir kahve ısmarlamak isterim."

İlkim hafifçe gülümsedi ve kendisine uzatılan eli sıktı. O an kadını incelemek için ilk kez fırsat bulmuştu. Parlak birer mücevhere benzeyen mavi gri gözleri, mermer gibi duran açık tenli çehresinin kıyısında asılı duran ve kibarlıkla bezeli gülümseme, omuzlarının boyundaki kısa, bal köpüğü rengindeki saçlarıyla oldukça güzel bir kadın tam karşısında duruyordu.

"Ukalalık ettiysem kusura bakmayın. Bir süredir fazla stresli bir dönemden geçiyorum, bunu size yansıtmak istemezdim ama sanırım ufak bir kriz anını karşınızda yaşadım." Gülümseyerek kadının elini bırakırken ekledi. "Sade bir Türk kahvesine asla hayır demem."

Berin gülümseyerek az önce İlkim'in konuştuğu kadına döndü. "Eda Hanım, iki sade Türk kahvesi lütfen. Biz odamda olacağız."

Ardından kadına döndü ve elini odasına doğru uzattı. "Buyurun, lütfen."

Cam kapı aralanıp ikisi arka arkaya içeri girdiğinde odanın ferah düzeni kadının içini rahatlatmıştı. Toplanan bütün negatifliğin,

sanki dağılarak yok olduğunu hissediyordu. Gözleri, önünden geçen kadına kaydığında önce odayı incelemeye koyuldu. Tam karşısında boydan boya bir cam duvar vardı. Masa duvarın karşısında kalıyordu ama cam duvarı arkasına almıyordu. Aksine soldaki duvara yerleştirilmişti ki amaç yüksek ihtimalle, güneş masaya vurduğunda yaptığı işe gölge oluşturmak yerine onu aydınlatabilmesiydi. Beyaz ayakları ve zemini olan mermer masanın üstü, kusursuz bir düzene sahipti. Masanın bir köşesinde fotoğraf çerçeveleri, diğer tarafındaysa küçük bir vazo vardı ve içinde çiçekler duruyordu. Masanın ardında bir, karşısında iki sandalye bulunsa da asıl oturma alanı ilerideki geniş beyaz koltuklar gibi görünüyordu. Bir duvarda da beyaz çerçeveli birkaç belge ve resim asılıydı. Bir ofis odasından çok, kişiselleştirilmiş bir salonu andırıyordu ve bu da ortama sıcak bir hava katıyordu.

"Ah, lütfen rahatınıza bakın... Küçük bir telefon görüşmesi yapmamın sakıncası var mı? Acil olmasa rica etmezdim."

İlkim başını sallayıp, "Elbette sakıncası yok. Lütfen, benden rahatsız olmayın," diye mırıldandı ve masanın önünde duran sandalyeler yerine, karşılıklı duran koltuklara yöneldi. Elbisesinin eteğini düzeltip oturdu ve elindekileri yere, hemen yanına bıraktı. Önünde duran camdan, yüksek sehpaya uzanmak fazlasıyla kolay duruyordu ve sehpanın üstü, moda ve ev dergileriyle doluydu.

Dergilerden birini almak yerine, kendisiyle oldukça yakın yaşta olduğunu düşündüğü kadına odaklandı. Kırık beyaz, dizlerinin biraz altında biten bir elbise giyen genç kadının elbisesi de aynı İlkim'in elbisesi gibi yarım kolluydu. Onun yaka kısmı daha kapalıydı. Boğazlıydı ancak boynunun yarısına kadar uzanıyordu ve omuzlarından başlayıp kol bitimine kadar yerleştirilmiş büyük, altın rengi, düğmeler vardı. Klasik bir iş kadını elbisesine benziyordu ama kadının üzerindeki duruşu, elbiseyi kesinlikle daha güzel kılmıştı. Sanki onu güzel kılan bu elbise değildi. Aksine Berin denen kadın bu elbiseyi taşımak için yaratılmış gibiydi. Elbiseyi güzelleştiren kadının ta kendisiydi. Ayaklarındaki ince bantlı, bağcıklı koyu yeşil ayakkabılarla da o açık tonları biraz kırmak ve işe eğlence katmak istemişe benziyordu. Teninde de hafif, açık tonlu bir makyaj ışıldıyordu.

Fiziği oldukça güzeldi. Hafif çıkık dursa da dümdüz bir karnı ve şekilli bir bedeni vardı. Uzun boylu olduğunu da inkâr edemezdi çünkü İlkim'in vücut tipi minyon olarak adlandırılanlara çok daha yakındı. Oysa bu kadın ince ve uzundu.

"Evet, evet yedim, tabii ki öğünümü aksatmadım. Hayır, hayır niye alkol alayım günün ortasında? Aşkım tamam, endişe etmene gerek yok. İyi olduğumu biliyorsun. Zaten koridorun diğer ucundasın, fazla uzak değiliz, lütfen abartma. Aylar oldu."

Berin'in gözleri kısa bir an kadına çarptığında duruşunu dikleştirip diğer tarafa doğru iki adım attı. İlkim onun durgunlaşan ifadesini fark ettiğinde dudaklarını birbirine bastırdı.

"Şimdi kapatacağım. Bir misafirim var, onunla ilgilenmek istiyorum izin verirsen. Hayır, hayır değil Ateş. Çok meraklıysan gelip kendin görebilirsin. Evet, inanmaman için hiçbir sebep yok çünkü. Kapatıyorum canım..."

Berin telefonu kapatıp İlkim'in karşısına geçtiğinde odanın kapısı çalındı ve iki Türk kahvesi aralarındaki sehpaya yerleştirildi. Sonunda yeniden baş başa kaldıklarında ilk konuşan Berin oldu.

"Tekrar kusura bakmayın. Şimdi, sizi dinliyorum. Lütfen sorununuzu detaylıca anlatın. İlk kez Emir Bey hakkında şikâyet alıyoruz, dışarıdaki arkadaşlarım da bu sebepten fazlasıyla şaşırdılar. O anki tavırlarının kusuruna bakmayın lütfen."

"Hiç önemli değil, asıl ben özür diliyorum. Normalde ben de konuşmalarını yaparken yüksek ses seviyesine ulaşan bir insan değilimdir. Ama Emir Bey sağ olsun, tüm ezberlerimi bozmak için yaratılmış gibi."

Berin nazikçe gülümsediğinde İlkim anlatmaya koyuldu.

"Emir Bey'le aynı üniversitede okuduk biz. O benim bir üst dönemimdi. Benden bir sene erken ayrıldı okuldan, mezun oldu ama kısa bir tanışıklığımız ve etkileşimimiz oldu kendisiyle. Gerek arkadaş ortamı gerek kampüs içerisindeyken..."

Etkileşimleri bununla sınırlı kalmasa da İlkim o an konuyla ilgili fazla detay vermek istemedi.

"Her neyse, ben üniversiteye akademisyen olarak geri döndüm ve geçtiğimiz günlerde onu bir konferans için okulumuza çağırdık. Hem unuttuğumuz onur belgelerini teslim edecektim hem de henüz mezun olan ya da olacak hukuk öğrencileri için sizin şirkette yürüttüğünüz bir projeyle ilgili, üniversitemizle ortak bir çalışma gerçekleştirmeyi planlamıştık. Kendisinin de bundan haberi var. Hatta projeyi okulumuzun profesörlerinden biriyle birlikte yönetecekleri normalde ama kendisinin sene içinde bazı şehir değişiklikleri olacağı için projeyi bana devretti, ben ilgileniyorum. Bu sabah da Emir Bey'le konuşup ikimiz için öğleden sonrası için bir görüşme ayarlamışlar ancak gördüğünüz gibi ne Emir Bey ortada ne de beyefendinin sevgilisine tanınan iltimasın onda birini görebiliyoruz."

Kendisinin neden böyle bir şey beklediği de merak konusuydu fakat o konuya şimdilik girmeyecekti.

"Didem mi burada?" diye mırıldandı Berin sanki bu durumda takılması gereken tek şey buymuş gibi.

İlkim başını salladı. Kadının kafasında oluşabilecek bir yanlış anlamaya sebebiyet vermemek için ona baktı. "Burada sizinle oturmaktan şikâyetçi olduğumdan değil tabii, yanlış anlamanızı asla istemem. Zihnimde bir yerlerde, işaretler onun bunu bilinçli bir şekilde yaptığını söylüyor. Geçmişte yıldızımızın uyuşmadığı bazı durumlar yaşamıştık, bundan sebep yaptığı şey, küçük bir intikam meselesi gibi geliyor. Ben de pek sakin biri değilimdir, kendisi bunu çok iyi bilir. Durum böyle olunca, bir hukukçu olarak hakkımı aramam gerektiğini düşündüm direkt. Tamamen mesleki deformasyon anlayacağınız."

Karşısındaki kadın ona ılımlı bir ifadeyle bakarken gözlerinde hafif parıltılar belirmişti. Dudakları iki yana kıvrıldı, hemen ardından konuşmak için koltukta hafif öne kaymıştı.

"Sizin aranızdaki ilişkiye karışmak bana düşmez, hayatınıza da karışamam ama şikâyet şikâyettir. Emir benim yakın arkadaşım olsa da yaptığı şeyin yanlış olduğunu hepimiz kabul ediyoruz. Kendisine uyarımızı yapacağımızdan emin olabilirsiniz. Biz sohbet ederken onun da işini bitirmesini bekleyelim. Sizi arasın dursun..."

Bakışları da rolüne uygun bir biçimde kısıldığında, İlkim kahvesinden bir yudum alarak gülümsedi. Bu kadını şimdiden sevmişti ve arkadaş olabileceklerini düşünmekten kendini alamamıştı. Şirkete geldiği zamanlarda uğrayacağı bir kapısı daha olmuştu ve buna keyiflenmişti. Kadınla hemen hemen aynı kafa yapısına sahiplerdi.

"Bu aramızdaki sizli bizli ifadeyi kaldırma şansımız var mı? Artık o sınırı aştığımıza inanıyorum."

"Berin Tuna mı dememi istersin, yoksa sadece Berin mi?" dedi gülerek. Berin de aynı ifadeyle ona baktığında aralarında samimi, sıcak bir bağ yeşermişti.

"Berin yeterli, Tuna'yı pek kullandığım söylenemez."

"Peki Berin, eğer sormamın bir mahsuru yoksa siz Emir'le nasıl tanıştınız?"

"Ben, eşim Ateş vasıtasıyla arkadaş oldum Emir'le. Ateş'in çocukluktan arkadaşıymış kendisi. İkisi de üniversite zamanları bir süre sağa sola savrulmuşlar ama şirket Ateş'e kalınca, Hukuk Departmanı'na ve yanına yoldaş olarak Emir'i istemiş. Şimdi de buradalar işte. Benden bile eski burada."

İlkim kadının eşini biliyordu. Hiç tanışma şansları olmamıştı ama ikisi de birbirini ismen de olsa bilirlerdi. "Senden eski mi?" diye sordu şaşırarak.

Berin elini çıplak koluna sararak hafifçe başını salladı. "Biz Ateş'le ilişkimizde beş, evliliğimizde dördüncü senemizdeyiz. Üçün sonu, dördün başı diyelim. Emir benden çok daha önce girmiş Ateş'in hayatına da holdinge de."

İlkim gülümseyerek baktığında daha da uzun seneler dilemeyi ihmal etmedi. "Nicelerine, mutluluğunuz hep sürsün."

Berin buruk bir gülümsemeyle başını eğdiğinde sıcacık bir şekilde kadına baktı. Onu şimdiden sevmişti. "Çok teşekkür ederim, umarım dilediğin gibi olur."

Karşılıklı edilen sohbetin keyfi, dakikaların akıp gitmesine sebep olurken katın diğer ucundaki Emir için aynı şey söylenemezdi.

Sıkıntılı bir nefes verip nişanlısına döndüğünde bıkkınlığı sesine dâhi yansımıştı. "Didem neyi bekliyorsun anlayamadım? Söyleyeceğini söyledin, izin verirsen çalışacağım artık."

Genç kadın koltuğunda bacak bacak üstüne atmış bir şekilde oturuyorken omuz silkti. "Biraz burada vakit geçirmek istiyor canım. Olamaz mı?"

Emir elindeki kalemin kapağıyla oynarken kaşlarını kaldırıp dilini şaklattı. "Olamaz. Oradan bakınca burası bir alışveriş merkezine ya da mağazaya mı benziyor? Lütfen kendi oyun alanlarında vakit geçir, zamanımı alıyorsun."

"Çok önemli işlerin var madem, neden dışarıda bekleyen kadını oyaladın bunca saat? Asistanın bana laf çarpar gibi beklememi söylediğinde kadının ifadesini görmeliydin. *Senin ayrıcalığın ne* der gibi baktı suratıma..."

"Sen de bu yüzden egonu tatmin etmek istedin ve odama dan diye daldın, öyle mi?"

Emir, İlkim'in söz konusu hak hukuk olduğundaki tavrını gayet iyi biliyordu. Kadın kimseyi küçümsemese de kendinden üstün olmayan birine tanınan ayrıcalıktan hoşlanmamış olabilirdi.

"Aynen öyle," dedi keyifli bir gülümsemeyle.

Adam başını iki yana sallarken telefonuna uzanıp asistanının numarasını tuşladı.

"Efendim Emir Bey?"

"Gül, İlkim Hanım'ı birkaç dakika sonra içeri alabilir misin?" Kolundaki saati kontrol edip kaşlarını çattı. Biraz uzun bir bekleyiş olmuştu fakat bu sürede odanın diğer tarafında duran Emir'in de içi içini yemişti.

"Kendisini daha fazla bekletmeyelim, Didem Hanım da şimdi çıkıyor," dedi kadına uyarı dolu bakışlar atarken. Didem ofladıktan sonra toparlanmaya başladı. Onun da içinde dışarıdaki kadına dair huzursuz hisler vardı ama henüz bunu adlandırabilmek için fazlasıyla erkendi. Zamana bırakacak, durumu gözlemleyecekti.

"Efendim, İlkim Hanım gitti..."

Emir'in kaşları duyduklarıyla daha da çok çatılırken duyduğu sözler pek yabancı gelmese de şaşırmasına sebep olmuştu. "Gitti mi?"

"Evet efendim, ben kendimce bir açıklama yapmıştım ama Didem Hanım direkt odaya girince kendileri ayrıldılar. İnsan Kaynakları tarafına geçeceklerini söylediler."

Emir'in duyduğu cümleler kaşlarını yumuşattığında, başı attığı gür kahkahanın etkisiyle geriye düşmüştü. "İnsan Kaynakları mı?" diye sordu kahkahalarının arasından. Didem ona sanki delirmiş gibi baksa da umursamamıştı.

Demek adamı şikâyet edecekti ha? İşte bu, tam olarak İlkim Çetin'den beklenecek bir hareketti.

"Tamam Gül, sen bana direkt Berin'in odasını bağla o halde."

"Elbette Emir Bey, lütfen hatta kalın."

Telefonun hoparlörünü ağzından uzaklaştırırken çıkmaya hazırlanan Didem'e havadan samimiyetsiz bir öpücük atmayı da ihmal etmemişti. Kadın gözlerini devirerek kapıdan çıktığında, Emir'in bakışları da masasına düştü.

"Efendim?"

"Berin, orada bana ait birilerinin olduğunu duydum."

Söylediklerinin ayarını kaçırdığını fark edince boğazını temizledi. "Yani, benim... Benim görüşmemin olduğu biri. Senin tarafa gelmiş sanırım? Onu yeniden buraya yönlendirebilme şansın var mı?" dedi kırdığı potu toparlamaya çalışarak.

"Evet, İlkim Hanım yanımda. Açıkçası oldukça güzel vakit geçiriyoruz, neden onu sana yollayayım? Hem... Senin ilgilenmen gereken bir *nişanlın* yok mu?"

Berin'in öylesine söylediği iğneleyici cümle, İlkim'e vurulan yeni bir darbe gibiydi. Nefes almak için dudaklarını araladığında kısa bir süre bocaladı.

Nişanlanmıştı.

Emir Feza, Didem denen o kadınla nişanlıydı.

Kahvenin yanında gelen küçük bardaktaki soğuk suyu kafasına diktiğinde zihni konuşmaya odaklanamayacak kadar durmuştu. Berin'in sesi bir uğultu gibi gelmeye başladığında kendini toparlamaya çalıştı. Gözlerini iyice açıp başını belli belirsiz iki yana salladığında, Berin telefonu oraya bırakmış ve ona doğru birkaç adım atmıştı.

"Emir onun yanında olman gerektiği konusunda oldukça emin. Sohbetimizi sonra devam ettirmemizin senin için bir mahsuru var mı?"

"Elbette, önemli değil."

İlkim boğazını temizleyerek ayağa kalkınca gülümsemesi yüzüne bir maske gibi yerleşti ama kadın kadının halinden en iyi anlayandı. Berin onun yüzündeki tuhaflığı fark etmişti.

"Sen iyi misin, rengin soldu sanki bir anda. Oturmak ister misin?" diye sordu ellerini ona uzatarak.

İlkim başını iki yana sallayıp kendine geldi. İyiydi. "Yok, yok bir şeyim. Öyle aniden kalkınca tansiyonum düştü herhalde. Şimdi geçer."

Kadının gözlerine bakıp gülümsedi, içtendi. "Tanıştığımıza çok memnun oldum Berin, her şey için teşekkür ederim. Çok naziksin, umarım yeniden karşılaşırız."

"Ben de öyle, tabii ki karşılaşacağız. Şirkete geldiğin zamanlarda bana da haber verirsen Emir'e ve sana seve seve muhalefet olurum. Ayrıca yanıma uğramak istersen de kapım sonuna kadar açık. Lütfen gel."

Ona hafifçe yaklaşıp tek koluyla kısacık sarıldı. "Bazen iki erkeğin arasında tek kadın olmak beni çok yoruyor. Sen geldiğinde mutlaka haberim olsun, zaten Emir'de kesin numaran vardır. Ondan alıp sana yazarım."

İlkim bu tatlı kadına zorlukla veda ettiğinde adımlarını daha da sağlamlaştırdı ve yeniden Emir'in tarafına yönelmek için odadan çıktı.

Kalbindeki kırık parçaların her defasında tenine saplanmasına alışmıştı ama bu kez, kırıklar çok daha derin izler bırakıyordu. Bunu kendisi istemişti. Şimdi ne söylerse söylesin yeterli gelmeyecek ve içindeki kırık cam parçalarını yok edemeyecekti. Titreyen dudaklarını birbirine bastırıp çenesini dikleştirdi. Bitip giden bir şeyin ardından senelerce üzüldüğü yetmişti.

Her şey çoktan ve tam anlamıyla sona ermiş, bitmişti. Yoluna bakması için gereken her şey önündeydi ve bundan sonra da seneler önce yaptığı gibi duygularıyla değil, aklıyla hareket etmeye devam edecekti.

Aynı anda, Berin'in talimatıyla hatta bekleyen Emir duyduğu hışırtılardan sıkılsa da sonunda kadın telefonun diğer tarafına geri gelmişti. "Biraz daha bekletseydin ağaç olacaktım."

"Oh olsun sana. Saatlerce bekletmişsin kızı. Neler olduğunu anlamadığını sakın düşünme çünkü her şeyi biliyorum. Çözdüm."

"Neyi çözdünüz acaba Berin Hanım?" dedi Emir sesli bir nefes vererek.

Kapının önündeki ayak seslerini duyduğunda kadının buraya geldiğini anladı. Gözleri kapıya çevrildiğinde belirsiz karartılar cama yaklaşmıştı.

"Bu o, değil mi?" diye sordu Berin.

"Kim?" dedi Emir anlamazdan gelerek. Arkadaşının fazla zeki oluşu, gözden kaçırdığı bir detaydı ama Berin duraklamadan cümlesini sürdürdü.

"İlkim... Sarhoşken bana bahsettiğin, seni bırakıp giden o kadın. Yıllar önce tanıştığın ve delicesine sevdiğin kadın. Öyle olduğunu biliyorum. Sakın bana aptal muamelesi yapma."

Berin'in onun adını söylediği anda içeri girmesiyle Emir'in gözleri, sert bakışları ona dönmüş kadını buldu. Gözleri tamamen ona sabitlenmiş, aklı ona kilitlenmişken telefonun ucunda yanıt bekleyen arkadaşına karşılık dudaklarından yalnızca tek bir cümle döküldü.

"Evet," dedi tek nefeste. "Evet, o."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

♫ *Sezen Aksu, Bile Bile*

Bazı duyguları ne kadar ardınızda bırakırsanız bırakın, hepsi yalnızca birer illüzyondan ibarettir. Görünmez zincirlerin sizi bağladığı insanlardan ne yaparsanız yapın kopamazsınız.

Ta ki o zincir artık paslanıp bu bağı tutacak gücü tamamen kaybedene kadar.

İlkim içinde kopan bütün fırtınaları kenara itmiş bir halde Emir'in karşısında oturuyorken duruşundan sakinlik akıyordu. İçin için acıyordu ve kalbinde o zamandan bu yana ilk kez böyle bir ateş hissediyor olsa da bunu göstermemek için büyük çaba sarf ediyordu.

Odağını etrafındaki eşyalara verdiğinde, bu odanın Berin'in odasına göre daha büyük olduğunu fark etti. Camların olduğu alan üçe ayrılmış gibiydi. İki yanı camları gösterecek şekilde açık olsa da ortada bir bölümü, yerleştirilen panelle masanın arkasında bir dekor oluşturmuştu. Panelin içine yerleştirilmiş büyük, kapaksız bir dolap ve kitaplık vardı. Odada siyah ve koyu kahverengi tonlar ağırlıklıydı ama tavandan yapılan ışıklandırma ve yere döşenmiş açık renkli zemin odayı fazlasıyla ferah, aydınlık göstermişti.

Kocaman, koyu kahve ve gri arasında bir tona sahip masası L şeklindeydi, yana uzanan kısmın altına raflar konularak güzelce değerlendirilmişti. Masanın ardında büyük bir ofis koltuğu, önünde ise alçak iki koltuk duruyordu.

İlkim oraya oturmamıştı. Ofisin, daha doğrusu masanın hemen solunda ikili bir koltuk vardı. Önünde, bugün ofisin hemen her yerinde gördüklerine benzer, aynı onlar gibi alçak bir sehpa duruyordu.

Diğerlerinden tek farkı, masanın üstünde dergi yerine üçlü bir sukulent saksısı olmasıydı, o kadar. Oraya oturmayı tercih etti. Amacı olabildiğince uzakta kalmaktı.

Genç kadın, zihnini başka yerlere çekmeye çalışırken karşısında oturan adam için de durum pek farklı sayılmazdı. Emir sessizce İlkim'i izlerken zihni eski anılar ve görüntülerle dolup taşıyordu. Duygularını, onları gösteremeyecek kadar yitirmiş gibi görünse de onun da kalbindeki ağırlığı tasvir edecek kelimeleri yoktu.

İlkim'e doğru bakarken onun titrek dudaklarına yerleşmiş kendini bilen ifade, gözlerindeki sarsılmaz bakış, bedenini saran elbisenin her kıvrımına yayılan güzellik ve duruşunda taşıdığı güç, Emir'i oturduğu koltukta bile sarsmayı başarıyordu. Boğazını temizleyip aralarındaki bu gergin sessizliği bozmak istedi.

"Tekrar hoş geldin, bir şeyler içer misin?"

İlkim sert bakışlarını bir an olsun yumuşatmadan başını hızlıca iki yana salladı. "İstemem. İçeceğimi içtim zaten Berin'in odasında. Senin aksine şirkette nazik ve kibar insanlar varmış, aynı çatı altında bulunmanız şaşırtıcı da olsa..."

"Kusura bakma, bir anda gelen telefonlar yükümü arttırdı, başımı kaldıracak vakit bulamadım."

"Kusura baktım ama seni ilgilendirmez. Bir dahaki sefere bana sormadan kendi programına göre ikimiz için bir randevu ayarlamak yerine, kibarlık yapmayı akıl edebilirsen belki o zaman bakmamayı düşünebilirim. Her neyse." İnce parmaklarını açarak elini havada salladı. "Ben zaten iş yüzünden buradayım, başka bir şey için değil."

Emir sıkıntılı bir nefes vererek koltuğunda geriye yaslandı ve elindeki kalemi daha sıkı tuttu. Beyaz bir gömlek giyiyordu. Üstten iki düğmesi açıktı ve bu, geniş göğsünü açıkça seyre sunuyordu. Düzgün saçlarının öndeki birkaç tutamı alnına düşmüşken gözlerinde, derine işlemek ister gibi bir bakış vardı. Ona odaklanan genç kadını düştüğü anın içinden çıkaran şey Emir'in sözcükleri oldu. "Bunun için üzgünüm. İşler beklediğimden daha yoğundu."

"Beni bekletip içeriye benden başka herkesi alırken pek üzgün görünmüyordunuz Emir Bey ama... Önemi yok, söylediğiniz gibi olsun. Buraya zorluk çıkarmaya gelmedim."

Anlaşılan kadın buraya en başında sakin gelmiş olsa da beklerken bilenmişti. Ne diyebilirdi ki son cümlesine kadar haklı olduğunu gayet iyi biliyordu.

"İlkim yapma..." dedi sakince. Ses tonunda rica vardı. Gözleri kararmıştı. Keskin bir ifadeyle, doğrudan kadına bakıyordu.

Kadının kahveleri kısılıp bakışları ona sabitlendiğinde dudakları da aynı hızla gerildi. "Affedersin Emir, neyi yapmayayım?" Bir bacağının üstüne attığı bacağını sallamaya başladığında hissettiklerinin yoğunluğu dilini daha da zehirlemişti.

"Tam olarak neyi yapmamamı istiyorsun benden, söyler misin?"

"Bunu işte," dedi adam elini öne doğru uzatarak. Aralarındaki yüksek gerilim hattına yerleşmiş elektriği her zerresiyle hissediyordu. Gözlerindeki öfkeyi, tenindeki gerginliği, içinde patlamaya hazır olan volkanın ateşini. Nazik olmaya özen gösteriyordu çünkü bugün bile bütün kırgınlığına rağmen kadını incitmek gibi bir düşüncesi yoktu.

"Yapma. Böyle davranma. Sanki... Sanki birbirimizden nefret ediyormuşuz gibi oturma karşımda. Bu zamana kadar her şey yeterince zordu zaten. Şimdi buradayız ve ben bundan sonrasını ikimiz için de daha fazla zorlaştırmak istemiyorum."

"Etmiyor muyuz?" diye sordu kadın. Bakışlarından da sözcüklerinden de zehir akıyordu. İçinden bütün bunların birer yalan olduğunu bilse de kırıldığı gibi kırmak istiyordu. Kendine engel olamıyordu. "Zaten birbirimizden nefret etmiyor muyuz?"

Emir gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Hayır, etmiyoruz," diye mırıldandı. "Nefret falan etmiyoruz."

"İyi," dedi İlkim başını diğer yana çevirerek. Omuz silkti. "Ben ediyorum. O yüzden kendi adına konuşursan sevinirim. Ayrıca benim hiçbir şeyi zorlaştırdığım yok. Kapına gelen benim, beni bekleten sensin."

İkisi de bu cümlenin üstüne bir şey söylemedi. Yine de bir yerlerde biliyorlardı ki nefret, aralarında bahsi geçse de yalnızca o

pozisyonda kalabilecek bir duyguydu. Fazlası olamaz, oldurulamazdı. Sadece İlkim'in bütün bedenine yüklenen sinir bir türlü geçmiyordu. Yandan bir bakış atmak istemese de bunu yapmak zorunda kaldı çünkü Emir'in ona sabitlenen gözlerinin üzerinden bir an olsun çekilmediğini ona bakmadan da gayet iyi biliyordu. Hatta adamın yüzünde küçük bir gülümseme dâhi peyda olmuştu. Kaşlarını çattı.

"Neden güldüğünü sorabilir miyim? Ben ortada eğlenceli bir durum göremiyorum."

Emir oturduğu koltuktan kalkıp masasının önüne geldi ve kalçasını masaya yasladı. Kollarını birleştirdiğinde gömleği gerilerek kaslarını daha da belirginleştirdi. İlkim oraya bakmadı. Bakmadığına kendini inandırdı.

"Hiç değişmemişsin, biliyor musun?" dedi yakıcı bakışlarla kadına bakarak. "Hâlâ benim tanıdığım o inatçı kızsın. Altı sene sonra ilk kez doğru dürüst konuşma şansı buluyoruz ve daha ilk andan kavga ediyoruz. Altı sene geçti İlkim, gerçekten bu kadar zaman sonra bana söylemek istediğin ilk şey *senden nefret ediyorum* mu?" dedi İlkim'in gözlerine diktiği gözlerini bir an olsun çekmeden. Daha fazla kaçak oynamak istemiyor gibiydi.

İlkim bakışlarını kıstı ve sözcüklerinden dökülen dikenleri yola dizmeyi umursamadı. "Nereden başlayayım istersin, *seni çok özledim* yalanından mı?"

"Olabilir," diye fısıldayan genç adam, bunu duymaması için başını yere eğmişti. Yeniden göz göze geldiklerinde, Emir başını hafifçe iki yana salladı. Bu işin hiç kolay olmayacağını zaten biliyordu. Eskiden de çok tartışır, kavga eder ama hep birbirlerinin kollarında soluklanır, sonlanırlardı. Fakat şimdi geçmiş onlara, onlar da geçmişe fazlasıyla uzaktı.

"Ayrıca... Artık değilim," dedi kadın net bir sesle, bu kez sorunun ilk kısmını baz alarak. Adamı duymamıştı. "Artık o eski, başkalarının fikirleriyle yaşayan ve yalnızca duygularına göre hareket eden kız değilim. O kız beni terk edeli çok oldu, ben de onu geride bırakalı... Geçmişi de onu da ardımda bıraktım."

"Hiçbir şey geride kalmadı ama sen öylesin," diye mırıldandı Emir Feza. Başını omzuna doğru hafifçe eğip ardından yamuk bir ifadeyle gülümsemişti. "İtiraz edişlerin bile aynı senin, hiç değişmemişsin. Hem..."

Gözlerindeki yoğun ifadeyle kadına baktığında aralarındaki mesafe yok olmuş gibi hissetti kadın. O kadar yakında duruyormuş gibiydi ki başını hafifçe kaldırsa nefesini teninde duyacaktı sanki. Gel gelelim önlerinde aşılmayan adımlar vardı. Koca bir geçmiş vardı aralarında.

"O kızın nesi varmış? Hayatımda tanıdığım en muhteşem kişiydi. Sevdikleri yanındaysa yüzünden gülücükler eksik olmuyordu. Ya şimdi?" Kısık ama sesli bir nefes verdi. "Şu an karşımda duran sert çehreli kadına baktığımda, gözlerinde ondan en ufak bir parça dâhi göremiyorum ama biliyorum, onun içeride bir yerlerde olduğunu hissediyorum. Oradasın İlkim, biliyorum. O kızı tanıyorum ve bana kalırsa o, şimdi gözlerine baktığım kadına göre çok daha iyimserdi."

Kadının kaşları her cümlede çatılırken son cümle infilak noktası oldu. Öyle ki onun da anlık bir sinirle kurduğu cümle, üzerine fazla düşünülmemiş bir taneydi. "Demek öyle, onu tercih edersin yani öyle mi?" dedi sertçe ama dilinden dökülenlere oradan koptuğu anda pişman olmuştu. Alakasız bir tartışmayı başlatacağı çok açıktı, duygularına yenik düşmüştü.

"Evet," diye mırıldanan adam, bir saniye bile düşünmemişti cevabını ve beklememişti. "Ne olursa olsun ya da ne kadar zaman geçerse geçsin, onu bu dünyadaki her şeye ve herkese tercih ederim. Ederdim," dedi suratındaki gülümsemeyi bir an olsun silmeden.

Seneler sonunda elle tutulur bir şekilde konuşabildikleri ilk dakikalardı çünkü İlkim ondan hiçbir haber almamayı, ona da hiçbir haber vermemeyi tercih ederek çekip gitmişti. Emir gülümsemesini bir türlü silemiyordu çünkü kadının sinirli ifadesi yüzünden çekilmeden ayağa kalkıp kollarını göğsünde birleştirmesi ve ona doğru birkaç adım atması, şimdiden heyecanlanmasına sebep olmuştu. Cümlelerin arasına gizlenen anlamı bile yakalayamayan İlkim'in sinir katsayısı giderek artıyordu.

Sanırım bir şeyleri hazmedemiyordu ve bu da adamın bir başkasıyla nişanlıyken onunla böyle konuşuyor oluşuydu.

"Öyle mi dersin?" dedi kadın ona doğru birkaç adım atarak. Yüzünü onunkine yaklaştırdıktan sonra konuşurken nefesini onun yüzüne doğru üflemeyi es geçmedi. "O zaman tatlı, Barbie bebek kız arkadaşına çok büyük yazık etmiş olursun. Öyle güzel bir kadını elinden kaçırmak aptallık olur. Benim eski versiyonumla yetinmene gerek yok."

Her ne kadar Didem'den zerre hoşlanmamış olsa da bir kadın olarak hemcinsine karşı adaletsiz davranmaya hakkı yoktu. Kadın gerçek bir modele benziyordu. Güzeldi, uzundu ve fiziği dikkat çekiciydi. İlkim'in asla yarışabileceği bir tip değildi. Ukala ve şımarık olması da İlkim'i ilgilendirmezdi ne de olsa onunla uğraşan kendisi değildi.

İçindeki öfkeyi biraz olsun dindirmiş olsa da son cümlesini acımasız olmasını umursamadı. Hem de büyük bir kısmı açıkça yalanı yansıtıyorken.

"Geçmişi ardında bırak, olur mu Emir Feza? Çünkü her ne kadar sen bunu istemesen de ben öyle yaptım."

Emir kalçasını yasladığı yerden çekip doğrulduğu o anda, gözlerinde acı dolu bir ifade beliriverdi. Kısa bir andı, toparlanıp İlkim'in önünde durduğunda kadın boy farkından dolayı başını kaldırmak zorunda kaldı. Tam dudaklarını aralayıp tepeden baktığı kadına bir şeyler söylemek üzereydi ki kapı hışımla açıldı. İlkim ustaca bir refleksle, yüz seksen derece döndü ve adamdan uzaklaştı.

"Aşkım!" Tiz bir kadın sesi aralarına girdiğinde, İlkim de kollarını göğsünün hemen altından birbirine bağlamıştı. Anlaşılan bugün hiç kimse bu ikiliye rahat vermeyecekti. Kadın uzaklaşmak adına birkaç adım attığında, Didem de odanın içine bir kasırga gibi dalarak hızlı adımlarla adama yürümüş ve kollarını ahtapot gibi Emir'e dolamıştı. Emir neler olduğunu anlamaya çalışırken refleks olarak elini dirseğine koyduğunda kaşlarını çatmaya fırsat dâhi bulamamıştı.

"Ayrılırken veda öpücüğümü almayı unutmuşum! İnanabiliyor musun?"

Sarı saçları bir Barbie bebeğin atkuyruğundan farksız olan Didem, sözcüklerinin sonuna noktayı koyar koymaz dudaklarını Emir'in dudaklarının üstüne yapıştırdı.

Kadın kaşlarını kaldırarak bakışlarını bu görüntüden hızla uzaklaştırdıktan sonra koltuğa yürüdü ve küçük çantasını koluna taktı. Çıkacağını belirtmek adına dudaklarını araladığında, onlara kısa bir bakış daha atmış oldu. Bu kez başını kaldırdığında, kadının ona daha tanıdık geldiğini fark etti. Birkaç saniye dikkatle düşündüğünde, aylar önce annesinin isteği üzerine birlikte katıldıkları derneğin yemeğini hatırladı. Onu orada gördüğünü biliyordu ama sanırım bu kadın bir konuşma da yapmıştı.

Annesi Fulya Çetin, bir arkadaşı sayesinde Pembe İnci Derneği'nin bağışçı üyelerinden biri olduğunda, o gece derneğe girdiğinden beri katılacağı ilk yemekti. Yalnız da gidebilirdi ama İlkim, onlara oldukça uzun gelen birkaç yılın ardından İngiltere'den döndüğü için onunla daha fazla vakit geçirmek istemişti. Evde ya da dışarıda. Katılması gereken dernek yemeğini de bu sebepten beyaz bir yalana, ufak bir bahaneye çevirmişti.

O gece İlkim, derneğin yönetim kurulu başkanı Çilem Hanım'la sahneden indiğinde tanışmıştı. Saniyeler içinde geceye ait görüntüler zihnine dolduğunda, kadının ardından sahneye çağırılan kişinin kim olduğunu hatırladı. Platin sarısı saçları ve parlak, çiçek işlemeli pembe elbisesiyle bu kadın elbette kızı Didem'den başkası değildi.

Parçalar yerine oturmaya başladığında aklında bir an daha belirdi. Didem'in o gece yaptığı konuşmada nişanlısına övgüler yağdırdığını ve başarılarını ona adadığını hatırladı. Elbette! *"Seni şu an göremesem de gözlerinin bende olduğunu biliyorum,"* deyişini nasıl unutabilirdi ki?

İlkim o an bunun fazla özel bir an olduğunu düşünmüştü ama şimdi gerçeklerin farkına varıyordu. Zihni gerçekleri tek tek önüne koyduğunda gözleri irice açıldı.

Nişanlısı Emir'den başkası değildi, bunu biliyordu.

Yani o gece... Emir de orada mıydı?

Peki en nihayetinde İlkim'i görmüş müydü?

Bunun cevabı şimdilik muallakta kalacak olsa da ilerleyen zamanlarda mutlaka öğreneceği bir gerçek olacağı kesindi.

Kendi düşüncelerinden zar zor sıyrıldığında, bu fazlasıyla özel anın ve öpücüğün bitmesini beklemek yerine gitmeye hazırlanmıştı. En sonunda adam kadını kendinden uzaklaştırdığında İlkim de anını bulmuş gibi hafifçe boğazını temizledi.

"Ben size mâni olmayayım en iyisi, anlaşılan bugün meşguliyetleriniz hiç bitmeyecek. Daha sakin bir zamanınızda görüşmek üzere Emir Bey. Ben asistanınıza numaramı bırakırım. İyi öğlenler."

Emir sessizce, "İlkim..." diye mırıldansa da odadaki kimse tarafından umursanmayacaktı. İlkim ona tekrar bakmamak için çantasını yeniden kontrol etti. Ardından ona *ikile tatlım,* bakışları atan kadınla göz göze gelmemek adına başını çevirdi. Adamı bir saniye daha duymak istemeyerek odadan seri adımlarla çıktı.

Dediği gibi Emir'in asistanına numarasını ve zaten onlarda olan iletişim bilgilerini bıraktıktan sonra mantosunu giyerek ofisten ayrıldı.

Geriye ölçülemez bir kalp kırıklığı, geçmişin acı hatıraları, ardında bıraktıkları için istediklerinin neler olduğuyla ilgili onlarca soru ve kafa karışıklığı kalmıştı.

"Ay Seçil lütfen," dedi İlkim parmakları arasında tuttuğu meyveli yoğurdu kaşıklarken. Telefonu omzu ve kulağının arasına yerleştirmişti. Yüzünde huysuz bir ifade vardı ve bugün, meyveli yoğurdun patlayan şekerini içine dökemeyecek kadar canı sıkılmıştı.

"Lütfen yine başlamayalım. Sana söyledim bunu. Kaç sene olduğunu tekrar duymak ister misin? Altı sene, Seçil. Hatta neredeyse yedi olacak. Ben bunca senedir bu adamın adını duymayayım diye haber sitesi açmıyorum. Annemin boy gösterdiği o cemiyet davetlerine adımımı atmıyorum. Şimdi bana neyin yeniden başlangıcından bahsediyorsun ki?"

"Ayrıca," diye mırıldanıp burnunu kırıştırdı. "Adam nişanlı. Nişanlı! Sence bu saatten sonra yeniden başlayacak bir şey kalmış mı? Emir benim için yalnızca eski bir gençlik anısı artık. Öyle de kalacak."

Arkadaşı Seçil, şu anda bir iş için İzmir'de eğitimde olsa da telefonda konuşma fırsatını elbette kaçırmamıştı. Genç kadının hafif sitemli çıkan sesini duyduğunda ve İlkim ona, olanları hiçbir detayı atlamadan anlattığında; senelerdir neler olduğuna yakinen şahit olsa da içinde bir yerlerde bu ilişkinin yeniden filizleneceğine dair umutların yeşermesine engel olamamıştı.

Biri lüks otelin yatağına, diğeriyse salonundaki geniş koltuğa uzanmışken Seçil çıktığı konferanstan dolayı fazlasıyla yorgun olmasına rağmen İlkim'in siniri ve öfkesinin hâlâ diri olduğunu hissedecek kadar aklı yerindeydi. Genç kadın meyveli yoğurdun dibini karıştırarak duygularını toparlamaya çalıştı.

"Bu arada, sana bunları anlattığıma sakın beni pişman etme, Seçil. Duydun mu? Senin hep Emirci bir tarafın vardı zaten, iyice düşman olmayalım!"

"Ay ben ne dedim şimdi? Adam bunca yıl sonra hâlâ karşına çıkabiliyorsa vardır yukarıdakinin de bir bildiği dedim, başka ne dedim?"

Daha ne diyecekti ki?

"Olmayacak öyle bir şey. Yeniden aynı şeyleri yaşamak istemiyorum." Meyveli yoğurdu koltuğun ahşap kolçağına bırakıp telefonu tuttu. Hevesi kaçmıştı.

"Özür dileyerek söylüyorum tatlım ama sen eğitim hayatınla, daha doğrusu kariyerinle kafayı bozduğunda bir şeyleri yaşayan kişi senden çok Emir olmuştu. Sen o sıralarda yaşatan konumundaydın."

"Çok sağ ol, Seçilciğim. Düştüm ya, vur bir tane de senden gelsin. Gerçekten, hiç yardımcı olmuyorsun şu an! Ayrıca benim yaşadığım şeyleri de çok çabuk unutmuş gibisin."

Seçil sesli bir nefes verdiğinde İlkim de elini dizine sürtüp doğruldu. Oturduğu pozisyonu değiştirirken bilgisayarını da kucağına çekmişti. "Unutmadım, inan bana hiçbir anını unutmadım hem de..." diye mırıldandı Seçil. Ardından bir süre bekleyip yeniden söz aldı.

"İlkim bak, ben sana kötü bir şey söylemiyorum. Sadece acı çeken tek taraf sen değilsin, bunu görmeni istiyorum. Sen demiyor musun, koca bir sene boyu bu adamla iş yapacağım ben, diye? O zaman iğneleyici laflarını biraz olsun törpüleyip adama işini yapması için bir şans

vermeye ne dersin, ha tatlım? Denesen ya en azından? Bu kadar keçi inatlı olman açıkçası bize pek yardımcı olmuyor."

İlkim yeniden kendini savunmaya geçeceği sırada bunun bir faydası olmayacağını anladı. Ne de olsa bu kadın senelerdir yanında olan ve ne yaşadıysa görüp bilen kişilerden biriydi. Pes etti.

"Tamam, Seçil tamam. Deneyeceğim oldu mu?"

"Oldu, mis gibi oldu hem de. Ben şimdi duşa gireceğim, benimle gelmek istersen telefonda konuşmaya devam edebiliriz? Yoksa kapatayım da biraz kendi kendine takıl."

İlkim kıkırdadı. "Hayır canım istemem. Annemi arayacağım zaten, görüşürüz sonra." Seçil de vedalaşarak telefonu kapattığında, İlkim koca dairesinde yeniden tek başına kaldı.

Bazı kararları almak onun için hiç kolay olmamıştı. Üstelik bu kararlar, yalnızca onun değil Emir'in de hayatını etkileyecek kararlardı. Hiçbir zaman bunu, onun hayatını zorlaştırmak için yapmamış olsa da kendi için doğru olduğuna inandığı adımları atmaktan geri durmamıştı. Şimdi mutlu muydu diye sorarsanız evet, öyleydi, yalnızca eksik olan ve hiç dile getirilmeyen bazı şeyler vardı. Olay bundan ibaretti. Onlar da zamanla aşılırdı, dert değildi. Gözden uzak olan, gönülden de ırak olacaktı bir süre sonra.

Meyveli yoğurdun kabını çöpe yollayıp kendine bir fincan kahve hazırladı. Yeniden salona geçeceği sırada ışıkları da iyice kıstı ve açık renkli koltuğa yerleşti. Saat on bire yaklaşıyordu ama ufak bir aramanın kimseye zararı olmazdı. Başının üstündeki ekran gözlüğünü gözlerine indirdikten sonra bilgisayarından görüntülü bir arama başlattı.

Saniyeler içinde aramasını yanıtlayan annesi, burnunun ucuna indirdiği koyu kırmızı çerçeveli gözlükleriyle, ekrana sanki bir böceğe bakıyormuş gibi kaşlarını çatmış halde bakıyordu. "Anneciğim?" dedi genç kadın yüzüne yerleşen büyük gülümsemeyle.

"Bir saniye yavrum, görüntün yok senin şu an. Ben bir şeye yanlış bastım herhalde." Bir süre birkaç tuşla oynadıktan sonra yapamayacağını anlamış gibi eşine seslenmeye karar verdi. Başını yan çevirdiği sıradan tek elini de masaya yaslamıştı. "Gündüz! Gündüz gelip bir bakar mısın şu bilgisayara, İlkim aradı açamadım."

"Açtın anneciğim, buradayım ben. Sesini duyuyorum."

Annesi omuzlarının üstüne gelen düz, küllü sarı tonundaki saçlarının kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra üzerindeki mor örgü hırkayı düzeltti. Tırnaklarındaki bakır rengi ojeler, manikürünü yeni yaptırdığını gösterir gibi parlıyordu. Yine de kırklarını ardında bırakan Fulya Çetin, teknolojiyle baş edemiyordu!

"İlkim, yavrum? Ben de seni duyuyorum ama göremiyorum, neredesin? Gündüz!"

"Evdeyim, salondayım şu an. Sen de çalışma odasındasın, ben arkandaki kitaplığı görebiliyorum."

"Evet, sen arayınca bilgisayarı taşımak istemedim ama sanırım görüntünü kapadım. Baban gelirse halleder diye umuyorum, hah, işte geldi." Annesi kameranın ardında bir yere bakmaya başladı.

"Hayatım, İlkim aradı ama görüntüsü yok. O bizi görüyormuş."

"Geldim Fulya, geldim. Ancak mutfaktan çıkabildim, yoksa kahveyi taşıracaktım."

Babası annesinin hemen sağından kadraja girdiğinde kadın keyifle gülümsedi. "Dur bir saniye babacığım, ben bakayım."

"Kahve mi içiyorsunuz? Oh mis, afiyet olsun. Bakın, bende de var bu akşam."

"Afiyet olsun, balım. Annen senin aramanın üstüne başka bir sekme açmış yanlışlıkla, şimdi göreceğiz seni."

"Hah!" dedi annesi keyifle gülerek ve kameraya doğru eğildi. "Anneciğim, nasılsın? Işığı mı kıstın? Yüzünü net göremiyorum."

Gözlüklerini burnunun ucundan biraz yukarı ittiğinde babası gülerek annesinin saçına bir öpücük bıraktı. "Babacığım, ben kahveye bakmaya gidiyorum. İyisin değil mi? Çok öpüyorum seni..."

"İyiyim, babacığım iyiyim. Kolay gelsin sana, ben de öpüyorum."

Babası kadrajdan çıktığı an annesi ellerini birleştirip biraz daha öne eğildi. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı ve tenine yer edinmiş kırışıklıklarına rağmen çok güzel görünüyordu. Yıllara meydan okuyan bir hali vardı.

"Nasılsın bakalım annesinin güzeli? Üniversitede günler çok yoğun geçiyor mu? Kendini yormuyorsun değil mi, İlkim?"

"İyiyim iyiyim, yormuyorum anne. Zaten bu aralar ders yoğunluğum fazla değil, başka bir projeyle ilgileniyoruz. Onun için uğraşacağım birkaç gün. Sen nasılsın, neler yapıyorsun? Çok özledim sizi, niye geri döndünüz ki hemen?"

"Biz de özledik anneciğim ama yapamıyoruz orada biliyorsun. Burası daha rahat bizim için. Bahçeyle ilgileniyoruz, arkadaşlarımızın büyük bir kısmı burada. Yılın belli zamanını orada geçirmek yetiyor. Buraya gelsek bile sık sık uğruyoruz yanına zaten, daha ayrılalı bir ay olmadı."

"Biliyorum," dedi İlkim kahvesini kafasına dikmeden önce. "Biliyorum ama... Bazen yanımda olmanıza çok ihtiyaç duyuyorum."

"Ne yani, sürekli çene çalıp seni hayattan bezdirmeme rağmen mi?" dedi annesi neşeli bir kahkaha atarak. Bu sözleri İlkim'i de güldürmüştü. Öyle bir şey olmadığını ikisi de biliyordu. Annesi, kızı için bir arkadaştan farksızdı.

Fulya başını iki yana sallayarak büyüyen gözbebeklerinin ardından konuştu. Ona kalsa kızını bir an bile yalnız bırakmazdı ama ona saygı duyması gerektiğini çok iyi biliyordu. "Yirmi yedi yaşındasın İlkim, gözümde halen bir bebek olsan da kocaman bir kadınsın artık. Seninle ne kadar gurur duyduğumu çok iyi biliyorsun."

İlkim kahve kupasını sehpaya bırakıp üzerindeki kazağının yakasıyla oynamaya başladı. Dolan gözlerini gizlemek adına başını hafifçe eğmişti ama annesi bu hareketi milyonlarca kez izlediği için ne anlama geldiğini biliyordu.

"Konuşmak istediğin bir şeyler mi var, anneciğim? Canını sıkan, seni üzen ya da herhangi bir şey? İçim huzursuzdu tüm gün, belki hissetmişimdir? Anlatmak ister misin?"

Sessizce başını salladığında annesi de aynı hareketi yaptı. İşaret parmağını kaldırıp bir saniye der gibi ekrana tuttu ve yerinden kalktı. Odanın kapısını kapadığında, bu eşi için sözsüz bir uyarıydı. Anne kız konuşmasının vakti gelmişti.

İlkim annesini izlerken buruk bir ifadeyle gülümsedi. Kendisi adına bu hayatta en şanslı olduğuna inandığı konu, kesinlikle ailesiydi. Annesi, en yakın arkadaşı gibi her anında ona destek olur, her derdini

dinler ve muhteşem bir olgunlukla yaklaşırdı. Babası da kızı söz konusu olduğunda fazlasıyla dikkatli, İlkim'i her konuda destekleyen ve sorunlarını çözmesi için elini üzerinden hiç çekmeyen bir adamdı. İlkim, Çetin ailesinin tek çocuğuydu ve bu, ona karşı duyulan sevginin hep çok fazla olmasına sebep olmuştu. Üç kişilik bir aile olmalarına rağmen kocaman bir sevgiye sahiplerdi.

"Bir şey soracağım ama yanlış anlamayacaksın, tamam mı?" diye sordu annesine. Sesinde beliren hafif çekingenlik Fulya'yı tedirgin etti fakat yine de etkilenmemiş gibi yaptı.

Genç kadın, annesinin babasıyla erken yaşta evlendiğini daha önce dinlediği hikâyelerden dolayı biliyordu.

Fulya, üniversitede okuduğu moda tasarımı bölümünden mezun olur olmaz, aynı üniversitede okuduğu Gündüz'le evlenmeye karar vermişlerdi. Üniversitenin ikinci yılında tanışan ikili, farklı bölümlerde olmalarına rağmen hiçbir şey onları ayıramamıştı. Gündüz askere gittiğinde ya da iş için aylarca yurt dışına çıkması gerektiğinde dâhi kopmamışlardı. Fulya onun için yurt dışındaki bir iş teklifini reddetmiş, İstanbul'dan dışarı çıkmamıştı. Sonrasında kızları doğup, üniversite için oradan ayrılana kadar Marmaris'e taşınmış, orada yaşamışlardı. Şu anda da İstanbul ve Marmaris arasında bir hayatları vardı ve kızlarının yanına gidip gelmeyi seviyorlardı. Her ne kadar büyük aşkla evlenmiş olsalar ve bu aşk hiç eksilmeden sürüyor olsa da içten içe, Fulya'nın evlenmemiş olsa şu an bambaşka bir ülkede kendi tasarım şirketine sahip olup olmayacağı düşüncesi İlkim'in içini hep kurcalamıştı. Biliyordu ki aynı düşünce annesinin de zihninde yer alıyordu çünkü çoğu zaman annesinin, yıllar önce yaptığı tasarımlarını büyük bir aşk ve sevgiyle anlatmasını dinlemişti. Fulya üniversiteden arta kalan eskiz çizimlerini, ilk podyum tasarımlarının birer kopyasını ve okula ait biriktirdiği her şeyi bunca senedir saklıyordu. Anılarını seviyordu.

Şu anda da halen İlkim, kendisi ve bazı arkadaşları için özel tasarımlar yapıyordu. Evin içinde küçük bir atölyesi dâhi vardı ama hiçbir zaman, elinde bu imkânı bulundurmasına rağmen işi ilerletmemişti. Bir dükkân açmamıştı ya da herhangi bir *showroom* çalışması yapmamıştı. Yaşını öne sürerek fazlasını kaldıramayacağını dile

getirmiş ve bütün teklifleri reddederek zamanla gelecek olanların da önünü kapatmıştı.

"Anlamayacağım anneciğim, sor."

"Daha önce hiç," diye mırıldanırken annesinin gözlerine bakmadı bir süre. "Keşke dediğin oldu mu?"

Fulya dudaklarını büküp hafifçe omuz silkti ve büyük bir rahatlıkla kızının sorusunu yanıtladı.

"Olmaz olur mu? Belki de her gün diyorumdur bunu. Keşke yemeğe daha az tuz atsaydım, keşke saçımı biraz daha az kestirseydim, keşke bahçeye verdiğim gübreyi azaltıp artırsaydım. Önemli olan keşke demeden yaşamak değil ama... Önemli olan keşkelere çözüm bulmak. Mesela tuzlu olan yemeğe biraz daha malzeme ya da su katmak, kısa kesilen saç hızlı uzasın diye uygun ürünleri kullanmak, bitkilere kullandığın gübreyi vereceğin miktarda poşetlemek gibi."

"Her keşkenin bir çözümü var mı peki?"

Fulya düşünceli bir biçimde başını iki yana salladı.

"Her hatanın telafisi olmadığı gibi her keşkenin de çözümü olmayabilir. Yine de hatanın neresinden dönersen kârdır, değil mi? Sen de keşkenin çözümünü ne zaman bulursan o zaman sonuca kavuşursun."

"Pişman mısın anne?" dedi burnunu hafifçe çekerek. Ağlamıyordu ama her an ağlayacakmış gibi hissediyordu.

"Ne için güzel kızım?"

"Babam için okuldan sonra hemen evlendiğin için başka hiçbir seçeneği göremediğin için... Bilmiyorum... Acele ettiğin için."

Annesi bir süre düşünüp doğru cevabı aradı. Daha doğrusu senelerdir bildiği tek doğrunun ifade ediliş biçimini.

"Herhalde hayatımda en son pişman olacağım şeydir babanla evlenmek ve sana sahip olmak. En son diyorum ama en son bile değil, bunlar benim asla pişman olmadığım ve olmayacağım şeyler. Ama bazen yurt dışından aldığım teklifi kabul etsem neler olurdu diye düşünüyorum. Yine de bunun için kendimi suçlamıyorum."

"Nasıl yani?"

Fulya kızının derdini çok iyi anlamıştı. Emir'le yaşadıklarını, İlkim'in sonrasında ne kadar acı çektiğini biliyordu. Nelerle mücadele

ettiğini ve ne kadar zorlu bir ayrılık süreci geçirdiğini... Sırf bu yüzden senelerce İngiltere'ye kaçan kızını geri dönmesi için ikna edişinin üzerinden yalnızca birkaç ay geçmişti ne de olsa. İlkim İstanbul'da gayet mutlu olmasına rağmen bu kafa karışıklığının sebebini anlamak onun için zor olmamıştı. Emir Feza'nın karşısına çıkmış olduğunu tahmin edebiliyordu ama bu konuyla ilgili yorum yapmadı. Sadece kendisine sorulan soruya cevap vermeyi seçti. İlkim isterse bunu anlatırdı.

"Hepimiz bir bilinmezin içinde yaşarız ve bir adım, bir saat, hatta bir saniye sonramızın garantisi yoktur. Bir saniye sonra neler olacağını bilemeyiz ama seçeneklerimiz olduğunda, hangisi bize neler getirecek merak etmek kadar doğal bir şey olamaz. Ben bunu düşündüm İlkim, hem de senelerce. Senin şu an kendine yaptığını, zamanında ben de kendime yaptım. O yüzden çok iyi anlıyorum şu an ne düşündüğünü. *'Acaba gitseydim, şu an kocam içeride bana kahve pişiriyorken bir yandan da karşımda okuduğu üniversitede akademisyenlik yapan kızımla konuşuyor olur muydum, bu mümkün olur muydu?'* Aslında soru bu şekilde, değil mi?"

İlkim sessizce başını salladı. Fulya da sakince onun yaptığını yaptı.

"Muhtemelen olmazdım. Ben yurt dışında olacağım için Gündüz'le uzak mesafe ilişkisini yürütemezdik. Babaannen fırsatını bulduğu gibi onu bir başkasıyla evlendirirdi ve ben de sevdiğim adamı, bir de üstüne doğacak kızımı hiç var olmadan kaybetmiş olarak geri dönerdim. Belki de dönmez, orada kalırdım. Buna rağmen şu an, bu senaryonun içinde olmazdım. Hayır. Bu yüzden de iyi ki bütün bunlar olmadı."

İlkim annesine bakarken araya girmedi çünkü Fulya'nın devam edeceği belliydi. "Ben Gündüz'ü de seni de bu hayattaki hiçbir şeye değişmem İlkim. Bana o zaman bu durumun iki ucunu da gösteren ve geleceğimi seçmem için sunulan seçenekler olsaydı, diğer tarafta ne olursa olsun ben yine ucunda senin ve babanın bulunduğu yolu tercih ederdim. Ben hayatımdan çok memnunum ve yaptığım hiçbir seçimden pişman değilim. Bu zamana kadar olmadım, bundan sonra da olmayacağım. Neden biliyor musun, çünkü ben babana ve sana çok âşığım kızım. Sen bana her *annem* dediğinde ya da Gündüz bana

her *Fulya'm* diye seslendiğinde ben yeniden doğuyorum. Sevdiğim işi yapmaya da devam ediyorum zaten. Ben senin annen, babanın da eşi olmak için var olduğuma inanıyorum ve bu durumdan da çok mutluyum."

Kameraya doğru, yalnızca gözlüklerinden İlkim'in kendi yansımasını göreceği kadar yaklaştı. Açık yeşil gözlerinde kendi yansımasını gören kızına bir sır verir gibi, "İnan bana, bir başkasının kızı olsaydın seni çok kıskanırdım," dedi sessiz bir fısıltıyla.

"Anne ya!" dedi İlkim kocaman gülerek. Aklındaki soru işaretlerinin hepsini tek bir konuşmayla çözebilmek çok iyi gelmişti. Yine de Fulya'nın dile getirmek istediği son bir şey daha vardı.

"İlkim iyisin anneciğim, biliyorsun değil mi? Asla bir ilişki yaşayamayacak bir kadın değilsin. Eksik ya da yarım değilsin. Yetersiz hiç değilsin. Böyle hissetmen için hiçbir sebep yok. Hem de hiç."

İlkim başını sessizce salladı. "Biliyorum," diye mırıldandı ve aksini iddia etmedi. Her ne kadar bunu istese de annesinin söylediği gibi düşünmüyordu. Yine de onu üzmek istemedi.

"Hiçbir şey senden değerli değil. Sakın unutma olur mu? Duygularına ket vurmayı tercih ettiğini biliyorum ama bazen, bir şeylere geç kalmak her şeyden daha zordur. Senin bunu yaşamana gerek yok. Hayat bu kadar acımasızken bir de kendine bunu yapmana gerek yok kızım."

İlkim yeniden başını salladı ve yüzündeki buruk gülümsemeyle ekrana bakmaya devam etti. Bir süre annesini dinledikten sonra konuşmanın devamı, kahvesiyle görüşmeye dahil olan babasıyla yapacağı günlük konuşmalarıyla sürmüştü. Zihni yeterince doluydu ve bunu boşaltmak için karşısında duran dünya tatlısı iki kişi yeterliydi. Onlar ve Seçil yanında oldukça İlkim'in aşamayacağı şey yoktu.

Arama bittiğinde İlkim daha rahatlamış bir şekilde geriye yaslandı ve derin bir nefes verdi. Yine yalnız kalmıştı ama kafasında yer edinen düşünceler öncekine göre daha derli toplu bir haldeydi.

Üniversitedeki üçüncü senesinde hayatına bir adam girmişti. Yakışıklılığı, laf cambazlığı ve karizmatik ifadesiyle; İlkim'i daha onu gördüğü ilk andan etkisi altına almıştı. Emir Feza, hukuk son sınıfta

okurken gerçek bir mıknatıs gibiydi. Aynı üniversitenin kampüsünde, farklı dönemlerde olmaları onlara engel olmamıştı ve birbirlerinin yörüngelerine çekilerek tanışmış, aralarındaki ilişkiyi ileri taşımışlardı.

Zihnine dolan geçmişin izlerini daha fazla takip etmemeyi seçti İlkim. Bilgisayarını kucağından bırakıp mutfağa geçti ve bardağını bulaşık makinesine yerleştirdi. Salonun ışıklarını kapatıp koridorun ucundaki yatak odasına doğru ilerledikten sonra pijamalarını giydi ve yarın giyeceklerini hazırlayıp askıya astı.

İlkim, geleceğini hakkını vererek yaşayabilmek için geçmişini göz ardı etmeyi seçmişti. Hayallerinin peşinden gitmek korkularına yenilmesine sebep olsa da şimdi bulunduğu yerden pişman değildi. Evet, zor zamanları olmuştu. Tek başına kalmak istemediği onlarca an yalnızlıkla sınanmıştı. Koca bir kalabalığın içinde kimsesiz kalmıştı belki de ama...

Şu an bütün bunlara dışarıdan bakıldığında görünen, ikisinin de kendi yollarına bakmaya kadar vermiş olmaları ve yaşamlarına bir şekilde devam ettikleriydi. İlkim kariyerini seçerken Emir de belli ki hep hayalinde olan aileyi kurmak için Didem'le nişanlanmayı seçmişti.

İçinde sancıyan bazı duyguları görmezden gelmek eskiden çok daha kolay olsa da şimdi, her şey açıkça karşısındayken ne yapacağını pek bilemiyordu. Zamanın neleri gösterip göstermeyeceğini görecekleri ama bu süreçte birbirini en çok kıran da birbirine en çok kırılan da İlkim ve Emir Feza'dan başkası olmayacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

♫ *Demi Lovato, Smoke & Mirrors*

"Hukuk okumanın kolay olmadığını biliyorum," dedi gözlüklerinin üstünden dikkatini ona vermiş öğrencilerine bakarken. Hepsi birbirinden farklı, pırıl pırıl gelecekleri olan öğrencilerdi ve İlkim bunu görebiliyordu. O yüzden birinci sınıf öğrencilerinin üstündeki gerginliği anlayabiliyordu.

"Hiçbir yol, diğerinden daha kolay değil. Hiç kimse, sizden daha üstün ya da başarılı değil. Her şey kafada başlar ve biter. Yol zor, biliyorum. Uzun ve bir hayli meşakkatli. Ancak üzerinde durmamız gereken şey de tam olarak bu. Yol herkese zor. Önemli olan, yol boyunca neler kazandığınız. Önemli olan pes etmeyip yola devam etmeyi göze almanız. Eninde sonunda o emeğin karşılığını alacak olan da sizsiniz. Hayat sizin, yol sizin..."

Kolundaki ince kordonlu saati kontrol edip dersi bitirdiğinde, son kez gülümsedi. "Dinlediğiniz için teşekkür ederim, kitaplarınızdaki üçüncü bölüme göz atmayı unutmayın. Haftaya interaktif bir ders işlemeyi planlıyorum, görüşmek üzere." Ardından öğrencilerin tek tek dağılmasına izin verdi.

Direkt derse geldiği için montu ve diğer ıvır zıvırlarını taşıdığı çantaları yanındaydı. Üzerindeki boğazlı, kiremit rengi triko kazak ve krem rengi, geniş paçalı kadife pantolonuyla kışı gerçekten hasta olmadan geçirmeye niyetliydi genç kadın. Her şeyini toparlayıp odasına çıkmadan önce kampüsün içindeki kahve dükkânına uğrayıp kahve almaya karar verdi. Binadan çıkıp ufak adımlarla ilerledi ve kampüse, öğrencilerin arasına daldı.

Kalın dalgalarla şekillendirdiği koyu kahverengi saçları omuzlarının biraz daha aşağısına ulaşıyordu. Giydiği kalın, pelüş montuna sıkıca sarılıp derecesiz gözlüklerini saçlarına doğru itti. Sesli bir nefes verdiğinde havada bir duman bulutu oluşturan nefesi, soğuğu kanıtlar nitelikteydi.

Sıcak bir kahve almak için dükkâna girdiğinde, önündeki birkaç kişinin siparişlerini vermelerini bekledi. Sıra kendisine geldiğinde önce cüzdanından kartını çıkardı. Ardından çantasından aldığı termosunu uzatıp siparişini iletecekti ki arkasından birisi yaklaştı ve omzunun üstünden uzanarak sessizce mırıldandı.

"Karamel latte lütfen, yumuşak içim."

"Elbette, büyük boy değil mi, isim neydi?"

"Evet, İlkim."

İlkim onun için doğru siparişi veren adamı görmese de sesini duyması kim olduğunu anlaması için yeterli olmuştu. Emir Feza'nın, bu saatte okulda ne işi vardı? Birkaç saniye onun kahvesini ödemesini bekledi ve buna itiraz etmedi. Satıcı ödemeyi aldığında bu kez hızlı davranan o oldu.

"Bir de ekstra shot Americano lütfen, orta boy."

Emir, İlkim'in kahvesini ödeyebiliyorsa İlkim de bunu Emir için yapabilirdi. Kasada duran adamın kafası karışmış gibi görünse de bozuntuya vermedi. "İsim alabilir miyim?"

"Emir. Teşekkür ederim."

Kahvelerini almak için barın diğer tarafına geçtiklerinde İlkim elini kolyesine atarak adama döndü. Kahve küreleri onun karizmatik yüzünde dolaşırken kaşları hafifçe çatılmış, bakışlarıysa kısılmıştı.

"Sabahın bu saatinde niye burada olduğunu sorabilir miyim?"

"Sen niye buradaysan o yüzden," dedi Emir bu çok normal bir şeymiş gibi. Ellerini kalın paltosunun ceplerine sokmuştu. Yakaları dik, duruşu fazlasıyla güç taşıyordu. İlkim gözlerini onunkilerle buluşturmak için başını kaldırmak zorunda kaldı.

"Ben burada akademisyenim ya hani ondan olabilir mi acaba? Ders veriyorum falan?"

"Tamam tamam, şaka yapmıştım. Seni görmeye geldim."

"Aa, demek isteyince vakit ayırabiliyorsun insanlara."

Sözlerinde başlayan soğuk savaş devam etmek üzereyken aralarındaki bu elektriği yüksek anı bölen şey, baristanın müşterilerine eğlenceli seslenişi oldu.

"İlkim Bey, Emir Hanım."

Karton bardak ve siyah termos önlerine bırakıldığında gülmemek için kendini zor tutan Emir yerine, dudaklarında minik bir gülümseme beliren İlkim, teşekkür ederek kahveleri aldı. Bardağı Emir'e uzatırken termosunu da kendisine çekti. Ardından termosun ağzını açtı ve sıcak kahveden küçük bir yudum aldı.

"Ay!" dedi irkilerek. "Çok sıcakmış."

"Niye acaba? Yeni aldın daha kahveyi, ondan olabilir mi?" Emir sessiz bir kınamayla başını iki yana salladı. "Gerçekten birazcık bile değişmemişsin İlkim hâlâ yanmaz ağızlı olduğunu zannediyorsun."

İlkim onu duymazdan gelmeye karar verdi. Adama cevap vermeyerek adımlarını dükkânın dışına çevirdi ve yeniden kampüse yöneldi. Bu sırada hemen yanında yürüyen Emir, kampüsün içine nasıl girmişti bilmiyordu ama onun ardındaydı, her yere rahatlıkla girebiliyordu.

"Misafir kartı mı aldın?" diye sordu durduramadığı merakıyla.

"Hayır, Melih Hoca'dan rica ettim. O da ne zaman istersem kullanabileceğim kendi yedek kartını verdi bana. Proje yüzünden sürekli gidip gelmem gerektiğinde kullanayım diye."

İlkim kaşlarını kaldırsa da tekrar cevap vermeme hakkını kullandı. Turnikeleri geçtikten sonra adımları merdivenlere yöneldiğinde, Emir hızlı davranıp kadının elinde taşıdığı evrakları ve kişisel çantalarını aldı. "Ayağındaki topuklu botlar merdivende zorlar belki, sonra sendelersin kahveyi falan dökersin. Üstüne bir de yanarsın," dedi açıklamasını alaycı bir tonda sürdürürken. "Bu da hoş olmaz şimdi, sonuçta sen bir akademisyensin."

"Evet, öyleyim. Kendi çantamı da kendim taşırım normalde ama aldın o kadar çirkeflik yapacak değilim."

İlkim'in dudaklarına küçücük bir tebessüm yerleşse de bunu göstermedi ve mevzuyu uzatmadı. Daha fazla tartışmadan yürümeye

devam ettiklerinde ikisi de sessiz kaldı. Adımları üst kata doğru ilerlerken İlkim odasına giden yolda birkaç öğrenciyle selamlaşmayı da ihmal etmemişti. Emir, bu anları seyrederken içinde biriken hisleri yüzüne yansıtan bir gülümsemeyle durmayı ihmal etmiyordu. Bundan açıkça keyif alıyordu.

Genç kadın odasının önüne geldiğinde Emir'e döndü ve başını onun ellerinde tuttuğu çantaya eğerek anahtarlarını aramaya başladı. Tek eliyle pek kolay olmamıştı ama birkaç dakika içinde eline çarpan sert anahtarlığı tuttu ve çekip çıkardı. Odasının kapısını açtıktan sonra Emir'in içeri girmesini bekledi ve arkalarından kapıyı kapadı. Anahtarları ve kahvesini masaya bıraktıktan sonra Emir'den de çantaları koymasını istedi.

"Keyfine bak," dedi genç kadın koltukları göstererek. "Eğer kahvaltı yapmadıysan bir şeyler söyleyebilirim yemekhaneden? Ya da kantinden. Kampüsün içine yeni açılan bir kahvaltıcı da var, istersen oraya da uğrayabiliriz."

Emir gülümseyerek koltuğa oturduğunda, İlkim üzerindeki pelüşü çıkarıyordu. Her şey, bir an için çok normalmiş gibi sanki olması gereken buymuş gibi görünmüştü. İlkim bu farkındalığa ulaştığı an askıya astığı pelüşü bırakıp sert bir ifadeyle adama döndü.

"Yanlış anlama yani çok umurumda olduğundan falan değil. Senin aksine biz burada misafirlerimize iyi davranmaya çalışıyoruz da... O sebepten."

Emir gözlerini devirdiğinde, zaten kadının birkaç saniyeliğine fazla sakin ve uzlaşmacı olduğunu düşünmüştü. İşte yine tırnakları dışarı çıkmıştı, onları Emir'in tenine batırmaktan çekinmiyordu.

"Teşekkür ederim, çok naziksin ama gerek yok."

İlkim başını hafifçe eğdikten sonra masanın arkasındaki sandalyesine geçerken yeniden ifadesiz bir tavır takınmıştı. Gözlüklerini gözüne indirdi ve çantasından telefonunu çıkarıp onu masanın bir ucuna bıraktı. Ardından evrak çantasını masaya alıp içinden birkaç dosya çıkardı. Ders işleniş raporları, gidişatla ilgili belgeler ve okulla alakalı bazı kâğıt işleri önünde toplu halde duruyordu.

"Sizi dinliyorum, Emir Bey. Eğer sorun olmayacaksa bir yandan da kendi işlerimle ilgileneceğim, randevu oluşturmamışsınız çünkü... Programımda bugün sizin için boşluk yaratabileceğim bir alan maalesef ki yok."

Adam onun bu ifadesiz duruşunda dâhi akan çekiciliği göz ardı edemeyecek kadar zor durumdaydı. Yutkundu.

Yıllarca... Yıllarca bu kadını sevmişti ve bir şeyleri konuşmadan ne kadar devam edebilirlerdi bilmiyordu. Neden gittiğini sormayı deli gibi istiyordu ama alacağı tepkiden de ölesiye korkuyordu.

Belki de kadın başka birine âşık olup onun ardından gitmişti. Zamanla araları bozulmuştu belki ama yine de onu Emir'den daha çok sevmişti. Olamaz mıydı? Bu kadar katı ve duygusuz duruşunun başka nasıl bir sebebi olabilirdi?

"Konuşmak istiyorum İlkim ama öyle ayaküstü bir konuşma değil. Detaylı, uzun bir konuşma istiyorum."

İlkim elindeki dolma kalemi ince, siyah ojeli tırnaklarının arasında birkaç kez çevirip gözlerini ders raporlarında gezdirmeye devam ederken bir saniyeliğine bakışlarını adama değdirdi. Başını hafifçe sallayıp dudaklarını da birbirine bastırmıştı.

"Dinliyorum."

Emir bu umursamazlığı çekilemez bulduğundan fazla düşünmedi.

"Neden gittin?"

Adamın ani sorusu, İlkim'in parmaklarında çevirdiği kalemin hafif bir gürültüyle kâğıtların arasına, masanın üstüne düşmesine sebep olduğunda odayı derin bir sessizlik sarmıştı. Emir'in bakışları kalemin düştüğü noktaya, ardından da İlkim'in yüzüne çevrildiğinde genç kadın kalemi yerden alıp boğazını temizledi.

"Öyle gerekti."

"Gayet güzel giden bir ilişkimiz varken ve hiçbir sorun yokken beni terk etmen gerekti, öyle mi?"

İlkim inatla adamın gözlerine bakmıyordu. Kâğıtları birbirinden ayırıp yazılanlara bakınmaya devam etti. Kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Ben öyle bir şey söylemedim. Olay sandığın kadar basit değil maalesef," diye mırıldandı. Ardından bakışlarını bir anlığına adamın

gözlerine doğru kaldırdı. "Ayrıca nişanlısı olan bir adama göre konuşulması fazlasıyla cesur konular bunlar." Hafifçe boğazını temizleyip elindeki kâğıtlara bir bakış attı ve aldığı bilgileri ajandasına aktarmaya devam etti. "Eğer birlikte yürüteceğimiz projeyle ilgili bir durum varsa dinleyebilirim."

"Anlamadım?" dedi Emir. Sözcüklerin yarısını duymamıştı bile. "Ne olmuş olabilir de beni senelerce habersiz bırakıp gitmiş olabilirsin? Bir kere arayıp haber vermemeyi, sana ulaşacağım bütün kanalları kapatmış olmayı tercih edebilirsin? Ayrıca şu an bir nişanlımın olması, geçmişi öylece kapatabileceğimiz anlamına gelmiyor. Yaşadıklarımızı öylece silip atamadığımız gibi."

"Yanlış yerden bakıyorsun Emir Feza."

"Madem öyle, sen de doğru yerinden anlat İlkim. Olayın göremediğim tarafını bana göster."

"Sana söyledim, hiçbir şey düşündüğün gibi değil ve ben şu an bu konuyu konuşmak için doğru yerde ve anda olduğumuza inanmıyorum. Ayrıca tekrar dile getireceğim çünkü yanlış bir durumda kalmak istemiyorum, kusura bakma ama nişanlın bu durumu öğrenirse benden çok daha fazla rahatsızlık duyacaktır. O yüzden Emir, eğer işle ilgili herhangi bi-"

"Hayır!" dedi Emir sert çıkan sesiyle. İlkim bu ani yükselen tonla, bir an olduğu yerde sıçramıştı ama genç adam bunu göremeyecekti.

"Hayır, işle ilgili herhangi bir durum yok. Olursa randevu alırım, anladım. Ben zaten buraya onu değil, bizi konuşmaya geldim." Bu kez mekanik bir hareketle başını salladığında kadın gözlerini kaçırdı. "Kaçamazsın İlkim, duydun mu? Zaten altı sene kaçtın. Daha fazla kaçamazsın."

İlkim'in bakışları ilk kez adama çevrildiğinde gözlerinde yanan ateşi ve yüzüne yerleşen hayal kırıklığına bulanmış sinirini görmek onu sarstı. Tam o anda kapı çaldığında aralarındaki elle tutulur gerginlik çekilir gibi oldu ve ikisi de o andan hızla uzaklaştı. Sessiz bakışları birbirine çarparken İlkim sırtını sandalyesine yasladı. Hafifçe boğazını temizledikten sonra kapıya doğru seslendi.

"Gir!"

Kapı yarım açıldı, ardından kumral, uzun boylu bir kız kafasını açılan aralıktan içeri uzattığında İlkim küçücük gülümsedi. "Hocam, müsait miydiniz?"

"Gel Şirin, müsaitim."

İlkim'in üçüncü sınıflardan ders verdiği bir öğrencisi olan Şirin, kapıyı biraz daha aralayıp içeri girdiğinde Emir sıcak kahveyi boğazından aşağı yuvarlayıp dizini sallamaya başladı. İlkim'in gözü kısa bir an ona çarptığında altdudağının iç kısmını hafifçe dişlemişti. Bu pek iyi hissettirmedi çünkü bu hareketi sinirli olduğunu gösteren bir işaretti. Seneler önce olduğu gibi.

"Benden istediğiniz yoklama belgesini getirdim."

"Getir canım, bakayım."

İlkim kızın elinden üç sayfalık yoklama kâğıdını alıp kontrol ederken imza atılması gereken yerlerde boşluk olanların üstüne çizgi çekmeyi ihmal etmedi. Yoksa öğrenciler, ertesi hafta oraya imza atıp kendilerini aslında bütün derslerde varmış gibi gösteriyorlardı. Zamanında kendi hocası da aynısını onlara yaptığı için bunu biliyordu.

"Teşekkür ederim Şirin," dedi belgenin altına imza attıktan sonra. "Çok naziksin."

Şirin gülümseyerek başını eğdi. "Ne zaman isterseniz hocam, rica ederim."

İlkim belgeyi dosyaların arasındaki yerine kaldırdıktan sonra kızın odadan çıkıp kapıyı kapatmasını bekledi. Kahvesinden bir yudum alıp boğazını yumuşattıktan sonra direkt adamın gözlerinin içine baktı. Öne eğilmiş, kollarını da masaya yaslamıştı.

"Bak Emir Feza... Altı sene önce bir karar verdim ve gittim. Doğru ya da yanlış. Yaptım ve şimdi buradayız. Bunu şu an konuşmak istediğimi söyleyemem, yalan değil. Zamanı geldiğinde bu konuşmadan kaçacak mıyım, hayır. Kesinlikle kaçmayacağım. Sadece, burası ne yeri ne de zamanı."

Derin bir nefes aldı. Her şey, Emir'le karşı karşıya kaldığı andan beri çok daha zordu ve İlkim ne yaparsa yapsın, kolaylaşmayacaktı.

Haklıydı, bir açıklamayı hak ediyordu. Yine de bunu burada yapmak konusundaki ısrarı kadını rahatsız etmişti.

"Burası insanların bana saygı duyduğu ve benden beklentilerinin olduğu bir yer. Burada sesini yükseltirsen kapının dışındaki yüzlercesinin sesi kesilir ve seni dinlerler çünkü insanlar meraklıdır. Burası bir eğitim kurumu ve ben de ona yakışan hareketler yapmaya çalışıyorum. Eğer böyle yapacaksan seni burada istemiyorum. Seneler önce yaptıklarımın hesabını burada, bu şekilde veremem Emir. Bu yüzden..." dedi ona kırgın bir bakış atarak. "Lütfen beni daha fazla zor duruma sokmadan git. Biraz daha sakinleştiğinde ve konuşmak istediğin yer benim söz sahibi olduğum bir yer değilken şansını tekrar denersin belki ama seni burada, bu şekilde daha fazla ağırlayamam."

Emir, İlkim'in sözlerinin hiçbirinde herhangi bir yanlışlık olmadığını biliyordu ama bu kadını biraz olsun tanıyorsa onun her daim bu konuşmadan kaçacağını da iyi biliyordu. İlk deneyiminin başarısızlığı, onda koca bir hayal kırıklığı yaratmıştı bu sebepten.

Kırgın bakışlarını kadına çevirdiğinde ona bakan kahve harelerde de burukluk vardı. Emir tek kelime etmeden odadan çıkıp gittiğinde, İlkim zar zor bir nefes verdi. Bakışlarını yeniden masasına çevirdiğinde, zihnine düşen ilaçlarını almak için çantasını açtı. Bir yandan günlük rutinini yerine getirirken diğer yandan zihnine dolanları bir düzene oturtmaya çalışıyordu.

Bu konunun aralarında ilk açılışıydı ama ikisi de son olmayacağının fazlasıyla bilincindeydi. Her şey, bu ilk adımın ardından daha yoğun ve zorlayıcı olacaktı.

Emir'in senelerdir biriken onlarca sorusu olduğunu, içinde halen kendisine karşı açık bir sinir ve öfke taşıdığının farkındaydı. Ancak İlkim bunca zamandır onu ardında bırakmaya çalışırken o nişanlanmayı seçmişti. Bunun için onu suçladığından falan değildi ama belli ki İlkim'i unutmak Emir için daha kolay olmuştu.

Özellikle, kadının baktığı yerden görünen tam olarak buydu.

"Seçil eğer biraz daha devam edersen seni her yerden engelleyeceğim. Duydun mu beni?"

Seçil görüntülü aramanın diğer ucunda bedenine sardığı havluyu umursamadan omuz silkti ve saçlarını kurutmaya geçti.

"Bence sen artık bahane arıyorsun da neyse..."

"Ne bahanesi ya? Vallahi ben artık anlamıyorum senin nelerden bahsettiğini. Alt yazı falan lazım artık sana!" İlkim'in çatık kaşları, arkadaşının onunla uğraştığını bildiği için yüzünde sabit bir şekilde yerini almıştı. Seçil sinirle nefes verirken onun da kaşları aynı şekilde çatılmıştı.

"Diyorum ki madem adam sana *neden gittin,* diye sorabiliyor; sen neden karşında oturan adama *senin benimle konuşmak için nişanlından izin alman gerekmiyor mu,* diye sormuyorsun? Madem konuşmadan kaçmak istiyorsun sen de ona bunu sorsaydın. *Nişanlısın, hâlâ ne hakla benimle böyle konuşabiliyorsun* deseydin. Sorsalar da sen Emir'cisin dersin, benim arkadaşım salaksa ben ne yapabilirim?"

"Öf Seçil. Aklıma gelmedi, ne bileyim ben?" İlkim saçıyla oynamaya başladığında Seçil de telefonun diğer ucundan onu izliyordu. "Yani evet, nişanlısı ama sözde nişanlı gibiler. Bilmiyorum, bir şeyler farklı. Çözemediğim durumlar var. Kadın ben oradayken de geldi, gerçekten de nişanlısı gibi samimiydi ama Emir'in pek umurunda değildi sanki."

Koyu kızıl saçlarını kurutan Seçil, tarakla açtığı tutamlarını örerek sırtına bıraktıktan sonra kameraya yaklaşıp ela gözlerini iyice yakına soktu.

"Yine de nişanlılar. O kızın parmağında kafam kadar bir nişan yüzüğü var mı, var. Birbirlerine de o yüzükle bağlılar. Dışarıdan nasıl göründüklerinin ya da ne kadar yakın olduklarının önemi var mı? Hiç yatak odalarına girdin mi? Nereden biliyorsun Emir'in onu umursamadığını?"

İlkim yüzünü buruşturduğunda içindeki sıkıntı da büyümeye başlamıştı. "Ay Seçil!" dedi isyan eder gibi. "Seninle bu kadar sık konuşmayı bırakmazsam kesin akıl hastası olacağım."

Karşısında duran arkadaşı omuz silkip havlusunu üstünden attığında İlkim yerinden kalktı. Salondan çıkarak mutfağa doğru yürüdü. Buzdolabından yeni, dörtlü bir paketi kırıp meyveli yoğurt

ve kaşık alarak telefonun karşısına döndü. Seçil bu sırada birlikte aldıkları uzun kollu, altı pantolon olan pijama takımını giymişti. İlkim de aynısının kısa kollu, şortlu olanını giyiyordu. Seçil'de siyah, İlkim'de de lacivert rengi vardı.

"Bana ne onların yatak odasından," dedi sessiz bir mırıltıyla. Meyveli yoğurdun patlayan şekerini açıp içine döktü ve hırsla karıştırmaya başladı. "Beni ne ilgilendirir yani?"

"Aynen tatlım aynen, ben de Seçil. Çok memnun oldum."

"Ne zaman dönüyorsun sen İstanbul'a? Ondan haber versene sen," dedi genç kadın aklını başka şeylere verebilmek için. Odağını arkadaşına yöneltmeyi seçmişti.

Seçil yatağa girip uzandıktan sonra başını kaşıyarak kısa bir an düşündü. "Yarın sekiz, ertesi gün de yedi saatlik iki konferansım daha var. Sonrasında bir gün daha buradayım anladığım kadarıyla çünkü veda yemeği düzenlenecek. Herhalde üç ya da dört gün sonra ancak hayatım."

"Anladım, varmış daha. Güya birlikte tatile gidecektik İzmir'e, sen benden önce gidip gezdin."

"Keşke gezebiliyor olsaydım da seni azıcık kıskandırsaydım ama öyle bir durum henüz olamadığı için seninle gezmeyi bekliyorum diyelim."

İlkim keyifli bir kahkaha attığında, telefonundan başka bir aramanın geldiğine dair kısık bir ses yükseldi. Genç kadın gelen aramanın kimden olduğuna bakmak için sehpaya sabitlediği telefona eğildi. Aynı anda Seçil'in ekranı bulanıklaşınca, ekranda gördüğü yeni isim kaşlarını çatmasına sebep oldu.

"Seçil beni profesörümüz arıyor. Görüşürüz sonra. Öptüm seni çok."

"Tamam canım, iyi geceler."

Ardından vedalaşarak aramayı sonlandırdılar. İlkim de saniyeler içinde, Melih Hoca'dan gelen çağrıyı yanıtladı. "Hocam, iyi akşamlar."

"Hah, iyi akşamlar İlkim. Nasılsın, müsait miydin?"

İlkim başını salladıktan sonra sesli, küçük bir onay daha gönderdi. "İyiyim hocam, evet müsaitim, buyurun lütfen."

Zihninin içinde akşamın bu saatinde gelen aramanın sebebini fazla düşünmek zorunda kalmamıştı. Sanırım profesörü şirkette olup bitenleri öğrenmişti. Açıkçası Emir'in reaksiyon göstereceğini mutlaka düşünmüş olsa da rapor vermek adına hocasını bu kadar çabuk arayacağını tahmin edememişti.

"Aslında geçen gün gittiğin proje görüşmesiyle ilgili kısa bir konuşma yapmak istiyordum ama bugün okulda yakalayamadım seni. O yüzden rahatsız ettim bu saatte."

İlkim dudaklarını tedirgince dişlerken saati bir kez daha kontrol etti. 21.45. Eh, mesai saatleri düşünüldüğünde gerçekten de biraz geç olmuştu.

"Olur mu öyle şey, ne rahatsızlığı? Sizi dinliyorum elbette hocam ama konu eğer benim şirketteki tavrımsa-"

"Evet, konu senin tavrın. Açıkçası bu projeyi yürütme konusunda sana güvendiğim için kendimi bugün bir kez daha takdir ettim."

İlkim'in sözcükleri boğazının kıyısına asılı kaldı, söyleyecekleri anında geri çekilmişti. "E-Efendim, anlayamadım?"

"Emir aradı beni biraz önce. Şirkette kendi başına randevu oluşturduğu için programı oldukça karışmış sanırım ve seni doğru dürüst ağırlayamamış. Sen yine de üslubunu korumuşsun ve gayet olgun bir şekilde başka güne randevu ayarlama fikrini ortaya sürerek ikinizi de kurtarmışsın."

İlkim üslubunu koruyabildiği konusundan pek emin olmasa da anlatılanları şaşkınlıkla dinliyordu. Evet, bunları yapmıştı ama Emir'in sözcüklerinin yanı sıra onunkiler birer oktan ya da iğneden farksızdı. Hepsinin amacı can acıtmaktı. İstemeden de olsa duygularına yenik düşmüştü çünkü.

"Öy-öyle mi yapmışım?"

"Evet, hatta Emir sana bir özür borcu olduğunu iletmek için hatta bekliyor şu an. Ben kapatır kapatmaz telefona onu bağlayacağım. Konuşup uygun bir gün ayarlarsanız, ben de Boston'a uçmadan projenin başlangıç adımlarını görmek isterim."

Melih Hoca sesli bir nefes verdi. Bu ses, aynı anda hem rahatlık hem de sakinlik barındırıyordu. Kadın onun sesindeki gurur dolu

gülümsemeyi hissetti. "Tekrar tebrik ve teşekkür ederim İlkim. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum."

"Asıl ben teşekkür ederim hocam, çok naziksiniz ama sizin teşekkür edeceğiniz bir durum şimdilik yok. Olursa zaten mutlaka size iletirim." Boğazını temizledi. "Gelişmeler hakkında sizi mutlaka bilgilendireceğime emin olabilirsiniz. İyi akşamlar."

Adam, İlkim'in cümlesini tam olarak duydu mu bilmiyordu ama önündeki meyveli yoğurdu koltuğun ahşap kolçağına bırakıp doğrulduğu sırada hattan ayrılışını, yerine Emir'in bağlanışını dinleyecekti. Bir süre sinyal sesinin ardından tek bir kelime gelmedi ama karşılıklı nefesleri az da olsa duyuluyordu. İlkim altdudağını dişlerinin arasına alarak beklemeye başladı. Birkaç saniye sonra tok, hafif boğuk o erkeksi ses duyuldu.

"Selam."

"Selam," diye yanıtladı genç kadın. Dizlerini karnına çekti ve sırtını koltuğa yasladı. Dudaklarının kuruduğunu hissediyordu.

"Saat de epey geç oldu ama... Herhangi bir şeyi bölmüyorumdur umarım?"

Adamın sesindeki gerginlik ve rahatsızlık hissi İlkim'in dudağını dişlerinin arasında daha sert tutmasına sebep oldu. Nedense bu soru, içinde bir yerlerde onun bir nişanlısı olduğu gerçeğini yüzüne daha da net bir biçimde çarpıyor gibi hissettirmişti. "Ne gibi?" diye yanıtladı sakince ama düz sesini de yumuşatmamıştı.

"Rahatsız edebileceğim bir durumun içindeysen bu şu an sorun olacak da o yüzden. Biriyle birlikteysen, tek değilsen yani..."

"Emir Feza, neyden bahsediyorsun şu an gerçekten anlamıyorum. Bugün de yeterince net olduğuma inanıyorum o yüzden ağzındaki baklayı çabucak çıkarmaya ne dersin?"

Emir sesli bir nefes verdiğinde kısık bir hışırtı sesi duyuldu. Esen hafif rüzgâr da telefona çarptığında genç kadın onun dışarıda olduğunu anladı.

"Ben... Kapıdayım İlkim."

"Kapıda mısın?"

"Evet. Senin kapındayım. Daha doğrusu, apartmanının önündeyim şu an."

"Apartmanımın önünde misin?"

İlkim bir papağan gibi adamın söylediklerini tekrarlarken şaşkınlıkla ayağa kalktı. Aniden gelen bu kelimelerin ardından ne hissedeceğini tamamen unutmuş gibiydi. Hızla uzun camların önüne doğru yürüdü ve ince, tül perdeyi araladı. Binanın önünde siyah bir Mercedes'e yaslanmış halde duran adamı gördüğünde nefesini tuttu. Emir bu sesi duymuş gibi başını kaldırıp direkt olarak onun camına baktığında, kadını gördüğü gibi yüzünde minicik bir tebessüm oluştu. İlkim bu kez hazırlıklıydı, sesli bir nefes vermeden hemen önce telefonu ağzından uzaklaştırdı. Gözlerini kısa bir an kapatıp yeniden açtığında adamın bütün dikkatinin onda olduğunu fark etti.

Üzerindeki siyah tişört, omuzlarındaki deri ceket, siyah kot pantolonu ve o kahrolası gülümsemesi... Evet, buradan bile açıkça görülüyordu çünkü bu gece dolunay vardı. Gece, onun bütün karanlığına rağmen ışıl ışıldı. İlkim için pek sağlıklı bir akşam olmadığından genç kadın zihnini toparlamak için büyük bir çaba sarf etmek zorunda kaldı. Sessizce dudaklarını birbirine bastırdı ve mırıldandı. "Ne işin var bu saatte burada?"

Yeniden perdenin önünde dikildiğinde üzerindeki pijama takımını umursamayacak kadar düşüncelerini yitirmişti. "Neden geldin?" dedi bu kez daha tok bir sesle.

"Konuşmak istiyorum," diye mırıldanan adam ayın aydınlattığı sokağa park ettiği arabasından ayrılarak doğruldu.

"Ben konuşmak istemediğimi bugün yeterince açık bir şekilde belirttiğimi düşünüyorum."

İlkim'in sözlerinin ardından Emir Feza başını biraz daha kaldırıp telefonu tutmadığı elini pantolonunun cebine sıkıştırdı ve genç kadına doğrudan bir bakış attı. Kadının seneler öncesinden fazlasıyla aşina olduğu bakışlardan bir tanesiydi bu.

"İlkim, lütfen. Konuşmamız gerektiğini biliyorum. Bence bunu sen de biliyorsun."

İlkim bir süre ona baktı ama tepki vermedi. Emir'in onun nazını çekmeyi, nefes sesini dinlemeyi bile sevdiğini bilmeden orada öylece, sakin bir biçimde durdu. "Hem yalnızca bugün için değil, şirkette yaptıklarım için de özür dilemem gerekiyor. Aptalcaydı. Bunu kabul edeceğine eminim."

"Evet," diye seslendi İlkim. "Evet, öyleydi."

Boştaki kolunu kendine sardıktan sonra bir süre bu konuyu zihninde tarttı genç kadın. "Bugün de saçma davrandığımı kabul ediyorum. Biraz konuşalım, lütfen." Adamın son cümleleri, onu ikna edebilmek için özellikle manipülatif şekilde kurulmuştu.

"Aşağı gelip kendimi üşütemem," dedi küstah olduğu açıkça belli olan bir tavırla ama bu durumla eğleniyordu da. Aşağıdaki adam ona böyle bakarken bunu kabul etmemesi işten bile değildi.

"Gerçekten konuşmak istiyorsan yukarı gel. Şimdi kapıyı açıyorum. Sekizinci katta ineceksin. Eğer buraya gelişin beş dakikadan fazla sürerse seni eve almam."

Emir bunun gerçek olduğunu bildiğinden sesli bir kahkaha bıraktı ve adımlarını hızla binaya yöneltti.

"Keşke bu kadar inatçı bir keçi olmasaydın. O zaman özellikle sallana sallana gelir, seni sinirlendirirdim ama şimdi eğer beş dakikayı bir saniye geçirirsem kapıyı yüzüme kapatacağını biliyorum."

"Eh," dedi İlkim yıllar sonra ilk kez bu kadar eğlendiğini hissederek. Dudaklarında keyifli bir gülümseme belirmişti. "Sanırım bazı şeyleri ne kadar zaman geçerse geçsin unutmuyorsun ha? Bu arada, dört dakika elli altı saniye Emir Feza."

"Bazı şeyler değil, bazı kişiler İlkim. Bazı kişileri ne kadar zaman geçerse geçsin unutamıyorsun. Ayrıca evet, biliyorum. Dört dakika kırk dokuz saniye."

Telefon birkaç saniye içinde kapandığında, hattın ucunda kalan iki kişinin de söylemek istediği onlarca farklı şey olmasına rağmen hiçbiri dile dökülmemişti. İlkim sessiz bir iç çekişle pencerenin önünden çekilip geriye döndü. Emir, asansörlere geçtiğinde İlkim de dışarıda kaldığı için üşümüş olabileceğini düşünerek ısıtıcıyı çalıştırmak adına mutfağa yürüdü.

Yalnızca birkaç dakika içinde kadının dairesinin bulunduğu kata ulaşan Emir Feza, çabuk adımlarla kattaki koridoru aştı ve kattaki tek daireye doğru ilerledi.

Kolundaki saati kontrol ettiğinde birkaç saniyesi kaldığını fark etmişti. Zili çalmadı çünkü biliyordu ki İlkim son saniye dolduğunda zaten kapıyı onun için açacaktı. Yıllar önce oynadıkları küçük oyunun bunca zaman sonra karşılarına bu şekilde çıkacağını hiç düşünmemişti ama şikâyeti de yoktu.

İkisi de bambaşka yönlere savrulmuş, ayrı uçlarda duran satranç taşlarıydı. Hiçbir hamle onları yakınlaştırmayacak gibi gözükse de en sert adımlar bunun için atılacaktı. Bambaşka taşların yapacağı birbirinden farklı hamlelerin hepsi karşılıklı olacaktı. Zaman, ikisi için de belirleyici bir unsur olacaktı ama kalpleri böyle kırık ve ikisi de bu kadar inatçıyken, ne olacaktı da yeniden birbirlerini dinlemek için bir adım atacaklardı kimse bilmiyordu. Yaşayıp göreceklerdi.

İlkim mutfakta oyalanmayı bitirip beş dakikayı tam olarak doldurdu ve kapıyı açtı. Adamla göz göze gelmemek için büyük bir çaba sarf ederek önce katı kontrol etti. Ardından Emir'in daha fazla dışarıda kalmaması için onu kolundan çekerek içeri aldı ve kapıyı arkalarından kapattı. "Geç hadi," diye mırıldanarak girişin hemen ucunda bulunan salonu işaret etti.

"Kahve?"

Emir ellerini birbirine sürtüp başını iki yana salladığı sırada bakışları koltuğun kolçağındaki meyveli yoğurda takıldı. Kahveye itiraz etmeye hazırlanırken bu görüntüyle duraksamıştı.

"Eğer varsa ben de meyveli yoğurt alabilir miyim?"

İlkim sessizce yutkunduktan sonra oturması için bu kez koltuğu işaret etti. Emir üzerindeki deri montu çıkarırken o da buzdolabına yönelerek meyveli yoğurtlara uzandı. Sesinin titrememesi için dua ederek boğazını sessizce temizledi. Ardından cevabı adı gibi bilse de o soruyu sordu. "Patlayan şekerli mi, renkli topları olan mı?"

"Renkli topları olan."

"Ta-tamam."

İlkim titreyen dizleri ve ağlamamak için savaşmak zorunda kaldığı gözleri yüzünden büyük bir acı içindeydi. Zorlukla yutkundu ve ilerledikten sonra çift kapılı buzdolabının kapakları arasına gizlendi.

Geçmiş aralarında öyle belirgin bir izdi ki İlkim'in bedeni zorlukla ayakta duruyordu. Seneler önce de Emir her zaman renkli topları olan yoğurdu seçerdi çünkü İlkim patlayan şekerli olanı daha çok severdi. İlişkileri boyunca, Emir onun için her meyveli yoğurt aldığında patlayan şekerli olanları kadına ayırırdı.

Emir için yoğurdu diğerlerinden ayırdı ve bir kaşık alarak yeniden salona döndü. İçi çıkana kadar ağlama isteğini zar zor bastırmıştı.

"İşte," diye mırıldandı ona elindekileri uzatırken. Ardından kalktığı yere yeniden oturdu ve kendi yoğurdunu ellerine aldı.

Boğazına oturan yumruyu gidermek için birkaç kez yutkunduğunda Emir hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi?"

İlkim konuşmamak için dudaklarını birbirine bastırıp başını sessizce salladı. Tek kelime ederse titremeye, ardından sarsılarak ağlamaya başlayacakmış gibi hissediyordu. "Bana bir saniye ver," dedi sessizce. Ardından yoğurdu yeniden kolçağa bırakıp hızla ayağa kalktı ve banyoya yöneldi. Kendini içeri attığı gibi kapıyı arkasından kilitledi ve ellerini lavabonun kenarlarına dayadı.

Bunca sene.

Bunca sene bu adam olmadan yaşamaya alışmıştı. Şimdi bir anda gelip bütün ezberlerini bozarak onu geçmişle böyle sınaması büyük haksızlıktı. Evet, giden kendisiydi ama onunla aynı acıyı İlkim de çekmişti. Her şey adam için ne kadar zorsa, onun için de aynı şekilde acı vericiydi. Biri kalan olmuştu ve senelerce bu acıyı kollarında büyütmüştü fakat giden...

O, ardında bıraktıklarının yasını hiç tutamamıştı.

Ağlamamak için direndi. Daha ilk günden tetikleyicisi meyveli bir yoğurt olmuştu ve karşısına daha kim bilir neler gelecekti? Her seferinde böyle hissederse bütün bunlarla nasıl başa çıkacaktı? Bunca zaman inandıklarıyla yürüdüğü yolda ilerlemeye nasıl devam edecekti?

Bir süre aynadan kendini izledi. Sakin olmalıydı. Önce birkaç derin nefes alıp verdi ve ellerini soğuk suyla iyice yıkadı. Hafif kuruladıktan sonra ellerini ensesine koyup bir süre bekledi ve banyodan çıktı. Yeniden Emir'in yanına döndüğünde büyük L koltuğun üzerine, aralarında bir kişilik yer bırakacak şekilde oturmuştu.

"İyi misin?" diye mırıldanan Emir de yoğurdunu açıp içine şekerleri attıktan sonra onu sehpaya bırakmıştı. Pembe yoğurdun içine atılan kırmızı ve turuncu şekerler çoktan rengini yoğurda vermeye başlamışlardı. Sanki Emir, onu kontrol etmek için yanına gelmeye hazırlanmış ama bundan son anda vazgeçmiş gibiydi.

İlkim başını salladı. "Evet, dereceyi yükseltmiştim, o çarptı sanırım."

Emir anlarcasına başını salladığında fazla kurcalamak istemedi.

"İlkim ben ne diyeceğimi tam olarak bilmiyorum. Sanırım konuya direkt olarak girsem daha iyi olacak. Öncelikle gerçekten çok üzgünüm. Sanırım şu birkaç gündür sana yaptığım hiçbir şeyin mantıklı bir açıklaması yok. Bazen beni aklım değil duygularım yönetiyor gibi hissediyorum. Anladığım kadarıyla bendeki en büyük sorun da bu. Şirkette olanlar ve bugün seni rencide ettiğim için özür dilerim..."

Genç kadın kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Şirkette yaptığın şey gerçekten kırıcıydı ama bugün için eğer ben de seni rencide ettiysem üzgünüm. Sadece duygularımızın bizim önümüze geçmesine izin vermememiz gerekiyor. Bu ikimiz için de büyük hata olur."

"Öyle..." diye mırıldanıp bakışlarını kadının gözlerine çevirdi. "Seni incitmek hayatımda isteyeceğim en son şey, İlkim. Yanlış anlamanı da istemem ama ben senelerdir bu sorunun cevabını arıyorum."

İlkim buruk bir ifadeyle gülümsediğinde aynı sorunun yeniden geleceğini anladı. İkisinin de aklında çok fazla soru işareti vardı ve bütün bunlara bir gecede cevap bulmak imkânsızdı. O yüzden arkadaşının dediği gibi açık oynamaya karar verdi. Karşılık vermeye.

"Senelerdir bu işin içinden çıkamıyorum ve biraz daha öğrenemezsem gerçekten aklımı yitireceğim. O yüzden tekrar sormama izin ver lütfen." Sesli bir nefes verip buğulu gözleriyle kadına baktı. İçi gidiyormuş gibiydi. "Neden gittin İlkim? Gerçekten, neden gittin?"

"Hiçbir şeyin sandığın gibi olmadığını söylemiştim. O zaman almam gereken bir karar vardı ve o kararın sonuçları beni bu yola çıkardı." İlkim kendiyle gurur duymuyordu, bu yüzden fazla detay vermeden yoğurdunu karıştırdı ve adama baktı. "Peki ya sen, Emir Feza?"

"Ben ne?"

"Sen neden nişanlandın?" diye sordu net bir sesle.

İkisi de fark etmeliydi ki bu karşılıklı bir oyundu.

"Madem nişanlandın ve artık bağlı olduğun başka bir kadın var, o zaman neden benimle uğraşmaya devam ediyorsun? Geçmişi tekrar tekrar kurcalamanın, sürekli aynı noktayı eşelemenin sana, ilişkine ne faydası var?"

Emir hafifçe gülerek başını eğdi ve eline aldığı meyveli yoğurdu dalgınca karıştırdı.

"O tarafta da hiçbir şey senin sandığın gibi değil. Demek karşılıklı oynuyoruz, ha?"

Genç kadın başını omzuna eğip dudaklarını birbirine bastırdı. "Sanırım bu gece ikimiz de aradığımız cevapları alamayacağız. O yüzden konuyu değiştirmeye ne dersin?"

Emir tek elini dizine sürtüp herhangi bir konu aradı. Bütün bunların böyle kapanmayacağını ikisi de biliyordu ama biraz daha zamana ihtiyaçları vardı. Özellikle Emir başka biriyle nişanlıyken genç kadın üzerinde hak iddia etmeye çalışması da mantıksız oluyordu. Aklına yakın arkadaşı geldiğinde yüzünde minik bir gülümseme belirdi. Konuyu fazlasıyla hızlı bir biçimde değiştirmiş olacaktı ama kadının da istediği bu değil miydi? Açıkçası o da tartışmadan konuşabilecekleri herhangi bir sohbet için çırpınmaya razıydı.

"Berin'le tanışmışsınız şirkette. Seni çok sevmiş." Ardından başını hafifçe yana çevirip sessizce mırıldandı. "Sanki aksi mümkünmüş gibi."

"Evet," dedi İlkim cümlenin sonunu duymadan. "Ben de ona bayıldım. Muhteşem ve fazlasıyla nazik biri, şirketteki diğer arkadaşlarının kabalığını göz önünde bulundurursak..." diye mırıldanıp adama yandan bir bakış attı.

"Evet, dönüp dolaşıp aynı konuya geliyoruz." dedi küçük bir kahkaha atarak. "Yine de bunu söyleyen kişinin, meslektaşını şirketin İnsan Kaynakları Departmanı'na şikâyet ettiğini unutmamak gerek."

İlkim kıkırdadığında Emir ona dikkatle baktı. "Gül bana oraya gideceğini söylediği an beni şikâyet edeceğini anladım. Tam senlik bir hareketti gerçekten. Hiç şaşırmamıştım," derken gülmeye devam ediyordu.

"Ee, bu devirde bir dağ adamıyla ancak bu şekilde baş ediliyor," dedi İlkim onun soyadıyla uğraşarak. "Artık İnsan Kaynakları Departmanı'nda senin adına nur topu gibi bir şikâyet dilekçesi var!"

"Gerçekten de benim arkadaşıma, benim hakkımda şikâyet kaydı oluşturttun yani?"

"Niye sen sadrazamın torunu musun? Senin hakkında şikâyet oluşturulamıyor mu canım? Vallahi hiç kusura bakma, Berin de bu anı bekliyormuş. Olması gerektiği gibi şirketin hangi mevkiinde olursanız olun, çalışanlar arasında hiçbir ayrıcalığın olmadığını gösterdi."

Emir keyifle güldüğü sırada yüzündeki gülümseme gerçek bir tebessüme dönüştü. "Öyledir Berin. Şirketteki işini de büyük bir aşkla yaptığı için seni geri çevirmemesi çok normal."

"Görmek istediğimiz yönetici tavrı budur işte. Uzun zamandır onun kadar keyifli sohbeti olan biriyle tanışmamıştım. Projeyle ilgilendiğimiz sırada şirkete gelip gitmem gerektiğinde senden önce ona uğrayacağım."

Emir başını sallayarak gülümsedi ve ona baktı. Altı senenin ardından yan yana oturabilmek bile imkânsız görünürken üstüne bir de kavga etmiyor olmak oldukça şaşırtıcıydı.

"Bu konuyu da netleştirmek istiyordum aslında. Eğer sen de müsaitsen, yarından sonraki gün öğleden öncem tamamen boş. En azından temel bilgileri ve ana detayları gözden geçirip düzenleyebiliriz birlikte. Sonrasında da yeni bir konferans ayarlanabilir okul için."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Projeyi anlatabileceğimiz daha kapsamlı bir konuşma olabilir. Hem Melih Hoca da gitmeden önce yaptığımız şeyleri görmüş olur. Yarın ve ertesi gün dersim yok, sana da uyarsa sabahtan orada olurum."

"Peki o halde," diye mırıldandı genç adam. "Meyveli yoğurt için tekrar teşekkür ederim. Tadı hâlâ değişmemiş, eskisi gibi. Neyse, ben artık kalksam iyi olur. Malum..."

İlkim başını sallayarak cümlesini mırıltıyla devam ettirdi. "Evde nişanlın bekliyor, tabii."

Emir gözlerini kısarak kadına baktı ve yanıldığını gösterir gibi başını iki yana salladı. "Hayır, sabah erkenden iş var diyecektim."

İlkim kaşlarını kaldırarak gözlerini devirdiğinde Emir gülerek ayağa kalktı.

"Bazı şeyler gerçekten de hiç değişmiyor," dedi keyifli bir sesle. Adımlarını kapıya yönelttiğinde genç kadın onu takip etti ve açtığı kapıya yaslanarak bakışlarını buluşturdu. "Öyleyse yakında tekrar görüşürüz." dediğinde başını hafifçe eğmiş, kadına kirpiklerinin altından tatlı bir bakış atmıştı.

"İyi geceler İlkim."

"İyi geceler, Emir Feza."

Adam ona, küçük bir gülümseme daha hediye edip arkasını döndü ve asansöre yöneldi. İlkim onun ardından kapıyı kapattıktan sonra alnını sert yüzeye yaslayıp derin bir nefes alma ihtiyacı hissetmişti. Dudaklarına minik bir tebessümün asıldığını fark ettiğinde başını iki yana salladı. Meyveli yoğurtları kaldırmak için salona geçtiğinde evin önünden hareketlenen arabanın sesini de duymazdan gelemedi. Cama doğru son bir bakış attığında, Mercedes'in sokağın ucunda gözden kaybolduğunu gördü.

Bunca zaman sonra bu kadar kolay ve rahatlıkla konuşabilmek ikisine de iyi gelmişti ama biliyorlardı ki arkadaş kalmak, kalplerine gözlerini kapatmak demekti. İçten içe bilineni gizlemek ve var olanı saklamak anlamına gelirdi.

Emir karşısında otururken genç kadın, zamanın ne kadar çabuk geçtiğini anlamamış olsa bile içini kemiren ve ona kendini huzursuz hissettiren yeni bir şey vardı. Elbette bu, varlığıyla aralarında duran Didem'den başkası değildi. Altı sene önce bile ilişkilerine devam etmek kadına bu kadar zor görünmemişti.

Krem rengi L koltuğun üzerinde, ellerinde taşıdıkları meyveli yoğurtlar eşliğinde yaptıkları sessiz anlaşma, ikisi için de şimdilik barış demekti. Sakin, huzurlu ve sessiz bir rüzgâr esintisiyle taçlanan akşamın, bu ikiliyi bir araya getirip bir de üstüne barış anlaşması imzalatacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Ancak ikisinin de haberinin olmadığı şey, bundan sonra esecek rüzgârın onlardan habersiz yön değiştirip değiştirmeyeceğiydi.

ALTINCI BÖLÜM

♫ *Serin, Nefes*

Soğuk, çarpıcı bir biçimde evin dışındaki tüm duvarlara nüfuz ederken sessiz bir uğultu yükselerek içeriye sızdı. Kadının içindeki huzursuz hisler, parmaklarının ucunda ve gözlerinin önünde gibiydi.

İlkim elindeki kahve kupasının dibinde kalanı da tüketmek için bardağı kafasına diktiğinde dışarıda esen sert rüzgâr camlara vurarak güçlü bir ses çıkarmıştı. Yorgundu, üstelik de garip hisler içindeydi.

Emir'in eve gelişinin üstünden bir koca gün geçmişti ve İlkim yarın soluğu şirkette alacağını kendine hatırlatıp duruyordu. Üzerindeki baskıyı hissediyor, adamın varlığının onu etkilememesi gerektiğini kendi içinde sürekli dile getiriyordu. Bu yüzden de başını eğdi ve önündeki bilgisayar ekranında açık olan videoyu beklemeden oynattı. Akmaya başlayan görüntülerin ardından canlı, ekolu bir ses yükseldi ve magazin haberini sunmaya başladı.

"Ünlü Avukat Emir Dağlı ve Ekinci Holding Yönetim Kurulu Başkanı Cüneyt Ekinci'nin tek kızı, sosyetik güzel Didem Ekinci, geçen hafta duyurdukları nişan haberinin ardından ikinci kez birlikte görüntülendi."

İkisinin yan yana yürüdüğü ve gece kulübüne benzeyen bir mekândan çıkışlarını gösteren fotoğraflar ekranda belirmeye başladı. Ekranın köşesine bu yılın başından bir tarih atılmıştı, fazla yakın sayılmazdı ama uzak da değildi. Aylar öncesiydi.

"İkilinin geçen yaz Antalya'da tanıştığı ve ailelerinin de onayıyla ilişkilerini daha ileri bir boyuta taşımaya karar verdikleri belirtildi.

Çiftin onay aldıkları Ekinci ve Dağlı aileleri, bulundukları şehirlerde yaptıkları çalışmalarla göz dolduran seçkin ailelerden yalnızca ikisi... İstanbul ve Antalya'da yaptığı işler ve yatırımlarla adından söz ettiren Ekinci Holding'in sahibi Cüneyt Ekinci ve Pembe İnci Kanserle Mücadele Derneği'nin kurucu başkanı Çilem Ekinci'nin verdikleri röportajda, Antalya'nın saygın iş adamlarından biri olan, Dağlı Grubu'nun sahibi Mehmet Dağlı ve eşi Başhekim Selvi Dağlı'nın bu ilişkiye en başından beri onay verdikleri öğrenildi. İki ailenin de bu nişanın bir an önce tamamına ermesini istediği ve düğün hazırlıklarına başladığı da bize ulaşan bilgiler arasında."

İlkim duyduğu isimle duraksadığında porselen kupası elinden kayarak tezgâha düştü. Öyle fazla yüksekten düşmese de ve içi, her ne kadar boş olsa da çıkardığı ses İlkim'i ürkütmeye yetmişti.

Selvi Dağlı...

Adını ilk kez kendisinden duyduğu kadın bu kez bilgisayarının ekranındaydı. Ne tesadüftü! Emir neredeyse kadın da oradaydı.

Dün ve bugünün arasında kalmış zihni, kadına dair hatıraların aklına bir bir dolmasıyla beraber bugün ve yarın arasındaki köprünün gevşeyen iplerini de sırasıyla koparmıştı.

İlkim bu kez eski anıların ve geçmişin beklenmedik misafiri, aynı zamanda tek yolcusuydu.

2014, Mart

İlkim aldığı malzemeleri kasanın sürgülü tezgâhına bıraktığı sırada, montunun fermuarını da iyice yukarı çekmişti. Markete evdeki eksiklerin alışverişini yapmaya gelmişti fakat soğuktan bütün hücrelerinin tek tek donduğunu hissediyordu. Boynundaki atkının bağını sıkarak kuvvetlendirdi, saçlarını iyice önüne alıp yüzünün iki yanını kapatmasını sağladı. Üzerindeki şişme montu, atkısı ve beresiyle kışa fazlasıyla hazır olsa da mart ayı beklediklerinden daha güçlü bir soğuğu beraberinde getirmişti. Yarıyıl tatili biteli birkaç hafta oluyordu ve dersler daha şimdiden, üstüne çöken bir karabasan gibi hissettiriyordu. Genç kadın bu aralıkta fırsat bulduğu ilk an markete çıkmıştı.

Evde iki kişi yaşadıkları için sürekli eksikleri oluyordu ve o an müsait olan kimse, dışarı o çıkıp alışveriş yapıyordu. Emir'le aynı evde yaşamaya başlayalı birkaç ay olmuştu ve her şey kadının beklediğinden çok daha güzel gidiyordu. Bu adama en başında hissettiği karşı konulamaz ilgi ve çekim çoktan yön ve şekil değiştirmişti. Daha fazlasıydı, çok daha ötesiydi.

Aldığı ufak ıvır zıvırları ve sebze meyveleri bez çantasına doldurduktan sonra ödemesini yapıp marketten ayrıldı. Kısa bir yürüyüşün ardından sokağın köşesinden dönüp birlikte yaşadıkları apartmana çevirdi adımlarını. Kısa bir an gökyüzüne baktığında hiç bulut göremek canını sıktı. Kar yağmamıştı fakat birazcık yağsa kesinlikle bu soğuğu kırardı. Sert bir ayaz vardı.

Üçüncü yılının ikinci dönemini başarıyla sonuçlandırmaya çalışırken sevgilisi Emir de senenin başından beri uğraştığı stajına yoğunlaşmış durumdaydı. Hatta bununla öyle meşguldü ki stajın giderek yoğunlaşacağını bildiği için kış tatilinde Antalya'ya dönmek yerine İlkim'le kalmayı tercih etmişti. İlkim'in finalleri normalden uzun sürmüş, üstüne iki dersten bütünleme sınavına kaldığı için tatili otomatik olarak hiç olmuştu. Genç kadın burada kalınca, Emir de büronun verdiği kış tatilini sevgilisiyle birlikte harcamayı seçmişti.

İlkim'i her sabah öpücüklerle uyandırmış, ona kahvaltılar hazırlamış, derslerine yardımcı olmuş ve bütün tatili evde, onunla birlikte geçirmişti.

Bu yüzden dersleri ne kadar yoğun olsa da henüz tam anlamıyla zorlaşmadan Emir'e güzel bir yemek hazırlamak istemişti İlkim. Onu güzel karşılamak istiyordu çünkü biliyordu ki adam her yere ve her şeye yetişmeye çalışırken fazlasıyla yoruluyordu. Yine de ilgisini İlkim'in üzerinden asla çekmiyordu ve her seferinde mutlaka ona ayıracak vakit buluyordu. İlkim de onun için bir şeyler yapmak ve onu mutlu etmek istiyordu.

Apartmanın önüne geldiğinde kapının girişindeki küçük merdivenleri çıktı. Cebinden çıkardığı anahtarlarla apartmanın büyük kapısını açacağı sırada, arkasında bir bedenin varlığı hissetti. En başta binadaki komşularından biri olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden

kapıyı olabildiğince hızlı bir biçimde açıp içeri geçerken arkasında duran kişiye kapıyı açık tutmaktan geri durmadı.

Kopkoyu renkli saçları omuzlarına değen, üzerinde koyu renkli bir mantosu olan orta yaşlı, yüzündeki sade makyajla duruşundan asalet akan bir kadın, arkasından ilerleyip içeriye doğru bir adım attı. İlkim kapıyı tutmayı bıraktığında hiçbir şey değişmedi, kadın orada öylece dikilmeye devam ediyordu. Birini ya da bir şeyi bekliyor gibiydi. Bu şekilde düşünen İlkim, küçük bir gülümsemeyle baş selamı verdikten sonra bir şey söylemeden arkasını döndü ve Emir'le kendi katlarına çıkmak için birkaç adım attı.

Ancak merdivenlerin henüz yarısına gelemeden adının seslenildiğini duymayı beklemediği kesindi.

"İlkim Çetin?"

İlkim şaşırsa da ayak uydurdu ve bedenini, adıyla soyadını bilen bu kadına doğru çevirdiğinde üst ve alt katın ışığı aynı anda yanıverdi.

"Benim," dedi sakince. "Siz kimsiniz?"

"Seninle birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

"Tabii, kim olduğunuzu söylerseniz neden olmasın," diye mırıldandı ve gülümsedi kibarca. "Konuşabiliriz."

Kadın öyle kasıntı ve burada olmaktan mutsuzmuş gibi duruyordu ki suratındaki ifadeden bunu açıkça sezmemek imkânsız görünüyordu. Duruşunu dikleştirip bakışlarını İlkim'in üstünde baştan aşağıya gezdirdikten sonra burnundan bir nefes verdi.

"Selvi," dedi tok bir sesle. İki küçük adım atmış, topuklularının sesini de apartman boşluğuna yaymıştı. "Adım Selvi Dağlı. Emir'in annesiyim ben. Şimdi muhatap alabileceğin bir seviyeye yükseldim mi senin için?"

İlkim bulunduğu yerde duraksadı ve bu cevabı beklemediği için kaşları çatıldı. Öyle düşünmemişti ki. Sadece tanımadığı biriyle konuşmak istememişti, o kadar.

"Estağfurullah. O anlamda söylememiştim aslında ama... Tabii ki konuşabiliriz ancak önce elimdekileri içeri bırakacağım. Benimle birlikte yukarı gelmek ister misiniz?"

Selvi bundan hoşnut olmadı. Yüzünde belirlen sıkıntılı ifadeden bunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Yine de başıyla hafifçe onaylayıp karşısındaki kıza doğru birkaç adım attı. İlkim merdivenlere döndü ve Selvi onu üst kata kadar takip etti. Genç kadın kapıyı açıp ayakkabılarını çıkardığında ve kadını içeri aldığında, onun ayağındaki topukluları çıkarmamasını sorun etmedi. Rahatsız hissetmesini istemedi, yerleri nasıl olsa temizlerdi. Önemi yoktu.

İçeri geçtiklerinde, İlkim üzerindeki montu çıkardı fakat Selvi için aynısı söz konusu olmadı. İlkim onu bakışlarıyla rahatsız etmek istemediğinden, odağında elindekiler vardı. Mutfağa ilerledikten sonra bez çantaları tezgâha bırakıp başındaki bereyi çıkardı. Normalde bere takmayı pek sevmezdi ama Emir ona bunu aldığından beri başından çıkaramaz olmuştu. Koyu mor rengindeki berenin üzerinde ufacık, siyah ipten yapılmış yıldırım işlemesinden başka bir şey yoktu ancak onun için dünyanın en güzel beresiydi.

Sonuçta Emir Feza almıştı.

Hafifçe dağılan saçlarını düzeltip yeniden mutfakla birleşik olan ferah salona döndüğünde kadının bakışlarının üzerinde olduğunu fark etti. Başta ona bakmaya çekinse de konuşması gerektiğini biliyordu. Kadında güzel bir ilk izlenim bırakamadığını hissediyordu.

"Hoş geldiniz, kusura bakmayın lütfen. Söylediklerimi yanlış anlamanızı asla istemem. Sizi tanımıyordum, apartmana da benim ardımdan girince kim olduğunuza emin olamadım."

Selvi başta tepki vermedi, ardından çehresinin kıyısında samimiyetsiz, sahte bir gülümseme belirdi.

"Bir şey alır mısınız? Çay, kahve? Eğer açsanız bir şeyler de hazırlayabilirim. Ne isterseniz onu yapabilirim, mutfakta iyiyimdir."

Selvi elini kaldırıp onu durdurdu.

"İstemez," dedi net bir sesle. Bakışlarını küçümser bir şekilde dairenin içinde gezdirdiğinde, french ojeli tırnaklarını İlkim ve Emir'in masa olarak kullandıkları ada tezgâhın üstünde gezdirdi. Sanki gözünün ve elinin değdiği her yerde kalın bir toz tabakası vardı ve kadın bundan tiksiniyormuş gibi etrafta dolanıyordu. Bilmediği bir şey vardı, İlkim temizliğe inanılmaz önem verirdi. Aradığı hiçbir yerde o

kirliliği bulamayacağına emindi, peki o halde kadının bu memnuniyetsizliğinin sebebi tam olarak neydi?

"Buradan çıkıp başka bir yerlerde konuşabilmemiz mümkün mü? Dar alanlara katlanamıyorum."

İlkim dudaklarını birbirine bastırıp saati kontrol etti. Emir'in eve gelmesine iki saatten daha fazla zaman vardı. Sanırım yetişebilirdi çünkü sokağın başında bir kafe biliyordu. Ara sıra oraya ders çalışmaya gidiyordu.

"Tabii, nasıl isterseniz. Sokağın başında bir kafe var, orası uyar mı size?" dedi nazikçe. Sorun çıkartmak istemiyordu fakat bu tavrın sebebini öğrenmek istediği de kesindi.

"Burası hariç her yer uyar herhalde," dedi ve salona son kez, sessiz bir bakış attı. "Kapıda bekliyorum," diye devam ettikten sonra geri dönüp kapıdan dışarı çıktı.

"Ta-mam," diye heceleyen İlkim kaşlarını kaldırıp çıkardığı montu ve bereyi yeniden giydi. Üzerinde zaten kot pantolonu ve boğazlı kazaklarından biri vardı. Telefonunu ve cüzdanını, ardından dairenin anahtarlarını aldıktan sonra o da çıktı ve kapıyı arkasından kilitleyerek merdivenlere yönelen kadını takip etti.

Selvi'nin üzerinde kalın bir manto, boynunda kürke benzeyen bir parça ve dizlerine uzanan lacivert bir etek vardı. Yüksek ihtimalle bir elbiseydi ya da takım şeklinde bir üst ve alttı. Kışın böyle cesur bir seçim yapmasının tek sebebi, şıklığından ödün vermek istemeyişi olabilirdi. En azından İlkim böyle düşünüyordu. Onu incelemek adına fırsat bulduğu ilk andı.

Sessiz adımlarla Selvi'nin arkasından onu takip eden İlkim kafeye geldiklerinde de aynı şeyi yapmaya devam etti. Selvi bir masa seçti, İlkim itiraz etmeden onun karşısına oturdu. Selvi sade kahve siparişi verdi, İlkim yalnızca su istedi. Selvi ellerini masanın üzerinde birleştirdiğinde, küçük çantasını da hemen yanına koymuştu. Sanki ondan uzaklaşırsa bir şeyler ters gidecek gibiydi.

"Yüksek bir ihtimalle seni neden bu şekilde alıkoyduğumu ve ne konuşmak istediğimi merak ediyorsundur. Merak etme, hemen anlatacağım."

"Öyle bir şey düşünmüyorum. Aksine sizinle bir şeyler paylaşmak beni çok mutlu eder. İkimizin bir ortak noktası var ne de olsa." dedi gülümseyerek.

Bu sırada Selvi'nin sade kahvesi, İlkim'in de suyu geldi ve garson aralarından çekilene kadar ikisi de tek kelime etmedi. İlkim büyük bir yudum aldığında, Selvi rahatsızlıkla etrafa göz gezdirmişti.

"Evet, şimdilik."

Selvi boğazını tekrar temizledi.

"İlkim sana karşı net ve açık olacağım, bunun senin için bir sakıncası var mı?"

"Hayır, hayır hiçbir sakıncası yok. Dinliyorum sizi, lütfen..."

"Bak, benim oğlum... Benim oğlum senin hayatına uyum sağlayabileceğin bir adam değil." dedi bir nefeste. Karşısında oturan kıza nefeslenme fırsatı bile tanımadan devam etti. "Onun hayatı boyunca belli başlı ihtiyaçları ve lüksleri oldu. İstanbul'a geldiğinde bunlardan vazgeçti ama hayatı boyunca alıştığı şeylerden öyle kolay kopamaz o. Geri dönecek. Antalya'ya, evine, ailesine. En önemlisi eski hayatına..."

İlkim'in kaşları çatıldığında beklediği şeylerin bu olmadığı açıktı fakat kadının lafını keseceği yer burası olmayacaktı. Üstelik Selvi Dağlı'nın bahsettiği kişinin, kendisinin aylardır tanıdığı Emir olduğundan da pek emin değildi.

"Orada onun önüne serili inanılmaz bir hayat var. Evi, arabası, arkadaşları, lüks bir yaşamı... Üniversite için buraya gelmiş olabilir ama alışkanlıklarını bırakacak kadar güçlü bir çocuk değildir. Dönecek, dönmek isteyecek çünkü özleyecek. Alıştığı, içinde büyüdüğü hayatın eksikliğini çekecek, biliyorum. Hiç kimse her şeyi bir anda silip atamaz."

"Affedersiniz, bölüyorum ama... Bu kısımda beni ilgilendiren nokta tam olarak neresi oluyor? Emir Feza dönmek isterse onu zaten engellemem ki ben. İstediği, mutlu olacağı hayatı yaşasın isterim. Bence siz yanlış insanla konuşuyorsunuz, bunları oğlunuzla paylaşmalısınız Selvi Hanım."

Selvi sanki onunla dalga geçiliyormuş gibi bir bakış attı. Sözcükleri hemen arkasından gelecekti. "O halde, işte seni ilgilendiren

kısım küçük hanım; Emir'in orada yaşayacağı hayatın bütün sınırları çizildi. Başına geçeceği holding, yaşayacağı ev ve evleneceği kadın da buna dahil olmak üzere..."

İlkim kadının söylediklerinin gerçekten mantık dışı olduğunu düşünmüştü fakat bu tam olarak saçmalıktı. Emir Feza istemediği bir kadınla, sırf ailesi istedi diye niye evlenecekti ki?

"Sen onun hayatını olumsuz etkiliyorsun. Benim oğlum buraya geldiğinden beri ilk kez bir tatilde evine dönmedi," dedi keskin bir tonda. "Niye?" diye sordu kıstığı bakışlarıyla. Ardından ruhsuz bir gülüş attı İlkim'in yüzüne doğru. "Senin yüzünden."

İlkim'in kaşları olabilecekmiş gibi daha da çatıldı ve midesinin bulandığını, karnından yukarıya huzursuz bir duygunun yükseldiğini hissetti. "Anlayamadım?"

"Sırf sen buradasın diye Emir bu kış tatilinde evine dönmedi. Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Senin yüzünden. Saçma sapan, aptalca bir üniversite kaçamağı yüzünden..."

"Selvi Hanım," dedi İlkim gözlerini kısarak. "Emir Feza burada olduğunuzu biliyor mu? Bugün, benimle konuşmaya geleceğinizi ona söylediniz mi?"

"Elbette hayır. Emir, hiçbir şey bilmiyor. Bilmeyecek de."

Kadının özellikle Emir demesi İlkim'i rahatsız etse de bir şey söylemedi.

"Sana demem o ki bir an önce oğlumun hayatından çık git. Anladın mı? Emir'in sana ve senin gibi bir kaçamağa ayıracak vakti yok. Onun hayatı bundan çok daha fazlası."

Selvi yeniden ruhsuzca güldü. "Ayrıca inan bana, sen o hayatı kaldıramazsın İlkim. Seni aşar. Ya düzgünce yoldan çekilirsin ya da seni ben çekerim. Başka şansın yok. Senin Emir'in hayatını dağıtmaya, onu olmadığı bir adama dönüştürmeye hakkın yok. Oğlumu değiştirmeye hakkın yok. Onu bir an önce rahat bırak."

İlkim gülümsedi. Küçük ama öyle etkili bir ifadeydi ki Selvi'nin duruşunu hafifçe de olsa sarsmaya yetecekti.

"Niye gülüyorsun? Masal mı anlatıyorum burada sana? Beni duydun. Dediklerimi ne kadar çabuk yerine getirirsen senin için o kadar

iyi olur. Oğlumun da seni atlatması ne kadar kısa sürerse onun için o kadar iyi... Duyuyor musun beni genç hanım?"

"Duyuyorum, duyuyorum. Merak etmeyin kulaklarım ve aklım yerli yerinde ama..."

Selvi'ye keskin bir bakış attı. Sanki biraz sonra söyleyecekleri için asla özür dilemeyecekmiş gibiydi. Dilemeyecekti de.

"Siz beni aptal yerine koyabileceğinize nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz, ben onu anlayamıyorum Selvi Hanım."

"Ne dedin sen?"

"Dedim ki," İlkim masaya doğru eğilip gözlerini kadının gözlerine sabitledi. "Size, benim bu saçma sapan oğlumdan uzak dur klişesini yiyeceğimi kim söyledi, gelsin onu bir de ben göreyim."

Selvi'nin ifadesi bozulurken İlkim'in durmaya henüz niyeti yoktu.

"Selvi Hanım, beni ne zannediyorsunuz bilmiyorum ama inanın çok yanlış kapıya gelmişsiniz. Ben, Emir Feza ile aramdaki ilişkiye üçüncü bir kişinin karışmasına asla izin vermem. Bu kişi benim annem dâhi olsa izin vermem. Bizim aramızdaki şey yalnızca bizi ilgilendirir, sizi ya da bir başkasını değil," dedi genç kadın sert bir sesle. Sesli bir nefes alıp kendini dizginlemeye çalıştı fakat bu çok zordu. Sabır taşı çoktan çatlamıştı.

"Daireye girdiğiniz andan beri saygımı korumaya çalışıyorum ama gerçekten benim de bir sınırım var. Sevdiğim adamın annesi olmanız, sizin bu ilişkiye karışabileceğiniz anlamına gelmiyor."

Durdu, bir nefes verdi ve yumruk yaptığı ellerini, sandalyenin kenarında açıp kapamaya başladı. Deniyordu, gerçekten sinirini dizginlemeyi deniyordu ama bırakın sakinleşmeyi, yakınından dâhi geçemiyordu.

"Eğer gün olur, Emir Feza benden ayrılmak isterse ve bunun için mantıklı bir sebebi olursa bunu kabul edecek ya da etmeyecek kişi ben olacağım. Sizin lafınızla hareket edecek son insan bile değilim ben. Lütfen bunu aklınızın bir köşesine yazın."

Cüzdanından, içtiği zehir gibi gelen suyun parasını çıkarıp masaya, bardakların ortasına bıraktıktan sonra kadına son bir bakış attı.

Kadının söyledikleri biraz bile umurunda değildi. Onu asıl sinirlendiren şey, aralarındaki ilişkinin bu kadar basit görülmesiydi. Aynı evde yaşıyorlardı, birbirlerini seviyor ve gerçek bir ilişki içinde olduklarını gayet iyi biliyorlardı. Bunun tam olarak neresi bir kaçamaktı bilmiyordu fakat İlkim'in içinde sıkışıp kalan sinir sanki patlamaya yer arıyormuş gibi etrafa parçalarını saçıyordu.

"Aramızdaki şey, yalnızca şu an için geçerli olan ve sonrasında sönüp gidecek bir şey değil. Gerçek bir şey. Kalpten. Buna inanıp inanmamak sizin elinizde ama bence alışmaya başlasanız iyi olur. Benim Feza'dan öyle kolay vazgeçmeye pek niyetim yok. Buna sizin cümleleriniz ve çabalarınız da dahil."

İlkim gülümsedi. Sessiz, duygusuz bir gülümsemeydi ama verdiği mesaj kesinlikle netti. Selvi'nin anladığını tahmin ediyordu. Yüzündeki ifade bunu gösteriyordu.

"Bundan şimdilik Emir Feza'ya bahsetmeyeceğim. Annesine benim yüzümden tavır almasını istemem fakat bunun üstüne gidecek olursanız benim de susmayacağımı bilmenizi istiyorum. Ben iyilik meleği değilim, hakkım söz konusu olduğunda onu arayacak ilk ve tek kişi benim. Size iyi günler dilerim Selvi Hanım. Olur da oğlunuzu görmeye karar verirseniz kapımız herkese sonsuz açık. Kimseyi kimseden mahrum edecek değilim. Ha, siz bunu istiyorsanız o başka."

"Sen... Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye yükselen Selvi'nin sinirden kıpkırmızı olduğunu fark etmemek mümkün değildi. İlkim de ayağa kalkıp cüzdanını cebine sıkıştırmadan önce son kez ona baktı. Oysa Emir'in annesine, daha doğrusu ailesine dair ne güzel hayalleri vardı. Onlara güzel tatlılar yapmak istiyordu. Birlikte güzel bir sofranın etrafında toplanmayı hayal ediyordu fakat şimdi düşünüyordu da...

Emir Feza işlenmemiş bir elmastan farksızken annesi göğüskafesinde kömür karası bir kalp taşıyordu.

"Asla," dedi İlkim, *teessüf ederim* der gibi. "Ben öyle bir insan değilim Selvi Hanım. Sadece Emir Feza'yla aylardır yan yana olan benim. Üstelik onunla tanımama yetecek kadar uzun süredir yan yanayım. Bana anlattığınız o lüks hayattan kopup gelmiş adamla, şu an yaşadığım ve

ufacık rafine zevklerden fazlasına sahip olmayan adam aynı kişi değil. Onun kalbi tertemiz ve sizin kirletmenize izin vereceğim bir yer değil. Bunu bilin istiyorum. Oğlunuz hâlâ sizin oğlunuz ancak başımıza taş yağmadığı sürece benim de sevgilim olmaya devam edecek. Ben yalnızca hatırlatıyorum."

İlkim yeniden kibarca gülümsedi.

"Üzgünüm, uzattım. Sanırım buradan havaalanına dönüşte biraz trafiğe takılacaksınız. Sizi tutmayayım. Antalya'ya dönüşünüzde iyi uçuşlar diliyorum, hoşça kalın."

Ardından kadını arkasında bırakarak, kafeden çıkıp içinde yaşamaktan büyük bir mutluluk duyduğu dairesine doğru ilerledi. Emir'le paylaşmaktan zevk aldığı onlarca şey vardı ama hiç şüphesiz en büyüğü, birbirlerine ulaşmak için çabalamayı bırakmayan kalplerinden geçiyordu.

Sevgi, hatta belki de aşk olarak adlandırılıyordu.

Eve geldikten sonra bütün zamanını mutfakta, Emir Feza için yemek pişirerek geçiren İlkim zamanın nasıl geçtiğini asla anlamamıştı ta ki kapının ve anahtarın sesini duyup dikkatini evin girişine verene kadar.

"Ben geldim," dedi adam ve güçlü bir adım atıp elindeki paltosunu girişteki vestiyere bıraktı. Omuzlarındaki ceketi de çıkarıp koltuğa doğru düzgünce atarken üzerindeki soluk mavi gömleğin göğüs kısmı gerildi. Emir'in bakışları evin içinde gezindiğinde, içine yeri ve yurdu belli olan bir huzur doldu. Günün en sevdiği zamanları, kesinlikle evde olduğu zamanlardı.

İlkim mutfak beziyle ellerini kurulayıp girişe doğru adımladığında yüzüne bir gülümseme asıldı. "Hoş geldin!" dedi tatlı sesiyle.

Emir kol düğmelerini açarak ilerlediğinde, genç kadının ona doğru geldiğini fark etmesi saniyelerini almadı. Onu gördüğü an bedeni istemsizce gevşedi ve bilinçsiz gülümsemesi iyice büyüdü.

Bu kadardı işte.

Eve gelmek ve İlkim'i içeride, herhangi bir yerde görmek. Ona yetiyordu.

"Hoş buldum mu, bir bakayım?" diye mırıldandı ve kollarının arasına almak için yanıp tutuştuğu kadını çevik bir hamleyle kucakladı.

İlkim düşmemek için bacaklarını onun beline dolarken gülmeye devam ediyordu. Emir onu kalçasından kavradıktan sonra dudağının kıyısından öptü. Parmakları teninin üstünden kayıp onu daha düzgün tutabilmek adına beline ulaşırken yüzünü de kadının kokusunun kaynağına yani boyun girintisine gömmüştü. Kolunu onun beline sardıktan sonra kadını kelimenin tam anlamıyla bir kafesin içine hapsetmiş gibi sıkıca tutmuştu. Genç kadının küçük elleri de ensesine sarılıp kısa saç diplerinin arasına karıştığında dudakları kıvrıldı. Derin bir nefes alıp bu hareketi yüzünden İlkim'i boynundan gıdıkladıktan sonra geri çekilip keyifle gülümsemeye devam etti.

"Daha güzel bir hoş geldin olamazdı."

"Her seferinde aynı şeyi söylüyorsun Feza!"

"Her seferinde bir öncekinden daha güzel karşılanıyorum ama ben ne yapayım?"

İlkim kıkırdayıp onun burnunu öptü ve kucağından inmek için bacaklarını serbest bıraktı. Emir onu bırakıp uzandı ve yanağına bir öpücük bırakarak geri çekildi.

"Aç mısın? Yemeklerin hepsi hazır, sofrayı hemen hazırlayabilirim."

"Aslında pek değildim ama inanılmaz koktu, neler yaptın sen bakayım?"

"En sevdiklerin; zeytinyağlı enginar, şehriyeli bulgur pilavı bir de kek."

İlkim son kelimeyi Emir'den çok hafif uzaklaşarak söylemişti.

"Kek?" diye tekrarladı Emir Feza.

"Evet, kek."

"Hangi kek bu? Yoksa şu, şey olan mı?"

"Limonlu kek." İlkim'in sesi olduğundan daha kısık çıkmıştı.

"Limonlu haşhaşlı kek, evet," diye onayladı genç adam.

"Benim canım çekti. Zaten sen de seviyorsun diye yapayım dedim. Başka bir sebebi yok."

"Yok mu sahiden?" diye sordu Emir Feza fakat içten içe üsteleyip de kızın canını sıkmak da istememişti.

"Yok, sahiden."

"Tamam öyleyse."

"Tamam mı?"

Emir başıyla onayladı. "Evet, tamam. Ben bir duş alayım, sonra güzelce yiyelim sevgilim. Olur mu?"

İlkim de başını salladıktan sonra bakışlarını adamın üstünde gezdirip yeniden gülümsedi. Onu bu şekilde anlamasına ve üstelememesine hayranlık duyuyordu. Nasıl da en ince detaylara kadar her şeyini biliyordu. Parmağıyla, ocaktaki küçük tencerelerden birini işaret etti hemen sonra.

"Olur, pilav biraz dinlensin zaten. O arada ben de hemen sofrayı hazırlarım."

Emir gömleğinin üstten birkaç düğmesini açıp göğsünü açığa çıkarırken başta bunu onayladı ancak sonrasında fikrini değiştirmiş gibi kaşlarını çatmıştı.

"Biliyor musun, bence içeride bana katılabilirsin. Çıktıktan sonra sofrayı birlikte kurarız, alt tarafı iki çatal kaşık, iki de tabak ne de olsa. Hem... İçeride işimiz uzun da sürmez, burada yalnız başına çok beklemen gerekecek şimdi. Üstelik..." Gömleğin kollarını dirseklerine kadar katlamıştı ve belirgin kasları daha şimdiden her bir santimiyle gözler önündeydi. Gözleri kadına çarparken kısık sesli bir nefes aldı. "Ben vaktini dolu dolu değerlendirmek adına yapılabilecek çok iyi şeyler biliyorum."

"Emir Feza!" dedi İlkim uyaran ses tonuyla fakat onun da eğlendiği açıkça belli oluyordu.

Emir üzerindeki gömleğin bütün düğmelerini açmış, ellerini teslim olur gibi iki yana kaldırmış ve yüzüne yamuk bir gülümseme yerleştirmişti. Gözleri genç kadının üstünde baştan ayağa gezindi ve ürpermesini sağladı. Ardından dudaklarını hafifçe dişlerinin arasına alıp bıraktı. "Beni biliyorsun. Teklif var, ısrar zaten sonuna kadar. Ayrıca... Banyomuz tek kişi için fazla büyük, bence yanımda sana bolca yer olacaktır," diye mırıldanıp gülümsedi ve duvarların arkasında gözden kayboldu.

İlkim içeri geçtiğinde hiçbir şeyin kısa olmayacağını biliyordu. Defalarca aynısını yaşamıştı çünkü. Yine de teklif bu kadar cazip geliyorken reddetmek de içinden gelmiyordu.

Kararını vermişti.

Pilavın altını kapatıp diğer yemekleri kontrol ettikten sonra fırında soğuyan keki dışarı çıkardı. Kek dinlenecek, pilav da demlenecek vakte fazlasıyla sahipti.

Hem de istediklerinden çok daha uzun, çok daha fazla süre.

İlkim adımlarını Emir'in ardından sürüklediğinde, kısık fakat derin bir nefes alıp vermişti.

Emir'in, Selvi'nin anlattığı o adamdan ne kadar uzak olduğunu hatırlamak için hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Zaten Emir'in varlığı, dokunuşları, dudakları ve teması öylece karşısında, yanında ve hayatındaydı. Hepsi onun için açık bir cevap niteliği taşımaktaydı.

YEDİNCİ BÖLÜM

♫ *Buray, Sahiden*

Zaman, bazı insanlar için ilaç niteliği taşır. Bazı yanlışları telafi etmenin, bazı yaraları iyileştirmenin ve bazı acıları dindirmenin en etkili yolu olduğuna inanılır.

Bazen de ne kadar çok zaman geçerse geçsin acısı hiç dinmeyen ve izi bir türlü silinmeyen yaraların iyileşmesi için zamanın insanı kendiyle bir başına bırakması gerekir. *Yalnız bırakması...*

İlkim üzerine giydiği siyah, dizinin hemen üzerinde biten küçük bir yırtmacı bulunan kalem eteği ve koyu krem rengindeki, yaka kısmında büyük bir kurdele olan uzun kollu bluzu düzeltirken yüksek çekmeceli dolabının önünden kısık sesli bir ıslık yükselmişti.

"Fıstık gibisin kızım, sen var ya havaya uçuracaksın o şirketi ben sana söyleyeyim."

Boy aynasından kendini son kez inceleyen İlkim, dolabın üstüne yerleştirdiği telefondan Seçil'e doğru hafif kararsız bir bakış attı. Yine de bütün bu kararsızlıkların içinde, bir türlü gideremediği heyecanı da yerli yerindeydi. Her akşam mutlaka yaptıkları telefon görüşmesi, bugün İlkim'in şirkete gidişi sebebiyle erkene alınmıştı. Seçil ise kaldığı otelin restoranındaydı, kahvaltısını yaparken bir yandan da arkadaşıyla konuşuyor ve onu seyrediyordu.

"Öyle mi dersin?" diye mırıldandı İlkim, aynı anda ellerini de belinden kalçalarına doğru kaydırarak eteğinin kumaşını düzeltmişti. Uzun saçlarının hafif dalgalı tutamları omuzlarına dökülüyordu, bugün onları serbest bırakmaya karar vermişti. Dudaklarını hafifçe ıslattıktan sonra kıpkırmızı saçlarını başının tepesinde

toplamış arkadaşına doğru döndü. "Doğruyu söyle bak. Hediye paketine benzemedim, değil mi?"

Seçil kablosuz kulaklıklarından birini düşürecek kadar güçlü bir kahkaha attığında İlkim gergin bir nefes verdi. Bir yandan da bluzun üst kısmındaki kurdeleyi düzeltiyordu.

"Tatlım saçmalama, gayet güzel oldun. Ayrıca," dedi cümlenin sonlarına doğru değişen ses tonuyla. Bir şeyler ima eder gibi bıyık altından gülümsemişti. "Alt tarafı bir proje toplantısı, değil mi? Sen zaten her gün toplantılara gidip gelirsin, yeni bir durum değil aslında bu. Seni tanımasam heyecanlandığını, hatta bir de üstüne özendiğini falan düşüneceğim."

"Öyle Seçil, öyle de... Sen de biliyorsun ki toplantılar genelde özel bir ofis odasında, üstelik de iki kişilik olmuyor. Ayrıca ne özeneceğim, bu benim her zamanki halim. Yalan mı?"

"Değil, değil. Yani ben de ne bileyim, öyle üstünde her zamankinden farklı bir gerginlik var gibi hissettim sadece."

"Var zaten," dedi İlkim ince kordonlu saatini bileğine taktığı sırada. Ardından topuklu ayakkabılarını ve telefonunu alıp yatağın ucuna oturdu. "Ama bence Emir kaynaklı değil, ortam kaynaklı bir gerginlik. Sonuçta her gün gittiğim bir yer değil."

"Gerilecek bir şey yok, aynı senin bu zamana kadar halledemediğin hiçbir şey olmadığı gibi. Üzme tatlı canını, ben de kahvaltımı bitireyim artık, konferans bekler. Akşam durum raporu için yine ararım, olur mu?"

İlkim yatağın köşesinden kalkıp makyaj masasına geri döndü. Masaya bıraktığı pırlanta küpelerini taktıktan sonra başını sallayıp arkadaşıyla vedalaştı. "Tamam hayatım, görüşürüz akşama. Haberleşiriz. Sağ kalırsam tabii."

"Deli deli konuşma. Saat dokuz dedin mi tependeyim haberin olsun."

"Tamam tamam, öptüm bir sürü."

Telefonu kapattıktan sonra İlkim allığını yanağına yedirmeyi henüz bitirmişti. Üzerindeki gerginliği de stresi de biraz olsun azaltabilmeyi yürekten diliyordu ama bunu kendi başına yapamayacağı açık

ve net bir biçimde belliydi. Sesli bir nefes vererek aynadan kendini bir kez daha inceledikten sonra mutfağa inip büyük bir bardak suyla ilaçlarını içti. Ardından çantasını ve paltosunu askıdan alarak evden ayrıldı. Sitenin önüne çağırdığı taksiye atladıktan kısa bir süre sonra holdinge ulaşmayı başarmıştı.

Adımlarını asansöre yöneltti ve boş asansöre bindi. Pek kalabalık olmadığı için kısa sürede olması gereken kata ulaşmıştı. Danışma masasında karşılaştığı kadınlar ona tanıdık gülümsemelerle bakıp bu kez eşlik etmek yerine genç kadını direkt yönlendirdiğinde, İlkim sessiz fakat çok güçlü bir nefes alma ihtiyacı hissetti. Yaklaştıkça göğsünde biriken sıkıntı kendini gösteriyordu. Dudak içini kemirmeye başladığı sırada içindeki endişeden dolayı, çoktan Emir'in odasına kadar geldiğini fark edememişti bile. Gül ayağa kalkıp ona seslendiğinde, içinde bulunduğu dalgınlığın yoğun sis bulutu ancak dağılmıştı.

"Merhabalar İlkim Hanım, tekrar hoş geldiniz."

"Hoş buldum, çok teşekkürler. Ben şöyle geçiyorum yine," diye mırıldanıp koltukları işaret ettiği sırada Gül ellerini iki yana salladı ve itiraz etti. Genç kadına bakarken büyük çerçeveli gözlüklerini burnundan yukarı doğru itip nazikçe gülümsemişti.

"Hiç gerek yok efendim, Emir Bey'den bu kez geldiğiniz gibi sizi içeri almam konusunda talimat aldım. Sizi bekletme yetkim yok. Üzerinizdekini bana bırakın, sonra da size içeriye kadar eşlik edeyim."

İlkim küçük, minnettar bir gülüşle uzun mantosunu genç kadının ellerine bıraktı. Çantasının sapını sıkıca kavradıktan sonra Gül'ün ilerlediğini, Emir'e telefonla bile haber vermeyeceğini fark etti. Sanırım sıkıca tembihlenmişti. Genç kadının egosu okşandı.

Saçını hafifçe düzelttikten sonra sessiz bir nefes verdi ve onun için açılan kapıya doğru ilerledi. Odanın içine küçük bir adım attığında Gül arkasından kapıyı kapadı ve çıkan ses kadını kendine getirdi. Bakışları odanın içinde gezindi ve onu buldu.

Emir üzerindeki kusursuz ütülü gömleğiyle camların hemen önünde ayakta dikiliyordu. Bir elini cebine atmış, diğerini ise kulağındaki telefonu tutmak için kullanıyordu. Çıkan kapı sesini duyan adam bedenini ona doğru çevirdiğinde yüzünde çekici bir gülümseme

belirdi. İlkim mümkünmüş gibi bulunduğu yerde daha da küçülerek elini kaldırdı ve adama doğru hafifçe salladı.

"Hı hı," diye mırıldanan Emir'in sol yanağının kıyısındaki küçük gamzesi bu kez daha görünür olduğunda, bu an da oldukça kısa sürmüştü. Konuşmanın ortasında gibi duruyor, daha çok karşı tarafı dinliyordu. Dilini altdudağında gezdirdikten sonra işaretparmağıyla telefonu gösterdi. Ardından parmağını aralarına uzatarak *bir dakika,* der gibi havada tuttu. Sonrasında da elini genişçe açtı ve odanın her tarafında gezdirerek kadına rahatını bakmasını, istediği yere geçebileceğini belirtti.

İlkim küçük bir baş onayıyla masanın önündeki alçak koltuklardan birine yerleşti. Bugün daha ılımlı olacak ve sakinliğini koruyacaktı. Bacak bacak üstüne atıp çantasını da koltukta hemen yan tarafına sıkıştırıp beklemeye başladı.

"Kesinlikle. O durumla da yakından ilgileniyoruz, sıkı takipçisiyiz. Evet, müvekkilim ifadesini günler önce verdi. Davaya hazırız, dosyaları size sunmuştum zaten."

Emir'i izlemeye devam ederken koyu gri pantolonun kalçalarına, soluk mavi gömleğin de üst bedenine kusursuz bir şekilde oturduğunu görmek İlkim'in odağını değiştirmek istemesine sebep oldu. Eskiden adamı takım elbiseyle görmek için can atardı çünkü Emir stajın belli günlerinde adliyeye giderdi. Neredeyse her hafta genç kadına bu zevki yaşatırdı ve artık onun zayıf noktası haline gelmişti.

Derin bir nefes alıp düşüncelerini dağıttı ve daha dün yenilediği manikürüyle ilgilenmeye başladı. Krem rengi ojeler, badem şeklinde törpülenmiş tırnaklar. Düzgün bir biçimde kesilmiş tırnak etleri ve ince, uzun parmaklar. Evet, yeterince düzenli ve disiplinli bir görüntüydü. Aklında belirenlere kıyasla çok daha disiplinli bir görüntü...

"Evet, elbette. Söylediğiniz gibi duruşma günü ve saatinde orada olacağız. Evet, sayın savcım. Size de iyi öğlenler, iyi çalışmalar."

İlkim eğdiği başını kaldırmak için konuşmanın bitmesini bekledi ve telefon kapandığında, masaya doğru eğilmiş Emir'le göz göze geldi.

"Hoş geldin," diye mırıldandı genç adam doğrudan kahve kürelerinin içine bakarak. Hafifçe gülümsemiş, elini ona doğru uzatmıştı. İçten içe çok daha fazlasını istese de onu rahatsız hissettirecek bir şey yapmaya niyeti yoktu.

İlkim ona uzanan eli tutup gülümseyerek sıktı. Ne de olsa dün sessiz bir barış imzalamışlardı. "Hoş buldum, bekletmedin bu kez," dedi imayla.

"Aslında seni kapıda karşılamaya hazırlanıyordum ama şans işte." Telefonu elinde havaya kaldırıp kadına baktı ve koltuğuna yerleşti. "Bunun için kusura bakma, bazen holding dışından da müvekkil ve dava alıyorum."

"Önemli değil, iş beklemez sonuçta değil mi?"

Emir başını iki yana salladı ve sessizce mırıldandı. "Aslında söz konusu kişiye bağlı olarak değişebilir bir durum. Sadece bu duruşmanın tarihi oldukça yakın. O yüzden ilgilenmem gerekiyordu. Tekrar özür dilerim."

Genç kadın başını iki yana sallayarak bu durumun sorun olmadığını belirtti. Ne de olsa sürekli odasına dalan insanlar yoktu ve süren bir telefon konuşmasının bitmesini bekleyemeyecek kadar anlayışsız değildi. Emir bu kez ilk seferden daha farklı ve normal bir misafiriyle ilgilenir gibi davranıyordu. İlkim'i rahatlatan bu olmuştu.

"Ne içersin," dedi masanın ucunda duran sabit telefonu kaldırarak. Gül'ün hattın diğer ucunda olduğunu biliyordu. "Çay, kahve veya su?"

İlkim fazla düşünmedi ve bu kez bir değişiklik yapmaya karar vererek aklından geçeni söyledi. "Filtre kahve alabilirim."

Emir dudaklarını birbirine bastırıp onayladı ve ahizeye doğru konuştu. "Gül, bize iki filtre kahve yollayabilir misin? Evet, çok yüksek ihtimalle oraya."

Kadına küçük bir bakış attıktan sonra devam etti. "Ben önce İlkim Hanım'la konuşayım, zaten farklı bir fikirde anlaşırsak sana haber veririm. Tamamdır, teşekkürler."

Kahveleri beklerken İlkim bir kez daha üzerindeki bluzun kolunu düzeltti. Huzursuzca kendini düzeltip durmasa her şey çok daha

kolay olacaktı ama genç kadının içindeki gerginlik hareketlerine de yansıyordu.

"Ee, nasılsın? Dün gece görüşmemişiz gibi."

İlkim hafifçe tebessüm etti. "İyiyim, teşekkür ederim, çalışmaya oldukça hazırım. Sen nasılsın?"

"İyiyim ben de. Burada rahat mısın, yoksa daha geniş bir toplantı odasına mı geçelim? Masam büyük ama sen orada, ben burada çalışamayız. Bizim için ara koridorda bir toplantı odası ayarlamıştım. Ses geçirmez oldukları için daha rahat ederiz diye düşündüm ama sen de istersen tabii. Burası bazen yolgeçen hanı gibi oluyor gün içinde."

İlkim bu sözlerin doğruluğunu çok iyi deneyimlediği için kıkırdamadan edemedi. "Orası daha iyi diyorsan toplantı odası da olur, bana uyar. Odaklanıp olabildiğince fazla çalışmak istiyorum, zaten yeterince aksattık. Neredeyse bir hafta bitti."

"Tamam o halde, hadi geçelim. Zaten ben kahveleri de oraya istemiştim. Hemen çalışmaya başlarız."

İlkim başını sallayıp Emir'le birlikte ayaklandığında, ikisi de kendi evrak çantalarını alarak odadan çıktılar. Emir, İlkim'in hemen ardından ilerledikten sonra odanın kapısını kapatıp Gül'e döndü. Bu sırada bir adım önündeki İlkim'in beline de sanki olması gereken buymuş ve elinin yeri orasıymış gibi parmak uçlarıyla dokunmuştu. Dokunuşu tüyden bile hafifti ama yeri öyle belliydi ki İlkim sessiz bir biçimde yutkundu.

"Gül, çok acil bir şey olmadıkça rahatsız edilmek istemiyoruz. Ateş ve Berin'den gelen aramalar dışındaki hiçbir aramayı telefonuma bağlama. Biz koridordaki toplantı odalarından birinde olacağız. Ulaşmak istersen yerimizi biliyorsun."

Gül başını hafifçe eğip ardından onaylarcasına ikisine baktı. "Elbette efendim, Berin Hanım ve Ateş Bey'den gelecek aramalar direkt olarak telefonunuza yönlendirilecek, merak etmeyin. İyi çalışmalar."

İlkim gülümseyerek öne doğru bir adım attığında Emir Feza hemen ardındaydı. Gül'ün yanından ayrılmadan hemen önce, "Kolay gelsin," diye mırıldanıp genç kadının önüne geçivermişti. Adımlarını koridora çıkardığında, bunu İlkim'in onu takip etmesi için yapmıştı.

Kısa süre içinde koridora yerleştirilmiş koyu renk camlı toplantı odalarından birinin kapısını açarak içeri girdiler. Uzun, camdan dikdörtgen bir masanın etrafına yerleştirilmiş onlarca ofis sandalyesi vardı. Emir cam kapının bağlandığı duvardaki ışığa bastı ve tavandan yansıyan parlak beyaz ışık, başta fazlasıyla karanlık görünen odayı aydınlattı.

Kapıda daha fazla beklememeye karar vererek içeriye doğru birkaç adım attı. Masanın ucuna gittikten sonra iki sandalyeyi tutup masanın başına çekti ve yan yana yerleştirdi. Ardından önce onun yerleşmesi için bir sandalyeyi tuttu ve kadının oturmasını bekledi. İlkim sessiz bir teşekkürle onun için çekilen sandalyeye oturdu ve çantasını masaya yerleştirdi. Emir de hemen yanına yerleştiğinde bir süre eşyalarını ve dokümanları çıkarmak için zaman harcamışlardı. Hemen sonrasında gelen kahveler de masaya yerleştiğinde artık başlamak için hazırlardı.

"Konferansta zaten bahsetmiştin ama benim için biraz daha açabilir misin bu projeyi, her detayını bilmem gerekiyor."

Emir başıyla onayladıktan sonra kahve bardağını eline alıp ayağa kalktı. İlkim gizli bir gülümsemeyle elindeki dolma kalemi parmaklarının arasında çevirdiği sırada bazı şeylerin gerçekten değişmediğini gördü. Adamın bir şeyler anlatırken oturmayı sevmediğini biliyordu. Her zaman, bu şekilde çok daha rahat ettiğini söylüyordu ve seneler geçse bile insan bazı alışkanlıklarıyla eskiyi korumaya devam ediyordu.

"Hukuk son sınıftaki öğrencilerin mesleğe başlamak için yapmaları gereken zorunlu bir staj var, biliyorsun. Kim hangi alanda ilerlemek isterse bu stajı ona göre seçtiği yerde yapıyor ama geleceğini bir şirketin hukuk departmanında çalışarak geçirmeyi isteyen ve bu yönde hedefi olanlar bizim asıl kitlemiz. Daha çok bu alanda çalışacak öğrencilere yönelik imkân sağlıyoruz çünkü alanımız bu. Yaptığımız şey de bu stajı şirkette vermek aslında. Sadece tek bir kişiye değil, birden fazla kişiye."

"Evet, buraları anladım."

"Tabii bununla kalmıyor. Şimdilik bu öğrencileri, başvuranlar arasından yirmiye yakın sayıda seçebiliyoruz, departman bütçemiz bu

kadarına izin veriyor ama okulla birleştiğimizde, bu sayıyı en az elliye çıkarmayı hedefliyoruz. İlerleyen zamanlarda devlet üniversitelerine de yöneleceğiz ama başlangıç olarak mezun olduğum üniversiteyle iletişime geçmek benim seçimimdi. Hem bağlantıları daha rahat kurabileceğime inanıyordum hem de iletişim kuracağım kişiler belliydi. Projeye dönecek olursak... Genelde seçilen öğrencilerde baktığımız en önemli kriter yıl sonu ortalamaları. Ortalamalara bakıyoruz ama elbette uçuk rakamlar beklentilerimiz arasında yok. Ortalamanın üstündeki öğrencileri değerlendirmeye alıyoruz. Olabildiğince adil olmaya çalışıyoruz ama önceliğimiz, maddi koşulları daha düşük olan öğrenciler. Özellikle yüzde elli ve üstü burslu girenler."

Başını sallayan genç kadın bir yandan da not alıyordu. Sandalyesinde doğrularak dikkatini Emir'e vermişti. Kahvesinden bir yudum aldığı sırada, Emir de gömleğinin gerilmesine sebep olan kollarını göğsünde birleştirmişti. Küçük fincanı parmaklarının arasında tutuyordu ve yapılı bedenine kıyasla elindeki fincan minicik görünüyordu.

"Bu öğrencileri seçtikten sonra ilk olarak hepsinin maddi koşullarını iyileştirmek adına onlara bir burs sağlıyoruz. Bazılarına aylık, bazılarına da haftalık destek veriyoruz, hatta bazen eğitim şartlarını iyileştirebilmek adına üniversitelerine de bağışta bulunuyoruz. Ateş'in bu sebepten ve benim yüzümden iflas edeceği açık bir gerçek."

İlkim bir kahkaha attığında, Emir de keyifle gülümsedi. "Patronumun en yakın arkadaşım olması hayatımın en büyük şanslarından biri kesinlikle. Ne desem olur diyor, asla itiraz etmiyor. Böyle böyle batıracağım holdingi, sonunda da hepimiz işsiz kalacağız."

İlkim gülerek başını iki yana salladı. "İşsiz kalacak son insan bile değilsin Emir Feza. Karşına çıkan en kötü insanı bile bile tatlı dilinle ikna edersin sen."

Emir'in tebessümü dudaklarında gerçek bir gülümsemeye dönüştüğünde İlkim boğazını temizledi. Kelimeler dudaklarından kopup gidiyordu ve ondan izin alan yoktu. "Yani, şeytan tüyü var sende... O yüzden."

Emir kalçasını masanın kenarına yaslayıp bakışlarını genç kadına odakladığında, kaşlarını da kaldırarak keyifle ona bakmıştı. İlkim

kapalı bir odada bulunmasına ve daha kasım ayının ikinci haftasının ortasında olmalarına rağmen sıcakladığında, dudaklarını da sıkıca birbirine bastırmıştı. Sanırım karşıdan gelecek olan darbeyi bekliyordu. Ne de olsa Emir asla bunun altında kalmazdı.

O anda bir kurtarıcı gelmiş gibi odanın kapısı sessizce tıklatıldı. İkisinin de bakışları saniyesinde oraya çevrilirken Emir doğrulup masadan hafifçe uzaklaşmıştı.

Koyu renk camların ardından parlayan bir çift mavi gri gözün sahibini gördüklerinde, İlkim'in yüzüne neşeli bir gülümseme kondu. Kocaman açılmış bakışları ve keyifli ifadesiyle kapıyı açan kadın, elbette Berin'den başkası değildi.

"İlkim! Hoş geldin. Hiç haberim yoktu geleceğinden, bilseydim uğrardım hemen yanına!"

Üzerindeki lacivert ceket ve pantolon takımıyla bugün de kusursuz görünen Berin, saçlarının bir tarafından başlayan örgüyü sarı buklelerinin altına saklamıştı. Diğer tarafa doğru taranmış saçları bombeli bir dalgaya sahipti. Örgü sayesinde açığa çıkan kulağında boydan boya bir eklem küpesi vardı. Ceketinin içine giydiği kolsuz ama boğazlı beyaz kazak, ayağındaki ince topuklu beyaz botlarla eşleşiyordu. Berin'in uzun uzun izlenecek, üstüne de saatlerce anlatılacak bir güzelliği vardı ve İlkim onun buna sahip olduğunu daha kadını gördüğü ilk an fark etmişti.

"Berin, inan bana her şey çok ani gelişti. Toplantı geçen gece belli oldu, aslına bakarsan benim için de sürpriz sayılır. Hoş buldum, çok teşekkür ederim. Nasılsın?"

"Gayet iyiydim," diye mırıldanıp gülümseyerek Emir'e kısa bir bakış attı. "Sizi gördüm çok daha iyi oldum. Gerçekten harika bir gün."

Bu kez bakışları masaya düştü. "Başlamış mıydınız bu arada, böldüm mü?"

Başını hafifçe eğdikten sonra, "Yani," diye mırıldandı Emir. "Giriş yapmıştık diyelim."

Kadın anladığını belirtircesine başını salladı ve girdiğinden beri bildirim sesleri odayı dolduran, elinde tuttuğu telefonunun ekranına baktı.

"Eh, Ateş'in mesaisi de başlamış tabii bu arada. Klasik," dedi telefonu Emir'e doğru kaldırarak. "Son durumlar senin de bildiğin üzere..."

Emir dudaklarını birbirine bastırıp sessizce ona baktı. Başıyla onayladığında gözleri birbirine zar zor değiyordu. Konuşulsa da dile getirilmese de fark etmiyordu, bazı gerçekler çok fazla can yakıyordu.

"Bilmez miyim?" dedi Emir hızlıca. Kuracağı bütün cümlelerini küçük şakalarla harmanlamayı seçecekti. "Ateş Sipahioğlu ve senin iyiliğini düşünen tek kişinin kendisi olduğuna inanması... Halbuki burada seni korumak da sana dikkat etmek de benim görevim. Onun sözleri kendi departmanında geçer." Kısa bir an durdu ve dudağının kenarı kıvrıldı. "Elbette tüm şirket onun olduğu için *her yerde* demek istedim."

Berin kıkırdadığında başını hafifçe iki yana salladı. Normal bir zamanda buna itiraz eder ve kendini koruyabileceğini söyleyerek ona çıkışırdı. Bir süredir bunu yapmıyordu, yapamıyordu.

Onları izleyen İlkim, olayı henüz kavrayamamış olsa da oldukça kısa bir anın ardından kendisine yöneltilen soruyla karşı karşıya kalmıştı.

"İlkim, eğer işiniz erken biterse uğrar mısın bana? Sohbetimiz bazı arkadaşlar sebebiyle yarım kalmıştı," dedi tek kaşını kaldırıp muhatabının o olduğunu belirtir gibi Emir'e bakarak. "Devam ettirmeyi çok isterim. Seninle arkadaş olmayı yürekten istiyorum."

"Ben de öyle," diye cevaplayarak gülümsedi genç kadın. "Söz vermiyorum ama uğramaya çalışacağım."

"Tamamdır!" dedi Berin neşeyle. "Mutlaka bekliyorum unutma. Artık sizi rahat bırakayım da güzel güzel çalışın. Yeterince oyaladım zaten. Bay bay."

"Görüşürüz," diye bir ağızdan cevaplayan ikiliye son bir bakış atıp odadan çıktı ve kapıyı ardından kapatarak ikisini yeniden yalnız bıraktı.

"Bu kadın bu şirketin hayat enerjisi olabilir mi? Ciddi soruyorum bu arada. İki kez geldim ama ondan aldığım güzel enerjiyi başka hiç kimseden alamadım."

"Evet, özellikle sevdiği insanlara karşı öyledir. Ateş ve beni aynı anda idare edebilen tek kadın. Kendi annelerimiz bile zamanında bizden bıkmıştı fakat Berin öyle değil, ne yaparsak yapalım hep arkamızda. Yeri gelir azarlar, yeri gelir nazını çeker; yeri gelir neşeni, yeri gelirse de üzüntünü seninle paylaşır ama hep yanındadır. Gerçekten kız kardeşim olsa bu kadar severdim."

İlkim *anneler* konusunu şimdilik görmezden gelerek Emir'in sözcüklerinin yalnızca belli bir kısmına odaklanmayı seçti. Hafifçe gülümsedi. "Yalan yok, anlayabiliyorum," diye yanıtladı adamı.

"Ben de," diye mırıldandı Emir. *"Ben de onun seni bu kadar sevmesini anlayabiliyorum,"* dedi ama son cümlesini ağzının içinde yuvarlandığı için kendinden başkası anlayamamıştı. İlkim'in bakışları kısılsa da sorgulamadı ve proje için diğer bilgileri almaya odaklandı.

Başka şeylere, özellikle yanındaki adamla ilgili şeylere odaklandığında zihnini tam anlamıyla toparlayamayacağı açık bir gerçekti. *Bunu adı gibi biliyordu.*

Sonrasında yapması gerektiği gibi işine odaklandı ve tamamen proje odaklı geçen bir buçuk saatlik bir toplantıyı bitirdiler. İkisi de kendi bilgilerini paylaşıp her şeyi ortada toparlamaya oldukça heveslidi. En sonunda kararlaştıkları en somut şey, üniversitede yapılacak yeni ve öncekinden çok daha kapsamlı bir konferanstı.

"Dediğin gibi, Melih Hoca eğer yıl sonunda gidiyorsa konferansı ondan bir hafta önceye koyabiliriz."

"Evet evet, ben de bunu istiyorum. O zamana kadar ben gereken belgeleri halletmiş olurum. Öğrenciler arasında biraz düşünme ve eleme yapma fırsatım olur. Ayrıca üniversite ve programla ilgili detayları da iyice netleştirmiş oluruz. Eksiksiz bir sunum olduğu takdirde işimiz kolaylaşacaktır. Sonrasında da adım adım gideriz. Ben okulun akademik programını kontrol ettikten sonra konferansı sana da uygun bir biçimde ayarlarım. Saat, gün. Bunlar ufak detaylar. İş birliği içinde olduğumuz sürece her şey çabucak hallolacaktır."

"Katılıyorum, zaten geliştirmemiz gereken birkaç küçük şey de bulunuyor. Birlikte halledebileceğimize inanıyorum. Bunun ilk

aşamasını Melih Hoca'ya göstersek yetecektir. Sonrası da dediğin gibi, adım adım ilerler, duruma bakarız."

İlkim başını sallayarak olumlu sonuçlar alabilmenin rahatlığıyla sırtını geriye yasladı. Bir süre öylece durduktan sonra Emir'in bakışlarını fark etti. Ardından geleceğini zaten hissettiği sözcükleri duydu. "Bence güzel bir yemeği hak ettik. Ben ısmarlıyorum. Nereye gidelim ya da ne sipariş edelim?"

İlkim bakışlarını kıstı. Dudaklarını birbirine sürtüp düşünüyormuş gibi yaptı. "Hımm, son zamanlarda her şeyi yediğim söylenemez. Yemek konusunda biraz seçiciyim. Ev yemeği tarzı bir şeyler istesem çok mu basit kaçmış olur?"

Emir başını iki yana sallayıp ayağa kalktı. "Hayır, hiç olmaz. Bizimkilerle gidip geldiğimiz çok güzel bir yer var. Sipariş mi verelim yoksa gidelim mi? Ne dersin?"

"Açıkçası, eğer senin için de sorun yoksa burada yemeyi tercih ederim. Hem beklerken o sırada Berin'e de uğramış olurum. Onu görmeden gitmek istemiyorum."

"Tamam, ben şimdi sipariş veririm. Özellikle istediğin bir şeyler var mı?"

İlkim başını salladı. "Arpa şehriyeli pilav mümkünse, gerisini sana bırakacağım. Sebze içeren her şey kabulüm."

Emir cebinden telefonunu çıkarmadan önce sessizce onaylama ihtiyacı hissetmişti. Bir yandan telefonuyla ilgilenmeye devam ederken diğer yandan da boğazını temizledi ve hızlıca masanın üzerindeki belgelerini toparladı. "Peki o zaman. Yarım saat içinde, benim odamda. Uygun mudur?"

"Kesinlikle uygun," diye mırıldandıktan sonra o da eşyalarını toparlamaya başladı. "Yarım saat."

Ardından Emir küçük bir gülümsemeyle ona son kez bakıp odadan çıktı ve İlkim'i zihnini toparlamak için uğraşacağı soruların arasında yalnız bıraktı.

İlkim eşyalarını toplamak için yalnızca birkaç dakikaya ihtiyaç duymuştu. Adımlarını toplantı odasından uzaklaştırarak Berin'in odasının bulunduğu koridora doğru ilerledi. Onun müsait olduğuna

emin olduktan sonra kapıyı hafifçe tıklattı ve içeriden gelecek sesi bekledi.

"Gelebilirsin."

Saniyeler içinde kendini Berin'in odasında, hemen ardından da kollarında bulduğunda gülümseyerek büyük masasının önündeki koltuğa yerleşmişti.

"Çok teşekkür ederim beni kırmadığın için."

"Ay niye kırayım ki? Senin gibi tatlı biriyle arkadaş olmak beni mutlu eder."

Berin gülümseyerek ellerini birbirine bağladı ve masanın üzerinde sabit pozisyonda tuttu. "İşte bunu duyduğuma çok sevindim. Senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Elbette, yardımcı olabileceğim bir şeyse seve seve."

İlkim duruşunu düzeltip kolunu masaya yaslarken dikkatini de karşısındaki kadına verdi.

"Haftaya birkaç günlüğüne Bolu'ya gidiyoruz. Biliyorsun, Emir'in de doğum günü. Hem orada kutlamayı düşünüyoruz hem de değişiklik olur diye düşündük." Berin çok kısa bir an duraksadı. "Yani... Ben... Biliyorsun derken... Sonuçta bir süre arkadaşmışsınız, bildiğini düşündüm."

İlkim zorlukla gülümsedi. "Biliyorum."

Nasıl unutabilirdi ki?

Ardında bıraktığı geçmiş, onlarca acı ve tatlı hatırayla doluydu. Bunlardan biri de Kasım'ın 14'üydü. O gün, her sene kadına aynı hisleri veriyor, aynı acıyla sınıyordu.

"Hah! Sen de bizimle gel diyecektim ben. Ateş, ben, Emir bir de Didem olacak. Seni de aramızda görmek bizi çok mutlu eder."

"Ben mi?"

Berin hevesle başını salladı. İlkim'in çekingen ifadesini daha ilk saniyede fark etmişti. Onun aklını çelmeye çalıştı.

"Evet! Ayrıca orası bu mevsimde çok güzel oluyor. Biraz soğuk sadece. Emir'in arkadaşları olarak hepimiz toplanalım istiyorum. Sana da değişiklik olmuş olur belki biraz? Çok değil zaten, iki gün falan. Gidip hemen geri döneriz."

"Bilemiyorum," dedi İlkim isteksizce. Daha Didem'in adını duyduğu an, kafasında kendini bu planların tamamen dışına koymuştu.

"Tatlım, inan ki güzel geçecek. Biraz vakit geçirmiş oluruz birlikte. Hem daha eşimle de tanışmadın. Ateş'e senden çok bahsettim, seni çok merak ediyor."

İlkim kibarca gülümsemeye çalıştı fakat içinde huzursuz bir his belirmişti çoktan. "Canım, gerçekten iyi hoş diyorsun da... Ne işim var benim sizin aranızda? Çift olarak gitseniz siz, beni de karıştırmasan hiç? Olmaz mı?"

"Ay hayır, senin de gelmeni istiyorum ben. Artık sadece Emir'in değil, benim de arkadaşım değil misin sen?"

"Evet, evet öyleyim. Hatta bundan da çok memnunum ama benim Bolu'da ne işim olur Berinciğim? Emir doğum gününü sizlerle kutlamak ister. Yakın arkadaşları ve nişanlısıyla. Biz bir buçuk hafta öncesine kadar senelerdir konuşmamış iki arkadaştık, bu doğum gününde de bana ihtiyacı olduğunu pek zannetmiyorum."

"O zaman ben de bunu kabul etmiyorum," dedi Berin kati suretle ona itiraz eden kadına karşı çıkarak. "Daha seni Ateş'le de tanıştıracağım zaten. Kocamın işkolikliği yüzünden benim Bolu'da yalnız kalacağım kesin. Sen de bana eşlik edersin, fena mı olur? Hatta istediğin birileri olursa onları da getir yanında, hep birlikte olalım. Biraz birlikte vakit geçirsek olmaz mı? Alt tarafı ufak bir kaçamak. Ay hadi, kırma beni ne olur..."

Berin onu ikna etmeye çalışırken İlkim evet demek istememesinin nedenini sormadığı için büyük ölçüde mutluydu. Emir'in haftaya cumartesi günü, ayın 14'ündeki doğum gününe, Bolu'daki dağ evlerinde yapılacak olan kutlamaya inatla İlkim'i de dahil etmeye çalışıyordu.

Genç kadın ne kadar itiraz ederse etsin fark etmiyordu çünkü bütün cümlelerini kendince çürüterek ona kaçacak yer bırakmıyordu. İlkim gitmek isterdi, hâlâ Emir'le tanıştığı yaşlardaki o kadın olsaydı mesela... Bir de Didem faktörü vardı elbette, öyle biri hayatlarında olmasaydı belki bu teklife evet diyebilirdi. Gerçi bu da küçük bir ihtimaldi. *Çok küçük.*

"Bilemiyorum," diye mırıldandı yeniden, içindeki kararsızlık yerini koruyordu.

"Biliyor musun, gözlerim büyük ve onlarla çok güzel yavru kedi bakışları atıyorum. Bir kez gören sonrasında bana bir daha hayır diyemiyor," diye şakayla karışık itiraz ettiğinde İlkim kıkırdadı.

"Öyle mi dersin?"

Berin ciddi bir ifadeyle başını salladı ve kocaman açtığı gözleriyle ikna olmasını ister gibi ona baktı. "Kesinlikle."

"Tamam o halde. Düşüneceğim. Arkadaşımla da konuşacağım. Eğer onu da ikna edebilirsem birlikte geliriz. Söz vermiyorum. Durumu göre... Mutlaka haber veririm zaten. "

"Harika, işte duymak istediğim cümle."

"Söz vermiyorum," dedi İlkim yeniden nazik ama kesin bir dille. "Yalnızca ihtimal."

"Geleceksiniz, biliyorum. İçimde güzel bir his var ve ben genelde hislerimde pek yanılmam."

"Peki öyleyse. Ben şimdi kaçıyorum, Emir beni bekliyordu yemek için. Buraya sipariş etmiştik aslında. Sen de bize katılmak ister misin?"

"Teşekkür ederim dışarıdan yemek yiyemiyorum, bana bir süre yasak. Zaten... Bu öğlen Ateş'le yiyeceğim. Ona sözüm var."

"Aa, ketojenik diyet falan mı yapıyorsun? Çok zor olduğunu duymuştum eğer öyleyse."

"Pek sayılmaz. Bazı sağlık problemlerim yüzünden şu sıralar daha az yağlı veya buharda pişmiş besinleri tüketmeye çalışıyorum. Özel bir beslenme programım var, yiyeceklerimi evdeki yardımcımız hazırlıyor. Bir süre daha devam edeceğim o yüzden dikkat etmem gerekiyor. Size afiyet olsun."

Yüzündeki kırık gülümseme bunu anlatmanın henüz vakti olmadığını ama zamanla her şeyin ortaya dökülüceğini gösterir gibiydi. İlkim kadının üstüne gitmedi.

"Pekâlâ, sonra görüşürüz o halde."

"Görüşürüz tatlım," diye yanıtlayan Berin, samimi bir ifadeyle ona baktı ve kadını kollarının arasına çekerek kısa fakat sıcacık bir biçimde sarıldı. "Umarım en kısa sürede."

İlkim ona veda edip sessizce odasından çıktığında düşünceleri birbirine karışmış ve hiçbirine cevap bulamamış bir biçimde, adımlarını yeniden Emir'in odasına yöneltmişti. Gül direkt olarak girmesi için odayı işaret etse de genç kadın kapıyı hafifçe tıklatma ihtiyacı hissetmişti.

Boğuk bir ses, "Gel içeri, İlkim," diye seslendiğinde, yüzünde istemsiz bir gülümseme oluşsa da kapıyı açtığında yüzü ifadesizdi.

"Nereden anladın ben olduğumu? Belki de bir başkasıydı," diye sorduğunda içeri girmiş ve masanın arkasına, Emir'in sandalyesinin yanına kendisi için yerleştirilmiş sandalyeye doğru yürümüştü. Masa büyük ölçüde boşaltılmış ve yemek kutuları ortaya yerleştirilmişti. Camın önünde bekleyen ve parmakları telefonunun ekranında gezinen Emir, onu içeri davet ederken başını önünden kaldırmamıştı bile. Yalnızca yüzünün kıyısında güzel, minik bir gülümseme belirmişti.

"Ama sensin," dedi sessiz bir mırıltıyla. "Hep sendin." Ardından başını kaldırıp gözlerini kadınınkilerle buluşturdu. Onu baştan ayağa yeniden süzdükten sonra, "Ayrıca," dedi. Telefonunu tuttuğu elinin işaretparmağıyla kadının yüksek çivi topuklu ayakkabılarını gösterdi. Yine o yamuk ifadesiyle gülümsüyordu. "Onlar gelişinin haberini senden önce veriyorlar, hem de her zaman."

Emir genç kadının gelişini topuklu ayakkabısının sesinden dâhi tanıyordu ve bunu düşünmek kadını olmadık hislere ve yollara sürüklüyordu. İlkim sessizce sandalyesine yerleştiğinde Emir de aynını yaptı. Karton bir başka poşeti önüne çektikten sonra içinden iki bardak orta boy buzsuz, soğuk çay çıkardı.

"İçecek olarak soğuk çay söyledim. Şeftalili. Seviyordun sen, değil mi? Kendileri günlük, taze hazırlıyorlarmış. Güzeldir diye düşündüm."

"Evet," dedi İlkim ona dikkatle bakarak. Dudaklarından çıkanlara dikkat edeceği o yeri çoktan geçmiş gibiydi. "Seviyordum, hâlâ *seviyorum*."

Emir'in içinde fırtınalar kopan bakışları ona çevrildiğinde İlkim oturduğu yerde dikleşti. Boğazını temizlediği sırada kaşlarını da çatmıştı. Yemeklerin kapaklarını açtıktan sonra plastik bardağın da direkt olarak kapağını çıkardı. "Soğuk çayı yani, şeftalili," diye düzeltti kendini. "Teşekkür ederim."

Emir hafifçe gülümsese de onun da içinde tuhaf bir his belirmişti. Emir'in önünde zeytinyağlı bir yemek, İlkim'de ise kış sebzelerinden yapılmış bir türlü vardı. Genç kadının yemek yapmayı öğrendiğinden beri yapmayı ve yemeyi en sevdiği yemeklerden biriydi. En azından Emir böyle hatırlıyordu. Seçimini de ona göre yapmıştı.

İkisi de sessizce sipariş ettikleri ev yemeklerini yemeye başladığında sohbetin konusu, Berin'in teklifine kaydı.

"Her sene böyle şeyler yapıp o günü benim için kusursuz kılmaya çalışıyorlar. Onlara sahip olduğum için şanslı herifin tekiyim," dedi Emir buna minnettarlığını asla yeterince ifade edemiyormuş gibi.

İlkim gülümsedi. "Kesinlikle. Ateş'le henüz tanışmadım ama eminim o da Berin kadar harika biridir. Daha birbirimizi yeni tanıyoruz ama sizin programınıza beni de dahil etmek istemesi çok büyük incelik."

"Klasik Berin işte. Birini sevdiğinde onu hayatının her anında görmeyi ister. Seni bu kadar sevmesine şaşmamalı."

İlkim'in dudağının kıyısında minik bir kıvrım belirdi. Hemen ardından başını yeniden yemeğine eğdi ve sessizce devam etti. O da Berin'i gerçekten sevmişti. Oldukça kibar, güzel ve arkadaş canlısı bir kadındı.

"Beni davet etmesi gerçekten de çok tatlı bir davranış ama orada bana ihtiyaç olduğunu zannetmiyorum," dedi adamın tepkisini ölçmek ister gibi. Onun fikrini de merak ediyordu, bu yüzden devam etti. "Varlığım sadece huzursuzluk yaratacaktır. Kimsenin canını sıkmaya niyetim yok, kendiminki de buna dahil."

Emir gülerek ağzındaki lokmayı yuttu ve kaşlarını kaldırarak *ben zaten biliyordum* ifadesini takındı. "Yine kaçıyorsun yani."

İlkim'in kaşları hafifçe çatıldığında çatalını da sakince masaya bırakmıştı. "Anlayamadım?"

Uzanıp kalın peçetelerden birini aldı ve dudaklarını sildi. "Kaçıyorsun," dedi yeniden. Düşüncelerine engel olmaya çalışsa da laf ağzından çıkmıştı çoktan ve geri çekilebilecek bir durumda değildi.

"Şöyle izah edeyim... Berin bana, seni de davet etmek istediğini söylediğinde önünde durmadım. Sormadı zaten, direkt söyledi. *İlkim'i de davet edeceğim,* dedi."

Emir gözlerini kapatıp bir anlığına o halde kaldı. Çenesini birbirine kenetlediği ellerine dayayıp çektiği o kısa andan sonra bakışları yine kadına çevrilmişti.

"Bir şey demedim. İtiraz da etmedim çünkü biliyor musun, *ne komik ki* bu beni mutlu etti. Hayatımda yeri olan insanların yakınımda olmasını sevdim ben her zaman. Berin'in seni sevmesi de muhtemelen benim hayatımın en güzel tesadüflerinden biri." Emir dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı.

"Seni davet etmesine sesimi çıkarmadım çünkü senin, bu daveti kabul etmeyeceğini ben zaten adım gibi biliyordum. Kendini geri çekeceğini ve *yine*, daha önce de yaptığın gibi kaçacağını ona söylemiştim."

"Ben mi kaçıyorum?" dedi İlkim gözlerini kocaman açıp gülerek. "Karşında oturan bahsi geçen kişi ben olduğuma göre sanırım bu cümlede ya da gözlerinde bir problem var diye düşünmeliyim, değil mi Emir?"

"Gözlerim gayet iyi İlkim, teşekkür ederim." Başını sessizce iki yana salladı. "Neyse uzatmayayım. Tekrardan can sıkmaya gerek yok zaten zar zor toparladık."

"Hayır, lafını havada bırakma hiç. Söyle ne söyleyeceksen, ben de bileyim."

"Sadece yaşananların bir kez daha olmayacağının garantisini veremezsin, İlkim. Öyle değil mi?" dedi Emir bir anda. İlkim'e vurulan bir darbe gibiydi. "Yine çekip gitmeyeceğinin garantisini veremezsin. Beni yine bırakmayacağının... Ki şu anda da bunu yapıyorsun zaten."

Emir başını hızla iki yana salladı. Bazı şeyleri İlkim'e değil, kendine hatırlatıyordu.

"Bunları düşündüğüm için beni suçlayamazsın çünkü yaşadığım hiçbir şeyden haberin yok İlkim. Sen o sırada, belli ki kendi kariyerinle meşguldün. Bense altı sene boyunca senden bir mesaj, bir arama ya da haber bekledim. Çaresizce, bir hayal balonunun içinde tek başıma yaşadım. Kimseyi içeri almadım, seni de bırakmadım. Şu an görüyorum ki aptalın önde gideniymişim."

Ellerini ıslak mendille temizledikten sonra bardağını da ileriye itti.

"Hâlâ bir şeylerin düzeleceğine inanacak kadar aptalım işte, ne yaparsın? Bazı duyguları bir kere tadabiliyor çünkü insan, bir kere yaşayabiliyor o mutluluğu, hazzı. Ah... Bahsettiğim şeyleri aramak da suç oluyorsa eğer bu durumda en büyük cezayı ben hak ediyorum demektir."

Koltuğunda geriye yaslanıp başını arkaya attı ve başka bir şey söylemedi. Aynı anda kadının ne düşündüğünü merak etti ve kaşlarını kaldırıp cümlelerinin bıraktığı hissin kuvvetini ölçmeye çalışarak ona baktı. *Fazla mı ileri gitmişti?*

İlkim ise içinde kırılanların kalbine battığını hissediyordu. Nefessiz kalmıştı birkaç saniye sanki. *Asıl onun ne yaşadığından kimsenin haberi var mıydı?*

"Seneler önce yaşananların hesabını, bu şekilde sormamalısın Emir Feza. Bak," dedi zorlukla yutkunup ellerini iki yana açarak. "Ben sormuyorum. Acını benden çıkarmaya çalışmaktan vazgeç çünkü işe yaramayacak. Buna izin vermiyorum. Nedir bu imaların, onu da anlayamıyorum artık."

İlkim kesilen iştahının üstüne, tabağını ileriye itti ve o da sıkıntıyla geriye yaslandı. Sinirleri altüst olmuştu. Güzel başlayan günün bu şekilde gitmesi gerçekten çok rahatsız ediciydi. *Sakin bir öğleden sonraları bile olmayacak mıydı?*

"İma mı? Olanları doğrudan söylemek ne zamandan beri ima etmek oldu İlkim? Beni bırakıp giden sendin, değil mi? Şimdi gelip karşımda oturuyor ve bana geçmişin hesabını sormamamı söylüyorsun.

Altı senedir o hesabı kendi içimde çözmeye çalışıyorum ben. Altı senedir, zihnimde ve kalbimde sevdiğim kadının hayaletiyle yan yana yaşıyorum."

Emir doğruyu söylüyor olabilirdi. Ona inanmayı seçebilirdi fakat kurduğu son cümle, İlkim için bir patlama noktası olmuştu.

"Bu yüzden de gidip hemen nişanlandın, öyle mi? Gerçekler gözümün önünde dans ediyor olmasa söylediklerine inanacağım. *Hayaletmiş...*"

Seri bir hareketle ayağa kalktı ve temizlediği ellerinin arasında buruşan peçeteyi karton poşetlerden birinin içine attı. İnce kolları uyuşacakmış gibi hissettiğinde onları bedeninin iki yanında sallandırdı. Topukluları attığı her adımın sesini odanın içine bırakırken Emir'in yüksek sesli nefesleri de hemen ardındaymış gibi duyuluyordu. Aralarında somut olarak yalnızca birkaç adım vardı ama görmezden gelemeyecekleri yıllar ve bir türlü aşılamayan geçmiş, tam karşılarındaydı.

Kollarını bedenine doladıktan sonra camlara doğru ilerledi ve sessizliğini korudu. İlkim o an kontrolünü öylesine kaybetmişti ki ilk kez aralarında geçen bir konuşmada, bu nişandan rahatsızlık duyduğunu belli etmiş ve dile getirmişti.

Emir ise gerçekten yorulmuştu ve nedenini anlayamadığı sebeplerden dolayı bir türlü sakinleşemiyordu.

Aslında gerçek bundan tamamen farklı olmasına rağmen kuracağı cümleler, aralarındaki bu belli belirsiz anlaşmayı yok etmekten ve ilişkilerini çok daha kötü bir duruma getirmekten başka hiçbir işe yaramayacaktı. Emir gözünü kör eden duyguları yüzünden kalbinden zehirlendi, dilinden dökülenlerse karşısındaki kadını zehirledi.

"Ne beklemiştin ki? Ne beklemiştin? Sen beni hiçbir kelimesinde mantık barındırmayan bir açıklamayla terk edip gideceksin, ben de ömrüm boyunca seni bekleyeceğim, öyle mi? Üzgünüm İlkim. Bir peri masalının içinde değiliz, burası gerçek dünya. Aramıza hoş geldin! Zamanla alışacağına eminim," dedi kinayeyle. Acımasız olmayı, kalp kırmayı ilk kez bu kadar umursamamıştı.

"Biliyorum! Bunu en iyi ben biliyorum hem de! Bir peri masalının içinde olmak için feda edeceğim çok fazla şey varken gerçek dün-

yanın ne kadar zor olduğunu gayet iyi biliyorum! Sanki seni öldürmüşüm gibi konuşmaktan vazgeç artık! Acı çeken tek kişi senmişsin gibi konuşmaktan vazgeç!"

İlkim'in sesi bu kez olması gerekenden çok daha fazla yükselmişti ama içinde biriken öfke ve acı, çok çabuk birbirine karışmıştı. Kanına yayılan ve damarlarına sızan bu huzursuz hisler, bütün söylenenlerin etkisiyle gün yüzüne çıkmışlardı.

"Sen gittin İlkim!" diye bağırdı Emir. "Sen çekip gittin, her şeyi silip gittin. Bana, sana dur deme şansı bile tanımadan gittin üstelik. Ardında bıraktıkların bir an bile umurunda olmadı senin hem de senelerce." Emir hızlı adımlarla ona yaklaştı ve hemen ardında durup sert sözcüklerini sürdürdü.

"Şimdi geri dönüp her şeyi karıştırman yetmiyormuş gibi bir de sanki hiçbir şey yaşamamışız gibi konuşmama izin vermiyorsun. Ne yapayım, söylesene? Senin yaptığını mı yapayım? Sen sanki hayatımda hiç var olmamışsın gibi mi davranayım? Üzgünüm ama yapamam. Ben senin kadar duygusuz olamam. Olamam!"

Emir sert bir nefes alıp verdi. "Ve inan bana, keşke ölseydim diyeceğim onlarca gün geçirdim. Öldürseydin beni, belki o zaman bu kadar acı çekmezdim."

İlkim dağılmış bir ifadeyle bedenini, Emir'e çevirdiğinde gözlerinde yeni sönmüş bir ateşin kor kıvılcımları vardı. Saçları savruldu ve siniri öfkesiyle birleşip bütün iyi duygularının boyunu aştı.

"Gittim çünkü istemedim!" dedi boğazını umursamayarak. Canı öyle acımıştı ki dudaklarından dökülen hiçbir kelimeyi ölçüp tartmayacaktı. Yalanlar söyledi, doğruları gizledi. Bağırdı, hatta haykırdı Emir'in yüzüne.

"Seni istemedim ben! Seninle olmayı, seni daha fazla sevmeyi istemedim! Yine olsa yine giderim Emir. Ne sana bağlanabilirim ne de bir başkasına. Ben kimseyi sevmem tamam mı? Sevemem. Bundan sonra da sevmeyeceğim."

Emir'in gözlerindeki hayal kırıklığı, yüzündeki soğuk ifadede boğulurken sertçe yutkundu.

"Yine git o zaman, İlkim. Yine gelme. Yine uzak dur benden. Git. Bu kez ben de gelmeyeyim sana. Bitsin artık bütün bu kavgalar, tartışmalar. Sana dair her şey, *bitsin.*"

İlkim çoktan duyacağını duymuş gibi hissediyordu. Zaten daha fazla konuşmak falan içinden gelmiyordu, istemiyordu. Bakışlarına hiçbir duyguyu yansıtmadan, sessiz bir şekilde adımlarını masanın kıyısında duran çantasına doğru çevirdi. Onu aldıktan sonra kapıya doğru yürüdü ve Emir'e son kez bakmak için aralık kapının hemen önünde durdu.

"Bana kalsa gelmezdim," dedi sessiz bir mırıltıyla. Sonrasında kurduğu her cümle bir öncekinden çok daha ağır, çok daha yaralayıcıydı. "Bana kalmadı," dedi. Duraksadı. Dolan gözlerini gizleyebilmek adına başını iki yana salladı ve zorlukla gülmeye çabaladı. "Bana kalmadı ama... Ona rağmen ben geri gelmedim, Emir. Sana hiç geri dönmedim."

Ardından kapıyı çekip odadan çıktı ve arkasında koca bir enkaz bıraktığından habersizce yeniden gitti.

İki kalp, seneler boyu birbirinin yörüngesinde dönmeye devam etmişti. Bazı hatalar yapılmış, bazı yanlış kararlar alınmış ve bazı yaşananlar gizlenmişti.

İlkim, senelerce dönüp dolandığı o sonu bir türlü gelmeyen hiçliğin ortasında sallanmaya devam ederken bu kez Emir de hemen yanı başındaydı. Birbirlerinden uzakta ama ona rağmen aynı doğrultuda savrulmaya devam ediyorlardı.

Gerçekler açığa çıkana kadar daha çok kavga edecek, tartışacak ve savaşacaklardı.

Zamanın bütün sırları ortaya döküldüğündeyse, geriye kırılmamış hiçbir kalp kalmayacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

♫ *FLETCHER, Kilo ft. Trevor Daniel, Bitter*

Dudaklarının kuruyan tabakasını kemirmeye devam ederek ilerlerken topuklu botlarının sesi, boş sokakta sessiz bir yankı buluyordu.

Hisleri olabilecek en yüksek seviyedeydi. Gerginliği gözle görülür, siniri elle tutulur bir noktaya ulaşmıştı.

Neden gecenin bu saatinde yola düştüğünü bilmese de içindekileri o adamın yüzüne açıkça vurmaktan başka bir isteği yoktu.

Birkaç gün önce şirkette yaşananları günlerdir düşünüp durmasına rağmen içinde bir türlü sönmeyen alevler baş göstermişti. Sinirliydi, kırgındı ve bu durumdan oldukça rahatsızdı. Zaten düzensiz olan beslenme alışkanlığını iyice yitirmiş, günlerdir onu sürekli arayan ve kontrol eden Seçil'i bile istemeden bezdirmişti. Bir ya da iki gün içinde geri dönecek olan arkadaşının sinirlerini de olabildiğince gerdiğini ve her ne kadar o bunu inkâr etse de sıkkın ruh halini ona da yansıttığını biliyordu. Bu yüzden kadın gittiğinden beri ilk kez bir gece onu aramamaya karar vermişti.

Elinde değildi. Senelerdir bundan kaçarak yaşamış, gerçekleri kendinden bile gizleyerek hepsini görmezden gelmeyi seçmişti. Şimdi her şey ortaya dökülecekmiş gibi gün yüzüne çıkmaya çalışıyordu ve İlkim, bunu kesinlikle istemiyordu.

Derin nefesler alıp verdi. Soğuk hava içine doluyor, ardından bir duman bulutu haline gelerek dudaklarından dışarı dökülüyordu. Başını hafifçe ovuşturup tek elinde tuttuğu kutuyla, Emir'in projeyle

ilgili bir sıkıntı olursa diye bıraktığı iletişim adreslerinin arasından bulduğu konuma doğru yürümeye devam etti.

Neden gecenin bu saatinde, o adamın evine giden yoldaydı?

Buna bir cevabı yoktu. Yine de söyleyecekleri vardı. Ona bu projeye devam etmelerinin artık doğru olmayacağını söyleyecekti. Birlikte yapamayacaklarını ve uzak durmalarının daha iyi olacağını anlatacaktı.

Ayrıca adamın bir nişanlısı olduğunu, onun yanında ve yakınında olması gerektiğini belirtecek, her seferinde attığı adımı aslında atmaması gerektiğinden bahsedecekti.

Üzerindeki simsiyah mantosu, çapraz yakasıyla teninin her yerini kapatıyordu. Çıplak bacaklarını saran ve dizlerin biraz yukarısına uzanan topuklu botlarıyla her zamanki gibi göz alıcı bir karanlıkla sarmalanmıştı. Koyu renkleri, geceye karışmasına bu kadar olanak sağladığı için de ayrıca seviyordu. Aslına bakılırsa, bu şekilde bir bara gitmesi muhtemelen çok daha mantıklı olurdu ama buradaydı.

Geniş yol ayrımına doğru ilerledikten sonra yan yana dizilmiş birbirinin aynısı olan evlerden iki tanesini yavaşça geçerek yürümeye devam etti. Üçüncü ev aradığı kişiye aitti, biliyordu.

Büyük, iki katlı evin önünde durduğunda bir süre öylece evi izledi. Neden bunu çok rahat karşılayabilecek olmasına rağmen büyük bir apartman dairesinde ya da bir gökdelende yaşamadığını biliyordu. Her zaman aile sıcaklığı isteyen, geniş ve ferah ortamları seven bir adam olmuştu çünkü Emir Feza. Hep mutlu, sağlıklı bir yuva kurmanın hayaliyle yaşamıştı. Sadece İlkim, bu tabloya dahil olmak istememişti, o kadar.

Çünkü bu sahnelerin içinde olacak kadar güçlü biri olduğuna inancı yoktu. Üstelik o kadar... Her neyse işte. Dile getirmemek onun için çok daha iyiydi.

Boğazını temizledikten sonra dudaklarını birbirine iyice bastırıp her ne kadar çoğunu dişlemiş olsa da birazı yerinde kalan parlatıcıyı dolgun dudaklarına yaydı.

Kapının önünde durdu ve zile basmadan, elinin dışıyla kapıyı çaldıktan sonra birkaç adım geri çekilip açılmasını beklemeye başladı.

Bir süre içeriden ses gelmeyince zaten yerli yerinde olan siniri hiddetlendi, İlkim'in inadına tersti bu. Yeniden, bu kez çok daha sert çaldı kapıyı.

Bu kez dönüş alabilmesi uzun sürmemişti. Önce adım sesleri, ardından boğuk bir ses duyuldu. "Geldim."

Kısa bir an sonra aynalı siyah kapı aralandı. Elindeki büyük kahve kupası ve çatık kaşlarıyla kapıyı aralayan Emir, gördüğü kişiyle çatılan kaşlarını saniyeler içerisinde normal haline döndürmüştü.

"İlkim?"

"Selam," dedi genç kadın sesindeki soğuk tınıyı gizlemeden. Adama sessizce baktı. Emir'in üzerinde siyah kot bir pantolon ve antrasit rengi bir tişört vardı. Saçları dağınık duruyordu ve kirli sakalı yerli yerindeydi. Aslında fazlasıyla değişmişti ama yine de o kadar eskisi gibiydi ki...

Aynı anda hem seneler öncekinin aynısı hem de bambaşka birine dönüşmüş gibi görünmeyi nasıl başarıyordu?

Yalnızca birkaç gün önce görüşmüş olmalarına rağmen İlkim içten içe, daha gözleri onunkilere çarptığı an bile ne düşüneceğini bilemez hâle gelmişti.

"Selam, hoş geldin," dedi sorgularcasına. Ardından hızla ayak uydurdu ve bir adım geriye çekildi. "İçeri gelir misin? Ben de kahve yapmıştım yeni. Hatta kapıyı alacaklı gibi çaldığın için elimi de yaktım biraz."

"Çok üzüldüm," dedi İlkim alayla. Kendisine şirkette yapılan tavrı henüz unutmamıştı. Bunun sitemini elbette yapacaktı. "Oturmaya gelmedim," dedi ifadesizce fakat Emir gülümsemişti.

"Yine de gelmene sevindim. Eğer gelmeseydin ben gelecektim. Üstüne fazla geldiğimi fark ettim."

"Bunu konuşmaya da gelmedim, özrünü dinlemeyeceğim."

"Onu anladım. Herhalde kahvenin yanına tatlı getirdin bana," diye mırıldanıp kızın elindeki kutuya doğru göz attı. Buradan bakıldığında geçen güne göre siniri çoktan dağılmış, yerini sakinlik almış gibiydi.

Emir böyleydi, hiçbir şeyi anından ya da haddinden uzun yaşamazdı. Geçmişi olduğu yerde bırakır ve önüne bakmaya çalışırdı. Yine öyle yapmıştı. Söylediği için pişman olduğu şeyler de vardı, arkasında durduğu şeyler de. Kendini nötrlemişti.

İlkim ona çatık kaşlarının ve donuk gözlerinin altından bir bakış attıktan sonra başını hafifçe yan çevirdi. "Senin şu rafine zevklerinden bana ikrah geldi ama görüyorum ki sen hâlâ aynı yerdesin."

"Evet," diye mırıldandı genç adam net bir sesle.

İlkim bir an ona bakmak istemedi ama aynı anda gözleri kendinden habersiz ona dönmüş, bedeni kendini adama çevirmişti.

"Bunu mu duymak istiyordun? Bence cevabı zaten biliyorsun."

"Anlayamadım?"

"Aynı yerdeyim diyorum İlkim. *Ben hâlâ aynı yerdeyim*," diye cevaplayan Emir'e baktığında, onun ifadesine yerleşen kararlılık ve çatılan kaşlarını gördüğünde, gözlerini ondan ayırması bu kez kaçınılmaz olmuştu.

"İçeri gel," dedi Emir bu kez onun bıkkın tavrına kıyasla, oldukça sakin bir şekilde konuşmuştu. Bu bir davetten fazlasıydı, açık bir istekti.

"Yok, ben rahatsız etmeyeyim."

"Rahatsız edeceğin bir durum yok. Tek başıma evimde oturuyorum ve kahve içiyorum o kadar. Hadi, gel."

"Gelmeyeceğim," dedi yeniden. İçeri girmeye de onunla bundan daha yakın durmaya da hiç niyeti yoktu. Emir'in evde tek olup olması da umurunda değildi ayrıca. Bu bilgiyi niye vermişti ki ona?

"O zaman git İlkim." Gözleri birbirine kilitlendi. Emir bu kez acımasız olmak istemese de kendini dizginlemeyi pek başaramamıştı. "Madem gelmiyorsun... Git o halde, gelmek istediğinde uğrayacağın adresi öğrendin."

"Keyfimden gelmedim," dedi kadın huysuz bir tavırla. Sözleri de en az tavrı kadar sertti. Uzaktan bakıldığında gerçekten de birbirinden oldukça nefret eden bir ikili gibi duruyorlardı. "Eşyalarını getirdim."

Emir kısa bir süre cümleyi zihninde bir yere yerleştirmeye çalıştı. Saniyeler içinde gözlerindeki kırık bakış dağıldı, küreleri hafifçe

parladı. Önce kaşları çatıldı, hemen ardından başını yana eğdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. İtiraf etmek gerekirse sebebini açıkça bildiği bir şekilde heyecanlanmıştı. Kupayı, hemen kapının ardındaki vestiyere yerleştirdikten sonra elini kapının üstüne sardı.

"Hangi eşyalar?" dedi.

"Biz ayrıldıktan sonra bende kalanlar."

"Bunlar senelerdir sende yani."

"Evet?" dedi İlkim sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi.

"Atmadın hiçbirini... Sakladın, öyle mi?"

"Niye atayım? Çöpte mi buldun bunları, atmadım sakladım işte."

Emir yüzündeki yamuk gülümsemeyle kıza baktığında İlkim yanlış bir şey yaptığını düşünmekten kendini alamadı. Kaşlarını çatma şekline bakılırsa ifadesi yumuşamaya yüz tutmayacak gibiydi.

"Yani biz bunca sene ayrı kaldık. Ama sen benim, sende kalan hiçbir eşyamı atmadın," dedi tane tane. Ardından da ekledi. "Benim gibi..."

"Senin gibi mi?"

"Ben de kıyamadım hiçbir eşyana. Sana," Boğazını temizledi. "Sana ait hiçbir şeye dokunmadım. Hiçbir eşyana. Hepsi duruyor."

İlkim umursamaz görünmeye çalışsa da içinde beliren sessiz kıpırtılara engel olamamıştı. Hayali bir yumrukla karnında büyüyen kelebekleri durdurdu.

Karşısında nişanlı bir adam duruyordu. *Başkasıyla nişanlı bir adam.* Zamanı gelince, o başkasıyla *evlenecek* olan adam.

"Atsaydın keşke," dedi omuz silkerek. "Zaten hiçbirini istemem ben, eskide kaldı çünkü hepsi."

Emir kaşlarını kaldırıp olumsuz bir ifadeyle başını salladı. "Kalmadı. Hiçbir şey eskide kalmadı. Hepsi yeni gibi... Sanki üzerinden yıllar geçmemiş gibi."

İlkim gözlerinin dolacağını anladığında bakışlarını kutuya indirdi.

"Neyse," dediğinde gevşeyen kaşlarını çoktan çatmıştı. En ufak bir hata yaparsa kendini onun kollarında bulacağını biliyor gibiydi. Sert bir nefes arası verdi. Emir'in bakışlarındaki yoğunluk sanki ruhuna kadar işliyor, hatta kadını delip geçiyordu. Ona bakmamaya çalıştı.

"Al." diye mırıldanıp kutuyu uzattıktan sonra Emir onu ellerinin arasından aldığı an, hızla bir adım geri çekildi ve arkasını döndü. Bir saniye daha burada durmaya ve onu dinlemeye mecali kalmamıştı.

İlkim saniyeler sonrasında Emir Feza'nın onu durduracağından habersiz yalnızca bir adım atabilmişken hızını kesen şey tenine dolanan parmaklar oldu. Kolunu sıkıca kavrayan adam hızla onu tutup kendine çevirdiğinde bedenleri sertçe çarpıştı. Nefesleri birbirinin yüzüne düşerken hisleri de birbirine çarparak yol kenarına dağılmıştı.

"Nereye?" diye mırıldandığında İlkim'in kaşları belli belirsiz gevşedi. Kahverengi küreler ve soluk pembe dudaklar ona olması gerekenden çok daha yakındı ama adamın geri adım atacak sabrı ne yazık ki kalmamıştı. Dalgalanarak yüzüne çarpan ve sakallarına takılan saçların yaydığı koku burnuna çalındığında gözleri bir anlığına kısıldı.

Anın şoku ve ani hareketin etkisiyle tepki veremeyen İlkim durumun farkına çabucak vardı. Adamın kollarında çırpınmaya, kurtulmak için çabalamaya başladı. Halbuki Emir'in onu, kendisi de bunu istemediği takdirde bırakmayacağını hissetmemesine imkân yoktu.

"Bırak beni," dedi zar zor. "Evime... Evime gideceğim. Bıraksana!"

"Hayır."

"Bırak dedim Emir Feza, yoksa çok kötü olacak."

Emir sertçe yutkunup bakışlarını İlkim'in dudaklarına indirdiğinde gözleri ve teni arasında mekik dokuyor gibiydi. Derin bir nefes almaya çabalayarak başını sessizce iki yana salladı.

"İstesem de bırakmam, bırakamam artık," Emir bu sözleri söylediği an daha fazla düşünmedi. Onu ensesinden kavrayarak kendine çekti ve hırsla kadının dudaklarına kapandı.

Aceleci, telaşlı ve sert öpücüğü, dişlerine hafifçe çarpan dişleri ve baskın dudakları teninde hisseden İlkim donakalmıştı.

O kadar uzun zaman olmuştu ki bu tanıdık hissi dudaklarında bir baskı şeklinde tatmayalı.

Yine de içindeki sinir ona fazla zaman tanımadı ve beyni, ona bütün gücüyle çırpınarak kurtulmasını söyledi. Emir tüm gücünü İlkim'i kendine bastırarak öpmekle kullanıyordu. Kadınınsa kalbi

başka, zihni başka konuşuyordu. Önce debelendi. Vurmayı denedi, yumruk atmaya, küçük yumruklarını adamın göğsüne isabet ettirmeye çalıştı. Emir'in dudaklarına uyguladığı tatlı sert baskı, saniyeler içinde özlemin kavurduğu kalbini esir aldığında, omuzlarını yenilgiyle düşürdü.

Pes etmişti.

Dudaklarını nazikçe araladığında Emir Feza bütün boşluklara bir bir sızdı ve hasretini dindirmek ister gibi kadını öpmeye başladı. Sıcak dudakları önce üst, ardından soğuktan kızarmış altdudağını kavrayarak emdi ve dolgun, pembe yumuşaklığı baskısıyla örseledi. İlkim'in ince parmakları bedeninin kıyısından yükseldi, hemen ardından sivri tırnakları adamın çenesinden aşağı bir çizgi halinde kaydığında ve yanağını kavradığında daha fazla beklemeden dudaklarını ustaca hareket ettirmeye başladı.

Birbirlerini tüketircesine, senelerin özlemini harcamak ve acısını kalplerinden söküp atmak istercesine öpüyorlardı. Haftalar, aylar ve yıllar sonra birbirine aşina olan iki kalp, birbirinin tadında kayboluyordu.

Bir saniye bile ayrılmalarına izin vermeyen Emir, kadını sıkıca tutarak içeri çekti ve ardından kapıyı kapadı. Nefes arası bile vermek istemiyordu çünkü eğer ondan bir an bile koparsa, onu yeniden, hatta bu kez sonsuza kadar kaybetmekten korkuyordu.

Yine de İlkim bir an dudaklarını birbirinden kopardı ve kapalı gözlerinin ardından adamla nefesini paylaştı. İkisi de zihninde dönüp dolaşan tehlike çanlarının sesini duymazdan geldi ve Emir, belinden kavradığı genç kadını iyice çekerek kendine bastırdı.

Seneler olmuştu. Dünya değişmişti. Ülkeler, şehirler ve insanlar, olaylar ve zaman. Hepsi, hepsi değişmişti. Emir değişmişti. İlkim de.

Buna rağmen altı sene öncesinde de bugünle aynı olan bir şey vardı. Kalplerinde hissettikleri o acı veren tutku ve bu öpücüğün tadı, hiç değişmemişti.

İlkim bedeninin her bir noktasında hissettiği ateşin onu ne kadar yaktığını fark edemese de yeniden dudaklarına çarpan dudakları anımsamamasına imkân dâhi yoktu. Tenini delip geçen parmaklar

beline sarılmış olmasa, şimdiye kadar düşeceğinden ve eriyip yerlere karışacağından neredeyse emindi.

Emir'in yolu bilen adımları onu evin içine, geniş salona doğru götürürken nefesleri kesiliyor ama minik aralar hariç ayrılmamaya yemin etmiş gibi birbirlerini öpüyorlardı. Adamın eli, kadının saçlarının hemen kıyısından, ensesi ve kulağının hemen altından tenine sarılmıştı. Başparmağı elmacıkkemiğinin üzerinde geziniyordu ve tenini nazikçe okşuyordu. Hoyrat öpüşüne inat oldukça sakin bir tavırla parmaklarını onun teninde gezdiriyordu. Yeniden hatırlamak ister gibi onun yüzünü seviyordu.

İlkim geriye doğru arka arkaya attığı adımların sonunda, kalçası yumuşak denilebilecek bir şeye yaslandığında ellerini geriye attı ve bunun koltuğun sırtı olduğunu anladı. Emir ona doğru eğilmiş halde öpücüğünü sanki daha fazlası olabilirmiş gibi derinleştirdiğinde boğuk bir inilti genç kadının boğazından koparak dudaklarının arasında kayboldu. Emir bu anı fırsat bilerek dudaklarına bir yol belirlemeye, çenesinden boynuna doğru kayarak mantonun yakası altındaki tenine iz bırakmaya başladı.

Her şey planladığının dışında, olmaması gerektiği gibi ilerlerken İlkim ilk defa hiçbir şeyi düşünemeyecek kadar kaptırmıştı kendini. *Neyse ki hayatın bu anı bozabilecek harika bir planı vardı.*

Sessiz evin içinde nefes seslerinin ardında duydukları tıkırtı, önce öpücüklerinin arasında kaybolurken; hemen arkasından anahtarla açılan kapının gürültüyle kapanma sesi geldiğinde İlkim kendini, sanki elektrik çarpmış gibi geri çekti. Emir de kendini kadından çekerek nefeslendi ve ikisi kendini toparlamaya çalışırken dikkatleri evin giriş kısmına düştü. Duydukları sızlanma, elbette ki hayatlarına podyumdan düşer gibi giren kadına aitti.

"Ay bu ne soğuk ya! Arabadan inip evin önüne yürüyene kadar dondum resmen. Emirciğim? Mutfakta mısın?" Ardından da sesli bir kahkaha atmıştı.

İlkim kendini adamın kolları arasından kurtardıktan sonra hızla toparlanmak için elini dağılan saçlarına attı. Ardından üzerindeki ceketi düzeltti ve yüzünün önüne gelen tutamları kulağının

arkasına sıkıştırdı. Kalbinin bir an önce düzenli ritmine kavuşmasını diliyor olsa da öpülmekten kızaran ve acıyla sızlayan dudakları için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zihninde dönüp dolaşan, ana başlığı *o adam nişanlı* olan uyarı metinleri, birbiri ardına yanıp sönüyordu. *Lanet olsun,* diye geçirdi içinden. *Ben adamına ağzına düşmeden önce neredeydin ki?*

Didem üzerindeki mantoyu çıkarırken oldukça vakit kaybetmiş olacak ki İlkim zihninde yaptığı hatayı tarttıktan hemen sonra aynı onunki gibi dizlerine uzanan bir botun çivi gibi topuklarının yere değen sesleriyle holü geçmiş, salona doğru gelmişti. Bir yandan da kendi kendine konuşuyor ve gülüyordu. Emir arkasını dönüp İlkim'in bir adım önünde bir paravan gibi durduğu için önce onu fark etti.

"Ay biliyorum, sana böyle söylediğimde de sinir oluyorsun ama-"

Kadının renkli gözleri adamın hemen ardında duran kadını fark ettiğinde hafifçe kısılmış, cümlesi yarıda kalmış ve yüzündeki gülümseme çekilmişti. İlkim içten içe bundan zevk alsa da az önce yaptığı şeyden kesinlikle utanıyordu. Yine de gözlerini kadından çekmedi.

"Hayatım..." dedi kısık bakışları İlkim'i süzerken. Üzerinde pembe, boğazlı bir kazak ve daracık bir kot pantolon vardı. Kalın dalgalarla beline dökülen sarı saçlarıyla gerçekten oyuncak bir bebek gibiydi. Adımları Emir'e düştü, eli omzuna yerleşirken bedenini de ona yasladı.

"Misafirimiz olacağını söyleseydin hazırlık yapardım. Ayrıca eve bu kadar geç gelmezdim," dedi dudaklarını büzerek.

"Önemi yok," dedi Emir sertçe. Omzundaki ele baktıktan sonra sessiz bir nefes vermişti. Kımıldamamıştı ama bakışlarını da İlkim'den çekmemiş, kadına sabitlemişti. Sanki gözlerinde görmekten korktuğu, hissetmesini istemediği o pişmanlığı göreceğini biliyordu ve eğer düşündüğü şey yaşanırsa, bu anı kaçırmamak adına bakışlarını bir an bile çekmiyordu.

"Olur mu öyle şey?" dedi Didem aynı yapmacıklıkla. Sessiz bir meydan okumayla İlkim'e baktı ve aynı sahtelikle gülümsedi. "İnci miydi?"

"İlkim. Ama bunun da bir önemi yok," dedi genç kadın aynı Emir gibi. Bakışları ikisi arasında dolanıyordu. Hissettiklerinin karmaşası, midesini altüst etmişti. Görüşünün bulanıklaştığını hissetti.

"Ben zaten gidiyordum. Size iyi akşamlar," diye mırıldandıktan sonra onları bir rüzgâr gibi geçerek kapıya doğru ilerledi. Adımları hızlıydı ve bu kez adamın onu durdurmayacağına içten içe emindi. Bunu istemiyordu.

Utanmasa başını kuma gömecekti İlkim. Kendinden hiç beklemediği ve planlarında yasaklı maddesi olan bir hareket yapmıştı ve şimdi ölesiye pişmandı. Nişanlı bir adamı öpmek de ne demekti?

Kapıyı açtığı gibi dışarı çıktı ve kendini soğuk havanın kollarına attı. Midesi bulanıyordu, kusmak istiyordu ve yüzü sanki bir alev topuymuş gibi yanıyordu. Serin hava yüzüne çarparak onu kendine getirdiğinde kollarını bedenine sardı ve gözlerini kısa bir anlığına kapadı. Adımları hız kesmeden devam ederken az önce yaşadığının birebir aynısı olan şey tekrarlandı. Emir onun kolunu sıkıca kavramış ve kapının hemen dışında attığı üçüncü adımda genç kadını yakalamıştı.

"İlkim, bir saniye. Bir saniye, dur!"

İlkim kolunu adamın tutuşundan kurtarmak için silkeledi ve başını hırsla iki yana salladı. Adımları durmuyordu ama adam da peşinden geliyordu. "Duramam. Ben... Ben zaten..." Hıçkırdı fakat sarsılan bedenini tutmayı da başardı. "Ben zaten hiç durmam gereken yerde duramadım. Artık duramam."

Emir'in kaşları çatılırken kalbine oturan ağırlığı tarif etmek için henüz yeterli bir kelimesi yoktu. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve bunu duymamış olmayı dileyerek adımlarını hızlandırdı.

"Bu da ne demek oluyor şimdi? İlkim! Lütfen bekler misin, konuşmak istiyorum. Böyle çekip gidemezsin." Bu kez kolunu yakalayıp onu durdurmayı başarmıştı.

"Konuşmak mı?" dedi İlkim histerik bir şekilde. Adama döndü ve bunu yaptığı an az önce yaşananları yeniden hatırladı.

Uzunca bir süre zihnini meşgul edecek tek görüntü bu olacağa benziyordu ama kendini toparlamak için ellerini gözlerine kapattı. Sokağın ortasında durmak zorunda kalmışlardı ve bu durum gittikçe

can sıkmaya başlamıştı. Adam nişanlıydı ve kadının zihninde neon ışıklarla yanıp sönen tek cümle buydu. Başını hızla ve defalarca olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Bak," dedi sözcüğün hemen ardından yutkunarak. "Konuşacak bir şey yok, tamam mı? Büyük bir hataydı. Asla ama asla tekrarlanmaması gereken bir hata. Olmamalıydı Emir. Sen nişanlısın ve ben nişanlı bir adamı öptüm. Kendimden utanıyorum ve bunun bir daha yaşanmasını istemiyorum. O yüzden lütfen, lütfen beni bırak gideyim."

Emir sözcüklerin etkisiyle kalakaldığında İlkim ona son bir kez baktı ve sessizce, "İyi geceler," diye mırıldandı.

Ardından sokağın ucuna yürümeye başladı ve karanlıkta kaybolana dek arkasından bakan adamı orada bıraktı.

"Ne? Ne yaptım dedin sen!"

İlkim pijamasının bel lastiğinin ucundaki bağcıkla oynarken başını kaldırmayı reddediyordu. Seçil telefonun dibine girmiş ve tiz sesiyle kulaklarını yaralıyor olsa da genç kadın kızaran yüzünü gösteremeyecek kadar eğmişti.

"Emir'i öpmüş bulundum."

"Ne demek öpmüş bulundum? Sen mi başlattın yoksa o mu? Uzun mu öpüştünüz yoksa kısa mı? Nasıldı? Ay, bu adam nişanlı değil mi? Kızım detay versene biraz! En azından gecenin bu saatinde aramanın ve beni güzellik uykumdan uyandırmanın hakkını vermiş olursun."

"Teknik olarak o başlattı, ben de karşılık verdim," dedi İlkim oldukça tepkisiz kalmaya çalışarak. Yine de biliyordu ki birisi dokunsa oracıkta ağlamaya başlayacaktı. Sesli bir nefes alıp verdikten sonra devam etti.

"Şirkette olanları biliyorsun. Kavga, tartışma ve bağrışmalarla dolu bir gündü. Bir şey olacak diye o kadar korktum ki sesimi bile yükseltemedim Seçil. O günün siniri vardı üstümde. Atamadım bir türlü ama beni..." İlkim yutkundu ve kameraya ilk kez doğrudan bakarak konuştu. "Beni öptüğünde nefessiz kalacağım sandım, o kadar korktum ki."

"İyisin değil mi? Bayılmadın yani heyecandan?" dedi Seçil uykulu olmasına rağmen tonundan keyif akan sesiyle.

"Bayılmadım Seçil. Bayılsam ondan mı bayılırım, nefessizlikten bayılırım. Dalga geçme."

"Hayatım estağfurullah, ne dalgası? Ben durum tespiti olsun diye sormuştum."

"Kapatıyorum ben o zaman, görüşürüz."

"Ya tamam tamam. İki dakika eğlenemiyoruz."

"Ben eğlenecek bir şey göremediğim için olabilir mi?" dedi İlkim sesli bir şekilde oflayarak. Ekrandaki arkadaşına gözlerini diktiğinde Seçil de yatağından doğruldu. "Neden bunca zamandır ondan kaçtığımı, ona dair her şeyi neden ardımda bıraktığımı ve sebeplerimi bilmiyormuş gibi davranma Seçil. Gözünü seveyim, yapma bunu bana."

"Haklısın, haklısın ama İlkim... Eğer bana kızmayacaksan... Ben Emir'in bütün bunları bilmeye hakkı olduğunu düşünüyorum."

"Efendim?"

Seçil dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe omuz silkti. "Bence neden terk edildiğini ve altı senelik bu ayrılığın ki yeniden birleşemeyeceğinizi göz önüne alırsak da böyle devam edecek olan bu ayrılığın, sebebini öğrenmeye hakkı var. Bu tek başına sırtına alman gereken bir yük değildi. Onunla paylaşmalıydın."

"Evet, doğru," dedi İlkim onu onaylayarak. "Ama yalnızca bizim asla yeniden birleşmeyeceğimiz konusunda söylediklerin doğru. Ben bunu ona hiçbir zaman yapamayacağım, Seçil. Bunu konuşmuştuk. Sadece beni anlaman için Emir'in bunları öğrendiği anı bir kez olsun düşünmeni istiyorum. O zaman neler olacağını hayal edebiliyor musun? Ben ediyorum. Gitmek istemeyecek ve bana asla izin vermeyecek. Bunun olmasını kabul edemem."

İlkim bir yandan başını sallarken kendisiyle konuşur gibi dalıp gitmişti. "Emir senin bildiğin her şeyi bilse." Sesli bir şekilde inledi. "Düşünmek bile beni öldürüyor. Kafayı yer Seçil, Emir Feza kafayı yer. O yüzden asla öğrenmeyecek. Saklayabildiğim yere kadar da saklayacağım. Bir gün gelir de öğrenirse, gerisini o zaman düşünürüm."

"Biliyorum, hepsini biliyorum güzel arkadaşım ama ona bir tercih hakkı vermen gerekiyordu. Bu şansı ona tanımalıydın ve-"

"Hayır!" dedi İlkim kesin bir tonla. "Seçil, hayır. Hayır bak anlamıyorsun. O zamanları benden sonra en iyi bilen insan sensin. Tüm bu belirsizliğin içinde yaşamak zaten yeterince zor. Yanıma kimseyi çekmeye de niyetim yok. Senin bilmen bile yeterince ağır geliyor bana. Lütfen... Lütfen bu konuyu daha fazla tartışmayalım. Kapatalım, olur mu?"

"Kapatalım kapatalım ama sen şu tavrını da bir at üstünden. Silkelen, söylediklerini de geri al, öyle kapatalım. Güneş yerinde İlkim. *Güneş yerinde ve her şey yolunda.*" Seçil bacaklarını altına kıvırıp kameraya daha dikkatli, doğrudan baktı. "Böyle olmaya da devam edecek. Duydun mu beni? O güneşin doğuşunu da batışını da her seferinde birlikte izleyeceğiz biz."

"Duydum," dedi İlkim gülümseyerek. "Duydum seni."

"Güzel. Şimdi ben gidiyorum, sabah erken konferansa kalkacağım. Oradan sonra da dönüş artık. Eğer sen de istersen yarın akşam görüşürüz müyüz? Direkt sana uğrarım."

Seçil'in sorduğu soruyu duyduğu anda onu reddetti İlkim. Zaten haftalardır evinden uzaktaydı. Yüksek ihtimalle evine geldiğinde de teni buruşana kadar sıcak suyun içinde kalacak ve sonrasında yataktan hiç çıkmayacaktı. Senelerdir arkadaşı, dostu olan kadının zihninden geçenleri rahatlıkla okuyabiliyordu.

"Seçil sence de yeterince yorulmadın mı hayatım? Önce güzelce bir dinlen, geceyi sakin geçir. Eğer kabul edersen ben onun yerine ertesi güne bir öğlen yemeği teklif ediyorum. Hem nişanlının da seni görmeye hakkı var. Birlikte yaşıyorsunuz sonuçta. Vakit geçirmek isteyecektir. Seni benden önce görecek olması acı ama gerçek. Yine de evleneceğiniz için seni onunla paylaşmayı öğrenmem gerek."

"Hâlâ geç değil, biliyorsun ki evlenene kadar gelip seninle yaşayabilirim. Orkun böyle şeyleri dert etmez. Arada bir uğrasam yeter ona, geceleri falan..."

---

* Büyük Ev Ablukada grubunun Güneş Yerinde isimli şarkısına, karakterler arasında şarkı sözleri kullanılarak yapılan bir göndermedir.

"Ay, tamam. Daha fazla detay istemiyorum, git uykunu al yoksa sabaha mor gözaltlarıyla uyanacaksın. Kapatıcın bile onları gizlemek için yeterli olmayacak. Öpüyorum çok."

"Ha ha, tatlım... Bana baksana sen. Benim kapatıcım günahlarımı bile kapatır. Üstüne geçmişimi, hatta geleceğimi dâhi kapatır! Bak şok olursun, demedi deme."

İlkim kıkırdadığında Seçil'in ifadesi de yumuşamıştı. Arkadaşının aklını dağıtmakta bir dünya markasıydı. Sessiz bir öpücüğü ekranın diğer tarafından arkadaşına yolladığında gözlerinde hafif ışıltılar belirdi.

"Hayatım boyunca hep arkanı kollayacağım, yaşlanınca da koluna girip desteğin olacağım biliyorsun, değil mi?"

İlkim başını olumlu anlamda salladı.

"Seni deli seviyorum, yarın görüşürüz tamam mı?"

"Anlaşıldı," dedi gülümseyerek. "Sonra görüşürüz kızılım."

Telefon gülüşmeleri eşliğinde kapandığında, İlkim'in içindeki sıkıntı biraz olsun azalmıştı ama yine de varlığını açıkça hissettiriyordu.

Emir'e söylediği şeylerin yanı sıra, söylemediği şeyler de vardı. Onun iyiliği ve hayatına devam edebilmesi adına söylemesi ve söylememesi gerekenlere tek başına karar vermişti. Bunu yapmak ne kadar zor olsa da İlkim'in yaptığı ilk zor şey bu değildi.

İnsanlar istemediği seçimler yapmak zorunda kaldığında ve başka hiçbir çareleri olmadığına inandıklarında, karşı tarafı beklediğinden daha fazla incitirdi. İstemeden, zorlu ve acı veren o kararı almak gerekirdi.

Emir, İlkim'e ne söylerse söylesin fark etmezdi. İlkim'in kalbi de altı senedir en az onunki kadar kırıktı. İki kalp, birlikte büyük bir yangın başlatmıştı ve şimdi, bedenleri bunca zamandır sönmemiş olan bu alevlerin çevresinde korkusuzca geziniyorlardı. İkisi de yanmaya hazırdı fakat bunu istemiyorlardı.

Kimse, istese bile geçmişi geri getiremezdi. Yılları geriye saramaz, söylenen sözleri geri alamazdı. İlkim belki de birçok insanın hata olarak nitelendireceği bir şey yapmıştı ama bu zamana kadar kendi adına doğrunun bu olduğuna inanmıştı. Bunu benimsemiş, buna göre yaşamıştı. En azından buna inanıyordu.

Emir'e karşı hissettiklerini inkâr edebilir miydi? *Asla.*

Peki onu yeniden hayatının bir parçası haline getirebilir miydi? *Kesinlikle hayır.*

İlkim hayatını esir alan şeylere odaklamaya karar verdiğinde, altı sene boyunca bunun için çabaladığında ve bir şekilde, gerçekten hatırı sayılır bir şekilde, hayatına devam etmeyi öğrendiğinde; geçmişinin büyük bir kısmını ardında bırakmış, daha doğrusu bırakmak zorunda kalmıştı.

Hiçbir şey yeniden başlayamazdı. Buna izin veremeyeceğini biliyordu.

Sonunun belirsiz olduğuna, hatta belki de var olmadığına inandığı bu hikâyenin artık net olan tek kısmı, son sahnesiydi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

♫ *Little Mix, These Four Walls*

♫ *Emir Can İğrek, Saman Sarısı*

"Seçil gitmeyelim diyorum bak, hadi dön şuradan da evimize gidelim. Vallahi mantı da pişiririm sana, yemin ederim ki buzlukta iki poşet var. Annem hazırlayıp koymuştu."

Seçil çantasını son kez kontrol ettikten sonra fermuarını çekip arkaya attı. Ellerini yeniden direksiyona sararken ışığın kırmızıdan yeşile dönmesini beklemeye başlamıştı.

"Yemezler canım, blöfünü yani. Mantıyı yerim ama dönünce." Kıkırdadı ve ardından kaşlarını kaldırıp kadına baktı. "Ayrıca koltuğunda fazla oynaşma ki dikkatim dağılmasın. Arabayı süren ben olduğum için yola odaklanmam gerekiyor ya hani? Biraz saygı lütfen şoföre."

"Araba senin olduğu için sen sürüyor olabilir misin canım acaba? Hem ben gitmek istemiyorum ki zaten, teklifim de açık. Sadece şuradan döneceksin bak, hadi aşkım ne olur!"

"İlkim, çocuklaşma hayatım. Söz verdim diyen sensin. Bak ne güzel gidiyoruz, bir iki gün kalacağız alt tarafı. Pazar günü akşama kalmadan da geri döneceğiz. Biraz rahat dur."

"Söz verdim, verdim vermesine de ben o sözü verdiğimde henüz Emir'le öpüşmemiştik biz Seçil. Ben adamın yüzüne bakmak dâhi istemiyorum, karşısında nasıl duracağım?"

"Olabildiğince az bakarsın sen de. Berin'le ve eşiyle tanışır, onlarla vakit geçiririz biz de. Neydi adı?"

"Ateş."

"Hah, Ateş! Hadi artık düzelt şu suratını, gayet güzel olacak. Sana da değişiklik olur fena mı? İngiltere'den döndüğünden beri başını işten kaldırmıyorsun. Marmaris'e gittik ona bile bir hafta zor dayandın. İki gün rahatlamana bakarsın işte."

İlkim oflayarak koltuğuna geri döndü ve emniyet kemerini düzeltti. Seçil yan aynaları ve dikiz aynasını kontrol ettikten sonra sola sinyal verdi. Dikkatlice şerit değiştirirken bir gözünü İlkim'in üstünde tutmaya devam ediyordu.

Her ne kadar bunu hiç istemese de Emir'in doğum günü kutlaması için Bolu'ya giden yoldalardı. Berin birkaç kez aramış ve gelecekleri konusunda emin olana kadar da aramayı kesmemişti. İlkim onu kırmak istememişti fakat Seçil'i yanında sürüklemeye ve ancak o gelirse gitmeye karar vermişti çünkü orada kimseyle tek başına kalmaya niyeti yoktu. Kadının da kötü bir niyeti olmadığının farkındaydı. Sadece kendini bu kaçamak hafta sonuyla ilgili pek iyi hissetmiyordu, o kadar.

Berin, onun eşi, Seçil, İlkim, Emir ve Didem koskoca evde bir başlarına iki gün geçireceklerdi. Neler olacağını bilemese de İlkim'in gün yüzüne çıkan onlarca endişesi vardı. Zor bir hafta sonu olacağı aşikârdı.

Dakikalar birbirini kovalarken bir anda arabanın içinde beliren yankı, İlkim'in telefonunun zil sesine aitti. Ekranda Berin'in ismini gördüğünde telefonu açmadan yüzünde istemsiz, minik bir gülümseme oluşması tamamen kadının etkisi ve enerjisinden kaynaklanıyordu.

"Efendim?" dedi dikkatini ona vererek.

"Tatlım, günaydın!"

"Günaydın Berin, nasılsın?"

"İyiyim iyiyim, hatta siz gelince daha iyi olacağım. Geliyorsunuz, değil mi? Çıktınız mı yola?"

"Ah, evet. Biraz önce çıktık. Geliyoruz."

"Harika! Beni kırmadığınız için gerçekten çok teşekkür ederim, telefonuna birazdan konumu yollarım. Biz eşimle dün gece geldik, sizleri bekliyoruz."

Telefonun diğer ucundan yükselen ufak bir hışırtı duyuldu. Aynı anda Berin, "Bir saniye İlkim," diye mırıldandı. Ardından elini belli belirsiz telefonun üstüne kapatmıştı.

"Hayır, hayır Emir'le konuşmuyorum."

Bir süre bekledi.

"Ben aramadım hiç, yanında Didem varken bunu yapmayacağımı çok iyi biliyor. O da beni aramaz o yüzden."

İlkim telefonun diğer ucunda beklerken dilini ağzında yuvarladı ve dinlemeye devam etti.

"Eğer merak ediyorsan sen neden aramıyorsun sevgilim? İyi de bunun konumuzla ne alakası var şimdi? Vestiyerde duruyordur bebeğim, nerede olacak başka? Bir kez daha gönül gözüyle bak bakalım. Canım öyle bir şey çıktı mı benim ağzımdan? Efendim? Ben mi yapıyorum alınganlığı? Ateş, lütfen..."

Telefon boğuk sesten kurtulup ahizesi açıldığında İlkim telefonu dinlemeye devam etti. "Kusura bakma lütfen, Ateş her şeyin kusursuz olmasını istiyor da. Ben birazdan sana evin konumunu yollayacağım, şimdi gidip ona baksam iyi olacak. Geldiğinizde görüşürüz, olur mu tatlım?"

"Hiç sorun değil, konumun da acelesi yok ayrıca bekliyorum ben. Görüşürüz. Ateş'e de çok selam."

Telefonu Berin'le vedalaşır vedalaşmaz kapattığında bakışları onu dikkatle izleyen arkadaşına döndü. "Yanlışlıkla ufak bir aile krizinin ortasına düştüm sanırım."

Seçil kaşlarını kaldırıp omuz silkti ve bakışlarını yola sabitledi. İleride bir benzin istasyonu ve market vardı. "Şuradan bir kahve alalım, öyle devam ederiz. Yolumuz fazla uzun değil zaten. Acıkırsak diye atıştırmalık falan da alırım."

İlkim başını salladıktan sonra Seçil arabayı sağa çekti. "Her zamankinden mi?" Emniyet kemerini çözüp arka koltuktaki çantasından cüzdanını aldı.

"Her zamankinden." diye onaylayan arkadaşına gülümsediğinde arabadan inmişti. "Termosun çantanda mı?"

"Evet, hemen orta bölmede olması gerekiyor."

Seçil termosu bulup havaya kaldırdı ve "Buldum," diye seslendi. "Hemen dönerim."

Ardından arka kapıyı kapattı ve omuzlarındaki püsküllü şala sarılarak dükkâna doğru ilerlemeye başladı. İlkim'in telefonu, sanki bu anı beklemiş gibi çalmaya başladığında ekranda onun adını görmek kadının donakalmasına sebep oldu.

Emir Feza arıyordu.

Bir anda titremeye başlayan elini durdurmak için diğer elini onun üstüne kapattı ama elbette telefon çalmaya devamediyordu. Kucağına tabiri caizse fırlattığı telefonu yalnızca izledi ancak aramayı bir türlü cevaplayamadı. Telefon çaldı, çaldı... En sonunda İlkim ellerini sabit tutmak için bacaklarının altına koyduğu sırada sustu. Arama kesildi ve cevapsız çağrının bildirimi saniyeler içinde ekrana düştü.

Emir birkaç gündür farklı zamanlarda arıyordu fakat İlkim hiçbir telefon aramasına cevap vermemişti. Geriliyordu, üstüne de fazlasıyla rahatsız hissediyordu. Konuşmayı da yüzleşmeyi de geciktirmeye çalışıyordu. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu üstelik.

Bir süre elinde telefonuyla camdan dışarıyı seyretmeye devam etti. Ardından, daha aramanın üstünden birkaç saniye bile geçmemişken bu kez uygulama üzerinden gönderilen bir sesli mesaj, ekranına bildirim olarak düştü.

İlkim ses kaydına tıklayarak ekranını açtı ve uygulamaya girdi. Emir Feza yirmi altı saniyelik bir ses kaydı bırakmış ve hemen ardından çevrimdışı olmuştu.

Titreyen parmaklarıyla ses kaydını oynattığında kulağına dolan boğuk sesin etkisinden; kalbinin olduğu yerde küçük, dengesini şaşıran bir takla atmasına sebep olacağından habersizdi.

"İlkim, benden daha ne kadar kaçacaksın bilmiyorum ama Bolu'da yeniden karşılaşacağımızı biliyorum. O geceden sonra... Kendini geri çekmen ve telefonlarıma çıkmaman o anı yaşanmamış yapmayacak. Hiçbir şey o anları silip yok edemez. Üstelik günlerdir benim zihnim yalnızca o görüntüyle doluyken... Bu yüzden gerekirse Bolu'da olacak ama mutlaka konuşacağız. Bir kez daha kaçıp gidemeyeceksin, buna izin vermeyeceğim. Birkaç saate görüşürüz."

Ses kaydı kısık bir nefes sesiyle bittiğinde İlkim başını inleyerek geriye attı. Elleri yüzüne kapanırken boğazından yükselen çığlığı bastırmak için dudaklarını kapattı. Zaten yaptıklarından dolayı yeterince pişmandı ve bununla yüzleşmemek için kendinden bile kaçıp duruyordu. Yaptığının yanlış olduğunu adı gibi biliyordu ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti. Fakat...

İlkim, Emir'le konuşacak hiçbir şeyi olmadığına inansa da ondan kaçamayacağını çok iyi biliyordu.

Hemen yanındaki bölmede duran şişeyi alıp bacaklarının arasına yerleştirdikten sonra çantasını kucağına çekti ve hızlıca ilaçlarını içti. Sakinleşmek için bir süre başını arkaya yaslayıp sessizce beklemesi gerekmişti. En sonunda çantayı yeniden geriye bırakıp koltuğuna iyice gömüldü.

Öylece beklerken kafasından geçen düşünceleri istediği sıraya koyamadığını fark etti. Gerçi şu durumda düşünebilmesi bile mucizeydi.

Acaba... Tam şu an Berin'i arayıp gelemeyeceklerini, Seçil'in nişanlısının rahatsızlandığını söylese nasıl olurdu?

Evet, bu kesinlikle yeterli bir bahane gibi görünüyordu.

Arabanın kapısı açılıp içeriye soğuk hava dolana kadar arkadaşının geldiğini fark edebildiği söylenemezdi. O sırada titreyen ellerini ancak durdurmuş, telefon rehberinde Berin'in ismini bulmaya çalışıyordu. Seçil elindeki karton poşetlerden birini arka koltuğa bırakıp hızlıca öne geldi. Sürücü tarafını açtı ve önce elindeki kahveleri, ardındansa kendini içeri attı.

"Al bakalım, ne yapıyorsun sen?"

İlkim, ona baktı ve elinden termosunu alıp bacaklarının arasına sıkıştırırken umursamazca omuz silkti. "Hiç, sadece Berin'e gelemeyeceğimizi çünkü Orkun'un hastalandığını söyleyeceğim," dedi ve Berin'i arayıp telefonu kulağına götürdü.

"Hey, hey!" dedi Seçil. Ardından kaşlarını çatarak kadının elindeki telefona uzandı ve onu kulağından çekip aldı. Aramayı kapatıp ekranı kilitlerken İlkim'e çevirdiği bakışlarından sorduğu şey açıktı.

"Allah aşkına ne yapıyorsun yavrum sen?"

"Asıl sen ne yapıyorsun Seçil? Hem... Versene şu telefonu. Gitmeyeceğiz Bolu'ya falan ben kararımı verdim."

"Önce benim sorularım yanıtlanacak avukat hanım. Ne oldu da bir anda gitmekten vazgeçtin, sorabilir miyim? Ben seni bıraktığımda bu fikre karşı çok daha sakin ve anlayışlıydın. Alt tarafı beş dakika yoktum, beş dakika!"

İlkim işaretparmağıyla telefonunu gösterdi ve kollarını göğsünde birleştirip mırıldandı. "Emir... Sesli mesaj atmış."

Seçil kocaman açılan gözleriyle telefona baktı ve İlkim'i duyduğu an darmaduman eden ses kaydını yeniden açtı. Üstelik biri yetmezmiş gibi kaydı ikinci kez dinledi.

"Bu yüzden mi gitmiyoruz Bolu'ya?" dedi sesli bir nefes vererek. "Ne yani, böyle mi olacak her seferinde?"

İlkim başını salladı ve bakışlarını cama çevirdi. Kahvesini yerleştirdiği ara bölmeden burnuna çalınan kokuya bile burun kıvırası gelmişti. Bütün bu bilinmezliğin içinde Seçil'in sesi yerli yerinde, tonu besbelliydi.

"İlkim daha ne kadar kaçacaksın? Allah aşkına nereye kadar kaçacaksın? Bu hafta sonu senin için bir fırsat. Bunu göremiyor musun?"

"Ne fırsatı Seçil ya duymadın mı adamın söylediklerini? Gel konuşacağız, diyor açık açık."

"İyi ya işte! Hiç konuşamayacaksınız neredeyse. Orada yalnız kalabileceğiniz hiçbir yer yok. Didem zaten her an yanımızda olacak, Ateş ve Berin de oradalar ve tabii ki bendeniz de. Didem'i bahane edeceksin, ben de sürekli yardımına yetişeceğim ve seni sıkıştırmasına izin vermeyeceğiz. Bu süreçte onu sürekli nişanlısına itmemiz ve bir nişanlısı olduğunu ona hatırlatmamız gerek biliyorsun değil mi? Yoksa Emir sürekli senin ardında bir gölge olacak. O yüzden..." dedi son hecesini uzatarak. Gülümsedi ve hafifçe omuz silkti. "Bu tatili sonuna kadar kullanacağız. Fırsatları değerlendireceğiz yani."

"Seninle arkadaş olduğum için dünyanın en şanslı kadınıyım, değil mi? Düşmanın olsaydım her şey çok korkunç olurdu."

Seçil arabayı yeniden çalıştırırken yüzünde de bilmiş bir gülümseme vardı. Emniyet kemerini bağladıktan sonra vites attı ve park

alanından hızlıca çıktı. Başının tepesindeki gözlükleri çıkarıp torpidoya bıraktı.

"Ee," dedi yüzünü hafifçe İlkim'e çevirerek. Bu sırada anayola yeniden geçiş yapmıştı. "Aldın her şeyini, değil mi? Eksik yok."

"Yok yok, aldım her şeyi. Merak etme. Zaten sen yanımda olacaksın, sorun olacağını zannetmiyorum."

"Kesinlikle, hep bir adım ötende olacağım."

Ardından başını hafifçe genç kadına çevirdi ve onun ışıl ışıl parlayan gözlerine bir bakış attı. Neşeyle gülümseyerek önüne döndüğünde keyifle mırıldanmıştı.

"O zaman bekle bizi Bolu!"

"Aynen Bolu," dedi İlkim neşesiz bir tonla. "Bekle bizi bakalım."

"Biliyorum anne. Biliyorum. Dikkatli olacağım, gerçekten, merak etmene gerek yok. Hem Seçil de yanımda olacak."

Seçil büyük yatağın hemen karşısındaki dolaba getirdiği kıyafetleri yerleştirme işine ara verip İlkim'e doğru geldi ve telefona yaklaşıp, "Fulya teyzem!" diye seslendi. "Ben bunun zebanisiyim başında bilmiyor musun sen? Hiçbir şey olmasına izin vermem. Bana emanet o, senin için rahat olsun."

İlkim, annesi telefona Seçil'le devam etmek istediğinde telefonunu arkadaşına uzatıp kendini yatağa doğru bıraktı. Yumuşacık yatak bedenini büyük bir rahatlıkla kabul ettiğinde içinde biriken nefesi de havaya doğru üflemişti.

Geldikleri gibi Berin ve Ateş onları kapıda karşılayıp odalarına yerleşmelerine yardımcı olmuşlardı. İlkim'e kalırsa Ateş de tıpkı Berin gibi harika biriydi. Göz renkleri birbirine çok yakındı ve birbirlerine oldukça benziyorlardı. İnsanın sevdiğine çektiği ve zamanla ona benzediği kesinlikle doğruydu. Dört senede birbirlerine o kadar çok benzemişlerdi ki her hareketleri birbirinin devamı gibiydi. Aynı zamanda da fazlasıyla düşünceli ve naziklerdi. İlk önce ikisine de evi gezdirmiş ve odalarını göstermişlerdi. Seçil, İlkim'le aynı odayı paylaşabileceklerini söylese de buna izin vermemişlerdi. Yemek için Emir ve Didem'i bekleyeceklerini fakat onların yerel bir dükkânda alışveriş

yaptıkları için birkaç saat içinde ancak burada olacaklarından bahsetmişlerdi. Hemen ardından da aşağıda olacaklarını belirtmiş ve kızları odalarında yalnız bırakmışlardı. İlkim ve Seçil eşyalarını yerleştirdikten sonra hep birlikte alt katta buluşacaklardı.

Emir ve Didem'in yakın zamanda burada olacağını bilmek İlkim'in üzerindeki stresi gittikçe artırsa da artık geri dönüşü olmadığını biliyordu. Buraya kadar gelmişlerdi ve önlerindeki hafta sonunu, olabilecek en az hasarla atlatmak için ellerinden geleni yapmaktan başka çareleri yoktu.

Seçil annesiyle konuşmayı bitirip telefonu komodinin üstünde şarja taktığında bakışları İlkim'e çarptı. "Ben gerçekten senin koruyucu meleğin falan olabilir miyim ya?" Son birkaç parçayı da yerleştirirken keyifle gülümsüyordu.

İlkim bu soruya aynı keyifle sırıttı. "Kesinlikle öylesin."

"Evet," dedi valizi kapatıp kenara kaldırırken. Yatağın ucuna oturup arkadaşının saçlarını okşadı. "Tamamdır. Bitti benim işim, inelim mi alt kata?"

İlkim yatakta yan dönerek yüzünü yastığa bastırdı ve boğuk bir sesle mırıldandı. "İnmesek..."

"İniyoruz," diye karşılık veren arkadaşı yataktan kalkmış, diğer taraftan koluna sarılıp onu da kendine doğru çekmeye başlamıştı. İlkim zorlukla yataktan kalktığında sesli bir şekilde ofladı ve Seçil'in dağılmış saçlarını bir düzene sokmasına izin verdi. Üzerindeki kiremit renkli kazak ve siyah İspanyol paça kadife pantolonuyla fazlasıyla güzel görünüyordu. Dağılmış olsa da omuzlarına dökülen düzensiz koyu kahve dalgaları, tek tarafa doğru hafif bombeyle şekillendirilmişti. Ayrıca soğuk yüzünden hafifçe kızarmış yanaklarıyla, suratında beliren ifade oldukça tatlıydı.

"İnanılmaz bir güzelliksin sen ya, arkadaşım olmasan kesin seni çok kıskanırdım. Allah'tan arkadaşımsın da güzelliğine bakıp keyifleniyorum."

"Bana diyene bak. Kan kırmızısı saçlar, yemyeşil gözler, porselen bebek teni. Asıl sen şakasın, Seçil Alkan."

Gülüşmeler eşliğinde kol kola girip odadan çıktıklarında İlkim'in hissettiği gerginlik biraz olsun hafiflemişti.

Seçil, İlkim'in Marmaris'ten, liseden arkadaşıydı. Aslında aynı zaman diliminde, aynı şehir ve semtte büyümüşlerdi ama okuldan önce hiç tanışmamışlardı. Daha sonra lisenin ilk senesinde aynı sıraya oturup arkadaş olmuşlar bir daha hiç kopmamışlardı. İlkim Emir'le tanıştığında, Seçil Ankara'da bir üniversitede okuyor olsa bile her akşam görüntülü konuşmada arkadaşını bu kadar heyecanlandıran adamı dinlemişti. Aynı şekilde, ayrıldıklarında ve İlkim'in aldığı kararlar ona fazlasıyla ağır geldiğinde; genç kadının yanında ve telefonun diğer ucunda ailesinden başka, sadece Seçil vardı.

Yalnızca Seçil değil, İlkim de her an arkadaşının yanında olmaya çalışmıştı. Seçil gözlüklerinden kurtulmak için lazer ameliyatı olduktan sonra elini tutan, annesini bazı sağlık sorunları yüzünden kaybettiğinde omzuna yaslandığı kişi İlkim olmuştu. Birbirlerine güç ve dayanak olmuşlardı. Bu sebepten de birbirlerine çok daha güçlü bir biçimde bağlanmışlardı.

Yine de Seçil, belki de yaşadıklarından sebeple hep İlkim'e daha düşkün olan taraf olmuştu.

Birbirlerinden başka kimselerinin olmadığı doğru değilse bile yan yana geldiklerinde, başka kimseye ihtiyaçları olmadığı kesindi. Seneler boyu hem iyi hem de kötü onlarca anı paylaşılmış, aralarındaki arkadaşlık ilişkisi, zamanla ömürlük bir dostluğa dönüşmüştü.

"Sence Didem, Bolu'ya hangi podyum kıyafetlerini getirdiği için kışlık alışverişi yapmak zorunda kalmıştır? Hadi, tahmin yürütmece..."

"Seçil lütfen," diye mırıldandı genç kadın. Arkadaşı omuz silktiği sırada merdivenleri inmeyi bitirmiş, hemen arkasından da bahçede gördükleri Berin'e doğru ilerlemeye başlamışlardı. İlkim arkadaşına dalga geçmemesini söyleyecekken arkalarından gelen Ateş, onların dikkatini çekmek için normal bir tonda konuşmuştu.

"Hanımlar, eğer bahçeye çıkacaksanız üstünüze birer şal almanızı tavsiye ederim." Elindeki barbekü malzemelerini bahçeye taşıyor gibiydi. Gözleri kısılana kadar gülümsedi ve dudaklarında hafif bir

kıvrım belirdi. "Fark ettirmeden insanın içine işleyen bir soğuğu var buraların... Şallar koltuğun hemen yanında olacaktı."

"Teşekkür ederiz," diye mırıldanan İlkim'e de keyifle göz kırpmıştı.

"Her zaman."

Seçil ve İlkim koltuğun yanında duran şallardan iki tane alıp omuzlarına attıktan sonra bahçeye geçtiler. Berin onları görür görmez keyifle gülümsedi ve yanına gelen kızları yarı yolda karşıladı. "Tekrar hoş geldiniz, rahat yerleşebildiniz mi?"

İlkim başını salladı. "Yerleştik, çok teşekkür ederiz. Burası gerçekten inanılmaz bir yer. Bizi misafir ettiğiniz için de ayrıca teşekkürler Berin, çok naziksiniz."

Berin gülümseyerek buna gerek olmadığını söyledi ve arkasındaki uzun masaya dönerek eline bir kadeh aldı. "Emir ve Didem'i beklerken bir şeyler içer misiniz bu arada? Kırmızı ya da beyaz?"

İlkim başını iki yana salladı. "Ben alkol almasam daha iyi, teşekkür ederim."

"Tabii. Sana da mı dokunuyor yoksa? Ben de aylardır içmiyorum. Sıcak çikolata yapmıştık Ateş'le, içeriden onu getireyim mi sana?"

"Dokunmuyor ama pek kullanmamayı tercih ediyorum diyebilirim. Sıcak çikolata çok daha iyi olur, ben yardım edeyim sana."

Seçil ilk kez araya girerek ellerini havaya kaldırdı. "Siz hiç bölmeyin sohbetinizi, ben hemen alıp geliyorum. Berin, sen de içer misin?"

"Ben şimdi almayayım, Seçilciğim. Teşekkür ederim."

Seçil yeniden içeri girdiğinde Berin kadına bakıp hafifçe gülümsedi. "Beğendin mi buraları? Biraz soğuk ama soğuğu bile güzel bence."

"Bayıldım, gerçekten hem manzara hem de buralar harika. Kış aylarını pek sevmesem de soğuk havalar gelsin, böyle sıcacık sıcacık giyineyim, battaniyenin altında elimde sıcacık çorbam olsun, film falan izleyeyim. Tam benlik."

İlkim doğruyu söylüyordu. Karla kaplanan ormanın, üzeri bembeyaz olmuş ağaçların arasındaki kocaman ev sıcacıktı ve etraf buradan bile inanılmaz güzel görünüyordu. Kartpostallara basılması gereken bir manzaraydı.

"Seveceğini biliyordum, bu yüzden sürekli arayıp gelmeniz için ısrar etmiştim." Berin kıkırdayarak omuzlarındaki kalın şalı düzeltti. "Burası aslında Ateş'in ailesine ait. Seneler önce biz daha evlenmeden arada kaçıp buraya gelir ve dönmek istemezdik. Kavgalarımızı da sevgimizi de burada paylaşırdık. Sonra ailesi burayı düğün hediyesi olarak bize verdi ama hâlâ ortak kullanıyoruz. Hepimize ait denilebilir. Sonuçta kocaman ev, biz ikimiz tek başımıza gelsek de bir anlamı olmuyor, keyfini çıkaramıyoruz. Ancak böyle sevdiklerimizle gelince tadına varılıyor. O yüzden iyi ki geldiniz." Berin uzanıp İlkim'in kolunu okşadı. "Beni kırmadığın için ayrıca teşekkür ederim. Seni biraz zorladığımı biliyorum ama burada olmanı gerçekten yürekten istedim."

"Sorun değil. Bana da farklılık oldu aslında. İngiltere'den döneli pek fazla olmadı. Bu yüzden de pek tatil yapmamıştım, biraz işkolik olduğumu kabul ediyorum." Parmaklarıyla minicik bir boşluğu işaret ettiğinde Berin heyecanlanmıştı.

"İngiltere mi dedin? En çok görmek istediğim yerlerden biri olabilir ama bir türlü doğru zamanı tutturamadık Ateş'le. Orada mı okuyordun?"

İlkim başını iki yana salladı. "Okumadım ama doktoramı orada yaptım. Birkaç sene kaldım da aynı zamanda. Muhteşem bir yer."

İlkim doktora anılarını Berin'e anlatırken Seçil de o dakikalar içinde yanlarına gelmiş ve sohbete dahil olmuştu.

Onlar kendi aralarında takılıyorken Ateş kenarda ızgarayla ilgileniyordu. Bazen sohbete katılıyor, ara ara yorumlarını katıyordu.

Uzun, dikdörtgen bahçenin ince bir karla kaplı zemininde attıkları her adım ayak izlerini arkalarında bırakıyordu. Bahçenin bir tarafı çoktan ayak izleriyle dolmuştu. Diğer tarafta henüz bir şey yoktu.

Hava soğuk olmasına rağmen şalla durulabilecek kadar da yumuşaktı. Ateş'in söylediğine göre dün gece yağan kar, sert ayazı kırmış ve havayı büyük ölçüde yumuşatmıştı. Tepede varlığını gösteren sıcak güneş onları pek ısıtmıyordu, bembeyaz bulutların içinde kaybolmuştu. Dakikalar birbirini kovalarken salondan gelen sesle hepsinin bakışları bahçe kapısına çevrildi.

"Hem kurt gibi acıktım hem de felaket yorgun hissediyorum şu an!"

"Normal değil mi Didem? İki saattir alışveriş yapmaya çalışıyoruz. Yani... Gerçekten seni anlayamıyorum. Kış tatili yapılan bir yere geleceğimizi biliyordun. Yanına rengarenk spor ayakkabılarını değil, kar botlarını alman gerekiyordu. Bir de tonla elbise getirmişsin, mont ve kazak lazım sana. Abiye değil."

"Emir inanılmaz çok konuştun biliyor musun? Aç olmasam bir ihtimal dinlerdim de şimdi hiç hevesim yok vallahi canım, kusura bakma. Ben odaya yerleşmeye gidiyorum."

Büyük poşetler ve valizlerin yere bırakılma sesinin ardından bahçenin cam, sürgülü kapısının önüne gelen Emir'in bakışları, dışarıda bu konuşmanın oldukça net bir kaydını dinlemiş olan ekibe çevrildi. Hepsi kendi işine dönmüş gibi görünse de adam bakışlarını onlardan, daha doğrusu ondan çekememişti.

"Selam," dedi saniyeler içinde sesine yerleşen sakinlikle. Odağını bulan gözlerini fazla uzun bir baskı olmaması adına çabucak geri çekti. Bu kez ondan kaçışı olmayacaktı. Kafasına koymuştu.

Ateş dostunu yarı yolda karşılayıp sarılırken dudaklarından da, "Hoş geldin kardeşim." cümlesi dökülüverdi.

Emir arkadaşının hemen ardından Berin'e döndüğünde gülümsemesi büyüdü çünkü kadının suratına saniyeler içinde yerleşen memnuniyetsiz ifadenin sebebini çok iyi biliyordu.

"Hoş geldin demek isterdim Emirciğim ama biliyorsun ki hiç hoş karşılamadığım durumlar da var ne yazık ki."

Emir yanağına onu yumuşatacak sesli bir öpücük kondurup geri çekildi ve keyifle sırıttı. "Hoş buldum güzelim. Ben de seni özlemişim."

Aylardır Berin ona bu kadar takılmıyordu ve bunu bile özleyecek kadar zor zamanlar geçirmişlerdi. O günleri arkalarında bırakmış olsalar da içlerinde közleri hâlâ sönmeyen bir ateşin kıvılcımları olduğu kesindi.

"Size de merhaba. İlkim," diye mırıldandı, genç kadının bakışlarından sebep ona yalnızca başıyla selam vermişti. Ardından hemen yanında duran arkadaşına döndü ve hafifçe gülümseyerek ona yaklaştı. "Seçil... Yıllar olmuştu."

"Emir," dedi Seçil de aynı samimiyetle. Birbirlerine sevecenlikle sarılıp ayrıldıklarında çok kısa da olsa bir sohbet başlatacakları belliydi.

"Özlettin kendini çok. Nasılsın, nerelerdesin şimdi, Orkun'la birlikte misiniz hâlâ?"

"İyiyim Emir. Ben de özledim gerçekten. Özel bir şirketin Analiz Departmanı'ndayım şu sıralar. Ayrıca evet," Seçil elini kaldırıp yüzüğünü gösterirken keyifle kıkırdamıştı. "Birlikteyiz. Nişanlandık hatta. Bu bahar da evleniyoruz."

"Bu harika! Çok sevindim, tebrik ederim."

Emir'in gülümsemesi gözlerine kadar ulaştığında, bunu sevinçle karşılaması İlkim için pek şaşırtıcı olmamıştı. Seçil ve Emir'in arası hep iyi olmuştu. Ondan bağımsız, iletişimleri devam etse mutlaka yakın arkadaş olurlardı. Seçil gülümsemesini tebessüme çevirdiğinde gelecek penaltı atışını gole çevirmeyi planladığı belli oluyordu.

"Çok teşekkürler. Sanırım bu konuda birbirimizi anlıyoruz, değil mi? Ben de tebrik ederim, seni ve..."

Didem sanki kendisinden bahsedileceğini hissetmiş gibi sesli bir biçimde bahçe kapısından çıktı. Üzerinde kürke benzeyen şişme bir yelek, ekru renkli altüst triko bir takım ve büyük botlar vardı. Başına da abartılı, tüylü bir şapka takmıştı. Botundan çıkan sesler sebebiyle saniyeler içinde tüm ilgiyi üstüne toplamıştı. Birazdan bir Barbie filmine ışınlanacakmış gibi duruyordu. Bakışları etrafı taradı ve Emir'i bulduğu an onlardan tarafa yöneldi.

"Nişanlını," diye tamamladı Seçil cümlesini. Emir zorlukla gülümsedi ve ona yaklaşan kadına çarpan bakışları kısıldı. Didem hızla gelip koluna girdiğinde Berin çoktan buna katlanamayacakmış gibi göz devirerek eşinin yanına dönmüştü.

"Benden mi bahsediliyor yoksa yanlış mı duydum?"

Seçil yapmacık bir ifadeyle gülümsedi ama bunu öyle bir şekilde yaptı ki senelerce onunla olan İlkim'e bile bir anlığına gerçek bir gülümseme gibi görünmüştü. "Ah evet, ben de tam nişanınızı tebrik ediyordum. Mutluluklar dilerim."

Emir'in bakışları İlkim'e çarpıp duruyorken yüzünün rengi de keyifsizliği sebebiyle solmuş gibiydi. *Seçil'in hanesine, Emir'in keyfini kaçırdığı için bir artı puan.*

Didem küstah bir gülümsemeyle iki kadını birden süzdükten sonra tek elini adamın omzuna doğru atıp büyük tek taşını gözlerine sokar gibi salladı. "Teşekkürler tatlım, darısı sizin başınıza."

Didem'e artı bir puan yazılmalıydı çünkü o yüzüğü böyle korkusuzca taşımak büyük cesaret isterdi.

"İlkim, bir saniye konuşabilir miyiz?" diyerek imdadına yetişen Berin, onu bu andan çekip çıkaracak gerçek kurtarıcısıydı.

İlkim başıyla onaylayıp ona doğru ilerlediğinde, bahçenin diğer yanında kendilerine yer bulmuşlardı. Emir'se arkalarından bir süre onları izledikten sonra yeniden Seçil'e dönüp konuşmaya devam etmeye karar vermişti.

Didem bir süre onların sıkıcı sohbetini dinledikten sonra bakışlarını bahçede gezdirdi ama sıkılmıştı bir kere. Onun için büyük bir tehdit olduğuna inandığı İlkim meselesinden de Berin sayesinde kurtulduğuna göre rahat bir nefes alabilirdi, en azından şimdilik. Emir'den uzaklaşıp içeri girdi ve sesli adımları koridorun diğer ucundaki, alışveriş poşetlerini bıraktıkları odaya doğru ilerledi.

Emir, Seçil'le yaptığı konuşmaya devam etse de aklının bir köşesinde hâlâ İlkim vardı ve oradaki yerini korumaya devam ediyordu. Onun haricindeki her şey değişken olsa da İlkim'in oradaki yeri, belli ki daima sabitti.

Berin birkaç dakika sonra kısa bir anlığına genç kadınla sohbetine ara verdi ve ateşin başındaki eşinin yanına doğru ilerledi. İlkim elindeki kupayı sıkıca kavramış, gülümseyerek giden kadını izlerken Emir bu anın onun için bir fırsat olduğunu düşündü. Adımları oraya yönelirken Seçil'i de ardında bırakmıştı. Ne büyük şanstı ki kadının çalan telefonu aralarındaki sohbeti bölmüş ve önemli olduğu belli olan bir görüşme sebebiyle dikkatini dağıtmıştı.

"İlkim," dedi genç kadının hemen önünde durduğunda. Uzun parmakları kazağının üstünden dirseğine dokunmuştu. İlkim titre-

diğini hissetti ve bunun soğukla uzaktan yakından ilgisi olmadığını biliyordu.

"Sana söyledim," dedi genç kadın ona doğru hafifçe dönerek. "Bu konu hakkında tek kelime dâhi etmeyeceğim Emir Feza. Lütfen, benden uzak dur."

"Neden o gece kapının hemen önünde bu cümleleri kurmadın?" dedi Emir sessiz ama ani bir çıkışla. Sanki bir anda onun da sinir yükselmişti. Buna engel olamamıştı. Kadına doğru hafifçe eğildi. İlkim'in minyon oluşu, aralarındaki belirgin boy farkını açıkça ortaya koyuyordu.

"Neden seni öperken karşılık verdin o zaman bana?" diye kıstırdı onu bu kez. İlkim'in gözlerine çekinmeden baksa da kadın adamın yakıcı bakışlarından kaçmak için fırsat kolluyordu. Nefesleri hızlanırken eli sessizce göğsüne gitti.

"Emir, *lütfen* dedim."

Ne var kiadamın devam edeceği oldukça açıktı. Kaşları çatılmış, burun delikleri genişlemişti. Kadın hemen ileriye baktığında, kimsenin onu kurtaramayacağını gördü. Sessiz ama derin bir nefes alıp verdi. Emir devam etti. Sözleri sert, tepkileriyse acımasızcaydı.

"Neden eskisi gibi sardın kollarını vücuduma İlkim? Neden aradan seneler geçmemiş gibi öptün beni? Neden beni sevmeyi hiç bırakmamış gibi baktı gözlerin gözlerime? Neden... Neden hiç ayrılmamışız gibi hissettirdin bana? Niye en başa döndüm ya ben senden sonra? Söylesene..."

"Emir, ileri gidiyorsun."

"Neden ayrıldın benden, neden uzaklaştırdın kendini? Neden ya, bir cevap vermek bu kadar zor mu?"

Bu İlkim için son noktaydı. Cevabını ezbere bilse de söyleyemeyeceği, kuramayacağı cümleleri ondan isteyen adama işaretparmağını doğrultu ve ucunu göğsüne değdirerek dişlerinin arasından kısık sesle, tane tane konuştu.

"Emir! Konuşmak istemiyorum dedim sana. Beni. Bir daha. Sakın zorlama."

Sinirle arkasını döndü ve birkaç adım attı ancak ayak seslerinden anladığı kadarıyla Emir de onunla yürüyordu. "Bir kez olsun cesur ol İlkim, böyle çekip gidemezsin. Her şeyi cevapsız bırakmaya devam edemezsin!"

Nefesleri giderek sıklaşırken İlkim o an kurabileceği ve içten içe kurmak istediği son cümleyi zorlukla kurdu.

"Gideceğim. Sen de peşimden gelmeyi bırak artık! Rica ediyorum senden... Lütfen."

İlkim diğer tarafa adım atmak için gerilese de Emir önünde bir duvar gibi dikiliyordu. Canı sıkılmıştı ve oldukça sinirlenmişti. Aldığı hızlı nefesler, hissettiği gerginlik ve stresle birleşerek olmaması gereken her şeye dönüştü. Soğuk hava, genç kadının yüzüne acımasızca çarptığında nefesleri sıklaştı. Boğazı sanki olabilecekmiş gibi daha da daraldı, nefes kanallarıysa giderek küçüldü. Soğuk havanın da etkisiyle konuşmaları onu olabileceğinden fazla tetiklemişti. Gözleri çevresini taradığında parmakları boğazlı kazağının içine sızarak boynuna doğru gitti. Tırnakları tenine batarken gözleri çaresizce arkadaşını aradı.

Emir hemen yanında olsa da Seçil çok uzakta gibi görünüyordu. Emir'in hiçbir şeyden haberi yoktu, Seçil ise her şeyi ezbere biliyordu.

Elindeki kupayı sıkıca tutarken diğer yandan da Berin'le konuşuyordu. Ateş diğer tarafta ızgarayla ilgileniyordu ama İlkim'e oldukça uzaklardı. Didem zaten henüz dışarı çıkmamıştı ama genç kadına en yakın kişinin Emir Feza olması biraz sıkıntılıydı. Durumundan haberdar olan tek kişi Seçil olduğundan ve o da bahçenin diğer ucunda durduğundan içindeki huzursuz his yerini koruyordu. Anın etkisiyle bahçe gözlerinde büyüyor ve Seçil her saniye ondan daha da uzaklaşıyormuş gibi hissediyordu.

Nefes almaya çalıştığında boğazına doğru akan havanın yavaş yavaş azaldığını ve nefesinin daraldığını fark etti. Boğazı öyle acıdı ki hareketlerini kontrol etmek bile zorlaştı. Sıklaşan nefesleri hızlandı, hızlandı...

Başlamıştı.

Yanında duran Emir hızlı bir reaksiyon göstererek elini onun beline koyduğunda bir terslik olduğunu anlamış gibiydi. "Sen iyi misin?"

İlkim elini hızla onun koluna sarıp tırnaklarını tenine bastırdığında, konuşabildiği kadar konuşmaya çabaladı ve durumu anlatmaya çalıştı.

"Nefes... Alamıyorum..."

"Ne demek..." dedi Emir kaşlarını çatarak. "Ne demek nefes alamıyorum, İlkim ne oluyor?"

"Seçil..." diye inledi zorlukla, nefes nefeseydi. "İlacım..."

Dudaklarından çıkan kelimeler fazlasıyla kısık sesli ve kesikti. Emir'in seçebildiği tek şey, arkadaşının ismi oldu. Bakışları genç kadının giderek solan yüzüne odaklandığında onun da kanı çekilir gibi oldu. İlkim, dudaklarının arasından çektiği hiçbir nefesin boğazına akmadığını fark ettiğinde telaşı arttı. Bulabildiği o anda, Emir'in elini yakaladı ve tırnaklarını tenine batırdığında adam zorlukla yutkundu. "Seçil!" dedi yüksek sesle. "Seçil, koş!"

Seçil'in bakışları saniyesinde İlkim'e döndüğünde ve durumu fark ettiği anda elindeki kupayı olabilecek en hızlı reaksiyonla Berin'in eline tutuşturdu ve incecik kar tabakasının üstünde izini bırakan hızlı adımlarla arkadaşının yanına koştu. İlkim'le göz göze geldiği an içten içe kendine küfürler etmeye başlamıştı.

Yalnızca bir anlığına, sadece bir anlığına gözünü İlkim'den ayırmıştı.

Hızlıca ilacını düşündü ve arkasından koşarak gelen Ateş ve Berin'e dönerek talimatı verdi. "İlacı var, astım ilacı, kaldığımız odada. Yeşil sırt çantasının önündeki küçük gözde, ona ihtiyacımız var. Hemen."

Berin hızlıca başını salladı ve üzerindeki şalın düşmesini bir an umursamadan koşarak içeriye geçtiğinde eşi de hemen ardından koşmuştu.

Seçil yeniden odağının tamamını İlkim'e verdi ve kollarını onunkilere sardı.

"İlkim? İlkim bana bak, gözlerime bak, bebeğim. Odaklan, odaklan tatlım. Tutun bana."

İlkim nefeslerinin gittikçe azaldığını ve dudaklarının arasından temiz hava giremediğini hissediyordu. Zorlukla almaya çalıştığı nefesler yalnızca hırıltılı iniltilerden, sık soluklar ve derin, çok derin iç çekişlerden ibaretti. Benzi solmaya, her nefes alma çabasında boynundaki damarlar belirginleşmeye devam etti.

"Seçil... Nef-es..."

"Hey, hey. Biliyorum canım. Nefes alamadığını biliyorum. İlacın geliyor. Gözlerime bak, olur mu? Bak, odaklan bana. Şimdi içeriye geçeceğiz, tamam mı? Senden benimle yürümeni istiyorum. Koltuğa geçeceğiz ve birazdan bitecek. Seni iyi edeceğiz. Dinliyorsun beni, değil mi İlkim?"

Emir, Seçil'in onu yürüteceğini anladığında buna izin vermeyeceğini biliyordu. Tek kelime etmesine izin vermeden ona iyice yaklaştı ve eğilerek bir elini İlkim'in bacaklarının altına, diğerini ise sırtına yaslayıp onu kucağına aldı.

"Böyle de olur tabii," diyen Seçil, zihnini toparlamaya çalışırken bir türlü düzgün düşünemiyormuş gibi hissediyordu.

İlkim'den bakışlarını ayırmamalıydı çünkü burada Emir'le karşılaştığında zorlanacağını biliyordu. Arkadaşı ondan rica etmişti. Yardıma ihtiyacı olduğunda destek olmasını istemişti. Aynı zamanda Seçil'in, onun her anını bilen biri olarak böyle bir durum yaşayabileceği ihtimalini düşünmesi gerekirdi.

"Geliyor, ilacın şimdi geliyor. Duyuyor musun beni İlkim, odaklanabilir misin? Göz kontağı kur. Gözlerime bak güzelim, hadi."

Emir kucağındaki İlkim'i bir bebek gibi özenle taşıyarak salondaki L koltuğa yatırdığında Seçil de hemen arkasına oturup arkadaşının başını kucağına çekti. Sert adım sesleriyle merdivenlerden inen Berin, titreyen ellerinde tuttuğu ilacı nihayet, koltukta oturan Seçil'e ulaştırmayı başarmıştı.

Seçil düzgün bir pozisyon aldıktan sonra İlkim'in başını dikkatle tuttu ve ilacı dudaklarına dayadı. İlkim muhtaçlıkla dudaklarına dayanan ilaçtan içine dolu dolu birkaç nefes çekti. Seçil astım spreyini onun için tutmaya devam ederken İlkim'in buz gibi olmuş elleri de onun ellerinin üstünden ilacına sarılmıştı. Sırtını Seçil'in göğsüne

yaslamıştı ve aldığı nefeslerle kendine gelmeye çalışıyordu. Astımı için kullandığı nefes açıcı ilacını birkaç derin nefesle içine çekti. Sakinleşmeye çalıştığı sırada Seçil de kadının dağılan saçlarını sessizce okşuyordu. Bunun gibi kaç tanesiyle baş etmişlerdi ne de olsa.

İlkim derin nefesler alarak kendini toparlamaya başladığında, bedeninde krizin yorgunluğunu net bir şekilde hissediyordu. Halsizleşmişti.

Odada onları izleyen ekibe bakan Seçil buruk bir ifadeyle gülümsediğinde, Berin'in dolan gözlerini görmüş, ardından sessiz bir iç çekişle nefesini geri bırakmıştı. "Anlatacağım ama önce..."

Parmakları İlkim'in saçlarının kıyısında gezinirken genç kadın uyku ile uyanıklık arasındaki o yerde geziniyormuş gibi görünüyordu. Dudaklarını birbirine bastıran Seçil onun güçsüz ellerinin arasına çektiği astım spreyini sıkıca tutup avucunun içine aldı. "Onu odasına taşımama yardım eder misiniz?" diye sordu kısık bir sesle.

Emir kanının çekildiğini hissediyordu ama tek kelime etmeden onlara yaklaştı ve İlkim'i yeniden kollarının arasına aldı. Merdivenleri çıkmaya başlarken genç kadının uyku mahmurluğuyla kendini ona yaslaması ve bunca yıldır üzerindeki etkisinin bir gram bile azalmadığını fark etmesi, bedeninin baştan aşağıya titremesine sebep oldu. Burnunu saçlarına yaslayıp onun kokusundan korku dolu, derin bir nefes almak bile yetmemişti adama.

Bütün bunlara ve bir krize sebep olduğuna mı üzülmeliydi, yoksa senelerdir sevdiği kadının bu şekilde bir hastalıkla mücadele ettiğinden haberinin dâhi olmamasına mı yanmalıydı canı?

Bilemiyordu.

Bildiği tek şey, kollarında uzanan genç kadını gerekirse tüm dünyadan korumak istediğini haykıran gerçekti.

İlkim'in odasının açık kapısından içeriye daldı ve onu büyük yatağın içine bıraktı. Ardından Seçil gelip üstünü örttükten bir süre sonra birlikte dışarı çıktılar ama adamın zihninde onlarca soru dönüp dolaşıyordu. Hepsine bir cevap almak istiyordu ama soracak cesareti de kendisinde bulamıyordu.

Yeniden salona indiklerinde, Didem hâlâ ortalıklarda görünmese de Berin ve Ateş endişeyle ikiliyi bekliyordu.

Seçil sessiz bir şekilde az önce astım krizini dindirdiği arkadaşını yatırdıkları koltuğa yerleşti ve ellerini birbirine bağladı. Berin ve Ateş ikili koltuğa yerleşmişlerdi, Emir de hemen çaprazındaydı. Hepsi endişeyle kavrulmuş gibiydi ve içlerindeki sıkıntı giderek artıyordu. Genç kadın onların ufak da olsa bir açıklamayı hak ettiklerini biliyordu, üstelik İlkim de şu an burada olsa aynını yapardı. Seçil konuşmaya başlayacağı sırada ondan önce davranan, içinde biriken endişeyle kendini yiyip bitiren Emir oldu.

"Tam olarak... Ne zaman başladı bu krizler?"

"Altı sene önce," dedi Seçil çekinerek. Emir'in duyduğu sayı, zihnindeki en büyük boşluğa yerleşti ve yaşadığı farkındalıkla ona baktı. Gözleri kısıldı.

"Biz... Birlikteyken?"

Seçil sessizce başını salladı.

"Ayrılmadan hemen hemen bir ay kadar önce."

Ellerini birbirine dolayıp parmaklarıyla oynamaya başladı. Ne söylese bilmiyordu ama en azından biraz bilgi sahibi olmalarına sıcak bakıyordu. Hepsinin gözlerinden okunan endişeyi, bir daha yaşanmaması adına her şeyi yapabileceklerini hisseder gibiydi.

"İlkim yaşadığı nefes sıkıntısından dolayı zaten bir süredir tedirgindi. Annesine anlattığı an Fulya teyze anladı. Çünkü İlkim'in teyzesi de senelerdir astım hastasıydı ve ilaçlar sayesinde normal bir şekilde yaşamını sürdürüyordu. Başka bir sorunu da yoktu. Fulya teyze bu yüzden uyarmıştı onu. Annesi yani İlkim'in."

Berin ve Ateş için yapılan tek cümlelik açıklama kısa bir baş onayı aldığında devam etti.

"Kronik astımı var İlkim'in ama sık sık kriz yaşamaz. Çok dikkatlidir çünkü. Evinde bile toz barındıran tek eşyası yoktur. Halısından perdesine kadar büyük özenle seçmiştir. Sigara zaten içmez, içilen ortamlarda da hiç bulunmaz. Ben bile buluşacağımız zaman birkaç gün önceden içmemeye başlardım, nefesimden dâhi rahatsız olmasını engellemek için. Sonra da onun sağlığı için bıraktım."

İç çeker gibi derin bir nefes alıp verdi. "Evcil hayvanı yok. Yediğine içtiğine, kullandığı eşyalara kadar çok dikkat eder İlkim. Kendisine de. Böyle şiddetlisi ilk kez oluyor."

"Niye bu kadar şiddetliydi peki, ne bileyim, onu tetikleyen durumları ortadan kaldırabilir miyiz? Ne yapabiliriz İlkim için?" diyen kişi Berin'di. Gözlerinde hâlâ endişe kırıntıları geziniyordu ve elini tutan Ateş'in yüzüne de aynı ifadeyle bakıyordu. Adam, eşinin elini sıkıca sararken tüm ilgileri Seçil'in üstündeydi.

Konuşmayan tek kişi Emir'di.

"Çok tatlısınız ama sizlik bir durum olduğunu sanmıyorum. Zaten sağlığını tehlikeye sokacağını düşündüğü yerlere gitmez İlkim. Genelde hava değişikliklerinde yaşıyoruz böyle ufak çaplı krizleri, bazen de mevsim geçişlerinde. Burada... Tahminimce soğuk ve kuru hava etkilemiştir onu. Aynı zamanda şu sıralar üstünde ilgilendiğiniz projeden dolayı biraz stres ve gerginlik de var. Hepsi üst üste gelince biraz daralmış olmalı. Dinlensin, hiçbir şeyi kalmaz."

Başını çevirip gözlerindeki sıkıntıyı açıkça gördüğü Emir'e baktı.

"Kimsenin kendini suçlayacağı bir durum yok. Astım krizine sebep olanlar sizler değilsiniz," dedi net bir sesle. Hepsine söylüyordu ama asıl anlatmak istediği kişi Emir'di. Kendini suçladığını adı gibi biliyordu. Dudaklarını hafifçe yalayıp kısık sesiyle devam etti.

"İlkim böyle durumlarla hayatı boyunca karşılaştı. Zamanla kontrol etmeyi ve bununla yaşamayı öğrendi. Zaten hayatındaki her şeye karşı fazla temkinli biri oldu geçen bu zamanda. Sağlığı söz konusu olduğunda, kimseyi işin içine karıştırmak istemez. Bahsetmeyi ve dile getirmeyi sevmez. Bu yüzden de gelip gittiği yerler bile sınırlıdır onun. Temizliğine emin olmadığı hiçbir yere adımını atmaz."

Berin dolu gözleriyle başını iki yana salladı. "Onu buraya kadar zorla sürükledim. Resmen tetikledim krizini. Kendime inanamıyorum." Sesi birazdan ağlamaya başlayacakmış gibi kırıktı.

"Berin, lütfen. Tekrar söylüyorum bu krizin sebebi siz değilsiniz. Hiçbirimiz değiliz. Sadece... Belki ben biraz daha erken fark etseydim şiddetlenmesini önleyebilirdim, o kadar. Yine de yaşanacak krizleri engelleyemeyiz. Olacak olanın önüne geçemeyiz. Hiçbirimiz..."

Seçil gözlerini çevresindekilerde gezdirdi ve sessizce ayağa kalktı. Berin, Ateş ve Emir de onu takip ederek ayağa kalktığında ellerini bacaklarına sürttü. "Ben İlkim'in yanına çıkayım. Hem... İçmesi gereken birkaç ilaç var, uyandığında onları içmesine yardımcı olurum. Akşam yemeğinde burada buluşuruz, olur mu? Lütfen, siz de kendinizi yıpratmayın."

Burada suçlanması gereken bir kişi varsa o da Seçil'di. İlkim'in belirtilerini en iyi bilen ve ona destek olması gereken oydu. Krizi daha erken fark edip şiddetlenmesini önleyebilir ve en azından arkadaşının bunu daha rahat bir şekilde geçirmesini sağlayabilirdi.

Yapamamıştı.

Sessiz adımlarla önce odaya giden merdivenleri adımladı. Ardından aralık bıraktığı kapıyı açıp içeri, arkadaşının yanına girdi. İlkim, dakikalar önce şiddetli bir astım krizinden çıkan kendisi değilmiş gibi huzurla uyuyordu. Narin bedeninin böyle zorluklarla sınandığını bilmek kız kardeşi gibi sevdiği kadının canını öyle çok yakıyordu ki...

Seçil bunların biraz olsun azalmasını sağlayabilseydi, sırtındaki yükün birazını bile alabilseydi çok daha iyi hissedecekti. Ne yazık ki İlkim, bütün zorlukları kendi başına üstlenmek ve acılarının hepsini, yalnız aşmak zorundaydı. Seçil ona sadece destek olmakla yetinebilirdi, o kadar.

Arkadaşının yanına dikkatlice uzandıktan sonra yumuşacık saçlarında parmaklarını gezdirdi. Sessizdi, iyi hissetmiyordu ama İlkim başını kaldırıp küçücük gülümsediği an kendine geleceğini biliyordu.

Kaç dakika o halde uzanıp İlkim'in nefes sesini dinlediğini bilemedi. Kızıl saçlarını bir örüp bir açarken en ufak anını dâhi kaçırmamak adına gözlerini yatakta uzanan kadından ayırmıyordu. Ne de olsa, yeterince zor bir öğleden sonra geçirmişti.

Odanın önünden gelen sesleri duyana kadar da öylece kaldı. Tıkırtıya benzer sesleri algıladığında bakışları kapının dibindeki boşluğa düştü. Sessiz adımların gölgesi aynı sessizliği korumaya çalışıyordu ama dışarıda içi içini yiyen biri olduğu belliydi. Seçil yavaşça yataktan kalktı, İlkim uyumaya devam ederken ona hissettirmemeye çalışarak kapıyı açtı ve sessizce odadan çıktı.

"Emir?" diye mırıldandı karşısında elleri ceplerinde duran adamı görünce. Sıkıntılı bir halde gibiydi. Adam boğazını sessizce temizleyip zihnini kurcalayan sorulardan ilkini sordu.

"Uyuyor mu hâlâ?"

"Evet, krizin şiddetinden dolayı yorgun düşmüş olmalı. Bebek gibi uyuyor."

İlkim uyusa da Emir sanki bir daha asla uyumayacakmış gibi duruyordu. Seçil odanın kapısını kapatıp kollarını birbirine bağladıktan sonra kısık sesle sordu.

"Sen iyi misin bu arada? Bir sorun mu var?"

"Var," dedi Emir Feza sesli bir iç çekişle birlikte. "Ama bir değil, birden fazla sorun var Seçil. Seninle... Biraz konuşabilmemiz mümkün mü? Ben bu işin içinden bir türlü çıkamıyorum da çünkü."

Seçil önce kısa bir anlığına sessizliğini korusa da ardından başını sallamıştı. "Konuşalım. Konuşalım ama..." Bakışları odanın kapısına değdi ve ellerini ceplerine soktu. "Fazla uzaklaşmasak olur mu? Yakınlarda olsam çok iyi olur."

"Elbette," diye mırıldandıktan sonra merdivenlere doğru ilerledi ve merdivenin en üst basamağına oturdu. Seçil'in yanına yerleşmesini beklerken zihnini toparlamaya çalışıyordu. Oldukça karışmıştı ve bir türlü doğru düzgün düşünemez hale gelmişti.

"Dinliyorum seni," dedi Seçil yarısı örülü kalan tutamları farkında olmadan kulağının arkasına sıkıştırarak.

"Ben ne kadar çabalarsam çabalayayım bir şeyleri yakalayamıyorum. Hatta çoğu şeyi de kaçırıyorum sanırım. Bütün bunların..." Sesli bir nefes alıp verdi. "Hastalığın ve krizlerin... Biz birlikteyken başladığını söylüyorsun. Peki neden? İlkim neden bütün bu olanlardan bana hiç bahsetmedi Seçil? Gerçekten... O kadar mı sevmedi beni? O kadar mı nefret etti benden?"

Seçil'in bakışları tırnaklarına düştüğünde Emir'le göz göze gelmemek adına büyük çaba sarf ediyordu. Bütün bunları düşünmekte ne kadar haklı olsa da olayın hiç de düşündüğü gibi olmadığını bilmemesi durumu fazlasıyla zorlaştırıyordu. Hiçbirini anlatmanın Seçil'e düşmeyeceği ise oldukça açıktı.

"Sana yemin ederim ki artık kafamı toparlayamıyorum. Bir gün iyi, bir gün çok kötüyüz. Anlayamıyorum, biz... Biz dengeyi bir türlü tutturamıyoruz. Arkadaş kalamıyoruz, birlikte zaten olamıyoruz. Ben ne yapmalıyım bilmiyorum artık. İlkim'e ulaşmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kaç adım atarsam atayım bir o kadar geriye gidiyorum sanki."

"Emir bak," diye mırıldandığında adamın gözlerindeki bakış onu bile üzmüştü. İlkim şu an burada olsa ne yapardı diye düşünmeden edemedi. Bir süre söyleyeceklerini kendi zihninde tarttı. Artık çoğu şey açıkça ortadaydı, en azından bu kadarını anlatmayı Emir'e borçluydu genç kadın. Sessizce dudaklarını birbirine bastırıp ona baktığında sözcüklerinde kesin ifadeler vardı.

"Aranızdaki ilişkiye karışmak ya da laf söylemek bana düşmez ama geri kalan kısmı öğrenmeye hakkın olduğunu biliyorum. Bütün bunlara cevap vermek istesem de bu da benim verebileceğim bir karar değil. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Sadece, adım kadar iyi biliyorum ki İlkim seninleyken gerçekten mutluydu. Sen onun hayatının neşe kaynağıydın. Telefonda bana sensiz bir anını anlattığını hatırlamıyorum... Neden ayrıldığınızı ya da onu bu kararı almaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Bana hiç anlatmadı. Tek istediği, o senin hayatından çıktıktan sonra bile iyi olduğunu bilmek ve hayatına mutlu bir şekilde devam edebildiğini görmekti ki şu anda da yaptığın bu, değil mi? Nişanlısın, yakında evleneceksin."

"Seçil ben..."

Seçil başını hızlıca iki yana salladı ve elini aralarında kaldırıp adamı durdurdu.

"Bana açıklama yap diye anlatmıyorum bunu. Ha yok, eğer illa yapacağım diyorsan da o açıklamayı yapacağın kişi ben değilim, Emir. Ben iyi olmanızı istiyorum, arkadaş kalın ve birbirinize daha fazla zarar vermeyin istiyorum. Şu birkaç gündür birbirinizi itmekten başka hiçbir şey yapmadınız resmen. Bu durumun ikinizi de ne kadar yıprattığını göremiyor musun?"

Bakışları kapıya dönüp İlkim'den gelebilecek en ufak ses ve hareketi kollamaya devam ederken Emir'in cümleleri dile geldi.

"Seçil ben çabalamıyor muyum zannediyorsun? Ya beni görsün, benimle konuşsun diye elimden geleni yapıyorum ama sanki seneler önce aynı evde yaşadığım o genç kız gitmiş ve yerine, bana düşman kesilmiş bir kadın gelmiş. Ben ulaşamıyorum İlkim'e, izin vermiyor. Yıktığım bir duvarın ardında yenisi var. Beni içeri almıyor."

Seçil bunları zaten biliyordu ama daha fazlasını anlatmaya hakkı olmadığından da emindi. O yüzden aklındaki son cümleleri de söyleyip arkadaşının yanına dönmeye karar verdi.

"Dinle Emir Feza, İlkim'in seninle olduğu süreçte bunları sana anlatmamasının özel bir sebebi yok. Bunun seni sevmemesiyle ilgili olduğunu falan düşünme. Bütün o semptomlar ve yaşadıklarının hepsi, çok çok kısa süre içinde ve aniden gelişti. Sen zaten büro ve adliye arası mekik dokuyordun, yeterince yoğundun. İlkim seni her şeyin dışında tutmak falan istemedi yani. Eminim anlatsa her şeyi bırakır onun yanında dururdun."

"Elbette dururdum," dedi Emir Feza kesin bir dille. Sanki bu bir ihtimal bile değildi onun için. Olması gerekendi. "O benim için geriye kalan her şeyden ve herkesten çok daha değerliydi."

"İşte sebebi bu. İlkim de bunu fazlasıyla iyi biliyordu. Bu yüzden de seni ve zihnini böyle şeylerle meşgul etmek istemedi. Zaten çok yoruluyordun. İlkim'in bu süreçte yapması gereken tek şey de biraz dikkat etmek ve ilaçlarını düzenli olarak almaktı."

"Ne zaman oldu peki bütün bunlar? Beni... Beni yeni yıla girmeden hemen önce terk etmişti. O yılın son haftasıydı."

"Kronik astımı olduğunu da aynı yılın kasım ayının sonlarına doğru öğrenmişti yanlış hatırlamıyorsam. O ayın son, aralık ayının ilk haftası gibi. Siz ayrılmadan öncesi yani."

"Yine de anlamıyorum ben Seçil. Onca zaman neden sakladı bunları benden, neden tek kelime bile etmedi? Neden bana hiçbir şey söylemedi? Nasıl fark edemedim?"

Seçil ellerini dizlerine yasladı ve ayağa kalkmak için hazırlandı. "Bu noktadan sonrası beni aşıyor ne yazık ki. Üzgünüm Emir,

cevapları yalnızca İlkim sana onları vermek istediğinde alabilirsin. Bunca sene anlatmadığını biliyorum, bundan sonra da konuşacağını hiç zannetmiyorum. Bence... Bence sen de hayatına bakmalısın, nişanlını sevdiğin çok belli."

Seçil gözleriyle merdivenin alt ucunu işaret ettiğinde Didem'in ta kendisini, onları dinlerken görmeleri kaçınılmaz olmuştu. Kadın tek kelime daha etmeden Emir'in yanından kalktı ve omzunu sessizce sıvazladı. Ardından yeniden odaya, İlkim'in yanına döndü.

Emir ise kafa karışıklıkları ve dengesini kaybetmiş bir salıncağın, sert esen rüzgârda oradan oraya savruluşu gibi dağılmış bir halde yalnız başına kalmıştı.

Sessizlik...

Üç heceye sığabilecek kadar kısa da olsa, bazen öyle uzun sürerdi ki kendinizi ne zaman içinde bulduğunuza inanamazdınız.

Akşam yemeğinde, masanın etrafında otururken kimse konuşmuyordu. Koskoca masanın çevresinde duyulan tek şey, çatal ve bıçakların tabağa sürtünmesiyle ortaya çıkan seslerdi.

Didem birkaç kez konuşmaya çalışsa da her türlü girişimi karşılıksız kalınca o da yemeğine odaklanmıştı. İlkim'e küçük, etkisiz bir geçmiş olsun diledikten sonra sıkılıp doyduğunu söyleyerek masadan kalkmıştı. Henüz üstünden yalnızca birkaç dakika geçmişti.

İlkim iyiydi. Hatta birkaç saat önce bir kriz geçirmemiş kadar iyiydi. Kimseye kendini suçlu hissettirmek istemese de yaşananları bir türlü aşamadıklarını hissediyor gibiydi.

Kısa bir an bekleyip boğazını temizledi ve dikkatleri üzerine toparladı. Herkes ona baktığında çatalını tabağının kenarına bırakıp sandalyesinde geriye yaslandı. Yüzünde minik, mahcup bir gülümseme vardı.

"Öğleden sonra yaşadığımız durumla ilgili birkaç şey söylemek istiyorum izninizle. Seçil bahsetmiş zaten ama..."

Ateş ve Berin önce birbirlerine baktılar, ardından kısa bir süre içinde önlerindeki tabakları ileri itip genç kadına döndüler. Seçil zaten elini çoktan İlkim'in bacağına koyup sessizce gülümsemişti.

Onun için olağan bir krizdi ve İlkim'in rahatsız hissetmesini istemiyordu. Emir'in tüm dikkati ise zaten yemeğin en başından beri yalnızca İlkim'deydi. Her hareketini gözlemeye yemin etmiş gibiydi.

"Benim için endişelendiğinizi anlıyorum ancak kendinizi bu kadar diken üstünde hissetmenize gerek yok. Ben iyiyim."

Berin kucağındaki peçeteyi toparlayıp pişmanlık dolu bakışlarıyla genç kadına baktığında, boğazına toparlanıp bir yumru oluşturan hissi gidermek fazlasıyla zordu. Derin bir nefes alıp ellerini masanın üstüne koydu ve hafifçe gülümsemeye çalıştı.

"İlkim... Gerçekten iyi olmanı her şeyden çok istiyorum, hepimiz istiyoruz. Sadece," diye mırıldanarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni buraya kadar sürüklediğim için gerçekten kötü hissediyorum. Buraya gelmeni çok istediğim için seni fazla zorladım. Seçil'in söylediğine göre sadece benim yüzümden değil ama kendimi suçlu hissetmeme engel olamıyorum. Tetiklenme sebebin bu oldu sonuçta."

"Hepiniz böyle mi düşünüyorsunuz? O yüzden mi böylesiniz?"

Gözleri onların üzerinde gezindiğinde, Berin geriye yaslandı. Ateş, Berin'e doğru baktığında Emir gözlerini yalnızca İlkim'e dikmişti. Hepsi bir yandan onu, bir yandan da belli belirsiz dokundukları tabakları izlemeye devam ediyordu.

"Berin, hiç öyle şey olur mu? Evet, gelmemeyi de düşündüm ama burada olmayı seçen bendim. Yeni arkadaşımla, arkadaşlarımla vakit geçirmek ve onları daha yakından tanımak istedim."

Berin gülümsediğinde yüzünde samimi bir ifade belirmişti. Gözlerinde o buruk ifade yerini korusa da yavaş yavaş düzelecekti.

"Bir astım krizine şahit olmanın kolay bir şey olmadığını biliyorum. Sizi korkuttuğum için çok üzgünüm. Ama geçti gitti işte. Çok fazla tetikleyici bir araya geldi son zamanlarda ve en sonunda bedenim bana tepki verdi. Kriz patladı. Başka hiçbir şey yok, gerçekten. Hastalığım genetik. Size bağlı değil. Bana destek olmaktan başka yaptığınız bir şey yok. Aksine burada olduğum için mutluyum."

Bakışları bu kez Emir'den tarafa döndü. Yemeğin başından bu yana göz göze gelmemişlerdi ve Emir, gözlerine çarpan kahve küreleri

hissettiğinde olduğu yerde doğruldu. Birkaç saniye bakıştılar, ardından İlkim konuşurken aynı anda üçüyle de göz teması kurarak cümlelerine başladı. Her ne kadar cümleler ortaya olsa da Emir'in de bunları anlaması için büyük bir özen gösteriyordu. Ona sürekli değen bakışları da bunun en bariz göstergesiydi.

"Ben... Bugünü mahvetmek istemiyorum. Aksine hepinizin bu güzel günün ve harika yemeklerin tadını çıkarmanızı istiyorum. Lütfen, bu krizi hiç yaşanmamış sayabilir miyiz? Geçti, gitti. Ne ilkti ne de son. Ben alıştım, umarım bu sizin için de sorun olmaz."

"Olur mu öyle şey," dedi Ateş. Farkında olmadan kaşları çatılmıştı. "Bizim için sorun olacak tek şey senin kötü olman. İyi olduğun sürece biz de iyiyiz güzellik."

İlkim minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi masaya koyduğu ellerine doğru eğilerek. "Emin olun ben çok iyiyim. Konuşmak istediğim asıl şey de bu değil, masadaki yemeklerin lezizliği. Her şey inanılmaz olmuş. Ellerinize sağlık."

"Kesinlikle," diye onayladı Seçil. "Uzun zamandır bu kadar güzel şeyler yememiştim. Son bir aydır otel yemekleriyle beslendiğimi de düşünürsek cennete düşmüş gibiyim."

"Gerçekten mi?" diye gülümsedi Berin. Elini göğsüne götürüp oraya bastırmıştı. Ateş elini onun beline sarıp hafifçe kendine çektiğinde, bakışları kadına tutunmuş olsa da masadaki herkesle konuşuyordu.

"Evde bir yardımcımız var çünkü genelde günümüzün büyük bir çoğunluğu şirkette geçiyor. Yemekleri de bu yüzden onun elinden yiyoruz ama mutfakta çok iyidir benim karım. Bazen sırf bana yemek yapabilsin diye onu işten alıp buraya kaçırıyorum. Elinin değdiği her şeyi güzelleştiriyor."

Ateş'in sözleri bitince Berin'in yanağına küçücük bir öpücük bıraktı ve gülümsedi.

"Ateş abartıyor tabii ama yemekleri beğenmenize çok sevindim. Ben daha çok yemek sonu için heyecanlıydım aslında. Fazla gecikmeden getireyim."

Berin hafifçe ayaklandığında Ateş de onunla birlikte masayı toplamak için hareketlendi. Seçil de tabakları kaldırmak için yardıma giriştiğinde ayaklanmaya çalışan İlkim'i omzundan tutup durdurmuştu. "Orada dur bakalım, kovboy. Sen oturuyorsun, ben yardım ediyorum. Hatta Emir," dedi başını kaldırarak. "İlkim'i de alıp salona geçebilir misin? Biz de buraları toparlayıp size katılırız."

Emir başını sallayıp masadan kalktı ve önden yürüyen İlkim'in ardına takıldı. İlkim'in Seçil'e attığı bakışlar, elbette arkadaşının pek umurunda olmamıştı.

Salona geçerek büyük koltuğun üzerine yerleştiklerinde İlkim bir köşede, Emir de biraz ilerisindeydi.

"Özür dilerim," dedi Emir aralarındaki gergin ve rahatsız edici sessizliği bozarak. İlkim bakışlarını ona çevirdiğinde ne için özür dilediğini soramadan adamın devam edeceğini anladı.

"O zaman bile nelerle savaştığını göremediğim için özür dilerim, İlkim. Belki konuşmam bile seni rahatsız ediyordur şu an ama ne yazık ki ben bugünü, yaşananları uzun bir süre atlatabileceğimi sanmıyorum."

"Emir saçmalama," dedi İlkim ona doğru dönerek. Koltukta ona biraz yaklaşıp eğdiği başıyla gözlerine bakmaya çalıştı.

"Neden özür diliyorsun? Sana söylemediğim için ben özür dilemeliyim belki de ama sen... Sen özür dileyecek son insan bile değilsin. O yüzden kendini yıpratma, senin yüzünden astım hastası olmadım."

Emir bakışlarını kaldırdığında dolan gözlerini fark etmemek imkânsızdı. İlkim acıyla kavrulan bakışlarına baktığında ona biraz daha yaklaşıp elini dizine koydu. "Lütfen, yapma böyle. Elinden gelse kendi sağlığını çıkarıp bana verebilecekmişsin gibi bakma bana. İyiyim ben."

"Keşke böyle bir imkânım olsaydı. Bunu yapardım."

"Biliyorum," dedi İlkim sessizce. Gülümsedi küçücük. Gerçekten de bunun doğru olduğunu çok iyi biliyordu.

"Bilseydim... Bilseydim her şey çok farklı olurdu İlkim. Çok daha farklı olurdu."

"Biliyorum," dedi yeniden. Söyleyebildiği tek şey buydu.

Emir bu kez bakabileceği en derin ifadeyle ona baktığında İlkim sessiz bir gülümseme sundu. Onun da gözlerinde aynı ifade vardı. Gerçekten her şeyin çok farklı olabileceğini biliyormuş gibiydi. Hatta *gibi* cümleye oldukça fazlaydı.

"Emir bak, bu belki çok bencil bir istek, belki de çok aptalca gelecek sana. Ben... Bir daha eskisi gibi olamayacağımızı biliyorum. Yani," Boğazını temizledi. "Anladın işte."

İlkim dudaklarını dişlerken sesindeki endişe yerine iyice yayıldı. Parmaklarını birbirine sarıp tırnaklarıyla oynamaya başladı.

"Ama madem sürekli bir arada olacağız, bunu kabullenmek zorundayız. Her yan yana geldiğimizde kavga edersek hiçbir şeyi halledemeyiz. Ben aramızın sürekli kötü olmasını istemiyorum artık. Birbirimizin hayatındaki varlığımıza alışmalıyız."

"Bunu ben de istemiyorum. Kavga etmeyi, tartışmayı... Ben... Bilmiyorum İlkim. Yine de bana soracak olursan, asıl seni yeniden kaybetmeyi göze alamayacak kadar bencil olan benim."

İlkim ışık saçan bir gülümsemeyle ona baktı ve ellerini iki yana açtı. Sanki krizden sonra daha pozitif, sakin bir bakış açısı kazanmıştı. "O zaman iyi miyiz?" diye sordu tatlı bir sesle.

Emir başını salladı ve dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrılırken ona baktı.

"İyiyiz, biz hep iyiyiz."

Ardından kollarını ona uzatan kadına yaklaştı ve sarıldı. Bu bile kadının hayatının hiçbir yerinde olmamasından iyiydi. Şimdilik bununla yetinecekti.

"Hadi herkes buraya gelsin, daha doğum günü çocuğu için kesmemiz gereken bir pasta var!"

Berin'in keyifli sesi aralarında yankılandığında birbirini saran kolları yavaşça ayrıldı. "Ee, kutlama vakti geldi demek."

"Hayattaki yirmi sekizinci yılını bitirmek hiç de kolay değil. Yine de... Kutlanmaya değer mi bilemiyorum."

"Değer," dedi İlkim. Gözlerinde bir şeyler parıldadı. "Emin ol. Yaşamak her zaman kutlanmaya değer," dedi güven veren bir sesle.

"O zaman önden buyurun İlkim Hanım," dedi Emir koltuktan kalkıp elini öne doğru uzatarak. İlkim gülerek önünden geçti ve odanın diğer ucuna, yemek masasının bulunduğu tarafa ilerledi. İlkim'in söylediklerini sorgulamaksa o an aklına bile gelmemişti.

"İyi ki doğdun, iyi ki doğdun. Mutlu yıllar sana!"

Ardından gelen bilindik, klasik bir doğum günü sahnesiydi. Emir eğilip pastanın üzerindeki uzun mumları üfleyerek söndüreceği sırada onu durduran Berin, hızlı bir dilek tutmasını istedi. Emir kocaman bir gülümsemeyle gözlerini önce ona ve Ateş'e değdirdi. Ardından da onların hemen yanında duran İlkim'e saniyelik, belli belirsiz bir bakış attı ve kısa bir an bekleyip dileğini dilemek için gözlerini kapadı.

Kimse ne dilediğini bilmiyor olsa da Emir'in varlığını alkışlarla kutladılar.

"İyi ki doğdun kardeşim," diyerek sarılan ilk kişi Ateş oldu. Ardından Berin, memnuniyetle onun arkasındaki yerini aldı. Eğer yanlış görmediyse Berin, sırf Didem'den önce sarılabilmek için Ateş'i hafifçe Emir'e doğru itmişti. Pek tabii bu bir yanılsama da olabilirdi.

Didem Emir'in yanağına sesli bir öpücük kondurduktan sonra sonunda sıra İlkim'e gelebilmişti. Seçil küçük bir sarılmayla kutlayıp üst kata çıkıp İlkim'in ve kendisinin hediyelerini getirmeye gitmek için izin istemişti.

Her doğum gününü çevrelerinde onlarca insan olmasına rağmen yapayalnız geçiren iki kalp, bunca senenin ardından karşı karşıyaydı. Yan yanalardı. İlkim, ona dair kaybettiği altı seneyi hatırlamak için fazla oyalanmadı. Hiçbirini unutmuş sayılmazdı.

Ona doğru yaklaşan ve ilk hamleyi yapan Emir oldu. Bir adım atıp kadını kollarına çekmeye yeltendi. Nazik bir biçimde sarıldıklarında, hiç kimse görmese de gözlerini kapatıp kadını sıkıca saran Emir'den başkası değildi. Az öncekinden daha farklı, yılların hissini taşıyan bir kucaklamaydı. Altı seneyi geçirmek ister gibiydi ama ikisi de bunun mümkün olmadığını biliyordu.

"Mutlu yıllar Feza," dedi kısık, sadece onun duyabileceği bir sesle. "İyi ki doğdun." Onu tanıdığı için mutlu olduğunu, hayatı boyunca

bir daha asla onun gibi biriyle tanışamayacağını söylemedi. İçinden geçen onlarca farklı cümleyi de gizlediği gibi.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Emir onu. Doğup böyle bir kadını tanıma şansına sahip olduğu için mutlu olduğunu dile getirmedi.

Merdivenlerden gelen Seçil'in sesini duydukları anda ayrıldılar. Odanın içinde ağırlaşan hava, Berin'in neşeli sesiyle normale döndü.

"Hadi bakalım siz yerleşin, hediyeleri açmaya başlayın. Biz de o sırada Ateş'le pastayı dilimleriz."

Berin ve Ateş birbirini takip eden adımlarını mutfağa çevirip tabak ve çatallarla geri döndüklerinde masanın çevresi yeniden dolmuştu.

Emir sırayla hediyelerini açmaya başladığında dışarıda hava gerçekten kararmıştı ve akşam olduğunu belli ediyordu. Genelde soğuk hava ve bulutlar yerlerine yerleştirdiğinde gök fazlasıyla erken kararırdı. Bu gece de onlardan biriydi.

Ateş en yakın dostuna özel tasarım ve üretim olan, üstünde adının yazdığı bir dolma kalem almıştı. Didem nişanlısına özel bir çakmak tasarlatmıştı ve Seçil de fazla abartıya kaçmamak adına bir kravat iğnesi almayı tercih etmişti.

İlk açılanlar Ateş ve Berin'in hediyeleri olunca İlkim, bu genç kadını neden sevdiğini bir kez daha anladı. Çünkü o da aynı kendisi gibi düşünerek adam için anlamı olan bir hediye almıştı. Berin'in uzattığı paketin içinden Emir'in favori kitaplarından birinin özel baskısı vardı.

İlkim bu kitabı hatırlıyordu çünkü zamanında birlikte uyudukları yatağın başındaki komodinin üzerinde daima bu kitap oluyordu. 22/11/63'ün* özel baskılı sert kapağıyla, Emir'in ellerinde tuttuğu kitap onun için ayrı bir önem taşıyordu.

Emir ellerinde tuttuğu hediyesiyle Berin'e baktığı anda duyduğu minnetin ve sevginin aynısının kadından da geldiğini görüyordu.

* Jake Epping isimli ana karakterin, arkadaşı Al'ın restoranındaki kilerin açıldığı tavşan deliğini kullanarak 1958'e gitmesiyle başlayan hikâye; Jake'in Al'ın ona bıraktığı sahte kimlik ile George Amberson olarak JFK suikastını durdurmaya gidişiyle başlar. Ancak önünde daha 5 sene vardır ve 5 sene içerisinde Jake, 2 kişinin hayatını tamamen değiştirir. JFK suikastına kadar Jodie kasabasında bir okulda yarı zamanlı öğretmenliğe başlar ve burada hayatının aşkı Sadie ile tanışır. 1963 senesinin ortalarına kadar inişli çıkışlı bir aşk yaşarlar.

Kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldığı arkadaşına defalarca teşekkür ederken bunu anlamamak imkânsız olurdu.

Sonunda sıra genç kadına geldiğinde ellerindeki büyük kâğıt paketi adama uzattı. Ateş bu sırada pasta servisine başlamak için Berin'in yanına geçmişti. Onlar çikolatalı, karamelli pastayı dilimlerken Emir hediye paketini yüzündeki gerçek bir gülümsemeyle açıyordu.

*Simple Minds** isimli grubun *Once Upon A Time*** albümünün bir versiyonu paketten çıkarken beklentiyle ona baktı genç kadın. Kâğıt söküldü, plak ortaya çıktı.

Bu albümün onun için özel bir tarafı vardı. Albümün içinde, *The Breakfast Club**** filminin unutulmaz şarkısı *Forget About Me* yer alıyordu. Birlikte yaşadıkları zaman, Emir'in en sevdiği ve sürekli açıp izledikleri film aklına geldiğinde alabileceği en iyi hediye bu gibi görünmüştü. Klasik olmasındansa, hediyesinin özel bir anlam taşımasını istemişti.

Emir sonunda paketi açıp albümün kapağını gördüğünde gözleri irice açıldı ve bakışları ağır çekimde İlkim'e doğru döndü. Genç kadın sessizce kaşlarını kaldırıp indirdi ve küçük bir gülümsemeyle ona baktı.

"Hayır..." dedi önce.

Kıkırdadı İlkim. Seveceğini biliyordu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Nereden buldun bunu? Bu albüm 1985'te çıkmıştı. Satışı yok."

Omuzlarını hafifçe silkip keyifli bir ifadeyle ona baktı. "Doğru yerlerde, doğru insanlarla iletişim kurdum diyelim. *The Breakfast Club* hayranı olan birkaç kişiyi tanıyorum."

Evet tanıyordu, o kişi İlkim'in babasıydı.

"Nasıl? Kim?" dedi gözlerindeki ışıltıyla kadına baktığında. Mutluluğu görülmeye değerdi ama şokta olduğu için hareket edemez haldeydi.

* Simple Minds, 1977'de Glasgow'da kurulmuş bir İskoç rock grubudur.

** Once Upon a Time, İskoç rock grubu Simple Minds'ın Ekim 1985'te Virgin plak şirketi tarafından yayınlanan yedinci stüdyo albümüdür.

*** Kahvaltı Kulübü 1985 yapımı John Hughes'ın yazıp yönettiği komedi-dram filmidir.

"Bu film ve albüm çıktığında babam on sekiz yaşında falanmış, o zamanlar arkadaş grubunda da çok severlermiş bu grubun şarkılarını. Tabii satışa çıkınca, kendine bir tane bu albümden almış. Sonrasında annem de ona hediye olarak alınca iki tane albümü olmuş. İkisini de saklamış. *The Breakfast Club'ın* en büyük hayranlarından biridir. Ona anlattığımda, bunu benimle ve dolayısıyla da seninle paylaşmaktan mutluluk duyacağını söyledi. Albümün ilk halini bulmak mümkün ama bu versiyonunun satışı yok gibi bir şey. Ben de ondan rica ettim, annemin aldığını değil ama kendisi için aldığı albümü çıkarıp gönderdi düşünmeden. Kırmadı beni."

İlkim daha konuşmaya devam edecek gibiydi çünkü çenesinin bağı çözülmüştü. Onu durduran şeyse, karşısına gelip kollarını ona sıkıca dolayan Emir oldu. Sessiz nefesini kadının saçlarına bıraktı ve sadece bununla, kadının kokusu burnuna çalınınca bile inanılmaz rahatladı. Bugün, senelerin ardından fazlasıyla yakınlaşmışlardı ama şikâyet eden yoktu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Daha iyi bir doğum günü olamazdı ve ben de inan bana bundan daha güzel bir hediye alamazdım."

"Rica ederim," dedi İlkim kollarından sessizce çekilerek. Etrafları arkadaşlarıyla doluydu ve özellikle Didem tarafından yanlış anlaşılmak istemiyordu. "Beğenmene çok sevindim."

"Bayıldım," dedi Emir boğazını temizleyerek. Yeniden masanın başına döndüğü sırada suratındaki gülümseme zaten her şeyi anlatıyordu. İlkim daha fazla bakmamaya karar verdi çünkü Didem'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Ateş ve Berin ikisinin imdadına yetişmiş gibi pastaları servis etmeye başladıklarında, Seçil de arkalarından kahve kupalarıyla dolu bir tepsiyle geldi ve İlkim'in hemen yanına yerleşti.

O akşamı pasta ve kahvenin ardından normal bir gece olacak şekilde sohbet ederek kapattılar. Bütün bulaşıklar toparlandı ve herkes sessizce odasına çekildiğinde İlkim pijamalarını giyerek kendi odasından çıktı, hemen yan odasındaki Seçil'in yanına gitmişti. Seçil yüzünü kremlerken dudaklarındaki eğlendiği açıkça belli olan bir

gülümsemeyle aynadan İlkim'i kesiyordu. Bir yandan da korkunç bir yansımaya sahipti ama aldırmadı.

"Hediye seçimine bayıldım canım. Adamı herkesten çok tanıdığını daha iyi nasıl gösterebilirdin, gerçekten bilmiyorum," dedi başparmaklarını arkadaşına doğru kaldırarak.

İlkim yatağa sere serpe uzanmıştı ama duyduklarından sonra doğruldu ve yan dönerek dirseğini yatağa, elini de başına yasladı. Sesli bir şekilde ofladı ve utanarak yüzünü bir anlığına yatağa kapattı. Yeniden başını kaldırdığında sesi çatlamıştı. "Gerçekten öyle mi yaptım? Sadece özel bir şey olsun istemiştim."

"Bence gayet özel bir hediye oldu. Biz eskiden aynı evde birlikte yaşadık. Ah, hatta biliyor musunuz, her gece deliler gibi sevişirdik demediğin kalmıştı sadece. Ne olacak canım? Bence mesaj gitmesi gereken yerlere ulaşmıştır, görev başarıyla sonuçlandı," dedi kaşlarını kaldırıp sırıtarak.

"Mesaj göndermek gibi bir amacım yoktu ki benim... Of olamaz ya! Didem tam bir pislik olduğumu düşünüyordur şu an. Ne yaptım ben?" dedi İlkim, bu kez yüzünü yastığa gömerek.

Seçil gözlerini devirdi ve gözaltlarına yerleştirdiği altın sarısı jel maskelerin üzerine masaj yaparak ona döndü. Arkadaşına bir süre öylece baktıktan sonra yatağa yürüdü ve oturmaya karar verdi.

"Kendini niye suçluyorsun ki? Geçmişi öylece silip atamazsın, ayrıca adamı bunca zamandır tanımadıysa bu onun kendi sorunu. Birinci seneleri doluyormuş gelecek ay."

İlkim bir süre duyduklarını sindirmeye çalıştı fakat başını hızla kaldırması fazla uzun sürmemişti. "Sen nereden biliyorsun bir senedir birlikte olduklarını? Gidip konuşmadın değil mi onunla?"

Seçil ona bıkkın bir ifadeyle baktı ama İlkim'in bakışlarında onlarca duygu dolanıyordu. "Yavrum saçmalama istersen, yemeği hazırlarken Berin'e yardım etmeye gittiğimde orada konuşuyorlardı. O sırada duydum. Bana duyurmak için özellikle üstüne basa basa söyledi tabii ki."

"Of! Salağım ben, salak," dedi İlkim sinirle. "Ne yapacağım ben şimdi, gittikçe gözüne battığıma eminim. Beni düşmanı belleyecek iyice."

"Ay, bırak ne istiyorsa öyle yapsın. Aynı kulvarda bile değilsiniz, ne düşmanı Allah aşkına? Aldığı hediyeye baksana... İnsan sevdiği sigarayı bıraksın diye uğraşır, kız daha çok içsin diye çakmak almış çocuğa. Ne tür bir mantık bu? Açıkçası ben tartışmaya gerek bile duymuyorum."

"Evet, Emir sigara içiyormuş, çok şaşırdım. Biz ayrıldığımızda ağzına sürmezdi. Kokusundan bile tiksinirdi. Demek ki zaman insanı öyle değiştiriyor ki sevmediği şeyleri bile yapacak hale getiriyor."

"Zaman mı, yoksa sizin ayrılığınız mı bunu yapan?"

"Umarım ilkidir Seçil, çünkü eğer ikincisiyse... Bunun vicdan azabıyla bir ömür boyu başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Rahatsızlıkla söylediği cümleleri zihninde tartarken arkadaşını daha fazla rahatsız etmemeye karar vermişti. "Neyse ben gideyim sen de dinlen. Kaç saat araba sürdün, yetmedi bir de benim krizimle uğraşmak zorunda kaldın. Benim yüzümden çok yoruldun."

Seçil öyle bir şey olmadığını söylese de İlkim bunun doğru olmadığını biliyordu. Ona iyi geceler dileyip odadan ayrılırken kendi odasına giden koridorun sonunda bir ışığın yandığını fark etti. Normalde bakmazdı, hatta merak dâhi etmezdi. Ama çok kısa bir an, sanki saniyelik bir süre içinde kendi adını duyduğunu zannetti.

Birkaç adım atıp kapının kenarında durduğunda içeriden gelen sesler, odanın Emir ve Didem'e ait olduğunu anlatıyordu.

"Sana söyledim! Asla öyle bir şey olmayacak, Didem. Kurcalamaktan vazgeç artık."

"Sen beni aptal mı sanıyorsun? Göremiyor muyum ben her şeyi sence... Emir bak benim de sabrımın bir sınırı var. Her şeyi yakıp yıkmama çok az kaldı. Beni biraz daha zorlarsan her şeyi göz ardı edeceğim."

"Sakın! Sakın beni bir daha bu şekilde tehdit etme Didem, duydun mu beni? Eğer bunu aklının ucundan dâhi geçirirsen seni buna pişman ederim. O çok sevdiğin oyun dünyanı başına yıkarım ve bunun için gerektiği kadar beklemem."

"Kaybedecek hiçbir şeyim yok benim, senin aksine. O yüzden lütfen ya! Lütfen, elinden geleni ardına koyma!"

"O kadar emin olma..."

Emir'in sonlara doğru kısılan ve sertleşen sesini duyduğunda İlkim sessiz bir nefes aldı. Çok fazla şey duymuştu, geri dönse iyi olurdu. Adımlarını tersine çevirdi ve koşar adımlarla ilerleyerek odasına girdi. Kapıyı ardından kapattıktan sonra kısa bir an nefeslenmek için sırtını yasladı. Neyden bahsediyorlardı, birbirlerini neyle tehdit ediyorlardı ve zamanı dolsun diye bekledikleri şey neydi?

İlkim başını iki yana sallayarak zihnini toparlamaya çalıştı. Bunlar onu ilgilendirmezdi. Burnunu ya da zihnini sokabileceği bir şey değildi. Yatağına yöneleceği sırada yan odanın kapısı sesli bir şekilde açıldı ve kapandı. Gürültülü değildi ama uyanık olan birinin rahatlıkla duyabileceği bir tondaydı. Çıplak ayaklarını odanın içinde sessizce yürütmeye çalıştığı sırada yatağın başındaki komodinin üstündeki abajur, loş bir ışıkla odayı aydınlatıyordu. Yatağa geçeceği sırada kapısının sessizce çalınmasıyla olduğu yerde donakaldı. Adımlarını geri çevirdi ve parmak uçlarını kapıya doğru yaslayarak bedeninin ağırlığına kapıya doğru verdi. Emir mi gelmişti?

"İlkim," diyen bir ses duydu. Kısıktı ama duyabileceği kadar yakındı. Yüreği ağzında atmaya devam ederken dudaklarını da birbirine bastırdı. "Biraz konuşabilir miyiz? Uyanık olduğunu biliyorum, ışığın yanıyor."

İlkim bu isteği kafasında tartmaya çalıştığında sessizliğinde çok fazla cevap vardı. Parmaklarını kapı kulpuna yasladı ve birkaç saniyenin ardından kapıyı açmak için hareketlendi. Sessizce açtığı kapının arkasında sesli bir nefes aldı. Geriye çekilip Emir'i görmeyi bekledi.

"Rahatsız etmiyorumdur umarım, sadece tekrardan teşekkür etmek istemiştim."

İlkim gülümsemeye çalıştı. Az önce duydukları ve Emir'in nişanlı bir adam oluşu bir yanda; aldığı hediyeye verdiği tepki, yaşadığı krizin ardından Seçil'in anlattıklarına göre kendini suçlaması ve seneler sonra bile İlkim'i düşünerek endişelenmesi bir yandaydı. İlkim'in hisleri karmakarışıktı. Üstüne yürüdüğü yolun iki sapağının da bir yere

varmayacağını bilerek adımlamak onu çok yoruyordu. Ne yapacağını bilemese de adama izin verdi. Odanın dışında ses yapmamak adına onu içeri almaya karar verdi.

"Gel, yani sen de istersen..."

Emir içeri girip girmemekteki kararsızlığını kısa sürede aştı ve sessiz adımlarla odaya girdiğinde İlkim kapıyı arkalarından kapattı. Uzun, beline dökülen koyu kahve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp eliyle odanın içini işaret etti. "Geç lütfen."

Oda büyüktü. Kendine ait bir balkonu ve banyosu vardı. Ortada büyük bir yatak, karşısında kocaman aynalı bir masa ve diğer yanda büyük gardırop duruyordu. Koyu renkler, ahşap eve uyum sağlayacak şekilde seçilmişti. Balkon kapısının iki yanındaysa birer berjer duruyordu. Yatağın hemen ucundalardı.

Kasım ayının ikinci yarısına geçiyor olmalarına rağmen hava beklediği kadar soğuk değildi. Üstelik şu anda bulundukları şehirde soğuğu iliklerine kadar hissedecekleri açık bir gerçek olsa da bunaldığı için balkonun kapılarını açmıştı. Onları kapatmak için ilerlediğinde Emir kolunu tuttu.

"Biraz daha açık kalsa olur mu?"

"Şey olur, olur tabii. Otur hadi," dedi dudaklarını birbirine bastırıp berjeri işaret ederek. Emir berjere oturup dirseklerini dizlerine yasladığında İlkim de yatağa oturup ellerini yatağa yaslamıştı. Emir Feza dilini dudaklarında sessizce gezdirdikten sonra parmaklarını da birbirine geçirdi. "Akşam akşam rahatsız ediyorum seni ama... Biraz konuşmak istedim."

"Sorun yok, sen iyi misin?" dedi İlkim dişlerini yanaklarının içine bastırarak. Duyduklarından bahsetmek istemese de sıkıntısının sebebini öğrenmek istiyordu.

"İyiyim," dedi belli belirsiz bir sesle. "Hediye için teşekkür ederim tekrardan. Zaten senden başka kimse bana öyle anlamlı bir şey alamazdı."

"Sadece hatırladıklarımdan yola çıktım aslında. Hem... Didem'in nefretini kazanmak için en doğru yol da kesinlikle o hediyeden

geçerdi." Ardından sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Düşünemedim. Benden kelimenin tam anlamıyla nefret ediyor olmalı."

Emir ruhsuz bir biçimde gülümsedi. Didem'in adı geçince yüz ifadesi bile değişivermişti. Bir şey söylemedi ama İlkim devam etti.

"Umarım ilişkinize zarar verecek bir şey yapmamışımdır. Bunu istemem. Yıllar sonra gelip karşısına bir rakip gibi dikileceğimi düşünmez, öyle değil mi? Böyle bir amacım yok."

Emir bakışlarına yerleşen kısa ve anlık bir parıltıyla ona bakınca, ikisinin de zihninde dönenler aynıydı.

Böyle bir amacı olsaydı neler olurdu? Rekabet etmelerine gerek kalır mıydı ki?

Emir'in gözünde her ne kadar İlkim rakipsiz olsa da bir şey söylemedi. Bu gece yaşanan tartışma, Didem'e dair hissettiği birazcık saygının da bütün iplerini koparmıştı. Hassas noktalara, can alıcı vuruşlar yapılmıştı. Didem el uzatmaması gereken yerlere elini ve dilini uzatmıştı. Emir'in gözünde bu gece, kendisinin doğum günü, Didem'inse onun için resmen öldüğü gündü.

"Önemli değil," dedi gelişi güzel bir biçimde. "Didem zaten yaşanacak herhangi bir şeyden bile kavga çıkarabilecek potansiyele sahip. Bunun seninle ya da bir başkasıyla ilgisi yok. Onun normal hali öyle."

"Masada bana bakışlarını görmediğini varsayıyorum, Emir Feza. Eğer o an ulaşabileceği pozisyonda olsaydım beni parçalayacak kadar sinirliydi. Hiçbir şeyini elinden almaya çalışmadığımı bilsin istiyorum. Bunu yapmayacağım."

"Yapmayacak mısın?"

Emir'in sorusu sessiz olsa da İlkim onu duydu. Kaşları hafifçe çatıldı ve yatağa tutunan parmaklarını sıktı.

"Hayır, elbette yapmayacağım. Aramızda geçen şeylerin sınırını altı sene önce çizdiğimize eminim. Bu yüzden de şu anda yalnızca projemizi başarıyla yürütmeye bakıyorum. Zaten Didem'den bir şeyleri yanlış anlayacak diye çekiniyordum. Bu üstüne tuz biber olur. Biliyorsun, ben buraya da Berin'in ricasıyla geldim."

Emir sesli bir nefes verdi ve birbirine geçirdiği parmaklarını sıktı. Bir süre bir şey söylemedi. Ardından ayaklandı ve balkon kapısına

doğru yürüdü. Kadın daha fazla üşümesin diye içeriye dolan soğuğu keserken camdan yansıyan yüzünde karmakarışık bir ifade belirmişti. Zihni darmadağınıktı ve hiçbir düşüncesini yoluna oturtamamaktan artık çok yorulmuştu. İlkim'in davranışları da ona pek yardımcı olmuyordu. Yine de hiçbir şey söylemedi, konuşmadı. Aklındaki sorulardan en yakın zamanlısını sordu.

"Sen iyisin, değil mi? Krizin üstünden de pek zaman geçmedi, nasıl hissediyorsun?"

İlkim başını salladı. "İyiyim, merak etme. Dediğim gibi ilk krizim değil, sonuncusu da olacağını düşünmüyorum. O yüzden lütfen sen de endişelenme çünkü ilaçlarımı düzenli içiyorum, böyle şeyler belli zamanlarda tetiklenmeme bakıyor."

"Tekrar özür dilerim. Seni çok zorladım. Üstüne geldim. Zaten öpücük için de özür dilemem gerekiyor. Şu an aklından geçenleri az çok tahmin edebiliyorsam orada bir mahşer yeri vardır."

İlkim sessiz kaldığında, gözleri zaten çok şey anlatıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra yatağa daha sıkı tutundu.

"İlkim... Seni öpen bendim, bunun için senden gerçekten özür dilerim. Düşündüklerini biliyorum, aklından geçenleri biliyorum. Düştüğün durumu nasıl yorumladığını biliyorum. Senin için içini yiyor, *nasıl nişanlı bir adamı öptüm* diye. O adam senin altı sene önceki sevgilin bile olsa düşündüğün şey bu... Biliyorum."

Emir başını iki yana sallayarak devam etti.

"Öyle bir şey yok. Tekrar söylüyorum, seni öpen bendim. Bir suç varsa da benim o yüzden. Bir hata varsa bunu ben yaptım. Sana yıkılmayacak hiçbiri. Bana ver, benim hatam. Parmağında yüzük olan da nişanlılık bağı altında yaşayan da benim. Sen değilsin. Senin üstleneceğin hiçbir şey yok, tamam mı? Lütfen bunu düşünüp zaten kör olan bıçağı daha fazla bilemeye çalışma. Rica ediyorum."

İlkim'e bakıp küçücük, yarım yamalak bir biçimde gülümsedi ve kapının önüne kadar yürüdü. Kapının kulpunu tutup arkasına döndükten sonra kısık bir sesle, "İyi geceler İlkim," dedi ve odadan çıktı.

Genç kadın kendini geriye doğru bırakırken onun da dudaklarından yalnızca sesli bir nefes ve tek bir cümle döküldü.

"İyi geceler Emir Feza, sana da iyi geceler."

Ertesi sabaha uyandıklarında evin içinde yaptıkları küçük çaplı kahvaltının hemen ardından evlere dönmek için dağılmaya karar vermişlerdi. Bunun sebebi, Didem'in çıkardığı huzursuzluk ve pazartesi ilgilenmeleri gereken işlerdi. Emir o gece odasından çıktıktan sonra evden ayrılıp arabasına binene kadar İlkim'le yeniden göz göze gelmemişti. Özellikle kendini ondan çekmiş, tabiri caizse ondan uzak durmuş ve açıkça kaçmıştı. Hem kadına alan tanımış hem de ona rahat bırakmaya çalışmıştı.

Fark etmişti ki içinde bulundukları derin okyanusu artık attığı kulaçlarla aşamıyorlardı. Emir ve İlkim, yan yana oldukları her saniye biraz daha dibe çekiliyorlardı.

Ancak İlkim burada geçirdikleri tüm zaman boyunca yaşananları düşündükçe düştüğü pişmanlıklar denizi giderek daha da büyüyordu. Her geçen an, yaşadıklarından bahsetmemesinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu geçiriyordu aklından ve hepsi, bir yol bulamadan dağılıyordu. Düşünce balonu patlıyor ve durgun deniz bile dalgalanıyordu.

Buna ne zaman, nasıl bir çözüm bulacağını bilemese de hissettiklerini yoluna koyması gerektiğini çok iyi biliyordu.

ONUNCU BÖLÜM

♫ *Adele, Easy On Me*

♫ *Lewis Capaldi, Hold Me While You Wait*

Ertesi hafta

İlkim içindeki gerginlik ve endişeyle doktorunun odasının önündeki sandalyede otururken tırnaklarıyla uğraşmaya başladı.

Sürekli bir renge bağlı kalmayı sevmiyordu bu yüzden de hafta başında, tırnakları için kan kırmızı ojeler seçmişti. Fakat... Sanırım yeniden maniküre gitme vakti gelmişti çünkü tırnaklarındaki renk gözüne fazla koyu gelmeye başlamıştı. Daha açık, toprak tonlarına yakın renkleri seçmeliydi. Alışkanlıklarından öyle kolay vazgeçmemeliydi.

"İlkim Çetin?"

İsmini duyduğunda başını kaldırdı. Asistanlar sürekli değiştiği için bu kadını tanıyamamıştı ama hafifçe gülümseyerek ayağa kalktı. "İlkim Hanım, İlhan Bey sizi bekliyor. Buyurun lütfen."

"Teşekkürler," diye mırıldanıp cam panelle ayrılan özel odaların bulunduğu koridora geçti. Ezbere bildiği yolu yürürken birkaç aydır gelmediği için ne kadar stressiz olduğunu düşündü. Fazla erken karar vermişti belli ki.

Odanın kapısını sessizce çaldıktan sonra aralık kapıdan içeri girdi. Babasının yakın arkadaşı olan doktoru, onu gördüğünde kocaman bir gülümsemeyle kadına baktığında İlkim gergince gülümsedi. Ne olursa olsun, bu odada muhteşem anıları yoktu ve hissettiği iyi kötü bütün duygular aklını fazlasıyla meşgul ediyordu.

"İlkim, hoş geldin," dedi beyaz önlüklü adam masasının ardından çıkarak. Keyifli bir ifadeyle genç kadına baksa da İlkim aynı durumda sayılmazdı. Kollarını açıp kadını yanına davet ettiği sırada zorlukla gülümsemiş, "İlhan Bey, hoş buldum," diye mırıldanmıştı dağınık bir şekilde.

"Bey mi? Hayırdır, yine mi yabancılaştık?" dedi adam gülerek. "Üstelik birlikte geçirdiğimiz onca yıla rağmen."

İlkim adamın şefkatli kollarına girerken gülümsemeye çalıştı. İkisi de yerlerine yerleştikten sonra İlkim çantasını önündeki sehpaya bıraktı.

"Kusura bakma İlhan amca. Buraya her geldiğimde beynim sıfırlanıyor resmen. Bir türlü toparlayamıyorum aklımı."

"Takılıyorum ben sana, nasıl istersen öyle seslen. Bir önemi yok." Hafifçe gülümsedi. "Ee, nasılsın bakalım? Kafanı yoran bir şeyler var gibi duruyor, teste mi geldin yoksa?"

"Sakıncası yoksa, evet," dedi İlkim derin bir nefesle. Adamın onu bu kadar hızlı anlaması bu konuda ne kadar şanslı olduğunu yüzüne vurur gibiydi. Anlatmaya başladı. "Geçtiğimiz hafta bir kriz geçirdim ve bu sefer biraz endişeliyim. Fazla belirti almıyoruz bu aralar, biliyorum ama bir gelişme de yok. Karıştım sanırım."

"Endişe edecek bir şey olmadığına eminim. Yine de senin de emin olup rahatlaman için bakalım tabii ki. İçini rahat tut lütfen, haber beklediğimizi biliyorsun. Rutin randevun bir sonraki aydı, değil mi?"

İlkim yutkunup başını salladı. "Evet ama krizden dolayı erken gelmek istedim. Başka bir şey olmadı zaten, sadece endişeleniyorum. Muhtemelen yine evham yaptım."

"Tamam, hemen kontrol ederiz şimdi. İlk olarak bana krizin detaylarından bahseder misin? Ne zamandı ve ne kadar sürdü, nasıl durdurdun? Arkadaşın yanında mıydı, yine o mu yardımcı oldu?"

"Evet, ayın on dördündeydi. Geçen hafta, cumartesi günü. Yani... Bugünü de sayarsak tam dört gün geçmiş oluyor üzerinden. Seçil yanımdaydı, odaklanmamı sağladıktan sonra ilacımı verdi ama sanırım altı, yedi dakikadan fazla sürdü. Bolu'ya gitmiştim, hava soğuktu. Herhangi bir alerjen görmedim. Zaten dikkat etmeye özen

gösteriyorum ama emin de olamıyorum. Ufak, hararetli bir tartışma yaşadım, sonrasında kalbimi ve nefesimi kontrol altına alamadım."

"İlaçlarını düzenli alıyorsun, değil mi?" diye sordu adam defterine bir şeyler karalayarak.

"Alıyorum, o gün de almıştım ama çok fazla etmen bir araya geldi sanırım. O yüzden de endişelendim. Kış boyu böyle olmasını istemiyorum."

"Bana biraz daha detay ver, ben de o sırada gerekenleri isteyeyim." Masanın diğer ucunda duran telefonu kaldırarak birkaç tuşa bastı. "Seni dinliyorum," dedikten sonra İlkim'e döndü ve hattın ucundaki asistan hemşirelere istediklerini sıraladı.

Bu sırada genç kadının anlattıklarını dinlemeye devam etti ve ara sıra notlar aldı. Her ne kadar o anılar çoktan yıllar öncesinde kalmış olsa da İlkim düşüncelerinin geçmişe kaymasına engel olamıyordu. Yıllar önce yine bu zamanlarda, bu koltuklarda, aynı endişeyle oturuyordu. Senelerdir değişen tek şey döşemelerinin kumaşı ve birbiri ardına gelen senelerin değişen rakamlarıydı.

2014, Kasım

"Haberler pek güzel sayılmaz maalesef İlkim," diye mırıldanan adam odaya girmiş, kapıyı hemen ardından kapatmıştı. "Değerlerin... Aslına bakarsan düşündüğümden oldukça farklı. Sana bazı haberlerim var, benim de olasılığına ihtimal verdiğim haberler."

Genç kadının kaşları çatıldı. İçindeki o kötü his, aylardır bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyor ve bedenine işaretler yolluyordu zaten ama bu zamana kadar onu hiç ciddiye almamıştı. Ellerini birbirine sarıp tırnaklarını tenine batırdığı sırada gözleri sebepsizce dolmaya başladı. Üstelik neden ağladığını bile bilmiyordu, henüz bir şey duymamıştı.

Keşke Emir'le gelseydim, diye düşündü. En azından yanında ellerini tutacak biri olurdu. Destek olacak bir sese, dokunuşa fazlasıyla ihtiyaç duyuyordu.

Fakat sevgilisi yoğun bir dönemdeydi. İlkim söylediği an ona vakit ayırmak için her şeyi yapardı ama böyle olursa üzerinde çalıştığı

dava dosyalarında geride kalırdı. Bütün planlarını iptal etmesi ve onunla gelmesi, sonrasında üzerine onlarca ağırlığın yığılması, işlerin birikmesi demekti.

Çok rakibi vardı Emir'in, hepsini zamanla yolundan çekmesi lazımdı.

Onu düşünmemeye çalıştı. Dikkatini toparladı ve babasının onun için randevu aldığı arkadaşının kliniğinde, oturduğu koltukta duruşunu dikleştirdi. Gözlüğünün ardında görüşünü bulanıklaştıran yaşlarla dolu olan gözlerini doktoruna çevirmekte gecikmemişti.

"Nasıl yani... Sadece ufak belirtiler var, sürekli tansiyonum düşüyor zannediyordum ben. İyi değil miyim?"

Doktoru gözündeki gözlüğü düzeltip masasına doğru yürüdü.

"Öncelikle beklediğim ve tahmin ettiğim haberi vereyim. Yaptığımız solunum testi, bana anlattıklarını doğruluyor. Aileden gelen kronik astımın var. Öksürük, nefes darlığı ve özellikle sabaha karşı şiddetlenen göğüs ağrılarının sebebi bu. Hastaneye yatış yapmanı gerektirecek kadar güçlü bir şey değil ama tetiklememek adına dikkatli olman gerekiyor."

Doktoru masanın arkasına geçerken elindeki dosyaları da önüne bırakıp sandalyesine yerleşmiş ve dikkatle genç kıza bakmıştı.

"Sigara içilen ortamlarda bulunmamalı ve yaşadığın yerde tüy, toz biriktirebilecek her şeyden özellikle uzak durmalısın. Bunlar tüylü halı veya kadife perdeler olabilir. Evcil hayvanın yoksa eğer olmaması daha iyi ama varsa onu sahiplendirmen iyi olabilir. Onun haricinde bahar aylarında evinin camlarını fazla açmaman ve dışarı çıkacağın zamanlarda da maske takman gerekiyor. Polenler seni tetikleyebilir."

Yeniden eline aldığı raporlara bakınırken bir süre bekledi, ardından kafasını kaldırıp İlkim'e baktı. "Yine de kronik astım bazı durumlarda nöbet olarak dışa vurabilir. Yani çok dikkat etsen de kesin bir şey söylemek zor. Bahsettiğimiz belirtiler nöbet şeklinde ortaya çıkabilir. Dikkat etmeni ve sana yazacağım ilaçları hiç kesmeden, düzenli olarak kullanmanı istiyorum. Astım tamamen yok edilemez belki ama kontrol altına alınabilir. Aynı şekilde belirtileri kendiliğinden ya da düzenli ilaç kullanımıyla da yok olabilir. Herhangi bir nöbet durumunda

kullanabileceğin nefes açıcı ilaçların olacak. Onları da temin etmen, ihtiyaç duyduğunda kullanmayı ihmal etmemen gerekiyor."

Dudaklarını birbirine bastırdığında gözünden bir damla düştü. İstemsizdi. Bunları bekliyordu elbette ama duymak istediği şeyler değillerdi. Bunun etkisi büyüktü.

"Fazla sinir, stres ve heyecan seni tetikler İlkim. Herhangi bir nöbet yaşadığında, seni o hale getiren ortamdan ve alandan hemen uzaklaşman lazım. Tabii ki en sağlıklısı bir hastaneye ulaşman ama eğer o anda böyle bir imkânın yoksa ilaçların mutlaka yanında olmalı ve seni sakinleştirecek şeylere yakın bulunmalısın. Odağını krizden başka bir yere, birine vermelisin. Bunları yapmak kolay olmayacak ama kronik astım da zaten öyle kolay bir hastalık değil."

Duyduklarını zihninde tarttığında aldığı cevap belliydi. İlkim, bütün bunlarla baş edebilirdi.

Genç kadın zaten bunu bekliyordu çünkü annesiyle konuştuğu andan beri, Fulya bundan şüpheleniyordu. Teyzesi de senelerdir astım hastasıydı ve İlkim'in şahit olduğu hiçbir nöbeti olmamıştı. Beklediği bir haberle karşılaştığı için kalbi kırılsa da bir bakıma rahatlamıştı.

Belirsizlikten iyiydi sonuçta.

"Size söylemiştim," diye mırıldandı sessizce. Oldukça normal karşıladığını doktorun anlamasını istiyordu. "Teyzem de senelerdir astım hastası. Annem belirtilerimi duyduğu an anlamıştı zaten. İlaçları düzenli kullanacağıma emin olabilirsiniz. Düzenli kontrollere de gelir giderim zaten. Beni uyarmak istediğiniz başka bir şey var mı?"

İlkim sorusunu içinde rahatlayan bir yerlerin hissiyle sormuştu. Dakikalar önce sağlıklı olduğundan şüphe duyarak girdiği kapının ardından, şüphesinden kurtularak çıkacaktı. Ama bilmiyordu ki her şey öğrendiklerinin ardından başlayacaktı.

Doktoru sonuçları aldıktan sonra kâğıtları masasına bıraktı. İlkim üzerini düzeltip yerine geçtikten sonra beklentiyle doktoruna baktı.

"Her şey yolunda İlkim," dedi İlhan bakışlarını ona çevirip. Kâğıtlara bakarken *bir sorun yok* der gibi yavaşça başını sallamıştı. "Sonuçların gayet normal ve stabil, her zamanki düzeninde devam

ediyor. İnan bana, soyadının hakkını veren başka birini daha görmemiştim. Gördüğüm en çetin hastalarımdan birisin."

Sözcüklerindeki samimiyet ve yüzündeki gülümseme, İlkim'i inanılmaz ölçüde rahatlatmıştı.

"Aynı zamanda en akıllı hastalarımdan da birisin. Endişelendiğin anda soluğu burada aldığın için teşekkür ederim. Sağlığına önem verdiğini biliyorum. Bu şekilde devam etmeni de yürekten istiyorum. Kendinle ilgili şüpheye düştükçe yanıma uğra, olur mu?"

İlkim büyük bir rahatlamayla koltuğundan kalktı ve yüzüne yerleşen gülümsemeyi gizlemeden doktoruna baktı. "Asıl ben teşekkür ederim senelerdir bu paranoyalarıma katlandığınız için sizden haber beklemeye devam o zaman."

Doktoru, ona uzattığı elini nazikçe sıkarak gülümsedi.

"Benim için büyük keyif. Kesinlikle devam. Biliyorsun, en ufak haber alırsam arayacağım ilk insan olacaksın. Kendine dikkat et."

"Teşekkür ederim İlhan amca, görüşmek üzere."

Odadan ve klinikten çıkarken yüzüne yerleşen gülümseme keyfinin yerine geldiğinin işaretiydi. İyi hissediyordu. İyi hissetmeye de devam edecekti. Sonuna kadar çabalamak, en iyi bildiği şeydi ne de olsa.

Bu yüzden anne ve babasını aramak için telefonuna uzandı ve onların seslerini duyduğu an neşesi ikiye katlandı.

"Ben iyiyim Berin, gerçekten. Dediğim gibi rutin kontrollerimden biriydi sadece. Turp gibiyim ve başına bir süre daha bela olacağıma emin olabilirsin."

Berin sesli bir kahkaha attığında telefonun diğer ucundaki endişesi biraz olsun kırılmıştı.

"Buna sevinirim çünkü benim de senin başına bela olacağım kesin. Bırakalım da bizimle uğraşıp dursunlar."

"Aynen öyle, sen nasılsın bu arada? Hep benden konuştuk, her şey yolunda mı?"

"Hı hı," dedi ama telefonun diğer ucundan hışırtılı bir ses gelmişti. "Şirketteyiz biz, bildiğin gibi bizimkiler bir davayla uğraştıkları için biraz yoğunlar. Ben de yemeğe gideceğim ama henüz nereye

gideceğime karar veremedim, düşünüyordum. Ateş'le Emir'in işi öğleden sonraya uzayacak gibi."

"Bana gelsene," dedi İlkim hiç düşünmeden. Berin hattın diğer ucunda duraksayınca fırsat bulduğu dakikaları değerlendirdi. "Yani ne istersen pişiririm sana. Hem yalnız kalmamış olursun. Evim de şirkete oldukça yakın, arabayla on dakika bile sürmüyor. Konum atabilirim."

Berin bir süre beklese de sonunda hışırtılı sesler kesildi. Sanırım dergi karıştırıyordu ve onu kapatmıştı. "Benim şu sıralar beslenme şeklim biraz farklı, gelirim ama birlikte hazırlasak olur mu? Zaten benim pek işim yok."

"Tabii ki olur, ne istersen onu yeriz. Önemi yok. Hem ben de yalnızdım, birlikte vakit geçirmiş oluruz. O zaman konum yolluyorum?"

"Harika! Yarım saate diyelim mi o halde? Bizimkilere haber verir, ufak tefek imza işlerimi de halledip hemen gelirim."

"Elbette olur. Sen gelene kadar hazırlayabileceğim bir şeyler var mı? Vakit kaybetmemek için yapmaya başlayabilirim."

"Sana da çok zahmet vermiş olacağım ama ben böyle."

"Saçmalama Berin, alt tarafı yemek yapacağım. İstanbul'u yeniden fethedecek halim yok. Hadi, ne istediğini söyle de ben de senin için bir şeyler hazırlayabileyim. Zaten Bolu'daki harika misafirperverliğiniz ve yaptıklarınız için yeterince teşekkür edememiştim. Belki böylece bunu biraz olsun başarabilirim."

Bu sırada yerinden kalkıp açık mutfağa ulaşmıştı. Telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırıp su ısıtıcısının tuşuna bastı.

"Ay, estağfurullah İlkim. Hiç olur mu öyle şey? Biz de sizi, seni ve Seçil'i ağırlamaktan inanılmaz keyif aldık."

"O keyif bize ait. Şimdi, seni dinliyorum," diye mırıldandı sehpaya bıraktığı su bardağını almak için salona dönerken. Bardağı alıp bulaşık makinesine yerleştirmek için mutfağa geri geldi.

"Özellikle şu sıralar buharda ya da fırında pişmiş az yağlı sebzeler tüketmeye çalışıyorum. Bakliyat gibi bir seçeneğimizin de olması harika olur. Herhangi bir şey olabilir. Kinoa, karabuğday, yeşil mercimek, nohut. Her şeyden azar azar yiyebileceğim kâseler hazırlatıyoruz genelde."

"Tamam," dedi genç kadın son heceyi uzatarak.

"Dediğim gibi yağsız ve buharda pişirmeye odaklı beslenme. Aslında ana hatlarıyla bu kadar. Bence yeterince spesifik oldu zaten. Kalanını da yaratıcılığına bırakıyorum. En kısa sürede oradayım, görüşürüz tatlım."

İlkim, Berin'le vedalaştıktan sonra ona evinin konumunu yolladı. Sonrasında elindeki sebzeleri çıkarmak için buzdolabına yöneldi.

Evde kendine yemek hazırlamayı oldukça seviyordu çünkü onun da dikkat etmesi gerekiyordu. Seçenekleri genelde evde yaptığı yemeklerdi ve dışarıyı fazla tercih etmemeye çalışırdı. Bu yüzden de dolabını asla boş bırakmazdı. Zaten daha yeni bir alışveriş yapmıştı ve dolabı bir sürü malzemeyle doluydu.

Birkaç yeşilliği, yanında tatlı patates, havuç ve brokoliyle birlikte çıkardıktan sonra rafta duran büyük cam kâseyi aldı. Kâsenin içini suyla doldurdu ve bütün sebzelerini içine atarak bekletmek için kenara aldı. Her şeyi, iyice ovalayarak yıkamayı tercih ediyordu. Yediklerinin temizliği onun için oldukça önemliydi ve nedenini henüz bilmese de Berin için de öyle olduğuna emindi. Elbette herkes yediklerine dikkat ederdi ama İlkim, yeni yerler keşfetmeye ya da alıştığının dışında mekânlarda yemeye pek açık değildi. Gittiği restoranlar, alışveriş yaptığı marketler belliydi. Hepsi sürekli gitmeye alıştığı, belli bir rutinle uğradığı yerlerdi. Sınırlıydı.

Ayrıca temizliğinden bizzat emin olmadığı hiçbir yere gitmemeyi tercih ediyordu. Bunun sahip olduğu kronik astımla da fazlasıyla ilgisi vardı. Özellikle dikkat ediyordu ve bir zaman sonra bütün bunlar bir alışkanlığa dönüşmüştü. Elinde değildi. Hastalığından dolayı hem özen göstermeli hem de normal bir insandan çok daha fazla dikkat etmeliydi. Buna mecburdu.

Çünkü sağlığından başka dikkat etmesi gereken bir şey daha yoktu.

Sebzeleri bekletirken bakliyat dolabında bulduğu kinoadan az yağlı, ölçülü bir pilav pişirmeye karar verdi. Küçük tencereye biraz yağ, biraz tuz ve kinoayı koyup kavurmaya başladı. Birkaç dakika kavurduktan sonra kaynayan suyu, kinoaya ölçülü olarak tencereye döktü. Altını kısıp kapağını kapatarak demlenmesi için bıraktı.

Geri dönüp ısınması için fırını açtı ve seçtiği tepsilerden birine yağlı kâğıt yerleştirdi. Ovalayarak iyice yıkadığı sebzeleri soydu ve küçük, tek lokma olacak şekilde parçalara bölerek tepsiye döktü. Üstlerine biraz yağ, tuz ve birkaç baharat gezdirdikten sonra güzelce karıştırarak onları da fırına verdi.

Yeşillikleri de iyice temizleyip doğramaya başladığı sırada kapı çaldı. Ellerini kurulayarak kapıya koştuğunda, diğer tarafta Berin'in neşeli suratını görmek onu gülümsetti.

"Hoş geldin," dedi içeri geçmesi için geriye çekilerek.

Berin kocaman bir gülümseme ve elinde tuttuğu beyaz şarap şişesiyle içeri girdikten sonra onun için açılan kollara girdi. İki genç kadın sessizce kucaklaştıktan sonra Berin tatlı bir sesle, "Hoş buldum," dedi. Ayrıldıklarında şarap şişesini ona uzatmıştı.

"Ben içemiyorum ama elim boş gelmek istemedim."

İlkim kıkırdadı ve o kalın mantosunu çıkarırken şişeyi eline aldı. "Biliyor musun ben de içmiyorum ama çok incesin, teşekkür ederim. Mutlaka ikram edebileceğim birileri gelir bana."

Berin mantosunu çıkardıktan sonra kaşları kalktı. İlkim onun elinden paltosunu alıp askıya asarken sormak istedi. "Sen niye içmiyorsun, sevmiyor musun yoksa?"

"Aa şey, yok aslında. Zaten astımdan dolayı düzenli ilaç kullanıyorum ya onunla pek iyi bir kombinasyon olmuyor. Hem alkol bazen ne yazık ki astımı tetikleyebiliyor. Tehlikeye atmamak için kullanmıyorum yani."

Berin bunu zaten biliyormuş ama ancak fark etmiş gibi elini alnına çarptı. Biliyordu, sadece unutmuştu belli ki. "Ay doğru ya, Bolu'da bahsetmiştin. Üzgünüm, aklımdan tamamen çıkmış. Bir dahaki sefere masum bir şeylerle gelsem çok daha iyi olur sanırım," dedi gülerek.

"Hiç önemi yok. Geçsene," dedi İlkim mutfağa doğru ilerleyerek. "Lütfen. Keyfine bak," diye seslendi ve kinoayı kontrol etmek için ocağa doğru yürüdü. Berin de hemen arkasından geldiğinde şarabı diğer kırmızının yanına, küçük standa yerleştirdi. İlkim içmese de Seçil gerçek anlamda şarap âşığıydı. Bu yüzden onun için mutlaka bir ya da iki şişe stoğu oluyordu.

"Sen bana gerek kalmadan hazırlamışsın her şeyi. Çok naziksin, teşekkür ederim."

"Olur mu öyle şey, pek bir şey yapmadım. Ufak tefek hazırlıklar işte. Nasılsın, nasıl gidiyor anlat bakalım," dedi yeşillikleri kenara iterek. Onların acelesi yoktu ne de olsa.

"İyiyim aslında, bıraktığın gibi," dedi Berin sevecen bir ifadeyle. Üzerinde bordo, boğazlı bir kazak ve kot, yüksek bel pantolon vardı. Kısa saçları yine hacimsiz bir dalgaya sahipti ve bu saç şekli ona çok yakışıyordu. Yüzünde ise çok hafif bir makyaj, tatlı bir gülümseme vardı.

"Ateş ve Emir bugün beni resmen ektiler ki Ateş'i biliyorsun, inanılmaz üstüme düşer benim. Seninle ilk tanıştığımızda da sürekli arayıp konuşmamızı, işlerimi falan bölmüştü hatırlarsan. Ama bugün dava dosyasıyla ilgili eksiklikler çıkınca, tüm günü ona harcamak için işe gömüldüler. Sanırım sistemsel bir hata, ben de pek bilmiyorum."

"Anladım, umarım sorun en kısa sürede çözülür ama bugünün böyle olmasına sevindim, şimdi hiç yalan söylemeyeyim. Bak, bize de vakit geçirmek için fırsat doğdu."

"Gerçekten de öyle. Sen doktordan geldin, yorgunsundur diye düşünmüştüm aslında. Ondan seni yemeğe davet etmeyi aklımdan geçirsem de teklif edememiştim. Ama sen ısrar edince, benim de yapacak daha iyi bir işim ve seçeneğim olmayınca geleyim dedim."

"Hiç yorgun değilim inan bana," dedi İlkim imalı bir gülümsemeyle. Salatayı hazırlamayı bitirdikten sonra ikisi için birer bardak su doldurdu ve birini Berin'in önüne bıraktı. "Olumlu haberlerle döndüm klinikten. Eh, bir sorun olmadığı için de endişelerimin hepsi uçup gitti. Kuş gibi hissediyorum."

Tek kanadına kocaman bir taş bağlı olan, küçük bir kuş gibi.

Havadan sudan konuşmaya başladıklarında onları bölen fırının alarmı oldu. Birer tabak alıp İlkim'in hazırladıklarını doldurdular. Sonrasında yemeklerini yediler. Her şey oldukça normal bir şekilde ilerliyordu. Sanki yıllar boyu arkadaşlarmış gibi akıcı ve rahatça konuşmaya başlamışlardı. Nasıl olduysa konu bir anda Emir ve İlkim'in arasındaki ilişkiye geldiğinde, Berin çatalını tabağının kenarına bıraktı.

"Eğer iznin olursa sana bir şey sormak istiyorum, istemezsen cevap vermek zorunda değilsin ama. Zorlama yok, sadece artık içimde daha fazla tutamayacağımı hissediyorum."

İlkim çatalını tabağına bırakıp peçeteyle dudaklarını sildi ve ellerini kucağına çekti. "Böyle söyleyince de merak ettim. Sor bakalım."

"Kimsenin hayatına karışmak da bana düşmez, düşse de ben karışmam zaten. Sadece..." Berin dudaklarını hafifçe ıslatıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sadece dördüncü senesini kutlayacağım bir evlilik yüzünden kendime bazı şeyleri hak görüyorum sanırım. Beni yanlış anlamanı kesinlikle istemem."

"Dinliyorum seni," dedi İlkim bakışları hafifçe kısılırken. Az sonra karşısındaki kadının ağzından çıkacakları aklının ucundan bile geçirmemişti.

"Senin, aslında sizin, Emir'le... Yıllar önce bir ilişkiniz olduğunu biliyorum." Duraksadı ve başını omzuna doğru eğip gülümseyerek devam etti. "Onun bir türlü ardında bırakamadığı, unutamadığı kadının sen olduğunu..."

İlkim'in kaşları kalktı, aynı anda dudaklarını da birbirine bastırmıştı. Evet, beklediği kesinlikle bu değildi. "Anlıyorum," dedi yarım yamalak ama neyi anlıyordu, o da bilmiyordu.

"Emir uzun zaman önce alkolü biraz fazla kaçırdığı bir akşam anlatmıştı seni bana. İsmini söylemeden, anılarını incitmemek için ufak ufak. Sadece senden bahsetti. Çok sevdiğini, onu neden terk ettiğini hiç anlayamadığını, hep kendini suçladığını anlattı. Boğulduğunu, bunca zamandır sadece boğulduğunu ve bundan kurtulmanın hiçbir yolu olmadığını söyledi. Beni yanlış anlama, kurtulmak istediği şey sen değildin, onu ellerinin arasına hapseden ve kaçmasına izin vermeyen bu acıydı. Senin yokluğun..."

Durdu. Dudaklarını hafifçe ıslattıktan sonra konuşmaya devam edecekti. İlkim'in acı kahve küreleri, her hareketini izliyordu.

"Seneler geçse de unutamadığı tek kişiyi, bütün hayallerine ortak ettiği tek kadını anlattı. Sonra birkaç ay önce bir kez daha konuştu senin hakkında, toplamda iki kez yani. Senelerdir tanıyorum onu ama ketum olduğu tek konu sendin. Bir daha da hiç bahsetmedi,

ben de deşmedim yarasını. Çünkü hiç kapanmamış gibiydi kalbindeki boşluk. Acısı hiç geçmemiş gibiydi ayrılığınızın. Üstelik... Üstünden de bu kadar zaman geçmişken."

"Altı koca sene. Dile kolay," dedi İlkim dudaklarında buruk bir tebessümle. Aynı şekilde kırık bakışları da kadına sabitlenmişti. Berin sessiz bir anlayışla baktı.

"Evet. Dile kolay dediğin gibi. Biz o gece konuyu orada kapatsak da Emir altı senelik bu mevzuyu bence hiç kapatmamıştı. Bana ilk anlattığında sanırım ikinci seneniz henüz bitmişti. Ne olursa olsun beni ilgilendirmezdi dediğim gibi üstüne düşmedim hiç. Anlatmak isterse Emir gelirdi zaten. Hep gelir."

İlkim sessizce başını salladı. "O kadının... Yani... Emir'in aşamadığı o kadının ben olduğumu nereden anladın peki?"

Berin gülümsedi. "Bunu soracağını tahmin etmiştim," dedi, suyundan bir yudum almak için duraksadığında. "Emir iş adı altında çok fazla insanla görüşür. Şirketin bütün hukuksal işleri onda olduğu için odasında bulunduğu anlarda genelde hep toplantıda ya da dava dosyalarıyla uğraşır. İş saatlerinde odasında değilse, mutlaka dışarıda bir görüşmededir, her anı dolu dolu geçer yani onun. Sen de alt tarafı görüşmeye gelecektin diğer herkes gibi değil mi?" dedi gerçekten sorar gibi.

İlkim başıyla onayladı.

"Şimdi anlayacaksın o zaman sebebini... Emir, şirketin de dahil olduğu yeni bir proje üzerinde çalışacağını zaten yönetim kurulu toplantısında söylemişti. Projeden hepimiz haberdarız, bütçe için de Ateş'le özel olarak onay verdik. Buraya kadar her şey normal."

Berin kocaman bir gülümsemeyle kadına baktı. İlkim neler olduğunu bilmese de meraktan ölüyordu.

"Senin şirkete geleceğini yüksek ihtimalle senden bile önce öğrenmiştik hepimiz. Emir bize gününü ve saatini belirterek bir açıklama yaptı. Senin geleceğini, nasıl biri olduğunu, adını ve görünüşü anlattı. Adını hatırlayamayan nasıl göründüğünü, nasıl göründüğünü hatırlayamayan da adını hatırlar diye..."

"Hepinize mi?"

İlkim şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdığında dudaklarının kenarında bir kıvrım, ondan habersiz hareketlenmişti. "Hepimize, tek tek," dedi Berin onu başıyla onaylayarak.

"Yine de beni, saatlerce kapısında bekletti tabii."

Berin başını şiddetle iki yana salladı. "O hareketin tutarlı hiçbir yanı yok inan bana. Asla savunulacak bir şey değil. Ama bu seninle ilgili ilk şüphelerimi verdi bana. Nasıl oldu da Emir için bütün şirkete adın duyurulacak kadar özel olduğunu sorguladım. Tabii burada bitmiyor."

"Yeterince şaşırdım diye düşünürken hem de," dedi İlkim şakayla karışık ama zihni yine bulanıklaşmıştı. Duydukları karşısında içinde bir yerlerde umutla yeşeren tohumu görmezden gelmek öyle zordu ki...

"Şirkete geldiğin ilk gün, seni odamda ağırladığım sırada bir telefon gelmişti, hatırladın mı?" diye devam etti Berin.

"Evet, Emir'den."

"Emir'den. Telefonda bana ne söyledi biliyor musun? *Orada bana ait birileri var diye duydum.* Yanımda sen vardın. Toparlamaya çalıştı, *görüşmemin olduğu biri,* falan dedi ama Emir'in hayatında senelerdir varım. Daha önce hiç kimse için bu şekilde konuştuğunu duymamıştım."

İlkim sesli bir nefes alıp verdi. Kalbi, aklı ve mantığı birbirine girmiş haldeydi. Bedeni her an infilak edebilecek seviyeye çoktan ulaşmıştı.

"Seni uğurladıktan sonra onu telefonda tutmaya devam ettim. Ahizeyi kaldırdığımda soracağım soru belliydi. *Bu o, değil mi,* dedim. *Bağlandığın, bırakamadığın o kadın.* İtiraz etmesini bekledim, inkâr etmesini. Sorumdan kaçmasını bekledim ama yapmadı. Bir süre bekledi ve sonra bana şüphelerimi sona erdirecek o cevabı verdi. *Evet,* dedi. O andan beri eminim senden."

"Anladım," dedi İlkim sesini sabit tutmaya çalışarak. Berin onun şaşırdığını ya da bunları beklemediğini biliyordu. Yüzündeki ifadeden anlıyordu.

"Yan yana geldiğiniz her an, beni daha da net bir sonuca getirdiniz aslında. Birbirinize attığınız kaçamak bakışlardan, söylenmeyen

sessiz sözcüklerden, söylenen cümlelerin içindeki gizliliğe kadar her şey çok net."

Berin uzanıp İlkim'in eline dokundu. "Belki bana kızacaksın ama zihnimden geçenleri filtresiz söylemek istiyorum. İkinizin de kalbi kırık, ikiniz de emin olmadığınız şeyler olduğu için adım atamıyormuşsunuz gibi hissediyorum."

İlkim dolan gözlerini gizleme ihtiyacı hissetmedi. Berin'e baktığında şefkat ve merhametle ona bakan gözleriyle karşılaştı.

"Belki senin tarafında başka şeyler de vardır, bilmiyorum ama ikinizi de çok sevdim, seviyorum. İncinmenizi istemiyorum. Hayatlarınız adına karar vermek bana düşmez. Sadece... Bunu kendinize niye yaptığınızı merak ediyorum."

"Adam nişanlı, Berin," dedi fısıldayarak. Sesi kısık, yanağına düşen gözyaşı yakıcıydı. Gözlerini iyice açarak kendi yüzüne de çarpan o gerçeği sesli dile getirdi.

"Bir başkasıyla, *nişanlı*. Koca bir senedir onunla, birlikteler. Atlatmış beni demek bu. Zaten önemli değil ki onunla olmasa bile önemli değil. Benim ona adım atmamın, bizim yeniden bir araya gelebilmemizin imkânı yok. Ama lütfen..." dedi dudakları aralanan Berin'i durdurarak.

"Ne olursun, nedenini sorma bana. Senelerdir kendime dâhi anlatamadıklarımdan nasıl bahsedebilirim ki ben sana şimdi? Aylarca gözüme uyku, mideme yemek girdirmeyen şeyden nasıl bahsedeyim? Ben... Kendime bile söyleyemedim ki hiç. Söyleyemiyorum. Yaptım desem de yapamadım. Yapamadım, biliyorum."

Berin dayanamayarak yerinden kalktı ve ona sıkıca sarıldığında İlkim kendini bıraktı. Gözyaşları tenine değdiği her noktayı yakarken ellerini yüzüne kapattı. Hıçkırıkları boğazına dizildi, içinden atamadığı çığlıklar gözyaşlarına dönüşerek zehrini akıtmaya çalıştı. Nefesini kontrol altında tutmayı başarsa da duyguları ve gözyaşları için aynını söylemek mümkün değildi.

Uzun, çok uzun zaman olmuştu.

Geçen tek şey de zamandı zaten. Başka her şey yerinde sayıyordu. Üstelik... Saymaya da devam edecek gibi duruyordu.

2014, Kasım

Aynı gün, ilerleyen saatler

İlkim hıçkıra hıçkıra ağlarken Seçil tutamadığı bir sinirle yurt odasının içinde volta atmaya başlamıştı. Vizelerinin ardından bulduğu ilk boşlukta arkadaşının yanına kaçacaktı zaten fakat o dönem, ödevler ve toplamda üç haftaya yayılan vizeler yüzünden telefonun diğer tarafında olmaya mecbur kalmıştı genç kadın. Şu an onun yanında olup ona sarılarak destek olmak yerine hattın diğer ucunda kahroluyordu. Hocasına kızgındı, hayata ve şu anda yaşadıklarına kızgındı. Her şeye çok, çok fazla kızgındı. Hırsla yatağa oturdu.

"Ben ne yapacağım şimdi?" dedi İlkim gözyaşlarının arasından. Öyle kaybolmuştu ki o hengâmede sesini bile zar zor bulmuştu. "Ne yapacağım Seçil, kafayı yemek üzereyim."

Seçil de telefonun diğer tarafında aynı durumdaydı. Çaresizdi, aklında onlarca farklı şey dolanıyordu ve hiçbirini yakalayamıyor, mantıklısını seçemiyordu.

"İlkim lütfen, önce yalvarırım şu gözyaşlarını kurula. Zaten bu kadar uzak olmak inanılmaz kanıma dokunuyor. Ağlamadan çözelim, böyle olmuyor. Hadi gözünü seveyim, bak bana."

İlkim zorlukla nefeslerini toparlarken gözyaşlarını üzerindeki bluzun kollarıyla silmeye çabaladı. Sakin kalamıyor, kafasını toparlayamıyordu. Ne yapacağını bilmemek, çaresiz olmak çok zor geliyordu.

"Emir nerede şimdi, baroda mı? Kaçta geleceği belli mi? Seni böyle görürse her şey çok daha kötü olur, İlkim. Biliyorsun değil mi?"

"Baroda ama sabah haber verdi bana, bu gece boyu orada kalacak. Sabah dokuzdan sonra gelir ama ben erken çıkacağım sekiz buçukta dersim var, ona yetişeceğim. O da yüksek ihtimalle duş alır, bir şeyler atıştırıp biraz uyur. Ben gelmeden geri baroya döner. Akşam yemeğine kadar denk gelemeyiz bugün."

Seçil başını salladı ve tırnaklarını yatağın kenarına batırdı. Dudaklarını tedirginlikle dişlerken zihninde dönen soru aynıydı.

"Nasıl olur bu, aklım almıyor."

İlkim yeni bir hıçkırık dalgasına boğularak başını iki yana sallamaya başladı. "Bilmiyorum... Bilmiyorum Seçil, inan bana ben de anlayamıyorum. Neden, neden oluyor bunlar çözemiyorum. İstemiyorum..."

Sesi sonlara doğru kısılmıştı. Gözyaşları yeniden gözlerinden yanaklarına yol alıyordu ve durmak bilmiyorlardı.

"Dur dur, ne olur. Elini yüzünü yıka önce bir toparlanalım, böyle olmaz. Dik durman gerek, sakin olman gerek. Daha hiçbir şey başlamadı, her şey çok yeni."

"Ben yapamam Seçil, ben bunu Emir'e yapamam. Yapamam. Ben..."

İlkim ellerini yüzünden çekerken parmaklarını boynuna sardı ve ensesini sıktı. Gözlerindeki gözlüğü de çıkarmış ve masaya fırlatır gibi atmıştı. Her şey çok zor geliyordu. İnanması güç geliyordu.

"O an... O an ne yapacağımı bilemediğim için aklıma ilk sen geldin, o yüzden aradım seni. Belki düşünsem... Seni de bu duruma ortak etmek istemezdim Seçil. Söylemek istemezdim... Bilmiyorum ama bu yükü bir de Emir'in omuzlarına yükleyemem ben. Yapamam..."

Seçil ona kızmakla ağlamak arasında gidip geliyordu ama en azından birinin güçlü durması gerekiyordu. Söylediklerine bakınca... İlkim'in de düşüncelerinin ipinin koptuğunu hissedebiliyordu. Savaşını anlıyordu, düşününce ona hak veriyordu ama böyle, bu şekilde olur muydu? İşte bunu bilmiyordu.

"Biraz sakinleşir misin güzelim, lütfen? Bu öyle bir anda verilebilecek bir karar değil. Şimdi kalk, elini yüzünü güzelce yıka. Aklını bulandırma. Bunu daha sonra düşünür, buluruz bir hal çaresini tamam mı? Hemen pes etmek falan yok. Güneş yerinde, her şeyi de yoluna koyacağız en kısa sürede. İnan bana."

İlkim göğsünün ortasına yerleşen küçük umut ışığıyla ona baktı. "Çözecek miyiz sahiden, söz mü?"

"Söz tabii. Çözeceğiz güzelim benim. Ben senin yanındayım, tamam mı? Hadi şimdi, ben iyice sevgi ayarımın dozunu kaçırmadan kalkıp güzelce elini yüzünü yıkıyorsun. Ben de otobüs bileti bakınacağım o sırada. Vizeler bitsin, en kısa sürede yanındayım."

"Tamam, kapatıyorum o zaman."

"Görüşürüz canımın içi."

Seçil tedirgindi ama biraz daha sakin kalmaya çalışıyordu; İlkim'se korkak, üzgün ve yaralıydı. İkisi de dengesini kaybetmiş halde telefonu kapattığında önlerinde upuzun bir yol olduğundan haberleri yoktu.

Dile getirilmese de... Biliyorlardı ki ne güneş yerinde ne de her şey yolundaydı. Bir süre daha olmayacağı kesindi.

"Biraz daha iyi misin, canım?"

İlkim başını olumlu anlamda salladıktan sonra küçücük gülümsedi. Tuttuğu sıcak kahve kupasını ve kıvrıldığı koltuk köşesini sevmişti. Berin misafiri olsa da İlkim kendini berbat hissetmişti. Odaklanamayacak kadar dağılmıştı ve bu yüzden de Berin kontrolü ele alarak ona bir anne edasıyla yaklaşmıştı. Sıcak, sütlü birer kahve hazırlamış ve koltuklara geçmişlerdi.

"Hiçbirini seni üzmek, canını yakmak için söylemedim inan bana. Bu kadar zorlanacağını bilsem sormazdım da. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Biliyorum çünkü bazı konular konuşulacağı zamanı beklerler. Öncesinde denersen duvara toslarsın, zorlanırsın, kabuk bağlamayan yaraları kanatırsın. Kendimden biliyorum, sana da yapmamalıydım. Özür dilerim."

"Berin, ben konferans salonunda Emir'i gördüğüm andan beri böyleyim. Bu seninle ilgili değil, inan bana. Ben zaten eninde sonunda bir noktada patlayacaktım. Talihlisi sen oldun işte. Üzülme lütfen. Ben kendimi buna çok uzun zaman önce alıştırdım. Geçmese de en azından izini kanatmamayı öğrendim. Sadece... Her şey birkaç gündür fazla üst üste geldi. Ondan kaynaklı bütün bunlar. Önemli değil, gerçekten."

"Önce astım krizi, şimdi de bu. Ben sana iyi gelmiyorum sanırım, zarardan başka bir şey vermedim bugüne kadar. Şu haline bak."

İlkim kupasını sehpaya bıraktı ve koltukta kayarak yanında oturan Berin'e yaklaşıp elini tuttu. "Bak şimdi... Ben bu cümleyi duymadım, sen de hiç söylemedin. Bana inanılmaz keyifli bir hafta sonu

tatili verdin, şimdi de sayende harika bir yemek yiyip muhteşem vakit geçirdim. Eğer böyle söylersen inanılmaz üzüleceğim. Yaşadıklarımın sorumlusu sen değilsin, hiç kimse değil. Tamam mı, lütfen..."

Berin ona daha yumuşak bir ifadeyle bakınca İlkim gülümsedi ve başını onun omzuna koydu. Genç kadın küçük, sessiz bir gülümsemeyle başını ona eğdi ve ayak uydurdu. "Ben..." Sesli bir nefes alıp verdiğinde, İlkim'i şok edecek o cümleler dudaklarından döküldü.

"Ben bebeğimi kaybettim, İlkim."

İlkim başını onun omzundan kaldırırken Berin buruk bir gülümsemeyle devam etti. Bakışları buluştuğunda, kucağındaki ellerine bakarak kendi içinde yanan ateşin sebebini anlatmaya başlamıştı.

"Birkaç kez sağlık sorunlarım yüzünden düşük yapmıştım en başında. Bir noktadan sonra da denemeye korkar olmuştum çünkü... Çünkü bebeğinin sana tutunamaması kadar ağır gelen bir şey daha yok. Kaybettikten sonrasının psikolojisi daha da berbat. Düşüklerimden sonra her şeyi olduğu gibi yaşamaya devam ettik bir süre. Akışına bırakarak. Senenin sonlarına doğru başarmıştım. Bir sabah uyandığında çift çizgiyi görmek bir insanı ne kadar mutlu edebilir bilmiyorum ama etmişti işte. Hamileydim sonunda. Ateş sevinçten havalara uçtu, Emir duyduğu an ağladı." Kıkırdadı. "Dünyanın en duygusal adamı resmen."

İlkim hafifçe gülümsedi onunla eş biçimde. "Bilirim," diye fısıldadı. Berin de ona bakıp güldü hafifçe.

"Hiç kolay geçmiyordu ama bir şekilde idare ediyordum. Sonuçta bir bebeğimiz olacaktı ve bu duygu zaten her şeye değerdi. Ateş'le inanılmaz heyecanlıydık. Emir bile çoktan yeğeniyle yapacaklarını planlamaya başlamıştı. Hamile halimle toplantılara, davetlere bile katıldım. Cinsiyetini henüz göstermemişti ama yine de isimlerine karar vermiştik. Mayıs ayının sonlarına kadar her şey muhteşem gidiyordu. Sürekli uykum geliyordu ama hamilelik olayına da bayılıyordum. Bir şeyler aşermek artık oyun haline gelmişti. Hem Ateş'e hem de Emir'e nazlanıyordum. Hayatımdaki tek insanlar onlardı, aynı zamanda beni sevdiğini hissettiğim tek insanlar da onlardı. Ailem yok benim.

Yani... Onlar öyle olmasını tercih ettiler, ben de itiraz etmedim. Ateş'e sarıldım. Ona ve onun ailesine. Annesi, ablası ve Emir'e işte."

Berin sessizce burnunu çekti. Parmaklarıyla oynuyordu. Gözleri hafifçe dolmuştu.

"Bir gün, gayet normal bir şekilde evin içinde gezinirken... Alt kata inmeyi beceremedim. Merdivenlerden düştüm İlkim. Altı ayını doldurmuş bebeğim ellerimin arasından kaydı gitti. Kaybettim onu. Bebeğim... Benim dikkatsizliğim yüzünden gitti."

"Berin... Ben..."

"Ateş ve yardımcımız beni yerde, kendi kanım tişörtümü boyamış, bilincim yarı kapalı bir halde buldular," dedi gözleri donuklaşırken. Sanki o ana gidip gelmişti. İlkim dehşete düştü.

"Çabucak hastaneye yetiştirdiler ama çok geçti artık. Başlarda her şey çok zor oldu. Her şey ama her şey resmen tepetaklak olmuştu. Aylardır ufak ufak eşyalarını toparladığımız odasına giremedim günlerce. Elim kocaman olmuş göbeğime her gittiğinde bomboş, dümdüz karnımla karşılaşmak beni çok yaraladı. Her gece ağladım, sabahlara kadar kâbuslar gördüm. Uyku desen zaten çekildi gitti. Gece zehir oldu, gün zehir. Hep suçladım İlkim. Kendimi suçladım. Kendi dikkatsizliğimi, acelemi, beceriksizliğimi suçladım. Belki daha dikkatli inseydim, belki daha yavaş hareket etseydim diye diye aylar boyu bebeğimin yasını tuttum ben."

Gözleri buluştu. İki farklı göz rengine, bambaşka acılara sahip kadınların bakışları arasından onlarca şey aktı.

"Ama bu bir işe yaradı mı dersen, hayır. Hiçbir işe yaramadı. Bebeğimi hiçbir şey geri getiremedi bana. Hiç kimse. Peki ben kendimi suçlayarak bir yere varabildim mi diye sor. Şaşırma ama onun cevabı da belli, hayır." Berin omuz silkti. Bu onu çok yaralamıştı, çok acıtmıştı ama belliydi. Alışmıştı. Bununla yaşamaya, bu gerçeğe alışmıştı. Uyum sağlamıştı.

"İlkim, ne yaparsan yap... Ne yaparsan yap hayatın önüne geçemezsin. Yaşanacak varsa engel olamazsın, erteleyemezsin. Gelir bulur seni mutlaka. Bugün değilse yarın, yarın değilse ertesi gün. Bir yolunu bulur, kaybetmek istemediklerini senden alır."

Berin başını hafifçe iki yana salladı.

"Ben kendimi ne kadar suçlarsam suçlayayım... Bebeğimi geri getiremediğim gibi zamanı da geri alamadım. Evet o gitmiş olabilir, yasını tuttum. Yaşasaydı da ona verebileceğim en iyi hayatı vermek için çabalayacaktım. Üstüme düşeni yapacaktım. Elimden geleni yapacaktım."

İlkim sessizce dökülen gözyaşlarına eşlik ediyordu. *Nasıl bir sınavdı bu, nasıl bir acıydı?* Hayal dâhi edemiyordu.

"Yanımda Ateş vardı bu süreçte, her anımda hem de. Ben onu bir kere kazanmıştım, o da beni. Artık kaybettiklerimiz de kazandıklarımız da birdi. Peki Ateş, bebeğinin üstüne bir de beni kaybederse nasıl yaşardı? Nasıl ayakta kalırdı? Bebeğimiz... O bizi istemedi ama ben... Ben kalan tek şeyimle yaşamayı seçtim. Seçmek zorundaydım çünkü. Ateş'i seçtim, İlkim ben. Yaşamayı seçtim."

Sessizce nefeslendi ve yüzünde küçük, belli belirsiz bir ifadeyle ona baktı.

"Kaybettiğimiz bebek yalnızca bana ait değildi ki... Ateş'in de bebeğiydi. Onun da gözden sakınacağı, onun da saçının tek teline kıyamayacağıydı. Çok yara almıştık ama alışmayı da öğrenmek zorundaydık. Hem... Hem biz yine kazanırdık. Bir bebeğimiz daha olabilirdi. Her zaman bu ihtimale sahiptik. Her zaman birbirimize sahip olacağımız gibi."

Sesli bir nefes verdikten sonra yutkundu. "Bizim... Birbirimizin yanında olmamız gerekiyordu sadece. Savaşımızı da birlikte vermemiz, acımızı birlikte yaşamamız gerekiyordu. İkimiz de kaybetmiştik. Bebeğimiz için yapabileceğimiz hiçbir şey kalmamıştı. Buna rağmen yan yana oldukça, birbirimiz için yapabileceğimiz çok şey olacaktı. Biz de yaşamayı seçtik, birbirimizi yaşatmayı..."

Berin gülümsedi. Gözyaşlarını kurulayarak İlkim'e baktı. Uzandı ve onunkileri de kuruladı. "Ben bir evlat kaybettim. Bir değil, birden fazlasını. Yine de yaşadım. Yine de hayatımı sürdürecek şansa sahiptim."

Onun ellerini kavrayıp kucağına çekerken suratında da belli belirsiz bir gülümseme vardı. Yaşadığı olayların sonuçlarında, ders aldığı

her şeyin biraz bile faydasının olması, bütün bunları aşabildiğinin en büyük göstergesi olurdu, çok daha güçlü yaşamasını sağlardı.

"Ne olursa olsun, atlatılır İlkim. İnan bana, birbirini sevdikten sonra en kötüsü de en iyisi de birlikte karşılanır. Yan yana olunca dağ gibi acılar un ufak olur. En büyüğü de aşılır, en küçüğü de. Yeter ki sen yaşamayı seç. Onunla yaşamayı seç. Kalbindekini yanında iste. Ona inan. Kendine... Kendine inan."

İlkim'in titreyen ellerini tuttu ve onu kendi elleri arasında daha da sıkı sardı. "Benim Emir'in seni sevdiğini söylediğini duymama gerek yok, zaten bunu görüyorum. Senin de onu sevdiğini inkâr etmene gerek yok, öyle olmadığını biliyorum. Ama şunu bil..." Parmaklarını sıktı ve gülümsedi.

"Eğer bir gün olur da anlatmaya karar verirsen bil ki kapım sana her zaman açık. Sonuna kadar hiç kapanmayacak bir şekilde açık. Zamanını bekle, orada olacağım. Başını kaldırdığında beni göreceksin. Acele etmene, hiçbir şey için kendini zorlamana gerek yok. İnan bana, son zamanlarda tanıştığım herkesten daha tatlı ve güzel kalplisin. İyi olmanı, *özellikle bir arkadaşın olarak,* çok iyi olmanı istiyorum."

İlkim dayanamadı, büyüyen gülümsemesiyle Berin'e uzandı ve sıkıca sarıldı. "Sen hayatımda gördüğüm en güçlü kadınlardan birisin."

Berin sesli bir gülüş sundu ona. Kollarını daha da sıkılaştırırken konuştu. "Bundan birkaç ay önce karşılaşmış olsaydık öyle düşünmezdin ama yine de teşekkür ederim."

"Ne zaman olduğu fark etmez. Seninle dün de tanışsam, üç sene önce de ya da beş ay sonra da... Hep böyle düşünürdüm. Sen harika bir kadınsın."

Ayrıldıklarında Berin'in de gözleri az biraz yaşla dolu olsa da ışıl ışıldı. "Sen kendine bir bak önce. İnan bana aynısını düşünüyorum. Sen de öylesin İlkim, inanılmazsın, harikasın. Hem de ne olursa olsun, var olduğun şekilde çok güçlüsün. Çok fazla şey taşıyorsun. Gocunmuyorsun bundan. Kimsenin bunu kırmasına izin vermeyeceğini biliyorum ama bazen... Bazen taşıdığımız yükler ağır gelebilir ve onları paylaşmakta çekince duymamıza gerek yoktur. Sadece bunu düşün istiyorum, tamam mı?"

İlkim buruk bir ifadeyle gülümsese de başını olumlu anlamda salladı. Berin bununla birlikte ayağa kalkıp vestiyerdeki eşyalarına yöneldi.

"Güzel. Çünkü bu kadının artık şirkete dönmesi gerekiyor. Kocası onu neredeyse iki saattir aramadı. Bu da ona, takdir edersin ki trip atmak için yeterli sebebi vermiş oldu."

"Peki öyleyse, çok selam söyle benden şirkettekilere."

Berin yarım bir gülüşle ona döndü ve başıyla onayladı. "Söylerim."

Berin'i sessizce uğurladıktan sonra bir anda her şey daha da zor oldu. Yalnız başına kalmak, bütün bunlarla savaşmaya çalışmak ve zihninde dönüp duranların altında ezilmemek, İlkim için fazlasıyla zorlaştı.

Kendini büyük koltuğa bırakırken üzerindeki onlarca kiloluk ağırlığı, birbirinden farklı hislerin yaratıp yaşattığı karmaşayı çözmek için sesli nefesler alıp verdi.

Zordu.

Yıllar önce bir karar vermişti ve en başından beri bunun en doğrusu olduğuna inanmıştı. Şimdi çarklar ters yöne hareket ediyor, bir de üstüne onu zar zor tırmandığı basamakların en başına döndürüyordu. Belli ki işler gittikçe sarpa saracak ve geçmişin anıları onu yaralamaya devam edecekti.

Peki bütün bu karmaşanın içinde İlkim neyin doğru neyin yanlış olduğunu nasıl bulacaktı?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

♫ *Göksel, Gittiğinde*

♫ *Güncel Gürsel Artıktay, Kanar*

Gömüldüğü dosyalardan başını kaldırmak ve bir nefes almak için sırtını sandalyesinde geriye yaslanan İlkim'in, gözlerini kısa bir anlığına kapatmasıyla odasının kapısının çalınması aynı anda gerçekleşti.

Genç kadın kapadığı gözlerini açarken, "Girin," diye seslendi ve masaya doğru eğilerek yeniden ellerini dosyaların üstüne yasladı. *Ne çok iş birikmişti birkaç günde, dikkatini vermesi gereken onlarca şey üst üste gelmişti.*

Kapı açılıp İlkim'in de içinde yer aldığı Hukuk Akademisi Öğrenci Kulübü'nün başkanı Çağrı kafasını içeri uzattığında, İlkim yorgun olsa da gülümsemeyi ihmal etmedi.

"Gel Çağrı," dedi öğrencisini içeri davet ederek. Gözündeki gözlükleri düzeltti ve bir süredir takmadığı için yaşadığı baş ağrısını görmezden gelmeye çalıştı. Evde de takması gerekiyordu ama çoğu zaman gözlüğünü okulda unuttuğu için mümkün olmuyordu. Bu sebepten gözlüğünü yakınlarında olduğu her fırsatta takmaya çalışıyordu.

"Hocam bölmüyorumdur umarım?" dedi genç adam ufak bir çekingenlikle. İlkim başını iki yana sallayıp masaya yasladığı kollarının üstüne eğildi ve gülümsedi.

"Yok yok, ben de mola vermiştim zaten. Geçsene, şöyle otur. Hangi rüzgâr attı seni buraya, kulüple ilgili bir sıkıntı mı var?"

Çağrı üçüncü sınıflardan, İlkim'in de Medeni Usul Hukuku dersine girdiği başarılı bir öğrencisiydi. Aynı zamanda bahsettiği ve

danışmanı olduğu kulübün öğrenci başkanıydı. Genelde bir sorun ya da danışacağı şeyler olduğunda uğrardı ama bu da pek fazla olmadığı için genç kadın bir sorun olabileceğini düşünmüştü.

"Teşekkürler hocam, hiç rahatsız etmeyeyim. Bir sıkıntı yok ama kulüple ve düzenlenecek etkinliklerle ilgili birkaç konuda fikrinize ihtiyacım var."

"Tamam, tabii ki. Otur, lütfen."

Çağrı en başında geride durmayı tercih etmiş olsa da hocasının bu ricasını kırmak istemedi. Masanın önündeki koltuklardan birine yerleştikten sonra alnına dökülen saçlarını düzeltip İlkim'e baktı.

"Hocam biliyorsunuz düzenlediğimiz konferanslar ve sempozyumlara yüksek katılım sağlandığı için geçen ay kapasitemizi yükseltmiştik. Aldığımız dönüşler olumlu, farklı fakültelerden de katılım sağlanıyor."

"Bu harika, böyle devam edelim. Hukuk sempozyumlarını ben de çok seviyorum, katılım olması da güzel. Gerekirse kulübün kullanması için fakülte içinde daha büyük bir ofis ayarlarız."

"Şu anlık böyle bir ihtiyacımız yok ama olduğu takdirde size mutlaka bildireceğimden emin olabilirsiniz. Şimdilik öğrenci işleri binasındaki kulüpler katı bize yeterli geliyor. Hem herkes öğrendi orayı, bilgi almaya gelen çok oluyor."

İlkim başını salladı. Kulüplere özen gösterilmesini seviyordu çünkü öğrencilik hayatının bence en güzel yanlarından biri, kulüplerde yapılan etkinliklerdi. Zamanında kendisinin de katıldığı kulüpler ve farklı etkinlikler olmuştu. Bundan zevk aldığını çok iyi hatırlıyordu. *Onunla da öyle bir gecede, kulüp partisinde tanışmışlardı.*

"Asıl söylemek istediğim şey, şu sıralar düzenlenecek bir sempozyum olmayışı. Yani iletişim kurduğumuz bazı isimlerden bahar dönemine kadar dolu oldukları dönütünü aldık. Siz de tahmin edersiniz ki planlamalar ve takvimler neredeyse aylar öncesinden oluşturulmuş. Biraz geç kalmışız farkında olmadan. Kafamızda şu güne ayarlarız diye planladığımız hiçbir isimden kesin bir dönüş alamadık. Hatta sonrasında da alamayabiliriz. Bu da..."

"Bu da programımızda büyük bir açıklık oluşturuyor," diye tamamladı İlkim öğrencisinin cümlesini.

Çağrı onaylarcasına başını salladı. Elindeki telefondan takvimi kontrol etti.

"En yakın etkinliğimiz şubat ayı sonlarında kalıyor. Mart ayının başında Asya Kayalar gelecek. Sizin arkadaşınızdı, numarasını siz vermiştiniz. Ceza Hukuku Sempozyumu kapsamında onu ağırlayacağız. Herkesin beklediği Hukuk Müzesi gezisi zaten nisan ayında. Ankara'ya yapılacak yolculuk için gereken yerlerle görüştüm. Ancak müzeden iletişime geçtiğim Handan Hanım'la bahar dönemi başladığında yeniden konuşacağım. Bizi gezdirecek görevliyi ayarlayacak ve kaç kişilik olacağı henüz belirsiz olan ekibi takvime kaydedecek. Bütün bunlar bahar döneminde olduğu için aralık ve şubat ayları aralığında büyük bir boşluğumuz oluştu. Eğer ocak ve şubat arasındaki yarıyıl tatilini de saymazsak iki ay düzenli devam edecek bir etkinliğe ihtiyacımız var sadece."

"Hmm, tamam düşünelim. Asya'nın çok yoğun olduğunu bilmesem onu daha erken çağırırdım, seve seve de gelirdi ama şu aralar yurt dışına çıkıp duruyor. O bayağı meşgul, onu eledik. Başka, başka..."

Asya'nın yoğunluğunun bir sebebi de geçen sene kucağına aldığı küçük bebeği Melina'ydı. Bir aya kadar ilk yaşını dolduracak küçük kızıyla ilgilenen arkadaşı, tüm ilgisini ailesi ve işi arasında paylaştırmıştı. Programını aylar öncesinden yaptığı kesindi, herhangi bir emrivaki yapmaya niyeti yoktu.

İlkim bir süre düşündükten sonra aklına gelen fikirle gözlerini kıstı.

"Şöyle bir şey yapsak nasıl olur? Üyeleri karşılıklı iki takıma ayırıp onlara bir konu verelim ve üstüne münazara yaptıralım. Her hafta belli bir hukuk alanında tartışma konusu seçilir ki zaten bir konu tek haftada da bitecek diye bir şey yok. Haftalarca da sürebilir. Üstüne uzun süreli tartışılacak ve karşılıklı fikirlerin paylaşılacağı bir şey olur. Hem üyeler arası etkileşim artar hem de iletişim. Ne dersin?"

"Hocam harika olur! Zaten konferans salonunu da kullanmak için sınırsız hakkımız var. Bunu harika bir şekilde değerlendirmiş

oluruz, üstelik programa uyduğu takdirde dönem sonunda dek devam da ettirebiliriz. Tek bir sorum olacak."

"Nedir?"

"Münazara ekiplerinin başına yerleşecek iki başkana ihtiyacımız olacak. Oy birliğiyle hakem seçimini üyeler arasından yaparız ama etkinlik için iki bilirkişiye daha ihtiyacımız var. Aslında size bundan da bahsetmek istiyordum, öğrenciler sizi de etkinliklerde görmekten olumlu etkileniyor. Biliyorum, yoğunsunuz ancak bu münazaralarda bize eşlik edebilseniz harika olurdu. Hatta direkt katılım sağlasanız..."

"Aslında olabilir. Yani bazen yoğun oluyorum ama takvimimde belli boşluklar açabileceğime eminim. Birlikte planlarsak bana da uygun tarihlerde münazaralarda yer almayı çok isterim."

"Hocam çok teşekkür ederim. Gerçekten üyeler de buna inanılmaz sevinecekler. Geriye sadece diğer grubun başkanını bulmak kalıyor. Yani sizinle karşılıklı münazara yapılacak birini."

İlkim başta düşünecek gibi olsa da dudağının kıyısına yerleşen küçük gülümseme, sanki onun cevabı çoktan bildiğini gösterir gibiydi. Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra gözlüklerini düzeltip Çağrı'ya baktı.

"Tamam, o işi ben halledeyim öyleyse. Bu konuda bize yardımcı olabilecek birini tanıyorum."

"Öyle mi? Bu harika hocam, geri kalanı sizde o zaman. Rahatsız ettim, tekrar kusura bakmayın. İyi akşamlar."

"Ne demek, estağfurullah. En kısa sürede haber veririm, takvimimi de mail olarak atarım ona göre ayarlamaları yaparız. Sana da iyi akşamlar Çağrı."

"Tamamdır hocam, o zaman ben sizden dönüş bekliyorum. Hoşça kalın."

"En kısa sürede. Haftaya derste görüşürüz."

Çağrı başını eğip son kez gülümsedi ve odadan çıkıp İlkim'i yalnız bıraktı.

Kendini sandalyesine bırakan genç kadın derin bir nefes vererek başını geriye doğru attı. Kollarını kucağına indirip gözlerini kapadı ve öylece bekledi.

Az önce en başından beri uzak durmayı amaçladığı bir adamla yapacağı, ortak bir etkinlik mi planlamıştı? Üstelik devamı olacak ve süreklilik kazanacak şekilde...

Evet, aynen öyle yapmıştı.

Üzerinden altı yıl geçmesine rağmen her durumda aklına gelen ilk kişinin Emir Feza olması, yüksek bir ihtimalle kadının en büyük sınavıydı ancak buradan bir dönüş yapmaya da kesinlikle niyeti yoktu. Sonuçta, henüz iletişimi kesmemişlerdi, değil mi? Emir İlkim'e zaman tanımıştı, İlkim ise bu zamanı kullanmıştı. *En azından birkaç gün...* Saati kontrol ettikten sonra telefonunu eline aldı. Yediyi geçiyordu ve hava çoktan kararmıştı. Sessiz ama büyük bir nefes aldıktan sonra rehberini açtı ve ezberindeki numarayı bularak aradı.

Telefon çaldı.

Bu cümlenin çaldı, çaldı ve çaldı diye devam etmesi gerekiyordu öyle değil mi?

Ama öyle olmadı.

Telefon yalnızca bir kez, uzunca çaldı. Ardından açıldı.

"İlkim?" dedi şaşkın bir ses.

"Emir Feza, iyi akşamlar. Umarım rahatsız etmiyorumdur?"

"Hayır, hayır tabii ki rahatsız etmiyorsun. Şaşırdım sadece arayınca, beklemiyordum. Nasılsın?"

"Açıkçası ben de beklemiyordum ama her şey çok anlık gelişti. İyiyim, çalışıyordum aslında, sen nasılsın?"

"İyiyim ben de hafta içi katılacağım bir dava dosyasının üzerinden geçiyordum. Birazdan çıkacağım."

"Anladım, kolay gelsin."

"Teşekkür ederim, sana da aynından diyebilir miyiz?" dedi Emir sesinden bile belli olan bir gülümsemeyle.

"Evet, kesinlikle." Ardından derin bir nefes aldıktan sonra tedirginliğini üstünden hızlıca atarak söze girdi.

"Ben aslında bir şey için rahatsız etmiştim seni."

"Estağfurullah ne rahatsızlığı... Çok mutlu oldum aramana, dinliyorum seni." dedi Emir heyecanını yansıtan bir sesle. Hattın diğer ucundan, elindeki kâğıtları bir yere bıraktığını belirten hışırtılar geldi.

İlkim hafifçe gülümsedikten sonra yerinden kalkıp odanın içerisinde ufak birkaç adım attı.

"Bizim... Yani üniversitede, Hukuk Akademisi Kulübü'nün danışman hocası benim. Sürekli etkinlikler düzenlemeye çalışıyoruz ama takvimde ufak bir boşluğumuz oluştu. Onu doldurmak için benim aklıma bir fikir geldi."

"Öyle mi? Bu harika. Zaten kulüp etkinliklerini hep severdik. Nasıl bir şeyler var aklında?"

İlkim sanki Emir bunu görebilecekmiş gibi başını salladı heyesle. "Zaten sempozyumlar oluyor sürekli ama değişiklik istedim ben biraz. O yüzden devamlı ilerleyecek münazara etkinliği düzenlemeyi düşündük. Hem etkileşimi artırır hem de insanların kulübe alışmasını sağlarız diye. Bunun için de iki takıma ve bu takımlara liderlik edecek iki bilirkişiye ihtiyaç duyuyoruz."

"Anlıyorum. Peki benim yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Bu takımlardan birinin başkanlığını ben yapacağım, diğeri için de fakültedeki hocaları düşünmedim bile çünkü genelde onlarla fikir bakımından pek uyuşmuyoruz. Ben de düşündüm ki yaşıtım biriyle konuşup bunu onunla yürütmem daha mantıklı olur. Aklıma da sen geldin."

"Ben mi?"

"Evet," dedi İlkim dudaklarını ısırarak. "İş yoğunluğunun fazla olduğunu söylersen anlayışla karşılarım. Sadece böyle bir durumda diğer tarafta duracak hem hukuk konusunda başarılı hem de benim karşısında durabileceğim kim vardır diye düşününce aklıma ilk sen geldin. Benim... Üniversiteden arkadaşlarımızın çoğuyla iletişimim yok. Bir tek Asya'yla ara sıra konuşuyoruz ama o da üniversite için yapabileceğinin en iyisini yaparak sempozyumlarda bize eşlik ediyor. Yani beni biliyorsun, çevremdeki insanlar da belli."

Kısa bir an duraksadı. İlkim lafı evirip çevirmektense doğrudan zihninden geçenleri söylemeyi tercih ederdi. Yine öyle yaptı.

"Aslında aklıma gelen ilk değil, tek insan sensin. Üstüne hiç düşünmeden yalnızca senin ismin yandı zihnimde. Ama dediğim gibi... Bu sürekliliği olacak bir etkinlik. Her ay belli bir zamanını buna

ayırmanı isteyeceğiz. Fazla olabilir, sonuçta sen çok başarılı bir avukatsın ve yoğun çalıştığını biliyorum. Seni aramızda görmek bizi mutlu eder ama hayır dediğin takdirde de seni zorlamak istemeyiz. Bu şimdilik biz bütün bu süreci ayarlayana kadar ucu açık bir teklif olacak. Ben de o arada başka isimler düşünürüm. Herhangi bir şekilde bir zorlama ya da baskı hissetmene se-"

"Gerek yok."

"Efendim?"

"Başka isimler düşünmene diyorum, gerek yok. Ben seve seve gelirim. Hem biraz değişiklik olur hem de yeniden okulda olmak bana da iyi gelir. Kabul ediyorum."

"Sahi mi?"

"Evet, elbette. Sen böyle cümleler kuracaksın, aklıma ilk ve tek gelen sensin diyeceksin. Ben de sana hayır mı diyeceğim? İmkânı yok. Aksine çok mutlu olurum, yardımcı olabileceğim her türlü durumda buralarda olacağımı zaten söylemiştim. Aramana çok sevindim."

İlkim derin bir nefes verdi. "Harika! Ben sana detayları, ayarlamaları yapmaya başladıkça mesaj atarım o zaman. Zaten yeri ve zamanı bizim takvimlerimize göre ayarlayacağız. Şirkete geldiğimde Gül'den takvimini alır, herhangi bir şey belli olduğu an seninle paylaşırım. Çok teşekkürler."

İlkim'in gülümsediği sesinden bile belli olurken karşı tarafta da durum aynıydı. Emir gülümsedi ve kısık gülüşü İlkim'in kulaklarına ulaştı.

"Asıl ben teşekkür ederim İlkim, aradığın için. Teklifin için."

"Rica ederim. İyi akşamlar öyleyse. Yakında görüşürüz."

"Mutlaka... Sana da iyi akşamlar. Hoşça kal."

Aramayı bitirdikten sonra yüzünde bir gülümsemeyle yerine oturan İlkim telefonu göğsüne yaslamakla yetindi. Derin bir nefes alıp verdikten sonra işine geri dönmek için odağını toparlamaya, yüzündeki gülümsemeyi silmeye çalıştı fakat bunu yapmak oldukça zamanını alacaktı.

Ertesi gün, öğleden sonra ayarladığı boşlukta Seçil'i arayıp yakınlardaki bir alışveriş merkezine çağıran İlkim, çoktan bunu yaptığına pişman olmuş gibiydi.

"İyi ki bir alışverişe çıkalım dedim Seçil ya! Sana da haber vermeye gelmiyor, komple mağazayı alsaydın?"

"Ay ne var? Ben zaten düğün hazırlığı yapan bir yeni gelinim. Alışverişi ben yapmayacağım da kim yapacak?"

Seçil omuz silktiğinde İlkim ona kıstığı bakışlarıyla baktı. "Hiç de oturmuyor üzerine bu tavırlar biliyor musun? Yeni gelinmiş... Kaç senedir tanıdığın insanla evleniyorsun, bahara bir nikâh, bir eğlence yapacağız o kadar. Utanmasan çeyizlerim az oldu diye ortalığı inleteceksin, gerçekten ayıp."

İlkim taşıdığı bütün poşetleri tek elinde topladıktan sonra gözüne kestirdiği bir başka mağazaya doğru birkaç adım attı. Öğleden sonra açan güneşi ve ılıyan havayı fırsat bilip dışarı çıkmışlardı. Böyle anlar her zaman karşılarına çıkmıyordu çünkü aralık ayı kapının diğer tarafında bekliyordu.

Onun attığı adımları takip eden Seçil, bilinen bir markanın mağazasına doğru ilerlemeye devam etti. İlkim uzaktan bakınıyor olmasına rağmen Seçil boş durmuyordu ve genç kadın, yalnızca arkadaşının tüm mağazaları talan etmesini seyrediyordu. Seçil çok farklı zevkleri olan ve bu zevkleri bambaşka yerlerden toparlayıp oluşturan bir kadındı. Bu yüzden de girdiği hiçbir mağazadan eli boş çıkmıyordu.

Yeniden omuz silkip askılara yöneldiğinde, İlkim de ayaklı askıların arasında dolandı. Bir süre koyu renk elbiselere bakındı fakat sonrasında çok farklı bir yöne doğru ilerledi. "Bir elbise alayım diyordum ama bir türlü karar veremiyorum."

"Nasıl bir şey var aklında, nerede giyeceksin?"

"Belki sergide giyerim, az kaldı çünkü," diye mırıldandı ve dolanmaya devam etti. Uzun kollu birkaç elbiseyi inceledikten sonra Seçil'i orada bırakıp tersi yöne yürüdü.

Ardından duraksadı.

"Sence bu... Nasıl?" diye sorduktan sonra boğazını temizlemişti. Seçil elindeki askıyı yerine asıp birkaç adımda onun yanına geldi.

Gösterdiği elbise üzerinde küçük çiçekler olan halter yakalı mini bir elbiseydi. Güzeldi ama sanki İlkim'in tarzı değildi. Öylesine gösterdiği bir elbise gibiydi.

"Bunu giyer misin cidden? Yani giyeceksen tamam ama senin hiç böyle elbisen yok ki. Yazlıklarında bile böyle desenler yok senin."

İlkim bir cevap vermeyince arkadaşı ona döndü ve aslında odaklandığı kişinin kendisi olmadığını fark etti. Onun baktığı yere doğru baktığında, gördüğü kişiyi tanımamasının imkânı yoktu. Durum şimdi daha anlaşılabilir bir hal almıştı işte.

Biraz ileride askıların arasında dolanan kadın, Didem'den başkası değildi. Koskoca alışveriş merkezinde denk düştükleri yetmemiş gibi üstüne bir de aynı mağazada denk gelmişlerdi.

"İlkim?" diye seslendiğinde parmaklarını da arkadaşının omzuna değdirmişti Seçil. Olduğu yerde donakalmış olan İlkim hafifçe irkildi fakat hızlı bir gülümsemeyle ona döndü.

"Efendim canım," dedi sakin bir sesle.

"O elbiseden emin misin?" diye mırıldandı arkadaşı ve belli ki Didem konusuna girmek niyetinde değildi. Derin bir nefes aldı ve gülümseyerek minnettar bir hisle başını iki yana salladı.

"Yok, bir daha bakınca pek beğenemedim. Başka bir mağazaya bakalım mı? Buradakiler hoşuma gitmedi."

"Tamam canım, sen nasıl istersen. Bakalım."

İlkim hızlı adımlarla mağazanın çıkışına yöneleceği sırada genç kadını durduran şey, duyduğu o tanıdık ses olmuştu. "İklim Hanım?" diye konuşan Didem onu saniyeler içinde göz hapsine almıştı.

Genç kadın sırtı dönük olmasına rağmen tanındığını fark edince gözlerini kapatıp kısa bir an duraksasa da Seçil'le göz göze gelince durumu kabullenerek adını yine yanlış biçimde seslenen kadına döndü. Yüzüne küçük bir gülümseme yerleşti ve Didem'e doğru bir adım attı.

"Ah, merhaba Didem Hanım. Siz de mi buradaydınız?"

Didem küçük, samimiyetsiz bir ifadeyle gülümsedi. "Evet, doğrusu ben sık sık buralardayım aslında ama sizi ilk kez görüyorum." Kadını baştan ayağa süzerken hızlı davrandı ve hemen ardından, "Hangi rüzgâr attı sizi bu civarlara?" diye sordu.

"Benim çalıştığım yere oldukça yakın burası, aslında arada uğruyorum ama denk gelmedik demek ki," dedi İlkim gerçekleri gizlemeyerek. Ardından devam etti. "Düğün alışverişi, tahmin edersiniz."

Didem kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. Uzun saçları dümdüz bir şekilde sırtına dökülüyordu. Üzerinde kürke benzeyen bir peluş vardı ve elinde alışveriş poşetleriyle o da uzun süredir buralardaymış gibi görünüyordu.

"Bilirim," dedi dudaklarındaki kıvrımı küçültmeden. Gelecek olan darbenin habercisi gibi bir ifade belirmişti kusursuz yüzünde. Gözlerini hafifçe kıstı ve yukarıdan düşen spot ışık boynundaki parlak kolyeye çarparak yansıdı. Didem'in eli kolyesini bulunca ışık bu kez yüzüğe çarptı ve yansıdı. Kadın gözlerini ondan bir an bile çekmeden konuştu.

"Ben de Emir'le çıkacağımız akşam yemeği için elbise bakıyordum ama bulamadım pek içime sinen bir şeyler."

İlkim duyduklarını sakin karşılasa da bedeninden küçük bir ürperti geçiverdi. Seçil yanına yaklaşsa da İlkim ona dönmek gibi bir hamle yapmadı ve öylece kadının karşısında durmaya devam etti.

Nişanlı.

Emir'in nişanlısıydı. Elbette birlikte yemeğe çıkacaklardı.

"Anladım," dedi dudaklarını sabit tutmaya uğraştığı sırada. Boğazını temizledi ve gülümsemeye çalıştı.

"Kolay gelsin size," dedi Didem ve elini kaldırıp parmaklarını hafifçe oynatarak onlara veda eder gibi salladı. "İyi alışverişler."

Seçil başıyla ona aynı karşılığı verdikten sonra, "Size de," diye cevaplayıp bakışlarını ondan çekti. Hızlıca elini İlkim'in beline uzatıp arkadaşını çevirdi ve birlikte mağazadan çıktılar.

Sessiz adımlarla uzun zamandır uğramadıkları bir tatlıcıya doğru yöneldiklerinde Seçil dişlerinin arasından tıslarcasına konuşmuştu.

"Gösteriş budalası."

İlkim bu kelimelerle kendine gelmiş gibi attığı adımların farkına vardı ve sanki transa girmiş gibi görünen halinden kurtuldu.

"Söyleme öyle."

"Lütfen bana ahlak bekçiliği yapma şu an İlkim. Hiç kaldıracak kafada değilim," dedi Seçil kesin bir ifadeyle.

İlkim yeniden bir şey söyleyecek gibi dudaklarını aralayınca Seçil parmağını kaldırıp onu durdurdu. "Söyleyeceğin şeyler *kadının düşmanı kadın olmamalı* başlıklı nutkuna doğru yol alacaksa eğer kesinlikle duymak istemiyorum. Kimsenin düşmanı olduğumuz yok hele hemcinsimize asla yok."

Yürüyen merdivenlere adım attıktan sonra ellerini önünde birleştirip çatılan kaşlarını açtı.

"Hayır kime neyi kanıtlamaya çalışıyor, ben onu anlamıyorum sadece. Kiminle yemeğe gittiğinden bize ne?" Seçil bir nefes arası verdi. Duraksamıştı. "Ne zaman nişanlınla gideceğin akşam yemeğini bize bahsedeceğin kadar yakın olduk ayrıca? İstersen akşam yemeğine değil kokteyle git. Ben sadece bu gözümüze sokma çabasına anlam veremiyorum."

Bu sırada yürüyen merdivenlerden inmiş küçük bir dükkâna sahip olan tatlıcının önüne ulaşmışlardı. İçeri girip kendilerine bir masa seçtikten sonra yerleşip siparişlerini verdiler.

Seçil büyük montundan kurtulurken İlkim de çantasını çoktan kendi mantosunun üstüne asmıştı. Sırtını sandalyeye yasladıktan sonra bacak bacak üstüne atıp söylenen arkadaşını dinlemeye başladı.

"Tamam yani biz de yoluna çıkıyoruz belki ara sıra ama bu kadar nefret edilmeyi hak ettiğini düşünmüyorum."

"Ben Didem'in benden nefret ettiğini düşünmüyorum."

"Derken?"

"Şöyle ki Didem benden nefret etmiyor. Hoşlanmıyor sadece. Sonuçta yolundaki büyük bir taştan farkım yok. Haklı..."

O sırada araya giren garson siparişlerini getirmişti. İlkim'in istediği kazandibi ve Seçil'in sipariş ettiği profiterol, iki bardak çayla birlikte önlerine yerleşene kadar kısa bir mola verdi konuşmasına.

"Seçil bana kızma ama ben de Didem'in yerinde olsam kendimden rahatsız olurdum." Sessizce omuz silkti genç kadın ve dikkatle onu dinleyen arkadaşına baktı.

"Sonuçta geçmişi bilmiyor, haberi yok ama kapı gibi ben duruyorum karşısında. Elbet duymuştur adımı. Üstelik... Emir'in bana olan tavırlarını da fark etmemesine imkân yok. Aptal değil ki mutlaka anlıyordur. Ben de aralarında nasıl bir ilişki olduğunu sorup öğrenmek niyetinde değilim. Beni ilgilendirmez, merak etmiyorum."

Çayına tek şeker atıp karıştırdı ve küçük bir yudum aldıktan sonra parmaklarını birbirine sardı. Arkadaşına bakıp tebessüm etti.

"Seçil, o nişanlı bir kadın. Sevdiği adamı kıskanmasından normal bir şey olabilir mi? Bu senin Orkun'u eski sevgililerinden kıskanman kadar normal. Çoğu zaman çok ilkel bir duygudur kıskançlık, hissettiğini bile anlamazsın. Bence ona rağmen bu yine iyi bir tavır. Saçma yapışmıyor sonuçta."

"İlkim..."

"Sadece birimiz değil, ikimiz de birbirimizden rahatsız oluyoruz Seçil, bu çok açık biliyorum. Ne kadar umursamıyorum dersem diyeyim öyle değil işte. Sadece inan. Artık bende de kalmadı o sabır ve sakinlik. Ben de onun bulunduğunu bildiğim ortama adımımı atmam ki bence o da benim olduğumu bildiği yere adım atmaz. Ha, Bolu'ya gittik evet ama o da ilk ve sondu benim için. Berin'e kıyamadım ama kendime de kıyacak halim yok bundan sonra. Daha fazlası benim kendime saygısızlığım olur."

"Tabii ki en iyisini sen bilirsin güzelim. Nasıl istersen."

"İlk kez hiçbir şey bilmiyorum desem Seçil? Yıllarca çizdiğim yolda ilk kez yönümü şaşırdım sanki. Nasıl bulacağım, yol ayrımına geldiğimde hangi yöne sapacağım bilmiyorum."

Seçil uzanıp arkadaşının elini tuttu. "Elbet buluruz bir yolunu güzel arkadaşım."

"Buluruz, değil mi?"

"Hep bulduk. Yine buluruz. Doğru ya da yanlış, bir şekilde buluruz."

İlkim gülümsediğinde Seçil de aynı şekilde ona baktı.

"Tamam hadi tatlılarımızı yiyelim artık, vallahi profiterolümün çikolatası kabuk tuttu ya, hiç de sevmem."

Düşünceleri bir kenara bırakıp hayatın gidişatına geri dönmek onlar için bu kadar kolaydı işte. Birlikte ve yan yana olmak yeterdi. Güneş yerini, her şey de yolunu bir şekilde bulurdu.

Emir şirketten eve birlikte döndüğü ikilinin büyük evlerinin kış bahçesinde, gökyüzünü izlemeye kısa bir ara verip oturduğu koltukta doğruldu. Ateş'le sehpanın çevresinde oturdukları sırada yanlarına yaklaşan kadını görmesi yüzüne bir gülümseme yerleşmesine sebep olmuştu. Berin elindeki son tabağı alçak sehpaya bıraktıktan sonra elini Ateş'in omzuna sararak geri çekildi.

"Başka bir şeyler daha getirmemi ister misiniz?"

Ateş elini karısının eline sarıp bileğine bir öpücük bırakırken başını iki yana salladı. "Biz hallederdik bir tanem, sen niye yordun ki kendini?" diye mırıldandığında, Emir de gözlerini kadına çevirmiş ve başını sallamıştı. Berin sırayla ikisine bakarak gülümsedi.

"Saçmalamayın, size bir şeyler hazırlamak yormaz beni. Ama yoğun bir gündü, çok ayakta durdum. Sanırım gidip biraz uyusam iyi olur. İzninizi isteyebilir miyim?"

"Asıl sen saçmalama," dedi Emir ona bakarak. "Git güzelce dinlen, bunun için bizden izin almana gerek mi var?"

"Olmadığını biliyorum da nezaketen sordum işte," dedi keyifli bir ifadeyle. Emir güldüğünde genç kadın eşinin dudaklarına yumuşak bir öpücük bırakmak için eğilmeden önce konuştu. "Siz benden daha çok yorulmuşsunuzdur yüksek ihtimalle ama uykuyu benim kadar sevmiyorsunuz tabii."

Ateş, öpücüğün ardından gülümseyerek geri çekilince Berin bu sefer de Emir'e döndü. Hafif kıvrılmış tutamlarını karıştırdıktan sonra onun da saçlarının tepesine bir öpücük bıraktı.

"O zaman size iyi geceler, fazla geç kalmayın."

Genç kadın arkasını dönüp kış bahçesinden çıktı ve eve geçti. Birkaç dakika sonra kapının sesi de duyulmuştu. Yatak odası evin diğer tarafında olduğu için ışıkları görünmese de Ateş ara salondaki ışıklar sönene arkasından bakmayı sürdürdü.

Onun gidişinden sonra arkadaşına döndü Ateş ve bardağının yarısını rakıyla doldurduktan sonra üstüne buz gibi suyu ekledi. Aynını kendi bardağına da yaptıktan sonra dirseklerini dizlerine yasladı ve kısa bir an için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Anlat bakalım göğsünden bir türlü atamadığın şu dertleri kardeşim, bir de senden dinleyelim."

Emir sesli bir nefes vererek sırtını geriye yasladı.

"Abi vallahi, böyle söyleyince de nereden başlayayım bilemedim inan."

"İlkim'den başla mesela. Uyarsa sana da..."

Emir'in şaşırması mümkündü ama tahmin edildiğini düşünmemesi imkânsızdı. Elbette anlayacaklardı, bu insanlar senelerdir yanlarındaydı. Yine de işin gerçek tarafı bu değildi. Üniversite yıllarında Ateş'e, İlkim'den bahsettiğini belli ki unutmuştu. Ateş yurt dışında okurken pek iletişimleri olmadığı için bir türlü tanışamamışlardı fakat Ateş, aynı İlkim gibi kadını ismen de olsa biliyordu. Hatırlaması gereken bir diğer şeyse, zaten Berin'e o kadının İlkim olduğunu söylediği gerçeğiydi. Biraz bekledi ancak anımsaması pek uzun sürmedi.

"Berin, değil mi?"

"Eh, onun da payı büyük. Ama anlaşılmayacak gibi değil bana sorarsan. Bir şekilde, bir şeyler yapıp insana o izlenimi veriyorsunuz ikiniz de."

"Sahiden o kadar belli oluyor mu?"

"Berin böyle konularda biraz fazla dikkatli, biliyorsun. Hep benden çabuk fark eder bu tür şeyleri, gözlem konusunda ileri bir seviyede. İlişkiler, karşılıklı etkileşimler anlamında söylüyorum. Bana söyledi, sonra ben de dikkat etmeye başladım. Gerisi de zaten bildiğin gibi kardeşim. Sadece birkaç dakika dikkat kesilmek yeterli. Göz göze gelmediğiniz anlarda bile bakışlarınızın yönü hep aynı."

Emir oflar gibi güldü. "Didem'in bu kadar heyheylenmesinin sebebi belli oldu. Pek haksız sayılmazmış demek ki."

"O mevzu başlı başına falso zaten."

Ateş'le bakıştıkları an adam kaşlarını kaldırarak *bana öyle bakma* der gibi ellerini kaldırdı.

"Emir bak abi günler, haftalar, aylar geçti. Artık... Neredeyse yıla dönecek zaman. Bugüne kadar bir bildiği vardır, dostu olarak hayatına karışmak da bir yere kadar diye düşündüm hep. O yüzden de sana *emin misin* diye sordum sadece. Eminsen tamamdı benim için yanındaydım ben senin. Sırf benim karım sevmedi diye hayatına almış olduğun kadına laf söylemek düşmezdi bana. Hem zaten konuşmak istesen gelirdin, sorun neyse beraber çözerdik. Değil mi kardeşim? Bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

"Hah, işte benim Didem'e de ilişkinize de karışmamam bu yüzdendi. Berin her ne kadar kendini tutmasa ve söz sahibi olmaya çalışsa da bu bizim karışabileceğimiz bir şey değil çünkü. Oğlum, geçen hafta yirmilerinin son yaşına girdin sen, çocuk değilsin ki karışayım senin kararlarına. Kocaman adamsın, bilirsin ne yapıp edeceğini en nihayetinde."

Ateş dizlerini iki yana açtı ve ellerini birbirine bağlayarak önünde tuttu.

"Yine de İlkim geldikten sonra bir şeyler değişti. Açıkça belliydi onun gelişine bizi hazırlamandan zaten. Seneler olsa da kalbinden, aklından silip atamadığın şeyler olduğunu bizzat gördük. Ne kadar uğraşırsan uğraş üstesinden gelememişsin sen, onu son gördüğün yerde kalmışsın. Hep orada senin aklın da kalbin de."

Emir acıyla kapattığı gözlerinin arkasında o geceyi hatırlamayı birazcık bile istemese de zihnine dolanları göz ardı edemedi. Kalbinde taşıdıkları gün yüzüne çıktı ve aklının o güne, hemen ardından da o günün akşamına gitmesine engel olamadı.

2014, Aralık

"Güzelim?" diye mırıldandı adam sessizce.

Emir Feza çıplak göğsünde yatan, koyu renkli, upuzun saçları onun bedenine yayılmış kadına doğru eğmişti başını. Parmakları o ince, yumuşacık tutamların arasına karıştı ve İlkim başını kaldırıp ellerini onun sert, şekilli göğsünün üstüne koydu. Çenesi de ellerinin üstüne yerleştirip adama bakarken bakışlarında Emir'in daha önce

görmediği tarzda bir şeyler vardı. "Dinliyorum seni ben," dedi sakin bir sesle. Gözlerindeki o duygular, yüzünde ya da sesinde yoktu. Yansımamıştı hiçbirine.

Emir'in parmakları onun omzuna, kollarının altından incecik beline doğru kaydı. Çıplak teninin parmaklarının altındaki hissi adamı çıldırtacak kadar güçlüydü. Bu kadına hissettikleri, giderek inanılmaz bir boyut almaya başlamıştı ve niyeyse bütün bunlar, Emir'i korkutmaktan çok mutlu ediyordu. Onunla haftalar, aylar, hatta yıllar geçirmeyi hayal ediyordu. Birinci seneleri yakın zamanda bitmişti ve ilk kez, bir yeni yıla sevgilisiyle birlikte gireceği için heyecanlıydı.

"Bu aralar baroda işler biraz yoğun, seni ihmal ettim biliyorum," dedi. Parmak uçlarıyla kadının bel oyuntusunu, sırtındaki ince kavisi sevdi. Sıcacık, pürüzsüz teni elinin altında yumuşacıktı. "Ama az kaldı. Yeni yıldan sonra yeni stajyerler gelecek. Benim işim de büyük ölçüde bitiyor. Emin ol, çok daha güzel vakit geçireceğiz."

İlkim gülümseyerek ona baktı. Dudaklarının kıyısındaki kıvrıma takılan kahve gözlerin, içinde yer almış olan parıltıyı söndürmemek için büyük çaba sarf ediyordu. "Zaten gayet güzel vakit geçiriyoruz Emir, yetiyor bana seninle olmak."

"Bana yetmiyor ama," dedi Emir yüzünü onunkine yaklaştırarak. Önce burnunu onunkine sürttü, ardından eğilerek alınlarını birbirine yasladı. Bir süre öyle kaldıktan sonra İlkim'i belinden kavrayarak daha yukarı çekti. Dolgun hatlarına rağmen küçücük bir bedeni olduğu düşünülürse bu, Emir için çocuk oyuncağından farksız olmuştu. İlkim daha yukarı, iyice yakınına geldiğinde dudaklarına muzip bir ifade yer edindi. "Bana bu kadarı yetmiyor. Her anı, her dakikayı, her saniyeyi seninle geçirmek istiyorum. Bunu yapacağım da. İnan bana çok az kaldı."

İlkim gülümseyerek başını ona doğru eğdikten sonra dudaklarını onunkilere bastırdı ve yalnızca yumuşak, yumuşacık bir dokunuşla öptü adamı. Geri çekildi fakat adamın eli hâlâ belindeydi. Yüzüne bakılırsa, bu dokunuş Emir için kesinlikle yeterli değildi.

"Gel buraya," dedi boğuk, ateşe atılmış gibi bir sesle. İlkim'in çenesini kavrayıp kendine çekti ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Bulundukları açıdan pek rahat hissedemediği öpücüğü derinleştirmek adına, hızlı ve fazlasıyla çevik bir hareketle kızı çevirdi. Ardından bedenini onun bedeninin üstünde tuttu ve ağırlığını kollarına vererek bacaklarının arasında durdu. Bu kez kontrol kendisine geçmişti. Hâkimiyetini kullandı ve dudakları yeniden birleşir birleşmez kendini bütün boşlukları dolduracak şekilde sızarak kadının tenine, varlığına sığındı.

Biriyle birlikte olmak ve birini öpmek...

Eskiden sözlüğünde yalnızca bunlar vardı. Fakat hayatına giren bu kadın, bütün dengelerini değiştirmek için yemin etmiş gibiydi. Ondan sonra her şey farklı bir biçim almaya karar vermişti sanki.

İlkim'le birlikte olmak, İlkim'i öpmek ve onunla yaşamak...

Adamın hayatına oldukça yeni giren tabirler olsa da asıl gerçek bu değişiklikten şikâyetçi bile olmadığıydı. Bunu sevmişti.

Onu sevmişti.

Onunla birlikte olmaktan mutluydu.

İlkim kendini adamın sıcak, ıslak dudaklarından zorlukla ayırdığı an Emir homurdandı. "Gitmen gerekiyor," dedi kadın sessiz bir mırıltıyla. Nefesleri daha düzelmemişti. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Dağılan saçları, yanaklarındaki kırmızılık ve dudaklarındaki iz; Emir'in aklını başından alıyor, onu savunmasız bırakıyordu.

"Biliyorum," dedi adam dudaklarını onun çenesine bastırırken.

"Seçil birazdan döner," dedi kadın. Sesi kısık ve boğuk olduğu için nefes aralarından zar zor duyulmuştu.

"Yüzde yüz," dedi Emir fısıltıyla. Bu kez köprücükkemiklerinde gezinen dudaklarının arasından konuşmuştu.

"Toparlanmak için biraz zamana ihtiyacın olacak, sevgilim," dedi elleri geniş, sert, sıcak omuzlara tutunurken. Emir vücut çalışmaya birkaç aç önce başlamıştı ama fırsat bulamadığından aksatmış olması gerekiyordu. Ona rağmen bu kadar şekilli bir vücudu olmasına ve bedeninin her bir noktasında sahip olduğu kaslara İlkim inanamıyordu.

"Bundan eminim," dediğinde, Emir'in dudakları göğüs boşluğuna çoktan ulaşmıştı. İlkim kesik nefesler aldığında parmakları onun gür saçlarına karıştı.

"Emir Feza, lütfen," dedi yalvarır gibi.

Yolun gidişatı belliydi.

"Ne lütfen İlkim, söyle."

"Lütfen... Ayrılmamız gerek."

Emir sesli bir nefes alıp verdikten sonra alnını İlkim'in köprücükkemiğine yasladı. Birkaç nefes daha aldı, verdi. Aldı, verdi ama pek sakinleşmiş gibi değildi. İlkim'e doğru yükselip dudaklarının kenarına bir öpücük bıraktı ve kadının üzerinden kalktı.

"Biliyorsun, yalnız girmek zorunda değilim," dedi ona yandan bir bakış atıp.

"Hayır, öylesin çünkü ben içeri geldiğimde orada duş almak hariç her şeyi yaptığımızı ikimiz de biliyoruz."

Emir dişlerini gösterecek bir gülümsemeyle, itiraz dâhi etmeden ona baksa da başka bir şey söylemeden soyunmuştu. Altındaki eşofmandan kurtulduğunda İlkim de doğrularak yerden aldığı uzun kollu, kapüşonlu sweatshirtünü giydi. Bacaklarında da iç çamaşırı dışında hiçbir şey yoktu. O yüzden kalkıp çekmeceden bir tayt aldı. Emir o sırada banyoya yönelmiş, çoktan suyun sesini duyurmaya başlamıştı.

İlkim burnunu hafifçe çektikten sonra zihninde dönüp duranlardan kurtulmaya çalıştı. Her şey hazırdı. Yapacağı tek şey, planladığı gibi davranmaktı. Seçil'e Emir'in birazdan çıkacağı mesajını attıktan sonra ona yarım saat içinde evde olmasını söyledi.

Düşündüğü gibi Emir duştan çıktı. Üzerine her zamanki gibi bir gömlek ve pantolon seçerek giyindi. Ceketini üstüne geçirirken bir yandan da İlkim'le uğraşıp onu yoğun bir ilgiye boğuyordu. Genç kadın ağlamamak için direndi, direndi. Emir üstüne montunu giyip atkısını boynuna geçirene kadar kendini tuttu. Genç adam dudaklarına güçlü bir öpücük kondurup kapıdan çıktığında işi bitmişti.

Tüm sesler çekildiğinde ve İlkim dairenin içinde tek başına kaldığı anda sessizce kapının dibine çöktü. Kendini daha fazla tutamayarak hıçkırdı ve şiddetle ağlamaya başladı. Böylesi daha iyi, dedi kendi kendine. Onun için böylesi kesinlikle çok daha iyi olmalıydı. Olmak zorundaydı. Başka yol yoktu.

Geriye kalan dakikalar, bir film şeridi akacak ve İlkim'in yalnızca seyircisi olduğu sahnelere dönüşecekti. Seçil geldi, birlikte İlkim'in bütün kıyafetlerini ve özel eşyalarını toparladılar. Kişisel eşyaları haricinde hiçbir şey almamaya, kalan her şeyini bırakmaya karar vermişti çünkü yanına ne alırsa, bunlar ona Emir'i hatırlatacaklardı. Ondan kalan, acı dolu armağanlar olacaktı. Bunu istemedi.

Aralık ayının son haftasıydı. Dönemin sonu geldiği için Seçil de rahatça onunla gidebilecekti. Arkadaşının yanında olmak istemişti genç kadın. Önce birlikte havaalanına gidecek oradan da Marmaris'e İlkim'in ailesinin yanına geçeceklerdi fakat sonrası henüz belirsizdi.

Seçil'le eşyaları toparlayıp evden çıktıktan sonra birlikte evin karşısındaki parka yürüdüler. Arkadaşı bir taksi çevirip çantaları yerleştirmek için yardım alırken İlkim telefonundan sürekli saati kontrol ediyordu.

Bugün Emir bir duruşmada olacaktı fakat işi biter bitmez eve geri dönecekti. Hava kararmış, akşam olmaya başlamıştı. Tahmini olarak söylediği saatlerin içindeydiler. Birazdan sokağın başından görünürdü. İlkim sessizce bekledi. İki ya da üç dakikanın ardından Emir, elinde bir saksı ve omzundaki evrak çantasıyla görüş açısında belirdi.

İlkim sesli bir nefes alıp verdi ama dudaklarından kaçan hıçkırığa da engel olamamıştı. Gözleri hızla dolduğunda bu kadar severken bunları yaşamanın haksızlık olduğunu biliyordu. Yine de şu an kendini bırakamazdı. Hızlıca toparlanması, sakinleşmesi gerekiyordu. Ellerini yüzüne kapatıp bir an daha bekledi. Titreyen ellerine çarpan sıcak nefesi tenine geri döndüğünde başını kaldırdı. Aklında defalarca kez prova yaptığı gibi sakin ve soğuk bir şekilde konuşacaktı adamla. Birkaç adımda parkı geçti ve sokağın ortasına çıktı. Emir'i eve girmeden yakalaması gerekiyordu çünkü eve bir kez daha girdiği takdirde, İlkim onu bırakamayacağını biliyordu.

Onu sokağın ortasında gören adam kapının hemen önünde durdu ve bedenini yan bir şekilde ona çevirdi. Bir yandan cebindeki anahtarları yokluyordu. Bakışları kadının üzerindeydi.

"Bebeğim?" dedi Emir, neden bu saatte dışarıda olduğunu sorgular gibi kaşlarını çatmıştı. Hâlâ anahtarları arıyordu. Bir adım geri

çekildi. "Ne yapıyorsun bu saatte burada, anahtarlarını mı unuttun yoksa? Gel, gel hadi içeri geçelim. Üşüteceksin." Duraksadı ve gökyüzüne doğru çevirdiği kahveleriyle kararan göğe baktı. Dudaklarında yarım bir gülümseme vardı.

"Hava tam kar havası, belki bu akşam biraz yağar da seyretme şansımız olur."

"Emir," dedi İlkim onun sözünü sert bir biçimde keserek. Dudakları dümdüz, yüzü ifadesizdi. "Konuşmamız gerekiyor."

Emir bedenini ona tam anlamıyla çevirdiği sırada yüzüne tuhaf bir ifade yerleşti. "Tamam bir tanem, konuşalım ama burada değil, hadi, eve geç. Orada dinlerim anlatacaklarını."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Doğru duydun, hayır. Burada konuşmak istiyorum. Eve girmeyeceğim."

"İyi de niye, hava buz gibi hasta olmak mı istiyorsun? Tamam, tamam. Ben anladım seni, kar yağdığında dışarıda olmak istiyorsun. Çıkarız dışarı sözüm söz zaten ama şu an dışarıda donmak pek tercihim değil. Zaten o kadar çok kar da yağmaz buraya gibi geliyor bana, kardan adam hayallerin suya düşebilir."

"Emir ben ayrılmak istiyorum."

"Ayrıca bak, çuha çiçeği aldım sana. Bakmayı öğrenmek istiyorum diyordun ya hep, birlikte öğreniriz diye düşündüm. Kış olduğu için fazla seçenek yoktu. En güzeli buydu. Nasılsa vaktimiz çok. Yazın da bir başka çiçek alırız. Hadi içeri-"

Emir'in yüzü genç kadının söylediği cümleyi algıladığı an donakaldı. Sözcükleri hızını kesti, sesi sustu, kaşları çatıldı ve karanlıkta rengi seçilmeyen gözleri büyüdü.

"An-anlayamadım?" Gözlerini kırpıştırarak kaşlarını çatmasını ve sözcüklerini sindirmesini izledi genç kadın. "Ne istiyorum dedin?"

"Ayrılmak istiyorum Emir. Ben... Duydun işte, senden ayrılmak istiyorum."

Emir omzundaki evrak çantasını ve saksıdaki çiçeği kapının önündeki merdivenlere bırakıp İlkim'e yürüdü. Genç kadın bir adım

gerileyince yaşadığı anın şokuyla duraksasa da vazgeçmedi. Elini uzatıp yanaklarına sardı önce ardından parmaklarının tersini alnına koydu. Yüzündeki neşeli ifade sönmüştü, daha çok İlkim'in söylediği saçmalıklara sinirlenmiş gibiydi.

"Kaç saattir dışarıdasın sen? Buz gibi olmuşsun, hasta olacaksın. Düş önüme bakalım da seni ısıtalım. Tuhaf tuhaf şeyler söylüyorsun."

"Ben söylediklerimin arkasındayım. Artık... Artık birlikte olmak istemiyorum. Seninle olmak istemiyorum. Ben... Gidiyorum. Sana da yüz yüze söylemek istedim."

İlkim olabildiği en duygusuz, en iğrenç, en rezil insan olmaya çalışıyordu çünkü başka türlü Emir'in onu bırakmayacağına emindi. Başka türlü kendisinin de Emir'i bırakmayacağından emindi. Ona sevdiği kadın gibi bakmaması gerekiyordu, bir yabancıya bakar gibi bakmalıydı yoksa İlkim saniyeler içinde titreyen dizlerinin üstüne düşüp hıçkırıklarla ağlamaya başlayacaktı.

"İlkim, kafanda neler dönüyor bilmiyorum ama şu an saçmalıyorsun. Henüz ne yazık ki çözemedim sorunun ne olduğunu, o yüzden şimdi birlikte üst kata çıkıyoruz. Sakince oturup konuşuyoruz. Sonrasında ben neler olduğunu anlıyorum ve söylediklerinden gerçek olanları seçip alıyorum. Bu saçmalıkları da silip atıyoruz kafamızdan. Hadi."

"Gelmiyorum dedim Emir!" diye yükseltti kadın sesini. Adamın daha da çatılan kaşlarını umursamadan ona baktı ve sinirle söylenmiş sözler olduğunu düşünmesin diye yazdığı senaryoyu oynamaya başladı.

"Anlatacak ya da yukarı çıkıp konuşulacak hiçbir şey yok. Ben daha fazla devam etmek istemiyorum. Sana karşı... Sana karşı eskisi gibi hissetmiyorum. İçimde pek bir şeyler kalmadı aramızdaki ilişkiye dair. O yüzden gidiyorum, lütfen daha fazla zorlaştırma bunu."

"Ya sen ne diyorsun?" dedi Emir sonunda sabrını kaybederek. Onun da sesi yükseldi ve gözlerindeki hareler sinirle belirginleşti. "Ne diyorsun anlayamıyorum ki ne geçiyor senin kafandan? Ayrılalı daha kaç saat oldu ki? Birkaç saat önce ya daha bu sabah aynı yatakta uyanmadık mı biz? Sevişmedik mi seninle, birbirimizin adını sayıklamadık mı? Ne oldu birden? Ne oluyor, bir ben mi yakalayamıyorum?"

"Olabilir. Artık bunu istemediğimi söylüyorum ben de sana. Sabahları seninle uyanmak ya da akşamları seninle uyumak istemiyorum. Aynı evin içinde yaşamak, seninle olmak istemiyorum. Sana karşı... Sana karşı bir şeyler hissetmiyorum artık."

"İlkim inan bana, sinirlendiğimde hiç çekilir bir adam olmuyorum. O yüzden son kez senden rica ediyorum, yaptığın her neyse bir an önce son ver. Bu bir şakaysa da artık komik olmaktan çıktı. Söylediklerini kulağın duyuyor mu senin? Ne oldu birdenbire?"

"Seni sevmiyorum! Oldu mu? Bu muydu duymak istediğin? İstemiyorum işte. Sevme beni, öpüp sarılma, dokunma bana artık. Adını duymayayım. Yüzünü..."

Emir'in gözlerinde beliren kırgınlık, öfke, acı ve onlarca farklı duygu daha İlkim'in bakışlarına çarptığında devam etti. Yutkundu ancak sözleri bıçak gibi kesmeye devam etti.

"Yüzünü görmeyeyim. Unutayım seni, tamam mı? Anla artık. Seninle biraz daha zaman geçirmeyi falan istemiyorum ben. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sıkıldım, çok sıkıldım."

Yüzünde koruduğu ifadesizlik, dudaklarının çizgi hali ve gözlerindeki hissizlik, işine yaramıştı. Emir'in gözleri dolmaya başladığında elini kaldırdı, "İlkim," diye seslendi. Genç kadına uzanacak gibi oldu ama İlkim bir kez geriye adımladı. Emir'den kendini çektiği ikinci seferdi fakat muhtemel bir üçüncüsünü, ikisi de kaldıramazdı. Genç kadın elini aralarında kaldırarak onu durdurdu.

"Daha fazla muhatap olmamak adına her şeyimi toparladım. Anahtarları da masanın üstüne bıraktım. Zaten... Başka da bir şey almayacağım, hepsini at ya da sat gitsin, sen bilirsin."

Son kez adama baktı ve bir kez daha bakamayacakmış gibi görüntüsünü zihnine kazıdı. Aşkını, hayatındaki en parlak ışığı, yol arkadaşını o sokağın ortasında yapayalnız bırakırken onun bu paramparça halini de zihnine kazıdı İlkim. Olur da dönmeyi düşünürse, bunu hatırlayıp böyle bir hata yapmamak üzere adamın çehresindeki ifadenin her milimini kazıdı aklına. Hayal kırıklığı, öfke, acı, üzüntü ve yok oluşun izlerini taşıyan suratına son kez baktı. Bakmaya doyamadığı gözlere yerleşmesine sebep olduğu duyguları aklının köşesine bir bir

not aldı. Ardından yutkundu ve gözlerini ondan çekmeden hemen önce sessizce mırıldandı.

"Hoşça kal, Emir Feza."

Arkasını döndü ve hızlı adımlarla taksiye yöneldi. Ardına bir daha bakmadı. Bakamazdı. Parkın içinden geçerken hızlandı ve gözyaşları yanaklarına dökülmeye, gözlerinden boşalmaya başladı. İlkim sessiz hıçkırıklarla ağlarken Seçil oturduğu taksinin kapısını onun için açtı ve arkadaşı biner binmez taksiciye hızla onları buradan götürmesini söyledi.

Bir hikâye, bu satırlara sığacak kadar kısa sürmüş ve tam bu cümlenin sonunda bitmişti.

İlkim arkasında; önce merdivenlere koyduğu saksıyı, ardındansa eve girdiği gibi, hissettiği boşlukla sağda solda duran objeleri savuran, bulduğunu kırıp dökerek öfkesini çıkaracak bir adam bırakmıştı.

Kocaman ev, her bir köşesinde kadının varlığını barındırırken onsuzluk ilk kez yüzüne bir tokat gibi çarptı Emir'in. Dağıttıklarının, yere sere serpe dağılmış kırık parçaların içine çöktü. Ağladı, ağladı, ağladı. Dolaptaki küçük kalpli magnetin tuttuğu polaroid fotoğrafı çekip aldı, parmakları arasında sıkıştırıp ezse de yırtamadı.

Her şey bitse de yine de onun incinmesine hiç kıyamadı. Kıyamazdı.

Emir ilk aşkını, son aşkını, bugüne kadar bu denli büyük bir coşkuyla sevdiği tek kadını kaybederken arkasından gidecek gücü kendinde bulamadığını hissetti.

En azından o gece.

Bir gece, altı seneye mâl olacaktı ve gözyaşlarına boğulan adam, ne yazık ki bunu çok geç fark edecekti.

İlkim ağlayarak ve bunu bir kez olsun istemeyerek fakat buna mecbur olduğunu da hissederek sırra kadem basmıştı. Adresini, şehrini, sosyal medya hesaplarını ve telefon numarasını değiştirerek adamın ona ulaşabileceği her iletişim kanalını tek tek kapatmıştı.

Emir onu aylarca, hiç bıkmadan ve usanmadan aramıştı. Üstelik üniversiteden silinen kaydını gördüğünde, şehirden ayrılan ve ondan

gittikçe uzaklaşan varlığını bulamadıkça kendini yiyip bitirerek yapmıştı bunu. Fakat ellerinin arasından koca bir sevda kayıp gitmişti ve Emir onu tutamamıştı.

Sonrasında altı sene geçecekti.

Altı koca sene boyunca, birbirinden haber alamayan iki âşık, iki sevgilinin yaşadıkları hiç kolay olmayacaktı. Kendi yoluna bakmak için çabalayan ancak takıldığı her noktada diğer yarısını arayan iki kalp, tek başına idare etmek için çabalayacaktı.

Altı sene, hislerini değiştirmese de onları çok ama çok değiştirecekti.

"İnan bana, ne yaparsam yapayım olmuyor, Ateş. Her geçen gün onu daha çok silmem gerekirken sanki kalbimde daha fazla yer ediniyor. Ulan altı sene oldu. Altı sene gitmeyen kadını şimdi nasıl göndereyim ki ben? Bir türlü yerinden edemiyorum onu sanki. Kalbimin her bir köşesinde izi var, santim santim..."

İlkim hem aklına hem kalbine hem de bedenine kazınmıştı Emir'in. Her yerde izi, anısı ve yeri vardı. Sadece varlığı bile Emir'i aslında olduğu adama çeviriyordu. Sevgisiyle var ettiği o güzel adama. Kocaman, sıcak bir aile kurma hayalleriyle yanıp tutuşan o duygusal adama.

"Ee, ne olacak böyle? Kalbinde İlkim, yanında Didem varken böyle bir yere varabilecek misin? Olur mu oğlum böyle iş? Her yan yana geldiğinizde kavga etmeyi, birbirinizi zor duruma sokmayı ne zaman bırakacaksınız?"

"İnan bana bunu benden daha çok isteyen biri daha yok, Ateş ama yanaşmıyor ki! İki dakika iyi oluyoruz bir bakıyorum üçüncü dakikada çoktan kavga edecek bir şey bulmuşuz. Ne geçmişi konuşup ardımızda bırakabiliyoruz ne de geleceğe dönüp önümüze bakabiliyoruz. Kaldık. Hiç iyi olamadığımız, birbirimize iyi gelemediğimiz bir paralel evrende takıldık kaldık sanki. Abi ben..."

Emir sesli bir nefes vererek güldü. Hemen ardından başını iki yana salladı histerik bir biçimde.

"Ben sırf İlkim'in sesini daha fazla duymak, onu daha çok görebilmek ve daha fazla vakit geçirebilmek için stajdan eve koşarak gelirdim. Sırf ilgimin azaldığını düşünmesin, onu aksattığımı sanmasın diye kollarımdan ayırmazdım. Âşıktım abi ben. Çok seviyordum, kendime bile anlatamayacağım kadar seviyordum hem de. Peki o bana ne dedi? *Sana olan ilgimi kaybettim,* dedi. *Artık eskisi gibi hissetmiyorum, sevmiyorum seni,* dedi bana. Gözümün içine baka baka, sesi bile titremeden."

"İnanıyor musun peki bütün bunlara?"

Emir başını hızla iki yana salladı. "Hayır. Hayır, tabii ki inanmıyordum. Başta şoka girdiğim için tepki verememiştim ama sonra üstüne adam gibi düşününce anladım. Sabah sevişiğim kadın akşamına düşmanım olmuştu abi nasıl inanayım? Bir şey vardı bana söylemediği, gizlediği. Ne olduğunu bilmesem de yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Bütün iletişim kanallarını kapattı bana, uzaklaştı."

Derin bir nefes alıp verdi.

"İlkim beni o yalanlara inanmak zorunda bıraktı, Ateş. Başka şansım yoktu. Ya inanacaktım ya da aynı acıyla seneler geçirecektim. Ha, inandın da acısı geçti mi dersen, hayır. Hiç geçmedi. Hâlâ aynı yerde, kabuğu sürekli sökülüp duruyor, kanıyor. Bir kez olsun bana dürüst olsun diye canımı verirdim ama İlkim benden gizlemeyi seçti."

"Sonra," diye devam ettirdi Ateş. Bu gece arkadaşının kafasındaki, zihnini kurcalayan her düşünceye çözüm bulmasına yardımcı olmak istiyordu.

"Sonra bütün bu olanlar... Doğum günümde Bolu'da öğrendiklerim, üstüne geçirdiği kriz. Kronik astımı..."

"Bunlar zihninde bir yere oturuyor mu?"

Emir başını yine iki yana salladı. Bardağındaki yarısı kalan rakıyı tek dikişte bitirdi, ardından yanan boğazını umursamadan dudaklarını ıslattı.

"Oturmuyor. Ne kadar çabalarsam çabalayayım bir çözüm yolu bulamıyorum abi ben. Astımı söylemek istememesinin sebebi benim yoğunluğummuş, kafamı bulandırmak istememiş çünkü zaten beklediği bir şeymiş. Teyzesiyle yakındır İlkim, hastalığı onda canlı canlı

gördüğü için biliyormuş olacakları. Yine de... Benden ayrılmasına sebep olacak bir gerekçe değil. Dediği gibi başta söylemezdi ama bir süre sonra mutlaka öğrenirdim. Aynı evde yaşıyorduk sonuçta. İlaçlarını nereye kadar saklayacaktı? Mutlaka... Mutlaka patlak verirdi bir yerden."

"Yani bu değil, öyle mi?"

"Değil. Başka bir şey var. Altı yıldır onun benden ayrı kalmasını sağlayan başka bir şey. Beni hâlâ aynı hislerle izliyorsa ki bunu yaptığını artık biliyorum, onu benden uzak tutan şeyler kendi kontrolünde değil demektir. İlkim hiç kimseye boyun eğmez ama ona boyun eğdiren bir şeyler olduğuna adım kadar eminim. Sadece bunun ne olduğunu bilmiyorum. Benim... Bildiğim tek şey, Seçil'in söyledikleri. Özellikle de şunu biliyorum ki İlkim bunu bunca sene sakladıysa bundan sonra da bana hiçbir şey söylemeyecektir. Bunu öğrenecek olan benim."

"O zaman otur, ne yapıp edeceğini iyice düşün kardeşim. Madem aklın da kalbin de İlkim diyor, öyleyse ona göre davranacaksın. Madem öyle... Kendini, boynuna bağladığın o ipten," diye mırıldanıp adamın elini yakaladı ve yüzüğünü işaret etti. "Önce bundan kurtaracaksın."

Bakışları birleşince Ateş'in otoriter bir abi tavrıyla ona bakması, kardeşi gibi ona değer vermesi Emir'i kendine getirir gibi oldu. Sevdiği insanlar o iyi olsun diye uğraşıyorlardı, *peki ya Emir?*

O bunu neden yapmıyordu?

"Didem'i incitmeden, kırmadan ondan uzaklaşmanın bir yolunu bulacaksın. Nedenini nasılını ben bilemem ama sen en doğrusunu bilirsin. Zaten bu şekilde devam edemezsin. Senin yönün de kalbin de aklın da İlkim'e dönük. Böyle yaparsan Didem'i hiç hak etmediği bir duruma sokmuş olursun. Hiçbir kadın bunu istemez. O yüzden ne yap ne et, kendin ve onun için doğru olanı yap. Bul bir çözüm."

Ateş sözlerini bitirip eve doğru döndü ve kısa bir bakış attı. Ses seda yoktu. Karısı çoktan uyumuş olmalıydı.

"Berin bu dediklerimi duyarsa beni öldürür. Sakın tek kelime ettiğini duymayayım, karımla aramı bozmaya yeltenme bile."

"Çok geç, abi. Ben sabahtan beri ses kaydına alıyorum bu söylediklerini. Hepsini Berin'e dinleteyim de boşasın karın seni."

Küçük kahkahaları kış bahçesine yankılanırken Ateş yeniden söze girdi. "Şaka bir yana... Her ne kadar Didem'i sevmese de hiçbir kadının incinmesini istemez Berin. Sen ona bakma. Kalbinden geçenleri dinle. O sana yolu gösterecektir. Ayrıca," diye mırıldanıp geriye yaslandı. Dilini ağzının içinde yuvarlayıp keyifle güldü. "En ufak tökezleme durumunda biliyorsun ki bir tekme de benden canım dostum."

"Kardeşim eyvallah, içime su serptin. İnanılmaz rahatladım şu an yani anlatamam."

Ateş yeniden kahkaha attığında artık Emir de gülüyordu. "Neyse neyse, sen biliyorsun ben her zaman senin yanındayım. Bir cümlene bakar, elimden geleni yapmaya hazırım."

"Biliyorum kardeşim, biliyorum," dedi Emir. "Aklın kalmasın, yarından itibaren her şeyi ufak ufak düzene sokacağım. Artık gerçekleri öğrenmenin de konuşmanın da vakti geldi."

Kalp yanıkları nerede, hangi boyutta ya da derinliğe sahip olursa olsun fark etmezdi. İnsanı en çok yakan, yıkan acıyı ona kalp yaraları verirdi. Bir bakışın, bir sözün, bir davranışın etkisinde kalır; bir acıya, bir yanılgıya veyahut bir hüzne dönüşürdü her seferinde.

Yine de bütün bu acıya ve zamana rağmen aşkla yanıp tutuşan bir kalbin, hâlâ çabalamaya gücü ve inancı vardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

♫ *Teoman & Şebnem Ferah, İki Yabancı*

♫ *Sezen Aksu, Kaybedenler*

Aynı hafta sonu

"Nereden çıktı bu davet bir anda?" diye hayıflandı Seçil. O sırada İlkim'in hemen ardında duruyor ve elbisesinin sırtındaki ipleri bağlamakla uğraşıyordu. İlkim elbisesinin askılarını dikkatle düzeltti ve Seçil'i rahatsız etmeyecek şekilde yan dönerek boy aynasında kendine baktı.

"Melih Hoca'nın isteği," dedi bir yandan konuşarak. "Üniversitenin bağışçılarının da katılacağı ve üzerinde çalıştığımız projenin duyurulacağı bir şey yapmayı planlıyordu bayağıdır. Holdingin proje için oldukça iyi bir bütçe desteği var ama Melih Hoca okula da destek olmak istiyor. Her şeyi holdinge yıkmak istemiyoruz." Ardından döndü ve kaşlarını kaldırıp arkadaşına baktı.

"Biraz da bağış işleri işte, anlarsın. Özel bir üniversitenin çarkı sorunsuz döndürmesi gerekir. O yüzden de Boston'a gitmeden önce biraz alkış toplamak istedi."

Seçil başını salladı ve elini kadının beline dayadı. "Anladım anladım. Bu arada İlkim ya... Bu elbise de çok yakıştı sana ama diğerine büyük haksızlık oldu sanki. O da inanılmaz duracaktı üstünde."

İlkim dolabın önüne astıkları elbiseye bakıp iç çekti. Askıdaki bordo, saten kumaştan dikilmiş elbisenin dümdüz bir inişi ve yerlere uzanan eteği vardı. İnce askıları, dizinin üstüne kadar geleceğini tahmin ettiği yırtmacı ve en sonunda, göğüs kısmındaki yok gibi görünen ince tül katmanla ona derin bir dekolte veriyordu. Cesur

bir elbiseydi. Birkaç sene öncesinde olsa, İlkim'in giyeceği tarzda bir elbise.

Ne var ki şu an üzerinde değildi.

"Eh, biraz öyle oldu ama yapacak bir şey yok."

Onun yerine düz, kalın askıları koluna tutunan düşük omuzlu simsiyah bir elbise seçmişti. Göğüs kısmı kapalıydı, dizinin biraz daha üstüne ulaşan yırtmacından daha fazla detayı yoktu. İlkim'in istediği ve sevdiği yerden dekolte veren bir elbise modeliydi. Yalnızca arka kısmının ipleri arkadaşını haddinden fazla uğraştırmıştı o kadar. Seçil farkında olmadan biraz sert davranınca İlkim kasıldı.

"Fazla sıkmasan mı Seçilciğim, nefesim zaten bana zor yetiyor. Hı? Sen de iyice kesmemiş olursun böylece?"

"Çok çok affedersin, istemeden oldu. Gevşetiyorum hemen. Daha iyi mi böyle?"

İlkim başını salladıktan sonra eteğini düzeltti. "Teşekkür ederim, seni de alıkoydum böyle. Hazırlanmana engel oldum."

"Saçmalama," dedi İlkim'in önüne geçip omuzlarına dökülen saçlarının kalın dalgalarını düzelterek. "Sen davetin ev sahibisin, erken gideceksin. Benim değil, senin hazırlanman önemli."

Komodinin üstündeki telefonuna baktığında kaşları kalktı. "Ama eğer şimdi çıkmazsam benim o önemsiz hazırlığım da yetişmeyecek," Yaklaştı ve İlkim'in yanaklarına birer öpücük kondurdu. "Artık orada görüşürüz, kaçtım ben."

"Tamam," dedi İlkim arkasından. "Haberleşiriz hayatım, teşekkür ederim tekrar her şey için!" Aldığı cevap sesli bir öpücükten ibaretti. Hemen sonrasında ise Seçil'in topuklu ayakkabılarından gelen, uzaklaşan adımlarının sesi ve kapının çarpmasıyla tek başına kaldı. Makyajını çoktan yapmıştı. Küçük, süslü bir çantaya ihtiyaç duyabileceği şeyleri doldurduktan sonra yatağın kıyısına oturup ince bantlı topuklularını giydi.

Birkaç gün önce Berin'le bir yemek yemişlerdi fakat Bolu'dan döndüklerinden beri, sesini duysa bile Emir'le yüz yüze görüşmemişti İlkim. Görüşmemelerinin ikisi için de çok daha iyi olduğunu düşünse de onu görmeye inkâr edemeyeceği kadar alışmıştı. Doğaldı

bu. Altı senedir görmediği bir insanı seneler sonra yeniden görünce, üstelik de onunla sürekli bir araya gelince her şey karmaşık bir hâl almıştı o kadar. *Normaldi.*

Sessiz bir nefes alıp verdikten sonra üstüne tüylü, kalın bir ceket aldı. Sonunda gitmeye hazırdı. Çağırdığı taksiye binip gideceği yeri tarif ettikten sonra davette her zaman olumlu şeylerin olması için bütün iyi enerjilerini kullanarak içten bir dilek diledi. Bu gecenin başladığı gibi sakin ve sessiz bitmesini istiyordu.

Elbette ki çok şey istiyordu genç kadın.

Nasıl olurdu da sakin bir gece hayali kurabilirdi ki? Nasıl düşüncesizce hayaller âlemine dalıp giderdi?

An itibariyle, sakin bir gece geçireceğine dair inancı sönmüştü. Üstüne üstlük her geçen saniye solarak, yok olmaya da yüz tutuyordu.

Emir Feza'nın nişanlısı bu geceyi kendi için unutulmaz kılmaya kararlı gibiydi. Üzerindeki aşırı payetli, kıpkırmızı elbisenin yeterince gösterişli olması bir yana, sabahtan beri sürekli olarak sinir bozucu davranması da cabasıydı. Sanki bu gece, özellikle Emir'in damarına basıyor gibiydi. Haber olmak ister gibi bir hali vardı.

Davet henüz başlamamıştı, konuklar yeni yeni toparlanıyordu. İlkim geleli neredeyse yarım saat olmuştu ancak etrafta tanıdık kimseye rastlamamıştı. Emir de onun gibi erken gelmişti. Yalnızca birkaç dakika önce çok kısa bir süre onu görmüştü ve sonrasında adam kaybolmuştu. Geldiklerinden beri Melih Hoca'yı bulamadığı gibi Emir'le de bir kez olsun yan yana gelememişlerdi. Tek başına olduğunu düşünmek İlkim'i geriyor ve stres sahibi yapıyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi Didem'in tavrı insanların dikkatini çekiyordu. Yoksa kadın... Sarhoş muydu?

Seçil, gülümseyen ifadesine rağmen bakışlarında taşıdığı donuklukla kesintisiz bir şekilde Didem denen kadını izliyordu. Her ne yapıyorsa, İlkim'in arkasında kalıyordu ve arkadaşı bir an olsun oraya bakamayacak kadar gergin görünüyordu. Seçil nişanlısına doğru yaslandı ve onun da bakışlarının ikisi arasında gidip geldiğini fark etti.

"Bebeğim," dedi İlkim'e doğru dönerek. Sakin olması için sessizce konuşmuştu. "Melih Hoca'ya ulaşabildiniz mi, nerelerdeymiş?"

"Yok Seçil yok, yani yer yarıldı da içine girdi adam sanki! Üstelik bin kez aradı beni ya bin kez! Sakın geç kalma, proje yürütücüsü olduğunuz için basına sizin adınızı vereceğiz Emir'le dedi. Ne o ortalıkta ne de Emir! Yemin ederim kafayı yiyeceğim şimdi ya olabilir mi böyle bir şey?"

"Niye kafayı yiyormuş bakalım bu güzel kadın?"

İlkim duyduğu tanıdık sesle arkasına döndüğünde yüzüne çaresizce ama hafif rahatlamayla kaplı bir gülümseme yayılıverdi. "Berin! Hoş geldiniz, ah," dedi elini göğsüne atarak, gözleri hızla dolmuştu. "Tanıdık suratlar görmek o kadar güzel ki utanmasam ağlayacağım."

Berin'e dönüp sarılırken genç kadın ona gülmüştü. "Ay sakın! Sakın ha, güzelim makyajın mahvolur. Olmaz, ağlamana izin veremem."

"Yaşa Berin ya sabahtan beri bayılacağız stresten. Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

Berin ve Ateş, önce İlkim hemen ardından da Seçil'le selamlaştılar. Ardından Seçil, nişanlısı Orkun'u yeni arkadaş olduğu bu çiftle tanıştırdı. Erkekler üzerlerindeki takım elbiselerle oldukça şık görünüyordu ama asıl ışıldayan hemen yanlarında duran kadınlardı.

Seçil kolları tülden, mürdüm rengi bir elbise giyiyordu. Dizlerinde biten elbisenin yuvarlak bir göğüs kısmı vardı. Kıpkırmızı, dalgalı tutamlarını omuzlarına dökülebilmesi için açık bırakmıştı. Hafif buğulu gözleri ve incecik ten makyajıyla kusursuzdu.

Berin'se üzerindeki kare yaka, uzun kollu zümrüt yeşili elbiseyle inanılmaz görünüyordu. Kısa saçları dümdüzdü ve abartısız makyajıyla fazlasıyla şıktı. Altın rengi düğme küpeleri ve incecik taşlı kolyesiyle de ufak tefek detayları dâhi kusursuz hale getirmişti.

Onlar kendi aralarında sohbet ederken mekân yavaşça dolmaya başlamıştı. Boğazın kenarındaki yalının içini kaplayan hafif uğultu, selamlaşmalar ve meraklı gözlerin birbirine çarpışmasıyla; gece, daha yeni başlıyordu.

Gece yeni başlıyordu başlamasına ancak geçen her dakika İlkim'in hissettiği gerginlik ve stres, üzerindeki baskıyı da artırıyordu. Bir eli, klipsini açık bıraktığı çantanın içindeki nefes açıcı spreyini sıkıca tutuyordu. Biraz daha böyle devam ederse, kaçınılmaz bir kriz baş gösterecekti.

Bunu hisseden ve çabucak fark eden Seçil, tanışma faslını orada kapatıp İlkim'in dikkatini kendilerine çekmeye ve onu sohbete dahil etmeye girişti. Fazla içine giremese de en azından dikkatini etraftan uzaklaştırmayı başarmıştı. Bir süre havadan sudan akan muhabbet, İlkim'in sözcükleriyle kısa bir an kesildi.

"Ben bir ellerimi yıkayayım, siz devam edin. Birkaç dakikaya yanınızdayım."

Ona dönen ve elini dirseğine saran Seçil, arkadaşının gözlerini iyice araştırdı. "Seninle geleyim ister misin?"

"Yok, yok. Hiç rahatsız olma sen. Hemen gidip gelirim."

Seçil ikna olduktan hemen sonra nişanlısının kollarına geri dönmüştü. Ekip, Ateş'in yaptığı son yatırımla ilgili bir hikâyenin tam ortasındaydı.

İlkim gece kadar siyah elbisesinin eteklerini kavrayıp hafifçe kaldırdı ve dikkatli adımlarla merdivenlere yöneldi. Üzerindeki gerginliği biraz olsun atabilirse daha iyi hissedeceğine şüphesi yoktu ama şu an, bundan oldukça uzak görünüyordu. Merdivenlerin ucundaki odalardan doğru olanı buldu ve kapısını tıklattı. Kimsenin olmadığını fark edince içeri girdi ve aynanın önüne geçip ellerini lavabonun kenarlarına yasladı. Bakışları aynadaki aksini bulduğunda sesli bir nefes verdi. Kendini telkin edebilmek adına kısa bir an gözlerini kapadı.

"Sakin ol kızım, sakin ol. Her şey yolunda. Her şey-"

"Aynen canım, yedik biz de bu *çok güçlüyüm* numaralarını zaten."

Kapıyı hafif aralık bırakışının büyük bir hata olduğunu anlamak için Didem'in sesini duyması yetmişti. Genç kadın ellerini bedeninin iki yanına indirdikten sonra başını kaldırdı. Payetli elbisesinin bileklerine uzanan kollarını birbirine bağlamış, ona doğru yaklaşan sapsarı saçların ve kırmızı rujlu dudaklarındaki alaycı gülümsemenin sahibine baktı.

"Düşünüyorum da çevrendeki herkesi bu şekilde mi kandırıyorsun sen acaba? Eğer öyleyse yazık, korkağın teki olduğunu öğrenmeleri an meselesi." Ve alaycı sesi. Elbette onu da hesaba katmalıydı.

"Sana da iyi akşamlar, Didem."

Didem uzun topukluları yüzünden mi yoksa İlkim'in bu mesafeden bile duyabildiği alkol kokan nefesinin sebebiyle mi bilmiyordu ama dengesini sağlayamadı ve sendeledi. İlkim ona atıldı ancak kollarından yakalayabilmişti.

"Sen iyi misin?" dedi çatılan kaşlarının ardından. "Emir'le birlikte geldiniz değil mi, onu çağırmamı ister misin?"

"Dokunma bana, sakın!" dedi Didem onun kendine dokunan ellerini iterek. Ona baktığında saçları önüne dökülmüş, gözleri kan çanağına dönmüştü. Belli ki tahmin ettiğinden daha fazla alkol almıştı. Üstelik bütün gece uykusuz kalmış gibi görünüyordu.

"İkinizin de canı cehenneme, beni duydun mu? İkinizden de nefret ediyorum, hayatımdan siktir olup gitmenizi iple çekiyorum artık."

"Pekâlâ," diye mırıldandı İlkim. "Bunu anlayabiliyorum."

Didem'in yüzündeki tiksinti, gözlerindeki öfkeyle birleşmişti. Dilinden dökülenler de aynı oranda zehirliydi.

"Hayatımın içine ettiniz, el birliğiyle... Bütün düzenimi başıma yıktın sen benim, aylardır uğruna çabaladığım her şeyi darmadağın ettin. Şimdi mutlusundur umarım. Hah!" Durdu ve alayla güldü. Sesinden duygusuzluk akıyordu. "Sorsak her haltı biliyorsun ama ne hikmetse, nişanlı bir adamdan uzak durmayı beceremiyorsun, değil mi *avukat*?"

İlkim içten içe irkilse de bunu belli etmedi. Kollarını birbirine bağlayıp doğrudan ona baktı. Bunun için kendini suçlamıyordu artık. Yaşanmaması gerekirdi, evet ama zamanı da geri alamazdı. Sürekli pişmanlığını yaşayarak kendini üzmektense hiç yaşanmamış gibi yapmaya karar vermişti. Didem'in gözlerine bakarken kendinden bile beklemeyeceği kadar sakin bir biçimde konuşmuştu.

"Öncelikle ben sana hiçbir şey yapmadım. O konuyu kapatalı da çok oldu, bir hataydı. Bunun farkındayım ve bu konuda oldukça üzgünüm. Ayrıca... Bu gece buraya bana olan nefretini kusmaya

geldiysen sana telefon numaramı da verebilirdim Didem. Buraya kadar yorulmana gerek kalmazdı."

Didem ona bir adım yaklaştıktan sonra işaretparmağını kadına doğrulttu. Nefret dolu bakışları giderek keskinleşiyordu.

"Aptalsın sen, aptalın tekisin. Muhteşem olduğunu zannediyorsun, herkesin seni sevdiğini sanıyorsun ama sıradan, aciz bir kadınsın sadece. Avukat olmayı nasıl başardın bilmiyorum ama eminim, *daha bir çiçeğe bakmayı bile beceremiyorsundur.* Yalnızca lafta iyisin İlkim sen, pahada bir hiçsin. Koca bir hiç!"

İlkim canı yanmış ve sarhoş olduğu her halinden fazlasıyla belli olan bir kadının söylediklerine aldırış etmeyecek kadar aklı başında biriydi. Ancak kurulan cümlelerden özellikle biri, canını inanılmaz derecede yakmayı başarmıştı. Kanına dokunan ve onu şoke eden şeyse Didem'den tamamen bağımsızdı. "Ne dedin sen?" dedi küçülen bakışlarıyla. Nefesi boğazına takılı kalmış gibiydi.

"Eminim," dedi Didem. Kadına bir adım daha yaklaşıp öfkeyle yüzüne baktı. "Senin iyi yapabildiğin tek bir şey dâhi yoktur. Elini attığın her şeyi kurutuyorsundur. Buna istersen bir çiçek, istersen de bir ilişki de. Bıraktığım boşluğa neyi yerleştirmek istiyorsan onu yerleştir. Orası hayal gücüne kalmış."

"Bu zamana kadar sana saygı duymaya çalıştım Didem ama benim de sabrımın bir sınırı var. Sınırlarım öyle yumuşak çizgilere sahip değiller ve sen bugün o çizginin üstünde çok fazla oyalandın. Bence bir an önce gitmen ikimiz için de çok daha iyi olacak."

"Ya senin saygı duymuş halin bu mu? Nişanlı bir adamla öpüşmek mi senin saygı duyma şeklin Allah aşkına?" dedi sinirle. Öfkeden gözü dönmüş gibiydi. "Hem... Gitmezsem ne yapacaksın, beni dışarı mı attıracaksın? Hah, sınırmış, çizgiymiş... Bunlar senin bildiğin şeyler mi sanki? Bana patronluk taslayacağına, önce onurlu yaşamayı öğrensene kızım sen. Daha evlilik yolundaki bir adamın sınırlarından uzak duramıyorken bana neyin çizgisinden, noktasından bahsediyorsun? Salak mı var senin karşında?"

"Didem lütfen. Lütfen daha fazla zorluk çıkarma. Emir benim hiçbir şeyim değil, zaten bundan sonra da hiçbir şeyim olmayacak.

Ne kadar içtin, kafanda ne kurdun ya da neye inandın bilmiyorum ama bence en kısa sürede alkolü azaltmayı düşünmelisin. Sağlığına çok, çok fazla zararlı."

Ardından Didem'i daha fazla dinlemeyi reddederek bir hışımla tuvaletten çıktı ve merdivenleri hızlıca inmeye başladı.

Her şeyi kabul edebilirdi. Hem de her şeyi. Fakat onlara özel bir sırrın Didem'le paylaşılması... İşte bu Emir'den bekleyeceği son hareket bile değildi.

Nasıl yapmıştı?

Eşyalarını atmaya bile kıyamayan adam, nasıl olmuştu da çiçek mevzusunu o kadına anlatmıştı? Aklı almıyordu. Daha doğrusu almak istemiyordu. Buna inanmak, Emir'in onunla paylaştıklarını düşünmek istemiyordu.

Basamakların sonuna ulaştığında öylesine dağılmıştı ki merdivenlerin köşesinde karşılaştığı Seçil'le neredeyse çarpışıyordu. "Ay!" diye küçük bir çığlık atınca Seçil onu sakinleştirmek için hemen kollarını tuttu.

"Benim. İlkim benim, sakin ol. Nerede kaldın diye sana bakmaya geliyordum, ne kadar uzun sürdü elini yıkaman," dedi Seçil hafifçe çatılmış kaşlarının arkasından. İlkim'in hafifçe dolmuş ve kızarmış gözlerini fark etmemesi imkânsızdı fakat genç kadın onları hızlıca dağıtmayı başardı. "Ay sorma ya," dedi İlkim zorlukla gülerek. "Ben, şey lavabonun nerede olduğunu bulamadım da bir süre. Kapıları karıştırmışım sanırım. Bir şey yok hayatım, merak etme."

Seçil normalde buna ikna olmayacak kadar akıllı bir kadındı. İlkim'i tutmaya devam ederken bakışlarını çok kısa bir anlığına üst kata çevirme refleksinde bulununca şüphelerinde de haklı çıktı. Didem parlak elbisesiyle –ki Seçil'in deyimiyle bir disko topuna benziyordu– az önce İlkim'in çıktığı kapıdan çıkmış ve diğer uçtaki merdivenlere yönelmişti. İlkim sessizce Seçil'in koluna girdi ve ana salona geçmek için arkadaşını yönlendirmeye başladı. Yeterince moralı bozulmuştu ve kimsenin tadının kaçmasını istemiyordu. Kol kola ilerledikleri sırada, Seçil sinirle konuştu.

"O ne arıyordu orada?"

İlkim bir süre sessiz kalınca Seçil ona doğru daha fazla eğildi. "İlkim, Didem seni rahatsız mı etti? Nasıl anlamadım ama canını sıkmış belli. Ne oldu? Ne dedi? Emir'le ilgili bir şeyler mi söyledi?"

"Seçil, ben... Ben şu an bunu konuşmak istemiyorum, sadece bu geceyi sağ salim atlatmak istiyorum. Lütfen bana yardım et, olur mu? Gerisini daha sonra konuşuruz."

Seçil sessiz bir nefes verdikten sonra başını sallayıp hafif bir gülümseme kondurdu suratına. İlkim'e güç olması gerekiyorsa, onun için her zaman her şeyi yapmaya hazırdı.

Yeniden masaya döndüklerinde, bu kez herkesin odağına İlkim oturmuştu. Tüm ekip sırayla genç kadının güzelliğine ve başarısına övgüler yağdırırken onları hasetle izleyen bir çift göz de salonda yerini almıştı. Kısık, kin dolu bakışları kadını ve çevresindekileri süzerken göz kontağı saniyeler içinde kesilecekti.

Kolundan tutulup sessiz ve gizlice köşeye çekilen Didem, çalkalanan beynini toparlayamadan Emir'le göz göze geldi. Hemen ardından, "Oo," dedi gülerek. "Emir Bey, neler yapıyorsunuz?"

Sinirli ifadesine bakılırsa Emir bu durumdan pek de hoşnut değildi. Sabahtan beri uğraştıklarını ancak yoluna koyabilmişti ve daha her şeyi düzene sokabilmenin rahatlığını yaşayamadan kadının yanında almıştı soluğu. İyi olmadığını onu kapıda karşıladığı ilk anda anlamıştı. "Leş gibi içki kokuyorsun Didem! Sana bu gecenin önemli olacağını söylemiştim. En azından... En azından biraz olsun özen gösteremez miydin? İçmesen olmaz mıydı mesela?"

Didem şuursuzca güldü. Bunu bastıracak olan düşük tempolu müzik hemen oradaydı. Sahnedeki orkestranın kemancısı, tüm dikkatleri üzerine toplamak ister gibi öne çıkmıştı. Hem bedeni hem de müziğiyle sahnenin ortasında yerini almıştı. Kadının gür kahkahası bu düzenli melodilerin arasında boğuldu gitti. Zaten yarım yamalaktı. Sesi de kahkahası da odağını bir türlü bulamayan küreleri gibiydi.

"Tarih tekerrür mü ediyor yoksa Emir Feza Dağlı? Zamanında aynısını söylediğimde, sen de beni davetin ortasında bir başıma bırakıp

gitmiştin. Gerçekten bravo, hiç şaşırtmıyorsun beni. Hem, daha kutlayamadım İlkim Hanım'la güzel iş ilişkinizi."

Kelimeleri uzatışı, nefesinden sızan alkol kokusu ve dengesini bulamayan tavırları durumu yeterince açık etmişti. "Bu kadar yeter," dedi adam öfke dolu sesiyle.

Emir onu orada tutmaya devam ederken iki adımla masaya uzandı ve parlak taşlı çantasını aldıktan sonra koluna girdiği kadını yalının arka kapısına yönlendirdi. Cebinden çıkardığı telefonuyla bu gece için ayarladığı şoförünü aradı ve onu arka kapıya çağırdı. Dakikalar içinde önlerinde biten arabanın arka koltuğuna oturttuğu Didem'in kemerini bağladı. Bacaklarını arabanın içine soktu ve çantasını da kucağına bıraktı.

"Onu birazdan sana yollayacağım adrese götür. Annesine bizzat teslim et. Eve girdiklerini görmeden de sakın dönme. Eğer hastaneye gitmeye falan ihtiyaçları olursa diye kapıda bekle."

"Elbette efendim. Nasıl isterseniz."

Şoförü Didem'in kapısını kapattıktan sonra itiraz bile edemeyecek durumda olan kadına son kez baktı. Yarısına kadar açmasını istediği cama doğru yaklaştı.

"Sana son bir kez güvenebileceğimi düşünmüştüm. Koca bir senenin hatırı için en azından bir geceyi daha atlatabiliriz demiştim ama sen yine bana hayal kırıklığından başka bir şey vermedin. Sana en başında söylemiştim. *Senin hikâyende benim yerim yok,* demiştim. Beni dinlemedin, Didem. Umarım kendini dinletecek ve seni dinleyecek birini bulabilirsin. Kendine iyi bak."

Bunlar kafasında planladığı son sözler olmasa da onun için sınırı çoktan aşan tavırlar tetikleyici olmuştu. Emir üzerindeki ceketi düzeltip yalıya geri dönerken arabanın da hızla uzaklaştığını tekerleklerin çıkardığı sesten anlamıştı. Ardına dönüp bir kez daha bakmadı. Aklı iki gece öncesindeki konuşmalarına kaydığında kendine kızdı. Kadının yaptıklarına rağmen hâlâ hakkında bu şekilde düşünmesine sinirlendi. Oysa geçen gece yaşadıkları tartışma her şeyi açıklar nitelikteydi.

İki gece önce

"Sence de bunu bitirmenin zamanı gelmedi mi artık?" dedi Emir kahve kupasını tezgâha bırakarak.

Didem yine aldığı yeni makyaj malzemelerini serdiği masayı doldurmuştu. Dudaklarına sürdüğü parlatıcının kapağını kapatırken sarı saçlarını yaptığı atkuyruğu da iki yana sallanmıştı. "Neyi?" diye sordu sakince. Hiçbir şeyden haberi yoktu ve adamın zihninden geçenler dudaklarına dökülmeden önce keyifle geçireceği son dakikalardı.

"Bir şeyleri uzatmanın manası kalmadı, Didem. Bir sene neredeyse doldu. Artık oynadığımız bu oyuna da yaptığımız anlaşmaya da bir son verebiliriz. Gerçi ortada bir anlaşma da kalmadı ama..."

Didem şaşkın bakışlarını onun yüzüne kaldırdığında Emir Feza kahvesinden büyük bir yudum aldı. Kadının kaşları çatıldığında, Emir bunu görmezden geldi. Bardağını yeniden aralarındaki adaya bıraktıktan sonra sessiz bir nefes verdi. Kalçasını arkasındaki mutfak tezgâhına yasladı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Uzun kollu kazağının kolları da yukarı çekilmişti.

"İkimiz de istediklerimizi aldık, değil mi? Sana verebileceğim her şeyi verdim. Gizlemek istediklerini gizledin, planladığın gibi acımasızca yok ettin. Üstelik bunun için benim zaafımdan faydalandın. Bence yeterince oynadık."

Emir dudaklarını hafifçe ıslatıp ona baktı. "Artık bitirme vakti. En kısa zamanda ayrıldığımızı açıklamak için bir tarih belirlemeliyiz. Ona göre basına yakalandığımızda bir cümle de olsa soruları cevaplar, durumu açığa kavuştururuz. Zaten yeterince oyalandık, ben-"

"Neden şimdi?" dedi Didem onun sözünü keserek. Oturduğu yüksek taburede doğrulmuş, konuşulan konunun bir an önce kapanmasını ister gibi bir tavır takınmıştı. Fakat Emir daha yeni başlıyordu. Duyduğu soru adamın kaşlarını çatmasına sebep oldu.

"Neden şimdi derken? Başladığımızda konuştuğumuz gibi bir sene-"

"Evet, bir sene diye konuşmuştuk ama duruma göre devam edebileceğimizi de söylemiştik. Neden şimdi bitiriyoruz?" Bakışları kısıldı.

"Gerçi cevabını bildiğim soruları neden soruyorsam. Onun yüzünden, değil mi?"

Kaşlarını kaldırıp sesini hafifçe yükseltti. "İlkim geri döndüğü için değil mi?"

"Hayır, bunun İlkim'in dönüşüyle uzaktan yakından alakası yok. Bunu bitiriyoruz çünkü artık yaptıklarına katlanabilecek gücüm kalmadı. Bitiriyoruz çünkü devam edebilelim diye beni tehdit ettiğin durumların hepsini ortadan kaldırdım ben. Yani ne söylersen söyle, hiçbir cümlen benim için bir anlam ifade etmiyor, etmeyecek de bu saatten sonra."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben, Didem," dedi Emir sert bir sesle. "Artık beni Ayşin'le tehdit edemeyeceğini söylüyorum. Ne beni oradan vurabileceksin artık ne de başka bir yerden."

"Sen... Nasıl? Ne diyorsun ya! Ne saçmalıyorsun?"

"Olanları anlatıyorum işte. Aylarca sürdürdüğün tavrın sonu geldi, diyorum."

"Emir..."

"Ben, tanıştığımız ilk günden beri bu işin nasıl gideceğini az çok tahmin ediyordum Didem ama böyle değil, böyle olmamalıydı. Bazen çıkarların için nasıl birine dönüşebileceğini unutuyorum, üzgünüm. İçinde o eski kadını aradığım için beni suçlayamazsın."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun, tamam mı? Hiçbir şey bilmiyorsun! Kendi kafanda kurduğun bir senaryoya inanıyorsun, beni... Beni onunla, o şekilde yargılıyorsun. Bilmiyorsun..."

Sessiz, yorgun bir ifadeyle kadına baktı. Hadi Emir'in yaptıklarının bir endişeden kaynaklandığı söylenebilirdi fakat Didem... Onun yaptığı nasıl bir şeydi?

"Ben her şeyi biliyorum, Didem. Her şeyi, bütün bunlara bizzat şahit olduğum için çok iyi biliyorum. Kimin sayesinde başladık biz bu gösteriye? Sen söyle," dedi gerçekten bir cevap beklemeyerek.

"Senin sayende, değil mi? Senin ve o havaalanında görüntülendiğin, ailenin seninle bütün bağını kesmekle tehdit ettiği Tunç yüzünden. Neden? Çünkü bambaşka şeyler planlıyorlardı, yanlış mıyım?"

"Adını anma," dedi kadın buz gibi bir sesle.

"Didem ben seni tanıyorum. En azından... En azından başlarda tanıyordum, tanıdığıma inanıyordum ya da bilmiyorum. Bizim ailelerimiz tanıştığında biz çocuktuk, aynı sahilde denize girdik, kumdan kaleler yaptık, birlikte oynadık. Sonra sen gittin, bütün eğitim hayatın yurt dışındaydı senin. Görüşmedik etmedik, zaman girdi araya ama seninle aynı çocukluğu yaşadık. Seneler sonra geri geldin. Biz yeniden karşılaştığımızda Londra'dan henüz dönmemiş miydin sen? Yanında o aptalla hem de."

Emir sesli bir şekilde, "Hah," derken aynı zamanda başını da iki yana sallamıştı.

"Pislik herif, İstanbul'a geldiğiniz gibi senin hamile olduğunu öğrenmiş, sonra da ardına bile bakmadan çekip gitmemiş miydi? Yirmi beş yaşındaydın, Didem. Daha sadece yirmi beş yaşındaydın. O beyin yoksunu geri zekâlı sana sahip çıkmak yerine siktir olup gittiğinde ve yaşadığın üzüntü, stres yüzünden karnındaki bebek rahmine tutunamadığında senin yanında kim vardı?"

"Sen," dedi Didem titrek bir sesle. Geçmişi ne yazık ki gülümseyerek hatırladığı anılarla dolu değildi. Fakat bir gerçek vardı ki göz ardı edilemezdi. Emir ona gerçekten çok destek olmuştu. Bebeğini kaybettiğinde elinden Emir tutmuştu.

"Bunu bana minnet duyasın diye hatırlatmadım. Sadece... Sana gerçekten destek olabilmek istemiştim. Bizim yaptığımız anlaşmanın sebebi, bu yaşadıklarını gölgede bırakmak ve ailenin senden vazgeçmemesini sağlamak içindi. Zaten bebeğini kaybetmiştin. Üstüne bir de senelerce sevgisini hissettiğin insanların senden elini eteğini çekmesini kaldıramazdın Didem. Bunu bildiğim için sana yardımcı olmak istedim. En azından bir süreliğine ilginin dağılmasını istedim. Bunu kabul ettim."

Emir başını eğdi. "Sana yalan söyleyemem. Benim de kendimi kurtarmaya ihtiyacım vardı. Annem benim bir başkasıyla evliliğimi planlıyordu. Antalya'da kalmam için ısrar ediyordu. Kaçmak istedim. Ben de bu sahte ilişkiye sığındım. Sevmediğim biriyle bir ömür geçirmek yerine, en azından arkadaşım gibi gördüğüm kadınla bir sene

koymaz diye düşündüm. Kaybettiğim senelere oranla, bu hiç gibi bir şeydi. İdare edebileceğimize inandım."

Kaşlarını kaldırıp dilini ağzının içinde yuvarladı. Bakışları birbirine tutundu.

"Başta yalnızca ailelerimize oynadık ama sana yetmedi bu. Nişan istedin. Sen istedin diye tamam dedim. Sana ne iyi gelecekse onu kabul etmeyi seçtim."

Emir kahve kupasının üstüne avucunu kapattı. İlk kez Didem'i kırmayı umursamıyordu çünkü karşısında sessizce oturan bu kadın, basmaması gereken noktalara basmıştı. Bu noktalar Emir'in asla taviz vermeyeceği noktalardı. Didem hata yapmıştı ve bu, ne yazık ki birinci hatası da değildi.

"Yine de sen bu desteği benim vermek istediğim şekilde görmedin, Didem. Önce Tunç'a saldırdın. Onun senden gidişinin hıncını aldın, hayatını zehredebilmek için ne gerekiyorsa yaptın. Bütün ilişkilerine bulaştın. İçinde biriken öfke hiç azalmadı. Acın eridikçe, hüznün azaldıkça daha da kötü oldu her şey. Sinirin, nefretin, kıskançlığın... Hepsi gün geçtikçe daha da açığa çıktı. Değiştin sen Didem, çok hırslandın. Ardından bana sıçradı bu öfken. Önemli değildi. Sonrasında kendine sarıp incinmeni istemediğim için kabul ettim hepsini. Benimle atıştın, tersleştik, kavga ettik. Ben de masumum demiyorum, diyemem çünkü aynılarını ben de sana yaptım çoğu zaman. Dilimi tutamadığım zamanlar oldu. Kabul ediyorum."

Bakışları birbirine dokunduğu an hava ağırlaştı. Emir sabrını yavaş yavaş yitiriyordu çünkü konular gittikçe konuşmak bile istemediği yerlere gidiyordu.

"Ama hepimizin sınırları var Didem. Benim de sınırlarım vardı. Sana onları aşmaman gerektiğini defalarca söyledim. En başında, senden yapmamanı istediğim iki şeyi, diline dolanmasını istemediğim iki ismi söyledim ben. Fakat sen o isimleri de o sınırları da öyle güzel çiğnedin ki ben seninle baş edemez hale geldim. Bunlar yüzünden öfken ve sinirin bana bulaştı. Beni hiç olmak istemediğim bir adam yaptın. Yola çıktığımız bütün hisleri söküp aldın."

Emir başını hızlıca iki yana salladı. Didem nefes bile almadan dinliyor, sırasını bekliyordu. Dudaklarını dişlemeye devam ettiği sırada Emir de konuşmasını sürdürdü.

"Sana daha ilk karşılaştığımızda söylemiştim. Ben kimseyle bir ilişkiye başlayamam ama seni de incitmek isteyeceğim en son şey olur demiştim. İlkim'i en başından beri biliyordun, onu sevdiğimi ve ondan başkasına âşık olamayacağımı biliyordun. Aklımda da kalbimde de bir tek onun olduğunu biliyordun sen. Şimdi beni onunla sınamaktan ya da onu önümüze bir bahane olarak sunmaktan vazgeç. Ya Didem asıl sen..."

Emir bakışlarını onun gözlerine kaldırdı ve ellerini önündeki tezgâha yaslayıp eğildi. Bakışlarını esir alan kırık ama öfkeli ifade yerini koruyordu.

"Sen beni nasıl Ayşin'den vurdun?"

"Emir ben-"

"Sen ne, Didem? Sana yapmamanı özellikle söylediğim şeyle beni tehdit edişinin nasıl bir açıklaması var, ben anlayamıyorum gerçekten."

"Yemin ederim açıklayabilirim. Ben... İlkim gelince kendimi kapana kısılmış gibi hissettim. Çok küçük, çok değersiz hissettim. Gururumu zedeledi, bir sene boyunca benim hiç giremediğim yere o zaten seneler önce girmiş gibi hissettim ben. Kaldıramadım, yediremedim bilmiyorum. Sonra... Sonra Ayşin çıktı karşıma. Ben de oradan-"

"Sen de oradan vurayım da bu adamı kendime zorunlu kılayım dedin, öyle mi? Gerçekten mi? Bu kadar alçalabildin mi? Üstelik sen... Sen kendin bir bebek kaybetmişken bunu bana nasıl yapabildin Didem ya? Canından birini yitirmişken bunu nasıl göze alabildin? Ne zaman... Ne zaman bu kadar acımasız oldun?"

"Emir gerçekten özür dilerim. Ne yapacağımı bilemedim. Kıskançlığıma yenik düştüm. Özür dilerim... Lütfen."

"Özür dilemene gerek yok. Senden istediğim tek şey o sınırı aşmamandı ama sen sınırı aşmakla kalmayıp üstünde zıplayıp durdun. Bir değil, iki hiç değildi. O yüzden buraya kadar Didem. Artık seninle hiçbir bağımız kalmadı."

Emir çok kısa bir duraksamayla Didem'e baktı. Gözleri dolu doluydu, suçlu bir çocuğa benziyordu bu haliyle fakat uzaktan yakından ilgisi yoktu. Emir'in bir anlığına içi acıdı.

"Sen benim arkadaşımı öldürdün, Didem. Kız kardeşim gibi olan o kadının canını aldın, hep ayrı bir yeri olan o kadının. Ya ben Antalya'ya dönmeden önce seni İlkim'le tanıştırma hayalleri kurardım. Sen benim hayallerime kıydın."

Emir doğrularak başını iki yana salladı. Ada tezgâhın ardında birkaç adım atıp başladığı yere geri döndü.

"Ama artık bitti. Birkaç gün içinde okulun daveti olacak. Son bir etkinlik, sana son kez magazine birlikte çıkma şansı ve bir daha görüşmek istemiyorum, lütfen." Kahve kupasında kalan son yudumu da içtikten sonra bardağı bulaşık makinesine yerleştirdi.

"Eşyalarını istediğin zaman toparlayabilirsin. Zaten çok fazla şey yoktu diye hatırlıyorum. Bugünden itibaren sen işini bitirene, toparlanıp kendi evine geçene kadar burada kalmayacağım. İşin bittiğinde bana haber verebilirsin. Davetle ilgili detayları mesaj atarım. Kendine iyi bak, Didem."

Ardından Didem'in başka bir şey söylemesine izin vermeden mutfaktan ayrıldı ve koltuğun kenarına bıraktığı ceketini alıp evden çıktı.

Bir defter böylece kapanmış, yeni ve tertemiz bir diğerinin sayfalarını anılarla doldurmak için şans doğmuştu.

Emir'in büyük adımları yeniden salona döndüğünde kendine hızla çeki düzen verdi. Bu gecenin amacı yürüttükleri projeyi daha fazla insana duyurmak ve fakülte için bağış toplamaktı. Fakat Melih Hoca'nın da desteği ve fikriyle, yapacaklarını çok daha iyi bir boyuta taşıma şansı bulmuşlardı. Gün içinde, detayları pek belli olmayan bu gelişmeyi halletmek için ikisi de saatlerdir uğraşıyorlardı. İlkim'i bu işin dışında tutmaya çalışmışlardı çünkü birlikte, ona sürpriz yapmaya karar vermişlerdi. Öğrencilerini ne kadar sevdiğini ikisi de biliyordu, bu sebepten ona bir jest yapmak uzun süredir akıllarındaydı. Ona hiçbir şey söylememiş, üstüne üstlük gece boyu da telefonlarına çıkmamışlardı. Emir detaylarını da en sonunda hallettikleri işin sadece

duyurulması kaldığı için heyecanlıydı, biliyordu ki öğrendiğinde İlkim de aynı şekilde heyecanlanacak ve çok mutlu olacaktı.

Temkinli adımlarla, arkadaşlarının bulunduğu masaya doğru ilerlerken içinde de hafif bir tedirginlik yok değildi. İlkim'in Didem'i gördüğü andaki yüz ifadesi dakikalardır zihninde dönüp duruyordu ve bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla pek mutlu olduğu söylenemezdi.

"İyi akşamlar gençler, hoş geldiniz."

Ateş ve Berin, hemen yanlarında duran suratı düşmüş Seçil ve nişanlısı olduğunu tahmin ettiği adam ona dönerek gülümsediğinde odağındaki kadının dikkatini elbette ki çekememişti. "Canım, hoş bulduk. Nerelerdesin sen?" diye yanıtlayan ilk kişi Berin oldu. Sarıldıklarında ekibin geri kalanı da aynı şekilde ufak konuşmalarla onunla tokalaşmıştı. Seçil'in hemen yanındaki kişi, tam tahmin ettiği gibi nişanlısıydı.

Orkun uzun boylu, hafif kıvırcık saçlı, yeşil gözlü; hoş sohbeti ve eğlenceli mizacı olan bir adamdı. Seçil'in ona Emir'den bahsettiği açıktı ki zaten bunun olmamasının imkânı yoktu. Onlarla kısaca sohbet ettikten sonra bir adımda yer değiştirdi.

"İlkim," diye mırıldanıp bir adım daha attı. Uzun parmaklarını onun dirseğine değdirdiğinde genç kadın irkilerek geri çekildi. Bakışlarında duygusuz bir ifade belirdi ve bileğindeki ince bileklikle oynarken küskün sesiyle konuştu.

"Saatlerdir hem sen hem de Melih Hoca ortada yoksunuz. İkinizi de defalarca aradım ama cevap alamadım, umarım Melih Hoca'ya ulaşabilmişsindir."

"Ulaştım," dedi adam gözlerini kısarak ona bakarken. Tavrının sebebini henüz bilmiyordu ama az çok tahmin edebiliyordu. Gecenin ilerisinde herkes her şeyi öğrenecekti ve sonrasında, bunun da değişeceğinde en ufak bir şüphesi yoktu. Bozuntuya vermedi ve sözcüklerine devam etti.

"Her şey yolunda, merak etme."

"İyi. Sevindim," dedi soğuk bir sesle ve bakışlarını davetin yavaş yavaş dolan salonuna çevirdi. Davetliler bir bir geliyor, masalar doluyor ve uğultular giderek yükseliyordu.

Emir, İlkim'den ilgisini çekip arkadaşlarına döndüğünde, Seçil de hemen İlkim'in yanında bitmişti. Erkekler kendi aralarında sohbet ederken birkaç dakika sonra hep birlikte içecek bir şeyler almaya gittiler. Berin de Seçil ve İlkim'in yanında yerini aldığında, bakışlarında ufak parıltılar vardı. "Sonunda sadece sevdiklerimin etrafta bulunduğu bir davet. Gerçekten gereksiz insanlardan inanılmaz bir bunaltı gelmişti üstüme."

Seçil kaşlarını kaldırıp gülümsedikten sonra, "Sanırım ben cümlede gizli olan kişinin kim olduğunu biliyor gibiyim," diye mırıldandı. Sesi keyifliydi, İlkim'in de dudaklarına minicik bir kıvrım vermişti.

"Açıkçası o kişinin kim olduğunu bilmeyen kimse olduğunu zannetmiyorum. Bu gece burada olmadığı için ne kadar mutlu olduğumu ne yazık ki gizleyemeyeceğim."

"Aslında buradaydı," dedi İlkim hafif düşmüş sesiyle. Karşısındaki kadınlar ona bakınırken sessizce açıklamaya girişti. "Yukarıda karşılaştık. Gerçi şu an hiçbir yerde görünmüyor ama..."

"Sadece karşılaştınız mı?" diye sordu Berin kaşlarını kaldırarak.

İlkim yarım yamalak başını sallayınca Berin asıl cevabı alabilmek adına Seçil'e döndü. Seçil de hafifçe omuzlarını kaldırıp indirince Berin mesajı almış gibi belli belirsiz başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Kızlar hayır, şu anda bu konuyu konuşmayalım, lütfen. Saçma sapan konuşup gitti işte. Artık ondan bahsetmeyelim olur mu? Bu gece Emir'in de gecesi."

Berin ve Seçil göz göze geldikten sonra İlkim'e bakıp aynı anda dudaklarına hayali bir fermuar çektiler. Bu hareketleri ve güzel anlaşmaları, İlkim'i güldürdüğünde erkekler de onlara doğru geliyorlardı. Hepsinin elinde iki bardak vardı ve hepsi, karşılarındaki kadına yaklaşmıştı.

Emir genç kadın için aldığı su dolu bardağı ona uzatınca İlkim'in bakışlarındaki inat, bir anlığına kırılır gibi oldu. Alkol kullanmadığını fark etmesi içinde bir yerlerde kelebek etkisi yaratmıştı. Bir mırıltı gibi çıkan sesiyle, "Teşekkür ederim," dedi adama doğru. Emir yamuk bir ifadeyle gülümsedikten sonra göz kırptığında, genç kadının bakışlarını kaçırması olanaksız olmuştu.

Hatırla, dedi iç sesi. *Sizin geçmişinizi hiç tanımadığın bir kadına döken bu adamdı.*

Sevdiğin adam.

Didem sana, bakmayı bile beceremediğin çiçek derken ayrıldığınız o akşam Emir'in sana getirdiği çuha çiçeğinden bahsetmiş olmalı, dedi acımasızca.

Emir bütün bunları anlatmasa Didem'in bundan ne haberi olacaktı, diye de ekledi.

İlkim boğazını temizledikten sonra bakışlarını ellerine indirdi. Kurtarıcısı, tam o an masalarına gelerek onu bu sessiz ve gergin andan kurtaracaktı.

"İlkim, Emir!"

Melih Hoca'nın fazlasıyla yakından gelen sesiyle başını kaldırdığında masalarının hemen dibindeki adamı fark etti.

"Hocam! Nerelerdesiniz saatlerdir, sabahtan beri size ulaşmaya çalışıyorum. Çok endişelendim."

"Buradayım İlkim buradayım, bazı detayları ve prosedürleri hallet-mem gerekti, o yüzden biraz meşguldüm. Ee, siz hazır mısınız?"

İlkim'in kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Konuşma yapacaksınız ya birlikte. Emir bahsetmedi mi?"

Emir'e baktığında o da kaşlarını çatmıştı. "E... Hocam benim de haberim yoktu ki bana böyle bir şey söylemediniz. Şu an öğrendim."

"Sahiden mi?" Melih Hoca başını kaşıdı. "Aklımdan çıkmış olmalı. Neyse, şimdi öğrendiniz sonuçta. İlk önce ben kısa bir konuşma yapacağım. Sonrasında da sahneye siz çıkacaksınız, fazla bir şey söylemenize gerek yok. İki üç cümle kursanız yeterli olacaktır."

"Hocam ben, yapamam ki. Biliyorsunuz, öyle ani ve spontane gelişen şeylerde özellikle de çok fazla insan ya da toplum önünde yapılacak konuşmalarda çok geriliyorum. Benim bu kadar insanın önüne çıkıp konuşabilmem için kırk kez prova yapmam, konuşma falan yazmam lazımdı. Böyle olmaz."

"İlkim sen akademisyensin, hatırlatırım. Her gün amfide yüzden fazla öğrenciye ders veriyorsun zaten, beni konuşturma şimdi."

İyi de bu aynı şey değildi ki... Üniversitede ders vermeye de zamanla alışmıştı. Derse girmeden mutlaka konulara göz gezdirir, gidişatıyla ilgili planlama yapardı. Üstelik İlkim, haddinden fazla heyecanlandığında olacakları zihninde canlandırabilecek kadar çok kriz geçirmişti. Böyle şeylere alışkın değildi.

"Hem Emir yanında olacak. Halledersiniz. Şimdi ben sizi duyurana kadar bekleyin, ben de o sırada misafirlerimize bir hoş geldin diyeyim."

İlkim sesli bir biçimde ofladıktan sonra gözlerini kapadı. Aynı anda belinde hissettiği yumuşak dokunuş ve saçlarına üflenen nefesle birlikte, oldukça yakınında hissettiği Emir'in sesini duydu. "Hey," diye mırıldandı adam. Sessiz ama etkiliydi. "Ben yanındayım, bir şey olmayacak. Bana güven, muhteşem bir iş çıkaracaksın."

İlkim'in Emir'e güvenmemesinin ihtimali dâhi yoktu ama bunu ona söylemedi. Yalnızca başını salladı ve onu hapsine alan kürelerine bakarken hafifçe gülümseyebildi. Hemen ardından bir adım uzaklaştılar ve fazla büyük olmayan bir platformla yükseltilmiş sahneden yankılanan sese dikkat kesildiler. Gazeteciler de çoktan içeri alınmış ve kameralarını kurmuşlardı.

"Sevgili misafirlerimiz, üniversitemizin güzide bağışçıları, öğretim üyesi arkadaşlarım ve değerli basın mensupları. Öncelikle hepinize iyi geceler ve her biriniz, ayrı ayrı hoş geldiniz..."

Alkış sesleriyle birlikte yüzlere yerleşen gülümsemeler oldukça keyifliydi. Herkes oldukça ilgili görünüyordu ve belli ki burada olmaktan da memnunlardı. Gecenin böyle devam etmesini dilemek için harika bir andı.

"Bu akşam burada, bizleri yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederiz çünkü üniversitemiz için güzel planlarımızı gerçekleştirmek adına desteğiniz bizim için çok kıymetli."

Adam küçük bir ifadeyle gülümsedi.

"Ben, Melih Mehmet Güner. Işın Üniversitesi'nin Hukuk Fakültesi kadrosunda yer alan profesörlerden biriyim. Aslında sizler de bu gece buraya, bizim fakültemizin bir projesini duyacağınızı bilerek geldiniz. Üniversitemizin misyon ve vizyonu, kendi ülkemizde

uluslararası nitelikte öğrenciler yetiştirebilmektir. Yaratıcı, objektif düşünebilen, bağımsız ve liderlik vasıflarına sahip en yetkin mezunları yetiştirmek adına verdiğimiz çabayı senelerdir sürdürüyoruz. Bunun yanı sıra, ülkemize kazandırmak için eğitim verdiğimiz öğrencilerimize de imkân sağlayarak iş hayatına atılmalarına da destek olmaya çabalıyoruz. Gerek yurtiçi gerekse yurtdışı projelerimizle, mezun öğrencilerimize istihdam sağlayabilmek adına da hatırı sayılır bir çabayla çalışıyoruz..."

Duraksadı ve etrafa göz gezdirdi. Melih Mehmet Güner, göz önünde olmaktan aldığı keyifle suratına yerleşen gülümsemeyi gizleme zahmetine bile girmemişti.

"Bazen de bu istihdamı sağlayabilmek adına belli başlı projeler yürütüyoruz. Hepsini, bu gecenin de en büyük sebebi olan, Işın Üniversitesi'ne maddi ve manevi bütün desteğini sağlayan Sipahioğlu Holding'in sayesinde yapıyoruz. Kendilerini aramızda görmek büyük mutluluk. Tekrar hoş geldiniz."

Bakışlar kol kola girmiş, yan yana muhteşem görünen çifte döndüğünde onlar da kocaman gülümsüyordu. Berin ve Ateş alkışlarını sahnedeki adama ve arkadaşlarına doğrultmuşken davetlilerin alkışlarıysa onlara yönelikti. İlkim ve Emir de alkışlarla kocaman gülümseyerek aslında yaptıklarının maddi kısmının hiçbir önemi olmadığını düşünen ve daha fazlası için uğraşabilecekleri gözlerinden bile okunan çifti izliyordu.

"Hukuk okumak zordur. Hukuk fakültesini bitirmek de zordur. Hukuk alanında çalışmak ise inanılmaz keyifli olsa da çok daha zordur. Öğrencilerimizin bu iş hayatına erkenden atılabilmesi ve daha fazla deneyim kazanarak ilerleyecekleri alan konusunda bir seçim yapabilmeleri adına başlattığımız bu projeyi yürütmeye başladığımızdan beri, elliden fazla üç ve dördüncü sınıf öğrencisine hem burs hem de staj desteği sağlıyoruz. Daha yeni başladığımız için sayımız az ama her sene, her dönem bu miktarın daha da artacağını umut ediyoruz."

Melih Hoca keyifle davetlileri izlerken aldığı tepkilerden de hoşnuttu. Alkışlar onu daha da canlandırıyordu.

"Biliyorum, fazla uzattım ama anlatacaklarım henüz bitmedi. Düşündüğünüz gibi tek bir şeyle sınırlı bir gece olmayacak fakat ben her şeyi detaylarıyla anlatmadan önce projemizin yöneticilerini, sizlerin de izniyle konuşma yapmak adına sahneye davet etmek istiyorum. Önce onları dinleyelim, sonrasında ben anlatmaya devam edeceğim. Huzurlarınızda İlkim Çetin ve Emir Feza Dağlı!"

İlkim endişesini zihninin bir köşesinde büyütmeye devam ederken yüzünde minik bir gülümsemeyle sahneye baktı ve ifadesini bozmadan elbisesinin eteklerini toplayarak ilerlemeye başladı. Hemen ardındaki Emir'in parmak uçları beline temas edecek kadar yakındı.

Sahneye çıkıp tam ortada yan yana durduklarında, ellerine tutuşturulan mikrofonlara ve davetlilere kısa bir bakış attılar.

"Hepinize iyi akşamlar öncelikle. Ne yazık ki akademisyen olmama rağmen topluluk karşısında konuşmak konusunda pek iyi sayılmam. Hatalarım için şimdiden özür diliyorum. Yine de şansımı deneyeceğim."

Elini dümdüz karnına sardıktan sonra davetlilere hafif bir gülümsemeyle baktı. İyi hissediyordu. Burada olup bu gecenin mimarlarından biri olduğu için...

"Öğrenci olduğumuz zamanlarda, derslerimizin bir gün biteceğini ve mezun olduğumuzda karşı karşıya kalacağımız şeyleri düşünmek bazen göz korkutucu olurdu. Okumak artık bir alışkanlık haline gelmişti ne de olsa, temelde mantık aynıydı. Ama okulun dışındaki hayat... İşte o bize çok uzaktı ve korkutucuydu. Endişelerimizi, korkularımızı ve tedirginliklerimizi aşabilmemiz zaman aldı. Elbette elimizden gelenin en iyisini yapıp çabamızı sonuna kadar göstererek iyi yerlerde istihdam şansı bulalım istedik. Bazen her öğrenci aynı şansa sahip olmayabiliyor."

Sessiz bir nefes alıp verdikten sonra sahnede bir adım ilerledi. "Meslektaşımla," diye mırıldanıp elini açarak Emir Feza'yı işaret etti. "Birlikte yürüttüğümüz bu projenin en büyük amacı, her öğrenciye aynı şansı verip benzer imkânları sağlayabilmek. İş hayatına atılmadan önce onları hayatta nelerin bekleyebileceği konusunda biraz da olsa fikir sahibi edebilmek. Aynı zamanda, bütün öğrencilerimizi aynı

koşullarda çalıştırarak, hayatlarının dümenini kıracakları yönü saptamalarını sağlamak. İşte böyle ufak hayaller kurarak başlayan projenin büyütülmesi için güçlerimizi birleştiriyoruz. Çok sevgili Sipahioğlu Holding'in Işın Üniversitesi'ne sağladığı destekle harikalar yaratmaya çalışıyor ve elimizden gelenin en iyisini öğrencilerimize sunmaya çalışıyoruz. Umarım sizler de bizleri desteklemeye ve bu çabamızda yanımızda olmaya karar verirsiniz. Dinlediğiniz için teşekkür ederim."

İlkim uğultuları ve alkışları toplarken gülümsedi ve geriye bir adım attı. Onu gururla izleyen ekibe küçük bir bakış atmayı ihmal etmedi. Hepsi yüzlerinde keyifli ifadelerle onu izliyordu. Derin nefeslerle, hırçın bir hırsla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

"Ben kısa tutacağım çünkü zaten söyleyeceklerimiz uzaktan bakınca hemen hemen aynı şeyler. Meslektaşımın da bahsettiği gibi," dedi Emir öne çıkarak. İlkim'e bakarak hafifçe gülümsedi ve davetlilere döndü.

"En büyük amacımız, herkesi aynı şansa sahip kılmak. Farklı şartlar önlerine geçmeden hepsine aynı şartları vererek nasıl ilerleyeceklerini görmek. Temelde olayımız bu. Destekleriniz ve bu geceki varlığınız bizim için çok kıymetli. Öğrencilerimize sağlanan imkânlara katkıda bulunduğunuz için şimdiden çok teşekkür ederiz. Herkese keyifli bir akşam diliyorum."

Emir de aynı coşkulu alkışlar ve gururlu bakışlarla ödüllendirilirken herkesin düşünceleri aynıydı. Gerçekten söylediklerini yapabilecek bir ikili varsa bu onlardan başkası olamazdı. Birlikte harika olmuşlardı.

Onlar alkışlarla sahneden inerken Melih Hoca yeniden yerini aldı ve konukların nabzını keyifle yokladı. Sahne insanıydı. Boston'daki konferanslar için neden başka bir profesörün aday dâhi olmadığı belliydi. Bu adam kesinlikle sahnede olmak için doğmuştu.

"Elbette bu gece sizlere anlatacaklarımız yalnızca bunlar değil. Sevgili bölüm dekanlarımızın desteği, rektörümüzün istek ve onayıyla, projemiz yalnızca bizim fakültemizle sınırlı kalmayacak şekilde çalışmalarımız bugün itibariyle resmen başladı! Işın Üniversitesi'ndeki bütün bölümler ve fakülteler için gerekli anlaşmalar sağlanmaya

çalışılacak ve imkân sağlayabildiğimiz her öğrenci için yürüteceğimiz projeler tasarlanıyor. Bizim attığımız minik bir adım, kocaman bir zincirin ilk halkası olacak. Şimdi aynısını da sizden bekliyoruz. Bağışlarınız üniversitemizin öğrencileri için en büyük destek ve adım olacak. Hepinize çok teşekkürler. Lütfen davetin ve bu güzel akşamın keyfini çıkarın!"

Bu kez alkışlar daha da arttı ve salonun içinde boğuk sesler yükseldi. Sahnenin diğer tarafında dikilen İlkim ise şaşkınlık ve heyecanla olup bitenleri izliyordu. "Doğru mu duydum ben, yoksa çok istediğim şeyleri artık gözlerimin önünde canlandırabilecek bir hale mi geldim?"

Emir kahkaha attı. "Ne duyduysanız o, sayın avukatım. Sabahtan beri bu ayarlamaları yapmaya çalışıyoruz. Köklü bir üniversitenin rektörüne, ondan da öte, onlarca fakültenin dekanına tek tek ulaşmak ne kadar zordu, inan bana tahmin bile edemezsin."

İlkim yamuk bir gülümsemeyle adama baktı. "İnan bana, bir şeyi aklına koyduğunda ne kadar inatçı olabildiğini çok ama çok iyi bilirim."

Söyledikleri o anın heyecanı ve mutluluğu ile söylenmiş gelişine sözcükler olsa da çok büyük anlamlar taşıyordu. İlkim bununla yetinmeyip bir hamle daha yapınca Emir şaşkınlığını gizleyemedi.

Elini adamın koluna koyup hafifçe sıktı ve gülümsemesini bir an bile silmeden, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Bütün öğrenciler için."

Ardından adamdan bir adım uzaklaşarak adımlarını masaya doğru çevirdi. Emir şaşkınlık ve heyecanla orada takılı kalırken gecenin öncesinde yaşananları ve devamında neler olacağını bilemese de bu anda kalmayı fazlasıyla istemişti.

Bu gece, herkes olmayacak şeyleri istiyordu anlaşılan.

İlkim'in keyifli ifadesiyle gülücükler dağıtması yalnızca birkaç saat sürmüştü. Sonrasında Emir'e baktığında, adam onun gözlerinde büyüyen kırık ve öfkeyle dolmuş çatlakları saniye saniye görebildi.

Yine ne yaptığını bilmeden geçecek koca bir akşamı bitirmek üzereydi. Harikaydı, gerçekten.

Melih Hoca konuklarıyla sohbet etmeyi ancak bitiriyordu. Davetliler bağışlarını yaptıktan sonra yavaş yavaş dağılmıştı ve geriye tek tük insan kalmıştı. İşini bitirdiği gibi adımlarını Emir ve İlkim'in bulunduğu masaya doğru ilerletti. Ellerini birbirine çarptığında, yüzünde de keyifli bir gülümseme vardı.

"Gerçekten ama gerçekten harika bir geceydi. Her şey beklediğimden çok daha iyi gitti! Siz ikiniz, sahnede muhteşemdiniz. İlkim, bir de bana heyecanlanıyorum dersin. Konuşman inanılmazdı!" Adam hemen iki yanında duran, eskiden okuttuğu öğrencilerine bakarken keyifli olmaması işten bile değildi.

"Estağfurullah hocam, spontane ne kadar güzel bir konuşma olabilirse işte... Çok teşekkür ederim."

"Öyleydi öyleydi. Emir'in de desteklemesi çok iyiydi. *Meslektaşım* hitabını da ayrıca beğendim. Siz yan yanayken bu kadar iyi bir ikiliyseniz, geçmişte bitirdiğiniz arkadaşlığı bir gözden geçirmeniz gerek bence. Nasıl oldu da bu kadar uzaklaşabildiniz, aklım almıyor!"

Emir başını eğip ağzının içinden, "Benim de..." diye mırıldansa da sesi boğuk ve az çıkmıştı. Kimse duymadı bu yüzden. Fakat İlkim'in bakışları adamdaydı, görmüştü çünkü dudaklarını okumuştu. Ona rağmen cevap vermek için başını kaldırdı ve hocasına bakarken gülümsemeye çalışarak sorusunu yanıtladı.

"Bazı zorunluluklar diyelim, hocam. Zamanında verilmesi gereken bazı kararlar oldu, bu da bizi farklı noktalara sürükledi."

Emir keskin bir biçimde başını kaldırıp kadına baktığında onun çikolata rengi gözlerinde bu kadar net bir ifadeyle karşılaşmak canını yaktı.

"Aslına bakarsanız, bazı kararlar tek başına alındığı için farklı noktalara sürüklenmek *zorunda kaldık* dememiz daha doğru olur. Özellikle de iki tarafı birden ilgilendiren kararlar söz konusu olduğunda. Yani, şöyle ki..."

Yüzünde, hareketlerinin her saniyesinden okunan hafif çaplı bir sinir belirmişti. İçi dolu olan kadehini kaldırıp küçük, küçücük

gülümsedi. İfadesi sahteydi fakat zaten amacı, söyleyeceklerine zemin hazırlamaktı.

"Bunu bir iş gibi düşünürsek; ortak yürütülen bir çalışmayla ilgili karar aldığınızda ya da bir adım atacağınızda bunu açıklamalarla karşı tarafa iletirsiniz, değil mi hocam? Fikir alırsınız yani. Sonuçta siz kendi başınıza seçim yaptığınız zaman karşı tarafa söz hakkı tanımamış oluyorsunuz. Bu, geride kalana saygısızlık." Bakışları kısıldı. "Bazılarımız böyle şeyler yapıyor, o sebepten sormak istedim."

"Demek öyle..." dedi İlkim gözlerini kısarak. Parmaklarının arasında tuttuğu bardakta su vardı ama o da Emir gibi konuşmadan hemen önce bardağını hafifçe eğmişti. Melih Hoca'nın adamın sorusuna verecek bir cevabı vardıysa da artık buna izni yoktu.

"Emir Bey biliyor musunuz, en kötüsü bu değil aslında. Çok daha acımasız, çok daha kırıcı olanları var. Mesela yürüttüğünüz projede seneler boyu hep aynı yolu izlerseniz, bu ona inanıyorsunuzdur demektir. Yani zamanı gelip de o düşünceden tamamen uzaklaştıktan sonra *bunun üstüne gidip bir başka düşünceye inanmaya başlamazsınız*, haksız mıyım hocam?"

İlkim'in nefreti somuttu. Resmen gözle görülür, elle tutulurdu.

"Ne yazık ki bazı kalpsizlerin yaptığı tam olarak bu!"

Melih Hoca'nın dudakları aralandı, yeniden kapandı. Şaşkınlık içindeydi. Konunun çok farklı bir noktaya ilerlediğini, aslında bahsedilen şeyin ana metninin bu olmadığını görebiliyordu.

"Bölüyorum ama... Sanırım atladığınız bir şey var İlkim Hanım," dedi Emir aynı yapmacık gülümsemeyle. Seçil, Orkun, Berin ve Ateş; sanki bir pinpon topunun iki rakibin arasında gidip gelişini izler gibi bir ona, bir ona dönüyorlardı. Hepsi de şaşıp kalmıştı. Yanlarında dikilen Melih Hoca'nın da onlardan bir farkı yoktu. Dehşete düşmüştü ve olanları anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Sohbet başladığı noktadan tamamen değişerek ilerlemişti ve bambaşka bir yöne doğru gidiyordu. Üstelik söz konusu ikili, bunun farkında bile değillerdi.

"Sonuçta seneler boyu birine, ne bileyim bir şeye inandığınızda ve o şey; yıllar sonra sanki geçmişte hiç yokmuş, aslında hiçbir şey yaşanmamış gibi geri döndüğünde sizin de var olan bütün inancınız

kırılıyor. O zamanlarda kendinizi suçlamayı bırakıp hatayı biraz da karşı tarafta arıyorsunuz, doğal olarak. Haksız mıyım?"

"Aksine Emir Bey, kendi adıma konuşmam gerekirse ben bir suçlu aramıyorum. Hayatını devam ettiren taraf ben olmadığıma göre bu konuda bir cevap zorunluluğu taşıdığıma da inanmıyorum. Çünkü bu tarafın vereceği hiçbir cevap ya da yanıt bu gerçeği değiştirmeyecek. Karşı taraftaki kişinin artık nişanlı ve hayatını sorunsuzca ilerleten bir birey olduğu gerçeğini!"

Emir gerçekler yüzüne arka arkaya çarparken daha fazla dayanamadı. Gecenin amacı neydi, nereye doğru gidiyordu... Karşılarındaki insanlara doğru döndü ve çok kısa bir an, ona sinirle bakan kadını görmezden geldi.

"Çok özür dileyerek müsaadenizi istemek zorundayım. İlkim Hanım'la acilen ve özel olarak konuşmamız gereken bir konu var da. İzninizle."

Yeterince halka açık tartışmışlardı zaten, bari birazı da özel kalsaydı...

İlkim'i elini kavradığı gibi peşinden sürüklediğinde genç kadın bardağını, büyük bir zorlukla Seçil'in eline tutuşturabilmişti. Elbisesinin eteklerini toparlamaya çalışırken bir yandan da bu pek mümkün görünmese de onu çekiştiren adama ayak uydurmaya çalışıyordu.

"Ya sen ne yapıyorsun?" dedi sert bir sesle. Fakat onu merdivenlere çekiştiren adamın bakışlarında kararlılık, adımlarında ise hız vardı. Emir bu gece konuşulmayacak tek bir şey bile bırakmamaya niyetli gibiydi.

"Konuşacağız."

İlkim'in elbisesinin uzun eteği onu oldukça zorlarken Emir bunu fark edip biraz daha yavaşlamış ve ona uyguladığı baskıyı biraz olsun azaltmıştı. Sinirden gözü döndüğü için tavrındaki sertliğin farkına daha yeni yeni varabiliyordu.

Birlikte terasa çıktıklarında, etrafta kimsenin olmaması işlerine gelmişti. Zaten davetteki herkes neredeyse dağılmıştı, kimsenin olmaması normaldi. İkisinin de gözü o kadar çevreyi görmüyordu ki dikkatlerini başka hiçbir şey çekmiyordu. Emir onu büyük, dik-

dörtgen terasın diğer ucuna, sütundan korkuluklara kadar çekiştirmeye devam etti. En sonunda İlkim kendini ve esir alınan bileğini ondan hızla kurtardığında durdular. Genç kadın geriye doğru birkaç adım attıktan sonra sert bir yüz ifadesiyle dönüp adama baktığında, içinde biriken inanılmaz miktardaki sinir ve öfke, her an patlayacak gibiydi.

"Ne yapıyorsun ya? Derdin ne senin! Ne diye sürükledin beni buraya mağara adamı gibi?"

"Benim derdim sensin, İlkim! Sensin, tamam mı? Ben çok yoruldum bu gelgitlerinden artık! Bıktım artık yanıtsız kalmaktan ama sen, sen benim bütün sorularımdan kaçmaktan bıkmadın. Bu kez kaçamayacaksın. Duydun mu beni? Konuşacağız!"

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok! Hem de hiç. Geceyi daha fazla berbat etme de eve, o yanından ayırmadığın nişanlının yanına dön. Beni de rahat bırak artık!"

"Var! Konuşacak çok fazla şey var. Hah! Neden senin kıskançlığından başlamıyoruz mesela? Gece boyu ters ters bakıp durmalar, sürekli yaptığın o imalar, tavrın... Daha birkaç gün önce bana kızan sendin ama bugün, kınadıklarının aynısını yapan yine sensin. Tek kişilik dev kadrosun resmen!"

"Kıskançlık mı? İnan bana seni kıskanmıyorum Emir Feza. Çok komiksin gerçekten."

İlkim'in kaşları çatıldı. Yüzü sinir ve soğukkanlılık dolu bir maskeyle bezendi. İşaret parmağını adamın göğsüne doğrultup deler gibi itti onu. "Asıl senin şu tavrına bak. Git o *ben sana çok âşıktım,* yalanlarını Didem'e anlat. Nasıl olsa her şeyden bahsediyormuşsun ya geçmişi ağzına sakız edip anlattığın gibi anlat ona bunu da!"

"Ne aşkından bahsediyorsun sen ya? Hangi geçmişten söz ediyorsun? Ne anlatmışım ben ona? Ben kendi arkadaşıma bile senelerce anlatamadığım şeyleri Didem'e ne zaman anlatmışım, söylesene? Biz ayrıldık İlkim! İki gündür eşyaları ayırmaya uğraşıyoruz. Bu gece de duyurmadan önce katıldığımız son davet olacaktı. Son kez yan yanaydık."

Emir bakışlarını kıstı. Elleri belinin iki yanında, ceketinin kumaşı altından beline, gömleğine tutunmuştu. "Bu muydu duymak istediğin? Bu yüzden mi onu öne atıp duruyorsun sen her seferinde?"

Evet.

"Hayır!" dedi kadın şiddetle. "Bana ne senin ilişkinden ya? Ayrıldıysan ayrıldın. Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor? Bu ona bahsettiklerini geri alıyor mu? Her fırsat bulduğunda andığın geçmişi onun önüne serdiğin gerçeğini değiştiriyor mu?"

Emir ellerini beline koyup histerik bir şekilde güldüğünde bakışları da kısılmıştı. İnanamıyordu. Kadının neden bahsettiğini çözemiyordu ve sırlar ortaya çıkmadıkça, her şey ona fazla boğucu geliyordu.

"Biliyor musun, yoruldum artık. Gerçekleri görmek bu kadar zor mu? Bu kadar zor mu geçmişi ardımda bırakamadığımı görmek? Ben var ya... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum artık sana."

"Bana bir şey deme o zaman, Emir Feza. Bana hiçbir şey söylemene gerek yok. Didem'le benim yüzümden mi nişanlandın? Ayrılmasaydınız o zaman. Ha, yok. Ayrılmanızın sebebi mi benim? Üzgünüm, hiçbir şey yapmadan bunu nasıl başardığımı anlayamıyorum."

Bedenleri arasında santimler vardı ve soğuğa rağmen içlerinde onları yakıp yıkan bir ateş yanıyordu. Bakışları Emir'i delip geçerken solukları birbirine karışıyor, parmağı da aynı şekilde yerini koruyordu. Sivri tırnağı adamın göğsünde iz bırakacak kadar ileri gitmişti.

"Bana diyorsun ya sana artık bir şey söyleyemiyorum diye," dedi normale dönen sesiyle. "Zaten sen bana bir şey söyleme diye gittim ben, Emir. Seni duymamak, seni görmemek, seni hissetmemek için gittim! Niye anlamıyorsun, bizim için yazılmış bir gelecek yok. Sen ve ben, aynı cümlenin içinde bile geçmiyoruz artık."

"Ya ben anlamıyorum, evet altı sene önce de anlamadım şimdi de anlamıyorum. Ne bir açıklama yapıyorsun ne de bana doğru dürüst hislerinden bahsediyorsun. İlkim, beni hiç mi sevmedin gerçekten? Hiç mi sevemedin?"

İlkim kollarını bedenine sardı. Kaşları halen çatıktı.

"Aylardır sadece Didem'den dem vuruyorsun bana. Üstüne yetmezmiş gibi, *ben gittim ama senin çok mutlu olmanı istedim,*

zırvalıklarıyla beni avutmaya çalışıyorsun. Sence ben artık bunlara inanıyor muyum? Sence ben, bunlara hiç inandım mı İlkim?" Bakışları küçüldü, omuzları düştü ve sesi alçaldı. Gözlerinde öyle büyük bir kırgınlık vardı ki genç kadını karşısında paramparça edecek kadar güçlüydü.

"Bir insan bir insandan bu kadar nefret edebilir mi? Anlayamıyorum... Anlamıyorum! Ne oluyor anlat diye yalvarmadığım kaldı bir tek, yine de işe yaramıyor! İlkim benim... Benim aklım almıyor. Ne seni ne de sensizliği aklım almıyor artık."

İlkim sakince konuşmanın bir halta yaramayacağını anladı ve yeniden aynı siniri giydi üstüne. Anlatamayacağı şeylerin sürekli su yüzüne çıkmasından bıkmıştı. Anlatamadıkları yüzünden anlaşılamıyordu ve içindeki sıkıntı da bu yüzden hiç azalmıyordu.

"Anlaşılmayacak bir şey yok! İstemiyorum seni, tamam mı? Seneler önce de bu yüzden çekip gittim, istemediğim için. Yine olsa aynı şeyi yaparım! Duydun mu beni? Yine olsa, yine ay-"

"Sus! Ben artık yalanlarını duymak istemiyorum senin! Sus, yalvarırım!"

Emir ellerini bir çocuk gibi kulağına kapattığında İlkim'in sinirli ifadesi bir kenara devrildi ve sol gözünden bir damla yaş düştü. Cümlelerini kesen sert ses onu susmaya mecbur bırakmıştı. Zaten biraz daha devam ederlerse, hiç geri dönülemeyecek yerlere gidecek olan konuşmanın temposu neredeyse sıfıra düştü.

"İlkim?" diye mırıldanan sesi duyduklarında ikisi de balkon kapısında elinde kadının ceketiyle duran Seçil'e döndüler.

"Siz burada ne yapıyorsunuz, hava da buz gibi. Üşüteceksiniz." Arkadaşına doğru birkaç adım atıp parmaklarındaki ceketi uzattı. İkisine bakarken gözlerinde de hüzün ve rahatsızlık dolu bir ifade belirmişti.

Seçil bu hikâyenin her şeyi bilmesine rağmen susan ve hiç konuşmayan tarafıydı. Bir süre daha böyle ilerleyecek gibi duruyordu çünkü İlkim ve Emir'in konuşmaları ne yazık ki onları ne ileri ne de geri götürüyordu. İkisi de doğruları gizlemeye devam ettiği sürece, oldukları yerde saymaya devam edeceklerdi. Seçil bir süre bekledikten

sonra bir adım daha atıp ceketi arkadaşının omzuna bıraktı. "Ceketini getirmiştim."

"Teşekkür ederim, ben de şimdi iniyordum yanına zaten. Burada konuşacak hiçbir şeyim kalmadı."

Adamdan tarafa attığı bakış sert ve umursamazdı. Emir de histerik bir biçimde gülerek ona bakmış ve olduğu yerde küçük bir daire çizerek sinirini dizginlemeye çalışmıştı. Başarılı olamayacağı belliydi. Dilinden dökülenleri süzgeçten geçirme çabasına girmedi.

"Konuşmaktan başka her şeyi yaptığımız için olabilir."

"Emir yeter!" dedi İlkim sesindeki kesinlikle. "Yeter, tamam mı? Tartışmak istemiyorum daha fazla."

İlkim ceketini sırtına alıp iki yakasından tutarak önünde sabitlerken adımlarını da balkona doğru yönlendirdi. Arkasına bir kez daha dönüp bakmadı ama Seçil, İlkim çıkana kadar bekledi. Seçil sessiz bir nefes alıp verdikten sonra Emir'e döndü.

"İkiniz için de zor bir gece oldu. Emir ben... Ben bunu onun zayıf yönü olarak sürekli ortaya atmak istemiyorum ama İlkim'i şu aralar çok fazla şey tetikliyor. Daha yeni bir kriz atlattı ve üstüne daha fazla gitmemeni rica ediyorum senden. O da haklı değil, senin üstüne gelmemesi konusunda ben onunla da sürekli konuşuyorum. Seni de en az onu sevdiğim kadar seviyorum ve değer veriyorum. Ama böyle olmuyor belli ki. O yüzden, şimdilik... Uzatmayalım daha fazla olur mu?"

Emir derin bir nefes aldıktan sonra dudaklarını dişledi ve sessizce başını salladı. "Haklısın, Seçil. Tamam... Daha fazla yalnız kalmasın şimdi, sen git onun yanına. Anladım ki biz konuşarak hiçbir şey çözemiyoruz. Gerçekleri almak için çok daha farklı yollar deneyeceğim artık."

Seçil burukça gülümseyerek ona uzandı ve sarıldı. İkisi de bu şekilde üzülürken sessiz kalmak o kadar zoruna gidiyordu ki dolan gözlerini gizleme çabasına girmedi. Ayrıldıklarında dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, bir adım geriye giderek ona baktı.

"İyi geceler, Emir."

"İyi geceler."

Seçil de terastan ayrıldığında, Emir koca alanda tek başına kaldı. Soğuk iliklerine kadar işlerken derin, sesli bir nefes alıp verdi. İçine dolan temiz havaya rağmen sıkıntılı ve öfkeydi. Üstelik genç kadın, geçmişten acımasızca bahsederek kocaman bir soru işaretini de Emir'in zihnine bomba misali bırakıp gitmişti.

Ne yapacağını bilememek, dönüp dolaşıp her seferinde aynı yere geri geldiğini fark etmek ve bir adım bile yol kat edememek Emir'e artık çok zor geliyordu. İlkim bazen altı sene önce tanıdığı o kadından o kadar farklı görünüyordu ki gözüne; eskiden adı gibi bildiği, yakından tanıdığı kadına bu kadar yabancı olmak canını sıkıyordu. Elbette bir yolunu bulacağını biliyordu ama ne zaman ve nasıl, işte bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Bildiği tek şey, artık pes etmeyecek olduğuydu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

♫ *Emre Aydın, Akşamlarda Parmak İzlerin*

"Biliyor musun, sanırım patlayan şekerli meyveli yoğurt almak için biraz fazla büyüdün. Sonuçta artık yedi yaşında değilsin, değil mi? Yirmi yedisin."

İlkim sanki küfür yemiş gibi bir ifadeyle soğuk dolabın arkasından çıktı ve kapak bu hareketiyle serbest kaldı. Ardından kadının parmaklarının ucundan kayıp giderek sertçe kapandı. Bakışları arkadaşının üzerindeyken kaşlarını kaldırdığında, ifadesi ona gereken cevabı veriyordu.

Seçil bu sesi, başını omuzlarının arasına gömerek karşılarken arkadaşına birkaç saniyeliğine bakma gafletinde bulundu. İlkim'in bu konu haricindeki her eleştiriye, her yoruma ve her türlü tartışmaya açık olduğu kesindi. Gözlerinden okuduğu ifadeyle aynı onun gibi kaşlarını kaldıran Seçil, hafifçe omuz silkti ve dolaptan çıkardığı peynirleri incelemeye geri döndü.

"Tamam, sadece şakaydı," dedi sessizce. Başını iki yana sallarken dikkati peynirlerde olsa da konuştuğu kişi birkaç adım ötesindeki İlkim'di. "Sanki bunu hiç söylememişim gibi yapalım." Ellerinde tuttuğu paketlerden birini alışveriş sepetine, diğerini ise yerine bıraktı.

"Bence de," diyen İlkim rafından aldığı iki paket meyveli yoğurdu alışveriş arabasına bıraktı. "Ayrıca," İlerlemeye devam ediyordu ve bir yandan da Seçil'in ardından ittiği arabayı önden çekerek destek oluyordu. Omzunun üstünden geriye doğru bir bakış attı. "Meyveli yoğurt yemenin neden bir yaşı olacakmış?"

Seçil tek kaşını kaldırdığı sırada, sepete bir şişe süt yerleştiriyordu. "Bu konu tartışmaya açık mı, avukat hanım?"

İlkim ellerini deri ceketinin ceplerine soktu ve omuz silkti. "Hiç zannetmiyorum."

"O halde susma hakkımı kullanıyorum."

"Kabul edilmiştir," dedi kıkırdayarak. Ardından ellerinin arasındaki bitki çayı paketini incelerken odağını yeniden arkadaşına verdi. "Orkun ne zaman dönüyor bu arada?"

Seçil kenardaki raftan bir paket kraker alıp tarihini ve içindekileri kontrol ederken bir yandan da ona cevap verdi. "Hafta ortası diye konuştuk ama net bir şey yok. İşi uzarsa kalır, erken biterse döner. Ayrıca dur kızım bir nefes al, daha bu sabah gitti adam."

"Ee, sen özlemiyor musun bu adamı? Ne bileyim, önümüzdeki bahar düğününüz var ya hani sizin? Bilmem haberin var mı?"

"Yavrum biz zaten aynı evde yaşıyoruz, sen bilmiyor musun? Senelerdir beraberiz, yan yanayız. Niye özleyeyim adamı hemen? Daha dün bir, bugün iki... Zaten arada uzaklaşmak ikimize de iyi geliyor. İlişki her ne kadar çift işi olsa da bazen bireysel olmak da lazım. *Ki çoğu zaman buna mecbur oluyorsun.* Ne bileyim, iş yüzünden ara sıra uzaklaşıyoruz mesela. İzmir'i hatırla. İki gün diye gittim, neredeyse bir hafta sürdü. Böyle olunca özlüyoruz, ilişkimiz de diri kalıyor. İkimiz de hem birbirimize hem de kendimize düzenli zaman ayırıyoruz. Olması gerektiği gibi."

İlkim dudaklarını büktüğü sırada alışveriş arabasına iki farklı paket makarna bırakmakla meşguldü. "Eh, bir ilişkim olsaydı bunları tavsiye olarak alırdım sanırım. Yine de aklımın bir köşesine yazıyorum bunu *sağlıklı ilişki kadını.*"

Seçil, onun sözlerinden sonra elinde tuttuğu pancarı aldığı yere geri bıraktı. Kenardan bir poşet çekerken bakışları da önüne geldikleri sebze reyonunda değil, tamamen arkadaşındaydı.

"Hâlâ bir ilişkin olabilir İlkim, bunu sen de biliyorsun."

Omuz silktiğinde, İlkim bu sözcüklerin devam edeceğini biliyordu. Eline aldığı elmayı eski yerine koyduktan sonra kolundaki bez çantanın askılarını düzeltti.

"Sadece birkaç ufak adım gerekiyor aslında. Yani sonuçta adam avazı çıktığı kadar *biz onunla ayrıldık* diye bağırdı, değil mi? Sence bu ayrılığın bu zamana denk gelmesi tesadüf olabilir mi? Herhalde çocuğun bir tek, *ben sana hâlâ âşığım*, demediği kaldı. Onu da zaten söylemese bile belli ama yine sana ulaşamıyor. İnanamıyorum şu keçi inadına, gerçekten."

İlkim seçtiği limon filesini arabanın içine yerleştirirken tavırları sert olmasa da bakışları oldukça keskindi. Derin bir nefes aldıktan sonra reyondan bu kez de pancar seçmeye çalışan arkadaşına baktı.

"Sen de beni bunca senedir hâlâ aynı şeyleri konuşmak zorunda bırakıyorsun ya... Hah, işte ben de ona inanamıyorum Seçil, sahiden. Yahu sen benim inadım niye bilmiyor musun? Nedir derdim, niyetim bilmiyor musun? Söyle bana Allah aşkına, ben aşkından aptala döndüğüm halde niye bu adamdan uzak durmaya çalışıyorum senelerdir? Yani gerçekten, bazen hiçbir şey bilmiyormuşsun gibi konuşuyorsun. O zaman ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ay İlkim! Biliyorum ben, biliyorum da bazen mantıklı gelmiyor, yani oturtamıyorum. Sen hep böyle mi devam edeceksin, demek bu? Hep bir gün en kötü ihtimalle karşı karşıya kalırım korkusu yüzünden..."

Seçil sesinin istemsizce titrediği an gözlerini yere indirdi ve sonunda seçtiği pancarı poşete, poşeti de aldıklarının yanına attı. Sesli bir nefes verdikten sonra tek elini market arabasına yasladı ve bakışlarını kahve kürelere doğru kaldırdı.

"Her neyse işte... Neyse. Benim asıl merak ettiğim şey, hep böyle mi olacağı İlkim? Sen kalbinin bütün kapılarını kapatacak mısın sonsuza kadar? Açmayacak mısın hiçbirini... Hiç kimseye?"

İlkim başını sessizce iki yana salladı.

"Hayır, hayır açmayacağım Seçil. Gereği de yok çünkü. Ben zaten bir kere, hayallerimin bile ötesinde bir adama sırılsıklam âşık oldum. Yetti de bana. Tattım o duyguyu yani, fazlasının da başkasının da lüzumu yok. Zaten bitip giden bir şey de yok, ben yıllar önce kendimi bıraktığım o yerdeyim. Kimsenin hayatına girip, orayı kendime ait

kılacak halim yok bu saatten sonra. Başka birini istediğim de yok. Öyle işte. Bitti mi alacakların?"

"Bitti," dedi Seçil ona bakarak. İlkim'in kafasında her şey biteli uzun zaman olmuştu ve Seçil'in bu konuda yapabilecek hiçbir şeyinin olmaması, çok zordu. Gözlerinin önünde acı çeken arkadaşının hiçbir yarasını iyileştirememek... *Hiç anlatamayacağı kadar zordu.*

Yine de onu daha fazla düşürmemek adına gülümsedi ve göz kırptı. "Hadi çek götür beni kasaya da şunları bir an önce ödeyelim. Sonra da sana güzel bir yemek hazırlayayım."

"Biliyor musun çok güzel filmler biliyorum."

"Eminim biliyorsunuzdur avukat hanım, eminim."

Seçil'le İlkim eve geçtiklerinde çoktan akşam yemeği saati gelmişti. Önce birlikte aldıklarını yerleştirdiler, ardından da güzel bir yemek hazırlayıp onu yediler.

Zaman sanki bir toz gibi uçup giderken saatler ilerlemeye devam ediyordu. Birlikte dağıttıkları mutfağı toparladıktan sonra Seçil, İlkim'i banyo yapması için odasına yolladı. Kendisi de üzerini değiştirip rahat kıyafetlerini giyerek mutfağa geri dönmüştü. Onu beklerken İlkim için aldığı salebi hazırladı ve kendisine de büyük bir kupa kahve koydu. İlkim çabucak aldığı duşun ardından saçlarını kurutmuş ve pijamalarını giymiş halde salona geri döndüğünde mutfaktan yükselen koku gözlerini hızlıca açmasını sağladı.

"Hayır yapmadın!"

"Zamanı gelmişti," diyen Seçil ellerindeki büyük kupalardan birini İlkim'e uzattı. Normalde çorba kâsesi büyüklüğünde olan bu kupalarda kış geldiğinde sürekli salep içerlerdi.

"Sen dünyanın en iyi arkadaşısın biliyor musun, senin olmadığın bir dünyayı düşünemiyorum. Özellikle benim için."

"Eh," Seçil gülümseyerek omuz silkti ve L koltuğun uzun, çıkıntı kısmına oturup bağdaş kurdu. "Fazla düşünmene gerek yok, ben daima ensendeyim."

İlkim ona gülümseyerek baktı ve koltuğun yatay tarafına da o oturdu. Bacaklarını birbirine çekip dizlerine ince bir örtü örttükten

sonra kupasını kucağına çekti. Parmaklarının arasında tuttuğu salep kupasından yükselen sıcacık duman kadının yüzüne inanılmaz güzellikte bir gülümseme kondurmuştu. Öyle küçük şeylerle mutlu olabilen biriydi ki Seçil onu keyifle izliyordu.

"Keşke yılın her anını salep içerek geçirebilsem. Bayılıyorum."

"Seninki giderek bağımlılığa dönüşüyor yalnız."

İlkim üzerine tarçın serpilmiş salepten küçücük bir yudum alırken bakışlarını Seçil'e kaldırdı. "Bence hayatımdaki en güzel bağımlılık bu, kokusu bile mutlu ediyor şuna bak!"

Seçil küçük bir kahkaha daha attığında İlkim başını keyifle kupaya eğip salepten gelen dumanın yüzüne çarpmasına izin verdi. Delinin tekiydi ama böyle bile çok tatlıydı.

"Ne izliyoruz bu arada? Hiç soramadım."

Seçil de koltuğun kenarında duran kareli, ince örtüyü kendine çekip dizlerini örttü. "*The Ugly Truth** vardı aklımda. Ben izledim ama seninle yeniden izlemek istiyorum."

"Aa, olur vallahi. Çok merak ediyordum onu, hadi aç öyleyse."

İlkim televizyonu açtıktan sonra film arşivine girdi ve seneler önce izleyip o zamanlar ezbere bildiği filmi seçti. Anılar zihnine doluşurken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Üniversitedeyken izlemek istediği bir müzikalin CD'sini almıştı. Fakat CD'den çıkan şey almak istediği müzikal film değil; onun yerine, tamamen farklı bir konuda olan *The Ugly Truth* filmiydi. İlkim kandırılışını göz ardı etmeye çalışarak hiç çaktırmadan ve bu filmi alan aslında kendisiymiş gibi düşünerek CD'yi bilgisayarına takmıştı. Çıkan filmi ise ilk kez Emir'le birlikte izlemişlerdi, hatırlıyordu.

Salep kupasını sehpaya bırakıp filmi başlattı. "Sen başla, ben ilaçlarımı alayım, hemen geliyorum."

Seçil başıyla onayladıktan sonra arkadaşının ardından kısa bir süre bakmıştı. İlkim açık salondan çıktı ve odasına geçtiği an sehpanın üstündeki telefonu çalmaya başladı. Seçil oturduğu yerden yana

* Kadın Aklı Erkek Aklı olarak çevrilen, The Ugly Truth, 2009 yapımı bir Amerikan filmidir. Başrollerini Katherine Heigl ve Gerard Butler paylaşır.

telefon ekranına baktı ve başını hafifçe çevirip arkadaşına seslendi. "İlkim, telefon!"

Birkaç saniye içinde, odanın içindeki arkadaşından yanıt almayı başarmıştı.

"Aç sen, birazdan oradayım!"

Seçil kupasını bir dizinde sabitledikten sonra karnındaki örtüyü kaldırdı. Televizyondaki filmi durdurduktan sonra sehpadaki telefonu aldı. Ekranda Emir'in adını görünce kısa bir an tereddüt etse de aramayı yanıtladı.

"Efendim?"

"Alo? Seçil, sen misin? İlkim nerede? Bir şey mi oldu?"

"Sana da merhaba Emir, ben de iyiyim canım merak etme, teşekkür ederim. Her şey yolunda. İlkim içeride, telefonunu burada bırakmış o yüzden ben açtım."

"Affedersin, affedersin. Aklım uçtu bir an. Selam, iyi olmana sevindim. O da iyi mi? Sen... İlkim'in evinde misin şu an?"

"Hı hı, bir sorun yok. Peki sen iyi misin? Kötü bir şey olmadı değil mi, sen bu saatlerde aramazsın normalde?"

"Yok," dedi Emir sesli bir nefes vererek. Sesi sanki dışarıdaymış gibi geliyordu. Hışırtıların arasından sokaktan geçen bir arabanın korna sesi duyuldu. Aynı ses apartmanın dışından da geldiğinde Seçil'in bakışları cama döndü. Kaşları çatıldığında İlkim de boynundaki kolyenin zincirini düzelterek salona giriş yapmıştı. "Ben pek uyuyamadım da birkaç gündür. İlkim'le konuşmak istiyordum. Müsaitse eğer?"

Seçil gözlerini kıstı. Kaşlarının çatılı olduğunu gören İlkim ona telefondakinin kim olduğunu soramadan arkadaşı yanına yaklaşmıştı. "Kim o?"

"Al kendin duy," diye mırıldandı ve telefonu İlkim'in eline tutuşturdu. İlkim ekrana kısa bir bakış atıp telefonu kulağına götürdüğünde dudaklarını hafifçe ıslatmıştı. "Alo, Emir?"

"İlkim? Selam, nasılsın?"

"İyiyim teşekkürler, şimdi film izleyecektik Seçil'le. Sen?"

"Bildiğin gibi ben de..." Hışırtılar duyuldu, Seçil koltuğun arkasından geçerek pencereye yöneldi. "Saat de biraz geç oldu. Rahatsız ettim ikinizi de."

Saat onu geçiyordu, pek geç değildi aslında ama Emir fiziksel konuşmaları telefon konuşmalarından daha fazla severdi. Genelde biriyle konuşacaksa bunu sabaha saklar ve yüz yüze gelmelerini beklerdi. Genelde bu tarz hareketlerin adamıydı.

"Rahatsız edeceğin bir durum yok, sen iyi misin? Normalde bu saatlerde aramayı sevmezsin pek," dedi o da aynı arkadaşı gibi.

"Şey, eğer müsaitsen konuşabilir miyiz diyecektim aslında. Yani, tabii uygun değilsen yarın da olur. Fark etmez bana ama içim rahat değildi böyle hiç, ne yapacağımı bilemedim. O yüzden de yine sana geldim ben..."

İlkim bir yandan Emir'le konuşurken Seçil'in pencereye yaklaşmasını izliyordu. Gözleriyle onu takip ederken arkadaşı pencerenin önünde durdu ve apartmanın önüne bakmak için güneşliği kenara kaydırdı. İlkim önüne dönüp koltuğun köşesine oturdu ve bakışlarını ekranda görünen Katherine Heigl'a sabitledi. Kolyesinin zincirini parmaklarının arasına alırken sessiz bir nefes alıp vermişti.

"Uygunum aslında ben. Gerçi içini rahat ettirmeyen şeyin ne olduğunu biliyor gibiyim ama yine de sorayım, ne konuşmak istiyordun?"

"Şey... Ben, kapıdayım İlkim."

"Kapıda mısın?" dedi genç kadın aynı o gece yaptığı gibi çünkü yaşadığı şaşkınlık birebir aynıydı. Bakışları arkadaşına doğru döndü. Seçil kaşlarını kaldırıp yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle kadına bakıyordu. Göz göze geldiklerinde yüzündeki ifadeyi silmeden bakışlarıyla camı, dolaylı yoldan da aşağıyı işaret etmişti.

"Evet." dedi Emir gülerek. Ardından aynı o geceki gibi devam etti. "Senin kapındayım. Apartmanının önündeyim şu an. Yine."

İlkim koşar adımlarla cama doğru ilerledi ve perdeyi kavrayıp biraz daha açarken aşağı baktı. Adamla göz göze geldikleri an, Emir gülümsemesini bir tık daha büyüttü ve bakışlarını ona kilitledi. Kadının kahveleri hafifçe kısıldı.

"Dairemi biliyorsun, neden doğruca yukarı gelmedin Feza?"

Emir titrek bir nefes aldı. İkinci ismini onun ağzından duymayı bu kadar sevmesinin bir saçmalık olduğunu düşündü. *Delilikti.* Buna rağmen açıkça ortaya çıkmış bir gerçekti işte.

"Seni istemediğin bir duruma sokmak istemedim çünkü. Özellikle bu, içine benim de dahil olacağım bir durumsa. İstemiyorsan eğer seni bir konuşmanın ortasında zorla bırakmayacağım. Yukarı gelmemi istiyor musun, İlkim? Bana... İzin veriyor musun?"

İlkim sesli bir nefes verirken omuzlarını düşürdü. Başını hafifçe iki yana sallarken dudaklarında küçük bir kıvrım belirdi.

"Sanki başka şansım varmış gibi konuşuyorsun. Yukarı gel, Emir."

Telefon kapandıktan sonra İlkim pencerenin önünden çekildi ve koltuğun önünde bekleyen Seçil'e döndü. Başını iki yana sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı sessizce. Ardından omuzlarını kaldırdı, yeniden indirdi.

Seçil yüzündeki geniş gülümsemeyle onu seyrederken bakışları buruktu. Sanki onun içindeki savaşı görüyormuş gibiydi *ki görüyordu da.*

İlkim arasına girsin diye kollarını iki yana açtı. Arkadaşı küçük adımlarla geldi ve ona sıkıca sarıldı. Seçil onun saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra hafifçe geri çekilip gözlerine baktı. "Kalbini dinle, olur mu? Akışına bırakmaya çalış. Doğru yeri, *yerini*, mutlaka bulacaksın. Sana söz."

İlkim başını sallayarak onayladı ve sessizce kapıya yöneldi. Zilin çalmasını beklemeden açtı ve Emir'i, zile parmağını uzatmışken buldu. "İçeri gel," dedi sakin bir ses tonuyla.

Seçil, daha kapının girişindeki Emir'e bakarak elini kaldırdı ve salondan mutfağa geçerken ona gülümseyerek el salladı.

"Emir, hoş geldin! Sana da kahve koyuyorum."

"Hoş buldum Seçil, çok sevinirim. Teşekkür ederim."

Emir içeri geçtikten sonra üzerindeki ceketi çıkarıp askıya astı. Bakışları buluştuğunda İlkim ona, sanki geçen gece hiçbir şey yaşanmamış gibi bakıyordu.

"Sakin, normal bir akşam geçirelim. Olur mu?" dedi uysallıkla. "Ne daha azı ne de fazlası. Sadece sıradan, kavga ve tartışma olmadan geçireceğimiz bir film gecesi. Sana da uyar mı?"

Emir gülümseyerek başını salladı. Böyle gülümsemeye devam ederse İlkim'in sesini dinlemek için kalbinin konuşmasını beklemesine pek ihtiyacı olmayacaktı, az kalmıştı.

"Benim de tek isteğim bu. Sakin, kavgasız, birbirimizi incitmeden geçireceğimiz bir akşam. Çok sevinirim İlkim, inan bana."

"Öyleyse durma burada. Geç hadi."

Giydiği yuvarlak yaka, siyah kazağın kollarını hafifçe çekti ve İlkim'in onu eliyle yönlendirmesini takip ederek salona geçti. Koltuğun Seçil'in oturacağı L kısmını pas geçerek sanki hissetmiş gibi İlkim'in yanında kalacağı şekilde, ona yakın olan yere oturdu.

"Şey... Aç mısın bu arada? Seçil'le bir şeyler hazırlamıştık."

Seçil mutfaktan çıkıp salona yönelirken Emir'e bakarak başıyla arkadaşını onaylamıştı. İlkim gerçekten de mutfakta bir dünya harikasıydı ve ona öğrettikleri sayesinde Seçil de yemek yapmayı zaman içinde sevmişti.

"Genelde mutfağa girmeyi pek sevmem ama İlkim bunu benim için keyifli hale getirdi. Hem... Artık eskisi kadar sıkıcı da gelmiyor. Ve bilirsin ki bitirim ikili yan yana geldiğinde ortaya kötü bir şey çıkmasının imkânı yoktur."

Emir keyifle güldüğünde çok kısa bir an, her şeyin aynı eski günlerdeki gibi olduğunu düşünmesine ve aynı duyguları hissetmesine engel olamadı.

"Teşekkür ederim hiç aç değilim, başka bir sefere," diye yanıtladığında Seçil de tuttuğu kupayı adamın parmaklarının arasına bırakmış ve koltuğun diğer ucundaki yerine geçmişti. İlkim yine az önceki yerine, yani Emir'in hemen yanına yerleşince Seçil de kumandayı eline alıp filmi başlatmak için doğruldu. O sırada, Emir'in sesini yeniden duydular.

"Ne izliyorsunuz, yani... Daha doğrusu izliyoruz?"

"*The Ugly Truth*," dedi Seçil gayet normal bir şeyden bahsedermiş gibi. "İlkim izlemiş ama ben izlememiştim. Birlikte bakalım dedik, sen izlemiş miydin?"

Emir'in bakışları, filmi duyduğu anda çoktan genç kadına dönmüştü. Önce ağzından çıkanı doğru mu duydu diye anlamak için Seçil'e, sonra da biraz ötesinde oturan İlkim'e bakmıştı.

"*The Ugly Truth* demek," dedi küçücük gülümsemesiyle. Üstelik bu gülümsemenin gittikçe büyüdüğünü söylemek de hiç yanlış olmazdı.

"İzlemiştim, uzun zaman önce. Ama unutmuş sayılırım. Bakarım yani, uyarım size de."

İlkim sessizce yutkunup bacaklarını örttükten sonra bakışlarını büyük salep kupasına indirdi. Bir süre gözlerini odaklandığı yerden kaldırmasa da Emir'in bakışlarının üzerinde olduğunu hissediyordu.

"Başlatayım mı artık?"

"Hı hı," dedi İlkim zor duyulan bir sesle.

Seçil filmi başa alıp sıfırdan başlattığında, sahneler akmaya ve karakterler bir bir ekrana gelmeye başladılar.

Seneler önce bu filmi ilk kez izledikleri zaman, İlkim ve Emir ana karakterleri kendilerine benzetmişlerdi. Filmdeki Abby karakteri, akışı yönlendirmeyi seven bir televizyon programının yapımcısıydı. Bir bakıma işi buydu da denilebilirdi. Filmin diğer ana karakteri olan Mike ise acımasız olmayı umursamayarak eleştiri yapan, umursamaz ve dengesiz bir adamdı. Filme ismini veren *The Ugly Truth* isimli programın da sunucusuydu.

Hikâye, Mike'ın şovuna agresif bir telefon aramasıyla dahil olan Abby'nin; o gecenin sabahına çalıştığı kanala ve yürüttüğü programa Mike'ın da dahil olmasıyla başlıyordu. İkisi arasındaki çekişmeli ilişki, bir amaç etrafında birleşiyor ve romantik komedi türündeki filmi oluşturuyordu.

İzlediği ilk seferinde, İlkim'in kendini Abby'ye benzetmesinin sebebi açıktı. Üniversitede geçirdiği seneler de dahil, İlkim hayatı boyunca her şeyi kontrol etmeyi ve yönlendirmeyi seven birisi olmuştu. Akışa müdahale ederek suyu kendinin doğru olduğuna inandığı yöne çevirirdi. Yine aynı Abby gibi kendisinin biraz bile farkında değildi ve aslında, erkeklere karşı da oldukça çekingendi. Abby ile aralarında tek bir fark vardı. O da İlkim'in onun gibi iflah olmaz bir romantizm

âşığı olmamasıydı. Hayatını kendi istediği gibi yönlendiriyor olsa da İlkim aşkı ve ilişkileri akışına bırakmaya karar vermişti.

O sırada da karşısına Emir çıkmıştı. Mike gibi çapkın, yakışıklı ve karizmatik Emir. Erkekler için kullanılan *kadın mıknatısı* tabirini, Emir için kullanacağınız zaman *insan mıknatısı* olarak değiştirmeniz gerekirdi. Çünkü konuştuğu insanları bilgisi ve tatlı diliyle etkilemeyi öyle iyi bilirdi ki onunla aynı ortamda duran bir insanın onun enerjisi ve büyüsüne kapılmaması imkânsızın ötesindeydi. İlkim'de de böyle olmamış mıydı? Adamın kesinlikle karşı konulamaz bir aurası vardı.

Konuşması, hareketleri, bakışları ve mimikleriyle Emir Feza gerçekten de bambaşka bir olaydı. İlkim'i de o tatlı dili ve bakışlarıyla etkisi altına almıştı. Sonrasındaysa gittiği her yerde bir şekilde karşısına çıkmayı, ilgisini çekerek onu kendi eksenine almayı başarmıştı. İlkim onu, Emir de İlkim'i istemişti.

Karakterleri en başında birbirlerine benzetseler de gidişatları oldukça farklıydı. Emir ve İlkim aralarındaki ilişki konusunda her zaman fazlasıyla açık olmuşlardı. Birbirlerini istediklerini ve birbirlerinin hayatlarına dahil olmak istedikleri fikrini ve gerçeğini oldukça çabuk benimsemişlerdi. İlişkilerinin neredeyse yarısında, aynı evde yaşamışlardı. Oldukça güzel zamanları ve anılarla hatırlanacak bir sürü ayı birlikte geçirmişlerdi.

Film akmaya devam ederken Mike ve Abby de birbirlerine sataşmaya devam ettiler. Geçen geceki davet akşamına, hatta bugüne kadar aynı böyle tartışarak geçirdiklerini düşünürlerse, televizyondaki ikiliden pek de farklı sayılmazlardı. Seçil ara sıra ikisine takılmaya çalışsa da onlardan istediği etkileşimi alamayınca bir süre sonra o da sessizliğe gömülmüştü. Zaten Emir'in filmi izlediği falan yoktu. Onun gözlerinin gittiği yer hep aynıydı.

Emir ve İlkim sessiz kalmaya ve film bitene kadar konuşmamaya yemin etmiş gibi tek kelime bile etmeden akan filmi izlediler. Son sahneler yaklaşırken İlkim fazlasıyla sıkılmaya başlamıştı. Ortalama bir filmdi evet, fakat son sahneleri klişeden öte değildi. Seçil'in kahkahalarının kesildiğini fark edince İlkim ondan tarafa bir bakış attı. Arkadaşı uzandığı yerde uyuyakalmıştı. Emir'in bakışları da Seçil'e

çarptığında sessizce güldü. "Gerçekten ne kadar zaman geçerse geçsin," dedi fısıltıyla. Bakışları hemen yanında duran İlkim'e döndü. "Bazı şeyler hiç değişmiyor."

İlkim sessizce gülümsedi ve yerinden kalkıp biten filmi, ardından da televizyonu kapattı. Arkadaşının koltuğun kenarına sıkıştırdığı kupayı alıp sehpaya bıraktıktan sonra yastığını düzeltti ve üzerindeki örtüyü biraz daha yukarı çekti. Seçil her zaman böyle aralıklı uykulara dalardı çünkü çalışma saatleri hep değişirdi. Dengesiz bir düzeni vardı ve ne kadar alışmış olsa da bazen böylece kendini kapatıyordu. O yüzden şimdilik ona dokunmamaya karar verdi. Fazla sürmez uyanır, misafir odasındaki yatağına geçerdi. Böyle sefil bir şekilde uyumaya alışkındı.

Sehpadaki kupaları toplamak için arkasını döndüğünde Emir'in gözleri de onu takip etti. "Gel, biz seninle balkona geçelim," dedi genç kadın sessizce. "O biraz uyusun, sonra uyanıp yerine geçer zaten. Öyle uyumaya alışık."

Emir başını salladıktan sonra kupaları İlkim'in elinden alarak önüne geçti ve mutfağa yürüdü. Ellerinin arasındakileri tezgâha bıraktıktan sonra kazağının kollarını hafifçe yukarı çekti. Bardakları hafif suyla çalkalayıp makineye yerleştirirken İlkim'in hiçbir şeye dokunmasına izin vermemişti. Sessizce işini halledip ellerini yıkadı ve kopardığı havlu kâğıtla avuçlarındaki ıslaklığı kurulayarak peçeteyi çöpe yolladı. Emir genç kadın öylece kalmışken kendini o andan daha çabuk çıkaran kişi oldu. Birkaç adımla İlkim'e yaklaştı ve önünde durdu. Başını ona eğerek sessiz bir şekilde sordu. "Balkona çıkıyorduk sanırım?"

"E-evet. Balkon, gel."

İlkim sessiz adımlarla üzerine bir hırka almak için odasına yürüdü. Çok kısa bir an arkada kalan Emir de askıdan ceketini alarak onu takip etmişti. Koridorun sonundaki küçük, çalışma odası olacakken yolun yarısından dönmüş ve bir kısmı eşya yığınıyla dolu halde öylece kalmış odaya girdiler. Bir şeyler henüz bitmemiş, yarım kalmış gibiydi.

Çok kısa bir an odayı kendilerine benzetti Emir, *ilişkilerine*. Yaşayamadıklarına ancak yaşamak istediklerine.

İlkim hırkasını, Emir de ceketini giydikten sonra sessizce balkona çıktılar. Yan yana duran iki metal sandalye ve hemen ortalarındaki küçük, yuvarlak masayla birlikte; balkon küçük olmasına rağmen fazlasıyla yeterliydi. Hatta aynı masa ve sandalyelerden birer çift daha sığar gibiydi hemen hemen. Koyu renkli, cam korkuluklar da önlerinde küçük alanı çerçeveliyordu, fazla yüksek ya da alçak değillerdi. Güzel, sade bir balkondu. Yine de... Pek kullanılıyor gibi durmuyordu.

İlkim yerleştiği sandalyede hırkasının iki eteğini tutup önünü kapattıktan sonra, "Ne zamandan beri içiyorsun?" diye sordu.

Emir'in sigara içtiğini zaten biliyordu fakat ceketin iç cebini dolduran paketi görmemesi de imkânsızdı. Adama dönen bakışlarından etkili bir kırgınlık, hayal kırıklığı seziliyordu. Soruyu direkt, girizgâh olmadan ve başka hiçbir şey söylemeden sormaya karar vermişti. Bu durum canını sıkıyor gibi bir hali ve tavrı vardı.

"Biz birlikteyken ağzına bile sürmezdin. Ne değişti?"

Emir bakışlarını kucağındaki parmaklarına indirirken yüzünde yarım yamalak bir tebessüm belirdi. "Çok şey," dedi mırıltıyla. Başını yeniden kaldırdıktan sonra sözlerini devam ettirdi.

"Çok şey değişti, İlkim. Bunu gerçekten soruyor musun?"

İlkim, başını hiçbir şeyi anlamaz gibi iki yana sallarken dudaklarını ıslattı. Soğuk hava, hızla bulduğu o vişne çürüğü rengini almış dudaklara çarpıverdi. İkisi üşümüyor olsa da bu, havanın sert olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Onu sormadığımı biliyorsun. Sorum gayet açık. Sigaranın kokusundan bile nefret ederdin sen, ona karşı düşüncelerinde neler değişti birdenbire?"

Emir ona baktı. Sessiz ve herhangi bir şey hissedemez halde, sadece baktı.

"Kokusunu sevdiğim şeyleri kaybedince elimde bir tek bu kaldı," dedi solup giden bir sesle. Sözlerinin yarı yolda dalı kırılmıştı sanki öyle kolsuz kanatsız kalmıştı.

İlkim de ona baktığında gözleri acı ve kederle birleşti. Sessizlik oldu kısa bir an fakat Emir'in söyleyecekleri henüz bitmemişti. "İnsan aradığı şeylere..." Burnunu sessizce çekti ve ellerini birbirine geçirdi. "Daha doğrusu, yitirdikten sonra eksikliğini hissettiği şeylere ulaşamayınca, elini en ulaşılabilir olana uzatıyormuş. Zaman öğretti bunu. Hiçbir şey birdenbire olmadı İlkim."

Bakışları onun kahverengi kürelerini buldu. Sol gözünden düşen tek damlayı saniyeler içinde yok etti.

"İnan bana her şey zamanla, yavaş yavaş oldu. Acısını da zorluğunu da sonuna kadar hissettirerek, yaşatarak oldu. Hiçbir şey, öyle bir günde ya da bir gecede olmadı," dedi cümlenin sonunda seneler öncesine dokundurma yaparak. Tek elini saçlarına atıp onları hafifçe çekiştirirken altdudağını ısırıp sonrasında serbest bıraktı.

"Zamanın her şeyi hapsettiği doğru ama her şeyin geçmesini sağladığı büyük bir yalan. Zaman insana yalnızca alışmayı öğretiyor. Savaşmaya ya da kaçmaya çalıştığı şeye alışmayı. Onunla yaşamayı... Hiç sormuyor *sen alışmak istiyor musun,* diye. Alışmayı öğretiyor."

Dayanamamış, sert bir nefes çektikten sonra gözünden firar eden birkaç damlayı daha hızla ve hırsla yok etmişti. Çenesini hafifçe sıktıktan sonra bir süre bekledi ve başını kaldırıp ona baktıktan sonra cümlelerini devam ettirdi.

"İlkim ben senin yokluğuna alışmayı da seni unutmayı da hiç istemedim ki. Hiç istemedim. Zaten niye isteyeyim? Niye kalbimin deniz kıyısındaki o evinden vazgeçeyim ben?"

Emir, İlkim'le konuşmaktan çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Genç kadın sessiz kaldığında, adamın kendiyle savaşını sürdürmesine izin vermiş oldu. Emir devam etti.

"Ben bahar sabahlarımdan niye vazgeçeyim? Gün ışığımı neden kaybetmek isteyeyim? İlkim ben bakmaya kıyamadığımdan ayrı kalmayı nasıl kabulleneyim?"

Durdu, sözleri kendine mi yoksa kadına mıydı bilmiyordu. Konuşmak işe yarayacak mı bilmese de bu gece susmayı pek istemiyordu.

"Ya benim başka çarem yoktu, tamam mı? Sadece zamana bırakmak istedim. Alışabildim diye düşündüm aptal gibi. Sensizliğe alıştım

zannettim. Ama bu mümkün mü sence? İmkânı var mı bunun, Allah aşkına... Soruyorum sana ya insan sevdiğinin yokluğuna alışabilir mi? Sen alıştın mı?"

Kalbindekiler senelerdir değişmemişken bunları dile getiriyor olmak, Emir'i içinde bulunduğu karmaşadan biraz olsun çekip çıkarıyordu. Bakışlarını ondan bir an bile çekmedi, konuşmayı sürdürdü. Ardından bedenini sandalyeyle birlikte İlkim'e doğru çevirdi.

"Hem... Her saniyesi aklına kazınmış birini nasıl unutabilirsin ki İlkim? Güldüğünde gözlerinin kıyısındaki çizgilerin nasıl göründüğünü bildiğin birini nasıl unutabilirsin? Gözünü kapattığın anda göz kapaklarında beliren yüzünü, kulakların sağır olsa bile duyacağına inandığın sesini... Yüzündeki belli belirsiz çillerin hangi aylarda daha canlı göründüğünü bildiğin ve tenindeki benlerin her birinin yerini ve sayısını dâhi ezberlediğin bir insanı nasıl unutabilirsin? Gerçekten soruyorum," dedi direkt olarak kadının gözlerinin içine bakarak.

"Ben seni nasıl unutabilirdim, İlkim? Unutmak bir yana, buna nasıl alışabilirdim? Sensizliğe alışılır mı hiç?"

İlkim yutkundu fakat hiçbir şey söylemedi. Söyleyemedi. Bakışlarını kaçırınca, Emir parmaklarıyla iç cebindeki sigara paketini çıkarıp masanın üzerine, aralarına bıraktı.

"Ben de buna alıştım işte o yüzden. Buna alışmak sensizliğe alışmaktan daha kolay geldi. Ben de kaçtım. Seni her aradığımda ona kaçtım. Ona alıştırdım kendimi. Hem çok daha basit geldi. Acizce ama acısız. Kolay geldi."

Omuz silkip ona doğrudan baktı ve hiçbir cümlesine koymadığı filtreyi, bu cümleye de koymamayı seçti. "İlkim ben her şeye alıştım. İnan bana her şeye alıştım ama senin yokluğun, o bahsini ettiğim her şeyden daha zor geldi bana. Ben bir ona alışamadım."

Derin bir nefes alıp verdikten sonra bakışlarını kadının parlak gözlerine sabitledi. "Söylesene İlkim," dedi ona doğru hafifçe eğilerek. Bütün duyguları ve çözümleyemediği soruları bir araya gelmişti. Artık ne varsa çıksın gitsin ve onu rahat bıraksın istiyordu.

Emir... Kaybettiklerini geri istiyordu.

İlkim'i geri istiyordu.

"Benim sana olan hislerimin hiç değişmediğini ne zaman anlayacaksın?"

Bir süre kadından gerçekten bir cevap bekledi. İlkim sanki içindeki savaşın dinmesini bekliyor, doğru cevabı arıyor gibi hissettirse de konuşmamıştı. Sonrasında bu sessizliği kendi cümleleriyle bölen yine Emir Feza oldu.

"Hiç mi özlemedin peki?" diye sordu adam kuruyan boğazına aldırmadan. Gözlerinde geçmişte yaşanamamış olan her şeyin eksikliğini taşıyordu.

"B... Ben..."

Emir başını iki yana sallayıp güldü. Sanki bunun imkânsız olduğunu düşünüyor gibiydi. Kadın devam etmeyince, yeniden söz aldı.

"İlkim beni... Bizi... Ne bileyim? *İkimizi işte.* Sahiden özlemedin mi? Yan yana olmayı, yüz yüze bakmayı, karşılıklı bir şeyler yerken en saçma konulardan konuşmayı? Birlikte mutfağa girmeyi, saatlerce sohbet edip bir an bile sıkılmamayı... Hiç mi özlemedin?"

Genç kadın çenesini kaldırdığında, bakışları adamın loş ışıkla aydınlanan güzel çehresine düştü. "Neden soruyorsun ki?" diye mırıldandı zorlukla toparlayabildiği, kırık sesiyle. "Sorunun cevabı neyi değiştirecek?"

Gözlerini kısa bir süre ellerine çevirdi ve karşısında duran adama bakmadan önce sesli bir nefes verdi. "Ben söyleyeyim mi? Hiçbir şey... Hiçbir şey değişmeyecek çünkü zamanı geri alamayız, Emir Feza. Verdiğimiz kararları hiç almamış gibi yapamayız. Hataları yok sayamayız. Biz vardık ve geçmişte kaldık. Şimdi ne yaparsak yapalım, eskiyi geri getiremeyiz. Bizi de o eski günleri de."

"Hiç şansımın olmadığını mı söylüyorsun yani, benden buna inanmamı mı bekliyorsun?"

İlkim sessizce yutkundu ve boğazını temizledi. Bakışları gökyüzüne sabitlendiğinde içi acıdı. Adamın söylediği bütün cümlelerin sonucunda bunu çıkarması onu yıktı.

Kendini, gözyaşlarına boğulmamak için zor tutuyordu fakat hissettikleri eğer doğruysa, şunun şurasında dökülmesine çok ama çok az kalmıştı.

"Buna inanmıyorum İlkim, üzgünüm ama eğer sen buna inanıyorsan... Şansına küsmen gerekecek çünkü ben pes etmiyorum."

Emir'le göz göze geldi.

"Belki dilinden dökülmüyor bazı şeyler ama sen anlatmasan da bedenin, yüzün anlatıyor. Ara sıra gözlerinde görüyorum. Yine öyle bakıyorsun bana, *eskisi gibi,* hissediyorum. Sadece henüz her şeyi anlatacak cesaretin yok. Anlıyorum. Benim vaktim var. Beklemeyi biliyorum."

İlkim onun bu kusursuz tavrına karşı, bütün gardını indirmek istedi. Senelerce ördüğü çitlerde, tuğlalarını elleriyle dizdiği duvarlarda ve ardına saklandığı kabukta kırıklar oluştuğunu hissetti. Sanki o sarsılmaz maskesinde açılan çatlaklardan Emir'in sözcükleri sızıyor ve boşlukları dolduruyordu. İlkim'in senelerce özlemini duyduğu şeyin hissiyatıydı bu.

Emir'in varlığının, tamamlanmış olmanın hissiyatı.

Her şeyi anlatmak ve kurtulmak istedi bir an. *Ne olacaksa olsun,* demek istedi. Bencilliği denemek istedi. Kimseyi değil, o an sadece kendini düşünmek istedi.

"Ben..." dedi sessizce. Devamını getirmek istedi. Emir'e bakarak saatlerce, hiç susmadan, geçen o altı seneyi konuşmak istedi. Anlatmak, anlatmak, anlatmak istedi.

Yine de yapamadı...

Devamı gelmeyecekti çünkü dudaklarını yeniden birbirine bastırdığı sırada içeriden gelen Seçil, sanki bunca zamandır neden sustuğunu ona gösterir gibiydi.

"Gençler?" dedi boğuk, çatallı bir sesle. Sol gözünü ovuşturuyordu ve kırmızı saçları başının tepesinde tel tel dağılmıştı.

Emir, İlkim'e baktığında onun gözlerinden çekilen ifadeyi saniye saniye görür gibi oldu. Anladığı üzere bu gece de İlkim'den hiçbir şey öğrenemeyecekti. Önemi yoktu çünkü artık kesin olan tek bir şey varsa, o da İlkim'i koruyan camda oluşturduğu çatlaklardı. Emir bunun farkındaydı, kendini teslim edeceğini bir an da olsa hissetmişti. İlkim bunu düşünmüştü, en azından sessiz kalmaktan vazgeçer gibi olmuştu. Emir zamanla gerçeklerin tamamını alacaktı, biliyordu.

Adı kadar emin olduğu bir başka şey daha varsa, o da ufak adımlarla bile olsa ilerlemeye devam edeceğiydi.

Seçil balkona yaklaşırken İlkim sandalyesinde doğruldu. "Yeni kalktın yataktan, çıkma istersen balkona. Üşüteceksin."

Emir son kez İlkim'e, Seçil'i gördüğü andan beri ona bir kez dönmeyen güzel surata baktı. Ardından Seçil'e dönüp başını salladı. "Gel Seçil," dedi Emir ellerini dizlerine koyup doğrularak. "Ben de gidiyordum zaten, geç oldu."

İlkim hiçbir şey söylemediği için durumu ele alan kişi Seçil oldu. Birkaç dakika sonra konuşmayı konunun neresinde böldüğünü öğrendiğinde, çok yüksek ihtimalle kahrından ölecekti, o yüzden İlkim en azından buradan sonrasını onun toparlamasına izin verdi.

"Kusura bakma ben uyuyakalmışım, dün gece pek iyi dinlenememiştim. Sızmışım. Kaçırdım sohbet etme şansını da ama... Yine gelirsin, değil mi?"

Emir gülümseyerek o balkona çıkmadan önce hızla odaya geçti. İlkim haklıydı eğer bu halde çıkarsa soğuk alırdı.

"Gelirim tabii ki. Artık hep gelirim ben," dedi bakışlarını İlkim'e değdirerek. Seçil'e cevap verirken aynı zamanda İlkim'le de konuşuyor gibiydi. Genç kadın yeniden kaçırdı bakışlarını, Emir gülümseyerek devam etti. "Gitmem yani hiç. Merak etme sen."

Seçil olanları anlayamasa da üçü birlikte kapıya kadar geçtiler. Emir dışarı çıktı ama eşikte durdu. "Sen geç içeri Seçil, üşüyeceksin gerçekten de. Teşekkür ederim her şey için." Seçil gülümseyerek geri çekildi ve İlkim'e bakarken imayla kaşlarını kaldırmayı da ihmal etmedi.

Seçil içeri geçtikten sonra kapı kolunu tutan İlkim, kapıyı biraz kapadı ve o aralıkta karşı karşıya kaldılar. Emir ellerini ceplerine sıkıştırdıktan sonra başını hafifçe eğerek kadına baktı.

"Biliyor musun, anlıyorum ben kendini geri çekmeni artık. Söylememekte ısrar ediyorsun, görüyorum. Ama sen de beni tanıyorsun İlkim. Vazgeçmeyeceğim. Altı senedir nasıl vazgeçmediysem, şimdi de aynı şekilde devam edeceğim. Bu yüzden de..."

Ona bir adım yaklaştı ve yarım bir ifadeyle gülümsedi. Elini uzatıp işaretparmağını çenesinin kıyısında gezdirdi nazikçe. *Her yol mubahtı bundan sonra.*

İlkim gözleri büyürken kımıldayamadı bile. Sanki o büyülü ana kapılmış gibi yalnızca adama bakıyordu. Onun dokunuşunu, varlığını, temasının güzel hissini, vücudu kadından çok daha iyi tanıyor ve hatırlıyordu.

"Artık olması gerektiği gibi yaşayalım," dedi Emir nefesini onun yüzünde hissedecek kadar yaklaşarak. Onu hiçbir şeye zorlamak istemese de artık bir sonuç almayı istediği kesindi.

"Artık birbirimizden kaçmayalım, olur mu?" dedi gözlerinin direkt olarak içine bakarak.

İlkim hipnotize olmuş gibi bunu ne için yaptığını dâhi bilemeyerek başını sessizce aşağı yukarı salladı. Adam bundan inanılmaz bir keyif alarak yüzüne yerleşen gülümsemeyle geriye doğru bir adım attı.

"En kısa sürede görüşürüz o halde," diye mırıldandı kısık bir sesle.

Hemen ardından parmağının sıcaklığı çekildi ve dönüp asansöre yürümeye başladı. Bir an sonra aklına bir şey gelmiş gibi adımlarını yavaşlattı ve yolun kenarında duran çöp kutusuna yaklaştığında duraksadı.

İlkim'in ona âşık olmasına sebep olan hareketlerini hatırlatmak ister gibi cebindeki sigara paketini çıkarıp havaya kaldırdı. Geri dönmedi ama yüzünü hafifçe yan çevirmişti. İlkim onun sol profilini omzuna doğru eğdiği başıyla seyrederken Emir ikinci kez düşünmesine gerek bile yokmuş gibi sigara paketini tek hamlede çöpe fırlattı ve kattaki asansöre binip gözden kayboldu.

İlkim başını iki yana sallayarak kapıyı kapattığında, yüzünün kenarına ve dudaklarının kıyısına yerleşen gülümseme oldukça net ve istemsizdi. Seçil'le göz göze geldiklerinde hafifçe omuz silkti ve kahkaha atan arkadaşını yüzündeki o silinmeyen gülümsemeyle izleyebildi. Kalbinde yeşermeye başlayan yeni bir çiçeği büyütür gibi bir bahar esintisiyle havalandı bütün taç yaprakları. Ellerini yüzüne kapatıp kızaran yanaklarını gizleyerek öylece yaslandığı kapının ardında yaşananlara gülümsedi.

İlkim, Emir için büyük yaraydı. Kalbinin bir köşesinde, kabuk bağlamayı unutmuş ve daima kanamaya hazır olan bir yara. Üstüne ne ilaçlar dökülmüş ne bantlar sarılmıştı da hiçbiri o yaranın iyileşmesine yardımcı olmamıştı. Zamana bırakmaya karar verdiği anda daha derinden, yeniden açılmıştı. O yara bir türlü kapanmıyordu. Kapanmadıkça da sancımaya ve Emir'in canını yakmaya devam ediyordu.

İlkim'se, yıllardır aynı yolları yürüyor, sürekli tökezliyordu. Bir türlü azalmayan sancıların eşiğinde bir o yana bir bu yana savrularak kesikler alıyordu. Her savruluşunda daha derin, her vuruşunda daha keskin kanıyordu. Kesikler, aldığı her darbede yeniden acıyor, yeniden yanıyordu.

İkisinin de en büyük dileği, bunca zamanın ardından sarabildiklerine inandıkları o yaraların bir kez daha aynı şekilde kanatılmamasıyken ikisi de aslında hiçbir yarasının kabuk bağlamamış olduğunu ne zaman fark edecek, bilinmezdi.

Fakat bu saatten sonra ikisi için de yeni adımlar atma vaktiydi. Yeni sayfalar açma, yeni cümleler yazma vakti. Doğru ya da yanlış fark etmez, bunu başaracaklardı.

Geçmiş peşlerinden mi gelecek yoksa yanlarından mı yürüyecekti bilinmez ama elbet bir yolunu bulacaklardı ve o yolu keşfedene dek durmaya niyetleri olmayacaktı.

2015, Mart
Hastane, Ankara

Zaman öyle hızlı ve habersiz geçiyordu ki farkında olmadan yeni bir yıl başlamış hatta üstüne tam üç ay daha eklenmişti. Hissiz, ruhsuz, tadı dâhi olmayan üç koca ay.

Üstelik koca bir kalabalığın içinde olmasına rağmen bir o kadar yalnız bir o kadar eksik hissettirerek geçen aylar silsilesinin yeni günü, dezenfektan ve sterilizasyon kokuyordu.

Midesi aldığı ilaçlar yüzünden iyice bulanan İlkim derin bir nefes almaya çalıştı. Çalıştı fakat yalnızca bununla sınırlı kaldı çünkü burnuna takılı oksijen kanülleri bu defa bulundukları yere haddinden fazla batıyormuş gibiydi. Hastaneye yatışının üzerinden daha iki gün

geçmemişti ama hem sıkıldığını hem de bu durumun ona iyi gelmediğini görmemek için kelimenin tam anlamıyla kör olmak gerekirdi.

Aklı sürekli ondaydı. Geride bıraktıkları yılın son haftası ondan ayrılmıştı fakat geçen aylar bile ondan ve hissettiklerinden bir şey götürmemişti. Genç kadın halen eksik ve yarım hissediyordu. Üstelik bu his yalnızca fiziksel değildi.

Genç kadın içine dolan ağlama isteğine karşı gelemedi ve bu kez, burnunu çekip dolan gözlerini gizleme çabasına da girmedi. Hafifçe hıçkırıp yatakta iyice küçüldüğünde arkadaşının hareketlerini fark eden Seçil, elindeki kitabı kenara bırakıp hızlıca yanına geldi. "Bir şey mi oldu kuzum, iyi misin? Çağırayım mı hemşireyi hemen?"

İlkim yeniden hıçkırdığında Seçil bu kez onun gözyaşlarını daha net bir biçimde fark etmişti. "Yavrum ne oldu?" dedi zar zor bir sesle. Böyle çaresiz kalmak Seçil'in içini yiyip bitiriyordu. Arkadaşı günden güne eriyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yine de kadına uzandı ve elini tuttu.

"Tamam, tamam bir tanem. İyi olacak her şey, hadi. Ne olur, yapma böyle. Yalvarırım... Canın çok mu yanıyor?"

Canı yanıyordu. Canı çok yanıyordu ama Seçil'in düşündüğü şekilde değildi. İçten bir acıydı bu hissettiği. Derinlerden geliyordu. Fiziksel değildi, tamamen içinde boğulduğu o kesif acıdan, yoğun duygu ve hislerden sebepti.

"Hadi güzelim, konuş benimle. Çözüm bulalım derdine, hadi lütfen."

Artık bazı şeyleri öyle kaldıramıyordu ki ona bir şeyler anlatmaya bile gücü yoktu sanki İlkim'in. Saçları yastığa dağılmış, bütün yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kendini iyi hissetmiyor, buna inancını her geçen gün yitiriyordu fakat... Kuruyan dudakları, solgun teni ve üzerindeki soluk mavi hastane elbisesiyle yine de çok güzeldi İlkim. Henüz dağılmamış, operasyonlar yüzünden yıpranmamıştı. Bulabildiği sesiyle, kurabildiği tek tük cümleyi zorlukla fısıldadı.

"Çok özledim Seçil. B-ben Emir'i çok... Deli özledim."

Dik durmaya çalışan Seçil'in bakışlarına tutunan şey her neyse, bunca zaman sonra o da kırıldığında yatağın ucuna oturup ellerini

tuttuğu arkadaşının doğrulmasına yardımcı oldu. Hüznü sesinden okunan, gözlerinden dökülen yaşlara engel dâhi olamadığı arkadaşının yüzüne çaresizce baktı. Parmaklarını telleri iyice incelen saçlarına uzattığında İlkim çatlak bir sesle konuşmaya başladı.

"Seçil dayanamıyorum. Ben... Ben onsuz daha iyi olur sandım ama olmuyor. Katlanabilirim sandım ama yok. Yapabilirim dedim ama yok. Yapamıyorum Seçil. Olmuyor. Hep onun kollarını, onun sesini arıyorum ben... Ben dayanamıyorum."

İlkim hıçkırdığında Seçil'in ellerini daha sıkı tuttu. Sanki bu koskoca hastanede değil, bu koskoca hayatta tek dayanağı oymuş gibi tuttu arkadaşının ellerini. İçinde aylardır biriken o özlem ortaya çıkıp İlkim'i eziyordu sanki haykırmak istedi deli gibi.

"Ya Allah kahretsin! Allah kahretsin ne kadar zormuş! Onsuz olmak ne kadar zormuş. Seçil benim tüm hayatım oymuş ya... Onsuz aldığım nefese bile nefes denmiyormuş ki. Yaşadığım hayata hayat, baktığım dünyaya dünya denmiyormuş benim. Kimsem yok sanki herkes var ama kimsem yok. Herkes yanımda ama ben kimsesizim Seçil, dayanamıyorum. Emir yok, Emir'im yok..."

"Ne olur söyleme böyle," diye yalvardı Seçil fakat İlkim duymuyordu. Kaybolmuştu. Tökezlediği her adımda kalkmıştı ama bu kez kaçınılmaz sona ulaşmıştı, düşüyordu. Kanıyordu. Baştan ayağa eriyip bitiyordu genç kadın.

İlkim ilk kez, Emir'den ayrıldığı günden bu yana ilk kez isyan ediyordu. İlk kez onu yiyip bitirenleri açıkça dile getiriyordu. Hep gizlemişti, hiç söylememişti. Ağladığını gizlemiş, acısını saklamıştı ama bu kez, dayanamadığı anın bir krizle baş gösterişine engel olamamıştı.

"Ya koca dünyada... Seçil koskoca dünya! Milyonlarca, milyarlarca insanın arasında bir ben tek başımayım sanki. Bir ben yalnızım... Ben o yokken herkes yanımda olsa da hep bir başımayım bu dünyada ya! Onsuz kimsesizim sanki nefessizim."

İlkim'in gözyaşları şiddetlenirken Seçil'in yapabildiği tek şey dinlemek ve elini okşayıp dökülen gözyaşlarını silmeye çalışmaktı. Kestiği zaman daha kötü bir şekilde yeniden patlayan krizlerden kaçıncısını

daha yeni atlattıklarını hatırlamıyordu. Arkadaşı çok zor zamanların içindeydi ve kendisi gibi psikolojisi de resmen mahvolmuştu.

"Gideyim mi yanına ne olur? Bir kez göreyim Seçil. Bir kez sarılayım, söz başka hiçbir şey istemeyeceğim. Yüzüne bakmaya yüzüm yok ama bir kez yüzsüz olup çıkmazsam karşısına öleceğim Seçil. Yemin ederim. Bir kere sarılmazsam, bir kerecik görmezsem kalan aklımı da yitireceğim."

"Kuzum... Ne olur..."

Seçil ona *yapma* der gibi bakınca İlkim bu kez daha şiddetli ağlamaya başladı.

"Seçil yapma... Sen yapma ne olur, ben artık dayanamıyorum. Dayanamıyorum bu ne böyle, ben yaşıyorum ama içim ölü. Yapamıyorum, bu kadar ayrılıkla başa çıkamıyorum, yapamıyorum. Hem..." Bakışlarını esir alan umut arkadaşını mahvetmeye yetti. "Belki... Belki o da yapamıyordur bensiz, belki o da özlemiştir beni sanki ölecek gibi... Sesimi özlemiştir, kokumu özlemiştir, ne bileyim gülüşümü belki... Seçil? Özlememiş midir?"

Seçil sessiz kaldığında İlkim bu kez sık nefesler almaya başlamıştı. Emir hakkında en ufak bilgi kırıntısına hasret, en küçük detaya özlem içindeydi. Fakat en başında da arkadaşından istediği gibi bunu yapmaması gerekiyordu. Yine de kalbinde ses bulan sancılar bir bütün olup kadını esir aldı. Dayanamadı ve saniyeler içinde zihninde, aklında beliren düşünceler değişti.

"Nefret ediyor değil mi benden, bütün hayatına sızdığım sonra da işin içine sıçıp bıraktığım için nefret ediyor benden. Her şeyi mahvettim ben, her şeyi mahvettim. Yüzümü bile görmek istemez ki niye istesin?"

Yine de içinde biriken derin özlem harladı ateşini.

"Seçil çok, çok özledim. Yüzünün kıyısındaki çizgilere kadar hasretim ya! Dudağının kenarında çıkan belli belirsiz çukura kadar özleminden öleceğim Seçil. Nasıl başa çıkacağım bununla, nasıl yaşayacağım ben tek başıma taşıyamadığım bu koca aşkla? Nasıl alışacağım onsuzluğa ben? İnsan sevdiğinin yokluğuna alışabilir mi hiç Seçil, buna nasıl alışılır?"

Seçil gözyaşlarını artık tutamazken arkadaşının dibine girdi ve küçük bedenini kollarının arasına çekip bağlı olduğu kablolara dikkat etmeye çalışarak ona sarıldı. "Özür dilerim, çok özür dilerim."

İlkim gözyaşlarını da gözkapaklarını da daha fazla tutamayarak arkadaşının kollarına bıraktı kendini. Yorulmuştu, her anlamda.

"Seçil dayanamıyorum, lütfen bitsin artık ben dayanamıyorum. Ya sana yalvarıyorum... Yalvarıyorum bitsin bu. Ne oluyorsa olsun, ne olacaksa olsun da bitsin. Bitsin, lütfen, lütfen..."

"Şşşş... Tamam... Bitecek canımın içi, söz veriyorum bitecek. Hadi... Hadi uyu sen, uyu dinlen şimdi, hadi benim güzel bebeğim. Ne olursun."

İlkim'in hıçkırıkları dinene, gözyaşlarının ardı kesildikten sonra ağlayışı iç çekişlere dönene dek öylece kaldı Seçil. Arkadaşı uyuyakalıp bilinci kapanana kadar bekledi. Ardından İlkim'i yatağa yatırıp örtüyü üstüne doğru çekti. Saçlarını düzelttikten sonra sessiz bir nefes vererek tekli koltuğa geri döndü.

İlkim, daha ayrılığının ilk haftasından bu yana çok acı çekiyordu, bu doğruydu. Fakat o günlerde acısını içine atıp güçlü durmak istediğini ve ona yalvarsa bile kendisine Emir'le ilgili hiçbir şey söylememesini tembihlemişti. Adama dair tek bir kelime dâhi etmemesini, bahsini geçirmemesini ve İlkim özleminden ölüyor olsa bile buna izin vermemesini istemişti. Hatta aksi gibi bunun için arkadaşına yalvarmıştı.

O günden bu yana yaşadıkları iki ya da üçüncü krizdi bu. İlkim'in Emir'i özlediği her güne ve dakikaya rağmen yalnızca üç kez yaşadığı duygusal kırılmalara bakıldığında oldukça düşük bir orandı aslında. Üstelik genç kadın krizlerde sadece yaşadıklarından yakınıyordu, onsuzluktan değil. Fakat ilk kez bir kriz bu derecede sarsıcıydı. İçinde Emir'in bahsi geçiyordu. Önceki krizlerde artık bunlara dayanamadığını anlatan İlkim, ilk kez adama olan özlemini dillendiriyordu.

Gözlerini arkadaşına sabitleyip öylece bakarken Seçil'in yapabileceği hiçbir şey olmaması öyle zordu ki... Ne yapacağını bilememek ve böyle bir çaresizliğin içinde, arkadaşına çare aramak ama bulamamak, çok zordu.

Ancak ne kadar zor olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın fark etmeyecekti. Çünkü genç kadın daima arkadaşının yanında olacağına dair verdiği sözü tutmaktan asla vazgeçmeyecekti, bu kesindi.

Bütün bunlarla nasıl baş edeceklerini ve zamanın onlara neler getireceğini hiç bilemeyeceklerdi. Fakat bütün bu karmaşanın içinde bildikleri ve inandıkları tek şey, her gecenin sabahını aydınlatacak olan güneşin mutlaka doğacağıydı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

♫ *Neyse, Yangın.*

♫ *Teoman, Aşk Kırıntıları*

2014, Nisan

Sessiz mırıltıları, mutfağın içinde yankılanırken genç kadının en büyük derdi, birazdan evde olacak sevgilisine, en sevdiği tatlılardan birini pişirmekti.

Hazırlayıp soğuttuğu muzlu pudingi, kırdığı ve sütle hafifçe ıslattığı bisküvilerin üzerine dökerken son derece dikkatliydi. Tanıdık bir melodi kulaklarına dolunca çalan şarkıyı hemen hatırladı. Uzun zamandır dinlemediği bir şarkıydı fakat son günlerde radyoda tekrarda çalıyordu ve her gün mutlaka bir kez dinlemeye mecbur kalıyordu. Ezbere bildiği şarkının sözsüz kısmını dinlerken doldurduğu kâselerin üzerine doğradığı muzları diziyordu. Üstüne bir kat daha puding döktükten sonra tatlıyı dolaba atacaktı. Dinlendikten sonra yemek için hazırdı.

Bu gece Emir dosyalarla boğuşurken o da bütünleme sınavına kaldığı dersin vizesine hazırlanacaktı. Aslında Emir'in adliyeden döner dönmez tüm odağını kadına vereceği kesindi fakat İlkim onun da ilgilenmesi gereken dosyalar olacağını biliyordu. Masaya yerleştiklerinde, birlikte vakit geçirebilecekleri süre yalnızca yemekle sınırlı olacaktı ve İlkim bunu uzatmayı yürekten istemişti. Tabii dikkatini çalan şarkıdan alıp elindeki tatlılara verebilirse... Kâseler dolduğunda ve bütün puding böylece bittiğinde onları hızlıca dolaba dizdi. Geri dönüp bulaşıklarını yıkamaya başladığında çok fazla şeyi kirletmediğine

memnundu. Bir yandan pudingi pişirdiği tencereyi ve spatulayı köpüklüyordu.

"İşte benim aşk kurallarım
Yüreğim körpecik üzme adamım
İçimde hâlâ onun yangını var
Bulutlar çağırır söndürme adamım"

Şarkının sözleri kulağına ulaştığında, İlkim de ona eşlik etmeye başladı. Başları biraz sakin olan şarkının nakarat kısmı oldukça akılda kalıcıydı. Kendini çoktan çalan şarkının ritmine kaptırdığını fark etti.

"Sen, adamım, bakma öyle
Sileceksen beni bir kalemde
Ellerin okşamasın
Saçlarıma ak düşecekse"

Bedeni de ondan habersiz şarkıya eşlik ederken açılan kapının ya da içeri giren adamın sesini duymadı. Gözlerini kısmış, elinde az önce yıkayıp duruladığı spatulanın sağa sola saçtığı su damlalarıyla dans ederken şarkıyı sanki yapması gereken en önemli şey buymuş gibi söylüyordu.

"Belki hâlâ derinlerde, bir kor var yüreğimde
Yine de gözlerime bakma, yabana atma
Kanayan kalbimle
Adamım"

Bu sırada kapıdan içeri giren ve sessizce üzerindeki paltoyu çıkarıp mutfağın girişinde öylece kalan Emir Feza, bu görüntüye kalbine yerleşen kusursuz bir hisle bakakalmıştı. İlkim'in hayatında olmasından daha çok sevdiği bir şey daha varsa o da mutfakta olmasıydı... Ya da şarkı söylüyor olması. Herhangi bir şeyi severek yapıyor olması. İlkim olması... Her neyse işte. Bu onu büyülüyordu.

İlkim, onu büyülüyordu.

"Yüreğinde hem ateş, hem yağmur taşırsın
Serseri rüzgâr gibi misin adamım"

Daha söylediği kısım henüz bitmişken şarkının sevdiği bölümlerinin geldiğini fark ederek heyecanla arkasına döndü ve bakışları

Emir'in onu izleyen ifadesine çarptı. Kaşları şaşkınlıkla yükselirken aynı şaşkınlık dudaklarından kaçan küçük nefese de yansıdı.

Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş, omzunu kapının kenarına yaslamış bir biçimde ona bakıyordu. Üzerindeki koyu mavi bir gömlek ki bunu ona İlkim almıştı, kollarının göğsünde kavuşmasıyla iyice gerilmişti ve bedenini sıkıca sarmıştı. Her bir santiminden yayılan çekicilikle, öylece mutfağın girişinde dikilmiş İlkim'i izliyordu.

İlkim onun öylece kendisini izlediğini görünce şarkının bir kısmını kaçırsa da adamın gözlerinden yansıyan kıvılcımları görmemesi imkânsız gibiydi. Bakışlarının koyulaşması ve yanağına doğru yükselen dudağının kıyısında beliren küçük gamzenin orada yer edinmesi, İlkim'i mest etmişti. Şarkı aralarında süzülmeye devam ederken İlkim küçücük gülümsedi ve muazzam bir biçimde o ana uyan şarkıya elinde spatulasıyla eşlik etmeye devam etti.

"Adamım, bakma öyle."

Emir eğlenen bir ifadeyle kaşlarını kaldırdığında İlkim parmağını ona uzattı ve bu kez tehdit eder gibi gözlerini kısarak adama baktı.

"Sileceksen beni bir kalemde. Ellerin okşamasın, saçlarıma ak düşecekse..." dedi şarkıya eşlik ederek. Yüzündeki gülümseme ve ses tonu cilveli bir hal almıştı.

Emir'in gülerek başını iki yana sallamasını izledi ve ona doğru gelen adımlarını zevkle karşıladı. Adamın ona uzanıp belini iki eliyle kavraması ve bedenini onunkine yapıştırmasına izin verdi. Yüzünü kadının boynuna saklayan Emir'in aldığı derin nefes, İlkim'in ciğerlerine doğru gitti sanki. Parmaklarını onun ensesine sardığında Emir geri çekilip burnuyla onunkini dürttü.

"Hayırdır, akşam akşam böyle imalar falan?"

"Ne iması canım," dedi omuz silkerek. Gülümsedi ve parmaklarını adamın kulağının altından başlayarak boynuna doğru kaydırdı. "Bir şey yok, şarkı söyledik alt tarafı."

"Hmm," diye mırıldanan Emir kaşlarını kaldırmış, genç kadının güzel yüzüne bakmaya vermişti tüm dikkatini. "Siz yine de böyle şarkılar söylemeyin İlkim Hanım. Maazallah söyleye söyleye inanırsınız dilinizden dökülenlere, Allah korusun..."

Bu kez kaşlarını kaldıran İlkim oldu. "Olabilir mi böyle bir şey, ben yaparım bir aptallık yine de sen incitmezsin beni." Kıkırdadı.

"Yalnız saçlarına aklar düşürebilirim. Eninde sonunda yaşlanacağız ne de olsa."

"Öyle mi dersiniz, Emir Bey?"

"Yoksa sizce de öyle değil mi? Sanki bir ufak şüpheniz var gibi hissettim."

"Bu gecenin uzun olacağına neredeyse eminim çünkü çalışmam gereken, daha doğrusu geçmem gereken bir eşya hukuku vizesi var. Bana uyku haram olacak belli."

Emir gülerek onun bel kıvrımını okşadı.

"Canım senin de derdin eşya hukuku olsun, birkaç saate ihtiyacımız var sadece." Göz kırptı. "Hallederiz."

"Tabii siz neredeyse bitirdiniz okulu. Vizeler finaller... Vız gelir size," dedi İlkim yine, her zaman yaptığı gibi okuldan yakınarak. Üzerindeki önlüğü çıkarıp bir kenara bırakırken derince nefes almayı da ihmal etmemişti.

"Aynı yolu biz de yürüdük canım, hatırlatırım. Ama duyduğuma göre sizin yanınızda yürüyen bir ders kitabı duruyormuş, ben faydalanın derim."

İlkim gözlerini kısıp gülümsediğinde karnında biriken kelebekler, bedenini sıcacık yaptı.

"Faydalanın derken? Yani hangi anlamda..." dedi kısık sesle. Emir'in gözlerini gördüğünde bununla daha çok eğlendi. "Şimdi bu cümle yoruma oldukça açık, aklıma bambaşka şeyler geliyor böyle söylediğinizde..."

Yüzündeki gülümseme Emir'in aklını başından alacak bir güzelliğe büründüğünde belindeki elleri sıkılaştı ve kadını çekip kalçalarını tezgâha dayamasına sebep olacak şekilde bedeniyle tezgâh arasında sıkıştırdı. Üzerine eğilip nefesini yüzüne üflediğinde İlkim'in dudakları aralandı. Adamın pürüzlü sesi, sanki doğrudan kalbine gidiyordu. Emir yamuk gülümsemesini asla bozmadan dudaklarının arasından kısık bir sesle mırıldandı.

"Benim bu geceyi değerlendirmek için zihnimden geçirdiklerim de yoruma fazlasıyla açık şeyler... Gece uzun, yorumlaya yorumlaya, deneye deneye ilerleriz ne de olsa. Siz canınızı hiç sıkmayın ve bence, bu adamı da fazla zorlamayın, o sınav geçilecek."

İlkim sesli bir nefes verip kaşlarını indirdi ve yenilmişlikle adamın boynuna uzanıp yuvası gibi hissettiren o hassas tene bir öpücük bıraktı. Geri çekildiğinde, Emir'in gömleğinin avucunun içinde kırışan köşesini zorlukla bırakmıştı.

"Hadi öyleyse. Sen üzerini değiştir, ben de masayı hazırlayayım o sırada. Tatlı da yaptım, ağlaya ağlaya yerim artık bu akşam."

Emir başını geriye atıp gür bir kahkaha bıraktıktan sonra kısılan gözlerinin ardından gülümseyerek genç kadını izlemeye devam etti. "Ağlamak yok, gülmek var. Hazırlama bir şeyler, ben gelirim beraber hallederiz. Hem..."

Alnına kuvvetli bir öpücük bırakıp ellerini kadının üstünden çekti. İlkim saniyeler içinde o dokunuşu özledi, onun sıcaklığını aradı. Emir'in de durumu aynıydı, elleri sanki İlkim'e değmedikçe yerini bulamıyor gibiydi.

"Enerjini fazla harcama."

Yatak odasına doğru ilerlerken gömleğinin düğmelerinin bir kısmını açmıştı. İlkim kalçasının yanını tezgâha yaslamak için dönerken adamı izlemeyi sürdürdü. Emir'in gülümsemesi yüzünde çarpıcı bir hal aldığında, kadına bakışında bir şeyleri değiştirdi. Sonra göz kırpıp muzip bir sesle ekledi.

"Akşama ihtiyacın olacak."

Ve ardında bütün bedeni elektrik akımına kapılmış gibi öylece kalan İlkim'i bırakıp yatak odasına geçmek için koridorda kayboldu.

İlkim elini üzerindeki kayık yaka elbisenin eteğinde bilmem kaçıncı kez kaydırırken omuzlarını da hafifçe dikleştirme ihtiyacıyla doldu. Simsiyah elbisenin kalın, omuzlarının altından kollarına tutunan askılarını dikkatle düzelttikten sonra bilekten bantlı çivi topuklularının üstünde birkaç adım attı.

Gergin ve sesli bir nefes alıp verdiği sırada, sırt dekoltesinin açıkta bıraktığı tenine temas eden uzun parmaklarla olduğu yerde bir anlığına irkildi. "Hey, gören de seni buraya zorla getirdim sanacak."

İlkim gözlerini devirip adama yandan bir bakış attığında, kahve küreleri bir yandan da etrafta gezinen insanlara çarpıyordu. Dudağının kenarında, adamın yakınındaki varlığını hissettiği an beliren küçük gülümseme yerini korudu.

"Aynen öyle yaptın aslında. Evde oturup senin tabirinle *akademik zırvalarımla* vakit geçirmeyi tercih ederdim."

Karşısındaki adam bakışlarını hafifçe kıstığında, aynı anda koyu renkli takım elbisesinin ceketini düzeltmeye girişmişti. "Gerçekten kalbimi kırıyorsun. Sen benim hayatımın ışığı sayılırsın. Böyle bir günde yanımda olmayacaksın da ne zaman olacaksın?"

İlkim onunla alenen eğlenen adama baktığında, keyifle kıkırdamayı ihmal etmemişti. Sözlerinin bir kısmı doğru olsa da yine de hafif bir alaycılığı sezilmiyor değildi çünkü genç kadın da aynı alaycılığa sahipti ne de olsa. "Ayrıca onları neden akademik zırva olarak gördüğümü çok iyi biliyorsun."

Biliyordu elbette. Fakat ona takılmaktan geri duracak değildi.

"Burada kendi isteğim dışında tutuluyorum. Bu," Tırnak işaret yapmak için parmaklarını kaldırdı. "*Zırvaların* bana kazandırdığı bir meslek var, hatırlatırım tatlım. Üstelik... Onunla seni dava edebilirim, biliyorsun değil mi?" diye mırıldandı yamuk bir gülüşle.

"Avukatlar ne zamandan beri kendi müvekkillerine dava açabiliyor, İlkim Hanım? İyi niyetimi kötüye kullanmanız beni gerçekten de yaralıyor." Alınır gibi elini göğsüne yerleştirdiğinde İlkim onu kısık bakışlarla izliyordu.

"İnanın bana, bu gece burada desteğine ihtiyaç duyacağım en değerli insan sizsiniz."

"Deli," dedi İlkim yeniden gülerek. Derin bir nefes aldıktan sonra elini beline saran adamın koluna tutundu. "Şaka yapıyorum ben, sen bana bakma. Tabii ki her saniyesi muhteşem geçecek, biliyorsun değil mi?"

"Sahiden mi?"

İlkim başını aşağı yukarı salladı. Onun gözlerinde gördüğü pırıltı ve heyecan, kötü geçmesinin imkânsızlığını ortaya seriyordu. Gülümsedi ve etrafa bakınırken sessizce ona doğru eğildi. "İşlerin inanılmaz Koray. Bu kadar emek verdiğin şeylerin kötü olmasının zaten imkânı yok ama kendini aşmışsın çoktan. Bunu seninle aramızdaki bağa dem vurmadan, tamamen kendi objektif fikrime dayanarak söylüyorum. Geçen senelerde gördüğüm adam farklıydı, bugün çok daha farklı. Sürekli işlerinin üstüne koyarak ilerliyorsun. Bakış açın, perspektifin, gözlemlerin ve hissettirdiklerin gün geçtikçe daha muhteşem bir hal alıyor."

"İlkim..." dedi adam parlayan gözlerle. Bir insan için hissettirmek istediklerini hissettirebilmekten, bunu başarmaktan daha güzel ne vardı ki?

"Burada kendi isteği dışında tutulduğunu söyleyen birine göre eserlerime fazla ilgilisiniz. Dikkat edin de bir yerleriniz incinmesin. Bugün iyi tarafınızdan kalkmışsınız, belli," dedi gülerek.

Koray'dı işte. İlkim'in senelerdir tanıyıp bildiği, sevdiği Koray. Huylu huyundan öyle çabuk vazgeçer miydi? İmkânı yoktu.

"Sen dua et, bu gece sana kıyamadığım için buradayım. Bir de senin şu yaptığına bak. Alenen dalga geçiyorsun benimle."

Koray daha fazla dayanamadı, keyifle gülerek eğildi ve İlkim'in yanağına bir öpücük bıraktı. "Kızınca çok tatlı oluyorsun, dayanamıyorum."

İlkim de aynı onun gibi güldüğünde, galeri yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Koray'ın çektiği ve mekânın her bir noktasına yerleştirmiş olduğu fotoğraf kareleri gerek duvarlarda gerekse ayaklı stantlarda sergileniyordu. Üniversitede aldığı eğitimden sonra şehirleri, hatta ülkeleri gezerek kadrajına aldıklarını etkileşime açtığı bu sergi, Koray'ın ikinci fotoğraf sergisiydi. Birincisinin konsepti, insanlar üzerineydi. Farklı ülkelerden portreler, Ankara'da açtığı bir sergide gözler önüne çıkmıştı.

Bu geceyse kadrajından çıkan farklı mekânları ve doğal manzaraları sergilemeyi tercih etmişti. Mekân, galeri ve fotoğraflar değişse de Koray'ın içindeki heyecan ve enerji aynıydı. Sanki ilk sergisindeymiş

gibi dört bir yanını hafif bir gerginlik, dozunda bir stres ve beğenilme arzusu sarmıştı. En azından çevresinde ona destek olacak birkaç kişi vardı. Onları görmek adama kesinlikle daha iyi hissettiriyordu.

Bakışları galeriyi yavaş yavaş dolduran insanlara çarptığında, küçük bir nefes alıp verdi. Uzun servis masasında tepsisini içkiyle doldurdan görevliden, İlkim için hazırlattığı alkolsüz kokteyli almak için kısa bir an uzaklaşıp yeniden kadının yanına döndü. Kendisine de bir kadeh şampanya almıştı.

"Alkolsüz," dedi bardağı ona uzatarak. "Seni rahatsız edecek hiçbir şey yok içinde, endişelenme."

İlkim gülümseyerek bardağı elinden aldı ve onun kadehine hafifçe çarptırarak dudaklarına götürdü. Bunu seviyordu. Çevresinde onu düşünen insanlar olmasını seviyordu. Bu ona olması gerekenden çok daha iyi ve güvende hissettiriyordu.

Koray ve İlkim yan yana bekledikleri sırada, genç adam ismini seslenen birilerini duydu. Geriye dönüp baktığında üniversiteden birkaç arkadaşının oluşturduğu küçük gruptaki tüm gözler onların üzerindeydi. Koray gülümseyerek onlara el salladı ve kolunu girmesi için genç kadına uzattı. "Gel hadi, arkadaşlarımla tanış. Dört gözle seninle tanışmayı bekliyorlardı. Adını benden çok duydular.."

İlkim güldü. "Ne yani, arkadaş grubunda ünlü müyüm?"

Koray başını salladı ve ona doğru eğilip saçlarına bir öpücük bıraktı. Ardından küçücük gülümsedi. "Herkes, her gün senin kadar başarılı bir kadınla tanışacak şansa sahip olamıyor. Bense bu şansa fazlasıyla yakından sahip olan biriyim ve... Bilmeni isterim ki bunu kullanmaktan hiç çekinmiyorum. Ayrıca," Gözlerini kıstı. "Evet hocam, iç sesinizi duydum. Bana *seni bencil çocuk*, dediniz."

"Hayır, demedim," diye itiraz etti İlkim ve başını onun omzuna doğru yasladı. Koray ondan bir veya iki yaş küçük olmasına rağmen devasa biriydi. Özellikle yan yana geldiklerinde, kadın onun pazısına ancak yetişiyordu. Boyu uzun, bedeniyse kocamandı. Gerçi bu, İlkim'in kısa boylu olmasıyla ilgili de olabilirdi.

"Biliyorum, şaka yaptım güzelim. Hadi gidelim de onlara ne kadar şanslı biri olduğumu göstereyim."

Berin arabanın açılan kapısından indikten sonra ilk iş olarak uzun, dizlerine uzanan krem rengi elbisesinin asimetrik eteğini düzeltti. Parlak gümüş rengi topuklularıyla aynı renk çantasını tek eline aldı ve omuzlarındaki siyah mantonun önünü parmak uçlarıyla tutarak birkaç adım attı. Ateş'se arkasından indikten sonra arabanın anahtarlarını valeye teslim etti ve takım elbisesini düzelterek karısının yanına geldi. Elini kavrayıp parmaklarını onunkilere sardıktan sonra gülümsedi ve kapıya doğru birkaç adım ilerledi.

Hemen arkalarında, girişe bırakılan diğer arabadan inen gecenin mızıkçısı ve sabahtan beri bir ton laf söyleyerek bu durumun içinde olmaktan dolayı duyduğu memnuniyetsizliği iliklerine kadar hisseden ve hissettiren Emir Feza ise yanlarına gelene kadar bakışlarını telefonundan kaldırmamıştı.

"Hayatım niye bu kadar mutsuzsun ya? Alt tarafı sergiye geldik, birkaç saat görünüp gideceğiz."

Berin, Ateş'le önden yürürken bir yandan da hemen ardında telefonuyla ilgilenen Emir'i inceliyordu. Galeriye giriş yaptıktan sonra Berin üzerindeki ceketi bırakmaya yeltendiğinde, adamın yüzünden akan saf mutsuzluk yerini korumaya devam etmişti. "Hem şirkete, hepimize özel olarak ayrı ayrı davetiyeler geldi sergi için. Çok ayıp olurdu gelmeseydik. Sana bunu açıklamıştım. Fazla durmayacağız.

"Geldim, geldim de... Ben zaten seni kırmamak için geldim, Berin. Ne gerek var bu soğukta dışarılarda olmaya Allah aşkına? Üşütürüz, sonra üstüne bir ton iyileşmeye uğraş bir de. Her şey aksar..."

"Kapalı alandayız," diye araya giren Ateş'ti. Emir'e kısa bir bakış attıktan sonra güldü. "Üstelik işlerimizi online olarak da yürütebiliyoruz. Ne yani, kış geldi şimdi kesin hasta oluruz biz diye düşünüp hiç dışarı çıkmayacak mıyız?" Eşinin eline bıraktığı çantasını ona geri verip yeniden elini kavradı ve önden yürümeye başladılar.

Onları takip eden Emir'se, bu gece yaşanacak hiçbir şeyden memnun olmayacak gibiydi.

"Size de bir şey söylenmiyor karı koca. Sonuçta evimde değilim, öyle değil mi kardeşim? Üzerimde rahat bir eşofman yerine takım

elbise var. İnan bana, çok daha rahat bir pozisyonda olmak varken neden burada olmayı seçtiğimi merak ediyorum."

"Başladın yine mızıldanmaya. Yani ne olur biraz da bizimle vakit geçirsen? Didem'le her hafta davetlere katılmayı biliyordun," dedi Berin yine ona dokunduracak bir yer bularak. Mekânın içinde ilerleyip serginin yapılacağı salona ilerliyorlardı. Emir sesli bir nefes verdi ve pes etti.

"Tamam güzelim, tamam. Yine konu döndü dolaştı, aynı yere geldi. Bak susuyorum, memnuniyetsizliğimi belli edecek tek bir şey daha söylemeyeceğim ama bilin ki bu gece burada olmaktan çok daha iyi şeyler yapıyor olabilirdim."

Evet. Bugün için planladığı gibi evde oturup gün içinde yayımlanan bütün yemek programlarının tekrarını izleyebilirdi mesela. Berin arayıp gideceklerini kabul ettirene kadar planı aynen buydu.

İlkim için bir şeyler yapmak istiyordu çünkü. Eğer dışarıdan pek fazla şey yiyemiyorsa, Emir de dışarıdan yemeyi sevdiği her şeyi kadına getirirdi. Ona da söylediği gibi, bir yerlerden başlamalıydı artık ve kaybedecek zamanı yoktu.

"Biliyor musun?" dedi Berin saniyeler sonra gülümseyen sesiyle. Sergi alanına girmiş, fotoğrafların arasında ilerlemeye başlamışlardı. "Benden daha iyi bir arkadaşa sahip olmadığını söyleyerek ayaklarıma kapanmana izin verecek kadar yüce gönüllüyüm," diye mırıldandı. Ardından ince parmaklarıyla omuzlarındaki tozu yok ediyormuş gibi elinin tersini omzunda kaydırdı.

"Ne?"

Emir'in kaşları çatılmıştı. Duydukları karşısında başını telefonundan kaldırınca, Ateş de hafifçe yan dönerek ona baktı. O da gülüyordu.

"Bu gece buraya gelmekten çok daha iyi şeyler yapabilirdim diyordun ya," dedi ve başıyla salonun sağ köşesinde duran kalabalığı işaret etti. "Hah, işte o konuyu bir daha düşün bence kardeşim."

Bakışlarını Ateş'in bahsettiği kalabalığa çevirdiği an gördüğü tanıdık kişiyle donakalan Emir, daha ilk andan bu baş döndürücü etkinin ve güzelliğin şaka mı yoksa gerçek mi olduğunu düşünemeyecek kadar şaşırmıştı.

Uzun, parlak saçlarının iki yanından alınan tutamları, arkadan gevşekçe tutturulmuştu ve kusursuz dalgalar halinde sırtına dökülüyordu. Üzerindeki siyah elbisenin kayık yakası vardı ve üstüne düşen ışık, kusursuz boynundaki ince zincirli pırlanta kolyeyi aynı genç kadını olduğu gibi ışıl ışıl gösteriyordu. Bacakları, dizlerinin üstünde biten elbise ve ince topuklularıyla daha da uzun ve çekici görünmüştü. Başlı başına inanılmaz bir güzelliği vardı ve Emir'e göre öyle kusursuzdu ki... Adamın dili tutulsa gerçekten de yeriydi.

Etrafındaki insanlara bakmayı akıl edebildiğinde, iki kumral saçlı kadının ve esmer bir adamın tam karşısında durduğunu gördü. Tanıdık yüzler değillerdi fakat İlkim konuşurken keyifli görünüyor ve inci dişlerini göz önüne serecek gülüşler sergiliyordu. Emir biliyordu ki bu kadının güzelliğini ne kadar anlatırsa anlatsın, yetersiz geleceği açıktı. Aynı şeyi, bakışları ona çarptığı ilk anda bile kalbinde dörtnala koşmaya başlayan hisleri için de söyleyebilirdi.

Uzaktan ya da yakından fark etmezdi çünkü İlkim anlatılamazdı.

O yaşanırdı.

Bütün iyi ve güzel şeyleri yaşatır ve yaşattırırdı. Büyülüydü, büyüleyiciydi.

Zamanında bu kadınla yaşama şansına ve onun aşkına sahip olduğu için çok ama çok şanslı olduğunu biliyordu Emir. Ve şimdi, yeniden aynı şansı elde edebilmek için çabalıyordu.

Hiçbir çaba bu kadar gerekli ve ehemmiyetli görünmemişti gözüne. Üstelik... Her anına ve her saniyesine değecek kadar kıymetli olduğunu bildiği bir kadını özlemekte de hiç haksız sayılmazdı.

Bakışları sanki hipnotize olmuş gibi İlkim'e takılı kalırken genç kadın bunu hissetmiş gibi yüzündeki o eşsiz gülümsemeyle etrafına bir bakış atma ihtiyacı duydu. Plansız ve habersiz yapılan bir bakışmaydı. Küreleri hemen ileride, salonun girişine yakın bir noktada duran Berin'i fark etti önce. Sonra Ateş'i ve hemen ardından Emir'i. Gözleri şaşkınlıkla büyürken etrafta Koray'dan başka tanıdık yüzler görecek olmanın sevinci sardı dört bir yanını ve yüzüne, melekleri andıran bir gülümseme yayıldı.

Hemen yanında, sırtı dönük olarak arkadaşlarıyla konuşan Koray'ın omzuna dokunduktan sonra onun kendine dönmesini sağladı. Göz göze geldiklerinde ona, kendisinin de tanışmasını istediği arkadaşlarının bu gece burada olduğunu söyledi. Koray kocaman bir gülümsemeyle bahsettiği yere bir bakış attığında, beklediği konuklarını görmek onu da heyecanlandırmıştı. Üstelik... O an göz göze geldiği adamlardan birinde tanıdık bir his bırakmayı da başarmıştı.

Genç adamın bütün sinir uçları aynı anda uyarıldığında, onu ilk kez gördüğü yeri hatırlamakta pek zorluk çekmedi Emir Feza.

Bu adamı daha önce görmüştü. Üstüne üstlük yine kadının yanındaydı.

Zaman ve mekân farklı olsa da gözlerinin çarpıştığı adamın öyle kolaylıkla unutabileceği bir suratı yoktu. Kirli sakalı, uzun boyu ve saçlarının bir araya geldiği ensesinde toplanmış küçük, minik atkuyruğu... Emir'in zihni hızla aylar önce katıldığı dernek yemeğine gidiverdi.

İlkim o gece oradaydı, Emir'i onun yanına gitmekten alıkoyan adam da tam karşısında, kadının diğer yanındaydı.

Bakışları hafifçe kısılırken önce onlara doğru yürüyen İlkim'i, ardından hemen arkasından onu takip eden adamı fark etti. Tam bu an, böyle bir yüzleşmeye hazır olmadığını fark ettiği ilk andı.

Neredeyse bir aydır İlkim'i geri kazanma isteğiyle boğuşuyor ve sonunda bir adım atmaya karar verdiği anda, kadının sevgilisi gün yüzüne mi çıkıyordu? Şans bunun neresindeydi...

Sessizce boğazını temizleyip Berin'in dirseğine dokundu. "Ben içecek bir şeyler alayım, birazdan yanınızda olurum."

Berin ona bir şey söyleme fırsatı bile bulamadan arkasını dönmüş ve adımlarını sergi salonuna çevirerek kısa duvarların arasında kaybolmuştu. İlkim'in gözleri görüş açısından çıkana kadar onu izlemiş olsa da en sonunda bakışlarını Ateş ve Berin'e çevirmeyi başarmıştı.

"Bu gece için kendimi Koray'dan daha şanslı sayacağım neredeyse, sizi görmek ne kadar güzel. Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," dedi Berin onu yanaklarından öperken. Kocaman bir gülümsemeyle ona baktığında, İlkim bu kez Ateş'le selamlaşıyordu. Ateş gülümseyerek genç kadını öptü ve geri çekildi. Berin'in hemen yanında dikiliyor olsa da bakışlarını sergi alanından çekemediği açıktı. Arkadaşının neden bir anda ortadan kaybolduğunu biliyor gibiydi. Onlara doğru ilerleyen ve az önce İlkim'le oldukça keyifli bir sohbetin içindeymiş gibi görünen adamı fark etmesi, çoktan dağılmış birkaç parçayı birleştirmesini sağlamıştı.

"Seni burada görmek daha da güzel İlkim, senin de davetli olduğunu bilmiyorduk. Bilsek çok daha erken gelir, sana da eşlik ederdik."

İlkim gülümsedi ve Koray yanlarına gelene kadar kısa bir an bekledi. Emir'in nereye gittiğini merak etse de anı bozmamaya kararlıydı.

"Hiç önemli değil. Zaten... Ben biraz farklı bir kontenjandan katılıyorum, erken geldim o yüzden. Sizi tanıştırayım," dedi Berin ve Ateş'e dönerek. Yanına gelen adamın omzuna elini koydu ve kocaman bir gülümsemeyle karşısındaki çifte baktı.

"Koray," diye tanıttı onu gururlu bir gülümsemeyle. "Kuzenim oluyor kendisi. Aynı zamanda bu harika eserlerin de sahibi."

Berin ve Ateş gülümseyerek Koray'la tanıştıklarında onun serginin sahibi olduğunu öğrenmeleri iyi olmuştu. İsmini biliyorlardı fakat daha önce hiç yüz yüze tanışmamışlardı.

"Geçen seneki sergiye katılamadığımız için gerçekten üzülmüştük. Biz de bu sene telafi etmek istedik."

Koray bu çifti tanıdığı için fazla yabancılık çekmedi. Sektörde onları tanımayan, bağışlarıyla destek olmadıkları yardım kuruluşu neredeyse yoktu.

"Ah, gerçekten öyle. Geçen seneki serginin Ankara'da oluşu bazı davetlilerimin katılımını olumsuz etkiledi," Koray sözlerine düşük başlasa da hızla toparladı ve yeniden neşeli bir halde gülümsedi. "Yine de önemi yok, sonuçta bu gece buradayız, öyle değil mi? Gelmenize gerçekten çok sevindim."

"Çok teşekkürler. Öyle olacağına eminiz. Biz sizi tutmayalım. Zaten henüz geldik, daha tamamını göremedik bile. Gece uzun, mutlaka yeniden konuşuruz. Başarılar, Koray Bey."

"Evet, tebrikler. Başarılar dilerim."

"Çok teşekkür ederim, güzel bir akşam olsun. Umarım keyif alırsınız."

Koray, Ateş ve Berin'le el sıkıştıktan sonra İlkim'in şakağına bir öpücük bıraktı ve serginin içinde onu arayan asistanını bulmak için yanlarından ayrıldı. Bu sırada yanlarına iyice yaklaşan İlkim, onları görmekten gerçekten mutluymuş gibi görünüyordu. Dayanamadı.

"Sizi burada gördüğüme daha fazla sevinemezdim," dedi hafif titreyen, heyecanlı sesiyle. "Teyzem geçen aylarda geçirdiği beklenmedik bir ameliyat yüzünden uzun yolculuk yapamıyor, çok istedi ama gelemedi. Annemler de onun yanında kaldılar, Koray da aylardır bunun üstüne çalıştığı için sergiyi iptal edemedik. Aileden bir tek ben gelebildim ama kalabalık ortamlarda gerginliğimi pek üzerimden atamıyorum. Bir de etrafta tanıdık kimse yoksa çok daha zor oluyor."

Ardından minnetle dolu bir ifadeyle Sipahioğlu çiftine baktı. "İyi ki geldiniz ama," Gözlerini hafifçe kıstı ve ikisine küçük bir bakış attı. "Sanırım geceye üç kişi başlamıştınız. Yancınız nerelerdedir tam olarak?"

Berin küçük bir kahkaha koyduğunda, Ateş yanlarından geçen görevliyi durdurarak kendisine ve eşine bir kadeh şampanya aldı. Berin arada ufak tefek kaçamaklar yapıyordu ve genelde yanında Ateş varken bundan fazla çekinmiyordu. Berin kadehi kocasının parmaklarının arasından çekip alırken kaşlarını kaldırmıştı. İlkim'in sorusuna keyifle yanıt verdi. "Ara ki bulasın tatlım, ara ki bulasın... Ama sana bir şey söyleyeyim mi?"

İlkim başıyla onayladı. "Elbette."

"Sanırım birileri bu gece kıskançlığın ne demek olduğunu yeniden hatırladı ve bazı şeyleri yanlış anladı. Eh, haksız da sayılmaz. Bu kadar güzel bir kadını kıskanmamak aptallık olur."

"Bana diyene bakar mısınız?" dedi İlkim kıkırdayarak. Ateş kadehini hafifçe kaldırdı ve onu onayladığını net bir şekilde belli etti.

"Yüksek ihtimalle şu an herhangi bir fotoğrafın önünde, bu gece buraya gelmek yerine yapabileceği aktivitelerin listesini yapmakla meşguldür. Zaten pek mutlu değildi."

İlkim başını salladı ve Emir'in zamanında da evinde olmayı her şeye tercih ettiğini bildiği için sessiz kaldı. Ardından fazla düşünmek istemedi ve onu bulmaya karar verdi. "İzniniz olursa ben bir Emir'e bakayım o zaman. Belki keyfini yerine getirebilirim. Siz de bu sırada sergiyi gezmiş olursunuz."

"Ne izni hayatım, saçmalama. Bak sen keyfine. Biz de gezeriz biraz dediğin gibi. Gitmeden önce de görüşürüz."

İlkim onlardan ayrıldıktan sonra adımlarını dikkatle ilerletti. Kısa bir kontrolün ardından, serginin görünür kısımlarında beklediği yüzü göremediği için arka taraflara yönelmişti.

Onu Koray'ın çektiği bir göl fotoğrafını incelerken bulduğunda, sessiz ve temkinli adımlarla yaklaştı. Emir sanki burada bulunmaktan inanılmaz rahatsızmış ve bir an önce kurtulmak istiyormuş gibi görünüyordu. Üstelik İlkim, daha şimdiden elindekinin onun içtiği ilk kadeh olmadığını hissediyordu.

"İyi akşamlar," dedi Emir'in yanına iyice yaklaştıktan sonra. Üzerinde koyu renkli bir takımın pantolonu ve beyaz bir gömlek vardı. Ceketini çıkarıp askıya vermiş gibiydi ve omuzları, ceketsizken de inanılmaz geniş duruyordu. Zaten boyu da fazlasıyla uzundu. İşin özü, adam başlı başına bir sanat eseriydi.

"Acaba size katılmamda bir sorun var mı, Emir Bey? Belki birlikte inceleriz eserleri."

"Ah tabi," dedi Emir yapmacık olmamaya çalışarak ama bu ifadesi İlkim için çok, çok tanıdıktı.

"Lütfen buyurun, İlkim Hanım. Eserlere ve..." Zorlukla gülümsedi ve yeniden konuşmadan önce boğazını temizledi. "Sanatçımıza fazlasıyla ilgili görünüyorsunuz. Sormamın bir mahsuru yoksa yakından mı tanışıyorsunuz?"

"Elbette bir mahsuru yok ama evet, oldukça özel bir iletişim halindeyim kendisiyle. Hatta şöyle söyleyeyim. Kendilerinin bu gece buradaki en yakını benim."

Emir önce kaşlarını kaldırdı fakat bir şey söylemedi. Yeniden karşısında dikildiği resme döndüğünde İlkim sessizce elindeki bardaktan bir yudum aldı.

"Alkol almadığınızı zannediyordum. Bu geceye özel, bir sınır yok sanırım," dedi Emir ona yan yan bakmaya devam ederken.

"Aksine. Alkol almamaya devam ediyorum. Taviz veremediğim konulardan biridir. Kokteylim alkolsüz. Koray bunu bildiği için bana özel olarak hazırlatmış."

İlkim bunu adama neden yaptığını bilmese de yüzünde bundan eğlendiği açıkça belli olan bir tavır vardı. Gülmemek için zor duruyordu ve *yeniden* bu şekilde kıskanılmaktan çok hoşlanmıştı. Bu gece onun da kendine koyduğu bütün sınırlar kalkmış gibiydi.

"Demek öyle. Koray..." dedi Emir aynı tuhaf ifadeyle. Sinirle gülmek ve gülmemek arasındaydı. Hatta dilinden dökülecek bütün kelimeler, birazdan İlkim'in yüzüne patlayacakmış gibi duruyordu. Kendini tutmaya çalıştığı belliydi.

"Evet, sonuçta insanın *kuzeninin* hastalıklarını ve perhizini bilmesinden daha doğal bir şey olamaz. Öyle değil mi, Emir Feza?"

İlkim bunu daha fazla uzatmamaya karar vermişti. Bakışları Emir'e döndüğünde onun yüzünden okunan şok ifadesini dümdüz tuttuğu dudaklarıyla izledi. "Koray'la hiç tanışmamıştın, değil mi?"

Başını hafifçe yan yatırdı ve adamın yüzündeki, saniye saniye sönen kıskançlığını keyifle seyretti. "Sana Ankara'da fotoğrafçılık üzerine eğitim alan kuzenimden bahsetmiştim. Koray, Fulden teyzemin tek oğlu."

Gözlerini hafifçe kısarak adama baktığında onun elinin hâlâ çenesinde olduğunu fark etti. Öylece resme bakıyor gibiydi fakat yine de dikkatle dinlediği kesindi.

"Evet. Evet, bahsetmiştin tabii. Sadece ben... Onun bir erkek olduğu detayını kaçırmışım sanırım." Yutkundu. Sanki az önceki haline göre çok daha sakin gibiydi.

Elindeki kadehi hemen yanında duran masaya bırakıp ellerini ceplerine soktu. "Yine de benimle bu şekilde oynamanız pek etik değil, İlkim Hanım."

İlkim güldü. "Keşke kendini benim gözümden de görebilseydin. Yüzünden geçen ifadelerin her bir saniyesini kaçırmadan izlemeyeli bayağı olmuş. Özlemişim."

Emir ona hep baktığı gibi bütün derin duygularıyla baktığında gözleri buluştu. Seneler olmuştu ama adamda hiçbir şey o kadar değişmemişti ki... Altı sene ondan ve aşkından hiçbir şey alıp götürmemişti, belliydi. İlkim'in canı yandı. Halen bu kadar seviliyor olması, adamın hep aynı yerde olduğunu ve ona daima aynı mesafede durduğunu görmek gözlerini istemsizce doldurdu. Başını sessizce iki yana sallarken kısa bir an gözlerine değil, yalnızca omuzlarına ve göğsüne bakabildi adamın.

"Niye yapıyorsun bunu Emir?" diye mırıldandı. Bunu konuşmanın ne yeri ne zamanıydı belki de ama kendini tutamamıştı. "Niye kıskanıyorsun sen beni hâlâ, niye hep aynı yerde bekliyorsun sana gelmemi... Ben gelemedikçe engelleri aşıp geliyorsun bana, ben bitiremedikçe benim için kısaltıyorsun yolları. Hiç gelemem dedikçe gelmeye çalışayım istiyorsun, benim için çabalıyorsun. Vazgeçmiyorsun. Emir benden hiç vazgeçmiyorsun sen... Neden?"

Emir ona doğru bir adım attıktan sonra elini yüzüne uzattı ve İlkim titrek nefesler alırken gözünden düşen tek damlayı yakaladı. Onu yok ettikten sonra kadının elindeki bardağı alıp masaya bıraktı ve nazik bir sesle konuştu. "Hadi gel yürüyelim biraz."

İlkim sessizce başını salladıktan sonra yalnızca beline dokunan elin yönlendirmesiyle hareket edebilmişti. Çıkmadan önce Koray'a ufak bir işaret vermeyi ihmal etmemişti. Aynı şekilde ondan da bir yanıt aldıktan sonra görevlilerden aldığı tüylü mantosunu giydi. Emir de ceketi ve paltosunu giyerek arabasını istedi. Kapının önüne çıkıp beklemeye başladıklarında, İlkim ondan izinsiz gözünden kopan bir damlayı yanağında yakalayabilmişti.

"Ağlamandan nefret ediyorum. Üstelik benim yüzümden ağlıyorsun ya, işte o zaman kendimden de nefret ediyorum," dedi Emir küfreder gibi bir sesle. Bakışları buluşunca, genç kadının parlak, yaşlar yüzünden karanlık bir gecede göğü süsleyen yıldızlar gibi ışıldayan gözlerine baktı.

"Lütfen... Ağlama, ne olur," diye mırıldandı zorlukla nefes vererek. Parmak uçlarıyla çenesini nazikçe okşayıp elini geri çekmişti.

İlkim sessizce başını salladı yine. Sessiz kaldı fakat yorulduğu açıktı. Hiçbir şey yapamayacak kadar yorulmuş, hatta bıkmıştı omzunda taşımak zorunda olduğu yüklerden. Tek kelime etmeden gözlerini kuruladığı sırada, tanıdık Mercedes hemen önlerinde durdu. Kaldırımdan aşağı bir adım attığında arabanın ön kapısı onun için açıldı. Koltuğa yerleşip Emir'in de aynını yapmasını beklerken sessizce bakışlarını tavana dikti ve gözlerinde biriken yaşlardan kurtulmayı denedi. Sessizliğinde gizlediklerini yine sırtına almış gibiydi. Emir de sürücü koltuğuna geçtikten sonra İlkim'in daha fazla üşümesine engel olmak adına ısıtıcıyı çalıştırıp sergi mekânının önünden ayrıldı.

Bir süre arabayla ilerlediklerinde İlkim konuşmak için niyetli olsa da ilk adımı atmayacağı belliydi. Emir arabanın içi iyice ısınana kadar biraz dolandı. Ardından evinin yakınlarındaki kısa bir yürüme mesafesinde olan otoparka park etti. Önce kendinin ardından da İlkim'in emniyet kemerini çözdükten sonra koltukta ona döndü. İlkim de elbisesinin izin verdiği kadarıyla aynını yaptığında bakışları buluştu.

"Sana açık olmak istiyorum, tamam mı? Bu zamana kadar da duygularım konusunda herhangi bir şeyi senden gizlemedim ama bu sana yalan söyleyebileceğim bir konu değil. Artık değil."

İlkim'in gözlerinde gördüğü ifadeyi çözemese de devam etmeye niyetliydi. Durmaya değil. Derin bir nefes arası verdi. Gözlerini birbirine kenetleyene kadar dudaklarını aralamadı Emir. Konuşmaya başladığında, sözcükleri tamamen gerçeklerden başka hiçbir şey taşımıyordu. Bütün cümleleri, senelerdir biriken hisleri ve duygularının içinde toparlanmasından oluşuyordu.

"Neden diye sordun ya bana? İlkim ben... Benden ne beklediğini bilmiyorum. Gitmemi mi yoksa kalmamı mı istiyorsun, anlayamıyorum. Sanırım sen de ne istediğini bilmiyorsun tam olarak. Ama ben... Bazı şeyleri de adım gibi iyi biliyorum. Bu gece o sergiye gelmeyi ne kadar istemediğimi ama seni görür görmez keyfimin nasıl yerine geldiğini biliyorum mesela."

Başını koltuğa yaslayıp ona küçük, buruk bir gülümsemeyle baktı. O sırada gömleğinin yakasının tenine battığını hissetti ve bundan rahatsızlık duydu. Resmiyetten bıkkınlık gelmişti. Gömleğinin

üstten bir düğmesini açıp elini bir kez saçlarının arasından geçirerek tutamlarını iyice dağıttı. Kendini daha rahat hissetti böyle. Sesli bir nefes alıp verdikten sonra içindekileri sonuna kadar eksiksiz söylemek istediğini fark etti. İlkim'in dolan gözleri onu durdurmadı.

"Yine bu gece, Koray'ı aylar önceki davette gördüğüm zaman yaşadığım kıskançlığın aynısını tekrar yaşadığımı da biliyorum. Seni başka bir adamla değil görmek, bu ihtimali düşünmeye bile katlanamadığımı biliyorum. Senden uzak olmaya dayanamadığımı biliyorum. Senin olmadığın bir dünyanın, benim için pek yaşanabilir bir yer olmadığını da... Bütün bunlar seneler öncesinden de aşinası olduğum hisler benim çünkü."

Dudaklarını birbirine bastırıp kısa bir an duraksadı. İlkim gelecekleri hissetti mi bilemiyordu fakat adamın dudaklarına ket vurmaya niyeti yoktu. Bu yüzden zaten senelerdir hiç değişmeyen o gerçeği dile getirmeye karar verdi. Kalbini yakıcı bir hisle boğan, göğüs kafesini sürekli döven o atışların sebebini... Ve söyledi de.

"Çünkü seni seviyorum İlkim ben."

Sesi net, şüpheye yer bırakmayacak derecede pürüzsüzdü. Gözleri buluştuğunda İlkim ona saatlerce, hiç durmadan ağlayacakmış gibi baktı ve bu, Emir'in çok sert bir şekilde yutkunmasına sebep oldu.

"Hiç eksilmeyen bir şekilde seviyorum hem de. Bu sevgiyle yedinci senesine girecek bir adam olarak seviyorum. Altı sene önce nasıl sevdiysem, bugün de aynı şekilde seviyorum. Ben bizden bir an bile vazgeçmedim ki. Senden, aşkından nasıl vazgeçeyim..."

Bakışları birbirine tutundu yeniden.

"Bana beni kıskanma dersen bunun üstüne çalışırım. Ne bileyim işte... Git, benden uzak dur, görünme gözüme dersen onu da denerim senin için. Ama beni sevme dersen..."

Buruk bir gülümsemeyle, başını iki yana salladı.

"İşte, onu yapamam, İlkim. Neden dersen de..." Dudaklarını hafifçe ıslattı ve kadının gözyaşını yok ederek yanağında tüy dokunuşuyla parmağını kaydırmak için uzandı. Dokunmaya kıyamaz gibi ama dokunmadan da duramıyormuş gibi dokundu kadına. Yumuşak tenini, gözyaşıyla ıslanan yanağını sevdi.

"İlkim ben senden öncesini hatırlamıyorum bile. Sevmek, sevilmek nasıl şeyler bunları bana sen öğrettin. Senden önce birileriyle birlikte olmak vardı, sen geldin adı sevişmek oldu. Ben seninle sevmeyi, sevişmeyi öğrendim. Şimdi bildiklerimi söküp alabilir misin benden? Bunu..." Durdu, düzeltti.

"Seni... Seni yeniden kazanmak için çabalasam bana kızabilir misin?"

"Emir ben yapamam. Ne olur, söyleme bunları bana. Yeniden olmaz. Olmaz biz... Biz yapamayız. Yapamayız, olmaz." İlkim başını hızlı hızlı iki yana sallamaya başladığında, aynı şekilde nefes almaya da çalışıyordu. Hıçkırıkları gözyaşlarına döndü ve şiddetlendi. Krizin geliyorum sinyalini hissedince, durumu ele almak isteyen Emir ona uzandı ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Hey, bana bak. İlkim. Bana bak."

İlkim'in kahve küreleri onunkilere tutununca yutkundu genç adam. Sesli ve sık nefeslerinin ellerine çarptığını hissediyordu.

"Tamam bak, bu gece senin istemediğin hiçbir şeyi konuşmuyoruz. Konuşmadık. Sakiniz, her şey yolunda. Bir şey yok. Tamam mı güzelim, hiçbir şey yok."

Kahveleri korkuyla parlayan ve yaşlarla ıslanan kadın, nefesini toparlamaya çalışırken yalnızca karşısındaki adamın gözlerine baktı. Başını da yavaşça salladı ve sessiz kaldığı sırada yavaş yavaş sakinleşmeyi bekledi. Emir de onunla senkronize bir şekilde ritmik nefesler alıp verdiğinde odağını çabuk toparlamıştı. İlkim en sonunda yüzündeki elleri tutup onları aşağı indirdi ve itemeden, kucağında öylece tutuverdi.

"Biraz hava alalım mı?" dedi kısık bir sesle. Elbette isteğini dile getirmesi bile adam için yeterliydi. Onaylarcasına başını sallayan Emir, ellerini onun kucağından çekip kontağı kapattı ve inip onun tarafına dolandı. İlkim'i de arabadan indirip aracı kilitledikten sonra loş ve sokağı tam anlamıyla aydınlatmayan lambaların sarı ışığı altında yürümeye başladılar.

Bir süre hiç konuşmadan, yan yana yürüdüler fakat Emir'in adımları İlkim'inkilerin aksine nereye gittiğini biliyormuş gibiydi.

Çünkü İlkim, yürüdükleri yolla değil, daha çok bu anla ilgileniyor gibi duruyordu.

Düşünmüştü. Günlerce, haftalarca, aylarca... Hatta kelimenin ve zamanın tam anlamıyla, senelerini almıştı düşünmek. Bir karar vermek, ona göre hareket etmek ve bir kez olsun... *Bir kez olsun başka şeyleri değil de kendini düşünmek.*

Bunu istiyordu. Her şeyi anlatıp kurtulmayı, yeniden eskisi gibi her sabah uyandığında kendini Emir'in kollarında bulmayı istiyordu. Akşamları onun geleceğini bilerek evde beklemeyi, geldiğinde sanki dünya sadece onlara aitmiş gibi sarılmayı ve sıcaklığına sığınmayı özlüyordu.

İlkim, Emir'i çok özlüyordu.

Pes edeceği her seferinde, ardında onu bıraktığını hatırlayarak ayakta durmaya çalışmıştı. Çok ağlamış, çok isyan etmiş ve sızlanmıştı. Fakat en sonunda buna alışmayı ve bununla, *daha doğrusu onsuz* yaşamayı öğrenmişti kendi başına.

Yine de...

İlkim'in bir de istemedikleri vardı. Yeniden bağlanmak istemiyordu mesela. Kimseyle gerekenden fazla duygusal yakınlık kurmayı istemiyordu. Zaten bu yüzden de İstanbul'a geri dönene kadar geçen süreçte tek arkadaşı Seçil'di. Başka kimse yoktu, olmamıştı. İlkim senelerce sadece Seçil'in dostluğuna sarılmıştı. Her şey buraya geldikten sonra başlamıştı.

Yapmamalıydı İlkim. Kimseyle güçlü bağlar kurmamalıydı. Berin ve Ateş'le de hiç tanışmamalıydı. Emir'le yeniden buluşmamalıydı. Bu yüzden olmaz diyordu. Olmaz diyordu çünkü Emir'in sözcükleri artık ona ağır geliyordu, hiçbirini kaldıramıyordu. Onun duygularının halen bu denli güçlü ve yoğun olduğunu bilmek kalbinde hiç bitmeyen sancılara sebebiyet veriyordu ve İlkim artık bununla baş edemiyordu.

Yine de her ne kadar bedeni hafif hafif üşüyor olsa da kalbinin içine yerleşen o tanıdık sıcaklık yerini koruyordu. Genç kadın aşkla sevildiğini bilmenin verdiği duyguyu, daha önce hiç bu kadar güçlü yaşamadığını çok iyi biliyordu.

Emir'in sebep olduğu bir şeydi bu. Onun sayesinde böyle hissediyordu. Her zaman o sağlamıştı ona bu konforlu alanı, sıcaklık hissini ve güven duygusunu. Belki de hayatında iyi ve güzel olan her şey Emir'dendi. Hayatındaki en güzel şey Emir'di.

Adımları sessiz, karanlık sokakta ilerlemeye devam ettiği sırada hafif bir rüzgâr esti. İlkim üzerindeki kalın montuna iyice sarıldığında, parmak uçlarını da kollarının içine kadar çekmişti.

"Üşüdün mü?" dedi Emir ona doğru bir adım yaklaşarak. Hem zihnini hem de odağını biraz olsun dağıtmak istemişti. Attığı küçücük adım bile sıcaklığını kadınla paylaşabilmesi için yeterliydi.

"Biraz," dedi kuruyan dudaklarını hafifçe ıslatarak. Fakat soğuk hava diliyle ıslattığı tenine çok daha hızlı bir biçimde yapışacaktı.

Emir ona doğru biraz daha yaklaştı ve sol tarafının hemen önüne aldığı kadınla yürümeye devam etti.

"Neredeyse geldik, birazdan ısınacaksın, söz."

İlkim başını salladı fakat anlayamadığı şeyler vardı. Sergiden biraz yürüyelim, diyerek çıkmışlardı. Sonrasında arabaya binip biraz ilerlemişlerdi ama bir süre sonra arabadan da inip yürümeye başlamışlardı. Nereye gittiklerini bir türlü anlayamamış, yola odaklanamamıştı. Üstelik bu civarların İlkim'e tanıdık geldiğini söylemek de yalan olmazdı.

"Bu sokağa araç giremiyor mu?" diye sordu kaşlarını hafifçe kaldırarak.

"Girebiliyor."

Emir uzanıp İlkim'in ellerinden birini tuttu ve parmaklarını onunkilere sarıp elini kavradı. İlkim'in şaşkınlıkla sarsılan bakışları eşliğinde, ellerini tutup kendi cebine soktu. Parmakları iç içe geçti. Hem kendi eli hem de kadının eli paltosunun cebindeydi şimdi.

"Neden sordun?" dedi gayet normal bir şey yapmış gibi. İlkim'in aklı da kalbi de dağılmıştı fakat kendini toparlaması uzun sürmedi. Sözcüklerin mi, yoksa hareketlerin mi daha önce tepki alması gerektiğini şaşırmıştı.

Bir eli adamın parmaklarıyla sıkıca sarılmış ve sıcacık cebinde saklanıyorken hissettiği duyguları gizlemeye çabalayarak konuştu.

"O zaman niye yürüdük ki?" dedi sesindeki pürüzlü tonla.

Emir'in uzun parmakları, İlkim'in eline sarılmaya ve başparmağıyla paltonun cebinde tuttuğu soğumuş, yumuşacık tenini okşamaya devam ediyordu.

"Birlikte geçirecek daha fazla vaktimiz olsun diye. Arabayla gelseydik daha kısa sürecekti. Üstelik böyle bir fırsatım olmayacaktı," diye mırıldanıp İlkim'in avucunun içindeki elini hafifçe sıktı.

Genç kadın en başından beri, onun böyle bir adam olduğunu biliyordu. İflah olmaz bir romantikti Emir Feza. Tatlıydı, düşünceliydi, kibardı. Bir erkekte olması istenen her şeye ve daha fazlasına sahipti. *Kusursuzdu.*

"Demek öyle," dedi aklının biraz dağılmasını umarak. Bu adamı haddinden fazla özlemişti ve duygusal olmasa da fiziksel şeyler yaşamayı istiyordu. En azından bununla yetinmeyi bilecekti.

"Aynen," dedi ona yandan bir bakış atıp. Yüzündeki küçük gülümsemeyi görmek onu heyecanlandırdı. İlkim bu gecenin başından beri daha farklı davranıyordu sanki. Önce sergi salonunda onu kıskandırmak için oynadığı küçük oyun, şimdi de bu... *Emir'i şaşırtıyordu.*

Normalde saniyesinde uzaklaşacağı yerde bu kez elini çekmiyor, Emir'in oyunbaz bir şekilde söylediklerinden kaçmıyor, üstelik bundan keyif alıyor gibi görünüyordu. Sanki onu senelerdir tutan, hareketlerini yutan ve adamdan uzaklaştıran ne varsa bir süreliğine kaybolmuş gibiydi. Hepsi bir rafa kaldırılmıştı sanki İlkim tarafından. Bambaşka biri gibiydi. Emir'in seneler önce tanıdığı o kadın gibi.

"Bu gece sınırlarımız kalkmış gibi. Şikâyetçi olduğumdan değil ama... Sebebini öğrenmek istesem ileri gitmiş olur muyum?"

İlkim başını hafifçe kaldırıp Emir'e baktığında, onun tüm ilgi ve odağının kendisinde olduğunu gördü. Adamın çehresine vuran parlak ay ışığını ve tenine düşen yansımaları gördüğünde, onun gerçekten bir heykeltıraşın elinden çıktığını düşünmesine olanak sağlamıştı. Çene hattı, kusursuz bir oranla uzayan sakalları, gözbebeklerindeki o canlı parlaklık ve yamuk gülümsemesiyle nefes kesici görünüyordu. Hep öyleydi.

En büyük derdi ve çabası yine İlkim'i iyi hissettirmeye yönelikti. Emir'in önceliklerinden bir liste yapılsa, genç kadının orada her daim bir numaralı sıraya sahip olacağı kesindi.

İlkim derin, güçlü bir nefes alarak ciğerlerini temiz havayla doldurdu ve düşünmemeyi seçti. Bir kereliğine, hiçbir şeyi düşünmek istemedi. Arabadakinden tamamen farklı bir ruh haline bürünecek olsa da bunu yapacaktı.

Anı yaşamak istedi.

Emir'in olduğu bu anı doyasıya yaşamaya karar verdi.

Bu geceyi.

Ardından bakışmalarını bölecek ve Emir'i daha da heyecanlandırarak büyük ölçüde şoka sokacak bir hareket daha yapmaya yeltendi. Diğer elini de onun koluna sardıktan sonra başını adamın kolunun üst kısmına yasladı. Ne yazık ki topuklularına rağmen omzuna zar zor yetişiyordu.

"Bu geceyi, en azından bu dakikadan sonra akışına bırakmaya karar verdim. Bir mahsuru yoktur umarım."

Adamın kaskatı kesilen bedeni elinin altında hissedilirken yürümeye devam etse de bunu beklemediği açıktı. "Y-yok."

Emir, kekelediğini fark ettiğinde boğazını temizleme ihtiyacı hissetti. Bir süredir hâlâ aynı ilgiye sahip olduğunu ona fark ettirecek ve İlkim'i şaşırtacak hareketler yapıyordu fakat bunları yapan kişinin İlkim olması... İşte bunu kesinlikle beklemiyordu. Yine de önemli değildi, buna kolaylıkla alışabilirdi.

"Senin dahil olduğun herhangi bir şeyin benim için bir mahsuru yok," dedi kartlarını açıkça oynayarak. Gözlerini onun gözlerine çevirdi ve bakışlarını buluşturdu genç adam. "Olmasının da ihtimali yok."

Attıkları sessiz adımlar hariç, uzun sokakta duydukları tek şey kendi kalplerinin atış sesleriydi. Derin nefesler almıyorlardı ama kalpleri, birazdan göğüs kafeslerini delip çıkacak gibi atıyordu. İlkim kısa bir an gözlerini kapattı ve sessizce heyecanını dizginlemeye çalıştı. Yeniden açtığında karşısında gördüğü evle şaşkına dönmüştü.

"Beni evine mi getirdin gerçekten?" dedi gülerek.

"Evet. Bir kahve içeriz diye düşünmüştüm. Fena mı olur?" diye yanıtlayan Emir, yanıt olarak onun küçük gülüşünü duyduğunda kadını sanki bu dünyada duyduğu en güzel ses buymuş gibi baktı.

"E geldik o kadar. İçeriz bir kahvenizi, Feza Bey."

Emir başını iki yana sallayıp adımlarını yavaşlattı. "Ufak adımlarla başlıyoruz ve sen, sonunda kendini bana açmaya karar vermişken seni korkutmaya hiç niyetim yok. Fakat böyle devam ederse sahip olduğum irade yok olacak ve ben de sınırları es geçmek mecburiyetinde kalacağım," dedi yutkunarak.

İlkim'in gözleri şaşkınlıkla aralanınca Emir açıklamak için yüzünü hafifçe onunkine doğru eğdi.

"Bana bir kez daha Feza dersen inan ki işler hiç planlamasam da gitmesinden azıcık bile pişmanlık duymayacağım bir yöne doğru gidecek İlkim."

Adımları sessizce taş bahçede ilerledi ve loş ışıkların arasından devam ederek büyük, bahçeli evin önüne geldiler. Yan yana yürüyorlardı ve bedenleri birbirine yaslıydı. Sessiz ama samimi bir andı. İlkim, omzunu geldikleri kapının hemen yanına yasladığında, seneler sonra ilk kez bu kadar gözü kara olduğunu hissediyordu. İlk kez kendini düşünmek ve başka hiçbir şeyi umursamamak istiyordu. Bu gece bunu yapacaktı.

Kendine ve aşkına bu izni verecekti.

Altı sene sonra Emir'den duyduğu aşk itirafı ve hislerinin bunca zamanın ardından azıcık bile değişmediğini görmek, kendi için bin bir zorlukla ördüğü bütün cam duvarları yerle bir etmişti.

İlkim savunmasız kalmıştı.

"Demek öyle," dedi kısık bir sesle. Emir paltosunun cebinden anahtarlarını çıkarıp doğrusunu bulmaya çalışırken yamuk bir gülüş belirdi suratında. Başını yeniden kadının uslanmayacağını anlamış gibi iki yana salladı.

"Aynı şeyler bana biraz daha böyle bakmaya devam ettiğin sürece de geçerli olacak, haberin olsun."

İlkim ona yüzünde yumuşacık, buna rağmen meydan okuyan, kışkırtıcı güzellikte bir gülümsemeyle baktığında adam güldü ve başını tekrar iki yana salladı.

Hızlı hareketlerle kapıyı açtıktan sonra uzanıp kadının elini tuttu ve eve girdikten sonra İlkim'i de hemen ardından içeri çekti. Onu yumuşak bir biçimde, az önce kapattığı kapıya yasladıktan sonra bir elini de kapının üstüne sabitleyip ona doğru eğildi.

"Üstelik," dedi boğuk bir sesle. Nefesini onun yüzüne üfleyerek sessizce konuşmuştu. "Hâlâ... Devam ediyorsun buna?"

"Hı hı."

İlkim'in cevabı Emir'i keyifle gülümsetmişti. Bir süre daha onun gözlerinin içine baktı. Ne söyleyeceğini bilemez haldeydi fakat *yapabilecekleri için bir fikri vardı elbette.*

"Yok, ben dayanamıyorum," dedi kısık bir sesle. Kadına doğru eğildi ve avuçlarını onun yanaklarına yaslamadan ve yüzünü avuçlamadan hemen önce fısıldadı. "Benim de sabrımın ömrü bu kadarmış meğer."

Ardından dudaklarını, yumuşakça kadının dudaklarının üstüne bastırdı. Soğuk dudakları birbirine değdiği an sanki ateş almış gibi birbirine yaslanmıştı.

İlkim, başta bu dokunuşla donakalsa da zihninde tehlike çanları yerine, her şeyin birbirine oturduğunu hissettiren duygular ağır bastı ve kendini serbest bıraktı. Emir'in ince beline uzanan elini belli belirsiz fark etti. Hemen ardından adamın eli oraya yerleşip onu kendi bedenine yasladı ve kusursuz bir tamamlanma hissiyle sarmaladı. Birkaç saniye içinde onun da eli adamın boynuna uzandı ve başını yatırarak Emir'in öpücüğünü derinleştirmesine izin verdi.

Dudaklarının birbirine teması, tenlerinin birbirine özlemi ve bedenlerinin yakınlığı... *Parmak uçlarından başlayarak kalplerine dek uzanıyordu.*

Emir'in parmakları, genç kadının beline iyice yerleşti ve onu kendine daha çok bastırdı. Sanki ne kadar yakın olursa olsunlar, ikisine de yetmiyordu. İlkim parmaklarını onun yüzüne sardı, soğuk tenleri ısınarak bir ateşe tutulmuş gibi yanmaya başladı.

Aralanan dudakları, birbirine karışan hisleri ve altı sene sonra ikinci kez olsa da bu sanki ilkmiş gibi fazlasıyla yakınlaştığını hisseden bedenleri, karşı konulamaz bir elektrik akımına kapılmış gibiydi.

Adamın talepkâr dudakları, kadınınkilerden zorlukla, isteksizce fakat daha fazlasının ihtiyacıyla ayrıldığında bu kez ince bir yol izleyerek sıcak tenine doğru süzülmeye başladı. Dudakları gibi parmakları da kaydı ve mantonun yakalarına sarılarak çıplak omuzlarını ondan kurtardı. Kadının kollarından kayan tüylü ceket yere, ayaklarının dibine doğru düştüğünde İlkim de hafif bir ürpertiyle sarsılmıştı. Çene hattından kayan dudaklar ve dengesini sağlamaya çalışırken onu sıkıca tutan ellerin varlığını hissetmeyeli yıllar olmuştu. Küçük bir inilti fırladı dudaklarından.

Emir onu kendine daha sıkı bastırdığında, bedenini kendine doğru yükselterek bir uçurumun ucunda durmasını sağladı. Parmak uçları yere ya değiyor ya değmiyordu. İlkim bunu fark edemeyecek kadar kendini kaptırmış ve bu hissin varlığı yüzünden sarhoş olmuştu.

"Seni ne kadar özledim, haberin var mı?" dedi Emir Feza titreyen sesiyle. Bir soluk gibi döküldü sözcükler dilinden. O da kendini kaptırmıştı. Bu anı yeniden yaşamayalı yıllar olsa da düşlemeyi bir an bile bırakmamıştı.

"Emir..." diye fısıldadı İlkim. Sanırım bu geceyi akışına bırakmak bu noktaya kadardı. Adamın kızaran dudakları açıkta duran boynuna, oradan da belirgin köprücükkemiğine kaydı. Arzu dolu öpücüklerini oraya bıraktı.

"Durmak istemiyorum ama istediğin an durmaya hazırım," dedi boğuk sesiyle, bunu gerçekten hiç istemese de. Yine de İlkim'i zorlamayacaktı. Bu gece adamın kollarına kendisi gelmişti ve bundan sonra da onun gelmesini bekleyecekti.

"Lütfen, duralım," dedi İlkim nefes nefese. Bambaşka şeyler istese de şu an bunu yapmaması gerekiyordu. Önce çözülmesi gereken düğümler vardı.

Emir geri çekilmeden önce onu kendine iyice çekti ve burnunu boynunda gezdirdi. Kokusunu kaynağından aldığı için bütün damarlarına akacakmış gibi derin bir nefes aldı tam o noktadan. Ardından

geri çekilip İlkim'in dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdu ve onu serbest bıraktı. Fakat belinden çektiği elini bu kez eline uzatmış ve parmaklarını birbirine dolamıştı. *Kesinlikle alabildiği her şeyi alacaktı.*

Birlikte salonu geçip açık mutfağa doğru ilerlediler ve Emir, İlkim'in oturması için uzun ayaklı sandalyelerden birini çekti. Genç kadını oturttuktan sonra yaklaştı ve alnından bir öpücük daha çaldı.

"Bu hiç, hiç iyi olmadı," dedi arkasını dönüp kahve makinesinin demliğini alırken. İlkim'in gözleri kısılırken herhangi bir kafa karışıklığı yaşamaması için devam etti.

"Altı sene oldu ne de olsa, unutmuştum nasıl hissettirdiğini... Şimdi yeniden, ikinci kez doya doya tadını aldım. Yine uzaklaşırsan bununla nasıl yaşayacağım?"

"Ben de ne söyleyeceksin diye dinliyorum saf gibi," dedi İlkim gülerek. Kendisi de ne olacağını bilmiyordu ama artık bu geceyi, belki de önlerindeki hiçbir geceyi Emir'den uzakta bitirmek istemiyordu. Bu yüzden başka bir şey söylemedi. Emir kahveleri yaparken gülümsemeyi hiç kesmedi. İkisi de ne olacağını o kadar bilmiyordu ki duyguları öylece havada kalmıştı.

"Az önce en büyük korkularımdan birini dile getirdim, bilmem fark ettiniz mi hocam?" dedi Emir şakayla karışık. Ama bir cevap beklemediği açıktı, İlkim de bir şey söylemedi. Kahve demlenip de Emir kupaları doldurana kadar sessiz kaldılar. Sessizce kahveleri içerken yeniden konuşan Emir oldu.

"Söylediğinden beri aklımı kurcalıyor. O yüzden izninle soracağım..."

Kaşları çatıktı. Bir şeyi anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. "Sen bana Ankara'daki kuzeninin Koray olduğundan hiç bahsetmiş miydin? Eğer öyleyse ben bunu neden hatırlamıyorum? Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım ki bunu nasıl unutabilirim?"

İlkim kupasını ellerinin arasına alırken gülümsedi. "Hayır, bahsetmemiştim. Unutmadığına eminim Feza. İnan bana, hiçbir şeyi unutmuş gibi değilsin zaten."

"Yani sen beni kıvrandırmak için yaptın bunu, bütün gece öyle mi?" dedi Emir gözlerini kısarak. İlkim başını salladı ve cilveli bir ifadeyle güldü.

"Dedim ya, uzun zaman olmuştu seni böyle görmeyeli. Hoşuma gitti kıskanmanı izlemek. Biraz da karşılıklı, sonuçta sen de Didem'le birlikteydin."

"Sen Didem'i kıskandın mı bir de? Gerçekten..."

Emir başını iki yana sallarken alayla güldü. "Siz hiçbir zaman aynı kulvarda olmadınız ki. Neyini kıskandın onun?" Gayet normal bir mantıkla söylenmiş olsa da yanlış anlaşılmaya müsaitti. Alt metni, her şeye rağmen açıkça belliydi:

Ben onu sevmemiştim bile ama sana deliler gibi âşıktım, hâlâ öyleyim.

"Seninle olması yeterli bir sebep değil miydi?" dedi İlkim sessiz bir tebessümle. Aslına bakılırsa bu geceyi gerçekten de akışına bırakmıştı. İçinden geldiği gibi konuşuyor, öyle davranıyordu.

"İlkim..." dedi Emir dili tutulmuş bir biçimde. "Ben rüya görmüyorum, değil mi? Sen tamamen gerçeksin. Bu gece gerçek, değil mi?"

"Öyle."

"Ne olur beni yanlış anlama. Asla şikâyet etmiyorum ama... Ne değişti? Ben zaten seni yeniden istediğimi hiç inkâr etmedim ama ya sen? Bu gece farklı bir şeyler var."

Emir her ne kadar bu durumdan anlatamayacağı kadar mutlu olsa da her şeyin bu kadar hızlı ve beklenmedik ilerlemesi onu şaşırtmıştı.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum sadece... Bir şey sorma, Emir lütfen."

İlkim parmaklarıyla oynamaya başladı. Henüz anlatamıyordu. En azından bir süre daha anlatabileceğini düşünmüyordu.

"Bu gece ilk kez yalnızca kendimi düşünmek istedim. Her şeyi bir kenara bırakıp bu geceyi, belki önümüzdeki geceleri de... Birlikte sakin ve normal bir şekilde geçirelim istedim. Olur mu, yapabilir miyiz?"

Emir oturduğu sandalyeden kalktıktan sonra kadının yanına geldi ve kollarını ona doladı. Sıkıca sarılıp onun gömleğinin kıyısını tutan ince parmaklarını, sert göğsünde hissettikten bir süre sonra geri çekildi. Kadının kahve kürelerine bakıp karizmatik bir ifadeyle gülümsedi.

"İnan bana, olmasını istediğim başka bir şey daha yok. Seninle olduktan sonra zaten benim için arka plandaki hiçbir şeyin önemi yok."

İlkim, bu sözlerin üstüne gülümsedi ve aklından geçen soruyu sormak için başını adamın göğsünden çekti. "Bu gece birlikte uyuyabilir miyiz o halde?"

"Bunu soruyor musun bir de? Bana kalsa her gece birlikte uyuyabiliriz," dedi onun şakağına bir öpücük bırakarak. "Sadece..."

Bakışları buluşurken İlkim'i sandalyeden nazikçe kaldırdı ve ellerini kadının beline sardı.

"Hemen uyumak istediğine emin misin? Benim... Bildiğim çok güzel uykuya dalma yöntemleri var. Yani... Deneyebiliriz istersen?"

"Emir Feza," dedi İlkim tonundan uyarı akan bir sesle.

"Şansımı denedim. Bunun için beni suçlayamazsın."

İlkim'in cevap vermesine izin vermeden elini tuttu ve üst kata yöneldi. Sanırım bu gece, Emir'in uzun zaman sonra duygusal olarak hissettiklerinin en yoğun seviyede olduğu geceydi. Üst kattaki yatak odasına geçtiklerinde kapıyı arkalarından kapatmak yerine aralık bırakmışlardı.

"Sana giyebileceğin bir şeyler vereyim."

Emir büyük dolaba yöneldikten sonra katlanmış tişörtlerinden birini çıkarıp geriye döndü. Çekmeceden de belinden bağlayabileceği, bağcıklı bir şort seçtikten sonra onları kadına uzattı.

"Ben çıkayım," dedi kendisine bir eşofman altı aldıktan sonra. "Banyoyu istediğin gibi kullanabilirsin, ihtiyacın olan her şeyi çekmecelerde bulacaksın. İşin bittiğinde seslenirsen ben gelirim."

İlkim başını salladıktan sonra derin bir nefes aldı ve Emir'in çıkmasını bekledi. Hızlıca banyoya girip saçlarındaki tokaları çıkardı ve lavabonun önüne bıraktı. Ellerini uzun dalgalarının arasına atıp dağıttıktan sonra saç diplerini hafifçe ovdu. Elbisesinin yanındaki fermuarı açıp kol askılarını çıkardı. Göğüs kısmında ekstra kumaş olduğu için elbiseyi sutyensiz giymeyi tercih etmişti.

Yapabileceği bir şey yoktu, bu yüzden de rahat hissetmeyeceğini bile bile kenara koyduğu tişörtü üstüne geçirdi. Emir'in verdiği şortun bel kısmı öyle büyüktü ki bağlamasına rağmen belinden düşünce

onu giymemeye karar verdi. Zaten tişört uzundu ve boyu dizlerine yakın bir hizada bitmişti. Bu gece için yeterliydi.

Giyindikten sonra saatlerdir teninde kalan makyajı iyice yıkadı ve Emir'in bahsettiği çekmeceden havlu alarak yüzündeki ıslaklığı kuruladı. Ardından açılmamış paketli diş fırçalarından birini çıkarıp dişlerini fırçaladı. Yeniden odaya geçtiğinde daha iyi, ferahlamış hissediyordu. Adamı çağırmadan önce küçük çantasından telefonunu çıkardı ve Seçil'in bıraktığı cevapsız aramaların düştüğü ekrana baktı. Ona hızlıca bu gece Emir'le olacağını belirten bir mesaj yazdıktan sonra cevabını beklemeden telefonu yatağın kenarındaki komodinin üstüne bıraktı.

"Emir?" diye seslendi aralık kapıya doğru. Dudaklarını birbirine bastırıp beklerken onun içeri girmesiyle birlikte bu kez heyecanlanma sırası ondaydı. Çünkü Emir'in üzerinde koyu gri bir eşofman altından başka bir şey yoktu. *Huylu huyundan gerçekten de vazgeçmiyordu.*

Emir bundan altı sene önce de kışın en soğuk gününde olsalar yine böyle üstü çıplak uyurdu. Gerekirse evin derecesini yükseltir ama bu hareketinden asla vazgeçmezdi.

Çok fazla şey geçip gitmiş olsa da bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Ancak bu kez bir farklılık vardı. Emir'in göğsünde o zamanlar olmayan bir dövme görünüyordu. Göğsünün sol tarafında, sert kasın üstündeydi. Fakat karanlık olduğu ve İlkim de bu gece gözlüklerine sahip olmadığı için fazlasıyla bulanık görünüyordu. Üstelik... Genç kadın henüz bunun ne olduğunu sormak için kendini hazır hissetmiyordu. Beklediği bir şey olmasa da beklemediği çok şey vardı ve bunları duymak ona iyi gelecek gibi görünmüyordu.

Bunu düşünmemeye çalışarak adamı hafifçe süzdü ve dudaklarını dişledi.

"Gerçekten şov yapacaksın, değil mi?" dedi çıplaklığını kastederek.

"Seni manipüle etmeye çalışıyorum."

"Bu kadar açık sözlü olamazsın."

Elini saçlarından geçirirken yatağa doğru yürüdü ve örtüyü kaldırdı. Aynı anda kaşlarını da kaldırıp keyifle kadına bakmıştı. "Bu noktada bana işe yarayıp yaramadığını söylemen gerekiyor."

"İnanılmaz uykum var," dedi İlkim onun cümlelerini es geçerek. Emir'in yanına yürüdü ve açtığı örtünün altına girip yatakta sağa yuvarlandı. "Sağ tarafımın üstüne yatmam gerek, öbür türlü rahat edemiyorum."

Yatağın sağ kenarındaydı ama ortaya doğru dönüktü. Dediği gibi sağ tarafının üstüne yatmıştı. Emir bunu bildiği için bir şey söylemedi fakat yüzündeki sırıtış orada öylece asılı duruyordu. Işıkları söndürdükten sonra genç kadının diğer tarafına, ona dönük biçimde uzandı.

İlkim yüzündeki makyajı yıkayınca, hafif koyulaşan gözaltları, güneş lekelerinin yer edindiği güzel yüzü ve burnunun üstündeki çiller açığa çıkmıştı. İşaret parmağı uzandı ve kusursuz çene hattından bir tüy gibi kaydı. Yatağın hemen üstündeki aplik loş bir ışık sağlıyordu ve ikisinin ortasına düşüyordu.

"Öyle güzelsin ki," dedi Emir fısıltıyla. "Sana bakmaya asla doyamayacağım."

İlkim gülümsedi ve bakışlarını kaçırdı ama yanaklarına hücum eden kanı fark etmemek için aptal olmak gerekirdi. Utanmıştı. Uzun zamandır onu böyle görmeyen Emir'in kalbindeki sıcaklık büyüdü ve tüm bedenini boşluk dâhi bırakmadan sardı.

"İyi geceler benim güzelim," dedi son kez ve uzanıp kadının elmacıkkemiğinin hemen üstüne bir öpücük bıraktı. Ardından yukarı uzandı ve tuşa basıp apliğin de ışığını kapattı.

İlkim de "İyi geceler Feza," diye fısıldadıktan sonra biraz yaklaşıp dudaklarını adamın çenesine değdirdi. Geri çekilmeden bir süre öyle bekledi ve uzun zaman sonra içinde bulunduğu anın tadını çıkardı.

Emir elini onun beline sardığında yüzündeki gülümsemeyi ve kalbinde at koşturan filleri nasıl tarif edeceğini bilmese de yıllar sonra bu hisse sarılmak öyle güzeldi ki adamın parmaklarının kadına değdiği yerlerde geçmişin çiçekleri tekrar tekrar filizleniyordu.

İlkim sessizce ellerini göğsüne çekti, iyice kıvrıldı ve zaten küçük olan bedeni iyice küçüldü. Emir ona iyice yaklaşıp kadını kollarının arasına çekti ve bedenlerini birbirlerine denk gelerek uzun zamandır birleşmeyi bekleyen yapboz parçaları gibi bir araya geldi.

"Emir?" dedi genç kadın bir süre sonra. Uyku ile uyanıklık arasında bir şeyler mırıldanan sesi bir ninniden farksızdı. Bedeni kıvrıldı ve sesi daha anlaşılır bir hal aldı. "Siz... Neden ayrıldınız Didem'le?"

Emir güler gibi oldu. Altdudağını ısırırken sessizce gözleri aralandı. "Asıl soru neden birleştiniz olmalı aslında."

"Hmm?"

Emir kollarını İlkim'e çok daha sıkı sararken kollarındaki varlığı hissetmenin mutluluğuyla yüzündeki gülümseme büyüdü. Keyfini bu konuşmanın bile kaçıramayacağı aşikârdı.

"Uyu hadi bebeğim. Bunları daha sonra konuşuruz."

İlkim, asılı kaldığı o aralıktan düşüp kendini uykunun kollarına bırakırken fazla zorlanmadı çünkü zaten yorgundu. Emir'se gözlerini kapatsa bile uyuyamadı. O an, kollarında uzanan ve altı sene sonra bu hisleri ona yeniden bahşeden kadının düzenli nefeslerini dinlemek ona daha cazip gelmişti.

Uzun, yasemin çiçeği kokan yumuşacık saçlarının arasına yerleşen yüzün sahibi ile o kokuda, daima can bulduğuna inanan adamla; yatakta küçücük görünen bedeni delicesine saran heyecan ve bir daha hiç bırakmayacakmış gibi o güçlü bedene sarılan kollar apayrı olsa da bir bakıma aynılardı. Hisler, duygular ve bulundukları pozisyon seneler öncesindeki gibiydi. Değişmemişti.

Değişen şeyler, sonu hiç gelmeyen o düşünceler, insanı yakıp kül eden zorunluluklar ve omuzlarına yüklenen sorumluluklardı. Değişen şey zaman ve mekândı.

Geçmişin, İlkim ve Emir'den alıp götürdüğü çok fazla şey vardı.

İlkim'in yan yana geldikleri ve birlikte oldukları zaman her şeyi aşacaklarına olan inancı artık yoktu mesela.

Aynı şekilde Emir'in de kadının onu bir daha bırakıp gitmeyeceğine olan güveni...

Ne de olsa İlkim'in sırları yerli yerindeydi. Hiçbir şey aşılmamış, çözülmemiş ve halledilmemişti.

Yine de İlkim'i bilemese de Emir'in bütün bunların hallolacağına dair çabası hep olacaktı. Ve bugünden sonra hiçbir şey geçtikleri ay boyunca yaşananlar kadar basit olmayacaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

♫ *Serin, Vazgeçmedim*

♫ *Cem Adrian & Sena Şener, Yine Mi Yol?*

"Geleceğim dedim ya güzelim, sadece biraz daha zaman istiyorum senden. İşleri tam anlamıyla yoluna koymam gerek. Geleceğim. Dün gece mi? Evet, inanmazsın ama evet. Uyuyor şu an, yanımda..."

Duyduğu anlamsız mırıltılar genç kadının uykusunu büyük ölçüde dağıttığında yatakta sessizce kıpırdadı ve diğer tarafa döndü. Aynı anda kahvelerini aralamaya ve gözlerini ışığa alıştırmaya çalıştı.

Emir başını çevirip yataktaki hareketliliğe kısa bir bakış attığında konuşmanın sonlarına gelmişti. İlkim uyanmak üzereydi.

"Umarım, umarım dediğin gibi olur Ayşin. Biliyor musun, artık ben de bundan daha azını kabul edebileceğimi sanmıyorum."

İlkim kenara toplanmış yorganın altından çıkmamış, büyük yatakta uzanmaya devam ediyordu. Üzerindeki uzun tişört kalçasına doğru sıyrılmış, bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Beyaz çarşaflara dağılan kestane rengi saçları ve soluk tenine vuran güneş, zaten var olan güzelliğinin üstüne daha da fazlasını ekliyordu. Emir onun neredeyse uyandığını hissedince telefon konuşmasını bitirdi.

"Ben seni daha sonra arayacağım, tamam mı? Lütfen dikkatli ol ve bana haber vermeyi unutma. Ben de seni seviyorum."

İlkim yatakta hafifçe döndü ve başını çevirdiği gibi bakışları Emir'i buldu. Adamı gördüğünde, sabahın onun için çoktan başladığını anlamıştı. Jilet gibi ütülenmiş düzgün takım elbisesi üzerindeydi. Bir elinde küçük kahve kupasını, diğerindeyse telefonunu tutuyordu.

Kadının görüş açısında yandan profili vardı ve dağınık saçlarını düzeltmemiş, boynuna asılı kravatını henüz bağlamamıştı.

Yüzüne karizmatik bir gülümseme yerleştiğinde, bakışları kadının kahveleriyle buluştu ve doğruldu. Kapattığı telefonu, kalçasını yasladığı ahşap çalışma masasına bıraktı. Adımları yatağa doğru düşmeye başladığında İlkim tam anlamıyla uyanmıştı.

"Günaydın," dedi pürüzlü, yeni uyandığı belli olan bir sesle.

"Uzun zamandır bu kadar aydınlık bir güne uyandığımı hatırlamıyorum," dedi Emir keyifli bir sesle. Yatağın hemen dibine kadar geldikten sonra yan dönmüş kadının kıvrılmış bedeninden kalan boşluğa yerleşti. Uzun parmaklarını dağılmış saçlarına uzatırken yumuşacık tutamları kızın yüzünden çekti. Güzel yüzü açığa çıktığında, İlkim başını yumuşak yastığa gömüverdi.

"Pek iyi göründüğümü zannetmiyorum," dedi boğuk, zar zor anlaşılan bir sesle. Kullandığı bazı ilaçlar, sabahları yüzünde şişliklere sebep oluyordu. Üstelik gözaltları da eğer geç uyuduysa mutlaka morarıyordu.

Emir parmaklarını onun omzuna uzatıp dönmesini sağladı ve parlak, aydınlık surata baktı. Gözleri buluşunca gülümsedi. "İnan bana, ne kadar güzel göründüğünü tahmin bile edemezsin."

Parmakları uzandı ve yanağını, çenesini okşadı. İlkim mayışmış gibi, mahmur bir ifadeyle gülümsedi ve gözlerini kapattı. "Seni özlediğimi hep biliyordum ama şu belli belirsiz, yaz gelince biz buradayız diye bağıran çillerin..." dedi fısıldar gibi. "Onlar her zaman sende duran ve benim en sevdiğim noktalar olacak."

Eğildi ve genç kadının burnunun üstünden başlayıp, yanaklarına doğru ilerleyen çillere dudaklarını bastırdı. Geri çekilirken yüzünde eşsiz bir gülümseme vardı. "Dün gece gerçekten de rüya değildi, ha?"

İlkim doğrulup sırtını yatak başlığına yasladığında, dudağının kıyısında yamuk bir gülüş belirmişti. Uzun süredir adamakıllı uyuduğu en iyi uykulardan biriydi. Hem uyku hem de yeme düzeni bozulmuşken geceyi deliksiz bir uykuyla geçirmek ona iyi gelmişti. Kollarında olmaktan mutlu olduğu adamla, hissettiği güven duygusunun etkisiyle, gece boyu uyansa bile çabucak geri uyumuştu.

"Değildi," dedi gülümseyerek. "Sen işe mi gidiyorsun? Hazırlanmışsın."

Emir başını salladı. "Evet, çıksam iyi olacak ama gitmeden önce senin uyanışını izlemek istedim. Zaten şirket babamın şirketi gibi ne zaman istersem o zaman gidebilmem için açık alan var önümde. Ateş bu konularda esnek bir adam ama her şey kafada başlayıp biter. O nasıl aksatmıyorsa ben de öyle yapmayı seviyorum. Vurdumduymaz olmanın hiç kimseye faydası olmaz değil mi? Sadece... Bugünlük ufak bir istisna yapmaktan zarar gelmez diye düşündüm."

Yaklaşıp genç kadının alnına dudaklarını bastırdı. Dünden beri aynı yoldan devam ediyordu. *Alabildiği kadarını almak.* Üstelik İlkim ona itiraz etmiyorken bunu fazlasıyla başarılı bir biçimde yürütebiliyordu.

"Masaya ufak bir şeyler hazırladım. Tam olarak kahvaltı sayılmaz, üstelik ben de sana eşlik edemiyorum bu kez ama bir başka gün onu da yapacağımıza eminim. Evde keyfine bak, anahtarlar kapının iç kısmında takılı olacak. Benim kendi anahtarlarım var. Eğer burada zaman geçirmekten sıkılıp kendi evine geçersen kapıyı kilitleyip anahtarları kendine alabilirsin. Ama," dedi adam kadının değişmeye başlayacak gibi duran ifadesini gördüğü an. "*Bence sen orada bir dur Emir, istersen biraz yavaştan alalım* dersen de anahtarları taş yolun başındaki saksının altına bırakırsın. Ben oradan alırım."

İlkim yumuşak bir ifadeyle başını salladı. "Tamam," dedi uysal bir şekilde. Emir onun bu tatlılığına kayıtsız kalamayarak yeniden eğildi ve yanağını öptü. Hissettikleri, onlar için eskiye göre fazlasıyla olağan ama şimdi için öyle yeni şeylerdi ki minik bir gülümseme de bu hisle dudaklarında yer edinmişti.

"Akşam geldiğimde burada olacak mısın?" dedi Emir onun yanından kalkarken. Üzerini düzeltti ve kravatını bağlarken aynanın köşesinden genç kadının saçlarını sırtına atmasını izledi.

"Muhtemelen hayır. Yarın dersim var, eve geçmem gerekiyor."

Emir anlayışla başını salladıktan sonra ceketinin kollarını düzeltti ve kupasını masadan aldı. "Tamam öyleyse, haberleşiriz. Değil mi?"

"Haberleşiriz," diye onayladı genç kadın. Ardından gülümsedi ve Emir odadan çıkarken arkasından yalnızca bakmakla yetindi. Bir süre alt katta oyalandığını duydu, hemen sonrasındaysa dış kapının açılıp kapandığını. Yüzündeki sırıtışa engel olamadan kendini yumuşak yatağa geri bıraktığında, uzun zamandır en son ne zaman bu kadar mutlu ve yerinde, yuvasına geri dönmüş gibi hissettiğini anımsayamadığını fark etti.

"Yemin ederim ki gitmem bu gece eve. Orkun zaten bekler beni. Ben de senin başına bela olurum, uyutmam seni görürsün. Ne demek sadece uyuduk ya? Sen. Bana. Yalan söylüyorsun!"

Seçil son cümleyi her kelimesini ayrı ayrı vurgu yaparak söylemişti.

İlkim gözlerini devirirken hemen ayağının dibinde duran kitap kolilerinden birini daha maket bıçağıyla dikkatlice açtı ve kutunun kulaklarını iki yana eğdi.

"Hayır, söylemiyorum," dedi içinden kitapları çıkarırken. Rafı bir kez daha bezle sildikten sonra kitapları sırasıyla yerleştirmeye başladı.

"İlkim!" diye sızlanan Seçil'in sesi giderek yükseliyordu.

Sabah kahvaltısından sonra yatağı derleyip toparlamış ve üzerini değiştirip Emir'in evinden ayrılmıştı. Anahtarları da Emir'in bahsettiği gibi saksının altına yerleştirerek kendi evine geri dönmüştü genç kadın. Sıcak bir duş alıp üzerini değiştirdikten sonra bugünü boş geçirmek istemeyerek biraz olsun evdeki işlere odaklanmak istemişti fakat arkadaşının cümlelerine bakılırsa... Seçil'in buna pek izin vereceği yok gibi duruyordu.

"Anlattım ya işte Seçil. Akşam Koray'ın sergisinden birlikte ayrıldık, yürüyelim diye. Bir süre arabada sessizce yolculuk yapsak da durduğumuzda hiç beklemediğim şeyler oldu."

Derin, iç çeker gibi bir nefes aldıktan sonra elini kitaplığa dayayıp arkadaşına döndü. "Bana, beni hâlâ sevdiğini söyledi Seçil. Zaten bunu en başından beri hissettiriyordu ama dile getirmesi, içimde kabuğu sertleşen bir şeyleri söküp aldı sanki."

İç çekti yeniden. Seçil de elindeki kitapları ayıklamayı bırakıp kitaplığı boydan boya birbirine bağlayan demire tutunmuştu.

"Hüngür hüngür ağladım karşısında önce hiçbir şey demedi. Tamam, sakinleşmek için yürüyelim biraz, dedi. Bizim... Yürüdüğümüz yolun sonu Emir'in evine çıkıyordu. Aynı benim her yolumun ona çıkışı gibiydi. Ne kadar kaçarsam kaçayım, bir şekilde ona sapan yollarım gibi Seçil. Her şey çok yoğundu, o kadar bırakmak istedim ki düşünmek istemedim ilerisini. Dediğin gibi yaptım."

"Akışına mı bıraktın?" dedi Seçil onu tamamlamak isteyerek. İlkim başını salladı.

"Evet. Anı yaşamak istedim. Bugünü, yarını ya da ertesi günü düşünmeden, yalnızca içinde olduğum dakikalara kendimi vermek istedim. Öptü beni. Hiç bitmesin istedim Seçil. Nefessiz kalana kadar öpse gıkım çıkmazdı. Azıcık ısrar etse eminim sevişirdik de biz, tanıyorum çünkü. Ama o bana bıraktı kontrolü. Ben birlikte olalım isteyeyim istedi. Adımı benden bekledi."

"Atmadın sanırım?"

İlkim bu kez başını iki yana sallamıştı. Uzun, dalgaları omuzlarına dökülen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Atmadım. Göze alamadım. Bir kez başlarsak duramayacağımızı biliyorum. O yüzden bunun üstüne düşünmek istiyorum. Ben bir ilişkiye evet diyebilir miyim bilmiyorum Seçil, onu daha fazla incitmek istemiyorum."

Kısa bir süre sessiz kalarak omuz silkti. İçindeki endişeler yerini koruyor, bu yapacaklarının sonuçlarını düşünmek bile kadını korkutuyordu. "Ne yapacağımı öyle bilmiyorum ki bu beni çok korkutuyor. Ama bildiğim bir şey varsa, o da bu yolun sonunda Emir'in kalbini bir kez daha kırarsam kendimi bir daha asla affetmeyeceğim. Seçil ona evet demek, yeniden... Yeniden bir ilişkiye evet demek benim o altı seneyi, boşu boşuna Emir'den ayrı geçirmiş olmam demek."

"Ben bir şeyler anlıyorum ama..." Seçil'in kaşları çatıldı ve dudaklarını birbirine sürttü. İlkim sessiz kaldı. Fakat Seçil aynı kayıtsızlıkta kalamadığı için elindeki kitapları rafın ucuna bıraktı ve aynısını yapması adına İlkim'i de yanına çekiştirdi. Birlikte odadan çıktıklarında İlkim itiraz etmeye çalışıyordu.

"Bu odayı aylardır tamamlayamıyorum, bari bıraksaydın bugün halletseydim ya!"

Seçil başını şiddetle iki yana salladı ve onu mutfaktaki yüksek sandalyelerden birine oturtarak kahve makinesini çalıştırdı. "Hayatta olmaz. Sen bana her şeyi en ince detayıyla anlatıp sorularımı yanıtlayana kadar buradan kalkmana izin vermiyorum."

"Anlatacak bir şey yok, sorularını da az önce yanıtladığımı düşünüyorum."

Seçil iki büyük kupayı raftan indirirken *bütün bunlar bir şaka olmalı,* şeklindeki ifadesiyle gülüyordu. Bir yandan da başını sallamaya devam ediyordu. Bugün bu hareketi oldukça fazla yapıyordu. "Bugün ayın kaçı?" diye sordu önce. Sonra İlkim'in cevabını beklemeden aklına gelmiş gibi yanıtladı.

"Sen kontrolün yaklaşıyor diye yapmadın bunu değil mi İlkim, ondan böyle değilsin? Ben kafamda kuruyorum, değil mi?"

İlkim'in bedeni kasıldı. Bunu düşünen kendinden başka insanlar olduğunu unutmuş gibiydi. Kısık bir nefes aldı. "Hayır. Bilmiyorum, hayır... Neden soruyorsun?"

"Hayır," dedi Seçil gözleri kocaman açılırken. "Hayır İlkim, bunu yapmıyorsun."

"Neyi yapmıyorum Seçil, bana da açıklayabilir misin aklından geçenleri?"

"Sakın bana bütün bunları kendini o aptal durumlara hazırlamak için yaptığını söyleme. Beni duyuyor musun? Eğer öyleyse, seni asla affetmem."

"Seçil," dedi İlkim mırıltıyla fakat kahve makinesi sesini bastırmıştı. Seçil'in gözleri saniyeler içinde dolduğunda ellerini tezgâha yaslamış, başını önüne eğmişti. Arkadaşının sesini gerçekten mi duymamıştı yoksa duymazdan mı gelmişti, belirsizdi.

Sanki parçaları birleştirdiği bir yapbozun son haline bakıyor gibiydi Seçil. Kabullenmek istemese de bunun ihtimali düşüncelerini sessizleştiriyor, zihnini sağırlaştırıyordu. "İlkim sana yalvarıyorum, *hayır* de. Bana açıkça, *hayır yapmadım ve sen bunu kafanda kuruyorsun* de. *Paranoya bu,* de. Ya da ne bileyim, *sen aptal mısın* de."

Bakışları buluşmazken İlkim'in sessiz kalışı Seçil'in tüylerinin ürpermesine sebep oldu. "Eğer... Eğer bu kendini bırakışının, akışa teslim edişinin nedeni buysa bütün yaptıkların bu yüzdense... Sakın," dedi Seçil hissettikleri nefesini kesiyormuş gibi. Bir anda hastalanmış gibiydi. Korkunç düşünceler zihnini işgal ediyordu.

"Sakın bana bunu söyleme tamam mı, bunu duymak dâhi istemiyorum. Bir anda böyle bir düşünceye sahip olamayacak kadar kuralcı ve plancısın sen İlkim. Düzenini bozmanın imkânı yok. Senelerce bunu kurmaya uğraştın çünkü. Niye bir anda bozasın uğruna çabaladıklarını... Bir anda neden bütün akışı değişmek için hamle yapasın?"

"Seçil, lütfen," diye mırıldansa da İlkim de arkadaşının haklı olmasından korkuyordu. Bunun ihtimali onun da canını yakmıştı.

Seçil yeniden ona döndüğünde kaşları çatılmış, gözleri dolmuştu. Ağlamamak için direniyor ve dudaklarını dişliyordu. Sesi sert ve acı doluydu.

"İnkâr et o zaman. Bütün bu yaptıklarını gerçekten kendin için yaptığını söyle. Başka hiçbir şeyin bu kararları almanda etkisi olmadığını söyle. Hareket ederken... Ya da ne bileyim işte, kalbini serbest bırakırken sadece ama sadece kendini düşündüğünü söyle. O lanet olası doktor kontrolünün bütün bunlarla hiçbir ilgisi olmadığını söyle."

İlkim boğazını temizleyip bakışlarını ojesi bozulmaya başlayan tırnaklarına indirdi. Başta sessiz kalsa da sesini bulabildiğinde de doğru düzgün bir cevap verebildiği söylenemezdi, sessizce yutkundu. "Ben... Bilmiyorum. Seçil ben seviyorum onu. Hep sevdim."

Seçil, "Hah," dedikten sonra boğuk sesiyle devam etti. "Ben biliyorum."

Sanki ilk sözcüklerinden sonraki cümleleri duymamıştı bile. Hissettiği duyguların ağırlığı onu da parçalıyordu ve senelerdir hapis kaldığı uçurumun dibinden bir türlü kurtulamıyordu. *Karanlık bir ormanın derinliklerine dalarak kaybolmuşlardı ve ikisini de kimse bulamıyordu. Buna birbirleri de dahildi.*

"Ben seni tanıyorum çünkü. Senden bile iyi tanıyorum hatta. Bütün bunları kendin için değil, sadece zihninde dönüp duran o ihtimal için yaptığını biliyorum."

İlkim öyle olmadığına inansa da sessiz kaldı. Zaten içinde kopan fırtınanın birazını bile dışa vuracak olursa bu bir patlamayı beraberinde getirirdi. Bu onu kötü etkilerdi, üstelik Seçil de buna izin vermezdi ki. Vermezdi, biliyordu.

Seçil devam etmeyi seçti.

"O ihtimale inanmamayı seçtiğini söylesen de kalbinin bir kenarında hiç kurumayan bir çiçek var İlkim ve sen onu sulamaya devam ediyorsun. Altı senedir, inatla. Bugün bile su taşıyorsun ona. O çiçek hiç solmuyor çünkü solmasına izin vermiyorsun. Dikenleri eline batsın, kanatsın diye uğraşıp duruyorsun. Artık diğer ihtimale eskisi kadar inanmıyorsun sen."

Yer yer yükselen sesi en sonunda bir fısıltıya dönüştü. "İnanmıyorsun..." Sanki bu kelimenin, bir kelime olmaktan çıkıp gerçek bir şeye dönüşecek olması ihtimali bile onu çok korkutuyor gibiydi. Öyle bir ton ve tavırla söylemişti. Farkındalık hissiyle başa çıkamamıştı.

"İlkim sen..."

Alnı, kaşlarını biraz daha çatmasıyla kırıştı Seçil'in. Sesi ve gözbebeklerine biriken yaşlar titredi. Kadın bu dillendireceklerini asla kabul etmese de sanırım arkadaşı çoktan bu düşünceyi zihnine yerleştirmişti. "Sen her şeyi kabul ediyorsun... *Bütün ihtimalleri?*"

İlkim sesli bir şekilde yutkunduktan sonra bedeni titrese de belli belirsiz başını sallamıştı. Durdu, duraksamasında çok fazla cevap saklıydı.

"Belki de öyledir, Seçil. Bilmiyorum."

Yeniden durdu. Bakışlarını ellerine indirip bir süre tırnaklarına baktı. Sesinin tonu iyice azalmış, gözleri kısılmıştı.

"İçimde bir yerlerde benden başka biri oturuyordu sanki ve bana ne söylediyse onu yapmam gerekiyordu. Seneler önceki kadındı belki de emin değilim. Benden onu dinlememi istedi, dinledim. Uydum söylediklerine. Pişman değilim, olmayacağım da. Emir'le geçirdiğim hiçbir dakikadan pişman olmam ben..."

Seçil kısa bir an sessiz kalınca İlkim bu kez devam eden taraf oldu. Derin bir nefes alıp verdikten sonra acıyla konuştu. "Ayrıca... Öyle olsa bile beni suçlayabilir misin Seçil?" diye konuştu İlkim.

"Söylesene... Haksız olduğumu söyleyebilir misin? Bunu dile getirmek bile istemiyorum ama benim yerimde sen olsan... O ihtimal öylece duruyorken üstelik hayatının başrolü olma şansını senin elinden almışken onu yok sayabilir misin? Gerçekten soruyorum."

Ellerini saçlarına geçirip zonklayan başından kurtulmak ister gibi saç diplerini çekiştirdi. "Aynı durumda olsak sen nasıl davranırdın? Benim yaptıklarımın hepsini hata olarak gördüğünü biliyorum ama aynı duruma kendini koyduğunda ne düşüneceğini çok merak ediyorum. Her şeyi bir kenara bırakırsın ama onu bırakamazsın Seçil. Hayatının kontrolünü eline almış bir gerçeği nasıl göz ardı edebilirsin?"

İlkim'in sesi yükseldiğinde, Seçil omuzlarını düşürdü ve başını sessizce iki yana salladı. "İnan bana, bu sorularına cevap vermeyi çok isterdim ama biraz daha konuşursam kalbini kıracağımı biliyorum. Bu yüzden," dedi mutfağın çıkışına doğru birkaç adım atarak. "Ben gitsem iyi olacak. Böylece seni de daha fazla sıkmamış olurum."

Ardından hızla esen bir rüzgâr gibi sessizce mutfaktan çıktı. Askıdan çantasını ve montunu da aldıktan sonra kapıyı çekip çıkmıştı. Seçil kapıyı ardından kapadığı anda ötmeye başlayan makine İlkim'in zaten bozulan sinirlerini iyice oynattı ve kadının tuşlara sertçe basıp makineyi kapatmasına, kahveyi de iptal etmesine sebep oldu.

Sessiz adımları koltuğa yönelip kıvrılarak oturdu fakat kucağına aldığı yastıktan yükselen arkadaşının şampuanının kokusu, İlkim'in direncini tuzla buz etti. Hıçkırarak yüzünü yastığa bastırdı ve ağlamaya başladı. Gözyaşları yastığı tabiri caizse yıkarken sarsılan bedenine rağmen olduğu yerden hiç kımıldamadı. Hıçkırık ve gözyaşları, sessiz iç çekişlere dönüşene ve başında ağladığı için bir ağrı hissetmeye başlayana kadar ağladı.

En sonunda gözleri uykuya yenik düştü ve bilinci, gözleriyle birlikte kayarken kendini derin bir uykunun kollarına bıraktı.

Yeniden, üstelik bu kez gözlerinin acısını hissederek uyandığında koltukta değil, yatağındaydı. Ellerinin arasında, Seçil'in şampuanı gibi kokan yastık yoktu ve üzeri yumuşak bir battaniyeyle örtülmüştü. Üstelik mutfaktan da sesler geliyordu ama İlkim bunu

anlamlandıramadı. Gördüklerinin bir rüya olduğunu, Seçil'le kavga etmemiş olduklarını düşünmek istedi. Fakat bu mümkün değildi çünkü gözleri şişmişti ve acıyordu.

Yatağından kalkıp küçük banyosunda elini yüzünü yıkadıktan sonra gözlüklerini taktı. Üzerine ince bir hırka alıp odadan çıktı ve koridordan salona geçti. Mutfaktan gelen sesler sonunda açığa çıktı ve yakınlaştıkça yükseldi. İlkim'in bakışları kısılarak mutfağa çevrildiğinde, gördüğü tanıdık yüzü burada beklemediği için oldukça şaşırmıştı.

"Koray? Senin burada ne işin var?"

Koray, İlkim'in mutfağında ve onun önlüğüyle ocağın başında bir şeyler pişiriyordu. Tavayı elinde çevirirken duyduğu sesle kadına dönmüş, o mutfağa doğru gelirken de yemeğine odaklanmaya devam etmişti. "Günaydın," dedi. Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. Her zamanki gibi neşesi yerindeydi. İlkim'in bakışları değişmediğinde sessiz kalışı kuzenini güldürdü.

"Beni gördüğüne pek sevinmemiş gibisin. Anahtarları bu yüzden verdiğini düşünmüştüm."

"Kusura bakma, aklımdan çıkmış. Hoş geldin."

"Hoş buldum, güzelim. Niyetim sürpriz yapmaktı ama seni uykuda yakaladım. Üstelik çok perişan bir haldeydin. Neden yatağına geçmedin?"

İlkim başını kaşıdıktan sonra birkaç saat önce oturduğu sandalyeye değil, masanın diğer yanında duran yere geçti. Tezgâhta kupalar yoktu, belli ki Koray onları da kaldırmıştı. Sessiz bir iç çekişin ardından kuzeninin sorusunu yanıtladı. "Uyuyakalmışım, planlı bir hareket değildi."

Koray tavadaki sebzeleri makarnayla birleştirirken birkaç dakika sonra onlarla buluşacak olan sos hemen yan ocakta kaynıyordu. "Anladım. Kötü bir... Kâbus falan mı gördün? Yastığın ıslanmıştı."

"Rüyadan bağımsız... Biraz ağlamış olabilirim. Seçil'le biraz tartıştık, canım sıkıldı o yüzden."

Koray kaşlarını kaldırıp durumun ciddiyetini anlamış gibi bir ifade takınsa da İlkim sırtı dönük olduğu için onun yüzünü göremedi.

Daha çok sırtına bakar halde olsa da onu şöyle bir süzdü. Kuzeni üzerindeki bordo kazak, kot pantolon ve lacivert beyaz çizgili önlükle oldukça tatlı duruyordu.

"Açsındır umarım, çünkü muhteşem bir makarna pişirdim."

İlkim omuz silkti. Kalkıp kendine bir bardak su aldıktan sonra, "Pek sayılmaz," dedi.

Koray sosu makarnalarla buluşturup bir taşım daha kaynattıktan sonra ocağın yanına yerleştirdiği tabakları porsiyonlarla doldurdu.

"Aslına bakarsan hiç yiyesim yok," diye devam etti kendine de bir tabak hazırlandığını görünce.

"Bunun kokusunu henüz duymadığın için acıkmamış olabilirsin. Şimdi fikrin değişecek."

Tabakları makarna, sos ve sebzelerle güzelce doldurduktan sonra üstüne çok az kuru kekik serpti ve masanın üzerine bıraktı. Tabakları çekmeceden aldığı çatallar ve kaşıklar takip ederken o da kadının hemen çaprazına oturuvermişti. Bir de salata hazırlamıştı. O zaten İlkim geldiğinden beri masada duruyordu.

Burnuna çarpan sıcak hava dikkatini biraz olsun dağıtsın istese de genç kadın için bu mümkün olmamıştı. Aklı hep arkadaşındaydı.

"Çok güzel görünüyor, Koray. Ellerine sağlık ama midem şu aralar hiçbir şeyi almıyor."

"İlkim sergiden önce de gerginlikten yememiştin. Kaç gündür midene tek lokma bir şey soktuğundan bile endişeliyim. Bunun sana hiçbir faydası yok, biliyorsun. Birkaç çatal olsa da ye lütfen, hatırım için. Rica ediyorum."

İlkim yine ikna olmamış gibi gözükse de Koray'ın hevesini kırmak istemedi. Sessizce çatalını eline alınca kuzeni yeniden devreye girdi.

"Bu makarnanın tarifini geçen aylarda tanıştığım bir arkadaşımdan almıştım. Moda'da bir mekânı var hatta. Ben gittim, inanılmaz şeyler yapıyorlar. Belki bir gün birlikte de gideriz. Tam senlik bir bahçesi var, bayılacağına eminim."

Genç kadın sessizliğini korurken Koray onu biraz olsun neşelendirmek istiyordu. Kuzeninin zor zamanlar atlattığını biliyor ve o günleri hiç özlemiyordu. Eskisi gibi olmayacaktı hiçbir şey. *Olmamalıydı.*

"Hatta eşiyle birlikte yönetiyorlarmış restoranı. Kadının ismi de Berin'inkiyle uyumlu biliyor musun? Şu an tam olarak hatırlayamadım."

"Devin olabilir mi?"

Koray başını salladı. "Evet, Cihangir ve Devin.* Sen tanıyor musun yoksa?"

İlkim olumsuz anlamda başını salladı. "Birkaç kez annemin izlediği magazin haberlerinde görmüştüm. Kişisel bir tanışıklığım yok."

"Anladım. Şimdi makarnama bir şans verecek misin?" dedi Koray son kez deneyerek.

"Küçük bir şans, vereceğim evet," dedi sessiz bir tebessümle.

Koray gülümsediğinde onu üzmemek adına makarnayı çatala doladı ve bir lokma aldı. Bütün tatları ağzının içinde hissederken kuzeninin gerçekten iyi iş çıkardığını kabul etmesi gerekliydi. "Ellerine sağlık, inanılmaz olmuş."

Bir süre sessizce yemeklerini yemeye devam etseler de Koray aptal değildi. İlkim'in sadece tabağıyla oynadığının ve bir iki lokma dışında yemediğinin farkındaydı. Yine de hiçbir şey demedi. Yemeğini bitirene kadar sessiz kaldı ve İlkim'e de istediği sessizliği verdi. Kendi tabağı bitene kadar biraz daha oyalandı, en sonundaysa çatalını boş tabağının içine bıraktı. "Sen içeri geç, ben toparlayayım burayı. Birer kahveyle geliyorum birazdan."

İlkim, "Ben hallederdim," diye karşı çıksa da Koray onu omuzlarından tutarak kaldırdı ve mutfaktan çıkardı. "Ben dağıttım ben toplarım, hadi. Geç içeri."

Genç kadın kaderine razı gelir gibi salona geçtiğinde, Koray'ın ıslak yastığı da ortadan kaldırdığını fark etti. "Yastığın ıslanmış demiştin, onu ne yaptın Koray?"

Koray kafasını mutfak kapısından dışarı çıkarıp kuzenine baktı ve soruyu hızlıca yanıtladı. "Kılıfını çıkarıp kuruması için peteğin üstüne koydum. Yastığa da biraz ıslaklık geçmişti, onu da yanına bıraktım."

İlkim tamam dercesine başını sallayınca Koray da işine geri döndü. Birkaç dakika sonra, ellerinde iki kupa kahveyle salona gelmişti bile.

---

* Yazarın 12:30 Seansı isimli hikâyesinin baş karakterleridir.

"Hadi dökül bakalım," dedi kadının hemen yanına yerleşerek. Kahve kupasını kucağına sabitlediğinde, İlkim'in de dalgın bakışlarla kupayı dizinde dengelediğini fark etti. Başta sadece nefes sesleri odayı doldursa da sonunda konuşmaya karar veren İlkim oldu.

"Emir'i hatırlıyorsun, değil mi?"

"Unutmak mümkün mü? Hatırlıyorum elbette."

"Dün gece sergiden onunla ayrıldım ben."

"Bunu gördüm, evet."

Kısa bir nefes molası verince, Koray başını eğip kadının gözlerine bakmaya çalıştı. Bu hareketi İlkim'i küçücük de olsa gülümsetmişti. "Her neyse beni biliyorsun Koray. Bir ilişki istemediğimi ve bunun olması ihtimalinden bile kaçtığımı..."

"Bu konuda sana katılmasam da evet, biliyorum güzelim."

"Dün gece, sanki biz hiç ayrılmamışız gibi kendimi ona bıraktım. Beni öpmesine, sarılmasına izin verdim. Yetmedi, birlikte uyumak istedim. Hiçbir şeyi düşünmeyeyim, bir kez olsun günü yaşayayım istedim."

Koray'ın kaşları hafifçe çatıldı. Burada arkadaşını rahatsız edecek bir nokta olmamalıydı.

"Seçil'in sana bunları yaptığın için kızdığını sanmıyorum, anladığım kadarıyla bu cümlelerin sonunda bir ama olacak..."

İlkim başıyla onaylayarak, "Ama," dedi ve devam etti.

"Seçil bütün bunları kendim için değil, gideceğim doktor randevusu yüzünden yaptığımı düşünüyor. Ben, başıma gelecek her şeyi kabul etmişim çünkü ona göre. Olmasını istemediğimiz ama göz ardı da edemeyeceğimiz o ihtimali bir çiçek gibi büyütüyormuşum." Durdu. Bir nefes alıp devam etti.

"Koray siz benden ne bekliyorsunuz, bilmiyorum ama... Ben hayatımı o ihtimal üstüne kurdum, o ihtimal yüzünden dipsiz bir uçurumun üzerindeki incecik, ipten bir köprüde yürüyorum senelerdir. Benden bütün bunlardan vazgeçmemi ve sadece güzelliklere odaklanmamı mı istiyorsunuz? Onu yapıyorum işte! Fakat bunu yaparken sizin benden istediğiniz gibi o ihtimali kafamdan silip atamıyorum. Kusura bakmayın ama öyle bir şeyin de ne yazık ki mümkünatı yok."

Koray birkaç saniyelik sessizliğin ardından soracağı soruları bir sıraya koymaya çalıştı. "Peki sence Seçil neden böyle düşünüyor, buna sebep olacak ne yapmışsın?"

"Onun gözünde, benim kendimi akışa bırakmam kişiliğime aykırı gibi görünüyor. Bunun için fazla planlı ve garantici biriymişim. Öyleyim, inkâr edemem. Ama bir gece ya! Alt tarafı, yalnızca birlikte uyuduğumuz bir gece. Bunun neyini planlayabilirim ki?"

"Sence öyle değil yani, tamam. İlkim o halde neden herhangi bir gece değil de dün gece yapmayı seçtin bunu? Güven bana sadece olayı anlamaya çalışıyorum. Kafamda soru işaretleri var ve hepsini gidermeden bir yorum yapmak istemiyorum."

"Bir sebebi yok," dedi İlkim fakat kararsızdı. "Bilmiyorum Koray, bir sebebe ihtiyacımız var mı? O an düşünmek ve kafamda bunun savaşını vermek yerine yıllardır sevdiğim adamın kollarında olmak daha doğru geldi... Öyle hissettirdi."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun gerçekten?"

"Anlıyorum tabii ki İlkim. Sadece... Senin anladığından pek emin değilim."

"Neyi?"

Koray oturuşunu düzeltip kuzenine doğru döndü. Fulden ve Fulya, iki kız kardeşlerdi ve ikisinin de yalnızca birer çocuğu vardı. Bu yüzden Koray'ın ya da İlkim'in birer kardeşi olamamıştı. Onlar da birlikte büyümeyi ve birbirlerine kardeş olmayı seçmişlerdi. Marmaris'in bütün sokakları ikisinin de ayakları altından en az bir kez geçmişti. Koray'ın isteyeceği son şey, İlkim'in üzülmesi ve canının sıkılmasıydı. Onun hiçbir şekilde müdahale edemeyeceği şeyler var olsa da elinin uzanabileceği konularda destek olmaya çalışırdı.

"Seçil'in senin yaşadığın durumla ilgili, hiçbir zaman yeteri kadar empati yapamayacağına inanıyorsun ama sen Seçil'in durumuyla empati yapabiliyor musun?"

İlkim sessiz kaldığında Koray devam etti.

"Sen onunla aynı durumda olsaydın ne yapardın peki? Arkadaşının bu hislere sahip olduğunu gördüğünde mesela, ne yapardın?

Düşünsene, senelerdir yanındasın ama ona, sadece yanında olarak destek verebiliyorsun... Hiçbir şekilde hayatına, içine düştüğü o karmaşık duruma dokunamıyorsun. Ne yaparsan yap, bir faydan olmayacağını bilseydin ve bunu hissetseydin?"

İlkim'in gözleri, Koray'ın her cümlesini bitirişiyle biraz daha doluyordu. İki gündür kendini bambaşka biri gibi hissediyor ve farkına vardığı kadarıyla öyle de davranıyordu.

Düşündüğünde kendi başına bile aklına gelebilecek şeyleri şu an, Koray'dan duyana kadar bir mantık çerçevesine oturtamamıştı. Seçil bunca sene yanında olup ona destek çıkmaktan başka, onu incitecek ne yapmıştı? Acaba kaç astım krizini atlatmasına yardımcı olmuş, kaçının şiddetlenmesinin önünde durmuştu?

"Seçil bazen, senin üstüne beklediğinden fazla geliyor olabilir. Amacı senin incinmeni önlemek, değil mi? Sen de bazen onu tam olarak anlayamadığın için ona ters çıkışıyor olabilirsin. Bazen en sevdiklerimize karşı da olsa, dilimizin kemiği yoktur. Hatalar yapabiliriz. Bizi insan yapan da budur. Seçil seni korumaktan başka bir şeyi istemiyor ki İlkim. Bunu anlayamadığını düşünmüyorum."

"Anlıyorum tabii ki. Senelerdir ailemden farkı yok, en büyük destekçim o benim."

"İşte. Senden işin diğer ucunda, o hiçbirimizin dile getiremediği şeyleri düşünmeni isteyeceğim bu noktada. Onun Seçil'in elini kolunu nasıl bağladığını bir düşünsene. Bir kez düşünürsen neden sana böyle tepki verdiğini anlayacaksın. Kim olsa aynı tepkiyi verir. Yarın kontrolün var ve sen, kontrolünden hemen önce kendini bırakmaya karar veriyorsun. İnan bana, seni seven, sana değer veren kim olsa bu tepkiyi verirdi."

"Öyle," dedi İlkim daha anlayışlı bir sesle. Kabullendi çünkü doğrular bunlardı. Seçil'e haksızlık etmişti ve arkadaşı, yine onu kırmamak için geri adım attığında İlkim durumu haddinden fazla kişiselleştirmişti. Çünkü Seçil en başından beri zaten kız kardeşi gibiydi ve bu durumların hepsini, kendi sorunları gibi karşılıyordu. Sen, ben yoktu aralarında. Biz vardı.

"Bence ikiniz de birbirinize yüklenmek istemediniz ama olaylar çok üst üste geldi. Bu yüzden de sözcüklerinize hâkim olamadınız. Çözemeyeceğiniz bir şey değil. Sadece, her şey zaten yeterince zor. Bunu birbiriniz için daha da zorlaştırmayın bence."

İlkim başını salladı. "Haklısın, sanırım onu arasam iyi olacak."

"Kesinlikle."

Koray kahve kupasını sehpaya bırakıp kollarını iki yana açtı ve kollarının arasında İlkim'e yer açtı. "Gel bakalım."

İlkim onun geniş kollarının arasına girdi ve sakin nefesler alarak düşüncelerini bir düzene oturttu. "Her şeyi yoluna koyacaksınız, tamam mı?"

Genç kadın sessizce burnunu çekti ve dolmaya hazır gözlerini kısaca kapattı. "Öyle olacak, değil mi?"

"Öyle olacak."

Bir süre o halde kaldılar ancak Koray'a gelen telefon, ikisini birbirinden ayırdı. Koray'ın yurt dışındaki yeni sergisiyle ilgili kurduğu bağlantılardan biri hattaydı ve halledilmesi gereken belgeler hakkında bir konuşma yapıyordu. Sanırım belgelere yalnızca telefon üzerinden değil, fiziksel olarak da ihtiyaç duyuyordu. Olabildiği kadar hızlı bir şekilde toparlanan Koray, İlkim'le vedalaşıp ofisine gitmek için kuzeninin dairesinden ayrıldı.

İlkim tek başına kaldığında eli telefona uzandı ama aramaya gitmedi en başta. Koltukta öylece, içindeki huzursuzluk ve rahatsızlık hissiyle oturdu. İki dakika ya geçti ya geçmedi telefonunun zil sesi yükseldi.

Seçil arıyordu.

Saniyeler içinde dolan gözleri aynı telefonu açan elleri gibi yaşlarla titriyordu. Telefonu açtı ve kulağına götürdü ama hiçbir şey söylemedi. Söyleyemedi. İlk kez bu kadar şiddetli bir tartışma yaşamışlardı ve bu yüzden ikisi de pişmanlıktan kavrulmasına rağmen ne yapacağını bilmiyordu.

Seçil hatta kısa bir süre sessiz kalarak hışırtıyı dinledi. O da konuşamamıştı çünkü dudaklarından kopan şey kelimeler değil, güçsüz bir hıçkırıktı.

"Özür dilerim," dedi fısıltıyla.

İlkim telefonu hoparlöre aldıktan sonra sehpaya bıraktı ve ellerini yüzüne kapattı. O da hıçkırdığında, yüzüne kapadığı elleri sesini bastırmıştı. Seçil'in sesi, sanki dakikalardır ağlıyormuş gibi pürüzlü ve kısık geliyordu.

"Çok özür dilerim, ben... Ben mantıklı düşünemedim. Ne düşüneceğimi bilemedim İlkim. Ben... Altı seneyi bitirsek bile hâlâ bu konuyu konuşurken korkudan ölüyorum. O ihtimalin varlığı ödümü koparıyor. İnan bana sözcükler ağzımdan çıktığı an pişman oldum. Seni incitmek istemedim. Ben seni incitmeyi hiç ister miyim?"

"Ben özür dilerim," dedi İlkim gözyaşlarının arasından. Boğuk bir sesle, derin bir nefes alıp verdikten sonra mırıldanmıştı. "Seçil yok. Benim hayatımda senin kadar değer verdiğim başka kimse yok ki. Empati bir yere kadar falan değil. Sen benim hep yanımdaydın, nasıl nankörlük ederim arkadaşlığına, dostluğuna?"

Seçil yeniden hıçkırdı. "Ben seni çok seviyorum," dedi hıçkırıklarının arasından. "Seni kaybetmek istemiyorum. Senin yanımda olmama ihtimalini düşünmek bile istemiyorum ben İlkim."

İlkim göremeyeceğini bilse de başını şiddetle iki yana salladı. "Öyle bir şey olmayacak. Seçil ben hep senin hayatında olacağım. Sen benim kız kardeşim değil misin? Bizi hiç kimse ayıramayacak, ayıramaz."

"İyi miyiz?" dedi Seçil burnunu çekerken. "İyiyiz, değil mi?"

"Hem de mis gibiyiz, kızıl. *Güneş yerinde Seçil,*" diye mırıldandı İlkim.

"*Her şey yolunda*... Bütün bu güzellik, *hepsi bizim,*" diye devam ettirdi Seçil telefonun diğer ucundan.

Ardından sanki hiçbir şey olmamış gibi sessizce barıştılar ve telefonda Seçil'in Orkun gelmeden önce evde yapacağı temizlikten bahsettiler. Zaten hiçbir şey olmamıştı. Ne olursa olsun, ikisinin de buluşacağı yol aynı yere çıkıyordu. Yan yana, bir arada olacakları günlere açılıyordu.

Telefon kapandıktan sonra İlkim derin bir nefes alarak başını geriye attı ve gözlerini kapatarak kalbindeki rahatlamayla koltuğa rahatça yayıldı.

Seçil'le yeniden toparlanmış olsa da İlkim'in aklına takılan bir diğer konu henüz belirsizliğini koruyordu.

Emir, İlkim'i yeniden bulmuşken ve onu eskisi gibi hayatına almışken genç kadın adamın onu artık bırakmayacağına neredeyse emindi.

Ancak bu bir seçenek miydi?

Üstelik kimin eline kalacağı belli miydi, işte bu konuda bir fikri yoktu.

Bunun üstüne yarın gideceği doktor kontrolü, boynuna bağlanmış kalın, urgan bir ipten farksızdı elbette.

Zihni, sonsuz bir düşünce treniydi.

Ve İlkim'in öyle çok düşüncesi vardı ki bütün hepsi birleşip o uzun trenin vagonlarını oluşturuyordu. Fakat zaman da aynı şekilde çok acımasızdı. Bütün düşünceleri, kanatları kırılmış ve tren vagonlarının ucuna bağlanmış bir biçimde, son sürat giden trenin ardından sürükleniyordu.

Hepsini toparlayacaktı elbet fakat bolca zamana ihtiyacı olacaktı.

İlkim'in emin olamadığı tek şeyse, bunun için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu birazcık bile bilmemesiydi.

2020, Şubat

Geçmiş, yaprakları sararmış bir kitabı raftan almaya ve onu okuduğun ilk zamanı hatırlamaya benziyordu. Ne kadar uzun zaman olduğundan emin olamasanız da size hissettirdiklerini hep hatırlıyordunuz.

"Seçil kapatayım mı artık?" İlkim önündeki taşları hafifçe tekmeleyip yutkundu. "Yürüyorum ya, aynı anda bir de konuşunca nefesim ikisine birlikte yetmiyor."

"Tamam, tamam kuzum. İyi olacak mısın peki? Hâlâ kalkıp yanına gelebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ben... Muhtemelen iyi olmayacağım ama gerek yok. Bunu tek başıma yapmalıyım. Bunu bize borçluyum, kendime borçluyum."

"Peki güzelim, peki. Yine de ihtiyaç duyduğun an beni ara, olur mu? Bak telefonum hep açık, ne zaman ararsan ara. Ben hemen açarı-"

"Tamam hayatım, ihtiyacım olursa arayacağım söz. Kapatıyorum ama artık, sonra konuşuruz olur mu?"

Seçil sonunda ikna olup telefonu kapattığında İlkim derin bir nefes aldı. Bu yolu yürümek, bu sokağa geri dönmek ve bu apartmanın önünde dikilebilmek...

Bunun için çok mücadele etmişti.

Haddinden fazla çabalamış, uğruna belki de günlerce emek vermişti.

Yıllar önce Emir'le birlikte yaşadıkları evin önündeydi genç kadın.

Bu evi almak için ev sahibine aylarca dil dökmüştü. Adam belki de elden çıkarmak istemediği evi, İlkim'in ısrarlarına ve cömert teklifine dayanamadığı için en sonunda satmıştı.

Üstelik bahsettiğine göre evin istekli bir alıcısı daha vardı ancak adam ona, aynı İlkim'e de yaptığı gibi bu evi kesinlikle satmayacağını söylemişti. Diğer alıcı bir noktadan sonra pes etmişti ama İlkim, kesinlikle vazgeçmemişti. Savaşmaktan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğini bir kez daha göstermişti.

En sonunda, içinde yüzlerce anı biriktirdikleri o evi almayı başarmıştı.

İngiltere'den henüz dönmüştü İlkim. Bir yandan yeni dairesine taşınmaya çalışırken bulduğu ilk fırsatta yine anılarına, geçmişine koşmuştu.

Apartmanın girişinde bir süre durdu. Esen rüzgâr saçlarını savururken kadın derin, çok derin bir nefes aldı. Küçük bir adım atarak apartmana doğru ilerledi. Günçiçek Apartmanı... Ne çok şey görmüştü ne anılarına şahit olmuştu onca zaman.

İlkim daha fazla beklemedi. Açık olan dış kapıdan girdi ve üst kattaki dairelerine doğru, sessizce çıktı merdivenleri. Her adımında, yüreğindeki ağırlık daha da artıyor, nefesi göğsünden daha da çekiliyordu sanki.

Çantasından çıkardığı anahtarları avucunda sıkarken bir süre kapıyı izledi. İçeride ne göreceğini bilmiyordu. Ev sahibi daireyi sonrasında kimlere kiralamıştı ya da hiç yaşaması için birilerine vermiş

miydi bilemese de göreceklerinin pek önemi olmadığını fark etti. Zaten evin bütün detayları, İlkim'in zihnine kazınmıştı çoktan.

Derin bir nefes daha alıp anahtarları yuvasına taktı ve kilidi birkaç döndürmeden sonra açmayı başardı. Evin havalandırılmadığı belli olan yoğun bir kokuyla sarmalandığı, daha girişten belliydi ancak İlkim'in gözleri bundan sebep dolmamıştı.

Aylarca yuva olmuştu bu daire onlara, her köşesinde izleri vardı.

Şimdi üzeri örtülü olan koyu yeşil koltuğun üzerinde kaç kez film izlediklerini, kaç kez yemek yediklerini ve kaç kez öylece oturup birbirlerinin kollarında dinlendiklerini bilmiyordu. Salonla birleşik olan mutfağın L dönen tezgâhında kaç çeşit tatlı soğumayı beklemişti? Muhtemelen şu anda gazı kesilmiş olan ocağın üzerinde kaç tencere yemek pişirmişti İlkim? Emir onların tadına bakarken kaç kez sevgilisini övmelere, öpmelere doyamamıştı kim bilir?

Zamanın, hayatın ve yaşamın acımasızlığı; İlkim'in gözlerini dolduran yaşlara dönüştü. Derin bir nefes almaya çalışsa da salonun ve evin tamamını dolduran bütün anılar, yoğun nem ve rutubet kokusuyla birleşerek boğazına oturmuştu. Burnunun sızladığını hissettiğinde, bedenini de bir titreme sardı. İlkim titrek adımlarla salonun içinde gezinmeye başladı.

Bütün eşyaların üzeri örtülüydü. Odaların kapıları kapalıydı ve perdeler çekiliydi. Ev bir sürü parlak ve aydınlık anıya sahip olmasına rağmen her köşesi öyle karanlıktı ki İlkim burukça gülümsedi. Bu evde mutluluğun, sevginin... Hatta aşkın ne olduğunu öğrenmişti. Sevilmenin, dünyanın yalnızca kendi etrafınızda döndüğünü hissetmenin nasıl bir şey olduğunu deneyimlemişti.

Bu evde âşık olduğu adamı, hayatı boyunca da âşık kalacağı o adamı tanımıştı.

Emir'ini.

Şimdiyse onsuzluğu kendine dünya edinmişti. Emir'sizlik, belki de onun için en büyük eksiklik, kimsesizlikti.

Titreyen vücudu, yarım yamalak adımlarıyla belli belirsiz çöktü koltuğun bir köşesine. Parmak uçlarını bacaklarına bastırıp titreyişini durdurmaya çalıştığında, bakışlarını etrafta bir kez daha gezdirdi.

Tozlanan zemine baktığında, gözlerine hemen solunda duran koltuğun ayakucundaki küçük, tortop edilmiş bir şey çarptı. Çöker gibi oturduğu koltuğun köşesinden kalkıp eğilerek yerdeki kâğıda uzandı.

Rengi solmuş, kırışan noktalarda yer yer beyazlamış ve belki de taşıdığı anıların izleri silinmiş eski bir fotoğraftı bu. İkisinin fotoğrafıydı. Zaman her şeyi eskitmişti; ikisini, geçmişi ve anılarını. Fakat duyguları hiç eskitememişti, hiç değişmemiş ve eksilmemişti. Zira tam tersi olsa İlkim'in, Emir'e ve kendisine ait olan yıllar önceki bu fotoğrafı gördüğü an ağlamaya başlaması, işten dâhi olmazdı.

Gözlerinde biriken yaşlar yanaklarına doğru süzülürken fotoğrafa uzun uzun baktı İlkim. Geri getiremeyeceğini bildiği yıllara, geçmişe, yaptığı hata ve yanlışlara rağmen hâlâ aynı hisleri taşıyan kalbiyle her gün yaptığı gibi savaştı. Gözlerinin dolmasına, dolduğu gibi taşmasına izin verdi. Onun olmadığı bir hayata kendini alıştırmışken şimdi yeniden bu acıyla baş edemezdi. Dizleri artık onu taşıyamazken bacakları gücünü yitirdi. Tozlu zemine, dizlerinin üzerine düşerken artık yüzü yaşlarla ıslanmıyor, resmen yıkanıyordu.

"Allah'ım yardım et," diye fısıldadı güçlükle. Hıçkırıklarla ağlarken başını yukarıya doğru kaldırdı. Yığıldığı yerde, bakışları tavana sabitlenirken dudakları tir tir titriyordu. Parmaklarına geçmişin izleri bulaşmıştı. Tuttuğu fotoğrafa dokunurken dâhi ürkekti.

"Yıllarca dayandım, ne olur biraz daha yardım et bana. Yıllarca yaşadım onsuz. Yıllarca... Şimdi olmaz, lütfen... Bunca zaman sonra yeniden olmaz."

Hıçkırıklarla ağlarken kalçası da zeminle buluştu. Dizlerini karnına kadar çekerken sırtı da koltuğun oturma kısmına yaslanmıştı. Öylece oturup başını geriye attıktan sonra dakikalarca, artık saatleri ve zaman kavramını unutana kadar ağladı. Sonunda gözyaşlarını kurulayıp yerinden zorlukla da olsa kalktığında, içerisi daha karanlıktı sanki. Aldığı derin nefesler, evin içinde yankılanan tek ses olmuştu. Bacaklarının gücünü toparlamaya çalışırken adımları yatak odasının kapısında durdu. Dudakları titrerken gözyaşları yeniden yanaklarını ıslatmaya başlamıştı.

Kapı kulpunu yakaladı ve parmaklarını gümüş rengi çubuğa sararken derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Gözlerini yeniden açtığında, kapının ardında gördükleriyle, var olan gücü ve dermanı da çekilmişti sanki.

Oda, aynı o gün bıraktığı gibi duruyordu. Birkaç adım attı içeriye doğru. Aynı o gün, bu odadan ve bu evden nasıl ayrıldıysa, her şey o şekilde kalmıştı. Yatağın üzerindeki büyük örtüye doğru uzandı parmakları sessizce. Sanki dokunsa eskiye dönecekti her şey, tüm dünya tersine dönüp geçmişi geri getirecekti kollarına. Dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi.

"Burada olsaydın beni kollarının arasına çekip bir saniye bile bırakmazdın değil mi?" diye fısıldadı sessiz odaya doğru.

"Gel seni sevgimle iyi edeyim sevgilim, kollarımın arasında tutup şarj edeyim, derdin."

Fısıltısı sonlara doğru gücünü yitirirken gözlerinden birkaç damla yaş daha süzüldü. Ardından uzanıp kalın örtüyü kaldırarak yatağın ucuna kadar indirdi. Tozu ya da rutubeti azıcık bile umursamadan yatağın içine girdi ve örtüyü üstüne çekti. Gözyaşları yeniden şiddetlenirken kalbinde büyüyen acının da giderek arttığını hissediyordu. Ayrıldıkları o gün bu yatakta son kez yattığını düşünmüştü genç kadın. Son kez bir arada olduklarını, son kez yan yana uyuduklarını... Şimdi bu geniş yatakta bir başınaydı ama yine de Emir'in varlığı ve kokusu, sanki yanı başındaydı. Derin nefeslerle gözyaşlarının şiddetini azaltmaya, ağlayışını dindirmeye çalışırken ellerini de dudaklarına bastırdı.

Yalnızdı İlkim. Koca bir kalabalığın içinde bir başınaydı.

Bu ev, belki de yalnızca bu ev, içindeyken bir başına olduğunu hissetmediği tek yerdi. Çünkü ne kadar yalnız olursa olsun, bu evin her köşesinde Emir'in izi vardı.

Yatağın ucunda oturup saçlarını karıştırırken İlkim'le tatlı bir biçimde atışıyor, banyodan çıkıp beline bağladığı havluyla odalarına daldığında, İlkim onu arsızca dikizlerken dönüp yamuk bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Mutfakta pişirdiklerinin tadına bakıyor, salonda onu kucağına çekmiş öylece oturuyordu.

Sadece varlığının düşüncesiyle bile İlkim'in aklını ve kalbini meşgul eden yegâne varlık olmayı başarıyordu. Kadının her bir hücresine, her bir zerresine sızıyordu.

İlkim o gün, Seçil aramalarına cevap alamayınca elindeki yedek anahtarlarla gelip onu bulana kadar o yatakta kaldı. Seçil onu bulduğunda çoktan akşam olmuştu ve kadın onca yoğun havanın etrafını kuşatmasını görmezden gelerek gözyaşları yastığını ıslatırken öylece uyuyakalmıştı. Seçil en sonunda onu kendine getirip yanına almayı unuttuğu ilaçlarını içirdikten sonra evden birlikte çıktılar.

İlkim hayatını bir başına idame ettirdiğini sandığı senelerden sonra tek hamlede, bir hayalle yıkılabileceğini o gün öğrendi.

ON ALTINCI BÖLÜM

♫ *Tan Taşçı, Yalan*

♫ *Melike Şahin, Kara Orman*

Seneler geçse de zamana karşı duran, bir türlü değişmeyen şeylerin olduğu doğruydu.

Soğuk, ıssız ve dezenfektan kokan koridorlar mesela. Hiç değişmiyordu. Kapının önündeki o bekleyişin verdiği gerginlik ya da doktorun odasına girmeden önceki endişe seviyesi, alacağın haberlerin hayatını ne denli değiştireceği konusunda hiçbir fikrinin olmayışı...

Hepsi aynıydı.

Sırtını yasladığı koltuk giderek rahatsızlaşmaya ve yüzündeki koruma amaçlı taktığı maske, saat yaklaştıkça kulaklarını ağrıtmaya başlamıştı. Parmaklarını, suratını burnunun üstüne kadar kapatan maskeyi düzeltmek için yüzüne kaldırdığı anda, telefonu sanki bu anı bekliyormuş gibi çalarak sessiz koridorda bir yankı oluşturdu.

Emir Feza arıyordu.

Kısa bir an koridoru kontrol etti ve sessizliği yırtan melodiyi susturdu. Bir süre öylece bekledi ve parmakları titrerken hissettiği korkuyu yenmeye çalıştı. Korkacak bir şey yoktu çünkü Emir'in hiçbir şeyden haberi yoktu.

Maskeyi çenesinin altına indirmeden düzeltti ve etrafı gözetlerken telefona düşen aramayı saniyeler içinde, kısık sesiyle yanıtladı. "Efendim?"

"Günaydın demek için aramıştım ama... Biraz geç kaldım sanırım?"

İlkim gülümsedi. "Biraz," diye mırıldandı.

"Öyleyse bunu bir kahvaltıyla telafi edemem. Öğle yemeği?"

Dudaklarını birbirine bastıran genç kadın, önünden sessizce geçip giden bir hemşireyi izledi. Onun uzaklaşmasını beklerken sessiz kalmıştı.

Emir o sessiz kalınca devam etti. "Dün akşam sana gelmeyi planlıyordum ama üzerinde çalıştığımız davayla ilgili mesaiye kalmamız gerekti. Geceden kalma olunca da sabaha erken bir zamanda arayamadım ya da gelemedim yanına."

"Sorun değil," diye mırıldandı genç kadın. "Zaten ben de sabah erkenden çıkmak zorundaydım." Durdu. Boğazını temizledi ve dudaklarını birbirine bastırıp bir anlığına cümlesini toparlamayı bekledi. "Aslında ben de seni görmek isterim ama... Bugün okulda biraz işim var. Başka bir zamana ertelesek olur mu?"

"Beni ekmiyorsunuz, değil mi hocam? Eğer öyleyse kalbim fazlasıyla kırılır."

"Hayır, hayır," dedi İlkim hızlıca yutkunmadan önce. "Sadece önceden planlanan ve iptal edilemeyecek bazı şeyler var. Onları hallettikten sonra seni arayabilir miyim?"

"Sen ne zaman istersen, benim telefonlarım sana hep açık."

"Tamam öyleyse, ben işlerim bitince seni arayayım," diye mırıldandı.

"Bekliyorum," dedi Emir gerçekten de bu hissi ona açıkça vererek. Sanki *ne olursa olsun beklerim,* der gibiydi. Sadece onu, geçen zamanda daima bekleyecekti. Ne kadar süre geçerse geçsin.

"Görüşürüz o zaman?"

"Kesinlikle."

Telefon kapandı, doktorun odasının kapısı açıldı ve İlkim içeri çağrıldı. Bundan sonrası da senelerdir bir öncekilerle aynıydı.

Ölçümler biter bitmez başlayan gergin bekleyiş devam ediyordu. Dakikalar öyle uzun geliyordu ki sanki bir saniye bile ilerlemiyormuş gibi hissettiriyordu. Derin bir nefes aldığı sırada odanın kapısı açıldı ve doktoru içeri girdi.

Saniyesinde İlkim'in duruşu düzeldi ve dudaklarını birbirine bastırarak endişeyle yanak içini dişlemeye başladı.

Güzel haberler duymak istese de içindeki endişenin varlığını göz ardı edebilir miydi bilmiyordu genç kadın. Her nedense, içinde duyacaklarını bildiğine dair bir his vardı. Nelerin geleceğini biliyormuş gibi bir his. *Kekremsi bir tadı ve korkunç bir izi vardı.* Tarifi olmayan bir acıyla eşdeğerdi.

"İşte konuşmayı en sevmediğim konuları konuşma vakti geldi... Yine."

İlkim endişesini dışa vuracak şekilde, hissettiği stresle doktoruna baktığında adam gözlüklerini çıkarıp masanın üzerinde doğru attı. Canı sıkılmış gibi görünüyordu.

"Güzel şeyler görmeyi ve bunları sana söylemeyi benden daha fazla isteyecek kimse yok İlkim, inan bana fakat..."

Duraksamıştı.

"Fakat?" dedi İlkim yara bandını hızlıca çekmesini ister gibi. Seneler öncekiyle aynıydı. Çekecek ve bitecekti. Zor günler geçirmiş, yeterince kötülerini duymuştu. Onlardan daha kötü olmasına imkân yoktu. *Yoktu, değil mi?*

"Fakat sonuçlar beklediğim gibi değil. Sadece bunun sebebini henüz çözebildiğimi düşünmüyorum. Diyetine ve beslenmene dikkat ettiğini biliyorum. Alkol almadığına da yüzde yüz eminim. Bundan önceki gelişinde, yaşadığın krize rağmen neredeyse turp gibiydin ve ben de değerlerin her zamanki gibi çıkması bekledim. Öyleyse neden bambaşka şeyler görüyorum? Sonuçlarda bir hata olabilir mi sence?"

İlkim bakışlarını ellerine eğdiğinde, gözlerinden birer damla yaş yuvarlanarak ellerinin üstüne düştü. Başını yeniden kaldırdığında ne cevap vereceğini bilemiyordu. Zaten sessizliği de adam için çok fazla şey ifade ediyordu.

Sonuçlarda hiçbir hata yoktu.

"İlkim bilmediğim bir şeyler mi oluyor? Benimle paylaşmak istediğin sıkıntılı bir durum var mı?"

"Bilmiyorum," dedi zar zor bulabildiği sesiyle.

"Sana zamanında söylediğim ve sürekli tekrarlamaktan çekinmediğim şeyleri hatırlıyorsun değil mi kızım?" Doktoru ona bakarken bakışları doğrudan kadına değdi. İlkim sessiz fakat hatasını biliyor gibiydi, *suçlu gibi.*

"Kilo vermemelisin İlkim, almamalısın da. Bir ya da iki birimlik değişimler seni zora sokmayacaktır, evet. Ancak bunun söylediğim rakamların üstüne çıkması, onlar harici sayılarla karşılaşmak seni ve hayatını zora sokacaktır, bundan bahsetmiştim. Son geldiğinden bu yana tam dört buçuk kilo vermişsin. Yuvarlama bir hesapla sadece iki haftaya yakın sürede, dört buçuk kilo," dedi elindeki kâğıtları masanın üstüne bırakarak.

"Böyle bir durumda, bu kadar kısa sürede öyle bir kilo kaybı için kendini aç bırakman... Ne bileyim korkunç şartlara sahip diyetler yapman gerekiyor. İlkim böyle bir şey yaptığını düşünmek istemesem de gözümün önündeki kâğıtlar bana başka bir fikir sunmuyor," diye mırıldandı gözleriyle sonuçları işaret ederek.

Genç kadının onu yanlış anlamasını istemiyor olsa da sonuçta o bir doktordu. Yalnızca son derece özenli bir şekilde senelerdir tedavisi devam eden hastasının sonuçlarında, bu kadar ani bir değişkenlik görmek adamı da şaşırtıyordu. Çünkü İlkim'i bir hastadan çok, kendi kızı gibi görüyordu. Bunca senedir istikrarlı bir duruş gösteren kadının, bundan sonra da ipleri elinden bırakmasını istemiyordu. Onun iyi olmasını, sağlıklı olmasını istiyordu.

"Bana ilk geldiğinde sana neler söylediğimi hatırlıyor musun?" Adam güçlü bir nefes alıp verdi. İlkim'e kızmıyor olsa da içinde bulundukları durumun ciddiyetini anlamasını istiyordu çünkü belli ki kadın bunu göz ardı etmişti. Bu beklenmedik duruma alışmak onun için de tahmin ettiğinden zordu. İlkim sessiz kaldığında devam etti.

"Dönüp bir düşündüğün zaman kaçıncı senemizde olduğunu anımsayabiliyor musun? Altı sene bitti İlkim. Tam olarak altı senedir kendine öyle iyi baktın ki işin büyük bir kısmını, bana bırakmadan kendin yaptın sen. Şimdi ne değişti? Yedinci senende, *ne değişti?*"

İlkim yine sessiz kaldı çünkü söyleyecek bir şeyi yoktu. Her şeye aynı şekilde devam ediyordu fakat bir süredir, üst üste gelen şeyler

vardı ve hissettiklerine karışan stres, beslenmesini olumsuz etkilemişti. *Belli ki başka şeyleri de...*

"İstemediğin hiçbir şeyi anlatmak zorunda değilsin, asla olmadın," dedi bakışlarını genç kadına sabitleyen adam. Yaşadıklarını az çok tahmin etmeye, anlamaya çalışıyordu.

"Senden hiçbir şeyi gizlemediğimi, her durumu sana açıkladığımı biliyorsun. İyi ya da kötü. Eksiksiz... Şimdi söyleyeceklerim beni mutlu etmiyor, inan bana seni de mutlu etmeyeceğini biliyorum. Ama en başında benden istediğin ve aslında olması gerektiği gibi bunu yapmak benim görevim."

Raporlara ve orada yazan değerlere son bir bakış attı. Sonuç ne kadar bakarsa baksın aynıydı işte. *Değişmiyordu.* Bunları söylemek zordu, hep zor olmuştu ama bu kez; belki de altı koca senenin ardından ilk kez bu sefer diri tuttukları bütün umutlar, çıkmaz bir sokağa denkti.

"Böyle devam ederse seni gözetim altına almak zorunda kalacağız, İlkim. Değerlerini takip edebilmek ve olabilecek komplikasyonlara hızlı reaksiyon gösterebilmek adına... Bunu istemeyeceğini bilsem de seni göz önünde tutabilmek için hastaneye yatırmamız gerekecek."

Doktoru sanki bütün bunlar yeterince acı verici değilmiş gibi, bıçaklarını acımasızca saplamayı sürdürüyordu. Sesi hep destekleyici olsa da bu kez onun da buna pek gücü kalmamış gibiydi.

"Üstelik bunun öyle kısa bir süreliğine olacağından pek emin değilim. Kanındaki hemoglobin değerlerinde beklemediğimiz bir düşüş var. Kan nakline ihtiyacımız olabilir. En kısa sürede yatış talep edeceğim ve daha iyi olman için gerekirse yeni bir ameliyat planlayacağız. Henüz bilmiyorum, bunu ve içinde bulunduğun durumu heyetle görüşmem gerekecek. Ama olması gereken neyse, seni iyi edecek en doğru şey neyse onu yapacağız."

İlkim'in bakışları adama çarptığında sesi çıkmasa da çoktan ağlamaya başlamıştı. İlhan yenilmişlik hissiyle burun kemerini sıktı. Hemen ardından genç kadına birkaç parça peçete koparıp uzattı ve ellerini masaya koydu. Böylece İlkim'e daha yakın duruyordu ve sessiz iç çekişlerini duyuyordu.

"İlkim... Her şeyden önce beni doktorundan öte, İlhan amcan olarak gördüğünü biliyorum ve iyi olmanı istiyorum kızım. Sana kızmıyorum, beni yanlış anlamanı da istemiyorum. Sen benim kızım sayılırsın. Altı senedir yanındayım, karşımıza çıkan her şeyi çıplak ellerimizle durdurduk biz. Benim yönlendirmemle evet ama asıl olan senin çabandı. Dikkatsiz biri olmadığını biliyorum fakat bu aralar dikkatini dağıtan ne varsa *ki çok fazla şey varmış gibi görünüyor,* ondan bir an önce kurtulman gerekiyor. Onu zorlayamazsın İlkim, kendini zorlayamazsın. Bu bizim için bir seçenek bile değil. Beni anlıyor musun?"

İlkim başını belli belirsiz salladı.

"Güzel. Birkaç gün işlerini halletmen ve gereken yerlere haber vermen için sana süre. Haftaya, heyetin dönüşlerini de aldıktan sonra, yatışının tarihi kesinleştiği gibi seni ambulansla aldıracağım."

"Ben... İlhan amca ben kendim gelsem olmaz mı? Ne olur, ben... Ben bir de bunu kaldırabileceğimi düşünmüyorum."

Evden çıkışının ambulansla olmasını istemiyordu. Evinden sakin bir şekilde ayrılmak, semtinden ve sürekli yürüdüğü o yollardan bilinçli olarak geçmek istiyordu. Hıçkırdığında İlhan ona anlayışla baktı.

"Pekâlâ," dedi İlhan. "Hastaneyle ilgili detayları belirleyince seni bilgilendireceğim öyleyse, ben de o saatlerde orada olacağım zaten. Yatışın süresince de oradan çok daha sağlıklı bir şekilde çıkana kadar seninle ben ilgileneceğim. Gündüz ve Fulya'ya benim haber vermemi ister misin?"

Hareket edemedi. "Ben... Ben bilmiyorum," Gerçekten de bilmiyordu. Arayıp anne ve babasıyla konuşabilir miydi? Bunu yapabilir miydi? Emin olamıyordu.

Fakat bunu yapan kişi İlhan olursa, annesi ve babası mahvolmazlar mıydı?

İki ucu da dikenli, engebeli bir yol ayrımının ortasında kalmıştı ve ne tarafa gideceğini ilk kez bu kadar bilmiyordu.

"Sanırım... Sanırım bunu ben yapmalıyım," dedi yenilmişlik hissiyle. Onlara en azından bunu borçlu olduğunu hissediyordu. "Annemle babamla ben konuşayım, bunu yapabilirim değil mi?"

"Elbette kızım, elbette bunu sen yapmalısın. Ben yalnızca senin istediğin durumlarda olaya dahil olabilirim, biliyorsun."

İlhan onu daha fazla zorlamadan geriye kalan bilgi ve talimatları verirken genç kadın titreyen dudaklarını birbirine bastırarak her şeyi dinlemeye çalıştı. Özel klinikten ayrılırken hissettiklerini nasıl toparlayacağını bilemiyordu. Üstelik dikkatini dağıtan her şeye bu kadar alışmışken ve bunlar kadına fazlasıyla iyi gelirken onlardan nasıl kurtulması gerektiğinden habersizdi. *Kurtulmak istediğinden de emin değildi.*

İlkim çayı demledikten sonra fırındaki kekin pişip pişmediğini kontrol etmek için kek kalıbını fırın kapağının üstüne kadar çekti. Henüz pişmemişti. Muhtemelen birkaç dakika sonra, zamanlayıcının alarmı öttüğünde yeniden kontrol etmesi gerekecekti. Fırını geri kapatıp uzun çubuğu yandaki tezgâha bıraktı. Üzerindeki uzun ev hırkasının iki eteğini çekip önünü kapattıktan sonra masanın üstündeki bütün peçeteleri toparlayarak onları da çöpe attı.

Doktorun yanından geldikten sonra, hiçbir işe yaramayacağını bilse de içi çıkana kadar ağlamayı bırakmamıştı. Gözleri kızarmış ve gözaltları ne yazık ki şişmişti. Seçil'i henüz arayıp yapılacak yatıştan bahsetmemişti fakat kendini toparladığı an Emir'i aramış ve onu bu gece eve, yanına davet etmişti.

Saatler, birbirini gözyaşları eşliğinde kovalamış, annesi ve babasıyla yaptığı görüşme de bundan farksız olmamıştı. Annesi ağlamaya başladığında, babası sakin durmaya çalışsa da onun da içine ağladığını rahatlıkla görmüştü genç kadın. Ardından telefon kapanmıştı ve ailesi yatıştan hemen öncesinde İstanbul'da olabilecekleri bir uçak seferi için bilet ayırtmaya gitmişlerdi.

Diğer bir yandan doktorunun söyledikleri, sabahtan beri zihninde dönüp duruyordu. Ona, *sana iyi gelmeyen şeylerden uzaklaş,* demişti. Fakat şu sıralar İlkim'in hayatında iyi ve güzel giden tek bir şey varsa, o da Emir Feza'dan başkası değildi. Onun varlığı, bakışı, gülüşü ve sözcükleriydi.

Bütün bunlara yeniden alışmışken tekrar bırakmanın acısını nasıl yaşayabilir, bir de üstüne yaşatabilirdi? *Bilmiyordu.*

Aklını dağıtması adına salonda son bir tur daha attı ve etrafı toparlamasına gerek olmasa da yastıkları düzeltti. Kendine çeki düzen vermek için odasına girdiğindeyse, ufak bir makyaj yapma ihtiyacı hissetmişti. Gözlerinin altını kapatıp sadece karışan kirpiklerini birbirinden ayıracak kadar rimel sürdü. Yeterince ağlamıştı. Artık buna gücü de enerjisi de yoktu.

Makyaj masasının önünden ayrıldı ve oturduğu sandalyeden yavaşça doğruldu. Bakışları hemen yan tarafında bulunan boy aynasına döndü. Güçsüz bakışlarla kendine baktığında, giydiği siyah tayt ve siyah halter yaka bluz, onu olduğundan daha ince ve küçük göstermişti. Aldırış etmedi. Üzerindeki kışlık, örgü hırka dizlerine uzanıyordu ve boyunu daha kısa gösteriyordu. Dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor, başının üstüne kaldırdığı dereceli gözlüğü ise koyu tutamların önüne hafif bir bombe katıyordu. İlkim hafifçe yan döndü ve elini karnına götürdü. Son günlerde beslenme düzenine pek özen gösteremediği doğruydu, ancak bunu bilinçli olarak yapmıyordu.

Sanki birkaç gündür, midesinde bir şeyler yemesini engelleyen biri vardı. Ne yese tiksiniyor, bir lokmadan fazlasını kaldıramıyordu. Kokulardan dâhi rahatsız oluyordu ve bunu neredeyse bir haftaya yakın süredir çözüm bulamadan devam ettiriyordu. Seçil de çok zorlamıştı onu yesin diye ama olmamıştı işte. İlkim ise çareyi, en azından o üzülmesin diye onun gözünün önündeyken yemeye çalışıyormuş gibi göstermekte bulmuştu. Ancak böyle arkadaşının endişelerini gidermeyi başarıyordu. Sonrasında o günleri takip eden akşamlarda yine aynı düzene dönüyor, bazen kendini dizlerinin üstünde klozete eğilmiş halde buluyordu.

Normal bir zamanda, bir ilişki içinde falan olsaydı belki hamile olduğunu düşünebilirdi ama kimse olmamıştı. Emir'den sonrası boşluktu ve şimdi, yine yanında Emir vardı. Şu anda da olan aynen buydu.

İlkim senelerdir kimseyle bağ kurmamış, kimseyi hayatına almamıştı. Zaten sağlığına ve hijyenine çok dikkat etmesi gereken bir

hastalığı, kronik astımı vardı. Özen göstermemesi, onun kendini koruma şansını elinden alırdı. Bu yüzden... *İşte buradaydı.*

Derin bir nefes alıp vermenin tadını çıkardı. Birkaç gün sonra burnunda, hatta belki ağzında bile solunumuna yardımcı olacak cihazlar, tüpler ya da maskeler olacaktı. Yine o ıssız odalara dönecek ve yalnızca makine seslerini dinleyerek camın ardındaki ailesini seyredecekti. Onların kahroluşunu ve ellerinden hiçbir şey gelmemenin acısını, bizzat kendi gözleriyle izleyecekti.

Kendinden nefret ediyordu.

Yaşadıklarından nefret ediyordu.

Neden bütün bu saçmalıklar gelip onu bulmuştu ki? Neden yolunda giden hayatını kaba tabiriyle, resmen boka çevirmişti?

Neden bütün bu acıları tek başına çekmek zorunda bırakılmıştı?

Neden senelerce her yaptığına dikkat ederek yaşamasının mükâfatını azıcık bile alamamıştı?

Düşüncelerinin arasında boğulurken fırının alarmı öttü ve adımlarını mutfağa yönlendirmesine sebep oldu. Yeniden pişme derecesini kontrol ettiği çubuğu kalıbın dibine kadar batırdı ve ufak parçacıklarla çıkmasıyla birlikte fırını kapattı.

Bunu annesi öğretmişti. Keke batırdığınız çubuk eğer tertemiz çıkarsa, kek tam anlamıyla pişmiş demekti. Dinlendiği takdirde de yumuşaklığını kaybederdi. Ancak keke batırdığınız çubuk, etrafında ufak tefek pişmiş hamur parçalarıyla çıkıyorsa, keki o zaman almanız gerekirdi. Biraz dinlendikten sonra da yumuşacık bir kekiniz olurdu.

Kek kalıbını ada tezgâhtaki telin üstüne bıraktıktan sonra elindeki fırın eldivenini yerine astı. Limon kokusu evi sardığında gülümsedi. Böyle biraz soğumasına izin verir, sonra da kalıptan çıkarırdı.

Yeniden salona geçtiğinde, bakışları büyük televizyonun hemen üstünde asılı duran saate kaydı. Emir'i arayalı pek uzun zaman olmamıştı ama birkaç dakika içinde burada olacağını tahmin ediyordu. Yolun kaç dakika süreceğini zihninde tartmaya çalışırken telefonu sehpanın üstünde titredi. Ekrana baktığında, annesinin aradığını gördü. İlkim derin bir iç çekişin ardından aramayı yanıtladı.

"Efendim anne?"

"Anneciğim, sesini duymak istedim. Nasıl hissediyorsun, biraz daha iyi misin? Yanına daha erken gelmemizi ister misin?"

Fulya'nın sesi, sanki bir anda kırk yaş almış gibi geliyordu ve titremesi her şeyi açıkça göz önüne seriyordu. "İyiyim anne. Ağlamak bir şeyleri düzeltmeyecek bildiğin gibi... kek yaptım soğumasını bekliyorum şimdi. Erken gelmenize gerek yok, ben zaten Seçil'i arayacağım yarın. İşlerinizi halledin, ben burada yalnız değilim. Koray yanımda olacak. Emir de var."

"Peki yavrum. Sen nasıl istersen. Çok geç kalma olur mu? Güzelce dinlen. Seni çok seviyoruz. Görüşürüz yakında." Sesi gittikçe düşmüş ve ağlamanın eşiğine çoktan ulaşmıştı.

"Ben de anneciğim. Görüşürüz," dedi İlkim de zorlukla.

Ağlamak. İçinden günlerce gözyaşı dökmek gelse dâhi ağlamak hiçbir şeyi düzeltemeyecekti. *Bundan önce de düzeltmemişti çünkü.*

Telefonu kapatıp bakışlarını tavana sabitledi. Söylemesi gereken ilk kişi Seçil olsa da sanırım o hariç herkese söylemişti. Koray'a haber vermişti mesela, Melih Hoca'ya da üstü kapalı bir şekilde kontroller sebebiyle bir süre okula gelemeyeceğinden bahsetmiş ve bir aylık rapor alması gerektiğini söylemişti. Yerini doldurabilecek hocalar bulunduğu için bu sorun olmasa da İlkim'i asıl sıkan bu değildi.

Arkadaşı kontrolün nasıl geçtiğine dair sorular soran mesajlar atmıştı fakat İlkim, henüz Seçil'i arayacak ve bu soruları cevaplayacak güç bulamıyordu. Yutkundu ve gücünü toparlamak için en azından bu geceyi atlatmaya karar verdi.

Kapının çalışı, İlkim'i bütün düşüncelerinden sıyırdı ve bulunduğu ana geri getirdi. Kapıya doğru ilerledi ve göreceğini bildiği yüzü zihninde canlandırdığı an hissettiği gülümseme yerine yerleşti. Kapıyı açtı fakat Emir'den önce kokusu burnuna fevkalade tanıdık gelen çiçeklerle karşılaştı.

"Biz geldik," dedi Emir cümlesiyle birlikte yüzünün önünde duran çiçeği indirerek. Kocaman ve çekici bir gülümsemeyle kadının tam karşısında duruyordu.

"Hoş geldiniz... *Siz?*" diye mırıldandı işaretparmağıyla saksıyı ve onu işaret ederek. Ne olduğunu çözmek ister gibi yapmıştı bu hareketi.

"Ben ve yasemin çiçeklerin," dedi keyifle. İlkim onun geçmesi için kenara çekilince Emir içeriye doğru bir adım attı. Paltosunu ve boynuna doladığı atkıyı çıkarırken o kadar heyecanlıydı ki unuttuğu bir şeyi yeni hatırlamış gibi çiçeği tek eline aldı.

"Neredeyse unutuyordum," dedi ve eğilerek genç kadının belini kavradı. Onu kendine çekip yanağına büyük, kuvvetli bir öpücük kondurdu ve gülümsemesini hiç bozmadan hafif pürüzlü sesiyle devam etti. "Selam, bebeğim."

İlkim yalnızca bir tüy kadar hafif hissetmişti. Adam onu kolaylıkla kavrıyor, çekiyor ve öpüyordu. Gerçi... Bunlar onun gücünden kaynaklı da olabilirdi.

"Selam," diye mırıldandı. Bu adamın hipnoz etkisi vardı ve tam olarak böyle bir şeydi işte. Aklının başından uçup gitmesi için tek bir hareketi ve kelimesi yeterli olmuştu çoktan.

"Gel hadi, kapıda durma," dedi Emir onun elinden tutarken. Kapıyı kapatmasını bekledikten sonra parmaklarından çekerek kadını yemek masasına doğru götürdü. Elindeki saksıdan yükselen tanıdık koku, *yasemin çiçeği kokusu,* şimdiden evin her yanındaydı.

"Birlikte bir çiçek bakmayı hep istemiştik ama buna şansımız olmamıştı."

Evet, çünkü senin o düşünceli hareketi yapıp eve bir saksıyla geldiğin gece seni terk etmiştik, diye devam etti İlkim'in iç sesi. Fakat güçlü bir tokadı hak edecekti. Susmalıydı. Geçmişti ve adı gibi geçmişte kalmıştı.

"Ben de neden şimdi yapmayalım diye düşündüm. Çiçekçiye girdiğimde çok fazla seçenek vardı ama göz önüne almam gereken bir astım hassasiyetine sahiptik. Bu yüzden ben de en doğru olacağına inandığımı seçtim. Ne de olsa şampuanın hiç değişmemiş, demek ki bu koku seni rahatsız etmiyor ya da tetiklemiyor. Bir bakıma garanticilik hakkımı kullandım da diyebilirim ama böyle anlatınca daha romantik..."

İlkim yüzünde tatlı bir ifade ve içten bir gülümsemeyle adamı izlerken kıkırdadı. Hastalığından sanki onun da dikkat etmesi gereken ve ikisinin sahip olduğu bir durummuş gibi bahsetmesi onu mest etmişti. Kalbi sıcacık oldu.

Üstelik adamın bu heyecanı öyle şirindi ve bu hevese öyle kapılmıştı ki bu çiçeğe bakamayacağını, ona yeterli ilgiyi ve özeni gösteremeyeceğini söylemesi kesinlikle kabalık ve aptallık olurdu. *Solmasına izin vermemek için elinden geleni yapacağı iki şey vardı artık.*

Emir'in heyecanlı cümleleri devam etti. "Bu da demek oluyor ki sonunda birlikte büyütebileceğimiz ilk saksı çiçeğimizi almış olduk. Beğendin mi?"

Emir'in eline uzanıp parmaklarını onunkilere sararken bedenini de onunkine yasladı. Başını kaldırıp onun parlak, kahve kürelerine baktı ve gülümsedi.

"Bayıldım, teşekkür ederim," diye mırıldandıktan sonra çekinmeden uzanıp adamın dudaklarına kısa, tadında bir öpücük bıraktı.

Ayrıldıklarında Emir'in kapalı gözleri hafifçe aralanmış, yamuk gülümsemesi yüzüne asılıyken elini kadının yüzüne uzatmıştı. Ensesini kavrayarak onu kendine çekti ve kendi için ondan tam olarak istediği gibi derin, tutkulu ve uzun bir öpücük aldı.

"Doyumsuzsun, değil mi?" diye sordu İlkim yarı kapalı gözleri ve gülümsemesiyle kolunu onun beline sararken. Emir onu kolunun altına aldı ve başını keyifle iki yana salladı.

"Söz konusu sen olduğunda mı? Tabii ki evet."

Salondaki geniş koltuğa yönelecekleri sırada İlkim keki hatırladı.

"Yemek yedin mi? Hazırlayayım mı bir şeyler sana?"

Emir başını salladı ve koltuğa oturup geriye yaslandı. "Pek sayılmaz aslında. Şirkette bizimkilerle yedik."

"O zaman kek yapmıştım. Ondan getireyim. Çay demlemiştim bir de ama kahve istersen onu da hazırlayabilirim."

"Ben de geleyim, beraber karar veririz."

Emir yerinden kalktıktan sonra birlikte açık mutfağa geçtiler. İlkim soğuyan keki kalıbından çıkarırken Emir'e de bardakların yerini gösterdi. Çay bardaklarını dolaptan çıkardığı sırada, İlkim keki dilimledi. O kekleri tabaklarken ocağın başında duran Emir de çayları doldurmuştu. Ardından onları alıp salona geri döndüler. "Limonlu değil mi?" diye sordu Emir. Hemen yan yana yerleşmişlerdi koltuğa.

Dip dibe oturuyorlardı ve İlkim'in kendine çektiği bacakları, adamın bir dizinin üzerindeydi. Emir'se bir kolunu İlkim'in bacaklarının, dizinin üstünden ona sarmıştı.

"Evet," diye onayladı genç kadın onu. "Limonlu, haşhaşlı."

"Unutmadın yani?"

Birlikte oldukları zamanlarda, Emir'in ara sıra İlkim'den yapmasını istediği tek şeydi bu kek. Aralarında ufak tartışmalar geçtiğinde pişerse bazen özür bazen de barışma isteği anlamına gelirdi. Bazense İlkim aynı evde yaşamalarına rağmen çok yoğun bir staj sürecinden geçen Emir'i özlediğinde, küçük evleri hep limonlu, haşhaşlı kek kokardı. Kapının kilidi anahtarla açılıp da Emir eve girdiğinde, kokuyu duyar ve her neredeyse İlkim'i bulup sarılır, öperdi. Aralarında neredeyse rutin haline gelen bir etkinlikti. Birbirlerine ihtiyaç duydukları anların hatırası sayılırdı. Özel bir yeri, anlamı ve kıymeti vardı.

"Niye unutayım?" diye sordu genç kadın. Ardından gülümsedi. "Sen unutuyor musun?"

Emir başını iki yana salladı. Elbette o da unutmuyordu. Fakat onun da bu konudaki hassasiyeti kalbindeki o kocaman boşluğun her bir zerresine sızarak tamamını doldurmuştu. "Mümkün değil," diye cevap verdi.

Keklerini yerken her ne kadar yeterince mutlu bir akşam geçiriyor olsalar da İlkim'in soruları vardı. Kek tabağını önlerindeki sehpaya bırakıp çayından bir yudum aldı. Ardından dirseğini koltuğa, yüzünü ise avucuna yasladı. Emir'in bakışları ona değdiğinde, kadının bütün dikkati de ona sabitlenmişti. Bir girizgâh yapmaya uğraşsa, zaman kaybedeceğini düşündüğü için direkt olarak konuya dalmayı seçti.

"Didem'le neden ayrıldınız?" diye sordu.

"Ha böyle direkt, dan diye?"

"Aynen, direkt. Neden ayrıldınız ve neden özellikle şimdi?"

"Bu sorudan kaçamayacağım, değil mi?"

"Kaçmak mı istiyorsun?"

Emir başını iki yana salladı ve tabağını sehpaya bırakmak için eğildi. Yeniden geriye yaslandığında, avucu hâlâ İlkim'in dizine kapalı haldeydi.

"Aksine. Ben artık aramızda hiçbir sır kalmasın diye hiçbir şeyden kaçmak istemiyorum. Anlatayım..."

İlkim dudaklarını birbirine bastırdığında, Emir'in bu konunun, onun için hâlâ bir tabu olduğunu anlaması uzun sürmedi. Bu yüzden bahsettiği gibi anlatmaya koyuldu.

"Biz Didem'le yıllar sonra yeniden karşılaştığımızda, ikimiz de hiç olmamasını istediğimiz bir durumun içindeydik. İkimizin de başka seçeneklere ve o seçeneklerin getireceği bir kurtuluşa ihtiyacı vardı. Onunki biraz daha zor bir durumdu benimkine göre. O bana, ben de ona yardımcı olmak istedim. Zaten ailelerimiz önceden tanışıyordu, bu yüzden de her şey oldukça kolay olacaktı. Belki birbirimize faydamız dokunur diye düşündüm. Bir anlaşma yaptık... İkimizin de çıkarlarını göz edecek bir anlaşma."

"Filmlerdeki gibi?"

"Pek sayılmaz ama mantığı öyle. Benim ailem artık bana hayatım konusunda baskı yapmayı kesecekti, Didem'se bu sayede ailesinin desteğini almaya devam edecekti. Belli sınırlarımız vardı."

İlkim'in bakışlarında bir değişiklik hissedince hafifçe güldü.

"Gerçek bir ilişki içinde olmayacaktık ama gösteriş için birlikte yaşamaya başlamış gibi yaptık. Davetlerden birlikte ayrıldık, aynı eve geldik ama farklı odalar, farklı katlarda uyuduk. Didem evin anahtarlarına bu yüzden sahipti. Ortak bir eve çıkmak istedi ama bu kadarını ben istemeyince, benim evimi kullandık bu iş için. O bir noktadan sonra çok istedi bu ilişkinin gerçeğe dönüşmesini ama benim aklım da kalbim de bir başkasına aitti."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedi Emir net bir sesle. "Yoksa şüpheniz mi var? Farklı şeyler olduğuna mı inanıyorsunuz İlkim Hanım?"

"Yani, olabilir. Sonuçta altı koca yıl geçti Emir. İlk gördüğümde de öpüşüyordunuz üstelik hatırlatırım."

"Olamaz. Bir insanın bütün varlığı bir başkasıyla tamamlanırken asla üçüncü bir kişi olamaz. Söz konusu dâhi olamaz hem de. Ayrıca," dedi kadının çene hattında parmağını gezdirerek.

"Didem'in gövde gösterilerinden biriydi o. Bana geldiğin ilk gece de aynısını yaptı. Eve bana *aşkım* diye seslenerek girdi. Sırf keyfi öyle istediği için bana öyle söylemesinden rahatsız oluyorum diye benimle uğraşıyordu. Ara sıra yapar bunu zaten. Tamamen kendi yazdığı bir oyunu, kendini inandırmak istediği senaryoyu oynuyordu."

"Yani hiç kimse olmadı mı?"

"Hayır, hayır hiç kimse olmadı."

Sesi net, tavrı kesindi. İlkim zaten bundan şüphe etmemişti ama kendisini iyi de hissetmemişti.

"Neden? *Bir gün döneceğini ve yeniden bir araya geleceğimizi biliyordum,* deme ne olur... Beni beklemek uğruna hayatını bir kenara atmadığını söyle."

"Aslında bir bakıma doğru ama sanırım, asıl sebebi bu değil. Senden sonra kimse olmadı çünkü. Ben yaşadığım şeyleri, seninle yaşadığım için sevdim sanırım İlkim. Seninle olan her şeyi ya da ne bileyim... *Sana dair olan her şeyi.* Bir başkası olmadı çünkü ben ilk kez seninle kendimi bir bütün gibi hissetmiştim ve bir başkasının o boşluğu tamamlayabileceğine dair inancım yoktu. Ben bir kere tamamlanmıştım ve boşluğu ancak eksik parçanın sahibi doldurabilirdi. Senden başkasını aramadım ya da istemedim çünkü ben hep seni istedim İlkim, hâlâ da seni istiyorum."

İlkim'in bugün yaşadıkları yeterince zor değilmiş gibi duydukları da bu durumu kolaylaştırmıyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu ama susmak istemediği kesindi. Sadece...

Emir'in senelerdir onu beklemesi, başka hiç kimseyle bir ilişkiyi denememesi, Didem'le aslında gerçek bir ilişkileri bile olmaması...

Hepsi çok büyük şeylerdi ve kalbine yerleşen tanıdık hisler, her bir kelimede daha da büyüyordu.

"Emir, ben..." dediğinde adam uzanıp yanağına elini sardı ve başparmağıyla nazikçe tenini okşadı. İlkim hissettiği dokunuşa, aynı cümlelere olduğu gibi yenik düştü ve yüzünü onun avucuna iyice yaslayıp gözlerini kapadı.

"İlkim, dur. Ben şu an bana bir şeyler söylemek zorunda kal diye anlatmadım bütün bunları. Hepsini artık dile getirmek istedim çünkü

içimde tutuyor olmak benim hislerimi biraz olsun azaltmıyor. Belki... Belki sana yardımı olur."

"İnan ki olmuyor," dedi buruk, cılız bir şekilde gülerek.

"Beni daha ne kadar mahvedebilirsin bilmiyorum," diye mırıldandı Emir onun gözlerine kapılarak. "Gözlerine her baktığımda, gülüşün yüzüne her oturduğunda ve sesin kulaklarıma her çalındığında aynı his İlkim. *Baştan ayağa.* Altı yıl önce nasılsa aynı öyle. Eksiği yok, fazlası var. Hiç azalmıyor, ne olursa olsun."

"Emir... Yapma böyle."

Emir onun elini tutup, gömleğinin üstünden sol tarafının üstüne bastırdı. Kalbinden biraz uzak, göğsünün hemen üzerindeydi küçük eli. Emir elini onunkinin üstüne sardı. "Senin yerin hep burası," Adamın boşta kalan eli, şakaklarına değdi. "Çoğu zaman da burası," dedi sesinle özlem dolu bir tonla.

"İkisinde de hep varsın. Herkesin yeri değişiyor da bir sen aynısın. Ne olur senden uzak durmamı isteme benden, duramam. Kalbim de aklım da sendeyken sana uzak kalamam. Bunca sene nasıl kalamadıysam, bundan sonra da kalamam İlkim. Bunca zaman seni aklımın içinde, kalbimin köşesinde nasıl yaşattıysam bundan sonra da benden daha azını bekleme. Benim için senden öncesi de senden sonrası da yok. Sen varsın. Dün, bugün ve yarın."

"Feza..." dedi İlkim son çare olarak.

"Geçen gece, birlikte uyuduğumuzda üstüm çıplaktı. Dövmemi gördün. Gördün değil mi?"

İlkim yutkundu ve başını salladı. "Yarım yamalak. Çok net olduğunu söyleyemem."

Eli hâlâ adamın göğsünde duruyordu, kıpırdamamıştı. Emir doğrudan gözlerine bakıyordu. "Sormadın ne olduğunu, neden?"

"Duyacaklarımdan korktum," dedi İlkim hiç çekinmeden. Duygularını gizlemedi, açıkça dile getirdi. "Ne duyacağımı tahmin bile edememek ürküttü beni. Buna hazır hissetmedim."

"Şimdi hazır mısın?"

İlkim başını yeniden iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sence hazır mıyım?"

"Benim hissettiklerim seni korkutuyor mu, sana olan hislerim?"

Evet, hem de çok.

"Hayır, korkutmuyor."

"O zaman hazır olmadığını düşünmeni sağlayacak hiçbir şey yok."

Ardından onun elini bıraktı ve üstten iki düğmesi açık gömleği direkt olarak başından çekerek çıkardı. Üst bedeni çıplak kaldığında dövme ışıkta daha net ve belirgindi. Bir çiçek vardı. Çiçeğin önündeyse noktalar ve çizgiler. İlk bakışta yalnızca çiçeği görüyordunuz ama dikkatinizi verdiğinizde geri kalanını, yani nokta ve çizgileri de fark ediyordunuz.

"Çuha çiçeği ve mors alfabesi. Tanıdık geliyor mu?"

İlkim yutkunduğunda parmakları ondan habersiz uzanıp uçlarıyla dövmenin üzerinde gezindi. Emir gözlerini bile kırpmadan vereceği tepkiyi bekliyor, onu izliyordu. Elbette tanıdıktı. *O geceyi ikisinin de unutmasının imkânı yoktu.*

"Seni unutmayacağımı zaten biliyordum ama sensiz geçen her bir seneyi, vücuduma kazımak istediğimde bunun bir sonunun gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Seni getirip getirmeyeceğini..."

Bakışları birbirine tutundu. Emir dudaklarını hafifçe ıslatırken loş ışıkta parlayan gözleri aynı dövmesi gibi İlkim'i büyülüyordu.

"İlk aylar saf acıyla geçti, inkâr edemem elbette ama sonrasında artık zihnimi dağıtmak adına bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim. İlk yılın sonunda bir dövmeciye gittim ve mors alfabesiyle adının ilk harfini yazdırdım." Uzanıp kadının elini tuttu ve parmağını yan yana duran iki noktanın üstüne getirdi.

"İkinci sene, ikinci harf. Sonra onu takip eden yıllarda üç, dört ve beşinci harfler. Beş sene geçti bile. Sonuncusuysa..."

"Çuha çiçeği." Tek yaprağının yeri boştu ve çiçekten hafifçe ayrılmış gibi duruyordu.

"Çuha çiçeği," diye onayladı Emir. "Neden bilmiyorum ama ilk kez bu sene, yılın sonunu beklemek istemedim. Bu çiçeği, geçtiğimiz bahar yaptırdım ve sonra sen, nisanda, Didem'in annesinin yöneticisi olduğu derneğin etkinliğinde karşıma çıktın. O gece... Berin ve Ateş davetten ayrılırken onları yolcu etmek için çıkmış bir de sigara içmek

istemiştim. Başta inanmadım seni gördüğüme, herhalde kafayı falan yedim artık diye düşündüm. Ama oradaydın İlkim," dedi Emir bakışları titrerken. Sanki o güne, o ana gitmişti.

"Merdivenlerdeydin, annen yanındaydı. Anın şokuyla arkanızdan gelmem biraz sürdü. Didem'in konuşması sırasındaydı. Balkona çıkıp nerede olduğunu görmek istedim fakat gördüklerimin ne kadar hoşuma gitmeyeceğinden haberim yoktu. Yanında bir adam vardı ve onu gördüğüm an, seneler sonra seni ilk kez görüyor olmama rağmen kıskançlıktan gözüm dönmüştü."

"Koray..." dedi İlkim şaşkınlıkla. O gece Emir'in de orada olduğunu tahmin etmişti fakat onu görmemişti. Oysa Emir... En başından beri kadının orada olduğunu biliyordu. Üstüne üstlük onu görmüştü.

"Koray," diye onayladı Emir ve sesli bir nefes bırakıverdi. "Ne yazık ki onun Koray olduğunu bilmediğim için sinirden köpürmüş ve eve gidip kör kalana kadar içmek kadar basit bir planı olan biriydim. Kıskançlığını kontrol edebilen biri olmadığımı o an bir kez daha anladım."

İlkim kıkırdadı ve "Bir de kıskanç değilim dersin, değil mi?" diyerek onunla uğraştı. Emir, "Yalnızca sana karşı," diye mırıldandıktan sonra keyifle güldü ve sesli nefeslerini kadının yüzüne doğru bıraktı.

"Neyse ne, işin özünde bahsetmek istediğim şey bu değil. Çuha çiçeği... En başta sadece senin benden ayrılışını bana hatırlatırken bir yenisi bana seni getirdi İlkim. Parmaklarının altındaki bu şey, tam altı yılda tamamlanan bir dövme. Üstelik bahsi geçen bu altı yılın sonunda, seni bana getiren ve yeniden kollarımda oluşunu yalnızca düşlerimde sınırlandırmadığımı bana gösteren bir dövme."

"Sen nasıl bir adamsın?" diye sordu titrek sesiyle.

"Sadece âşığım," dedi omzunu silkerek. Yüzündeki eşsiz gülümseme, hafif uzamış sakallarının arasında karışan İlkim'in parmaklarıyla daha da büyümüştü. Çıplak göğsünden yayılan sıcaklığı ve nefeslerini onunla paylaşırken İlkim uzandı ve kollarını ona sarıp yüzünü boynuna gömdü. Saniyeler içinde adamın kolları da ona dolanıvermişti. Sonsuzluk gibiydi ama aynı zamanda an gibi kısacıktı. Kusursuz bir histi. Açıkça tarifsizdi.

"Altı sene boyunca sana sadece acı çektirdiğim için özür dilerim," dedi başını kaldırıp ona bakarken. Hızlı bir biçimde kafasını iki yana salladı. Gözleri birbirine tutunmuştu ve İlkim'in kahveleri hızla dolmuştu. "Elimde değildi, özür dilerim," dedi hıçkırıklara boğulmak üzereymiş gibi.

Emir kollarını ona daha sıkı sararken, "Şşşt, tamam. Tamam bebeğim, geçti..."

"Keşke seni hayal kırıklığına uğratmasaydım," dedi fısıltıyla. Yeniden başını adamın boynuna sakladı ve öyle kısık, öyle sessiz fısıldadı ki Emir'in duymadığına emin olmak istemiş gibiydi. Ardından içinden devam etti.

Keşke senin tanıdığın o kız beni hiç terk etmeseydi.

Keşke, bunca zaman sonra kollarını bu kadar özlemişken sadece orada kalabilecek kadar güçlü olsaydım.

Ve keşke, aynı seneler önceki gibi korkağın teki olmasaydım.

O zaman...

İşte o zaman, belki de her şey çok farklı olurdu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

♫ *Selena Gomez, Feel Me*

♫ *Mor ve Ötesi, Aşk İçinde*

2014, Mayıs

"Bak şimdi, bu kısım kolay. Arazi sınırları içerisinde kalan toprak yüzeyinin tamamı, taşınmaz mülkiyetinin yatay kapsamı olarak nitelendirilir, tamam mı?"

Çenesinin altında sabit duran eli hemen sağında duran kalın kitaba gitti ve onu alarak aradığı yeri kolaylıkla buldu. Bir elindeki uçlu kalemi de ara ara parmaklarının arasında çeviriyordu. İlkim hem ona hem de anlattıklarına odaklanmak konusunda büyük bir ikilemde kalmış gibiydi, zorlandığını görmek oldukça kolaydı.

"Burada," dedi parmağıyla kitabın üzerindeki bir noktayı işaret ederek. "Taşınmazın sınırlarının belirlenmesini düzenleyen Medeni Kanun madde 719'a göre; 'Taşınmazın sınırları, tapu planları ve arz üzerindeki sınır işaretleri ile belirlenir. Tapu planları ile arz üzerindeki işaretler birbirini tutmazsa, asıl olan plândaki sınırdır. Bu kural, yetkili makamlarca heyelan bölgesi olduğu belirlenen yörelerde uygulanmaz.' Tabii burada söz konusu olanlar, hüküm kadastrosu yapılmış taşınmazlara ilişkindir."

İlkim başını salladığında, Emir dudaklarını hafifçe ıslatıp suyundan büyük bir yudum aldı. Bardağı yeniden yerine bıraktıktan sonra medeni kanun maddelerinin bulunduğu kitabı genç kadının önüne doğru itekledi.

"Taşınmaz mülkiyetinin dikey kapsamı var bir de. Onda da kullanılmasında yarar olduğu ölçüde, üstündeki hava ve altındaki toprak

tabakası bu ifadenin içine alınıyor. Bu yüzden malik mülkiyet hakkını kullanmakta yararlı olabilecek ölçüyü aşan yapı veya kazı yapamıyor. Dikey kapsam malikine, yani mülkün sahibine şu iki yetkiyi verir:

Bir, malik arazinin altında dilediği kazıyı ve üstünde de istediği şekilde yapı yapma yetkisine sahiptir. Olumlu yetki. Ancak buradaki ölçüt az önce de ifade ettiğim gibi, yararlı olması dahilinde.

İki, bahsi geçen arazisinin altına ve üstüne başkalarınca yapılacak saldırıları önleme yetkisi. Bu da koruyucu yetki olarak nitelendirilir."

İlkim ona anlatılanların ne kadarını kavrayabiliyor belirsizdi ancak Emir'in ona bir şeyler anlatırken verdiği özeni göstermek için dikkatini sabit tutmaya çalışıyordu. Yine de çok zordu. Haki yeşili, düz tişörtünün içinde bile bu kadar kusursuz görünen bir adamla birlikte olmak onun en büyük sınavıydı. Bedenine tam oturan, omuzlarını ve vücudunu saran tişört, onun üzerindeyken elbette salaş olmaktan çok uzaktı. Saçları hafifçe dağılmış, sakalları uzamaya yüz tutmuştu. İki gündür, büro tatilde olduğu için sinekkaydı tıraşını olmuyor ve evden çalışıyordu. İlkim onun bu halini de ayrıca sevmişti, hatta bayılmıştı.

"... Ayrıca yine burada, Medeni Kanun madde 720'de de söylediği gibi. 'Her arazi maliki, komşusunun istemi üzerine belli olmayan sınırların belirlenmesi için tapu plânlarının düzeltilmesine veya arz üzerine sınır işaretleri konulmasına katkıda bulunmakla yükümlüdür.'"

Kısa bir an duraksadı. Kadının sabit bakışlarını fark ettiğinde gözlerini kıstı.

"Hayatım sen beni dinliyor musun?"

Emir'in bakışlarını ve çatılmış kaşlarını fark edince hafifçe doğrulup kapıldığı büyüden kurtardı kendini İlkim. Boğazını temizleyip hızlıca başını salladı. "Dinliyorum, tabii ki dinliyorum ama anlıyor musun dersen... İşte ondan pek emin olamıyorum sevgilim. Senin bu tişörtün, yeni mi? Nereden çıktı?"

"Tişörtüm mü? Senelerdir var olan tişörtüm, niye ki? Asıl bu soru nereden çıktı, ben ne diyorum sen ne diyorsun İlkim?"

"Aşkım bu haksızlık diyorum. Dümdüz bir tişörtle bile bu kadar iyi görüneceksen benim seninle işim var diyorum. Ayrıca... Yetti bu medeni kanun da canıma ya, sıkıldım ne yapabilirim?"

"Ben diyorum taşınmaz mülkiyeti, sen diyorsun işve cilve yapayım. Benim vizem zaten umurumda falan değil, bari bu adamın aklını da başından alayım ki olay bambaşka yerlere doğru gitsin. Akışa müdahale edeyim, dersten de hakkımla kalayım?" dedi sitemle ama sesinde gerçekten de hafif bir kızgınlık seziliyordu.

"Yani... Son kısmı pek öyle demiyorum sanırım ama," diye mırıldanan genç kadın suçlu bir çocuk gibiydi.

"Bebeğim, canım, güzelim..." dedi Emir ellerini onun yanaklarına sararak. Eğilip alnını öptükten sonra geri çekildi. Elleri yanaklarını sıkmaya devam etti ve onunla biraz uğraştıktan sonra bıraktı.

"Gözünü seveyim şu sınavı geçtikten sonra oyna benim aklımla. Bak başına bela olacak bu konular. Şimdi geçemezsen diğer dönem yük gibi binecek üstüne. Hangi biriyle uğraşacaksın sonra derslerin? Hadi bir tanem, hadi sevgilim..."

"Of Emir ya, hiç eğlenceli değilsin tamam mı? Ne var yani iki dakika mola versek? Zaten beynim almıyor artık, kavrayamıyorum," dedi bıkkınlıkla. "Bak, yemin ederim sen diyorsun taşınmaz mülkiyeti yatay, ben anlıyorum taşıyayım mı seni yatağa... Vallahi bırak bak, uğraşılmaz benimle gerçekten."

"Birincisi, gayet de kavrıyorsun sen istedikten sonra. Bak en son anlattığım şeyleri söylüyorsun demek ki anladın oraları. İkincisi de gerçekten ayıp oluyor şu anda. Göstereceğim ben sana eğlenceyi de dua et yarın vizen var. Yoksa bunun bedelini çok güzel yollarla ödetirdim size İlkim Hanım. Uzun uzun, ağır ağır, hatırınızda kalacak şekilde... Tabii ki şu an aklınızı o taraflara değil de önceliğimiz olan konulara yönlendirmeye izin verirseniz."

İlkim kulaklarına kadar kızardığında sandalyesinden çabucak doğruldu. Yazıktı ki saniyeler içinde zihninde dönüp dolaşan görüntüler bir süre askıya alınacaktı.

"Feza!" dedi çığlık atar gibi. Utanmıştı. Azıcık uğraştığı anda tam tur bir karşılık alınca ne hissedeceğini bilememişti. Ellerinin tersini yanaklarına bastırırken suratını da ifadesiz tutmaya çalışıyordu. "Yeter ben çalışmıyorum daha fazla. Kalırsam da kalayım, seneye hallederim. Duş alacağım, gelme odaya."

"Ne demek gelme odaya? Bensiz mi gireceksin duşa? Alınırım, gücenirim İlkim. Çok alınır, çok gücenirim."

İlkim gülecek gibi oldu ama adamın imaları, aklını bulandırmayı başarmıştı çoktan. "Hayır, gelme. Zaten sancım var," diye mırıldanıp salonu geçti. Odanın kapısına geldiğinde geriye doğru baktı ve arkasından onu seyreden Emir'le göz göze geldi. "Bu gece bensiz kalacaksın. Madem beni kışkırtmaya çekinmiyorsun, biraz da sen alınıp gücen bakalım."

Ardından yatak odalarına girip soyunarak banyoya geçti ve kapıyı kilitledi. Sabah başlayan sancıları ağrı kesici almasına rağmen şiddetliydi. Bu sebepten duygu durumunda oluşan dengesizlikler ne yazık ki olağandı. Kendini sıcak suyla doldurup duş jelleriyle süslediği küvetin içine bırakıp gözlerini kapattı. Bir süre, banyoda kaslarını gevşetti ve banyonun tadını çıkarmak için kendine zaman verdi.

O sırada kapının diğer tarafındaki Emir Feza, neredeyse bir saate yakın süre boyunca mutfakta ve evin içinde oyalanmıştı fakat artık daha fazla dayanamadığını hissetti. İlkim duştan çıkıp üzerini giyindi ve kendini büyük yatağın içine bıraktı. Dakikalar sonra odaya giren Emir sessiz adımlarla yatağa ilerledi ve İlkim'in hemen arkasına uzanıp onu kollarının arasına çekti. Yüzünü onun dağınık, henüz nemli olan saçlarına gömüp derin bir nefes aldığında, boğuk sesi aralarında bir fısıltıya dönüştü. "Özür dilerim," dedi.

İlkim dudaklarında beliren küçük tebessümü gizlemedi fakat sessiz kaldı. Onun kolları arasına çekilmeye itiraz etmemiş, buna izin vermişti. Emir Feza burnunu yoğun bir biçimde yasemin çiçeği kokan saçlara sürttükten sonra devam etti.

"Seni kışkırtmak istememiştim, amacım o değildi."

"Özür dilenecek bir şey yok ki," dedi genç kadın kuruyan dudaklarını ıslatarak.

Bazı zamanlar, her ne kadar bir ilişki içinde olsalar da ikisinin de kişisel sınırları ve çizgileri belirginleşiyordu. Aralarındaki ilişki sevgiye olduğu kadar saygıya da dayalıydı. Bu sınırları aşmaktan uzak durur, birbirlerine zaman ve alan tanırlardı. Birbirlerinin özel alanlarına sonsuz bir saygıları vardı. Yani Emir, dışarıda kalıp içi içini yese de

İlkim'e kendi alanını ve zamanını verir, onun sakinleşmesini bekledikten sonra odaya girmeye karar verirdi. Bunun aralarındaki sessiz, sözsüz bir saygı göstergesi olduğu açıktı.

"Gereksiz tepki gösterdim, alınganlık yaptım. Bu ay biraz sancılı geçiyor, onun etkisi sanırım. Ayrıca şu derslerin gerginliği de var üzerimde ve duygusal olarak yoğun bir dönemdeyim. Ben özür dilerim, sevgilim."

Emir eğilip onun boynuna sesli bir öpücük bıraktıktan sonra, "Özür dilenecek bir şey yok," dedi aynı onun gibi. Kadının üstüne doğru devrilip onu altında sıkıştırdıktan sonra yanağından güçlü bir şekilde öptü. Ardından çenesini, boynunu ve burnunu yuvarlak yaka tişörtüne doğru kaydırıp göğüs çukurunu öptükten sonra geri çekildi ve gözlerine baktı. "Barıştık o zaman?"

"Hiç küsmedik ki," dedi İlkim gülümseyerek ve kollarını onun omuzlarına sardı.

"O zaman sanırım artık seni dışarı çıkarmalıyız çünkü dakikalardır limonlu haşhaşlı kek yapmaya çalışmakla uğraşıyorum. Üstelik bu sadece uğraş olarak kalıyor ve ne yazık ki kendime olan güvenim dakikalar önce oldukça büyük bir darbe aldı. Fark ettim ki ben mutfakta cidden kötüymüşüm."

İlkim küçük bir kahkaha atınca, hemen üzerinde onu kıskacına almış olan Emir'in dudakları gerildi. "Komik mi İlkim?" dedi ciddiyetle.

İlkim'in gülümsemesi küçülünce, suratındaki gergin ve stresli ifadeyle devam etti genç adam. Mesele oldukça büyükmüş gibi kaşlarını çatmıştı üstelik.

"Evlenince karnını nasıl doyuracağım hayatım ben senin, nasıl işten eve döndüğünde karıcığım yemek hazır, diyeceğim? Olmaz bu, yemin ederim egoma irice bir yumruk yedim resmen. Büyük... Çok büyük bir sorunla karşı karşıyayız."

İlkim bu kez de kocaman bir kahkaha attığında Emir'i yatağa doğru devirip bedenini ona yasladı. Parmağını onun çenesinden kaydırdıktan sonra elini onun göğsüne yasladı. "Belki de yemek işini bana bırakırsınız benim karizmatik avukatım, sonuçta elinizi attığınız

her işte başarılı olmamalısınız ki insan olduğunuzu anlayalım, değil mi? Hem... Ben zaten bulaşıklar konusunda oldukça başarılı olduğunuzu duydum. Üstelik tek maharetiniz bu da değilmiş. Evin mutfak da dahil her alanında çok iyi olduğunuz kulağımıza gelen bilgiler arasında."

"Demek öyle," dedi Emir burnunu onunkine sürterken. Dudaklarında keyifli bir gülümseme yer edinmişti.

"Aynen. Hadi, gidelim de yapamadığınız şu limonlu haşhaşlı kekin bulunduğu savaş alanını bir test edelim. Eminim onu ve küçük mutfağımızı hâlâ kurtarabiliriz."

Hayat öyle beklenmedik zamanlarda, öyle tesadüflere gebeydi ki bazen hayal dâhi edemeyeceğiniz sahnelerin içinde bulurdunuz kendinizi. Beklemediğiniz kolların arasında, beklemediğiniz sıcaklığın yakınlarında ve hiç unutmadığınız anılarla sarıldığınızı hissettiğiniz kişilerin yanında...

İlkim için de şu an yaşadığı dakikalar tam olarak bunlardan ibaretti. Emir'in göğsüne uzanmış ve kulağını onun kalbine dayamışken adamın sıcak nefesleri saçlarına düşüyor, haylaz parmaklarıysa teninin kıyısında geziniyordu.

Kapalı gözlerini arada açıp ekranda dönen programa çevirse de ne dinliyor ne de ondan bir şey anlıyordu. Zihni çok doluydu.

Anlatamayacağı ve anlayamayacağı kadar.

Çıkmazdaydı.

Bu sıcaklıktan, özlemini duyduğu kollardan ve en önemlisi âşık olduğu adamdan nasıl uzak kalacağını düşünmeden geçirdiği bir an bile yoktu. Üstelik... Emir de kendini kadının varlığına çoktan alıştırmıştı. Sanki hiçbir şey olmamış, yıllarca ayrı ve birbirlerinden uzakta kalmamışlar gibi kollarını kadına dolamıştı. Onu öpüyor, saçlarını seviyor, dokunuşlarını üzerinden bir an olsun çekmiyordu. Bir nevi özlemini dindiriyordu belki de.

Her zaman, kadının onun için bir bağımlılık olduğunu düşünmüştü Emir. Varlığını hep hayatında istediği, başka bir eşi ya da

benzerinin bulunmadığı, güzel ve tatlı bir bağımlılık. Özlemini çekmişti. Hayallerine hep onu ortak etmişti.

Ne kadar zaman geçerse geçsin, aralarında geçen şey ne olursa olsun. Emir'in geldiği zaman hayır diyemeyeceği ve bütün kötülükleri onun için göz ardı edeceği tek kadındı. İlk ve kesinlikle son aşkıydı.

Emir İlkim'i seviyordu. İlkim de Emir'e karşı aynı duyguları hissediyordu fakat...

Bazen sadece bu yeterli gelmezdi; aşk ya da sevgi.

Duygular ne kadar yoğun, hisler ne kadar yakıcı olursa olsun, bazı anlarda hep eksik kalacağı yakinen bildikleri bir ihtimaldi.

İlkim zihninin içindeki buhranın etkisiyle sesli bir iç çekiş bıraktığında, Emir'in parmakları sırtından boynuna doğru kaydı. "Biraz daha iyi misin?"

İlkim hafifçe geri çekilip dudaklarını birbirine bastırdı ve gülümsedi. "İyiyim," dedi sakince.

Emir'in bakışları sanki bu cevap doğru değilmiş gibi yüzünde dolaştığında eli de genç kadının yanağına sarılmıştı. Başparmağıyla elmacıkkemiğinin üstünü nazikçe okşarken bu cevaba inanmayı seçti. "Sahile inelim mi?"

"Sahil mi?"

"Evet, biraz yürümüş oluruz. Hem temiz hava da alırız."

"Bu ay ve bu havada mı? Aralık ayındayız, Feza. Bilmem farkında mısın?"

"Farkındayım," dedi Emir ayağa kalkarak. Tabii ki ellerinden tuttuğu kadını da kendiyle birlikte kaldırmıştı. "Üzerini güzelce giydirirsek hiçbir şey seni hasta edemez. Hem... Zaten ben de böyle bir şeye izin vermem."

"Ya sen?" diye sordu İlkim onu yatak odasına doğru takip ederken.

Emir ışığı açtı, dolabın önüne yürüdü ve "Benim ateşim yanımda," diye mırıldandı muzip bir sesle. Ardından onları oraya sanki kendi elleriyle koymuş gibi İlkim'e bir kazak ve pantolon çıkardı. İlkim gülerek yatağın ortasına oturdu ve adamı izlemeye başladı. Emir elinde tuttuklarıyla birlikte ona doğru dönmüştü.

"Atkı ve eldivenlerin?" diye sordu. İlkim ona yüksek komodini işaret edince oraya yöneldi. "Üçüncü çekmece," diye belirtince, Emir dönüp küçük bir bakış atsa da dediği çekmeceyi açtı. Örgü atkılardan birini ve kadife, siyah eldivenleri çıkardı.

Hepsini İlkim'in yanına, yatağın kenarına bıraktıktan sonra öylece beklemeye başladı. İlkim de aynı onun gibi beklemeye başlayınca elini kıyafetlere doğru gelişi güzel uzattı.

"Giyinebilirsin?" dedi sanki çok normal bir şey söylemiş gibi.

"Çıkabilirsin?" dedi İlkim ona kaşlarını kaldırmış ve aynı onun gibi eliyle kapıyı göstermişti.

"Çıkmasaydım?" diye son şansını deneyince İlkim kahkaha attı.

"Çıkmalısın," dedi genç kadın oldukça net bir sesle. Taviz vermeyeceği belliydi. Emir kapıya doğru yönelirken omzunun üzerinden ona bir bakış attı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," diye mırıldandı ve genç kadını baştan ayağa ağır ağır süzdü. "Görmediğim şey değil," dedi fısıltıyla. Ardından yüzünde yamuk bir gülüş belirdi ve hızlıca ekledi. "Yine de özlemini çekmediğimi söyleyemem."

İlkim'in gözleri kocaman oldu ve hızlıca kaptığı küçük yastığı Emir'in ardından fırlattı. Elbette işe yaramadı çünkü adam çoktan çıkmıştı ve yastığın denk geldiği yer kapı olmuştu.

"Aslına bakarsan," dedi İlkim bir nefeslik arada. "Görmediğin şey, Emir." Bakışları yere düşerken burukça tebessüm etti. "Sanırım görmemeni de yeğlerim," diye fısıldadı sessizce ama bunu kimsenin duymayacağını biliyordu. Nefesi boğazından zorlukla akarken yutkundu ve Emir'in onun için çıkardıklarını giymeye koyuldu.

"Yalnız bu çok büyük..."

"Tek seferde hepsini alamazsın ağzına zaten. Ufak ufak başlayacaksın..."

"İyi de yine de çok büyük bu, ağzıma sığacağını sanmıyorum."

"Şu ellerin biraz daha sıkı tutsun önce ekmeği, bu ne böyle birazdan elinden fırlatıp atacak gibisin?"

"Ay tutuyorum işte ama çok sıcak, fazla ısıtmışsın ekmeği ben ne yapabilirim?"

"Bir şey olmaz, bir şey olmaz. Hadi, bir ısırık al şimdi."

"Yiyorum o zaman?" diye sordu son kez adamın gözlerine bakıp.

Emir gücenirmiş gibi başını geriye attı ve "E lütfen artık, kesinlikle pişman olmayacaksın. Hatta bu yetmeyecek bence, bir çeyrek daha isteyeceksin. Bir tane daha yap Emir, lütfen diye yalvaracaksın bana," dedi keyifle sırıtırken. Oldukça heyecanlı bir bekleyişin içindeydi.

İlkim şu an içinde bulunduğu durumu her ne kadar tahmin edememiş olsa da bundan şikâyet etmiyor, azıcık bile rahatsızlık duymuyordu.

Yine de...

Eğer bir hafta önce biri gelip ona, saat çoktan gecenin on ikisini bulmuşken kendini seyyar bir köftecide bulacağını söyleseydi, İlkim buna kahkahalarla gülerdi.

Üstelik buraya Emir Feza'yla birlikte geleceğini ve ellerinin arasında tuttuğu köfte ekmeği onun bizzat hazırlayacağını söylese, kesinlikle o kişiyle günlerce dalga geçerdi.

Eh, hayat büyük konuşmak için fazlasıyla kısaydı.

Emir onu sahile diye çıkarıp çok sevdiği bu seyyar köftecinin yanına getirmişti. Anlattığına göre seneler önce başıboş dolaştığı bir akşam, Ethem Usta'dan haraç kesmeye çalışan birkaç adamla tartışmış ve adamı rahat bırakmalarını sağlamıştı. İşte o zamandan beri de Ethem Usta'nın bir evladı gibi olmuştu. Belli zamanlarda sürekli, sonrasında da fırsatını buldukça yardıma geldiği seyyar satıcının Emir'i gördüğü an yüzünde beliren gülümseme de tarifsiz ve gerçekti. Emir'in onu buraya, yıllar önce tanıştığı Ethem Usta'nın yanına getirmesi, o kadar tatlı bir hareketti ki İlkim buna layık görülmeyi ve tanıştığı adamı çok sevmişti.

Geldikleri gibi köfte arabasının içine dalan Emir, İlkim'i ustasıyla tanıştırdıktan sonra ızgaranın başına geçmiş ve geç saat olmasını umursamadan köfte ekmek yemeye gelen insanlara hem hazırlık hem de servis yapmıştı. Müşteriler biraz azaldıktan sonra, İlkim için kendi elleriyle bir çeyrek hazırlamıştı. Onun sevdiği gibi acısız, bol yeşillik ve domatesli bir köfte ekmek.

İşini bitirir bitirmez önlüğünü çıkarmış, elinde iki açık ayran ve ekmeklerle, küçük taburelerin arasına yerleştirilmiş masada oturan kadının yanına gelmişti.

İlkim'se onun bu güzel tavrına kayıtsız kalamamış ve ne isterse yapmayı kabul etmişti. Hiçbir itirazda bulunmamış, aksine ona ortak olmayı seçmişti. Mutluluğunu gözlerinden okuyabildiği adamın neşesine, bu senelerini almış olsa da eşlik etmeye karar vermişti.

Parmaklarının arasında tuttuğu köfte ekmekten bir ısırık aldıktan sonra, gözlerini Emir'in beklentiyle onu izleyen bakışlarına doğru kaldırdı. Kesinlikle anlattığı kadar vardı. Üstelik bunu az önce İlkim için kendi elleriyle hazırlamıştı. Hissi inanılmazdı. Gözleri kapandı.

"Çok güzel bu," dedi açık bir beğeniyle.

Normalde açık alanda satılan, hijyenik olup olmadığı konusunda şüphe taşıdığı herhangi bir gıdayı tüketmemeye özen gösteriyordu. Bu kendini büyük gördüğü için ya da başka bir anlama yorulması gereken bir şey yüzünden değildi. Sadece, sağlığı onun en büyük kırmızı çizgisiydi, *öyle olmak zorundaydı.*

Ama Emir'e sonsuz bir güveni vardı. Ona ve ustasına...

"Ya," dedi Emir kocaman gülümseyerek. "Ben demiştim. Ayrıca ben hazırladım onu, içinde bütün güzel hislerim var. Sevgim var en önemlisi. Kötü olmasına imkân yok."

İlkim kıkırdadığında Emir'in gülüşü daha da aydınlanmıştı.

Sahilde olmalarına rağmen deniz bugün beklenenden daha durgundu. Rüzgâr esmediği için de soğuk o kadar sert ısırmıyordu insanı. Emir sürekli İlkim'in sıcaklığını kontrol etmek için yüzünün çeşitli yanlarına dokunup öperek, üşümesi durumunda kadını eve götürmek için hazır bekliyordu. Hem onu güldürüyor hem de ona çok dikkat ediyordu.

"Bu saatte hiç akıl kârı iş değil yalnız bu yaptığımız, yarın sabah buna çok pişman olabiliriz," dedi İlkim büyük bir ısırık daha almadan hemen önce.

"Aksine gece yenilen yemeğin tadı hep daha güzel olur. Bu yüzden içeriği yemek olan bütün günahlar, geceleri geç saatlerde işlenmelidir."

İlkim güldü ve içtiği ayran yüzünden dudaklarının üstünde oluşan tabakayı peçeteyle yok etti. "Çok sevdiğim birisi şöyle derdi: Akşam ya da gece, fark etmez. Geç saatlerde aldığın bütün kararlarının üstüne yatıp uyumalı, iyi bir uyku çekmelisin. Eğer aynı günün sabahına hâlâ aynı şekilde düşünüyorsan o zaman uygulamaya geçebilirsin. Ha yok, zihnin başka şeyler söylüyorsa, o zaman bunu tekrar düşünmen gerekir çünkü iyi bir uyku, açık bir zihin demektir. Seni daha makul olan karara götürür."

Emir dudaklarındaki gülümsemeyi silmeden ona baktığında, cümlelerini dikkatle dinlediği ifadesinden belliydi. Küçük tabaktaki acı biber turşularından birini dudaklarına götürdüğünde, bir yandan da denizin sakin dalgalarının sesini dinliyorlardı.

"Seni hep buraya getirmeyi hayal etmiştim biliyor musun?"

"Sahiden mi?" dedi İlkim gülümseyerek.

Emir başını salladı. "Sahiden. Söz konusu sevdiğim şeylerse, onları sevdiğim insanlarla paylaşmak kadar mutlu olduğum bir şey yok. Üstelik söz konusu kişi de sensin, lütfen yani."

"Bilmez miyim?" dedi kıkırtılarının arasından. Gerçekten de böyle biriydi Emir.

"Yalnız bu köfte ekmek üzerine benim çok uzun süre bir şey yememem lazım. Bu tat ağzımdan hiç gitmesin istiyorum çünkü."

"Ben sana her gün alır gelirim, sen yemeni aksatma yeter. Zaten görmüyorum kaç gündür bir şey yiyip yemediğini, madem öyle ben besleyeceğim seni artık. Gerekirse bizzat kendi ellerimle."

İlkim sessizce yutkunduğunda, Emir daha fazla üstelemedi. Birlikte sessizlik içinde ellerindeki ekmekleri bitirdikten sonra Ethem Usta'yla vedalaşmak için arabaya doğru yürüdüler. İlkim daha fazlasını yemek için karnında yer olmadığını hissettiğinde ağlayacaktı neredeyse. Emir uzanıp adamın elini sıktığında yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ustam çok teşekkür ederim her şey için birazdan kapatıyorsun değil mi? Saat de geç oldu zaten..." Duraksadı. Boşalan etrafa baktı. "Güzelim sen bekle, ben şu ilerideki boşları toplayıp öyle geleyim. Sonra da gidelim. Tamam?"

İlkim başını salladığında Emir onun yanağından gülerek bir makas aldı ve boşta bekleyen çöpleri ve tabureleri toparlamaya girişti. Ethem Usta, baktığı yerden gözlerini çekemeyen kıza doğru gülümsedi ve ızgarayı söndürdükten sonra boğazını temizledi.

"Bu çocuğun yeniden gülümsemesini senelerdir bekliyorum," dedi tok bir sesle. "Sen ona iyi geliyorsun avukat kızım, senden sebep bütün bu heyecanları, ele avuca sığmayışı..."

İlkim'le göz göze geldiklerinde kadın gülümsedi. Bunca zaman adama hiç iyi hissettirememişken şu anda bu sözcükleri duyup aynı şeyleri kendi gözleriyle de görmek, onu mutlu ediyordu. Emir'in mutluluğu, onun mutluluğuydu sanki. Üstüne üstlük bu adam onu tanıyordu. Ne yaptığını, kim olduğunu biliyordu. Emir ona anlatmıştı.

"Çok mutlu ediyorsun bu çocuğu sen, belli. Senden uzakta olduğu zaman hep çok üzülüyor, hep eksik bakıyor etrafına. Senelerce gördüm gözünde sana özlemini. Şimdi yanında olmana ne kadar sevindim bilemezsin. Yüzündeki gülümseme de içindeki neşe de sensin bu oğlanın. Senin varlığın aydınlık bir ışık oluyor ona. En azından ben bunu bilir bunu söylerim, sen ne anlarsın bilmem tabii."

"Anladım ben Ethem Usta, siz hiç merak etmeyin," dedi İlkim gülerek. O sırada Emir işini bitirmiş, çöpleri de atıp yanlarına gelmişti.

"Evet," dedi son heceyi uzatarak. "Bu gece de bitti. Ustam var mı benden bir isteğin, yapabileceğim bir şey? Yoksa yavaştan kaçalım biz, hava da iyice soğumadan."

"Yok oğlum yok, eyvallah sağ olasın. Birazdan Ömer de gelir zaten, toplar gideriz biz ama çok mutlu oldum sizi gördüğüme. Gelmekle çok iyi ettiniz." Bakışları yeniden İlkim'e döndü.

"Yine bekliyorum avukat kızım, bir dahakine ben hazırlayacağım senin köfte ekmeğini. Bu çakma köfteci ne anlar köfte ekmekten? İşin ehli burada dururken!"

"Usta ayıp oluyor yalnız," diye karşı çıksa da İlkim'in kahkahasını duymaktan memnundu Emir.

İlkim gülerek adamın elini sıktı ve sanki bunca yıldır tanışan aslında ikisiymiş gibi adamla samimiyetle konuştu. "Seve seve Ethem Usta, çok teşekkür ederim her şey için. İyi geceler size de."

"İyi geceler ustam."

"İyi geceler çocuklar, iyi geceler. Hadi kalın sağlıcakla."

Emir parmaklarını açarak elini İlkim'e uzattı ve genç kadın bu hareketi yarı yolda karşıladı. Elleri birbirine tutunurken adımları yeniden eve doğru dönmüştü. Bu gece yalnızca günü güzel kapatmayı, kalplerindeki tarifsiz huzuru ve mutluluğu yanlarında taşımayı kendilerine iş edinmişlerdi.

"Şu halimize bak, sırılsıklam olduk."

İlkim'in kahkahalarından sızan sıcak nefesler Emir'in soğuktan donan yüzüne çarparken onun da gülüşleri çehresini aydınlatıyordu. Altdudağını dişlerinin arasına alıp omzunu kapıya yasladı ve elini saçlarının arasına daldırıp hafifçe ıslanmış saçlarını dağıttı. İlkim soğuk parmaklarıyla anahtarlığındaki doğru anahtarı aradığı sırada, titreyen bedenini sabit tutabilmek adına dişlerini de dudaklarına geçirmişti. Sesli bir nefes aldı ve bulduğu anahtarı deliğe geçirmeden önce dudaklarını ıslattı.

"Sana sahile inmenin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," dedi bedeni bir türlü ısınmazken.

"Hayır, söylemedin," diye cevapladı Emir. Boğuk bir kahkaha atmıştı.

"Evet söylememiştim ama içimden geçirdim."

Emir ona yaklaşıp eline uzandı ve titreyen elinin üstünü sarıp anahtarı deliğe takarak kapıyı açtı. Birlikte adımlarını ardı ardına atarak içeri geçtiklerinde Emir uzanıp İlkim'in üzerindekileri çıkarmaya başladı.

"Yağmur yağdığı için beni suçlayamazsın. Üstelik o ana kadar kusursuz bir geceydi."

Genç kadını boynundaki atkıdan kurtardıktan sonra eğildi ve kıpkırmızı olmuş burnunun üstünden öptü.

"Evet, öyleydi ama ıslandığım için yine de seni suçlayacağım," diye mırıldandı gülüşlerinin arasından.

"Bunu kabul etmek zorundayım," diyen Emir'in bütün odağı üstlerindeki kıyafetlerden kurtulmaktı.

"Gerçek bir centilmensin," dedi İlkim onunla dalga geçerken. Bu sırada üzerlerindeki ıslak kıyafetlerden arınmayı büyük ölçüde başarmışlardı.

Köfte ekmek yedikten sonra sahil boyunca biraz daha yürümüş ve temiz hava almışlardı fakat aniden bastıran yağmurdan kaçacak bir yer bulamayınca öylece bir binanın girişine saklanmak zorunda kalmışlardı. Bir süre beklemiş ve giderek üşüyen bedenlerini, sanki buna ihtiyaç varmış gibi soğukla daha uzun süre mücadele etmek zorunda bırakmışlardı. Bekleyişleri ancak yağmur dinecek gibi olmayınca son bulmuş ve olabildiğince hızlı bir şekilde eve gelmişlerdi. Pek fazla ıslanmamış olsalar da soğuk buz kesmelerine sebep olmuştu.

İlkim normalde soğuğa karşı hassas olsa da can sıkıcı herhangi bir durum yaşamamıştı. Aksine yanında olan Emir ona güç ve güven vermişti sanki. Soğuktu ama yanıyormuş gibi hissediyordu. Kahkahalar atarken ve Emir onu, dudaklarının arasından üflediği sıcak nefesiyle ısıtmaya çalışırken eğlenmişti. Bildiği tek şey, Emir Feza yanındayken bunun ona kötü değil, hep çok iyi geldiğiydi.

Sonunda ikisi de kazağı ve pantolonuyla kalınca İlkim koşarak evin derecesini yükseltti ve yatak odasına yürüdü. Işığı açtı ve gardırobuna ilerlerken soyunmaya başladı. Üzerindeki pantolonu ve kazağı çıkartırken Emir'in arkasından geldiğini fark etmemişti.

Sessizce yürüyen adama odaklanamayacak kadar ısınmaya odaklanmıştı. İç çamaşırlarıyla kaldığında önce çekmecelere yöneldi ve kat kat giyinmek için ilk olarak ince bir şey seçmeye karar verdi. Bu sırada Emir de kazağını çıkarıp bir kenara atmıştı. Bakışları kadının çıplak sırtını bulunca, "Çok giyinirsen ısınman uzun sürer. İnce giyin, vücut ısılarımızı paylaşırsak daha çabuk ısınırız," dedi.

İlkim hiçbir şey söylemedi çünkü yine, kendini o ana kaptırmış gidiyordu. Bunu daha önce de çok yapmışlardı. Birbirlerinin kolları arasında saatlerce oturup çene çaldıkları olurdu. Bu yüzden de üzerindeki ıslak şeylerden kurtulup yarım kollu, önü düğmeli geceliğinin üstünü ve şortunu giymek için odasındaki küçük banyoya geçti. Yeniden dışarı çıktığında, Emir genç kadını elinden tutup salondaki koltuğa doğru çekiştirince itiraz etmedi. Adam da yalnızca üzerindeki

kalçasından düşecek gibi duran pantolonuyla kalmıştı. İlkim'in bütün dikkati saniyeler içinde çoktan dağılıverdi.

Emir oturmadan önce sessizce uzanıp ışığı kapattı ve salonu az aydınlatacak şekilde kıstı. Büyük salonun içine sıcak tonlu, loş bir ışık yayıldığında o da oturdu. Sırtını koltuğa yasladıktan sonra İlkim'i kollarının arasına, kucağına çekti. "Sarıl bana," dedi kısık bir sesle. Yüzünü İlkim'in boynuna gömünce, İlkim de yanağını onun omzuna koydu. İkisi de kollarını birbirinin sırtına sarmıştı ve sessizce, yarı çıplak halde oturuyorlardı. Sarılıyor, bütün hislerini ve vücut ısılarını paylaşıyorlardı. Fakat sessizlik pek uzun sürmedi çünkü Emir bu yakınlığı bozan her şeyden rahatsız gibiydi.

"Biliyor musun, sanırım bunları da çıkarırsan daha iyi olabilir. Bunu ben söylemiyorum bu arada, vücudun söylüyor."

"Sanırım senin vücudun da hiçbir fırsatı kaçırmaman gerektiğini söylüyor."

"Resmen iyi niyetim suistimal edildi şu an. Avukat hanım böyle laflar ağzınıza hiç yakışmıyor, gerçekten."

İlkim kıkırdadı ve başını iki yana sallarken alnını adamın boynuna dayadı. Kolları onun boynundan omuzlarına kayarken vücudu da bir bebek gibi doğruca adamın göğsüne kıvrıldı. Kollarında küçücük olup göğsüne yaslandı ve bacaklarını yana uzattı.

"Yeriniz rahat sanırım," dedi Emir bir süre sonra. Bu mümkün müydü bilmiyordu ama sesi, neşe saçan bir gülümsemeyi andırıyordu. Sanki tamamen mutluluk kaplıydı.

"Evet, hep en rahat yer burası," dedi İlkim gözlerini kapatarak. Isındığını hissediyordu ancak bunun sebebinin dereceyi yükseltmesi mi yoksa Emir'in kollarında bulunması mı olduğunu bilmiyordu. Adamın sıcak parmakları kalçasının üstünden şortuna sarıldığında o da parmak uçlarını göğsüne gezdirir gibi değdirdi.

"Bak sen," dedi Emir onun bedenini daha sıkı sararak. Bütün ihtiyacı olan şu an kollarında, en sevdiği şekildeydi. Birkaç adım daha attıkları takdirde, ikisi için de durdurulamaz o alanın çekim kuvveti baş gösterecekti ve bu olduğunda, neler olup biteceğini hiç kimse bilemezdi.

"Altı sene boyunca, *hatta neredeyse yediye giriyoruz*, bundan nasıl mahrum kalabildim, gerçekten aklım almıyor."

İlkim'in gözleri uykudan uyanmış gibi aralansa da hiçbir şey söylemedi. Belliydi, Emir devam edecekti.

"Kokundan, teninden, senden... Nasıl dayanabildim İlkim? Şimdi bir an uzaklaşsam deliriyorum. Eksiliyorum sanki. Sen... Sen bana ne yapıyorsun bilmiyorum, bunun ismi ne, asla tam olarak çözemiyorum ama... İnan bana, hayatta başa çıkamadığım tek şey bu. Tek duygu, tek his."

Emir burnunu kadının pürüzsüz yanağına sürtüp derin bir nefes aldı. Hafifçe kulağına kayan tatlı baskının sahibi olan dudaklar, İlkim'in gözlerini yeniden kapatmasını sağlamıştı.

"Her şeyle baş ettim de sana duyduğum özlemle hiç savaşamıyorum ben. Sana hissettiklerimle, seninle... İlkim ben seni hiç aşamıyorum. Üstelik aşmak da istemiyorum." Parmaklarının dokunuşu yumuşacık olsa da sözcükleri İlkim'in tenine battı sanki.

"Benim için hep sen bir yanda, öteki dünya bir yandaydı. İnsanlar, ilişkiler, arkadaşlıklar..." Gözlerini kadının narin bedeninde, dokunuşuyla bile sanki titreyen bacağında yumuşakça gezdirdi. Dokunmaya kıyamadı tenine ama kendini dokunmaktan da alamadı.

"Sonra sen geldin İlkim. Dünya bölündü benim içimde. Sen vardın, bir de senin dışındakiler. Adının anlamını verdin bana. Benim âşık olduğum, sevdiğim ilk kadın oldun. Bana bunların ne olduğunu öğreten kişi sen oldun."

İlkim'in parmakları adamın göğsünde titriyordu. Tırnağının ucu, göğüs kaslarının arasına battı. Dövmesinde gezindi. Pürüzsüz, sıcak teninde kaydı.

"Altı yıl girdi ondan sonra aramıza. Altı yıl senden tek bir haber dâhi alamadan bir cehennemin içinde yaşadım. Sebebini sormuyorum. Sen günü gelip bana kendin anlatana kadar da sormayacağım. Zorlamayacağım seni. Bir gün bana anlatacaksın çünkü biliyorum. Nasıl, ne zaman ya da ne şekilde bilmiyorum ama bir gün konuşacağımızı hissediyorum. Elbette konuşacağız ama hepsinden önce sana başka bir şey sormak istiyorum ben..."

Parmakları uzanıp kadının beline tutundu ve gözlerine bakabilmek için onu göğsünden kaldırdı. İlkim adamın kucağında doğruldu ve ellerini onun ensesine sararak orada birleştirdi. Emir de belini sıkıca kavramıştı ve başparmağı geceliğin içinden beline değiyorken yüzleri aynı hizadaydı. Genç kadın dolu gözlerindeki yaşları geri gönderdi ve cesurca adama baktı. Gözleri buluştuğunda dudaklarında buruk, küçük bir gülümseme belirdi adamın. Aynısı kadına da bulaştı.

"Biz yeniden olduk mu? Yani... Bunca zaman sonra... Olabilir miyiz? Bize yeniden bir şans verebilecek misin?"

İlkim adamın gözbebeklerinde kendini izleyerek bir süre öylece kaldı. Bekledi, bekledi. Emir de aynı sabırla bekliyordu çünkü onu zorlamak istemiyordu. Hayır cevabını duyarsa ne yapacağını bilmiyor ve bunu kabullenebileceğini düşünmüyor olsa da hiçbir şey söylemeden, öylece sevdiği kadının gözlerine baktı.

Ardından İlkim, bir cevap vermek yerine uzandı ve dudaklarını adamın dudaklarına bastırdı. Emir onu büyük bir istek ve ihtiyaçla karşıladığında kolları kadına daha sıkı sarılmıştı. Bedenleri birbirine yapışmıştı ve aralarında küçücük, incecik kumaş parçalarından ötesi yoktu. Sınırları, altı seneden sonra ilk kez bu kadar inceydi. Eski ve yeni halleri birbirine ilk kez bu kadar yakın, bu kadar iç içeydi.

Genç kadın kendini o dudaklardan zorlukla koparırken gözlerini kapatıp alnını adamın alnına yasladı. Parmaklarını onun yüzüne sarmış, sakalların hafif hafif belirdiği yüzünü okşamıştı. "Bana kızma ama... Sorunun cevabını bilmiyorum Emir ben. Sana hayır diyemiyorum ama ağzımdan bir *evet* de dökemiyorum. Özür dilerim. Ben sadece... Bu geceyi, bundan sonraki ve ondan daha sonraki geceyi... Ben artık önümdeki her geceyi bu kolların arasında bitirmek istiyorum," diye mırıldandı.

"İlkim," diye fısıldadı adam gülümseyerek. Ona dair her şeyi kabul etmeye can atıyor olsa da emin olup olmadığını yine de bilemiyordu. Derin bir iç çekişle nefes aldığında, bakışları saniyeler içinde kızarmış dudaklarına, mahmur bir ifadeyle onu izleyen İlkim'in suratına düşmüştü. "Benim de bundan daha fazla istediğim bir şey yok, olamaz ama sen... Sen emin misin?"

İlkim sessizce yutkundu ve başını salladı. Derin bir nefes almak için dudaklarını araladığında, ağzının üstüne kapanan sıcak dudaklar, o nefesi kesmeye niyetliydi.

Emir'in sıcak nefesi, almış olduğu onay yüzünden gümbür gümbür atan kalbi ve altı sene sonra adı gibi ezbere bildiği, tanıdığı tek tene bu kadar yakın oluşunun heyecanı; içindeki tutkuyu, ateşi ve sahip olduğu o güçlü aşkın her bir zerresini körüklemeye yetmişti.

Dudakları açlıkla birbirine tutunurken İlkim'in kolu Emir'in ensesine sarılmış, tırnakları ise sırtı ve omzuna batıyordu. İzi kalacaktı. *Bu öpücüğün izlerinin de kalacağı gibi.*

Emir kendini ondan zar zor ayırırken kolları bedenine sarılıp onu kaldırdı ve yatak odasına götürerek çarşafların arasına yatırdı. Hemen yanına dizini yaslayıp eğildi ve başının tepesine bir öpücük bıraktıktan sonra saçlarını yüzünden çekti.

"Bebeğim..." diye mırıldandı.

İlkim öylece uzandı ve Emir yanına gelip diğer tarafına yattığı, örtüyü üzerlerine çektiği an kollarına ona doladı. Sanki o anda vücutları, birbirleri için yaratıldıklarını kanıtlamak ister gibi saniyeler içinde diğerine sarılmış ve bir bütün halini almıştı.

"Emir, iyi ki..." dedi kısık sesiyle. "Sen iyi ki yeniden buldun beni," dedi İlkim mayışmış sesiyle. Vücudunun ısınması, Emir Feza'nın varlığı ve sevgisi onu pelte kıvamına getirmişti.

"Asıl sen," dedi Emir zar zor. "Sen buldun beni İlkim. İyi ki yeniden buldun, güzelim. İyi ki." Gözleri doldu dolacak gibi olmuştu genç adamın. Bu kusursuz his, senelerdir öyle uzaktaydı ki yeniden bu kadar yakınında oluşu ve kadının her bir zerresini bütünüyle hissetmek onu da haddinden fazla etkilemişti. Bu hayali kaç rüyasında görmüştü kim bilir? Kaç kez düşlemişti bu gibi geceleri aklının köşelerinde? Sayısızdı.

"Canım, güzel sevgilim."

Emir'in kolları sanki yerini bulmuş gibi uzanıp kadına dolandığında, İlkim kendini uykunun kollarına bırakmakta tereddüt dâhi etmedi. Sakinleşti, huzuru ve kalbinin bile sevgiyle sıcakladığını hissederek gözlerini kapattı.

Seneler sonra yeniden uykunun, mutluluk ve sevgi taşıyan kollarında güzelce dinlenen iki kalp, bir şekilde kendilerini doğru yerde bulmuşlardı.

Eski, yeniye kavuşarak kendi ritmini tutturmuş ve bambaşka bir şarkıya dönüşmüştü. Melodileri tanıdık olsa da ritimleri farklıydı. Her şeye rağmen öyle bilinen, öyle eskiden izler taşıyordu ki var olanı daha da etkili bir biçimde göz önüne sermekten başka bir şey yapmıyordu.

En sonunda iki kalp birbirinin ışığında iki farklı ezgi yayıyor ancak tek bir şarkıyla var oluyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

♫ *Sezen Aksu, Ben Öyle Birini Serdim Ki.*

♫ *Çağan Şengül, N'olur Gitme*

♫ *Hadise, Feryat*

"Ayşin söyledim ya güzelim, kabul ederse söz getireceğim onu sana. Tamam mı? Önce izin ver, ben bir yeniden alışayım şu duruma. Bana bile rüya gibi geliyor şu an. Lütfen..."

İlkim dün gece soğuktan mayışan ve derin bir uyku yüzünden iyice pelteye dönen vücudunu yataktan kaldırmak için çabalarken çarşafı iyice üstüne çekiştirip uyanmaya çalışarak doğruldu ve duyduğu sesleri anlamaya çalıştı. Yatak odasının diğer ucundaki Emir'i de ancak o anda fark edebilmişti.

Gözlerini ovuşturduktan sonra kuruyan dudaklarını araladı ve derin bir nefes alıp verdi. Camın önünde telefonla konuşan adamı yine kendinden uzakta görünce, bakışlarını onun halen çıplak olan göğsüne sabitledi ve homurdandı.

"İkinci kez birlikte uyuyoruz ve ben, ikisinde de yatakta yalnız başıma uyanıyorum."

Gözlerini kısıp oturur pozisyonda hafifçe geriye kaydı ve sırtını yatak başlığına yasladı. Adamın dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Özellikle yaptığını düşünmeye başlayacağım artık."

Emir yüzünde haylaz bir sırıtışla ona doğru gelirken telefonunu da kadının makyaj masasına bırakmıştı. Yatağa, İlkim'in solunda kalacak şekilde yüzükoyun uzandıktan sonra ellerini yumruk yapıp üst

üste koydu ve çenesinin altına yasladı. "Özür dilerim, inan isteyerek olmuyor."

Bakışlarını sırayla, İlkim'in hafifçe şişmiş gözaltlarına, soluk tenine ve kurumuş dudaklarına değdirdi. Kusursuzdu. Emir'in bakmaya doyamayacağı kadar güzeldi üstelik. Dün gece, ondan önceki her an, şimdi ve oldukça yüksek bir ihtimalle gelecekte de. İlkim'in güzelliğinin bir sınırı yoktu, hiç olmayacaktı. En savunmasız anlarını adamla paylaşırken bile etkileyici bir hali vardı.

"Kalkıyorum çünkü seni uyandırmak istemiyorum. Bazen erkenden işle ilgili telefonlar geliyor. Ateş ya da Gül arıyor, asistanım. Ben de hem sana daha fazla uyuma şansı tanımak istiyorum, hem de bulabildiğim her fırsatta seni izleme şansını kaybetmeyi göze alamıyorum. Biraz bencilim sanırım."

İlkim çatlak bir ifadeyle gülümsediğinde, elini uzatıp Emir'in çene hattında gezdirdi. Kalbinin en derininde yeşeren filiz, bu sabah erkenden güneş almaya başlamıştı. "Fırsat bulduğun her an zaten beni izlediğini düşünüyorum, haksız mıyım?"

Emir uzandı ve pijamasının açıkta bıraktığı çıplak omzuna dudaklarını bastırıp boynuna doğru bir yol izledi. "Seni ne kadar izlersem izleyeyim, bunun bir yeteri olmayacak. Sınırı ya da süresi..." dedi kısık sesiyle. Bir süre bakıştılar ve Emir karizmatik bir gülüşle devam etti. "Alışırsan iyi edersin."

Ardından elini tutup avucunun içine ufak bir öpücük bıraktıktan sonra, "Hadi," diye devam etti yataktan doğrularak. "Dün gece seni fazlasıyla yordum zaten. Gece boyu dışarıdaydık. Güzel bir kahvaltıyı hak ettik."

İlkim başını sallayarak gerindi. Küçük bir nefes aldıktan sonra uzanıp Emir'i öptü ve bakışları direkt olarak kadının yüzüne sabitlenen adamın çenesini kavradı. Dudaklarını geri çekmeden önce mırıldanmıştı. "Sen geç, arkandayım."

Emir başıyla onayladıktan sonra, "Tamam," diye mırıldanıp yataktan çıktı ve kenarda duran tişörtünü üstüne geçirip odayı terk etti.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra güçsüz düşen bedenini yataktan kaldırıp banyoya yürüdü. Kısa bir duş aldıktan sonra havluya

sarılıp çıktı ve saçlarını kurutmak için banyodan saç kurutma makinesini aldı. Onu makyaj masasına bıraktıktan sonra yüzünü kremledi ve gardırobuna yürüdü. Büyük dolabın çekmecelerinden iç çamaşırlarını çıkardı ve üstüne ince, boğazlı bir kazak ve tayt seçip giydi. Hızlı bir şekilde saçlarını kurutup ensesinde gevşek bir tokayla tutturduktan sonra çabucak Emir'in yanına, mutfağa geçti.

Emir çayı demlemiş, kahve makinesini çalıştırmış, dolaptaki kahvaltılıkları masaya yerleştirerek çoktan bir masa hazırlamıştı. İlkim ona yardım etmek için yanına yürüdü ve çayları bardaklara doldururken Emir'in ocağın önünde pişirdiği yumurtaları tabağa yerleştirdiğini gördü. Birlikte, yıllar önce yaptıkları gibi masaya oturdular. O andan sonra her şey, sanki aralarında altı yıl girmemiş gibiydi.

İkisi de o geceyi hiç yaşamamış, o akşam hiç ayrılmamış gibiydi.

Gel gelelim bunun ne kadar süreceği de en az bu anın sonrasında neler olacağı kadar belirsizdi.

"Evet, sanırım iki gün içinde olacak. Tam olarak emin değilim. Yarın ya da ertesi gün. Doktorum arayacak."

İlkim sessizce konuşurken içeride aynı onun gibi telefonla konuşan Emir sesini duymasın diye yatak odasına geçmişti. O da evin içinde geziniyor, şirketle alakalı görüşmeler yapıyordu fakat İlkim her şeye rağmen odanın en ucundaydı. Köşeye sinmişti. Arkadaşının iç çekişini duyduğunda kendini ana vermeye çalıştı çünkü Seçil hıçkırıyordu.

"Seçil, ağlıyor musun? Lütfen ağlama. Bir şey yok biliyorsun, kontrol amaçlı sadece. Daha sonrasında olabilecek herhangi bir şeyi, yani komplikasyonları falan önlemek için. Yapma böyle."

"Yok ağlamıyorum... Ağlamıyorum," dedi Seçil gözyaşlarını tutmaya çalışarak. İlkim onun ağladığını biliyordu ama bununla ilgili bir şey demedi. Devam etti.

"Annemler yarın sabah geliyor. Sana bu kadar geç haber verdiğim için özür dilerim, Seçil. İnan bana, er ya da geç seni üzeceğimi bildiğim için ne kadar geç söylersem o kadar iyi olur diye düşündüm. Bana kızmadın, değil mi?"

"Ben sana kızar mıyım hiç? Önemli değil, bugün söylemişsin ya da dün. Bunlar küçük şeyler. Senin iyiliğin en büyük önceliğimiz bizim. Şimdi söyledin işte." Kısa bir nefes arası verdi arkadaşı. Ardından gelecek cümleler belliydi. "Bu arada Fulya teyzemleri ben alayım ister misin havaalanından, yoksa kendileri mi geçecekler hastaneye?"

"Koray'la konuştum," dedi İlkim kısık bir sesle. Bir yandan da gözü kapıdaydı ve Emir yaklaşacak olduğunda sesini duymak adına dikkat kesilmişti. Adım seslerini dinliyordu. "O alıp getirecek onları, önce eve çantalarını bırakacaklar, ondan sonra da hastaneye yanıma. Ben erkenden geçeceğim. Beraber gitmek istemedim. Annem çok ağlayacak, babam ne kadar güçlü durmaya çalışsa da paramparça olacak. Bir düşününce... Dayanamam gibi geldi."

"Tamam, biz beraber geçiyoruz o zaman. Saatini ve hastaneyi akşam doktordan öğrenince bana yaz hemen. Benim iznim var. Zaten patronum biliyor durumu, zorluk çıkartmıyor. Ben gelirim seninle."

"Eminsin değil mi senin için sıkıntı olmayacağına? Bak böyle izin alıyorsun benim için sonra sürekli mesai yapmak zorunda kalıyorsun. Eğer öyleyse ben kendim giderim Seçil. Sen de uğrarsın sonra yanıma. İlk kez hastaneye yatmıyorum. Hemen arkamdan annemler gelecek zaten. Eğer cesaretimi toparlarsam Emir'e de söyleyeceğim sanırım. Korkmam yani tek başıma," dedi gülerek.

Yalnız olma fikri büyük ölçüde korkutucu olsa da dediği doğruydu. İlk kez gitmiyordu ya da ilk kez yatmayacaktı hastaneye. Yine de içinde bir yerlerde gergin ve huzursuzdu.

"Olur mu öyle şey, niye sorun olsun? Sen dinle beni... Haberi alınca mesaj atmayı sakın unutma. Şimdi gidiyorum, Orkun birazdan gelir. Yemeğin altı açık, onu kontrol edeyim. Yarın seni ben alacağım."

"Tamam, tamam. Git hadi, ben de gidiyorum zaten fazla uzun kaldım odada, Emir merak etmiştir."

Seçil'in telefonu kapatmak için vedalaşma sözcükleri, saniyeler içinde kendi tarafından yutuldu. Cümlelerdeki Emir öznesini daha yeni yakalayabilmişti. Şaşkınlıkla açılan gözlerine ağzı da eşlik etti fakat İlkim bunu göremedi. Seçil yeniden konuştuğunda ses tonu çoktan incelmişti.

"Bir dakika, bir dakika... Emir derken? Yani... Emir niye senin yanında, daha doğrusu evinde? Yan yanasınız?"

"Bunu konuşmaya şu an vaktimiz yok ama... Bazı beklenen vuslatlara erişildi diyebiliriz sanırım, Seçil Alkan. Sana müjde, sonunda kendimi tamamen onun kollarına bıraktım."

"İlkim! Düşündüğüm gibi mi bıraktın sahiden? Benimle dalga geçmiyorsun değil mi? Ay azıcık detay ver bari böyle kapatma."

"Seçil tabii ki dalga geçmiyorum ama gitmem lazım," dedi İlkim tedirginlikle. "Söz anlatacağım, belki yarın hastanede konuşuruz. Olur mu? Zaten bolca vaktimiz olacak muhtemelen. Tamam mı? Öptüm seni çok."

"Tamam, tamam. Ben artık yarın dinlerim o tatlı sesinden haberleri. Bay bay güzelim. Bana yazmayı sakın unutma."

İlkim vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra yatağın köşesinden kalktı ve odadan çıkmak için kapıya yöneldi. Tam kapıyı açtığı sırada karşısına çıkan Emir, odanın girişinde kadının önünde durmuştu. İlkim'in dudaklarından tiz bir ses çıktığında, Emir elini uzatıp onun uzun bedeni yüzünden sendeleyen kadını çabucak belinden kavradı.

"Tuttum seni."

İlkim kıkırdayınca, Emir uzanıp yanağından öptü. "Bana mı geliyordun?" diye sordu genç kadın adamın kollarına tutunurken. Emir başını salladı.

"Evet, sana."

Az önceki telefon görüşmesinden mi yoksa kadını görüşünden sebep mi bilinmezdi ama gülümsüyordu.

"Ateş ve Berin'le konuştum da az önce. Akşam yemeğine çağırdılar bizi. Ben sana sormadan bir şey söylemek istemedim. Evliliklerinin dördüncü yıllarına giriyorlar birkaç güne, o yüzden haftaya yurt dışına çıkacaklar. Zaten sonra da yeni yıl geliyor, burada olmayacaklar. Gitmeden önce vakit geçirelim diye aradı Ateş, Berin de çok ısrar etti *lütfen gelin*, diye ama ben önce sana sormak istedim. Gidelim ister misin?"

"Akşam yemeği mi?"

Emir parmaklarını kadının belinde kıvırdı. Başını sallayarak onayladı.

"Evet, sürekli yaptığımız bir şey aslında bu. Oturur, hep birlikte yemek yer konuşuruz. Ayda bir Berin mutlaka eve davet eder, alışkanlık gibi. Bu kez biraz daha kapsamlı, birkaç yakınları daha olacak. Ufak bir kutlama gibi düşün. Ateş'in ablası, annesi, eşi falan belki. Berin de seni arkadaşı olarak gördüğü için senin de gelmeni istiyor. Ben zaten dünden razıyım."

"İnsanın hayır diyeceği varsa da Berin söz konusu olunca yelkenleri suya indirmemek çok zor," diye mırıldandı kararsız bir sesle.

"Ha, benim hiç etkim yok yani? Pekâlâ avukat hanım, öyle olsun." Hafifçe yaklaşıp burnunu onunkine sürttü ve kadına oyunbaz bir tavırla baktı. Şaka yollu gücenmiş gibi bir hali vardı.

"Yani yok diyemem tabii ama söz konusu onların evi, onların daveti olunca... Payı onlara çıkarmamız gerek diye düşündüm," dedi İlkim gözlerini irice açarak. "Sen ara canım onları. Davetlerini kabul ettiğimizi söyle. Benden yana sorun yok."

Ardından uzandı ve adamın dudaklarına ufak bir öpücük bıraktı. "Bana sorduğun ve fikrimi almadan bir şey söylemediğin için de ayrıca teşekkür ederim."

"Her zaman benim en büyük önceliklerimden biri olacaksın. O yüzden de teşekkür edecek bir şey yok bebeğim. Davet ikimiz için yapıldı, bir karar alınacaksa bunu birlikte alacağız."

İlkim gülümsedi. Emir de aynı tatlı ifadeyle ona bakıp istemeye istemeye kollarını kadından ayırdı. "Yalnız benim eve uğramam gerek. Üstümdekileri değiştireyim. Sen de hazırlan, sonra ben gelip seni alırım, olur mu?"

"Olur, bir saat sürmez benim işim."

"Tamam öyleyse, en geç bir buçuk saate kapındayım."

Genç kadın başıyla onaylayıp adamın ufak tefek eşyalarını toplamasını izledi. Onu kapıya kadar geçirdikten sonra gidişini izlerken içinde biriken kelebeklerin, adamla göz göze geldiği her an sanki yerden havalandığını hissetmişti. Emir asansöre yöneldiğinde, dönüp son bir kez İlkim'e baktı ve kadını sevgi dolu bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

Emir, İlkim'den hiç gidemiyordu.

Hep bir yanı onda, onunla kalıyordu.

Yine de gidebildiği her an, ondan bir parçayı da yanında götürmeyi ihmal etmiyordu.

İlkim hissediyordu. Kalbinden büyük bir parça kopup Emir'in cebine saklanmıştı sanki ve yerinden çok memnundu. O bu haldeyken İlkim'e pek fazla söz düşmezdi...

Ne zaman geri alacağını bilemezdi ama yine de bunun onu mutlu etmediğini söyleyemezdi.

İlkim elbisesinin askılarını düzelttikten sonra aynada kendine son bir bakış attı. Kalın dalgalı, omuzlarına ve sırtına dökülen koyu renkli saçları, dumanlı ama yine de hafif duran, ona fazlasıyla yakışan göz makyajı ve boynunda taşıdığı inci kolyeyle yine nefes kesici görünüyordu. Hatta elbise de darlığı yüzünden biraz olsun nefesini kesiyordu, yalan yoktu.

Ne de olsa seneler önce Emir'in stajı bittikten sonra avukat olarak işe başlayacağı büroda yapılacak olan partide giymek için ondan gizlice aldığı ve görmesin diye dolabının derinliklerinde sakladığı bir elbiseydi. Ona sürpriz yapacaktı, *olmamıştı.*

Altı sene sonra içine sanki hiç zaman geçmemiş gibi girebilmesi zaten mucizeydi. Elbiseye sığabildiği için şükretmeliydi. O zamana göre... Haddinden fazla kilo verdiği açıktı fakat her şey yerli yerinde gibi görünüyordu. Eteği tam oturmuş, beli biraz bol gelmiş, göğüslerini hafifçe sıkmıştı ama yine de ona çok yakışmıştı.

Elbisesi çok güzeldi. Uzun zaman sonra giydiği dekolteli tek elbise olabilirdi fakat onu rahatsız edecek hiçbir açıklığı yoktu.

Tenini saran elbisenin kalem eteği bacaklarını da aynı şekilde sarıyor, dizlerinin biraz üstüne uzanıyordu. Göğüs kısmı hafif sert kumaşlı, kare bir yakası ve kalın askıları olan simsiyah elbisenin eteğinde de bacağına uzanan küçük, üçgen bir yırtmaç vardı. Dümdüz olmasına rağmen hatlarını sarmış ve onu inanılmaz çekici göstermişti.

İlkim zaten güzeldi ama tenine giydiği ve üstünde taşıdığı her şeyin ona bu kadar yakışması da biraz fazlaydı.

"Geldim ben, sen hazır mısın?" diye odaya dalan Emir, elinde tuttuğu telefonla odaya attığı ikinci adımın arkasından olduğu yerde donakalmıştı.

Daha geleli birkaç dakika olmuştu. İlkim elbisesini giydiğinde, arka tarafındaki fermuarı onun için çekmiş, fakat elbiseyi gereken özende inceleyememişti. Hemen ardından gelen şirket araması yüzünden odadan çıkması gerekmişti. Yeniden geri döndüğüne göre yüksek ihtimalle konuşması bitmişti.

İlkim, aynanın karşısında sallantılı inci küpeleri takarken adamın sorusuna cevap olarak önce küçücük bir hareketle başını salladı. "Gel gel, benim de işim bitti sayılır."

"Ben geleyim, geleyim de biz hiçbir yere gidemeyeceğiz gibi duruyor."

İlkim küpenin arkasındaki silikonu taktıktan sonra Emir'e doğru döndü. Kaşları hafifçe çatılmıştı kadının, adama gözlerini kısarak baktı. "Efendim?" dedi sonlara doğru sesi kısılan adamın kurduğu cümleyi yeniden duyabilmek adına. Bu sırada ona bir bakış atma şansı bulmuştu.

Yine bedenine özel olarak dikilmiş gibi duran bir takım elbise giyiyordu Emir. Kusursuz, bütün kasları ve hatlarını sıkıca saran bembeyaz bir gömlek ve boynunda düğümlenmiş, siyah renkli düz bir kravatla oldukça şık görünüyordu. Karizmasının her geçen saniye daha da artması mümkün müydü bilmiyordu ama belli ki cevap evetti.

"Ben gelirim," diye tekrarladı Emir bu kez çok daha net bir sesle. Sadece bir adım atabilmişti. "Ben gelirim gelmesine ama... Birkaç adım daha attığımda bizim bu odanın dışında herhangi bir yere gidebileceğimizden pek emin olamıyorum."

"Emir Feza!" dedi İlkim gülerek. Sesindeki cilveli ton adamı daha da etkisi altına almıştı. Bahsettiği o birkaç adımı attı ve arkasında durup kollarını kadının bedenine sardı. Karnının üstünde adamın elleri, kendi küçük elleriyle birleşti. Aynadaki uyumlu görüntüleri, yakınlıklarından doğan ve ikisini de uyuşturan o yakıcı his... İkisi yan yana geldiğinde daha azını beklemek imkânsızı düşlemek olurdu.

"Üzgünüm. Sana doyamamak benim suçum değil ama beni, toplamda altı sene boyunca bu tenden ve varlığından mahrum bırakman senin suçun."

İlkim hafifçe ellerini açtı. Bedenini kımıldattı. *Nereden çıkmıştı şimdi?*

"Bu konuları ben hazır hissedene kadar konuşmayacağımızı söylemiştin," dedi hafif bozulmuş sesiyle.

"Konuşmayacağız zaten. Kaçırdıklarımızı ya da kaybettiklerimizi değil, bundan sonra yakalayabileceklerimizi ve kazanacaklarımızı konuşacağız. Özür dilerim, niyetim canını sıkmak değildi," dedi ve açıktaki boynuyla omzunun arasındaki o yumuşaklığa dudaklarını bastırdı. Sözlerinde samimi olduğu gözlerindeki bakıştan bile okunuyordu.

İlkim gözlerini kapatıp kısa bir an öyle kaldı. Emir gittikten sonra aldığı telefon onun için beklenmedik olmuştu. Doktoru arayıp yatış için ayarladığı özel hastaneyi ve heyetin aktardığı bilgileri vermişti. Sabahtan yatış olacaktı ve en azından şimdilik, görünürde bir ameliyat yoktu. Bu onu biraz rahatlatmış olsa da endişesini gidermemişti.

Yarın için hâlâ fazlasıyla gergindi. Emir'e henüz hiçbir şey anlatmamış olması da bu durumu kolaylaştırmıyordu. Üstelik... Anlatmak için vakit bulabileceğini de düşünmüyordu. Neler olacağını bilemese de içindeki o gerginliğin getirdiği tedirginlik; az önce de görüldüğü gibi adama sebepsiz yere çıkışmasına sebep olmuştu.

"Ben de," dedi sesli bir nefes verdikten sonra. "Ben de sana fazla yüklendim, özür dilerim."

"Önemi yok güzelim." Emir bir adım geriledi ve ellerinden birini cebine attı. İlkim bu anla birlikte yeniden karşılaştıkları o konferans salonuna döndü ve artık adamın parmağında olmayan yüzüğü anımsadı. O gün yüzüğü var mı diye içi içini yemişti ve kendine bir türlü çıkar yol bulamamıştı. Aklı o anlarla dolunca, zamanın ne kadar çabuk geçtiğini ve kesintisiz aktığını fark edemediğini düşündü. Daha dün gibiydi fakat üstünden neredeyse bir buçuk aydan fazla zaman geçmişti.

Yeniden Emir'in yanına dönmesi, adamın çıplak koluna parmağını değdirmesi ve boydan boya gezdirmesiyle oldu. "Sen de hazırsan çıkabiliriz artık. Az önce konuştum. Bizi bekliyorlar."

İlkim tebessüm etti. "Hazırım. Çantamı alıp ayakkabılarımı da giyeyim, çıkalım."

Emir başını sallayıp odadan çıktıktan sonra İlkim uzun, kırmızı tabanlı topuklularını giydi ve küçük, süslü çantasını aldı. İçine ne olur ne olmaz diye ilaçlarını koymayı da ihmal etmedikten sonra yatağın üstündeki uzun mantoyu aldı. Vestiyerin önüne geldiğinde, Emir onun tuttuğu mantoyu elinden aldı ve kadının giymesi için tutup kaldırdı. İlkim de giyindikten sonra aynısını Emir için yaptığında gülüşerek evden çıkmışlardı.

Fakat gecenin nasıl biteceğinden ikisi de habersizdi.

Emir Feza arabayı park etmek için yaklaşırken tek katlı evin ışıkları büyük ölçüde yanıyordu. İlkim'in koltuğunda hafifçe kımıldandığını fark edince elini uzatıp dizine koydu. Kadının bakışları ona dönünce hafifçe gülümsedi ve direksiyonu tek eliyle çevirerek park yerine girdi.

"Gergin değilsin, değil mi? Öyle olman için hiçbir sebep yok."

"Yok, içimde tuhaf bir his var sadece. Çözemedim sebebini bir türlü."

Evet, yarın erkenden hastaneye yatacağını adama nasıl söyleyeceğini halen çözememesi gibi. Nasıl çözeceğini de bilemiyordu üstelik.

Emir arabayı istop ettirdikten sonra anahtarı yuvasından çekti ve bedenini büyük ölçüde kadına doğru çevirdi. Ellerini onun yanaklarına sardı ve gözlerinin içine baktı. "Anlatmak istediğin bir şey mi var, içini sıkan falan? Benimle her şeyi konuşabilirsin biliyorsun değil mi, İlkim? Her zaman hem de..."

"Biliyorum... Emir..."

Emir başını eğdi, sanki kadının bir şey söylemeye yeltendiğini anlamış gibiydi. İlkim fırsatı bulduğunu düşündü. Tam ağzını açmıştı ki Emir'in arkasında kalan camın tıklatıldığını duydu. Hemen ardından bu gece uğruna orada bulundukları çiftin ikisini karşılamak için orada dikildiğini fark etti.

Emir geriye dönüp arkadaşlarını görünce gülümsedi ve arabadan inmeden bir dakika işareti yapıp yeniden İlkim'e döndü. "Sen bir

şey söyleyecektin sanki?" dedi yine, her zaman yaptığı gibi önceliği ona vererek. İlkim'in bütün bedeni hissettiği sevginin sıcaklığıyla sarmalandı ve uzanıp Emir'in elinin üstünü hafifçe okşadı. İlkim hep öncelikti ve bunu sözlerinden öte hareketleriyle de hissettiren bir adamın tam karşısındaydı. Canı istemsizce yandı. Sessizce gülümsedi ve dikkatini yeniden Emir'e verdi.

"Acelesi yok, zaten pek önemli değildi. Gel, onları daha fazla bu soğukta bekletmeyelim. Sonra anlatırım."

Emir durumu kabullenip kadına gülümsedi ve birlikte arabadan indiler. Berin ve Ateş, sanki saatlerdir bunları bekliyormuş gibi kollarını onlara uzattılar. Berin kadına, Ateş'se Emir'e sarıldığında ve hemen ardından bunun bir de tam tersini yaptıklarında, hepsinin yüzünde samimi birer gülümseme belirmişti.

"Hoş geldiniz!" dedi Berin neşeyle.

"Hoş bulduk, nasıl güzelsin! Nice yıllarınıza..."

"Çok teşekkür ederiz İlkim, çok incesin. Bizi kırmayıp geldiğiniz için de ayrıca teşekkür ederim. Bizim için çok kıymetli."

İlkim gülümsediğinde, Emir de tek kelime etmeden onu izliyordu çünkü yapabildiği sadece buydu. Kadının güzelliği ve çekim alanı, adamın başını fena halde döndürüyordu. Yan yana durduklarında Ateş kocaman gülümsedi ve başıyla onaylayarak elini karısının beline kaydırdı. "Kesinlikle, tekrar hoş geldiniz. İçeri geçelim mi? Burada böyle üşümeyin."

"Olur," dedi İlkim ve Emir'in ondan çekilmeyen bakışları eşliğinde birlikte ilerlemeye başladılar. Evin büyük kapısına doğru ilerlediklerinde, İlkim dayanamadı.

"Biraz daha öyle bakarsan zaten yeterince kızarmamış gibi bir de domatese dönüşeceğim."

Emir güldü fakat hiçbir şey söylemedi. Onlara önden liderlik eden Ateş ve Berin de kendi aralarında hararetle konuşuyorlardı. "Hayatım niye üzerine bir şey almadın sen, Allah aşkına?" Ateş omuzlarındaki ceketi çıkarmaya yeltendiğinde Berin elini uzatıp durdurdu.

"Aşkım tamam, geldik zaten. Bu elbisenin üzerine bir şey giyilir mi sence? Zaten dışarısı da o kadar soğuk değil... Zannetmiyorum bir şey olacağını."

"Yahu, soğuk değil dediğin hava eksi bilmem kaç derece, senin haberin var mı Berin? Niye beni hiç dinlemiyorsun karıcığım sen? Ya hasta olursan, o zaman ne yapacağız?"

Berin onun bu cümlesinden sonra eşine döndü ve dudağının kenarında beliren kıvrım, gözler önüne serildi. Ateş'e hafifçe yaklaşıp yaslandı ve adam onu kollarına çekerken mırıldandı. "Bakmaz mısın bana hasta olursam?"

"Bence sen zaten bu sorunun cevabını çok iyi biliyorsun."

Berin kıkırdadı ve omuz silkti. "Bazen duymak hiç fena olmuyor, kocacığım."

"Bakarım," dedi Ateş ona olan aşkı gözlerinden okunuyorken. Sesi pusluydu. "Ben sana bir ömür boyu bakarım, sevgilim. Sen benim hayatımın ışığısın."

Gerçekten de öyleydi. Dışarısı, loş ışıklarla aydınlanıyor olmasına rağmen gecenin ışığı oymuş gibi duruyordu.

Üzerindeki tek omzu düşük, kırık beyaz, eteği yerlere uzanan bir elbise vardı. Toparlanıp hep birlikte içeri geçtiklerinde, İlkim onu daha detaylı inceleme fırsatı buldu. Göğüs kısmındaki kumaşlar büzgüyle şekillendirilmiş elbisenin yumuşak, ipeğe benzer bir kumaşı olduğu belliydi. Omuzlarının boyundaki sarı saçları, dalgalı bir biçimde şekillendirilmiş ve yüzüne sade ama şık bir makyaj yapılmıştı. Dudaklarındaki kırmızı rujsa, elbisesine çarpıcı bir görüntü ekliyor gibiydi.

Ateş ise klasik, siyah ile lacivert arası renk tonundaki, üstüne özel dikilmiş gibi duran bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giyiyordu. Cebindeki mendil, Berin'in üzerindeki kırık beyaz elbiseyle aynı tondaydı. Zaten inanılmaz yakışan bu ikili, yan yana durduklarında da kusursuz görünüyorlardı.

Berin gülerek başını onun omzuna yerleştirdi ve birlikte içeri geçtiler. Seneler o ikisini ne kadar sınarsa sınasın, yan yana geldiklerinde sbirbirlerinden başka hiçbir şeyin onlar için önemi kalmıyordu. Emir'in hep imrendiği bir ilişkiye sahiplerdi. İlkim ve Emir de bu

ikiliyi takip ederken sessiz ama keyifliydi. Onların da parmakları sonunda bir aradaydı, elleri birbirine tutunmuştu.

Hep birlikte içeri girdiklerinde, geniş salonda İlkim'in beklediği kadar büyük kalabalık yoktu. Az ve öz, odayı bile tam anlamıyla doldurmayan birkaç kişi etrafa dağılmıştı.

Berin, İlkim'in koluna girdiğinde Ateş ve Emir'den ayrılmalarını sağlamış ve onu önce Ateş'in annesi ve ablasıyla tanıştırmaya götürmüştü. Emir şirketten birkaç kişiyle sohbet etmeye başladığı sırada, bakışları sık sık İlkim'e çarpıyordu. Her ne kadar Berin'in ona en az kendisinin verdiği kadar değer verdiğini bilse de içinde yersiz bir endişe olduğunu saklayamazdı. Kadının yanında olmadığı her an istemeden de olsa huzursuzdu sanki.

Bu sırada bir koluna girdiği Berin, genç kadını sonradan kazanmış olduğu ailesiyle tanıştırıyordu. Önünde durdukları, koyu renk saçları ensesinde küçük bir topuz yapılmış olan kadın fazla yaşlı sayılmazdı. Göz kenarları yer yer kırışmış olsa da suratındaki gülümsemeye bakıldığında bunu pek umursuyor gibi görünmüyordu. Üzerinde lacivert, dizlerinin biraz aşağısına uzanan bir elbise ve kısa topuklular vardı.

Bu kadının Ateş'in annesi olduğunu bilmeseniz bile Perihan Sipahioğlu'na attığınız ilk bakışta onun kim olduğunu çözebilirdiniz. Üstelik ablası Neslişah'ın da Ateş'ten ve annesinden pek farkı olmadığı barizdi. Uzun, koyu renkli saçları dümdüz bir biçimde sırtına uzanmıştı ve giydiği krem rengi, kısa, yarasa kol elbisenin üzerine özel olarak dikildiği belliydi. Ancak İlkim ikisiyle tanışırken yüzüne asıl gülümsemeyi konduran, Neslişah'ın kucağında tuttuğu minik kızı Melisa'dan başkası değildi. Küçük kızın üzerindeki pembe elbisenin kabarık bir eteği ve tüylerle dolu bir üst kısmı vardı. İlkim ilk bakışta Neslişah'ın bir kopyasına baktığını düşünse de yanlarına gelen eşi Ferit'i görmesiyle anlamıştı ki Melisa kesinlikle ikisinin ortak çalışmasıydı.

Berin, Neslişah'ın da izniyle Melisa'yı kucağına aldığında Perihan Sipahioğlu bir refleks gibi ona uzandı. Sanırım hepsi, istemsizce genç kadının kendini zorlamaması konusunda temkinliydi. Üstelik... Kadının gözlerine bakıldığında, Berin'e bakışından bile onu kendi kızından ayırmadığı belliydi.

"Aman anneciğim, incitme belini."

"Yok yok, merak etme anne. İyiyim," dedi ve gülümseyerek Melisa'ya baktı. "Kucağımda böyle bir güzellik varken kötü olmam mümkün mü?"

Melisa gıdıklanınca tepki olarak kıkırdadı ve başını Berin'in boynuna sakladı. Neslişah uzanıp onun elbisenin eteğini düzelttikten sonra gülerek ikisine baktı. "Dünden beri senin adını sayıklıyor zaten bıraksam burada sizinle kalır. Beni de hiç aramaz, bak sana söylüyorum."

Berin gülümseyerek Melisa'yı daha sıkı sardı. O da başını onun başına yasladı ve omzundaki küçük kızın varlığında mutluluk bulduğunu hissetti. "Bebeğim benim," dedi şefkatle. Melisa uzanıp onun küpesiyle oynamaya başlayınca dikkatini ona verdi. Bu sırada da Ateş'in annesi ve ablasıyla sohbet ederek İlkim'i onlarla tanıştırmaya devam ediyordu.

İlkim bulunduğu ortama ne kadar yabancı olsa da sanki yıllardır bu insanların içindeymiş gibi bir samimiyetle sarmalanmıştı. Perihan ve Neslişah'la, Berin'in de katılımlarıyla etmeye başladığı sohbet giderek keyifli bir hal alıyordu.

Öğrendiğine göre Ateş babasını, Berin'le tanışmadan birkaç ay kadar önce kaybetmişti. Perihan Sipahioğlu, o zamandan beri bütün işlerin Ateş'in üzerine yığıldığını ve başlarda her şeyin, hepsi için çok zor olduğundan bahsederken Neslişah da uykusu gelen ve kucakta tutuldukça ağırlaşan kızını Berin'in kucağından almıştı. Eşiyle birlikte onu yatırmaya arka odalardan birine geçtiğinde Ferit'in bir holdingin finans direktörü olduğunu, Nesli'nin ise, *annesi ona böyle diyordu,* Melisa doğmadan önce bir organizasyon şirketi yönettiğini öğrenmişti. Neslişah bebeği doğunca bütün ilgisini ona vermek adına çalışmayı bırakmış ve Melisa'yı büyütmeyi kendine öncelik edinmişti.

Gece sohbetin ardından gelen yemekle devam ettiğinde, İlkim hemen hemen herkesle tanışmıştı. Şirketten, Emir'le birlikte hukuk departmanında çalışan Ceyda Hanım ve Doğuş Bey, Ateş ve Berin'in birbirinden bağımsız birkaç arkadaşı ve Ateş'in kuzenleri Mete, Utku ve Şirin tanıştığı bazı isimlerdi.

Hep birlikte büyük yemek masasına oturduklarında, Berin ve Ateş neden yıllardır böyle güzel bir birlikteliğe sahip olduklarını kanıtlamak ister gibi birbirlerine saygılarını asla yitirmeden; sevgi ve aşk sözcükleri sıraladığında, etrafı saran hava ve çevrelerindeki her şey öyle büyülüydü ki. Masayı doldurmuş olan dostları ve aileleri de dahil olmak üzere bu küçük dünyanın içerisindeki herkes çok mutluydu. Kırılmaz bir cam etraflarına sarılmış, onları koruma altına almış gibiydi ve alacağı hiçbir darbe onu yıkabilecek gibi durmuyordu.

İlkim büyük bir yudum aldığı su bardağını yeniden masaya bırakırken, etrafta birbirleriyle sohbet eden insanlara kısa bir bakış attı, gülümsedi. Hiç bu kadar büyük bir arkadaş çevresi olmamıştı sanırım. Gördüğü samimiyetle büyülenmişti.

Bakışları hemen yanında oturan ve elini onun sandalyesinin arkasına sarmış olan Emir'e çarptığında, adamın bakışlarının kendi üzerinde olduğunu fark etti. Yine herkesin birbiriyle ilgilendiği ama Emir'in bütün ilgisinin sadece İlkim'in üzerinde olduğu anlardan biriydi. Kısa ve anlık bu bakışma, ikisinin de suratına bir gülümseme şeklinde yerleştiğinde, İlkim sırtını sandalyesine yasladı. Emir'in parmakları, bu hareketin ardından kadının omzuna uzandı. Küçük, uysal hareketlerle teninde gezinen parmakları takip eden kadına yaklaştı ve nefesini boynuna doğru üfledi.

"Nerede olduğumuz fark etmeksizin gözümü senden alamamaya bayılıyorum. Üzerimdeki etkin, hissettirdiklerin asla değişmiyor. Seneler sonra bile," İlkim parmaklarını adamın bacağına sardı ve başını ona doğru hafifçe eğdiğinde Emir'in gözleri haylazca parladı. "Yer ve zaman fark etmiyor."

"Seni bu kadar etkiliyor olmak beni nasıl oluyor da heyecandan öldürmüyor, inan bilmiyorum," dedi İlkim ona bakarak.

"Asıl ben, ben nasıl ölmedim bu güzelliğinden sebep, gerçekten bilemiyorum." Emir'in başını salladıktan sonra küçük bir kahkaha atması, görmeyi en sevdiği şeylerden biriydi. Onlar kendi aralarındaki bu tatlı eğlencelerini yemek boyu sürdürürken gece aynı başladığı gibi sakin ve keyifli geçecekti. En sonunda, kapının önünde onları

uğurlamak için dikilen Berin ve Ateş'le sarılana dek ne kadar mutlu hissettiklerini bilemeyeceklerdi.

"İlkim, tekrardan çok teşekkür ederim bizi kırmayıp geldiğin için. İnan bana burada olman, bizim için çok değerli."

İlkim gülümsediğinde, içinde bir yerlerde bu tabloya dahil olması hep beklenen bir şeymiş gibi hissetti. Ancak bu his bir balondu ve patlaması pek uzun sürmeyecekti. "Evet, seni daha sık görmek çok güzel. Umarım hep etrafta olursun," dedi Ateş yüzündeki gülümsemeyle.

Hep etrafta olmak.

Bunu yapamayacağını bilseler ona nasıl bakarlardı acaba?

İlkim bu konuda yorum yapmadı, sadece sessizce gülümseyebildi. "Siz beni boş verin de böyle senelere meydan okumaya devam edin tamam mı? Ben o kadar da önemli biri değilim," dedi titrek bir sesle.

"Bence öylesin. Yakınlarda senin gibi biri olduğu takdirde, bunun Emir'e olumlu etki ettiğini görmemek imkânsız. Her gün şirkete biraz daha keyifli bir suratla geliyor."

Ateş başıyla onayladı ve karısının belini okşarken gülümsemesini yüzünden silmedi. "Emir seni yeniden kaybederse buna ondan çok ben üzüleceğim. Seninle tanışıyor olmak harika... Umarım sizin de birlikte çok güzel zamanlarınız olur."

Emir seni yeniden kaybederse.

"Benim de niyetim o yönde. Onu gözümün önünden bir saniye ayırsam ortadan kaybolacakmış gibi geliyor," diye mırıldanan Emir'in sesi neşeliydi. İlkim'i bırakmaya niyeti olmadığını açıkça belli ediyordu.

Gözümün önünden ayırırsam kaybolacakmış gibi geliyor.

"Önümüzde sizinki gibi uzun yıllarımız olsun diye çabalayacağıma emin olabilirsiniz."

Uzun yıllar.

Sizinki gibi.

Tik tak, tik tak...

Ve işte patlamıştı.

O andan sonrası, İlkim'in aklı ve zihninde yer edinemeyecek bir hızdaydı.

Birlikte Berin ve Ateş'in yanından ayrılışları.

Arabada İlkim'in durgunluğunu fark eden Emir'in, neler olduğunu sorarak ondan bir cevap almaya çalışması.

İlkim'in dudaklarından kopan her kelimeden akan zehir ve dilinden dökülen her cümlenin Emir'in kendi kafasında kurduğu bütün planları yakıp yıkması.

Arabanın içinde ettikleri kavga, Emir'in kenara çekmesi ve sakinleşmek için arabadan inişi. İlkim'in sinirine hâkim olamayarak ona bağırmaya ve eve giden yolu ikisi için de cehenneme çevirmeye devam etmesi.

Hissettikleri ve bildikleriyle baş edemediği için bütün hıncını karşısında duran adamdan çıkarması...

İçinde bulundukları o korunmasız balon patlamıştı.

Üstelik yetmemiş gibi bütün heveslerini ve hayallerini söndürerek iyi ve güzel olan her şeyin göğe süzülüp yok olmasını sağlamıştı.

İlkim sinirle odasına daldığında ayağındaki uzun topukluları çıkarıp bir kenara fırlattı. Arabada ettikleri kavgada da hıncını alamamıştı ve hiçbir şey içini soğutamamıştı. Sanki içinde birikmiş olan öfke, hayal kırıklığı, bıkkınlık, üzüntü, engel olamadığı bir biçimde kaynıyor ve nefes almasına dâhi izin vermiyordu. Üstelik suçlu Emir olmasa da günah keçisi o olmuştu. İçten içe suçlu olan İlkim'di ancak bu öfkesini çıkaracağı kişi, elbette ki kendisi değildi.

Emir'in peşinden geldiğini, onun da gömleğinin üstten iki düğmesini hızlıca açtığını görünce sinirli bir nefes verdi.

"Niye geldin sen peşimden? Gitsene!" dedi İlkim öfkeyle.

"İlkim," diye yanıtlayan Emir'in sesinde uyarıcı bir ton vardı. Sanki sabırlı kalmak için kendini zorluyordu ancak genç kadın nedense buna hiç yardımcı olmuyordu. İlkim bir yandan üzerindeki mantoyu çıkarıp fırlatır gibi yatağa attığında burnundan aldığı nefesler şiddetlenmeye devam ediyordu. Sakinleşmek adına arabayı kenara çekmesi de işe yaramayınca, Emir arabayı son sürat İlkim'in dairesine sürmüştü ama içeri girdikleri an kavgaya devam edeceklerini düşünmemişti. İkisinin de bu gece ne kıyafetlerine ne de birbirlerine karşı pek nazik olacağı yoktu.

"Ne İlkim, ne? Git diyorum sana. Seninle konuşmak istemiyorum! Düşüncelerime saygı duymayan bir adamı görmek istemiyorum!"

"İlkim, yanlış kelimeler kullanıyorsun," dedi Emir kravatını çekiştirip onun da bağını çabuk bir şekilde sökerek. Ardından kravatını beyaz, jilet gibi gömleğinin yakasından ayırdı ve avucuna sıkıca sardı. Gözlerini kısa bir an kapatıp açtığında, ikisi de birbirine birer düşmanmış gibi bakıyordu. Emir'in sesindeki o ton yerli yerindeydi fakat sakin olmaya çalışıyor gibiydi.

"Muhtemelen söylediğine pişman olacağın cümleler kuruyorsun. Lütfen tekrardan aynı şeyleri yaşamayalım, olur mu? Sonuçlarına katlanmak yine altı senemizi alsın istemiyorum."

İlkim boynundaki inci kolyenin kopçasını açıp ondan kurtuldu ve sesli bir nefes bıraktı. Alay eder, dalga geçer gibi bir hali vardı ve bu sözcükleri yadırgamıyordu. "Bir gün bunun geleceğini biliyordum," dedi sinirle gülerek. Ellerini iki yana açıp adama çevirdi. "Sana söyledim, Emir Feza. Bu konuda net olmadığımı biliyordun. Sana bunu söyledim."

İlkim hırsla dudaklarını birbirine bastırdı ve parmakları, uzun dalgalı saçlarını yana çekerek büyük küpelerinden birine uzandı. İki eli de kulağındayken bakışlarını Emir'e doğru döndürdü. Dudaklarındaki kırmızı ruj, vahşi bir biçimde dağılmış saçları ve bedenini sımsıkı saran elbisesiyle zaten yeterince etkileyici görünmüyormuş gibi böyle konuşarak adamı daha da kışkırtıyordu. Emir dilini dudaklarında gezdirdikten sonra ellerini beline koydu.

"Neyin geleceğini biliyordun tam olarak? Yani ne dedim ki bu kadar damarına basmış oldum anlamıyorum. Biz bir ilişkinin içinde değilsek neredeyiz İlkim? Havada asılı kalacak halimiz yok herhalde. Bunun bir adı olması gerektiğine inandım ve kendimce yorumladım. Alt tarafı seninle bundan ilerisini hayal ettiğimi söyledim. Hem onlar benim arkadaşlarım, *bizim arkadaşlarımız*. Neden bu kadar rahatsız oldun bundan, ben de bunu çok merak ediyorum."

İlkim küpelerinden birini makyaj masasının üstüne bırakıp kızgın bir ifadeyle adama döndü. Bakışları, tavırları ve her bir hareketi fazlasıyla sertti. "Cevabın kendi cümlende gizli, değil mi? Madem

onlar bizim arkadaşlarımız, neden o kararı tek başına alıyorsun, Feza? Ben de bunu çok merak ediyorum."

Diğer küpe de çıktı ve kulak memelerindeki ağırlık çekilip serbest kalınca İlkim bir an için onları hafifçe ovdu. Yüzünü adama çevirdiğinde ona bakışından sızanlar, olumsuz duygularla doluydu. "Ne yani? Şu an beraberiz diye hemen sevgili mi olmamız gerekiyor? Hemen eskiye mi dönmeliyiz? Alt tarafı bir yemekti Emir! Alt tarafı ortak arkadaşlarımızla vakit geçirdik. Bunu bu kadar büyütmenin, senelere yaymanın bir manası yoktu ki!"

Emir üstünden çıkarıp yatağa attığı ceketinin hemen ardından gömleğinin kolundaki düğmeleri açtı ve manşetlerini seri hamlelerle kıvırdı. Kırıcı bir şey söylememek adına kendini tutmaya çalışsa da karşısındaki kadının öyle bir niyeti yok gibiydi. Dudaklarını dişlerinin arasına aldığı ve bıraktığı anın arasında saniyeler vardı.

"Neyi büyüttüm tam olarak?" dedi gözlerini kısarak. "Sevdiğim kadınla yeniden bir arada olmak istediğimi ve onunla geleceği hayal ettiğimi dile getirmek mi büyütmek? En yakın arkadaşlarıma bundan bahsetmek mi büyütmek?"

İlkim sinirle başını iki yana salladı ve güldü. Ne düşünmüştü ki adamın onu bırakacağını mı? Rüyasında bile göremezdi bu durumun olasılığını.

"Gerçekten mi ya? Oldu olacak alt tarafı birkaç gün yatak arkadaşlığı yaptık bitti de tam olsun. Söyle lütfen, çekinme."

"Ben öyle bir şey söylemedim!" dedi İlkim kırılmış gibi. "Söylemem de!"

"Evet, söylemedin. Zaten söylesen de benim umurumda olacağını sanmıyorum. Bu saatten sonra biraz zor. Biz orayı geçeli çok oldu çünkü..."

"Ne diyorsun sen ya? Uyuduk diye özür mü dileyeyim Emir Feza? Üzgün mü olmam lazım bunun için? Ben anlamıyorum ki sen ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Yetmez diyorum İlkim," dedi Emir ilk kez yüksek sesle. "Beni senden uzak tutmak için bunlar yetmez! Aynı şekilde bana verdiklerinin ve yeteceğine inandıklarının bu kadarı da!"

Genç kadın irkilince burnundan sert bir nefes verdi. Bu ses tonu onun da tanıdığından çok çok uzaktı. Olabildiğince hızlı bir biçimde sakinleşti adam.

"Bak işte söylüyorum, ben seni istiyorum. Bunu anlamak niye bu kadar zor? Ben senin her bir zerren için savaşıyorum. Gülüşün, duruşun, gözyaşın, kavgan, sinirin... Bana verebileceğin her şey için savaşıyorum ben! Aşkın, sevgin için savaşıyorum!"

Emir'in sözleri gerçeklerden oluşuyordu. Acılardan, geçmişten ve yaralardan ibaret bile olsa, onun bütünüyle iyiliği ve güzelliğiyle istiyordu. Fakat İlkim'in ondan bu kadar uzakta olması, düşündüklerinin tersini diliyor olması ona iyi gelmiyordu.

"Ya ben burada senin her bir zerreni alabilmek için çabalıyorum ama senden bir adım dâhi göremediğim için nasıl korkuyorum, nasıl temkinli ilerlemeye çalışıyorum haberin var mı? Seni istediğimi hep söylüyordum ama şunu anla artık. Biri yetmez İlkim. Hiçbiri tek başına yetmez! Asla yetmedi, ömrüm boyunca da yetmeyecek. Yetmeyecek. Anla artık!"

İlkim, öfkesinin camdan bir duvar olduğunu ve Emir'in her kelimesiyle duvara vurulan bir balyozun o sağlam temeli çatlattığını hissetti.

"Bak ben üzgünüm, niye böyle düşündüğünü bilmiyorum ama yine kafanda bir şeyler döndüğünü tahmin etmek zor değil. Anlamaya çalışıyorum," dedi derin bir nefesle. Bakışları kadının ateş saçan bakışlarına tutundu ve karşılık verdi.

"Anlayacağım da ama şu an bunu başarabildiğim söylenemez. Sadece şunu bil ki ben artık hiçbir şeyin geçmişteki gibi olmasına izin vermeyeceğim İlkim. Yine koparamayacaksın kendini benden. Hiçbir şeyi zorlaştırmak ve bunu ikimiz için daha beter bir hale getirmek istemiyorum."

Sonunda manşetlerini katlamayı bitirdi ve kadına döndü. İki avucunu ona uzatıp çıplak kollarını göz önüne serdi ve parmaklarını içe kıvırarak kadını yanına çağırdı.

"Şimdi buraya gel, fermuarını indireyim."

"Ne fermuarı ya!" dedi İlkim sinirle. Öfkesi bir anda yeniden yükselmişti sanki. İstiyordu fakat kendine hâkim olamıyordu. Öyle büyük bir yüktü ki sırtındaki, azalmadıkça sanki öfkesine öfke ekliyordu.

"Elbisen," dedi Emir sakin bir sesle. İlkim onu fazlasıyla zorluyor olsa da adam ona nazaran sakin kalmaya, durulmaya çalışıyordu. "Yemek boyunca çaktırmamaya çalıştın ama seni rahatsız etti. Göğüs kafesini sıktı, değil mi? Gel yanıma da açayım."

İlkim'in hissettiği sinir, Emir'in bu düşünceli hareketi yüzünden toz olup uçacak olunca, bu zafiyet hissi öfkesini daha da harladı. Büyüdü, büyüdü...

"Açma fermuarımı falan! Ya sen... Sen bırak sana beni ya! Romantik şeyler söyleme, düşünme beni. Canımı sıkıyorsun böyle yapınca," dedi sinirli bir homurtuyla.

Adama baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu hareketi elbisenin daha da daralmasına sebep oldu fakat hiç mimik oynatmadı genç kadın.

"Çok düşünüyorsun beni Emir, düşünme! Her şeyin önüne koyma beni, bu kadar önemseme! Yeter, dayanamıyorum."

"İlkim," dedi Emir. Sabrı azalıyormuş gibiydi. Bu konuşmanın çok benzerini seneler önce de yapmışlardı. Neler oluyor anlamıyordu fakat kadının fazla tepki gösterdiği açıktı.

"Sana bilmiyorum dedim, değil mi? Sana gelecek hayali için erken dedim. Önce önümüze bakmamız gerektiğini söyledim. Senden sadece şu anda olmanı istedim ama böyle yaptığında beni o kadar boğuyorsun ki! Katlanamıyorum Emir Feza! Katlanamıyorum..."

İlkim'in sesindeki ton, Emir'in canını yakmadı bile çünkü biliyordu. Sebebini, amacını biliyordu. Gözlerinde görmüştü. Tam tersi olduğunu günlerdir gözlerinde görmüştü, teninde soluklanırken duymuştu, hissetmişti. Sözcükler Emir'i kıramazdı artık.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi tok bir sesle. İlkim ürperdi. *Bilmiyordu ki Emir çoktan pes etmemeye söz vermişti.*

"Beni kendinden tekrar uzaklaştırmaya çalışıyorsun ama o bir kere olur İlkim. Bir kere yaptın, sonucuna altı sene boyunca katlandık.

Benim bu saçmalığa daha fazla katlanacak ve sözlerini kabul edecek bir günüm daha yok."

İlkim'in siniri yerini kırgınlığa bırakırken neye, neden kırıldığını bile bilmiyordu. Emir onu bu kadar iyi tanıdığı için ağlamak, saatlerce ağlamak istiyordu.

"Git," dedi.

Emir olduğu yerde duraksadı ve sertçe yutkundu.

"Gideyim mi?"

"Git," dedi İlkim yeniden. "Şu an seni görmek istemiyorum. Seni bir süre görmek istemiyorum."

"İlkim..."

"Git dedim Emir! Git işte, git," dedi sesini yükselterek. Hissettiği acıyla baş edemiyordu fakat bunu yansıtmak da istemiyordu. Derin bir nefes aldı ve bütün duygusuzluğunu yüklediği gözlerini adamın gözlerine kaldırdı. "Git," dedi net bir sesle. "Bu kez sen git. Git."

"Bence sen bir an önce ne istediğine karar ver, olur mu İlkim? Gitmemi mi, kalmamı mı istediğine, önce kendi içinde bir karar ver. Sonrasında zaten beni bulacağın yeri çok iyi biliyorsun. Aramak istersen tabii..."

Emir başını iki yana sallarken sert ama hızlı bir hareketle ceketini yatağın üstünden aldı. Hayal kırıklığının, öfkenin ve acının yerleştiği bakışlarını İlkim'e bir kez daha değdirmeden evden çıktı ve kapıyı ardından hızlıca çekti.

Elbette geri gelecekti.

Sadece şu an ona biraz zaman tanımak için kapıyı çekip çıkmıştı adam. Daha fazla üzülmesine sebep olup üstüne bir de kriz yaşamasını istememişti. Çok yakın zamanda bu kapıyı yeniden çalacaktı. Sadece birkaç gün, ona verebileceği tek şey yalnızca birkaç gündü.

Kapının sert sesini duyana kadar olduğu yerden kımıldayamayan İlkim, o çarpma sesiyle aynı anda dizlerinin üstüne düştü. Bedeni yere yığılırken elbise onu aynı Emir'in de fark ettiği gibi göğüs kafesinden daha da çok sıktı. Ağlamaya başlarken ne yapacağını bilemese de titreyen ellerini elbisenin fermuarına uzatıp onu çıkarmaya yeltenmeyi düşündü. Fakat elbise onu, göğsünü haddinden fazla zorluyordu.

İlkim hıçkırıklarıyla onu da beceremenin hezimetiyle oturduğu yerden masanın köşesine fırlattığı çantasına uzandı. Kendini bir krizin eşiğinde hissediyordu ve bir eli, masanın köşesinden kaptığı ilacının üstüne kapaklanmıştı. Görüşünü bulanıklaştıran gözyaşları ve titreyen elleri yüzünden, dakikalar süren bir çabanın sonucunda Koray'ı aramayı zar zor başardı.

Telefon ikinci çalıştan sonra açıldığında Koray'ın enerji dolu sesi kulaklarına doldu. "İşte bu fani dünyalının akşamını daha da güzelleştirecek o telefon! Selam kuzen, hangi rüzgâr savurdu seni bizim diyarlara?"

"Koray," dedi İlkim ufak bir hıçkırıkla.

"İlkim? Sen iyi misin? Ne oldu?"

"Koray, elbisem..." dedi İlkim yeniden hıçkırarak. Ağlamaya, gözyaşları yüzünü ıslatarak yakmaya başladı. Telefonun diğer ucundan endişeli bir kadın sesi daha geldi.

"İlkim güzelim, ne oldu? Neredesin sen, elbisene ne oldu? Anlayamıyorum."

"Koray elbisem... Elbisem," diye tekrarladı fakat ağlamaktan konuşamıyordu. Hıçkırıkları nefesini kesiyor, avucunda sakladığı astım spreyini sıkıca kucağında saklı tutuyordu. Başka tek kelime edemiyordu ve tekrar ettiği her sözcük, dudaklarından koptuğu an anlamını biraz daha yitiriyordu.

"İlkim evde misin canım, neredesin? Gelip seni alayım, hadi bana nerede olduğunu söyle. Konum atabilir misin? İlaçların yanında mı?"

"Ben evdeyim, evdeyim. Ama elbisem... Elbisem Koray..."

"Tamam, tamam geliyorum. Şimdi çıkıyorum." Sahiden bir kapı ve anahtar sesi geldi telefonun diğer ucundan. "Geliyorum güzelim. Geliyorum. Bekle beni tamam mı, geliyorum yoldayım."

"Koray, elbisem."

Dudaklarından kopan ve diğerlerinin ardına hızlıca eklenen bir hıçkırık daha. İlkim hüngür hüngür ağlamaya devam etti ve telefon elinden kayıp düşmeden önce söylediği son kelime, az öncekilerden pek farklı değildi.

"Elbisem..."

Sonrası, zemine bayılır gibi yığılan İlkim'in hafızasında yer almayan fakat dakikalar içinde kız arkadaşıyla birlikte, kuzeninin ona verdiği yedek anahtarlarla içeri dalan Koray'ın anlattıklarından ibaretti.

Koray içeri dalıp İlkim'i yatak odasının zeminine uzanmış halde bulunca onu hızla kucaklamış ve yatağına taşımıştı. Kuzeninin ağlayarak bahsettiği elbiseyi değiştirmesi için yanında gelen kız arkadaşı Sinem'den yardım istemişti. Sinem elbiseyi çıkarıp onun yerine, İlkim'e pijama takımlarından birini giydirmiş ve nefesinin düzelip düzelmediğini sürekli kontrol ederek Koray'ı içeriye almıştı. Birlikte odanın etrafına dağılanları toparladıktan sonra uyuyakalmış olan İlkim'in akan makyajını nazikçe temizlemişlerdi. Genç kadın derin bir uykuda gibi dursa da huzursuzluğu bedeninin her bir yanından hissediliyordu.

Sinem ve Koray, bütün geceyi İlkim'in başında nöbetleşe bekleyerek geçirirken gece boyu gördüğü kâbuslarla uyanan İlkim, hissettiği hiçbir duyguyla baş edememişti. Ağlayarak uyandığı her seferinde, yatağın ortasında bir başına otururken Emir'in kollarına olan özlemi ve ihtiyacı hiç dinmemişti. Sinem ve Koray onu kollarının arasında sakinleştirirken ikisi de ona istediği sıcaklığı veremediğini oldukça iyi biliyordu.

Seneler boyu, bütün duygularını kendi içinde yaşayıp bitirmeyi tercih etse de adamla yeniden bir araya geldikleri andan beri her şey çok daha açığa çıkmıştı.

Genç kadının aklını ve kalbini esir alan korku, tüm bu anları birer birer zihnine işlemiş ve koca bir çarkı döndüren dişlileri oluşturmuştu. İlkim yine olmamasını istediği, yapmak istemediği tek şeyi yaparak Emir'i incitmişti.

Bundan sonrası nasıl ve ne kadar zor olacak bilemese de bildiği tek şey, adamın kalbinde açtığı bütün yaraların üstüne birer yenisini eklemişti. Adamın yüzüne bakamayacak, onun yanında duramayacaktı.

Üstelik...

İlkim biliyordu ki bir gün olur da Emir onu yeniden affederse... Onun kendisini affedecek yüzü olmayacaktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

♫ *Cem Adrian, Tuz Buz*

♫ *Catie Turner, God Must Hate Me*

2014, Kasım

Hastane, İlkim'in gerçekleri öğrendiği günün devamı

"Ne yazık ki sana bahsetmek istediğim tek şey bu değil," dedi doktoru alçak bir sesle. Bu durumdan memnun değil gibi görünüyordu ve bu İlkim'i endişelendirdi.

"Dahası da mı var?"

İlhan yalnızca başını sallamakla yetindi. Sonrasında kısa bir an camdan bakmış, kadına döndüğü anda ise açıklamaya başlamadan önce yutkunmuştu. Ellerini öne doğru uzatıp masanın üzerinde birleştirdi.

"Senin için her şeyi en başından alacağım İlkim. Tamam mı? Sadece beni dikkatlice dinlemeni istiyorum."

Genç kadın başını salladığında saçları hafif kırlaşmış olan doktoru ellerini önünde birleştirerek ona baktı.

"Kalbimiz devamlı pompa işlevi görerek tüm vücudumuzun kan ihtiyacını karşılar. Bildiğin üzere bunu yapmak için kalbimizin kendisi de oksijen yönünden zengin kana ihtiyaç duyuyor. Bu kan, kalbimize koroner arterler yoluyla ulaşır. Kısaca kalbimizin çalışması, koroner arterler tarafından ona sunulan kana bağlıdır. Koroner arterler de kalbi besleyen atar damarlar olarak geçer."

İlkim adamın ellerindeki raporlarda ne yazdığını bilmiyordu ama bildiği tek şey çok genç olduğuydu. Fazla genç olduğu... Daha yirmi bir yaşını henüz bitirecekti genç kadın. Ne kadar kötü değerlere sahip

olabilirdi ki? Doktoru konuyu bu kadar başından aldığına göre durum düşündüğünden daha ciddiydi.

"Koroner arterlerin içinde biriken kolesterol içerikli yağlı plaklar, yıllar içinde damarları tıkayabiliyor. Damar duvarlarındaki bu birikim sürecine de ateroskleroz diyoruz. Ateroskleroz sebebiyle kalp damarlarının giderek tıkanması, kalp kaslarının oksijensiz kalmasına yol açıyor. Bunun daha da ilerlemesi ile kalp yetmezliğine..."

İlkim'in kaşları çatıldı. Derin bir nefes almaya çabaladı ama doktorunun söyleyecekleri vardı.

"Seni her duruma hazırlamam gerekiyor, o yüzden eğer başlayacağımız ilaç tedavisi işe yaramazsa bazı cerrahi işlemler yapmamız gerekebilir. Koroner arterlerin neredeyse yarısından fazlası tıkalı. Bir adım ötesi kalp yetmezliği demek İlkim. Çok kısa zamanda, aklının bile almayacağı kadar çabuk bir şekilde hem de."

Gözlüklerini masanın üzerine bırakırken suratında sıkıntılı bir ifade belirmişti. Parmaklarını burun kemiğine sardı ve sertçe sıktı. "Üzülerek bunun da çoğu hastada beklediğimizden hızlı ilerlediğini söylemek zorundayım. Bu, aynı ihtimalin sende de olduğunu gösterir. Ama ben ilaç tedavisine sonuç vereceğini ummak istiyorum. Bunu istiyorum çünkü..."

İlkim devam etmesini istedi. "Çünkü..."

"Kalp yetmezliği oluştuğunda bunun sonrası kalp nakli ihtiyacına uzayacaktır."

Kalp yetmezliği.

Nakil.

Kalp ihtiyacı.

İlkim derin bir nefes aldıktan sonra zihninde dengesizce dönüp duran kelimeleri toparlamaya çalıştı. Kaşları çatıldı.

Bu, bütün bunlar ne demekti tam olarak?

Kelimeler yan yana gelmiyor, cümleler anlam çerçevesine bir türlü oturmuyordu.

Hastaydı.

Sürekli başı dönüyordu, bu doğruydu. Aynı zamanda yakınlarda yaşadığı nefes darlığı ve kalp çarpıntıları da buna ek olarak geliyordu.

Bütün bunlar için doktora gelmeye karar vermişti. Ne ailesini ne de Emir'i üzmek istemiyordu, bu yüzden buraya da yalnız gelmeyi seçmişti. İçten içe ciddi bir şey olmadığına inanıyordu çünkü.

Şimdiyse yanında birinin olmasını fazlasıyla istiyor, ona desteğini gösterecek birinin varlığı için çıldıracak gibi hissediyordu.

"B... Ben..." Kelimelerini toparlayamamıştı çünkü zihnini de bir türlü toparlayamadığını hissediyordu. "Özür dilerim," dedi kaşlarını daha da çatarak.

Marmaris'ten İstanbul'a geldiği zamandan itibaren, yaşadığı ufak çaplı sorunları pek dikkate almamıştı bu zamana kadar. En sonunda anne babasıyla yaptığı telefon konuşmasında, onlardan güçlü bir azar işitmişti. Özellikle babası, sağlığın şakaya gelecek bir şey olmadığı konusunda uzun bir nutuk çektikten sonra onu ilkokul arkadaşlarından biri olan doktoruna, İlhan'a yönlendirmişti. Fakat bu yönlendirme öylece kalmıştı. İlkim doktora gelmemişti.

Bugüne kadar.

"Özür dilerim. Ben... Sadece... An-" Nefesi kesildi ve cümlesi yarıda kaldı. Boğazını temizledi. "Anlayamıyorum. Ben..."

Dolan gözlerini gizlemek adına bakışlarını kucağına çevirdiğinde doktoru yeniden araya girdi.

"Biliyorum, biliyorum... Bütün bunları bir anda öğrenmek şu an fazla geliyor olabilir. Zaten bunları konuşmak için henüz çok erken. Amacım seni endişelendirmek değil, yalnızca her şeyi bilmeni istedim kızım."

İlkim başını sallayıp sessizce yutkundu. Ne olursa olsun, o da her şeyi bilmek istiyordu. İyi ya da kötü, olumlu ya da olumsuz. Hayatını şekillendirebilmek için buna ihtiyacı vardı.

"Kalp damarlarının tıkanması konusunda yolun yarısına yaklaşmış gibi görünüyoruz. Aslında oldukça iyi bir konum diyebiliriz. Fakat bu, beklediğimizden daha hızlı ilerleyen bir durum. Ne yazık ki beklediğimizden çok daha kısa sürede son seviyeye ulaşabiliriz. Ancak bu iş kalp yetmezliğine dönüşmesin diye ilaç tedavini bir an önce başlatıp durumu izlememiz gerekecek. Birkaç ay ilaçlarını düzenli olarak alacak ve bu süreçte de gözetim altında olacaksın. İlaçların sana etkisine

bağlı olarak, durumuna göre diğer yöntemleri ilerledikçe belirleyecek ve eğer gerekirse, operasyonları konuşacağız."

İlhan küçük bir nefes verdi ve gözlerini genç kadının yüzünde gezdirdi. Onun için bu durumun çok zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Cümlelerini yavaş yavaş toparlamaya girişti.

"Dediğim gibi bunun için henüz erken. Endişelenecek, daha doğrusu kendini yıpratacağın bir durum şu anlık söz konusu değil. İkisinin birleşip senin için bir tehlike oluşturacağını zannetmiyorum ama bu süreçte astımına da dikkat etmen gerek İlkim. Bunun için beslenmeni ve yaşam şeklini biraz düzenleyeceğiz. Seni zorlamayacak, hayatını kısıtlamayacağız ama biraz dikkat etmenin faydası olacaktır. Sonrasında tedavilere yanıt vereceğine eminim. Güçlü duracaksın."

İlkim yeniden başını salladı ve akan gözyaşlarını elinin tersiyle yok etti. Yaşam şeklini değiştirmek, ne kadar da kolay dökülmüştü doktorunun dilinden.

"Bunları anlatıyorum çünkü durumun farkına varmanı istiyorum. Umutsuz bir durumda değiliz, aksine her şeye rağmen aksatmayıp geldiğin için şanslıyız. İlaç tedavisi ile başlayacağız, ardından o işe yaramasa bile uygulayabileceğimiz farklı tedavi yöntemleri var. Önce testlerini detaylıca tekrardan inceleyeyim, ardından da heyetle konuşayım ve tedavine başlayalım. Olur mu?"

"Peki..." diye mırıldandıktan sonra dikkatini yeniden doktoruna vermeye çalıştı.

İlkim sağlığın şakaya gelmeyeceğini zaten biliyordu ama üniversitede yoğun bir vize haftasından geçiyordu. Onun haricinde aldığı hukuk dersleri zaten kadına nefes aldırmıyor, kişisel hayatına bile zar zor vakit ayırabiliyordu. Emir Feza'nın stajının da beklediklerinden çok daha yoğun geçmesi, birbirlerinden fazlasıyla uzak kalmalarına sebep olduğu için duygusal bir boşluk içindeydi. İlkim bu gece ona güzel bir şeyler pişirmeyi ve güzel vakit geçirmeyi planlamıştı. Hatta hastaneden çıkınca alışverişe gidecekti fakat bütün bu düşünceler, sanki geride kalmış birer anı gibi ona fazlasıyla uzak görünüyordu.

"Benim ilaçların işe yarayacağına olan güvenim tam. Bu sırada seninle düzenli olarak görüşmek istiyorum. Şehir değişikliği yapacağın durumlarda da kontakta olmalıyız. Ayrıca astımın yüzünden de düzenli kontrolümüz altında olman gerekiyor."

Doktoru konuşurken dudaklarından çıkan sözcükleri anlamlandırmak her şeyden zor geldi ama odağını kaybetmemeye çalıştı. İlkim sağlığıyla ilgili neler olup biteceğini bilmiyordu. Fakat bildiği tek bir şey varsa, o da hiçbir şeyin bir daha asla eskisi gibi olmayacağı, olamayacağıydı.

Seneler, birbiri ardına sıralanırken bazı sırlar bunca zamanın içinde gizlenmeye ve ortaya çıkmamaya mahkûmdur.

Bazısı için iyi ve olması gerekenin kararı, yanlış kişi tarafından verilir.

Geçmişi ve yaşadıklarınızı değiştiremezsiniz ama yaşanacakları ve bazı durumlarda geleceği, en azından kendiniz için değiştirebilir, yeni bir yol çizebilirsiniz.

Bütün yaşananların sonuçlarını en başından yazmaya karar veren İlkim, yıllar önce bir seçim yapmıştı.

Kendi başına bir karar almış ve bu kararın sonuçlarını, yıllar boyunca iki kişiye yaşatmıştı. Emir'i acımasızca terk ederek onu da kendini de bu yalnızlığa esir etmeyi seçmişti.

Seneler önce de bugün de onun bunu hak etmediğini bilerek atmıştı adımlarını. Ona haksızlık yaptığını, Emir'in kalbini kırdığını ve onu incittiğini bilerek.

Biliyordu.

Emir harika bir adamdı ve hak ettiği şey bu belirsizlik değildi. O da hayalini kurduğu hayatı yaşamayı, mutluluğu ve gerçek bir ilişkiyi hak ediyordu.

İlkim gibi biriyle, *bir korkakla,* yaşanacak ucu bucağı belirsiz bir yaşamı kimse hak etmezdi.

İşin kötüsü de araya altı koca seneyi sokmasına rağmen İlkim, Emir adına yaptığı bu seçimden pişman olamıyordu. Haksız olduğunun farkındaydı ancak yine olsa, yine çektiği bütün acıyı onun görmemesi için elinden geleni yapacağını biliyordu.

Çünkü biliyordu ki... Seneler boyu her şeye uzaktan baktığını, bütün hayatını dışarıda işleyen dünyadan uzakta yaşadığını bilseydi; *Emir çok ama çok üzülürdü.*

Ayrılıklarının üzerinden daha bir sene bile geçmemişken birkaç ay içinde üst üste iki ameliyat olduğunu bilse; *Emir'in canı çok yanardı.*

Tenini boynuna kadar kapatan kıyafetler harici, dekolteli hiçbir şey giymeme sebebinin; ameliyat olduğu günden bu yana sahip olduğu, iki göğsünün arasından boynuna doğru uzanan belirgin dikiş izleri fark edilmesin diye olduğunu bilse; *Emir kesinlikle kahrolurdu.*

Üstüne üstlük iki ameliyat geçirmesine, düzenli olarak ilaçlarını kullanmasına, beslenmesine ve yaşantısına son derece dikkat etmesine rağmen kahrolası kalbinin artık bütün bu ilaçlara ve tedavilerin hiçbirine cevap vermediğini öğrenirse; *Emir çok acı çekerdi.*

Yine, benzer bir durumdan bahsedecek olursa; İlkim'in neredeyse yedinci senesine gireceği bu mücadelesinde, artık herhangi bir tedaviye cevap vermeyen kalbi yüzünden, yüzde kırk olan yaşama şansının daha da düştüğünü duysa; *Emir bununla yaşayamazdı.*

Şimdi bir nakil listesinin içinde, adının kaçıncı sırada olduğunu dâhi bilmediği bir noktadayken; yapabileceği tek şeyin beklemek olduğunu bilerek ve kontrol altında tutularak, elindeki ne kadar olduğunu dâhi bilmediği yaşama şansını daha da düşürmemek için çabalıyordu.

Emir'in bütün bunları öğrenmesi, yıkılması demekti.

Ona bunu yapmak istememişti. Elbette amacı onu yıkmak, paramparça etmek değildi. Belki ayrılığıyla, sözcükleriyle onu incitmesi de bununla tam olarak aynı gibi görünüyor olabilirdi ancak her zaman; hayatlarında yer edinecek en kötü şey, sonu gelmeyen bir belirsizlik olacaktı.

Seneler öncesinden beri, bütün bunları ona anlatması, ona en azından her şeyi bilmesi adına bir şans vermesi gerektiğini düşünen onlarca insan olmuştu çevresinde. Bunu yapmaması gerektiğini onlardan muhtemelen yüzlerce kez dinlemişti.

Yine de böyle bir durumda olay, Emir'e onun yanında olma şansı verip vermemesi değildi.

Zaten bütün bunları öğrendiği an, Emir İlkim'in yanında olmayı seçerdi. Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın ve ne kadar acı, bu işin sonunda onu bekliyor olursa olsun... *Emir için fark etmezdi.*

Bütün olacakları, hangi seçeneklerin sunulduğu önemsiz olacak şekilde, yanında İlkim olması dahilindeki seçeneği göz önüne alırdı Emir Feza. Onu ve ondan gelen şeylerin tamamını açık yüreklilik ve nezaketle kabul ederdi.

O hep İlkim'i seçerdi.

Gel gelelim... İlkim bunu istememişti. Yaşama şansının ne kadar olduğunu bilmediği, var olması ihtimal dahilinde olan yarınının bile belirsiz olduğu bir dünyada, hiç kimseyi böyle bir hayata mahkûm edemezdi. Kendi için değil ama onlar için bu seçimi yapacak kişi olmayı tam da bu yüzden istemişti.

Kimseye öleceğini bile bile, *beni sevin* diyemezdi.

Hayatım belirsiz ama yine de arkadaş olalım, diyerek gidemezdi.

Hiçbir zaman, hiç kimseyi hayatına bu şekilde dahil edemez ve onlara bağlanamazdı.

Fakat son aylarda, seneler boyu kendine biçtiği hayatın tam tersini yaşamıştı. İnsanlarla tanışmış, onları kendine bağlamıştı. Bunu yapmamalıydı. Altı sene boyunca savaştıklarını hatırlamalıydı. Hiçbir anını unutmamalıydı.

Unutmuştu.

Haksız olsa da kendince haklı olmayı, insanlar kabul etmese de karşısındaki kimseyi üzmemek için çabalayacak kişi olmayı kabul ettiğini unutmuştu. Bütün hayatı boyunca hep daha azını isteyecek ve düşleyecek olmayı, bununla yetinmeyi kabullendiğini unutmuştu.

Daha en başından, yaptığı seçimlerin getireceği bütün sonuçlara katlanmaya karar verdiğini unutmuştu.

Buna rağmen hayat ona her şeyi yeniden hatırlatmıştı işte. En sonunda yine, her zamanki rutinlerinden uzakta, tekrar yaşamak dâhi istemediği günlerden birine uyanmıştı.

Adımlarını evin içinde sürüklerken kucağına aldığı saksıyı büyük bir özenle taşıyordu. Son kez dairesinin içine doğru baktı ve kolundaki çantasının düşen askısını düzeltip evden çıktı. Kapıyı hemen ardından

kilitledikten sonra tuttuğu saksıyı dikkatle dengeledi ve çalan telefonunu çantasından çıkardı. Arkadaşının aramasını yanıtladığında, şansına katında bulunan asansöre henüz binmişti.

"Efendim?"

"Canım geldim ben, hazır mısın?"

"Hazırım Seçil, hazırım. Asansördeyim, iniyorum."

"Tamamdır, hadi bekliyorum."

"Geldim..."

Asansör giriş kata indiğinde, kapılar açılır açılmaz adımını dışarı attı. Aynalı, büyük siyah camlı kapının diğer tarafında bekleyen arkadaşını fark etmemesi imkânsızdı. Seçil uzun saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmış, ayağında düz tabanlı botlar ve uzun mantosuyla arabasına yaslanmıştı. Önü açık mantosundan içeri bakınca giydiği boğazlı yün kazak ve kot pantolon görünüyordu.

Güneş yerindeydi. Bu soğuk kış gününü kırmak, bütün soğuğu hapsetmek adına arkadaşının tenine yandan çarpıyor ve kızıllığına, turuncu ve sarı parıltılar ekliyordu.

Seçil tetikteydi. Cam kapıyı aralamaya çalışan arkadaşını fark ettiği an yaslandığı arabasından doğrulup ona doğru yürüdü. Kapıyı onun için açtıktan sonra dışarı çıkan İlkim'i kollarının arasına çekmek yerine ellerindeki çanta ya da saksıya uzanacak oldu. İlkim saksıyı vermedi ama sözcükleri onunla ilgiliydi.

"Seçil bu çiçeği sana emanet etsem olur mu?"

"Bana mı?" diye soran Seçil arabaya doğru yürürken ona bir bakış atmıştı. Arkadaşının kol çantasını taşıyordu.

"Evet, şimdi yanımda götürüyorum hastaneye ama olur da ben ilgilenemezsem onunla sen ilgilenir misin? Bütün dikkatini ona vermeni, hastanede solacak olduğu an evine götürüp ona gözün gibi bakmanı rica edeceğim senden. Benim için çok kıymetli, zarar görmesini istemiyorum. Hastaneden çıkınca geri alacağım."

"Tabii ki bakarım ben, almasan da sorun değil bakabilirim istediğin gibi. Soldurmam." Aklına gelenlerle duraksadı. "Saksı çiçeğin olduğunu bilmiyordum."

"Yoktu," dedi İlkim soluk bir tebessümle. "Artık var." Açık bıraktığı uzun saçlarını sessiz kalarak kulağının arkasına sıkıştırdı. Arabanın kapısını açıp çiçeği özenle ayarladığı boşluğa yerleştirirken arkadaşı da çantasıyla ilgileniyordu. "Geri alacağım ama bak, dediğim gibi. Ben bakacağım ona. Sadece hastanedeyken başına bir şey gelsin istemiyorum. Tek ricam bu."

Ön koltuğa yerleştikten sonra kemerini dikkatlice bağladı. Seçil de aynını yaptığında yüzü arkadaşına dönüktü.

"İlkim böyle şeylerin bizim aramızda ricası, isteği mi olur Allah aşkına? Sen elime tutuşturup gitsen *vardır bir bildiği*, der yine bakarım ben bu çiçeğe. Senin bir bakışın yeter," dedi arabayı çalıştırıp ana yola çıkarken.

İlkim'in dakikalardır solgun olan ifadesi kırıldığında ve dostu keyifle kıkırdayınca, Seçil sanki bunu duymaya ihtiyacı varmış gibi kocaman gülümsedi.

"Ha şöyle, duyan da başka bir yere gidiyoruz sanır. Hastanedeki eski dostlarımızla biraz hasret gidereceğiz o kadar," dedi sakin bir sesle. Aynı anda sinyal verip sağdaki sapağa girmişti.

"Arkadaş dediğim de şey yani... Alt tarafı sesi hiç kesilmeyen monitörler, arka taraflarını açıkta bırakacak hastane elbisesi, uzun serum askıları ve torbaları, sağdan soldan çıkan kablolar falan işte. Yabancısı olduğumuz hiçbir şey yok inan bana."

İlkim'e baktığında onun da endişeli, dertli ifadesinin kırıldığını gördü. Bu yolu izlemeyi sevdiğini biliyordu ama bir yandan onunla sohbet etmesini, kendini içine kapatmamasını istiyordu. Hastanenin bulunduğu semte ilerlerken bir süre sessiz kaldılar. Yarım saatlik kısa bir yolculuğun ardından, Seçil hastane sapağına doğru girdiğinde arkadaşına yandan bir bakış attı. "Sen niye o kadar küçük çanta aldın bu arada, ne sığdırdın onun içine? Benim sadece makyaj malzemelerim o çantaya ancak sığar."

Arkadaşı, sessizce gülümserken başını iki yana salladı. "Az öz birkaç parça aldım aslında sadece. Kontrol edilirken göğsümü açabildiğim düğmeli üstlerin ikisini aldım, önemli olan onlardı. Bazen hastane elbisesi çok rahatsız edici olabiliyor. Zaten kaç gün kalacağım belli

olmadığı için fazla bir şeye ihtiyacım olmaz, zannetmiyorum. Olur da bir durum olursa, annemle halledersiniz diye düşündüm."

"E tabii, dünyanın en iyi iki refakatçisi olacak yanında. Bendeniz Seçil Alkan ve gönüllerin sultanı Fulya Çetin. Elbette bu kadar az değiliz ama kimseye söyleme..." Hastanenin park alanına girip düzgünce park ettikten sonra yüzünü onun yüzüne çevirip kaşlarını kaldırdı. "Bütün olay bu ikilide bitiyor," diye mırıldandı sır verir gibi.

Birlikte hastaneye girdiklerinde, İlkim doktorunu aynı ona bahsettiği yerde, hastanedeki özel odasında buldu. Adımları birbirine eşitlenip İlkim'in kalacağı odaya ilerlerken saksıyı dikkatle taşıyan Seçil de arkalarından ilerliyordu.

Bazı anlar, ne şekilde ya da ne kadar zamanın ardından olursa olsun birbirinin aynısıydı. Seneler önce de şimdi de hastaneye gelişi aynıydı. Odasına yerleşmesi ve testlerinin yapılması, hepsi birbirinin tekrarı olan sahnelerdi.

Odası, tek kişilik özel bir odaydı. Canlı renkler yerine soğuk, koyu renkler kullanılmıştı fakat oldukça ferah bir görüntüsü vardı. İçeri girer girmez hastanın bulunacağı kısma ilerlemeden önce geçilen ufak koridorda bir banyo, tuvalet ve gardırop vardı. Odanın bir duvarının yarısını, boydan boya açılan sürgülü bir cam kaplıyordu. Koyu gri ve mavi tonlarda döşenmiş odada uzun bir yatak, hemen yanında çeşitli monitör ve ekranlar, serum askısı vardı. Camın önünde kalan tekli bir koltuk ve ortada duran sehpayla birlikte kocaman oda İlkim'in birkaç günlük misafiri olacağı yerdi.

Büyük odaya girdikleri anda arkadaşından istediği ilk şey, çiçeğini pencere önündeki sehpaya yerleştirmesiydi. Seçil'den ona iyi bakmasını istemişti ama çiçeği kendinden uzakta tutmak da istemiyordu. Kokusu bile onu sakinleştiriyor, iyi hissettiriyordu. Sanki Emir burada, onunlaymış gibi hissettiriyordu.

Seçil'in yardımıyla odasındaki küçük banyoya girdi ve üzerini değiştirerek hemşirelerin getirdiği hastane elbisesini giydi. Temiz yatağa uzandıktan sonra zihnine ve kalbime çöreklenen bütün anıları yok etmeye çalışsa da elbette bu mümkün değildi.

2015, Kasım

Hastane, Fulya ve İlkim

Genç kadın yüzünü kapatan oksijen maskesi sayesinde aldığı derin nefeslerin arasında hem çalışan monitörlerin ve cihazların hem de içlerinden sıyrılan, annesinin güzel sesini duyabiliyordu. Annesi ona, soğuk ve hissiz hastane odasında kaçıncı olduğunu bilmediği bir kitabı okuyordu. Romantik kitaplardan biriydi, İlkim'in zihnini dağıtıyordu. Geçirdiği ikinci ameliyatın ardından her şey yeni yeni düzeliyordu ve normal odaya alındığı ikinci gün olsa da solunum konusunda zorlandığı için oksijen almaya devam ediyordu.

Fulya, yatağın hemen solundaki koltukta otururken okuduğu kitaba tam anlamıyla odaklanamasa da sesi İlkim'i rahatlatıyordu. Kızını sürekli kontrol etmeye çalışırken bakışları önündeki sayfalar ve onun solgun yüzü arasında gidip geliyordu. İlkim'in dikkatinin onda olduğunu fark ettiğinde bir diğer sayfaya geçti ve bakışları bu kez kendi önünde sabit kaldı.

"Efendimin o soluk, esmer rengi, dört köşe, çıkık alnı, gür kara kaşları, derinden bakan gözleri, kayadan yontulmuşu andırır çizgileri, o sert, gülmez dudakları –salt azim, karar, irade gücü belirten bu yüz– güzellik kurallarına göre hiç de güzel sayılmazdı ama benim gözümde güzelden de üstündü. Beni tümüyle sarıp egemenliği altına alan bir etkisi, bir büyüsü vardı ki duygularımı irademin elinden alıyor, kendi kudretine tutsak ediyordu."*

Fulya bulduğu noktada duraksadı ve kızına baktı. İlkim'in koyu kahvelerinin ona baktığını görmüştü. Oksijen maskesinin altında tutsak kalan küçük yüzünde minicik bir gülümseme vardı. İlkim onu her daim dinlerdi ama ilk kez bu kadar can kulağıyla dinliyor gibi görünüyordu. Belli ki sevmişti. Fulya bu kitabı seçtiği için çok mutlu oldu. Kızına kocaman gülümsedi ve heyecanla devam etti.

"Hiç istememiştim onu sevmeyi; yüreğimdeki aşk tohumlarını görür görmez söküp atmak için çok çalışmıştım... Ama şimdi, onu yeniden gördüğüm şu ilk anda gönlümdeki tohumlar canlanıvermiş,

* Jane Eyre. Charlotte Brontë'ın 1847'de yayımladığı romandır. Victoria dönemi İngiltere'sinde farklı sınıftan iki kişi arasındaki aşkı anlatmaktadır.

yemyeşil, dipdiri filiz sürmüştü. Efendim, yüzüme bile bakmadan kendisini sevmeye zorluyordu beni..."

İlkim'in duyguları, üstüne çöreklenir gibi olduğunda kalbinde belirgin bir ağırlık hissetti. Annesi okudukça daha da büyüdü bu ağırlık. Daha da arttı. Fulya'nın çevirdiği sayfalar ve dilimden dökülen cümleler İlkim'e dert olacak oldu. Kendini tuttu; tutabildiği kadar tuttu.

"...Benim ruhumu delip geçen o bakışları onların böyle serinkanlılıkla karşılamalarına şaştım. Ben onların bu bakışlar karşısında kızarıp bozaracaklarını, gözlerini yere indireceklerini sanırdım. Öte yandan, onların böyle hiç etkilenmeyişlerine seviniyordum da. 'Benim gözümle görmüyorlar onu,' diye düşünüyordum..."

Fulya, İlkim'in yatağındaki hareketliliği hissettiği anda durdu. Kızı, küçük beyaz elini yüzüne kaldırmış ve gözlerini kapatmıştı. "Anneciğim?" dedi Fulya hemen yerinden kalkıp. Kızının yanına gelip elini onun saçlarına uzattığı anda, İlkim'in sağ gözünün kıyısından bir yaş düştü.

Yüzündeki oksijen maskesi, göğüslerinin arasından uzanan derin, kırmızı dikiş izi ve kolundan alınamayınca hemen elinin üstünden açılan damar yoluyla uzandığı yatakta, yeterince yarası yokmuş gibi bir de gönülden yaralıydı küçük kızı. Bir anda duygularının kontrolünü sağlayamamış ve kendini tutamadan ağlamaya başlamıştı. Fulya yanına oturup diğer elini kucağına çekince ağlaması şiddetlendi. Gözyaşlarını silmeden elini yüzündeki maskeye sarıp çenesinin altına kadar çekti, sessizce hıçkırdı. "Anne..." dedi pürüzlü bir sesle. Boğuk ve kısık bir sesle, zorlukla konuşmuştu. "Benim gözümle görürler mi onu?"

Fulya acı dolu bir biçimde kızına baktı. "Güzel kızım," dedi çaresizce.

Ne göğüskafesinin içindeki o soyut acıyı ne de fiziksel acısını giderebiliyordu annesi. Kızına biraz bile yardım edemiyor, yanında olmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu. Çok zordu, onu içten dışa yiyip bitiriyordu.

"Anne görmesin... Kimse görmesin onu benim gibi. Kimse sevmesin. Ben zaten çok seviyorum, başkası da benim gibi severse ne yaparım... Sevmesinler anne, ne olur..."

Sesi titredi. Bir eliyle maskeyi yüzüne tutup nefes alıyor, konuşacağı anlarda geri çekiyordu. Korkunç bir durumun içindeydi, kendi başına nefes almakta bile zorlanıyordu. Nefret etti. Yaşadığı bütün bu acıdan ve zorluklardan nefret etti genç kadın. Daha yirmi iki yaşını bile bitirmemişti. Bu kadar gençken bunlarla savaşması ne kadar adildi? Yaşadığı hayatın hangi noktasında bulacaktı hak ettiğini?

"Anneciğim, yapma... Yapma."

"Nasıl dayanacağım?" diye sordu boğazındaki acıyla. "Bir sene olacak neredeyse anne, nasıl yaşayacağım? Ya-yaşayabilecek miyim? Ben Emir'i bir daha görebilecek miyim anne? Ne zaman, ne zaman buna alışmayı öğreneceğim?"

İlkim hıçkırdı ve bir astım krizini başlatacağını hissettiği duygularla derin nefesler almak için maskeye yapıştı. Fulya gözlerinden yaşlar dökülürken durumun şiddetleneceğini anladığı an ayağa kalktı ve duvardaki düğmeye hızlı hızlı basmaya başladı. "İlkim. İlkim lütfen anneciğim, ne olur. İlkim!"

İlkim'in sıklaşan nefesleri, hızla yükselip alçalmaya başlayan göğsü yüzünden acıyan dikişleri ve ardı arkası kesilmeyen gözyaşları artıyor, çaresizce onu sakinleştirmeye çalışan Fulya'nın çabaları da bir türlü işe yaramıyordu. Saniyeler içinde odaya gelen hemşireler ve doktoruyla oda bir anda kalabalıklaştı. Her şey daha da karmakarışık bir hal alacağı sırada, hemşirelerin İlkim'i tutması ve ona dozunu değiştirerek uyguladığı ilaçlar sayesinde dakikalar içinde bütün bu karmaşa yerini sakinliğe bıraktı. İlkim'in nefesleri düzen kazanmaya, ilaçları ciğerlerine ulaşarak teninin altına işlemeye başladığı an Fulya tuttuğu nefesini bıraktı ve az önce kalktığı koltuğa resmen çöktü. İlhan onun omzunu sıvazlayıp odadan çıkarken Fulya gözyaşlarına boğuldu.

Genç kadın, uzun zaman hatırlayacağı en büyük krizlerinden birini, ikinci ameliyatından sonra bugün yaşamıştı. Annesi içinse aylar boyu kâbuslarına girecek ve üstünden yıllar da geçse o çaresiz hissi ona tekrar tekrar yaşatacak bir anıyı, hafızasına kazımıştı.

Dakikalar, birbirini büyük bir hızla kovalarken gelip giden hemşireler testlerini tamamlamak için çeşitli işlemler yaptılar. Ölçüm, kan

alımı, bazı testler için farklı tahliller ve düzenli kullandığı ilaçlarının bir listesini aldılar.

İlkim, annesi ve babasının Koray'la birlikte eve geçişlerine dair verdikleri haberden sonra telefonunu kenara bırakmış ve serumunun takılmasını beklemişti. Aynı anda görevli hemşire işini bitirmeye çalışırken doktorunun talimatlarını dinliyordu.

"Fulya ve Gündüz geldiğinde onlarla ben konuşacağım zaten ama yalnızca bir refakatçi bırakabiliyoruz yanında. Kimin kalacağına sen karar verip bana bildirirsen ben onu ileteceğim. Testlerin sonuçlarını da yarın konuşacağız, sonuçlar bugün çıkmaz ama ulaşabileceğiniz, kan isteyebileceğiniz kişilere ulaşmaya çalışalım. Ben zaten ihtiyaç bildireceğim ama sonuçta etraftakiler senin ailen, elimizde fazlasının bulunması bizi çok rahatlatır."

İlhan elindeki dosyaya göz gezdirmeye devam etti ve başını kaldırıp hafifçe tebessüm etti. "Gelebilme imkânı olan herkese ulaşalım," dedi bu kez Seçil'e dönerek.

"Elbette İlhan Bey, ben ulaşırım birkaç kişiye mutlaka," diye yanıtladı genç kadın. Her türlü yardımcı olmaya hazırdı. Koltuğundan kalkmış, yatağa doğru bir adım atıp çok yaklaşmadan bir kenarda durmuştu.

"İlhan amca, bu akşam Seçil kalabilir mi benimle? Şimdi bizimkiler kalmak isteyecek ama zaten yoldan geldiler, onlarla sen konuşur musun?"

"Sen kimi istersen o olsun, tamamdır Seçil Hanım'ı yazarım. Sadece doldurman gereken birkaç belge olacak, onları da birazdan buraya yollarım. Halledip bana ulaştırırsınız. Sonrasında sorun olmaz zaten. Konuşurum ben sizinkilerle."

Elindeki belgelere birkaç kalem hareketi yaptıktan sonra başını kaldırıp karşısındaki kadınlara baktı. "Sonuçlar çıktığında yeniden görüşeceğiz. Ve size söz..." diye mırıldanıp kendisini, gözlerinden hiç çekilmeyen bir endişeyle izleyen İlkim'e baktı. Güven verircesine gülümsedi.

"Her şeyi yoluna koyana kadar durmak yok."

Bunun ne kadar süreceği konusunda bir fikri yoktu fakat sonuna dek çabalayacaklarına da en az adı kadar emindi.

Fulya, gözyaşları içinde İlkim'in yatağının kıyısında oturduğu sırada kızının elini avucunun içine alıp okşuyor fakat sessiz kalıyordu. Gündüz birkaç adım geride yüzünde küçük bir tebessümle kızına bakıyordu çünkü kendisi de düşerse İlkim'in dayanacak bir şeyi kalmazdı.

"Anneciğim ben iyiyim dedim ya niye inanmıyorsun bana? Bak şimdi İlhan amca gelip o da aynı şeyi söyleyecek. İyiyim ben, bir şeyim yok."

Fulya gücenir gibi kızına baktığında boştaki eliyle gözünden düşen damlayı sessizce yok etti. İnce, uzun parmakları kızının eli üstünde gezinirken düşen sesinde alınganlık vardı. "İlkim sen kötü olunca da söylemiyorsun ki anneciğim. İyi ya da kötü... Uzaktayız, endişeleniyoruz diye gizliyorsun. Senin tırnağın kırılsa ben kilometrelerce öteden hissederim sen bilmiyor musun? İlhan gelsin, onunla da konuşacağım. Bu kadar geç kalmamız bile hataydı. Günler öncesinden burada olmalıydık babanla..."

Gündüz'le göz göze geldiğinde, babası gülümsedi. Annesi kadar detaylı ırgalamıyor olsa da elbette o da endişeliydi, kızı için meraklanmak en doğal hakkıydı. "İşlerimizi ayarlayıp erkenden gelmemiz iyi olabilirdi tabii..."

"Çok iyi olurdu hem de! Ama ben şimdi sana ne konuşsam fark etmez ki sen zaten bizi istemiyorsun yakınlarında."

"Anne ne olur yapma böyle, ciddi bir şey olsa sence ben aylar öncesinden gelmez miyim sana? Senelerdir aynı dertlerden tartışıyoruz. Benim yaşım neredeyse otuza dayandı, bebek olmadığımı sana hâlâ kanıtlayamadım. Anlıyorum, endişeleniyorsun. Öperim güzel kalbinden, sen benim canımsın ama gerçekten bir şey yok. Gerçekten..."

Genç kadın çabaları bir sonuç vermeyince artık denemekten vazgeçecekti ki İlhan birkaç dakika bile geçmeden odaya giriş yaptı ve İlkim'i bundan kurtardı. Annesi birinci ağızdan duymadıkça iyi olduğuna inanmayacak gibiydi. Fulya ve Seçil ayağa kalkıp odadaki bütün gözler adama çevrildiğinde konuşan ilk kişi İlkim oldu.

"İlhan amca, Çetin ailesini benim iyi olduğuma inandırabilir miyiz? Onlar buraya kontrol amaçlı yattığıma pek inanmamış gibi duruyorlar da," dedi genç kadın dalgaya vurarak.

İlhan gülümsedi ve incelediği raporlardan sonra aldığı rahat nefesleri onların karşısında da verdi.

"İlkim haklı, endişelenecek bir şey yok gibi görünüyor. Sonuçları beklediğimden de normal geldi. Birkaç ufak değerde düzensizlikler var ama kontrol altında tuttuğumuz süreçte bunları rahatlıkla toparlayabiliriz. Hayati değerlerde olumsuz bir artış ya da azalma göremiyorum, tabii kan değerleri haricinde. Onun için de zaten kan nakli yapacağız. Yani kısaca... İçiniz, şimdilik rahat olabilir."

Fulya büyük bir rahatlamayla derin nefesini verdiğinde, elini tuttuğu İlkim'in saçlarına da güçlü bir öpücük kondurmuştu. Gündüz, kolunun altına ikinci kızı gibi gördüğü Seçil'i aldığında ikisi de gülümsemiş ve genç kadın dudaklarını eliyle örtmüştü.

"Şimdilik dediğim işin asıl kısmına gelirsek... İlkim'in durumu için bir araya geldiğimiz heyet toplantısından, küçük çaplı bir ameliyat daha yapılabilir kararı çıktı."

"A-ameliyat mı?" dedi genç kadın uğradığı şaşkınlıkla. Bunu beklemediği açıktı. Sesi kırılmıştı.

"Evet ama bu seni endişelendirmesin. Hiçbirinizi endişelendirmesin çünkü inan bana, önceki ameliyatlarınla uzaktan yakından alakası olmayacak. Daha basit, daha hızlı ancak alternatif, yeni bir yöntem. Daha önce birkaç kez denendi, başarıya ulaşma oranı aldığımız sonuçlara göre yüzde seksenin üstünde. Benim şu anki yatışını bu kadar büyütmemin sebebi de bu. Ameliyat bize yeni bir pencere açabilir."

İlkim şu anda konuştukları şeyi beklemediği için şaşırsa da bu sözleri daha önce de duymuştu. Ameliyatların ona olumlu yönde, yeni kapılar ve pencereler açacağı cümlelerini onlarca kez dinlemişti. Geçirdiği iki ameliyat olumlu ya da olumsuz sonuç vermemişti. Sanki hiç ameliyat olmamış gibi etkisiz kalmışlardı.

Kalbi bu işlemlerin hiçbirini kabul etmemişti. Tedavilerinden sonuç alamamışlardı. Fakat İlkim'in kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı da aşikârdı.

"Yüksek dozda narkozlar, anesteziler ve günler sürecek toparlanma süreçlerinden bahsetmiyoruz. Bu akşam ameliyat olup yarın sabaha uyanacağın ve kısa vadede sonuçları gözlemleyebileceğimiz bir operasyondan bahsediyoruz. Hastanenin başhekimi olan arkadaşım, birkaç saat içinde seyahatinden dönecek. Bütün hazırlıklar sen de *tamam* dediğin takdirde yapılmaya hazır İlkim. Olumlu sonuçlar alırsak bu bizim için harika bir gelişme olur."

"Olmaz olur mu?" dedi Fulya heyecanla. "Bu harika bir haber İlhan, hemen bu akşam, ilerleyen saatlerde ameliyat olabileceğinden bahsediyorsun... Biz senelerdir nakil listesindeyiz, hiçbir gelişme olmadan sadece haber bekliyorduk. Senin bize sunacağın bütün ihtimaller bizim için büyük gelişmeler olacak her zaman."

Güldü ve bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. "Allah'ım sana çok şükür."

Fulya gözyaşlarına boğulmamak için zor duruyormuş gibi görünüyordu. İlhan ve Seçil, İlkim'e bir adım yaklaşınca hızla eşinin kollarına koştu. İçine yerleşen umut ışığı heyecanla büyümüştü.

"Tabii ki bütün bu seçenekler sen kabul ettiğin takdirde gerçekleşmeye hazır. Ameliyat olduğunda sana yüzde yüz sonuç alacağımızı söyleyemem ama olmadığında da karşı karşıya olduğumuz şeyleri biliyorsun. Ameliyat olduğunda bir şeyler değişecek mi bilemiyoruz, ihtimaller üzerinden konuşsak da adı üstünde, bunlar birer ihtimal. Kesinliği yok. Ancak ameliyat olmaman, bir gün kendine *acaba o ameliyatı olsaydım olumlu sonuç alabilir miydim* sorusunu sorma olasılığının olması, hep bu şüpheyle kavrulman demek. Karar senin, doktorun olarak sana bir seçim şansı sunmak da benim görevim. Fakat benim sana tavsiye ettiğim şey bu ameliyatı kabul etmen olur. Zaten sonrasında olumsuz bir komplikasyonla karşılaşma ihtimalimiz olmayacağı için sana bir zararı olmayacak. Tabiri caizse, göz açıp kapayıncaya kadar geçip gidecek diyebiliriz."

Herkes beklentiyle İlkim'e döndüğünde, İlkim bağdaş kurduğu yatakta sessizce ellerine baktı. Bir süre öylece sessiz kalmasına rağmen düşüncelerini kafasında bir sıraya sokmaya çalıştığı, ona sunulan seçenekleri değerlendirdiği açıktı. Sakin bir nefes alıp verdikten sonra bakışlarını onu izleyen insanlara çevirdi.

"Sanırım... Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı, değil mi?" dedi alçak bir sesle.

İlhan'la buluşan bakışları küçüldü ve onu anlayan en iyi insanmış gibi hastane yatağında küçülmüş kıza baktı.

"Tabii ki evet, İlhan amca... Ben varım. Zaten görebileceğim her şeyi gördüm. Bir ameliyattan daha korkacak değilim, inan bana. Sen de bu ameliyatı olmam gerektiğine inanıyorsan tamam, olurum. İşlemleri başlatabilirsin."

İlhan yüzüne yerleşen rahatlama ifadesiyle gülümsediğinde başını salladı. Odada bulunan herkes bu kararın alınmasını bekliyormuş gibi rahatladığında, İlkim uzun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Yüzü hafifçe soluklaşmıştı fakat yine de iyi hissediyordu.

"Tamam öyleyse, bunu duyduğuma çok ama çok sevindim İlkim. En doğru kararı aldığını düşünüyorum. Umarım harika sonuçlar alır, çok daha güzel ihtimalleri konuşuruz. Her şey hazırlandığında, hemşirelerle birlikte seni almaya geleceğiz. Şimdilik dinlen. Sabaha çok daha güzel şeyler konuşacağımızı umuyorum. Bu arada Fulya ve Gündüz, sizi birkaç dakika dışarı alabilir miyim? Hastaneyle ilgili konuşulması ve halledilmesi gereken birkaç prosedür var."

Doktoru İlkim'e gülümsedi ve odadan anne babasıyla çıkarken genç kadının arkadaşına kocaman sarılışını göz ucuyla izledi. İlhan, Fulya ve Gündüz'le odanın dışına çıktığında, kapıyı arkalarından hafifçe çekip kapattı.

"Sizinle biraz daha detaylı konuşmak istiyordum aslında, onun için çıkardım dışarı."

Fulya, Gündüz'e tutunduğunda İlhan başını sessizce iki yana salladı.

"Hayır Fulya, hayır. Öyle değil, İlkim'in değerleri normal. Endişelenecek bir şey şimdilik yok. Sadece sizden dikkat etmenizi istediğim bazı ekstra şeyler olacak."

Elindeki raporlara bakarak alnının köşesini kaşıdı ve dudaklarını ıslattı. "İlkim'e bu teklifi sunmadan önce de kabul edeceğini biliyordum. Her şeye ve bütün zorluklara rağmen yaşamına ve size öyle bağlı ki elbette tamam diyecekti. Altı senedir ne deneyelim desem bıkmadı, usanmadı kabul etti. Yaşamayı, yaşadığı hayatı seviyor. Bu yüzden de

senelerdir büyük bir özen ve dikkatle yaşıyor. Bütün işlemleri, ona yaptığı vereceğimi söylediğim günün akşamında toplanan heyetten çıkan kararla hazırlatmıştım zaten. Kabul etmezse iptal ederdik elbette ancak evet diyeceğini biliyordum. İlkim her şeye rağmen kendi için değilse bile sizin için savaşacak kadar büyük ve açık yüreği olan bir kız."

Fulya eşine yaslandığında, yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Gündüz de aynı şekilde gülümserken senelerin acısı öyle birikmişti ki günü gelip kızı pes etse dâhi ona hiçbir şey söyleyemeyeceklerini biliyorlardı.

Aylarca hastanede kalmış, ilaçlar kullanmıştı. Gençliğinin en güzel zamanlarını soğuk hastane koridorlarında geçirmiş ve iki ameliyatla göğsü açılmıştı. Buna rağmen bir ameliyata daha evet demişti İlkim. Çok güçlü bir kadındı ve bu güçsüz kalpten çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Evet, şu an için değerlerin normal olduğunu rahatlıkla söyleyebiliyorum ancak yarın bunu söyleyebilir miyim emin değilim. Ameliyattan bağımsız olarak dile getiriyorum bu durumu. Şansımız artmak yerine her geçen gün biraz daha azalıyor ne yazık ki ve bunun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Senelerce dikkat ettiği şeyleri biraz geri plana attığını fark ettim birkaç aydır."

Fulya ve Gündüz'ün aklı karışırken İlhan sakince anlatmaya devam etti.

"Bunun sebebini henüz bilmiyorum, aslına bakarsanız öğrenmem de gerekmiyor. Ancak onun yaşantısına olumlu ya da olumsuz etkisi olacak her şey, beni de en az onun sağlığı ve değerleri kadar etkiler. Beslenmesini baştan düzenleyeceğiz çünkü bana son geldiğinden bu yana, olmasını beklediğimden çok daha yüksek oranda bir kilo kaybı yaşamış. Gördüğüm kadarıyla da birinin gözetimi altında olmadığı takdirde yemek yemeyecek. Bu konuda sizden destek bekliyorum. Bunları detaylıca konuşacağız."

"Olur mu, İlhan? Tabii ki ne dersen onu yaparız biz. Senin bize vereceğin talimatlar, listeler... Ne olursa uygulamaya çalışırız. Zaten bizim de aklımızda bir şeyler var, bu sefer böyle kolay bırakıp gitmeyeceğiz

onu. Çok uzağında kaldık, her anında yanında olmamız gerekirken kendi hayatlarımızın telaşına kapılıp iş dünyamıza döndük."

Gündüz'ün sözcüklerini onaylayan Fulya da dolan gözlerini gizlemeden İlhan'a baktı.

"İlhan ne yapmamız, nasıl davranmamız gerekiyorsa senin bize anlatman yeter. Bizim İlkim'in hayatına ne kadar olumlu etkimiz olacaksa onun için elimizden geleni yapmaya hazırız. Hiçbir şeyi bizden gizleme. Her şeyden bahset. *Lütfen.*"

"Tamam, endişelenmeyin. Zaten İlkim kendine çok iyi bakıyor, sadece ona biraz daha destek olmanıza ihtiyacı var o kadar. Hadi geçin, koridorun sonunda, odamda konuşalım."

Bu sırada, İlkim ve Seçil odada bir başlarına otururken İlhan'ın İlkim'in odasına yönlendirdiği hemşire genç kadının damar yolunu kontrol etti ve bileğine bir bileklik taktı. Ameliyat öncesi hazırlıkların sürdüğü sırada, Seçil dikkatle olup biteni izliyordu. İlkim'in telefonunun titrediğini fark ettiklerinde, hemşire odadan yeni çıkmıştı.

"Sen bakabilir misin Seçil, ben biraz uzansam? Bugün o kadar çok iğne gördüm ki bayılmam an meselesi," dedi gülerek.

"Bakarım aşkım bakarım," diye telefona uzandığında, İlkim yatakta uzanır pozisyona geçti ve örtüyü düzeltti. "Yalnız ben bu adama ne diyeyim?"

Telefonu arkadaşına çevirip ekranda yazan ismi İlkim'e gösterdiğinde, derin bir nefes aldı.

Emir arıyordu.

"Sanırım buna benim cevap vermem gerek. Ben alayım onu."

İlkim telefonu Seçil'den alıp derin bir nefes aldıktan sonra aramayı yanıtladı.

"Efendim..."

"İlkim?" dedi çekingen ama özleminden öldüğü o tok ses.

"Efendim Emir?" dedi İlkim altdudağını ısırarak.

"Yeniden Emir'e döndüğüme göre aramız henüz düzelmedi sanırım, değil mi?"

İlkim ne cevap veremeyeceğini bilemeyerek sessiz kalınca, gözlerine dolan yaşlara engel olamadı. Dudaklarını birbirine bastırdığında Emir konuşmaya geri döndü.

"Şey, iyi olup olmadığını merak ettim. Sana gelebilir miyim? Biraz konuşmak istiyorum eğer sen de kabul edersen... Kırgın ayrıldık, canım çok sıkkın. Sana zaman tanımak istedim ama dayanamıyorum ki ne kadar uzak kalırsam o kadar zor oluyor bu." Duraksadı, yutkundu ve sessizce boğazını temizledi.

"Ya ben... Nerede duracağımı bilemiyorum, İlkim. Yemin ederim. Elimi ayağımı koyacak yer bulamıyorum. Başka neye bakılır, bakınca nasıl görülür onu bile unutmuşum. Sağa dönüyorum sen, sola dönüyorum sen. Aklımda sen, gözümün önünde sen. Bir tek sen. Çözemiyorum yani, çözülemiyorum."

"Emir ben..." diye mırıldandı zorlukla yutkunarak.

"Konuşmak istemiyorsan seni zorlamayacağım ama özür dilemem gerektiğini hissediyorum. İlkim ben öyle düşün istemedim, gerçekten. Öyle hissedeceğini düşünemedim. Bir geleyim lütfen, konuşalım."

"Emir ben evde değilim. Yani, şu an... Gelsen de beni bulamazsın."

"Neredeysen oraya geleyim güzelim, yani... Eğer sen de izin verirsen, gelebilir miyim?"

"Feza, ben," dedi İlkim son şansını deneyerek. "Ben de özür dilemek istiyorum ama şu an buna gücüm yok. Senden... Bana biraz daha zaman vermeni rica edebilir miyim? Şu an değil, şu an bunu yapamam."

"Sen iyi misin, kötü bir şey yok değil mi? Beni korkutma, yalvarırım. Her şey yolunda mı İlkim? Neredesin sen?"

"Hayır," dedi. "Hayır bir şey yok." Dudaklarını ısırdı. Gözlerini tavana diktiğinde bir süre bekledi fakat devamı gelmeyecek gibiydi. Kendini zar zor topladı.

"İyiyim, ben... Annemler burada, birkaç gün daha yanımda olacaklar. Onlar gittikten sonra konuşsak olur mu? Bana birazcık daha zaman ver. Söz, her şeyi konuşacağız."

"Tamam, tamam peki. İstediğin kadar zamanın var. İstediğin kadarına sahipsin İlkim. Sonunda bana geleceksen, senin yollarının

sonu bana çıkacaksa istediğin kadarını alabilirsin. Söz verdin. Biliyorum sen söz verdiysen gelirsin."

İlkim gözyaşlarını tutamazken başını salladı. Elini yüzüne kapatıp sessizce ağlarken sesi telefonun diğer tarafına gitmesin diye elinden geleni yapıyordu. "Gelirim," dedi güçlükle. "Geleceğim."

Emir onun kısık ve düzensiz nefes seslerini dinlerken, "Seni özledim," dedi sessiz bir fısıltıyla.

Genç kadın gözyaşlarına rağmen gülümseyebildiğinde başını iki yana salladı yeniden. "Ben de Feza, ben de seni özledim," dedi kısık sesiyle. "Seni arayacağım tamam mı? Olur da bana ulaşamazsan merak etme. Söz ver bana endişelenmeyeceğine dair, sonra da kapatmam lazım artık."

"Söz, söz, söz. İstediğin ve istemediğin kadar söz İlkim. Tamam, endişe etmeyeceğim, sürekli de aramayacağım. Sen geleceksin, biz konuşacağız ama biraz daha zaman lazım, tamam," dedi derin bir nefes vererek.

"Evet, evet *sevgilim*. Kapatıyorum tamam mı? Söz veriyorum ben arayacağım."

Seçil olanları dolan gözleriyle izlerken İlkim, Emir'le vedalaşıp telefonu kapadı.

"Ben bu adama nasıl hayır diyeceğimi bilmiyorum artık," dedi İlkim ağlamak ve gülmek arasında gidip gelirken. Sessiz nefeslerle yüzündeki gülümseme ve gözlerindeki yaşlarla yatağın içinde öylece beklerken Seçil'le göz göze geldi.

"Çok bile dayandın kuzum," dedi Seçil yüzüne yansıyan güçlü mutlulukla. Onun bu kararı almasına dair mutluluk duyan kişiler listesinin en başına olabilirdi.

Ellerini yüzüne kapattığında, Seçil gelip yanına oturdu. "Çok bile dayandın..." diye fısıldadı. Yüzünü ve saçlarını nazikçe sevdikten sonra ona sıkıca sarıldı. Yanında olduğu sürece, arkadaşının daha fazla üzülmesine izin vermemeye çalışacaktı. En azından elinden geleni yapacaktı.

Ameliyat, aynı planladığı gibi sakin ve herhangi olumsuz bir reaksiyon yaşanmadan atlatılmıştı. İlkim odaya alındığında, narkoz ve anestezi yüzünden uykuluydu.

Burnuna takılı kanüller kulağının ardından dolanıp göğsünün üstünden yatağın yanına uzanıyordu. Göğüslerinin arasından uzanan dikişler tazelenmişti. Yine göğsünün belli noktalarına sabitlenmiş ve makinelere uzanan kablolar yerli yerindeydi. Kolundaki serum bittiği gibi tazelenmişti ve hafif kızarmış teninden, aynı zamanda da morarmaya yüz tutan izlerinden, ameliyattan henüz çıktığı belli oluyordu. Canı acımış mıydı kimse bilemese de izlerin duruşuna bakılırsa, ameliyat sonrası kesinlikle sızlayacaktı.

Fulya ve Gündüz, kızları odaya alındıktan sonra İlhan ve Seçil'in ısrarlarıyla eve gönderilmişti. Seçil, bu gece arkadaşının başında bir nöbet daha tutacaktı. İlkim'in yanında ses yapmamak için dışarı çıktı ve Orkun'la yaptığı kısa konuşmanın ardından yeniden odaya girdi. Üzerindeki steril kıyafetlerle, uyandığı an doktoruna haber vermek için koltuğa yerleşip dostunu izlemeye başladı.

Sabaha karşı, Seçil uyku ve uyanıklık arasında gidip gelirken İlkim'in sesini duydu. Uykusuz kaldığı gecelerin uykularını yalnızca bir gecede almış gibiydi. Arkadaşı hemen ayaklanıp onun yanına ilerlediğinde, elini uzatıp hemşireleri çağıran düğmeye basmayı da ihmal etmemişti. Onun elini kavradığı anda gözleri doldu ve düğmeye yeniden bastı.

"Canım," dedi zorlukla yutkunup. İlkim gözlerini açıp Seçil'i görmese de sesini duyduğu an, kız kardeşini tanıdı ve gülümsedi.

"Kızıl," dedi pürüzlü sesiyle. Sanki senelerce susuz kalmış gibi çıkan sesi, birkaç saat önce kalp ameliyatı olmuş birine göre oldukça yerindeydi.

"Buradayım bir tanem, yanındayım. Çok şükür Allah'ıma... Çok şükür, iyisin."

İlkim yarı yarıya açabildiği kısık bakışlarıyla Seçil'e gerçek bir ifadeyle gülümsedi. Susamıştı ama yutkunabilecek kadar güçlü müydü, bilemiyordu.

Dakikalar içinde, üç farklı hemşire ve İlkim için nöbete kalan doktoru odaya döndüğünde, yeniden tetkikler ve testler yapılmaya başlanmıştı.

Gün aydınlanırken İlhan sonuçların daha sonrasında çıkacağını belirtmiş ve odayı hemşirelerle birlikte boşaltmıştı. Genç kadın bütün bu hengâmenin içinde sonunda iyice uyanmış ve dostuyla konuşmaya başlamıştı. Annesi, babası ile Koray da saatler içinde gelecek ve doktorunun anlatacağı sonuçları dinlemek için toparlanacaklardı.

Her şey ya düzelecek ya da daha da kötüye gidecekti fakat kimse, hayatın direksiyonu onlar için ne yöne kırdığını bilemeyecekti.

Bildikleri tek şey, İlkim'in hayata aynı düne ve bugüne tutunduğu gibi tutunacağıydı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

♫ *Çağan Şengül & Sezgin Alkan, Yadigâr*

♫ *Teoman, Çoban Yıldızı*

Gün, bir öncekine meydan okur gibi erkenden doğduğunda ve karanlık, yerini aydınlığa bıraktığında İlkim çok daha iyi hissediyordu ve çok daha uyanık durumdaydı.

Ameliyatın ardından zaman hızla akmış, bir koca gün daha bitmişti ve bu kez her şey beklediklerine göre oldukça yolunda gitmişti. İlkim'in hastanede geçen ikinci gecesinin eşlikçisi annesi Fulya'ydı. Hemşirelerin odadan çıktıkları ve onları baş başa bıraktıkları zaman, genç kadın doğup büyüdüğü Marmaris'te yakın çevrelerinde olup biten şeyleri annesinden keyifle dinlemişti. Hem arayı kapatmış hem de sıkılmadan koca bir geceyi atlatmışlardı.

Doktoru, birazdan sonuçlarla birlikte gelecekti ve odanın içindeki herkes biraz endişe, biraz da heyecanla adamı bekliyordu.

Seçil, Orkun'la birlikte yan yana odanın köşesinde dikilirken bir şey üzerine tartışıyorlardı. Diğer taraftaki anne ve babası, telefonda az önce kendisine de geçmiş olsun dileklerini ileten teyzesi Fulden'le konuşuyordu. Koray ve Sinem ise az önce gelmişlerdi ve İlkim'le ilgileniyorlardı. Sinem'in genç kadının göğsünü boylu boyunca ayıran ameliyat izlerini açıkça görmeyi beklemediği kesindi fakat durumu gayet normal karşılamıştı. İlkim giyimini değiştirmeye başlamadan önce çok fazla tuhaf bakışa maruz kaldığını halen hatırlıyordu ve bu durumun onu azıcık bile rahatsız hissettirmese de huzursuz ettiği kesindi. Bundan hoşlanmıyordu, Sinem de oldukça anlayışlı ve özenli

davranarak onu dekoltesiz giyinmeye iten insanlar gibi gözlerini sürekli oraya dikmiyordu. İlkim bir kez daha, kuzeninin evlilik teklifi etmeyi planladığı kızın ne kadar harika biri olduğuna şahit olmuştu. Sinem kesinlikle Koray'ın doğru insanıydı.

"Biliyor musun kesinlikle sizi İzmir'e götürmem lazım. Harika bir gezi planı yaparım, bizim oraların havası bir başkadır. Sadece Kordon'da oturmanın bile tadı başka, İzmir'in iyi gelmeyeceği kimseyi tanımıyorum."

"Neden olmasın?" dedi İlkim neşeyle. Ten rengi hafif solgunlaşmış olmasına rağmen gülümsemeyi bir an olsun bırakmıyordu ve her gülümsediğinde, burnundaki kanüllerin gerildiğini hissetse de neşesinden asla ödün vermemek niyetindeydi.

"Biraz toparlayayım ben kişisel durumlarımı yoluna koyup bir de şu hastaneden kurtulayım. Yaza doğru çok isterim gelmeyi." dedi gerçekten içinde biriken mutlu hislerle birlikte. *Öyle içten ve yürekten dilediği şeylerdi ki bunlar...*

İyi hissediyordu İlkim. Sevdiği insanların büyük bir kısmı yanındaydı. Yakında geri kalanıyla olan sorunlarını da çözecek ve arada hiçbir engel bırakmayacaktı.

Neler olup biteceğini bilemese de seçimini çoktan yapmıştı genç kadın.

Aşkını seçmişti.

Emir'i.

En azından bundan sonrası için...

Odanın içinde hafif bir uğultu oluşmaya başladığında, bunu bölecek olan şey İlhan'ın elinde raporlarla kapıyı çalıp odaya giriş yapması oldu. İçerideki herkes, üzerlerindeki steril kıyafetler ve maskelerle adamın ağzından dökülecek güzel haberleri bekliyordu. Buna ihtiyaç olmamasına ve İlkim normal odada bulunmasına rağmen kimse onu herhangi olumsuz bir duruma maruz bırakmak ve tehlikeye atmak istememişti.

"Günaydın herkese... İlkim, nasılız bugün?"

"İyiyim İlhan amca, ameliyat olduğumu bizzat kendim bilmesem ben dâhi inanmayacağım. İnanılmaz hızlı toparlandım, aynı

bahsettiğin gibi..." İlkim gülümsemeye devam etse de doktorunun tavırlarını tanıyacak kadar uzun süredir onun hastasıydı.

İlhan asla yüzüne bakmıyor, kısa göz temasları harici başını raporlardan kaldırmıyordu. Üstelik sesi tok ve duyguya yer vermeyen bir biçimde ifadesiz gelmişti kulağına.

"Sence nasılım?" dedi İlkim onun gözlerine bakmaya çalışarak. İlhan çatık kaşlarının altından ona bakarken ifadesi çok hafif yumuşadı ancak tam olarak düzeldiği de söylenemezdi.

"Sen iyiyim diyorsan..."

"Sen?" dedi İlkim zorlayarak. "Sen nasıl olduğumu söylüyorsun, İlhan amca? Sonuçlarım, onlar ne söylüyor?"

İlhan raporları yatağın hemen ucundaki tekerlekli masaya bırakıp alnını ovuşturdu. "Özür dilerim İlkim, çok üzgünüm."

Üzgünüm.

Çok üzgünüm.

Özür dilerim.

İlkim için fazlasıyla yeterli kelimelerdi bunlar çünkü hepsinin bağlanacağı ve uzanacağı cümleler belliydi. Senelerdir duyduklarına benzeyecekti onlar da. Biliyordu.

Gülen suratı, saniyeler içinde düz bir hal alınca, başı ağır çekimdeymiş gibi göğsüne doğru eğildi. Sanki bunu beklemiş gibi hızla dolan gözlerini kucağına düşürdü.

"Üz-üzgün müsün? Niye üzgünsün İlhan, ne oldu?" diye soran ilk kişi annesi oldu. İlhan odada ona dönen ve anlam veremeyen gözlere bakıp başını iki yana salladı.

"Ne yazık ki İlkim'in kalbi bu ameliyata da cevap vermedi. Değerlerinde olumlu hiçbir değişiklik yok. Hastaneye yattığı gün yaptığımız ölçümler, testler... Sonuçlar neredeyse birebir aynı. Çok üzgünüm, bu tedavi yöntemi de işe yaramadı."

"Ama çok ümitliydin... Sen... Sen çok heyecanlıydın bu ameliyat için..." Fulya başını hızlı hızlı iki yana salladı, ağlamak için hazır bekliyor gibiydi. "Yüzde... Yüzde seksen dedin İlhan... Yüzde otuzlara karşı, yüzde seksen dedin..."

"Biliyorum. Ama yüzde seksenlik oranın, bizim için bir ihtimal olduğunu da söylemiştim Fulya. Ne yazık ki ihtimaller bizim için hep sınırda. Olumlu bir sonuç alamadığımız için çok, çok üzgünüm. Bu gece hastanedeki son gecen olacak, şu an için yapabileceğimiz başka hiçbir şey kalmadı."

Seçil yüzünü Orkun'un boynuna gömüp sessizce ağlamaya başladığında, Fulya ve Gündüz için de durumun farklı olduğu söylenemezdi. Koray, Sinem'in eline daha sıkı sarılmış bir şekilde kendini tutuyor ve İlkim'e odaklanmaya çalışıyordu.

İlkim zaten kırıntılarıyla yetindiği bütün umutlarına az önce doktorunun tek kelimeye sığdırdığı bir özürle veda etmişti.

Üzgünüm.

İlkim de öyleydi.

Keşke İlkim'in yaşadıkları da bu kelimenin ardına sığdırılıp silinebilseydi. Üzgündü, o da çok üzgündü fakat üzüntüsünün hiçbir işe yaramadığını yıllar önce öğrenmişti.

Kalbi işe yaramazdı.

Artık hiçbir tedaviye cevap vermiyordu.

Nakil adayları listesinde adı vardı.

Sıranın ona ne zaman geleceğini, üstelik gelip gelmeyeceğini de bilmiyordu.

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye, durumu kabullenmeye çalıştığı sırada doktoru onun adını seslendi. "İlkim, en büyük özrü sana borçluyum sanırım. Seni bu ameliyata bana olan güvenin bulaştırdı."

"Olur mu hiç İlhan amca?" dedi genç kadın. Adamla göz göze geldi ve zorla gülmeye çalıştı. İçi beklemediği kadar acıyordu fakat sakin kaldı.

"Sen benim iyi olmamı istediğin için benden özür dileyeceksin ben de bunu kabul mü edeceğim, lütfen yapma. Bu ameliyata girmeyi ben kendim istedim, ben onay vermeseydim beni ameliyat edebilir miydiniz? Hayır," dedi sözcüklerine senkronize bir şekilde başını iki yana sallayarak.

"Özür dilenecek ya da yanlış yapılan hiçbir şey yok. Ben bu hastalıkla baş etmeye çalıştığımdan beri bu cümleleri duyuyorum zaten. Yeni

bir şey yok, kaldıramayacağım şeyler hiç değil. Ben bununla birlikte bir ameliyat daha ekledim listeye, o kadar," dedi çenesini dikleştirerek.

Odadaki herkesin gözlerine tek tek baktı. Dolan gözlerini görebiliyordu, ağladıklarını, senelerdir onun için dinmeyen gözyaşlarını...

"Sadece artık benim için üzülmeye devam etmenizi istemiyorum. Ama yok, ben dinlemem seni, ağlayacağım gönlümce diyorsanız da bunu yaparken benim yakınlarımda olmanızı istemiyorum. Sizden en büyük ricam bu. Çünkü ben..."

İlkim dudaklarını birbirine bastırıp bir süre öylece durdu. "Ben, bir gün öleceğim için hiç üzülmüyorum. Aksine yaşadığım hayata-" Dudaklarından kopan hıçkırık sesini keserek cümlesini böldü. Durdu. Elini saçlarına atıp onları geriye iterken sevdiği, ailesi gibi gördüğü insanlara baktı.

"Aksine yaşadığım hayata, tanıyıp sevdiğim insanlara ve yaşantıma hep şükrediyorum. Öyle çok şükrediyorum ki hem de... İnanın bununla bile boy ölçüşemezsiniz. Hayat bazı şeylere üzülüp onları kendine dert edinmek için çok kısa çünkü. Yarınım, hatta dakikalar sonram bile bu kadar belirsizken ağlayıp bugünümü de hiç etmeyeceğim. Üstelik bilmenizi istiyorum ki sizin kalp yetmezliğiniz olmamasına rağmen siz de benimle resmen aynı durumdasınız," dedi hafifçe kıkırdayarak.

Odayı dolduran herkesin gözlerine yerleşen yaşlar yerine, sözcükleriyle herkesin yüzüne küçük, şaşkın tebessümle sarılı ifadeler yerleştirdiğinde, İlkim gülümseyerek devam etti.

"Sizin de yarınınız, bir saat hatta dakikalar sonranız belirsiz. Aramızdaki tek fark, benim bunun bilinciyle yaşıyor olmam. Benim bu gerçekle altı senedir baş ediyor olmam. Hepimiz öleceğiz, bugün ya da yarın değilse bile mutlaka bir gün. O yüzden lütfen kendinizi benim için daha fazla yıpratmayın."

Durdu, hafifçe başını salladı. Onları teselli etmeye çalışmıyordu, düşündükleri gerçekten de bunlardı. Dile dökmeyi ilk kez seçiyordu.

"Sizi anlayabiliyorum. Aynı yerden bakmasak da saygı duyuyorum hissettiklerinize. Birini kaybedeceğini bile bile gözlerine bakmak ne kadar zor, tahmin edebiliyorum. Ama benim biraz zamana ihtiyacım

var. Biraz bu andan, hüzünden ve umutsuzluktan uzaklaşmaya... Sizden birkaç dakika beni yalnız bırakmanızı rica ediyorum."

Annesi ve Seçil itiraz edecek gibi olduğunda yanlarındaki adamlar tarafından tutuldular. "Sadece birkaç telefon görüşmesi yapacağım, o kadar. Size de o sürede kendinizi toparlamanız için fırsat. Yedinci senesine girdiğiniz ve sonu hiç gelmeyen İlkim'in hastane kampına yarım saatlik bir mola. Lütfen..."

Öyle tatlı dille konuşmuştu ki kimse itiraz edemedi İlkim'e. Babası ve annesi gelip saçlarının tepesinden öptüğünde kocaman gülümsedi. Herkes sırayla odadan çıkarken sürekli arkasına bakan Seçil'e göz kırptı ve onun da çıkmasının ardından odada bir başına kaldı.

Altı senenin sonuna yaklaştığı bu hastalık süreci boyunca, İlkim'in umutları defalarca kez yıkılmıştı. Aslında bunun da onlardan pek farklı olmaması gerekiyordu fakat öyleydi. Çok farklıydı. İlkim ilk kez seçimi onu yarı yolda bırakan kalbi için değil, kendi için yaptığında başının üstündeki bütün çatı, yine üzerine yıkılmıştı.

Derin bir nefes aldı. Alabildiğine şükrettiği, dolu dolu birkaç derin nefes. Bekledi, gözlerinden yüzüne dağılmış olan ıslaklığı sildi. Ağlamanın bir çözüm getirmediğini, seneler önce öğrenmişti ve her seferinde, bunu yeniden deneyimliyordu.

Boğazını temizledikten sonra kenarda duran telefonuna uzanıp titreyen elleriyle ekranı açtı. Bir süre, ellerindeki titreme dursun diye bekledi fakat sakinleşse de durmuyordu. Kabullendi. Emir'in numarasını seçip aradıktan sonra telefonu kulağına götürdü. Telefon öyle uzun uzun çalmadı yine. Çaldı ama öyle uzun sayılmayacak bir süre, İlkim'in biraz bekledikten sonra karşı taraftan duyduğu ses yüzüne bir gülümseme kondurdu.

"Efendim?"

"Emir, selam..."

"İlkim," dedi Emir şaşkınlıkla, kısa bir an duraksamış ve bakmadan açtığı telefonun ekranındaki ismi kontrol etme ihtiyacı hissetmişti. "Sen miydin?" dedi ses tonuna hızla yerleşen yumuşaklıkla.

"Evet. Benim..."

"Kusura bakma, çalışıyordum. Kim olduğuna bakmadan açmıştım öyle olunca. Sen olduğunu sesini duyunca fark ettim."

"Sorun yok ama... Sen müsait miydin? İstersen daha sonra da arayabilirim?"

"Müsaitim tabii ki sana her zaman müsaitim ben. Nasılsın?"

"İyiyim, iyi gibiyim yani," dedi İlkim bir yalanın ardına sığınarak. Aslında buna bir yalan denmezdi. Olmasını istediği durumu sesli dile getirmişti. *İyi olmak istiyordu, iyi hissetmek...*

"Sen," diye sordu devam etme ihtiyacıyla. Parmaklarını üzerindeki ameliyatlı yerlerini komple açıkta bırakan bluzunun eteklerinde sürükledi. "Sen iyi misin?"

Emir sesli, derin bir nefes verdi. Sandalyesinde geriye yaslanırken elindeki kalemi de dosyaların üstüne bırakmıştı. İlkim sayesinde yüzüne yerleşen gülümseme daha da genişlerken gömleğinin üstten bir düğmesini açtı.

"İyiyim," dedi. "Senin sesini duydum ya... Çok daha iyiyim ben şimdi. Sen de iyisin değil mi, gerçekten?"

"Onun için aradım," dedi İlkim açıkça. "Sesini duymak ve iyi hissetmek için aradım." Durdu. Gözleri acıyordu. Elinin üstündeki damar yolunu açan iğnenin denk geldiği noktalar acıyordu. Ameliyat izleri acıyordu. Göğsü hep sıkışıktı ama adamın sesini duyduğu an içinde sanki çiçekler açıyordu. Tatlı, ılık bir bahar esintisi bütün vücudunda süzülüyor ve onu iyi ediyordu. Yutkunup dudaklarını ıslattıktan sonra hafifçe gözlerini kuruladı. Emir onun dolan gözlerini görmediği için mutluydu.

"Emir sen... Bana hep çok iyi geldin biliyor musun, bunu sana hissettirebildim mi bilmiyorum ama benim sana dair hiç kötü anım yok..."

"Bebeğim..." diye mırıldandı Emir Feza fakat İlkim bu kez konuşan taraf olacaktı.

"Biliyorum," dedi küçük bir çocuk gibi başını eğip dudaklarını bükerek. "Geçmişte de bugün de ben sana dair, senin de dahil olduğun bütün anılarımı sevgiyle, mutlulukla hatırlarken sen aynısını yapamıyorsun, biliyorum. Ben sana güzel hatırlanacak anılar, hatıralar

bırakamadım ama hiçbirini isteyerek yapmadım. Emir ben... Ben senden bile isteye uzaklaştım, evet... Ama hiç seni isteyerek üzmeye çalışmadım. Hiç istemedim, yemin ederim, istemedim..."

"Biliyorum," dedi Emir. "Biliyorum İlkim, biliyorum."

"Bilmiyorsun," diye karşı çıktı İlkim sessizce. "Bilmiyorsun ama ben anlatacağım sana her şeyi. Her şeyi anlatacağım. Konuştuğumuz zaman sen... Bana inanacak mısın Emir? Beni... Beni anlayacak mısın?" diye sordu bir umut. Ağladı ağlayacaktı. Sınırda olduğunu biliyordu.

"İlkim..."

"Emir, bana hak verecek misin?" diye fısıldadı gözyaşları sessizce yanaklarına yuvarlanırken. İçindeki aşkın umuduna, yeşeren ve topraktan boy veren filize tutundu. Tutunabilirim sandı, denedi. Çabaladı. "Bana hak vereceksin değil mi? Beni anlayacaksın... Benden vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Asla," dedi Emir. "Asla vazgeçmeyeceğim. Anlayacağım seni. Söz veriyorum anlayacağım."

"Emir ben seni de kaybedersem başka hiçbir şeyim kalmaz ki... Hiçbir şeyim kalmaz, benim... Benim senden başka evim yok. Senden başka yuvam yok... Sen varsın. Bir tek sen vardın Emir. Hep sen vardın. Bir başkası olmadı, hiç senden başkası olmadı..."

İlkim hıçkırdığı sırada dizlerini kendine çekmeye çalıştı fakat kendini fazla zorlamaması gerektiği için bunu yapamayacağını da biliyordu. Ağlayamazdı, iç çekişleri kısık, güçsüzce dudaklarına asılı kaldı.

"Lütfen, lütfen ağlama," dedi sevdiği adam. Yaşamak gibi sevdiği, hep çok kıymet verdiği ama bunu ona asla hissettiremediği adamdı bu. Emir'di. *Onun Emir'i.*

"Bana nerede olduğunu söyleyecek misin?"

Telefonun diğer ucundan hışırtılar duyuldu. İlkim iç çekti.

"Yanına geleyim, alayım seni oradan... Öpeyim, seveyim, iyi edebilir miyim seni bilmiyorum ama deneyeyim en azından. Olur mu, geleyim mi sana? İznin var mı?"

"Hayır, hayır Emir sen değil. Ben geleceğim. Söz verdim, ben geleceğim. Ben sana geleceğim. İzin ver bana. Sen izin ver."

"Tamam, sana sonsuz izin, İlkim. İstemediğin kadar izin. Hepsine sahipsin İlkim, benden alabileceğin her şeye sahipsin. Yeter ki üzülme daha fazla. Ağlama, kırılma. Kendini hırpalama. Söz bulacağız bir yolunu. Sen yanımda olduktan sonra aşamayacağımız engel yok bizim. Çözeceğiz hepsini bir bir. Söz veriyorum."

Durdu Emir Feza. Sesi hafifçe alçaldı. "Ama sen de söz vereceksin bana. Ağlamayacaksın daha fazla. Üzülmeyeceksin, kendini canından etmeyeceksin. Kanatmayacaksın kendini, yaralamayacaksın İlkim. Tamam mı, güzelim?"

İlkim çaresizce başını sallasa da sesli bir tepki veremediği için Emir'in onu göremeyeceğini bilemedi. Duraksamıştı.

Bunu hisseden Emir Feza, "İlkim, tamam mı bir tanem?" diye yineledi sorusunu. İlkim yeniden başını sallayarak bir de sesli yanıtladı bu kez.

"Tamam. Tamam Feza..."

"Tamam," dedi Emir tekrardan. "Şimdi madem ben sana gelemiyorum, sen bana kendi ayaklarınla gelene kadar sakin kalacağını, iyi olacağını söyle. Söyle ki telefonu kapatabileyim bebeğim, söyle ki ben de rahat bir nefes alayım. Ha İlkim, olur mu? İyi olacak mısın?"

"Olacağım," dedi İlkim yüzündeki yaşları kurularken. "Teşekkür ederim *sevgilim*, iyi olacağım, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Emir aynı onun gibi. "Asıl ben teşekkür ederim, benim güzel *sevgilim*."

İkisi de telefonun ucunda birbirlerini hissetmiş gibi aynı anda gülümsediler. Kısa bir nefes arasının ardından sessizliği bozan Emir oldu.

"İlkim?"

"Efendim?"

"Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum." Kıkırdadı hafifçe. "Ben de seni Emir, çok."

Emir kocaman gülümsedi ve İlkim yakınlarında olsaydı da ona kocaman sarılsaydı diye düşündü fakat kendini dizginlemesi gerekecekti. Ona verdiği sözü tutacaktı.

"Şimdi kapatıyorum ama sakın unutma. Bu telefon sana yedi yirmi dört açık. Ne zaman konuşmak, sesimi duymak, bana ulaşmak istersen... Fark etmez. Etmeyecek de. Sana hizmetimizin bir sınırı yok, tamam mı güzelim?"

"Biliyorum, o yüzden arıyorum ya zaten. Müsait misin değil misin sormuyorum bile. Bana sağladığın sınırsızlığı sonuna kadar kullanıyorum..."

"Hep kullan. Sonsuz, sınırsız. Ne zaman istersen. Şimdi gitmem gerek. Ama hep bir telefon uzağında, bir adım ötende olacağım. Biliyorsun, değil mi İlkim? Ben hep buradayım, bunu unutmanı istemiyorum."

"Biliyorum... Unutmayacağım."

"Kesinlikle ben de unutturmayacağım."

Ardından vedalaştılar ve telefonlar karşılıklı kapandıktan sonra İlkim içine yerleşen derin bir rahatlamayla ve dudaklarından dökülen sessiz nefeslerle gözlerini kapadı. Bir süre öylece, kendini ne kadar iyi hissettiğini düşünerek bekledi. Emir'in kendisine ne kadar iyi geldiğini, bir kez daha aklına ve kalbine kanıtlamıştı bu sayede. Birkaç dakika sessizliğin tadını çıkarmaya baktı. Zaten o birkaç dakika sonunda odasının kapısı açılacak ve ailesinin burada bulunan bütün üyeleri içeri doluşacaktı.

Yatakta uzanan arkadaşını izleyen Seçil, artık bu yükün onu ne kadar yorduğunun, sırtında taşıdıklarının ona ne kadar ağır geldiğinin farkındaydı. Her şeyin iyi olması, onun iyi olması için senelerdir dua ediyordu. Her geceyi, dilinde kız kardeşi gibi gördüğü bu kadının adıyla başlayıp biten dualarla bitiriyordu. Fakat işe yaramıyordu. İşte, seneler boyu görmek istemedikleri, hep göz ardı ettikleri o ihtimal sonunda kapılarına kadar gelmişti. Diplerinde, bir nefes kadar yakın, yine ancak bir nefes kadar da uzaklarındaydı.

Fulya ve Gündüz Çetin, hastanedeki birkaç işlemi halledip evdeki eşyalarını toplamak için yarım saat, kırk beş dakika kadar önce çıkmışlardı. Koray'la Sinem'in de yapılacak işleri olduğu için gitmek mecburiyetinde kalmışlardı. Orkun'sa nişanlısını sıkıca kucaklayıp

hastaneden ayrılalı yalnızca birkaç dakika oluyordu. Hastanede geçecek *en azından bu seferlik* son gecelerinde, Seçil yine İlkim'le baş başa kalmıştı ancak ilk kez bu kadar eksik, yalnız hissediyordu.

Gözlerindeki yaş kurumuyor, boğazındaki yumru yerini hiç terk etmiyordu. Aynı yerde, tam olarak yedinci senesine giriyordu.

İlkim bütün günün yorgunluğu ve öğrendiklerinin etkisiyle, ilaçların da sayesinde annesiyle babası çıktığı sıralarda uykuya dalmıştı. Arkadaşı yine yanı başında, yakınındaydı. Onu bırakmamaya dair ettiği yeminler ve sözler varmış gibi hep bir adım uzağındaydı.

Seçil'in sessiz iç çekişleri, İlkim'i mayıştığı uykudan kurtarıp gerçekliğe, hastane odasındaki cihazların arasına geri getirdi. Kuruyan dudaklarını ıslattı ve çatılan kaşlarıyla, kısık gözlerini aralayıp koltuğun köşesine kıvrılmış kadına baktı.

"Seçil," dedi kupkuru bir sesle.

Seçil sesini duyduğu an gözyaşlarını yarım yamalak kuruladı ve ayaklanıp hızla yanına geldi. "Canım," dedi güçlü sevgisiyle. "Canım benim."

"Seçil kalkmak istiyorum, bana su verebilir misin?"

"Tabii ki veririm, gel..."

Ona uzanıp doğrulmasına yardımcı olduktan sonra yastığını düzelterek saçlarını kulağının arkasına atmasına yardımcı oldu. Kenarda duran sürahiyi aldı ve boş bardağı yarısına kadar suyla doldurduktan sonra içmesine yardım etti.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim, iyi misin bir tanem?"

İlkim başını salladı. Uyuyup uyandığında daha yorgun hissettiği kesindi. Yoğun bir biçimde aldığı ilaçlarının yan etkileri sebebiyle biraz halsiz gibiydi. Kuruyan boğazı, solan teni ve çatlayan dudakları buna kanıt niteliğindeydi. "İyiyim ben Seçil de sen iyi misin asıl?"

Seçil onun bu durumdayken bile kendini sormasına buruk, kırılmış bir gülümsemeyle baktı. Gözleri doldu ve başını sallamaya çalıştığı sırada İlkim'in dudaklarından dökülen ismini yeniden duydu. "Seçil ne oldu?"

"Özür dilerim. Özür dilerim İlkim ben... Ben..."

Hıçkırdı Seçil. Sakin kalmaya çalışsa da başaramıyordu.

"Ben bütün bunları kabullenemiyorum. Olmuyor İlkim, yapamıyorum. Tam altı sene geçti... Hâlâ aynı yerdeyim sanırım, bilmiyorum. Ama olmuyor işte," dedi yarım yamalak sesiyle. İlkim'e bakamıyordu bile çünkü gözyaşlarından dolayı hiçbir şeyi doğru dürüst göremiyordu.

"Kabul edemiyorum. Bununla başa çıkamıyorum, çıkamıyorum İlkim, ya sen... Sen nasıl çıkıyorsun Allah aşkına? Nasıl kabullenebiliyorsun, nasıl yapıyorsun bunu..."

Yatağında doğrulan İlkim dolu gözleriyle arkadaşına baktı. Onun elini kavrayıp parmaklarını okşarken dudaklarını hafifçe ıslatmıştı. "Nasıl söyleyebiliyorsun, nasıl korkusuzca *ben bir gün öleceğim*, diyebiliyorsun... Nasıl reva görüyorsun bunu kendine?"

"Seçil ben bir şeyi reva görmüyorum ki bizim başka şansımız yok. Sen de biliyorsun. Yalvarırım yapma böyle bak. Ne olursun..."

Seçil yeşillerini İlkim'in kahvelerine kaldırdığında arkadaşı dağılmış saçlarını elinin üstündeki serum iğnesine dikkat ederek düzeltti ve sakince nefes aldı.

Vücudunun her bir yerinden bu odaya ve etrafındaki makinelere bağlanmıştı İlkim. Altı senelik bir hiçliğin resmiydi aslında bu. Boş, etkisiz bir çabaydı. Bitmiyordu, işe de yaramıyordu. Öylece, olduğu yerde sayıyordu. Bunu bile bile ardını bırakmıyor, çabalamaktan vazgeçmiyordu. Hiç pes etmiyordu.

"Söylemesi kolay diyeceksin, biliyorum ama üzülmemeni istiyorum senden Seçil ben. Hadi ama kızılım ya... Baksana sen bana bir..." dedi İlkim gülümseyerek. Ellerini belli bir boyutta iki yana açarak etrafını gösterdi. Bedeninin her bir yanına sabitlenmiş kablolara, hafifçe kızarmış gözlerine ve düzensiz saç tutamlarına rağmen bir bilseydi ne kadar güzel göründüğünü, kendi bile şaşırırdı. Seçil ona sevgiyle baktı.

"Her saniyesine şükredebileceğim bir hayat yaşadım ben. Muhteşem bir anne babaya sahip oldum, yaşadığım her saniyeyi daha özel kıldılar benim için. Sonra..." Elini avucunun içinde tutup gücü yettiğince sıktı, söylediklerinde sahiciydi ve dostu bunu anlasın istedi.

"Dünya güzeli bir kız kardeşe sahiptim, bütün hayatımın en güzel detaylarından biriydi kendisi," dedi arkadaşına kirpiklerinin altından bakarak. Onun gülümsemesini istiyordu. Seçil cansız ama gerçek bir gülümsemeyle dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerindeki hüzün gitmezdi belki ama en azından yüzüne küçük bir tebessüm yerleştirebilirdi.

Bir süre öylece bekledi İlkim, ardından bakışları ellerine düştü. Parmaklarında uzun zaman sonra ilk kez oje yoktu. Tırnakları kısalmıştı ve elleri fazlasıyla bakımsız görünüyordu. Ten rengi de aynı şekilde solmuştu ve koyu renk saçları, açık teniyle birleşince daha da güzelleşmişti.

Kaç gündür hastanedeydi ve fazlasıyla yorgun hissediyordu. Ses tonu bile değişmiş, hafifçe çatallaşmıştı. Gecelerdir başında bekleyen Seçil de çok iyi görünmediğini biliyordu fakat İlkim'e destek olabileceği her an yanında olmaya hazırdı. Önemli olan da buydu zaten.

"Ben..." dedi genç kadın yeniden. Bakışları arkadaşının bakışlarına tutunduğunda gözleri hafifçe dolmuştu.

"Ben bana adımı bile unutturacak kadar harika bir adamla tanıştım. Üstelik şanslıydım da onunla hayallerimin ötesinde bir aşk yaşadım."

İlkim omuzlarını kaldırıp indirirken başını da iki yana salladı. "Ben hayatımın her anını dolu dolu yaşadım Seçil. Harika şehirler gezip gördüm, çocukluğumdan beri hayalini kurduğum şehirde yaşadım. Çok güzel çiçekler aldım kendime... Damağımı uçuklatacak yemekler yedim. Kışın bile denize girdiğim oldu, neredeyse bütün yazlarımı güneşlenerek geçirdim. Çok güzel kitaplar okudum, kendimi onlarca evrene dahil ettim..."

İlkim başını hafifçe yana eğdi. Ağlamıyordu ama gözlerinde biriken yaşlar yerli yerindeydi. Yüzünde kalıcı bir gülümseme vardı.

"Ben yaşadığım hayatın hiçbir anından pişman olmadım Seçil. Benim... Hiç *keşkem* yok. Hiçbir şeyin eksikliği hissetmedim."

Sessizce yutkundu. *Başları kesinlikle doğruydu fakat sonları, yalnızca avuntuydu.* Arkadaşının gözlerinden birkaç damla yaş, elinin üstündeki serumu tutan banda düştü. İlkim ona biraz daha yaklaştı.

"Ben sana ağlama diyemem. Üzülme de diyemem benim için. Ama bil ki bir gün o hiç istemediğimiz ve dillendiremediğimiz son geldiğinde, yani bu dünyadaki zamanım sona erdiğinde, ben iyi olacağım. Bu yüzden senden gülümsemeni istiyorum. Benim için mutlu ol çünkü ben öyle olacağım Seçil. Yaşamak istediğim gibi bir hayat yaşayabildiğim için hayallerimi gerçekleştirecek cesareti kendimde bulduğum için ve istediklerimin büyük bir çoğunluğunu başarabildiğim için çok mutlu olacağım. Bunu bil olur mu? Hem bugün hem de o gün geldiğinde. Gerçekten geldiğinde..."

Seçil başını acıyla iki yana salladı hızlı hızlı. "Söyleme böyle ne olur... Ben sensiz ne yapacağım?" dedi gözlerinden yaşlar boşalırken.

"Ben buradayım," dedi İlkim güçsüz, solgun elini onun göğsüne, kalbinin üstüne bastırırken. Ardından gülümsedi ve elini çekti. Hemen ardından iki parmağını birleştirip Seçil'in şakağına dayadı. "Ve buradayım," dedi bu kez. "Varlığımı unutmana imkân yok."

Gülümsedi ve kanülün iki yandan hafifçe gerildiğini hissetti. "Beni yerimden etmeye kimsenin gücü yetmez. Sana söz hiç bırakmayacağım seni. Ama unutma..."

Başını hafifçe yana eğip gülümsedi. Küçücüktü, buruk ve yarım yamalaktı.

"Ben bu durumda olmasaydım da yaşayacağımız hayat hep belirsiz olacaktı Seçil. Hiçbir zaman yarınımızı bilemeyecektik, bilemeyeceğiz. Yarını geç, bir saat ya da bir dakika sonramız bile hiçbir zaman belli olmayacak. Her günü son günümüzmüş gibi ve asla ertesi günümüz olmayacakmış gibi yaşamamız gerek. Hayat üzülmek için çok kısa kızıl... İnan bana kin tutmak, birilerinden nefret etmek için çok kısa. Her anı doyasıya yaşamayacaksak bize verilen bu hayatın ne önemi ne kıymeti kalır?"

Durdu ve yüzüne yerleşen gülümsemeyle devam etti. "Hem ne var biliyor musun? Son zamanlarda düşünüyorum da... Belki benim bu hayattaki görevim de budur. Hayatın ne kadar kısa ve bazen ne denli acımasız olduğunu çevremdekilere hatırlatmam gerekiyordur. Belki şükretmeyi öğretmem gerekiyordur. Ne bileyim? İnsanlara hayatın bu yönünü, *daha doğrusu böyle bir yönünün de olduğunu,* göstermem gerekiyordur. Belki benim hikâyemin anlatmak istediği de budur. Vermek istediği mesaj, alt metni, ana konusu budur... Hangisini seçersek artık," dedi gülerek.

"Ve... Hikâyemi tamamladığımda da artık piyasadan çekilmem gerekiyordur. Ha Seçil, olamaz mı?"

"Olmasın," dedi Seçil. Başını iki yana salladı. "Olmasın İlkim. Olmasın, ne olur ya!"

"Şşşt," diye mırıldandı İlkim. Arkadaşına sarıldı, geri çekildiğinde pamuk gibi tenindeki gözyaşlarını kuruladı. Gülümsedi sessizce.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı? Sen korkmayacaksın ve bana hiçbir şey olmayacak. Anladın değil mi? Daha yapacağım çok fazla şey var Seçil, gidemem ki hiçbir yere. Önce yaşamam gereken aşka hak ettiği şansı vereceğim ben... Artık ne kendimden ne de Emir'den daha fazla zaman çalmayacağım. Onu kendimden uzak tutmaya çalışarak altı seneyi hiç ettim çoktan. Sanırım biraz daha devam edersem kalp yetersizliğinden değil, Emir'sizlikten öleceğim," dedi kıkırdayarak.

Seçil gülmekle ağlamak arasında bir yerdeymiş gibi ses çıkardığında İlkim onun ellerini daha sıkı tuttu. "Ayrıca... Daha yapılacak bir nikâh şahitliğim var. Daha o düğünde ayaklarımı kaybedene kadar dans edeceğim, Emir'le birlikte hem de. Üstelik... Hiç yorulmayacağım, benden utanacaksın ve diyeceksin ki *dur artık* ama durmayacağım. Kız kardeşimi evlendiriyorum sonuçta! Pek tekrarı olan bir etkinlik sayılmaz."

Seçil gülümsedi ve küçük bir nefes bıraktı dudaklarının arasından. İlkim'in parmaklarının üstünü okşadı. "Sanki ağzımı bile açmayacağımı bilmiyormuş gibi... Yeter ki eğlen sen, o düğünün en özel, en biricik konuğusun."

"Eğleneceğiz. Her şey harika olacak kızılım. Hadi sen de topla artık kendini. Hâlâ buna şansımız varken kocaman, derin ve tertemiz nefesler alalım. Bir de beni şu hastaneden bir an önce kurtaralım artık çünkü duvarlar üstüme üstüme gelmeye başladı. Yeterli..." dedi elini havaya kaldırıp her şeyin durmasını isteyerek.

İlkim yine neşeyle gülünce, Seçil gözlerini kurulayıp temiz nefesler alabilsin diye odanın camını aralamak için arkadaşının yanından kalktı. Hastanedeki son geceyi de birlikte geçireceklerdi.

İlkim'in hayatında ne olursa olsun ne yaşanırsa yaşansın, bir şekilde, başına gelen her şeyi yoluna koymaya ve herkesi iyi etmeye gücü oluyordu. Kendini de etrafındakileri de bir şekilde tüm dağınıklıklarından toparlıyordu. Kırık parçaları birleştiriyor ve onları daima çaresizliğe sürükleyen gerçeklerle baş ediyordu. Onlarca insan yanındayken de tek başına hepsinin üstesinden geliyordu.

Altı koca senedir, zaten hiçbir şey onun için kolay olmamıştı. Zorluklar, hastanelerde geçen onlarca gün, ameliyatlar, taramalar ve testler... Bu yaşadıklarının hiçbiri basit değildi. Çok çabalamıştı, iyi olmak ve en azından tedavilerinden sonuç alabilmek için haddinden fazla çabalamıştı. Madem olmuyordu, o da bundan sonrasını akışına bırakacaktı. Olanı kabul edecek, geleni ise göndermeyecekti.

Hayatını, olması gerektiği gibi yaşayacağına söz verdi. Kendine ve onu duyamayacak olsa da Emir'e.

Sözünü tutacaktı.

İlk kez, kendine verdiği bu sözü tutacaktı.

Emir'e verdiği sözü tutacaktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

♫ *Batuhan Kordel, Anıları Sakla*

♫ *Batuhan Kordel, Batan Geri*

Tekrarı olmayan tek şey zamandır, derler.

Geçip giderken bir türlü tutulamayan, telafisi yapılamayan ve ilerlemeyi hiç bırakmayan tek şey.

İlkim bu gerçekle, altı koca sene boyunca bir başına kaldığı hastane koridorlarında bizzat tanışmıştı.

Zamanın bazen öyle çabuk, bazense öyle yavaş bir geçiciliğinin olduğunu; bir tekrarının olmadığını ve yanında götürdüğü hiçbir şeyi geri getirmediğini, deneyimle sabit öğrenmişti.

Annesi, hemen karşısında kollarını birbirine bağlamış bir biçimde duruyorken kucağındaki bilgisayardan çektiği bakışları onu buldu. Göz göze geldiklerinde, dudaklarını hafifçe ıslatma ihtiyacıyla doldu. "Efendim anne, bir şey mi söyleyeceksin?" dedi sakince.

Okulla ilgili halletmesi gereken birkaç şey vardı ve İlkim her ne kadar izinli olsa da bunların ertelenmemesi gerektiğini biliyordu.

"Şu haline bak," dedi annesini başını iki yana sallayarak. Kızının hastalığını ciddiye almadığını düşündüğü anlardan biriydi. Ara sıra bunu hissettiği olurdu fakat doğru olmadığını da bilirdi. Derdi, kızının daha yeni ayrıldığı makinelerden ve benzeri elektronik cihazlardan, en azından bir süreliğine uzak kalmasıydı.

"Daha ameliyattan yeni çıkmamış ve doğrudan işe koşmamış gibi bir de soruyorsun ya... Yavrum izinli değil miydin sen, ne bu akademik kariyerine olan aşkın senin?"

"Anne ne alakası var? Boş boş oturacağıma iki dakikada toparladım işlerimi. Hallettim zaten, kapatacağım. Bak..." Birkaç tuşa bastı. Ardından son cevap maillerini de yollayarak ekranı kapattı. "Bitti bile!"

Fulya ona bakarken şirince gülümsedi ve bilgisayarı, kenarda duran kuzenine uzattı. Koray bilgisayarı çantasına koyarken İlkim geriye yaslandı. Sonunda bugün hastaneden çıkış yapacaktı. Annesi, babası ve Koray hazırdı, doktorunun taburcu işlemlerini halletmesini bekliyorlardı.

Seçil'i en sonunda bugün, zorla da olsa evine göndermeyi başarmışlardı. En azından sıcak bir duş alıp biraz da olsa dinlenmeyi kabul etsin diye Orkun'u aramış ve onu buradan almasını istemişti. Sonrasında da İlkim'in dairesinde buluşmayı teklif etmişti. Seçil istemeye istemeye de olsa, buna ihtiyacı olduğunu bilerek gitmek zorunda kalmıştı.

"Ben iyiyim anne, gerçekten. Birkaç e-posta cevaplayıp bir de rapor yazdım alt tarafı. Gören de oturdum, ders anlatıyorum sanacak."

"Sana kalsa onu da yapacaksın ki yavrum." Fulya duraksadı ve derin bir nefes verdi. Kızına bakarken ellerini beline koymuştu. "Azıcık dinlen istiyorum sadece İlkim, inan ki fazlası değil. Zaten yormuşsun kendini yoracağın kadar. Eve gidelim de kuş sütleriyle besleyeyim seni ben..."

İlkim kıkırdadığında, babası da işlerini halledip odaya dönmüştü. Koray'a ufak bir bakış attıktan sonra yeniden annesine döndü genç kadın. "Siz kalmaya mı karar verdiniz yoksa? İkna edemedim sanmıştım," dedi gülümseyerek.

Gündüz, Fulya'yı kolunun altına aldığı sırada dudaklarını da birbirine bastırdı çünkü İlkim'e söyleyecekleri şeyin onun pek hoşuna gitmeyeceğini düşünüyordu. Fulya'nın tavrı netti.

"Edemedin zaten. O yüzden sen geliyorsun bizimle..."

İlkim duraksadığında, annesi devam etti.

"Marmaris'e dönüyoruz."

Kaşları çatıldığında bakışları annesi ve babası arasında gidip geldi. "Anlamadım? O ne demek şimdi anne?"

Gündüz sessiz kaldığında, bakışlarının kızıyla buluşması Fulya'nın sesiyle bölündü.

"Seni burada bir başına bırakmayacağız demek. Alınmak yok," dedi Koray'a doğru bir bakış atarak. Koray kaşlarını kaldırıp gülümsedi ve sakince ayağa kalktı. "Sanırım özel olarak konuşacağınız bir konu, ben çıkayım." İlkim olanları çözmeye çalışırken kuzeninin odadan çıkışına sessiz kaldı. Koray çıktıktan sonra annesi doğrudan gözlerine baktı.

"Artık bir arada olacağız, Marmaris'e hep birlikte dönüyoruz. Burada daha fazla yıpranmana izin vermeyeceğiz, İlkim. Baban da ben de bunun en iyisi olduğuna karar verdik."

İlkim bakışlarını babasına sabitlediğinde *doğru mu bu*, der gibi bakmıştı. Gündüz dudaklarını birbirine bastırdı. "Annenle konuştuğumuzda bunun senin sağlığına olumlu etkisi olacaksa, böyle olmasının daha iyi olabileceğini düşündük babacığım. Senin de iyiliğin için..."

İlkim'in kaşları daha da çatıldı.

"Benim iyiliğim için bana danışmayı düşündünüz mü peki? Hani... Yirmi sekiz yaşına gireceğim ya ben, burada bir hayatım ve bir evim var ya zaten? Anne? Baba?"

Babası bir kez daha sessiz kaldığında, annesi söze girdi. Yatağa yaklaştı ve köşesine oturup kızının elini avucunun içine aldı.

"Senin yirmi sekiz yaşına girecek olman, hâlâ bizim kızımız olduğun gerçeğini değiştirmiyor İlkim. Yeterince uzak kaldık ve bunun sana iyi gelmediğini gördük. Seni burada bırakmayacağız. Konu tartışmaya kapalı."

"Anne sen ciddi misin? Hayatımla ilgili bir karar alıyorsunuz ve bana, fikrimi bile sormuyor musunuz? Ya işim, ona ne olacak? Üniversitedeki öğrencilerim? Yürüttüğüm ve henüz bitmeyen projeler? Başkanlığını yaptığım fakülte kulübü?"

Durdu, hızlı nefeslerini ve yükselen sesini dizginlemeye çalıştı. Gözleri dolmuştu, hayatını ve evini, *yuvasını bırakıp nasıl giderdi?*

"Ya Seçil ne olacak? Emir? Benim... Buradaki arkadaşlarım, hayatım? Baba?" dedi son çare babasına doğru dönerek. Babası da aynı annesi gibi yanına yaklaştı ve yatağın dibindeki tekli berjere oturup İlkim'in saçlarını okşadı.

"Babacığım, amacımız senin kararlarına saygısızlık etmek ya da hayatını hiç etmek değil. Hiçbir zaman olmadı. İnan bana, bunu yapacak olsaydık bunca zaman kararlarına olan güvenimizi bir kez olsun sarsmamış olan kızımıza çok büyük haksızlık yapmış olurduk. Sadece... Bu artık bizim için de çok zor bir duruma dönüştü. Birlikte geçirdiğimiz her dakika çok kıymetli ve önemli İlkim, bunu anlamanı istiyoruz. Birkaç ayda bir görüşmek yetmiyor, uzaklığına dayanamıyoruz. Artık annenle öyle kolay gidip gelemiyoruz da çok, yaşlandık."

Babasının dolan gözlerini görünce İlkim başını yana eğdi. Günüz, onun bu hareketiyle kızının gözlerinde daima gördüğü o küçük kızı yakından izleme şansı bulmuştu. Acısına çare bulamadığı, gözünün önünde eriyen küçük kızına baktı. "Babacığım, güzel kızım..." dedi onun saçlarını okşarken.

"Bizim senin hiçbir kararına karışma hakkımız ya da itirazımız yok. Marmaris'e dönelim, istersen yine bizden ayrı yaşa. Ama en uzun mesafedeyken bile sana ulaşmamız bir saatten uzun sürmesin. Kendi istediğin hayatı, kendi kurallarınla yaşa ama akşam yemekleri ya da sabah kahvaltılarının bazılarını bizimle yap. Eskisi gibi, hangi ay olduğunu azıcık bile umursamadan yüzmeye gidelim beraber. Pazardaki herkesle selamlaşmadan eve dönmeyelim. Sahilde yürüyüş yapalım ya da bahçeye ektiklerimizi sulayalım." Duraksadı, gözlerine baktı kızının. Onun çoktan büyüdüğünü görüyordu fakat sanırım kabullenmiyordu.

"İlkim senden çok şey istediğimizi biliyorum. Kendi yolunu çizdiğini, her şeyi kendi başına idare ettiğini ve bu şekilde yaşamayı sevdiğini biliyorum. Ama anla kızım. Bizi de anla. Belki bencillik gibi göreceksin bu isteğimizi ama bunu bize çok görme, yalvarırım. Benim, daha doğrusu bizim..." Uzanıp karısının elini tuttu ve Fulya gözyaşlarını silerken dolu gözleriyle mırıldandı.

"Bizim senden ayrı geçirmek istediğimiz bir dakika daha yok artık. Önümüzdeki belirsizlikleri düşünerek kaybedecek vaktimiz yok. Yanımızda olmanı, yakınımızda kalmanı istiyoruz. Senden bunu rica ediyoruz. Yok, ben burada kalmak istiyorum dersen de... İnan ne

diyeceğimi bilemiyorum ama bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu da anlamanı istiyorum. Tamam mı, babacığım?"

"Anneciğim bunu zorlama gibi düşünme ama burada kalıp hayatına bizden uzakta devam edeceğini düşünmek bile artık göğsümü sıkıştırıyor benim. İlkim..." dedi Fulya sesi giderek azalırken.

"Senden gelen bütün telefonları *ya bir şey olduysa* korkusuyla açmanın ağırlığını sana anlatabileceğimi sanmıyorum. İnan bana bunun nasıl bir şey olduğunu anlatsam bile sana bu hissi tarif edemem. Ben artık sana telefonla değil, en fazla yürüyerek birkaç dakikada ulaşacağım uzaklıkta olmanı istiyorum. Seni özlüyoruz, yokluğun zor geliyor. Elbette sana gel bizimle yaşa diyemem, bil ki özgürlüğünü de elinden almaya çalışmıyorum. Yalnızca kızımla geçireceğim bir saniyenin bile benden alınmasına tahammülüm yok bu saatten sonra. Anlıyorsun bizi, değil mi?"

"Anlıyorum," dedi İlkim gözyaşlarının arasından. Zorlukla konuşmuştu ve ilk kez, duyduklarının bu kadar haklı oluşunu kaldıramıyordu. "Keşke anlamasam. Keşke bütün bunlara sebep olmasam ama anlıyorum."

İlkim boğazındaki yumruyla konuşmaya çalışırken, sesi kısıktı. Hissettikleri boğazına, kalbine ve göğsünün tam ortasına çöreklenmiyordu. Nasıl baş edecekti bunlarla, nasıl karşısında duracaktı yaşananların?

"Sadece kabullenemiyorum. Ben... Buradaki hayatımı nasıl bırakabilirim bilmiyorum, Seçil'i nasıl bırakırım? Emir'i... Bunca zaman sonra onu yeniden bulmuşken, kendimi yeniden bulmuşken nasıl tekrar bırakırım, bilmiyorum..."

"Birkaç ay," dedi Fulya yalvarır gibi. "Başta yalnızca birkaç aylığına gel. Deneyelim. İstanbul'u özlememene imkân yok, biliyoruz. Hayatında var olan hiçbir şeyi de inkâr edemeyiz ama Marmaris'i hiç denemedik, İlkim. Bir kez deneyelim... Baktık olmadı, geri dönmek istediğin an ağzımızı bile açmayız, sana söz. Sana orada ihtiyacımız var İlkim, yanımızda olmana ihtiyacımız var. Yanında olmamıza ihtiyacın var. Hem... Seçil de düğün hazırlıkları için bir süre Marmaris'te

olacak zaten. Gelir sürekli, görüşürsünüz. Emir de gelir, bırakmaz seni. Ha Gündüz, haksız mıyım?"

Gündüz başını salladı. "Tabii ya, sen de gelir gidersin zaten babacığım, seni oraya bağlamayacağız ki... Sadece... Orada kuracağın düzenin buradakinden daha iyi olmayacağı ne malum hem? Yaşamadan bilemezsin ki. Denemeden bilemezsin. Neden bir şans vermiyoruz?"

"Ne demişler," dedi annesi buruk bir gülümsemeyle. "Düzenim bozulur, hayatımın altı üstüne gelir diye endişe etme. Nereden biliyorsun hayatın altının üstünden daha iyi olmayacağını?"*

İlkim annesi ve babasına karşı sessiz kalsa da gülümsedi ve ikisi birlikte ona sarılsın diye kollarını iki yana açtı. Çetin ailesi, küçücük yuvalarında kocaman sevgileriyle bir yumak oluşturdu. Hastaneler, zamanla onların en büyük zorunluluğuna dönüşmüşken birbirlerine olan sınırsız sevgileri farkına vardıkları en büyük gerçeklikti.

"Sadece birkaç saat uyudum ve bütün evimi paketlediniz mi?"

İlkim'in şaşkınlıkla söylediği cümleden akan gerçeklik, onu ürpertmişti. Dairesi bomboş tabirine uymaya fazlasıyla yakındı. Büyük eşyaların belli bir kısmı paketlenmiş, yerde etrafı saran koliler vardı. Salonda sadece küçük sehpa, krem rengi koltuğu ve ufak tefek birkaç şey kalmıştı. Küçük adımlarla ilerlediğinde, dikkatini verdiği koridor da irili ufaklı kolilerle doluydu. İlkim babasının kolundan çıkıp küçük salonuna doğru bir adım attı.

"Siz zaten her şeyi ayarlamışsınız, bana sormanıza gerek yokmuş ki? Eşyalarım toplu, evim paketlenmiş... Hayır deseydim ne yapacaktınız anne? Bu arada iyiyim, tek başıma yürüyebiliyorum babacığım, teşekkür ederim."

Babası sabahtan beri her adımında yanında, yakınındaydı. Destek oluyordu ve dikişleri zorlanmasın diye elinden geleni yapıyordu. Koltuğa doğru ilerleyip dikkatlice oturduğunda, onu yakalayan babası yerleşmesine de özenle yardımcı olmuştu.

* Şems-i Tebrizi.

İyi bari, diye düşündü. En azından oturabilsinler diye koltuğu bırakmışlardı.

"Annen bu işleri... Biraz hızlandırmaya niyetliydi. Şansa bırakmak istemedi. Söyledim ona ama dinlemedi beni. *Gelmek istemezse zorla götüremeyiz,* dedim. *Belki kendisinin özel olarak toplamak istediği şeyler vardır,* dedim."

İçeriye daldığı gibi mutfağa yiyecek bir şeyler hazırlamaya giren Fulya, sesini duyurmak için başını kapıdan çıkardı. "Henüz mutfağı toplamadım!"

Gündüz karısına bir bakış atıp kızına döndü. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı fakat kızının karşı karşıya olduğu duyguları da biliyor gibiydi. "Kızdın mı?" diye sordu.

"Yok baba, kızmadım. Kızmadım sadece..."

Evine baktı. Bir süredir yuvası olan, aylarını geçirdiği fakat yerleşmeyi bir türlü tam anlamıyla bitiremediği evine. Yarım kalan çalışma odasına, kitaplıkları yerleştirse de kitaplarının hepsini kutularından kurtaramadığı evine. İstanbul'da geçici olarak kalacağına inandığı için hiçbir zaman buraya tam anlamıyla yerleşememişti ama buraya ait olduğunu biliyordu. Bu evde yaşadığı ve yaşayabileceğini düşündüğü bütün anıların kalbinde büyük bir yeri olacağını açık yürekli likle söyleyebilirdi.

"Bu evi seviyorum," dedi. Başını sallarken küçücük gülümsemişti. "Bu evi sevdiğimi biliyorum. Ayrılmanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Şehri bırakmanın zor olacağını biliyordum ama ev... Sanırım bu çok daha zor olacak."

Babası eğilip başının tepesinden öptüğünde, omzunu da hafifçe sıvazlamıştı.

"Anlarım babacığım. Benim... Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Ya da annenin..."

"Ben şu an bir şeyler yapıyorum zaten? Yemek hazırlıyorum ya işte!" dedi yeniden kafasını uzatarak. İlkim kıkırdadığında Gündüz de bıkkınlıkla, küçük bir nefes vermişti.

"Fulya hiç yardımcı olmuyorsun, gerçekten!"

"Ne dedim canım ben şimdi?"

"Tamam tamam," dedi İlkim küçücük gülerek. "Sen git onun yanına istersen, ben zaten Seçil'le konuşacağım. Odamda konuşsam daha iyi olur."

"Tamam, gel hadi."

Babasının desteğiyle kalktı ve birlikte yatak odasına yürüdüler. Gündüz, İlkim'i henüz yerinde duran yatağın üzerine otursun diye yürüttükten sonra çantasını hemen yanına bıraktı. "Teşekkür ederim baba," dedi İlkim babasına bakarak. "Her şey için."

"Babalara teşekkür edilmez," dedi Gündüz. "Asıl ben teşekkür ederim baba olma, daha da güzeli senin baban olma şansını bana tanıdığın için." Gülümsedi ve kızının alnından öptükten sonra kapıyı ardından çekerek odadan çıktı.

İlkim çantasındaki telefonunu bulup arkadaşını ararken içinde biriken endişe yerli yerindeydi. Seçil telefonu kısa sürede açtığında düşünecek vakti de pek olmamıştı.

"Bebeğim," dedi uzatarak. İlkim'i kocaman gülümsetti. "Ne yaptınız bakayım? İyi misin, geçtiniz mi eve sonunda? Geleyim mi ben de? Hı?"

"Dur, dur kızıl... Nefes al. İyiyim ben, her şey yolunda. Evdeyiz."

"Oh, en sevdiğim sözcükler işte. *İyiyim. Her şey yolunda...* Güneş yerinde?"

İlkim cevap verirken gözlerini devirecek oldu. "Sorma, güneş biraz fazla yerinde sanırım. Bizimkiler bana bir şeyler söyledi."

"Diyorsun? Dinlemedeyim merkez, anlat bakalım."

Seçil'in hafif kalınlaştırdığı *göreve hazırım,* sesi İlkim'i yeniden gülümsetti. Bu kadının varlığı ve arkadaşlığı kalbine, ruhuna en iyi gelen şeydi. İnkâr edemezdi.

"Haberler iyi mi bilmiyorum, o yüzden direkt giriş yapacağım. Annemler yarın sabahtan Marmaris'e dönüyorlar. Bunu biliyorsun."

Arkadaşı bir onay mırıltısı gönderdi.

"Hah, işte. Yalnızca annemler dönmüyor Marmaris'e. Beni de götürmek istiyorlar..."

"E ne güzel işte, değişiklik olur sana da. Marmaris'e gitmenin kötü yanı mı olur kızım, evimiz orası bizim."

"Değişiklik olacak, evet ama köklü bir değişiklik. Seçil annemler benim yanlarına taşınmamı istiyor. Marmaris'e tatil yapmak için değil, temelli dönmemi ve artık onlarla yaşamamı istiyorlar."

Seçil'den ses gelmeyince, İlkim devam etmesi gerektiğini hissetti.

"Annem artık bensiz yapamadığını, babamsa aradaki mesafenin artık onlara zor geldiğini söyledi. Benimle geçirecekleri bütün zamanın çok kıymetli olduğunu, kaybedecek bir dakikalarının bile olmadığını söylediler. Haklılar, benim de kızım ölüyor olsa son zamanlarını benimle geçirsin isterim," dedi sessizce yutkunarak.

Altı sene sonra bile gerçeği dile getirmek en az onu kabullenmek kadar zor geliyordu. Dolan gözlerinden akmaya hazırlanan yaşlar, çok kısa sürede gözbebeklerinde yerini almışlardı.

"İlkim..."

"Bu söylediğim doğru Seçil, bunu sen de biliyorsun. O yüzden lütfen, lütfen inkâr etme. Onlar da bana asla böyle bir şeyi açık açık söylemediler, söylemezler de ama ben anladım. Zor değil ki anlamak, aptal değilim sonuçta ben. Biliyorum. Senelerdir bunun savaşını veriyorum ya! Şansım her geçen gün biraz daha azalıyorken ailemin benimle daha fazla anı biriktirmek için yanlarına dönmemi istemeleri kadar haklı bir sebep daha olamaz. Anlıyorum onları, hak veriyorum. Doğru söylüyorlar."

Durdu, burnunu yeniden hafifçe çekip sesli bir nefes verdi dudaklarının arasından. "Zaten biliyorsun. Onların gelip buraya yerleşmeye pek niyeti yok, hiç olmadı. Bundan önce arada gelir giderlerdi ama düzenli giden hep bendim. Mecburen yine giden ben olacağım."

"Kabul... Kabul ettin mi yani, gidiyor musun?" dedi Seçil kısık sesle. Duraksamış, kurduğu cümlelerin aralarında derin nefesler almıştı.

"Ettim. Temelli olmasa da annem çok ağlayınca en azından birkaç ay denemeyi kabul etmek zorunda kaldım. Seçil eve geldim, her şeyi toparlamışlar neredeyse. Bütün eşyaları kolilemişler. Zaten biliyorlarmış benim evet diyeceğimi, zaten biliyorlarmış onlara dayanamayacağımı..."

"Öyle düşünme, ailen onlar senin."

"Düşünmüyorum. Düşünmemeye çalışıyorum ama sanırım bunu yapacaklarına asla olanak vermezdim. Bu zamana kadar seçimleri

daima bana bırakıp en sonuna dek hep ardımda duran insanlar, ilk kez bugün karşıma geçip aldıkları kararı kabullenmemi ve onu uygulamamı beklediler benden. Sadece alışkın olmadığım bir durum, yadırgadım. Çok yadırgadım. Kıyamadım, kendimi de yadırgadım. Böyle düşündüm, yine yadırgadım."

Seçil sessiz kaldığında düşüncelerine dalmış gibiydi. Şimdi yanında olsa nasıl sarılırdı dostuna sıkıca, her şeyin çözüleceğini söylemek isterdi. Ona inanan gözlerindeki parıltıları görmek isterdi.

"Seçil seni nasıl bırakacağım? Ya Emir, onu nasıl bırakacağım? Gitmek istiyorum da istemiyorum da. İki ucu da ateşe verilmiş bir ipin üzerinde duruyorum sanki. Ne yöne gitsem ateşe kapılacağım. Sabit dursam eninde sonunda o ip eriyecek, bu kez çok daha büyük bir ateş yutacak beni. Kararsızlıklarım yolumu karartıyor, düşüncelerim hep bulanık. Bulamadım bir çözüm yolu. Bulamadıkça daha da tıkandım, daha da dibe battım. Batmaya da devam ediyorum."

"Dur, İlkim dur. Söyleme böyle. Henüz Emir'le konuşmadın. Konuşmadın değil mi?"

"Hayır, önce sana haber vermek istedim. Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Allah'ım beni bu kadar sınaman gerçekten hak mı bana ya?" dedi bakışlarını tavana kaldırarak.

"Tamam, önce bir sakin olalım. Zaten gidip gelirsin herhalde, değil mi? Yani bir gidip hiç dönmeyecek misin, anlayamıyorum, çok özür dilerim. Kafam iyice dağıldı."

"Seçil gidip gelsem de bu kime yetecek ki? Sana yetecek mi beni birkaç ayda bir görmek? Altı seneyi ondan çaldığım Emir'e yetecek mi? Bana bile yetmez ki size nasıl yetsin Allah aşkına? Annemlere de ağzımı açamadım. Şu an öyle bir şeyin içine daldım ki ne gidemem diyebiliyorum ne de kalacağım... En dibi gördüm, daha ne kadar dibe batabilirim dedikçe hayat bana, daha da dip nasıl olurmuş onu gösteriyor resmen."

"İlkim ben toparlayamadım kafamı bir türlü. İnan bana ne diyeceğimi şaşırdım. Boşa koysam dolmuyor, doluya koyuyorum almıyor. İki ucu da çıkmaz sokak ama yine de birini seçmen gerekiyor."

"Çözeceğiz," dedi Seçil duraksamadan. Sanki bu söylediğine kendini de inandırmak istiyormuş gibiydi. Derin bir nefes aldı ve başını sallayarak tekrarladı. "Çözeceğiz İlkim, senden tek isteğim sakin kalman ve fevri olmaman. Çözülecek."

İlkim derin bir nefes aldığında, Seçil devam etti. "Neleri aştın kızım sen, bu mu durduracak seni? Halledeceğiz tamam mı? Bulacağız bir yolunu."

"Bulacağız, değil mi?"

Seçil hızla yanıtladı. "Evet. Bulacağız. Güneşi daha yakından hissedeceğin bir yerlere gittiğini düşüneceğiz. Birkaç ay, düğüne kadar diyelim şimdilik. Bulacağız bir hal çaresini. Söz."

İlkim arkadaşını sessizce onayladığında, yapabileceği başka bir şey kalmamıştı zaten. Arkadaşıyla vedalaştıktan sonra telefonu kapatıp kendini yastıkların üzerine bıraktı. Çaresini bulamadığı öyle çok dert vardı, öyle çok şey birikmişti ki artık omuzlarında... Ne yapması gerektiğini hiç bilemiyordu.

Fakat bulacaktı. Mutlaka bir yolunu bulacaktı İlkim. Kendini ve çevresindekileri, daha fazla belirsizlik ve acıya maruz bırakmayacaktı. Kararlıydı.

Önce Emir'i yeniden hayatına dahil edecek ve bütün gerçekleri onunla paylaşacaktı. Biliyordu ki sonrası bir çorap söküğünden farksız olacaktı zaten.

Annesi, derin düşüncelerini mutfaktan gelen sesiyle böldüğünde yerinden kalkıp ailesinin yanına döndü. Odasında daha fazla kalmak istememişti çünkü orada da paketlenmemiş olan ve öylece kalan tek şey yatağıydı. Etrafa bakmak pek içinden gelmiyordu.

Mutfağa, yemek masasına doğru ilerledi ve ona ayrılan yere oturdu. Sessizlik içinde yemeğini yemeye niyetliydi fakat anne ve babası durgunluğunun farkındaydı. İlk konuşan annesi oldu. "Kuzum, bir sorun mu var?"

İlkim dudaklarını birbirine bastırıp tabağındaki pilavla oynarken bıkkınlıkla omuzlarını düşürdü. Elini boğazına sarıp parmaklarının arasındaki çatalı tabağının kenarına bırakırken güçlükle nefes verdi.

"Bilmiyorum, içimde bir huzursuzluk var sanki. Çözemiyorum."

"Seni götürmek istediğimiz için mi kızgınsın bize babam?"

"Hayır. Hayır, kızgın değilim. Henüz bu gitme fikrine alışamadım ama bu farklı. Sizinle ilgili bir durum da yok baba, bu ondan farklı bir his. Emin olamadığım..."

"Ama gitmekten de memnun olmadığını hissediyorum, haksız mıyım?"

"Memnun değilim diyemem... Marmaris'i çok özledim. Teyzemi, bahçemizi, denizi... Ama buraya bu kadar alışmışken oranın sakinliği yüzünden bocalamaktan da korkuyorum. İstanbul'un telaşına alıştım, kalabalığına da. Hepsine uyum sağlamayı bir şekilde öğrendim. Marmaris'in bambaşka bir havası, bambaşka bir dünyası var. Ama siz de biliyorsunuz, benim dünyam da burada." dedi şehirden çok içindekileri kastederek. *Emir buradaydı, Seçil de...*

Anne babası sessiz kalınca, İlkim devam etme ihtiyacıyla doldu. İçinde ne varsa gitmeden akıtmak, kötü enerjiyi bitirmek istiyordu çünkü orada yapacağı şey yeni bir başlangıçtan fazlası olmayacaktı. Her şeyi yoluna koymak için çabalayacaktı, o kadar.

"Sizi de anlıyorum ben. Gitmekten vazgeçmedim, korkmayın. Vazgeçmeyeceğim de yanınızda olacağım. Beraber olacağız, vakit geçireceğiz bolca. Sanırım ben de avukatlığa geri döneceğim o süreçte."

"Anneciğim," dedi Fulya itiraz edecek gibi olduğunda. İlkim onu çok çabuk durdurdu.

"Hayır anne. Oraya gelip de çalışmamam gibi bir ihtimal söz konusu bile değil benim için. Olmayacak. Benden her şeyi iste ama evde, dizimi kırıp ayaklarının dibinde oturmamı bekleme. Ben iyiyim, hastanede de yeterince dinlendim. Daha fazlası benim için imkânsız sayılır."

Durdu, annesine uzanıp elini tuttu ve gülümseyerek devam etti. "O kadar çok yattım ki yatmaktan yoruldum resmen. Bir süre yatak yüzü görmesem eksikliğini hissetmem, inan bana."

"Peki yavrum, sen nasıl dersen öyle olsun o zaman."

İlkim gülümseyerek önüne döndüğünde, diğer elini de babası kavrayıp sıktı ve araya giren anlık sessizliği bu kez o bozdu. "Teşekkür

ederiz babacığım, bunun bizim için ne kadar kıymetli olduğunu sana anlatamam."

"Asıl ben teşekkür ederim her zaman yanımda durup, benim için her ortak anımızı mutlu hatırlayacağım kadar inanılmaz bir aile olduğunuz için." Gözleri dolarken kırık bir gülümsemeyle, karşısında oturan Fulya ve Gündüz'e baktı. "Sizi seviyorum."

"Biz de seni çok seviyoruz," diye fısıldadı annesi gururla. Kalplerinde daima büyüyen bir sevgiyle, ayağa kalkıp kızlarına sarıldıklarında hep bu anda kalabilmeyi dileyen yalnızca İlkim değildi.

Geri kalanı sessiz sedasız devam eden yemeğin sonunda, İlkim uzanması ve en azından uçuşa kadar biraz dinlenebilmesi için odasına gönderilmişti. Fulya ve Gündüz, evin geri kalanını toparlayacak ve öğlen binecekleri uçağa kadar her şeyi Marmaris'e gidecek bir nakliye kamyonuna yükleyeceklerdi. İlkim'i, yeni şehrine eşyalarıyla birlikte götürüyorlardı.

Genç kadın odasına çekilip daha doğrusunu odasından geriye kalanlara bakarken yatağına uzandı ve hemen yanında duran küçük sehpasının üstüne yerleştirilmiş, gittikçe canlanan yasemin çiçeğinin yapraklarını sevmeye devam etti. Çiçek ona geleli çok uzun zaman geçmemişti fakat öyle güzel bakılıyordu ki canlanmaya hazır bir biçimde mis gibi kokuyordu.

İlkim onu severken aklından hiç çıkmayan Emir'i yeniden hatırladı. Adamın zihninde ve kalbinde öyle bir yeri vardı ki hiç gitmemeye yemin etmiş gibi, aklını sürekli meşgul ediyordu. Üstelik İlkim bu meşguliyetten azıcık bile şikâyetçi değildi. Çiçek ona Emir'i anımsatmışken telefonunu şarjdan çıkarıp onu aramaya karar verdi. Belki gitmeden buluşabilirlerse İlkim ona her şeyi anlatacak fırsatı elde edebilirdi. Evet, kesinlikle bunu yapmalıydı.

Daha fazla vakit kaybetmemeye karar verdi ve yatağında doğrulup Emir'i aradı. Fakat telefon açılmadı. Birkaç dakika bekledikten sonra yeniden aradı genç kadın. Aradı, aradı.

Elindeki telefondan yaptığı son yarım saate sığdırdığı sekizinci arama da kendiliğinden kapandığında İlkim sesli bir şekilde ofladı.

Ulaşılamıyordu.

İlk kez, aramalarına bir yanıt alamıyordu.

Telefonları açılmıyor, üstelik çalmadan direkt olarak kapanıyordu. İçinde yer edinen huzursuzluk belirginleşti ve İlkim gittikçe endişelenmeye başladı. Hissettiği stres giderek büyüyordu. Hızlı düşünüp bulabileceği başka bir yol aradı ve aklına gelen ilk seçeneği yürürlüğe koymaya, yani Berin'i aramaya karar verdi. Kaydettiği numarayı bulup aradıktan sonra birkaç kez çalan telefonun diğer ucundan kadının sesi yükseldi.

"Efendim?"

"Berin merhaba, nasılsın?"

"İlkim! İyiyim canım, sen nasılsın?" Kadının neşeli sesini duyduğunda yüzüne bir gülümseme kondu. Sanırım geçen gün çıkan tartışmadan habersizdi. Ya da karışmamayı, burnunu sokmamayı tercih ediyordu.

"Teşekkür ederim, ben de iyiyim. Her şey yolunda mı?"

"Yolunda tatlım, şirketteyiz biz bildiğin gibi. Bıraktığın gibi desem yeridir ama özledik seni. Bu aralar uğramayı düşünür müsün? Ya da dışarıda bir yerlerde de buluşabiliriz istersen... Yer, mekân önemli değil, maksat seni göreyim. Hem sana anlatmak istediğim şeyler de var."

"Ben de özledim biliyor musun ama uğrayabilir miyim bilmiyorum. Şu sıralar biraz farklı durumların içindeyim, ufak bir Marmaris seyahatim olacak. Ailem burada, onlarla gideceğim."

"Öyle mi? Kusura bakma canım, Emir hiç bahsetmedi. Herhalde bir anda olunca, fırsat bulamadı... Bilmiyordum. Olsun ya, ne olacak? Sen dönünce görüşürüz biz de sıkma canını, olur mu?"

"Yok sıkmam, sıkmam da Berin... Aslında Emir henüz seyahatimden haberdar değil. Ben de bu durumdan bahsetmek için arıyorum ama ulaşamıyorum ona, telefonunu açmıyor. Acaba şirkette mi? Yani... Bir sorun yok, değil mi?" dedi endişeyle.

"Ah, haberin yok mu?"

"Neyden haberim yok mu Berin? Kötü bir şey mi oldu?" dedi doğrularak. Kalp atışları bir anda hızlanmıştı.

"Dur, dur korkma. Emir sabaha karşı bulduğu ilk uçakla apar topar Antalya'ya gitti. Bir yakını trafik kazası geçirmiş anladığım

kadarıyla. Biz de çok konuşamadık, bir anda oldu her şey." Durakladı, hattın diğer ucundan hışırtılar geldi ve sonrasında Berin'in sesi yeniden duyuldu.

"Haberi şirkette almış, duydukları yüzünden şoka girince telefonunu düşürmüş sanırım, paramparça olmuştu telefonu. Şirket telefonundan aradı Ateş'i, kırılan telefonu da bizde. Bu sabah şirkete gelince odasından alıp en azından içindeki verileri kurtaralım diye teknik servise gönderdik." Olanları tane tane anlatan Berin'i dinleyince, içinde hafif bir rahatlama hissetse de yine de endişesi yerini korumuştu. Emir'e bir şey olmadığını öğrendiği için mutlu olsa da kazaya gerçekten üzülmüştü.

"Hiç haberim yoktu," dedi üzüntüyle. "Oysaki dün konuşmuştuk. Çok üzüldüm. Kim kaza geçirmiş peki, biliyor musun?"

"Maalesef, o telaşta Ateş kim olduğunu sormamış. Emir'in de kafası çok karışıktı yüksek ihtimalle, söylemeyi unuttu. Ancak durumunun kötü olduğunu söylemiş."

"Anladım... Peki benim, Emir'e ulaşabileceğim bir telefon numarası var mı? İletişim kurabileceğim herhangi birinin numarası da olur.

"Şu anlık bizim elimizde var mı bilmiyorum ama yanlış hatırlamıyorsam Ateş'te annesinin numarası vardı. Onu yollayayım sana kapattıktan sonra. Ama olur da annesini aramak istemezsen endişe etmemeye çalış. Emir bulduğu ilk fırsatta sana ulaşır. O an akıl edememiştir seni aramayı ama nefes aldığı ilk an sana koşacaktır. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, biliyorum Berin. Ama ben her şeyden önce onun iyi olmasını istiyorum. Sana ya da size ulaşırsa... Bana haber verebilir misiniz? Onu görmeden gitmiş olacağım. Kaçtığımı düşünmesini istemiyorum. Berin ben, kaçmıyorum. Gerçekten. Artık kaçmıyorum."

"Sen öyle diyorsan öyledir, tatlım. Sana inanıyorum, anlıyorum da. Birlikte iyi olacağınıza eminim. Söz, beni ya da Ateş'i ararsa, direkt sana ulaşacağım. Ona da sana ulaşmasını söyleyeceğim."

"Çok teşekkür ederim. Bir de Marmaris'e gittiğimi ben söylesem olur mu? Benden duymasını istiyorum. Sen, sadece onu aradığımı söylesen?"

"Elbette. Sen nasıl istersen. Artık kaçmadığına göre gelip seni Marmaris'te bulmasını isteyebiliriz."

İlkim sessizce gülümsedikten sonra bakışlarını odasında gezdirip, "Kesinlikle öyle," diye mırıldandı. "Her şey için çok teşekkür ederim Berin, seni tanıdığım için çok mutluyum. En kısa sürede görüşmek üzere diyelim mi?"

"Asıl ben teşekkür ederim tatlım, inan bana ben de senin gibi bir arkadaşa sahip olduğum için fazlasıyla mutluyum. En kısa zamanda. Kocaman öpüyorum."

"Ben de... Görüşürüz."

Telefon kapandığında İlkim ufak, güçsüz bir nefes verdi. Ne yapacağını, nasıl hissedeceğini dâhi bilemezken bir de Emir'in yaşadıklarının ağırlığı çöktü kadının üstüne.

Acaba ne kadar üzgündü? Kalbi kaç yerinden kırılmış, kendini ne kadar hırpalamıştı? Üzüntüsünün bir çaresi var mıydı? Kazayı geçiren yakını ne durumdaydı? O kişi kimdi? Sorularının hepsi, en azından şimdilik cevapsız kalacak olsa da İlkim'in sırtındaki ağırlığı gitgide büyütüyordu.

Zorunlulukları vardı İlkim'in. Bu zorunlulukların alışkanlığa dönüşürken yanında getirdiği farkındalıklar vardı bir de... Neler olup biteceğini tahmin edemese bile son ana kadar savaşmaya söz vermişti. Bütün bu farkındalıkların ışığında, kendi hayatını bu zamana kadar yaşadığından çok farklı bir biçimde yaşayacak olmasına rağmen bunu başaracaktı. Artık hiçbir zorunluluk, hayatının önünde duramayacaktı.

"Ay ama Seçil ya, ne olur ağlama artık..." İlkim arkadaşının dolu dolu gözlerine, yanaklarına süzülen yaşlara bakındı. "Yapma böyle. Bak... Gözünde yaş kalmadı kaç gündür. Senin bana ağlamak yerine düğün hazırlıklarının telaşında olman lazım. Hadi, sil gözyaşlarını," dedi parmaklarını onun soluk tenine uzatırken. Yanaklarındaki yaşları silip oraya kocaman öpücükler kondururken renkli gözlerindeki parlak yaşların yerini koruduğunu fark etmemesi imkânsızdı.

Seneler önce ardında bırakıp gittiği şehre ikinci kez veda edecek olan İlkim, havaalanının sahip olduğu bu hüzünlü atmosferi hiç

özlemediğini fark etti. Yüksek tavanlı, büyük camları ve sessiz bir telaşı olan, koca bir şehir gibiydi burası. Her geleni karşılıyor, gidenleri de sessizce yolcu ediyordu.

Bir anını, bir saniyesini dâhi özlemediği bir vedanın daha ortasındayken bakışları etrafta gezindi. Kısık sesli bir nefes aldığında, camların diğer tarafında yükselen uçaklara kısacık bir an göz attı.

Yine, yeniden buradaydı.

Yine, yeniden bu şehirden gitmek zorunda kalıyordu.

Yine, birçok şeyi ardında bırakırken bir kısmını da yanında, kendisiyle birlikte götürüyordu.

Umudu sırtında taşıyor, hüznün bir kısmını bu koca çatının altına bırakıyordu.

Bakışları arkadaşının gözlerine tutunduğunda, ondan önce annesi konuşmuştu. "Seçil, kızım vallahi içimi parçaladın. Gören de bir daha görüşemeyeceksiniz sanacak, yapma böyle."

"Öyle zaten Fulya teyze... İstediğim zaman kapısını çalıp başına bela olamayacağım. Kaçıp kaçıp yanına, onda kalmaya gidemeyeceğim. Çok mesafe girecek aramıza... Yurt dışında olduğu zamanlar hariç hiç bu kadar uzak kalmamıştık ki. Çok yadırgarım ben onsuzluğu, çok ararım yerini."

"Kızılım yapma, söyleme şöyle şeyler. İstediğin zaman kapımı çalamazsın ama bir telefon aramasına, bir uçak biletine bakar yanımda olman. Bela falan da olmazsın bana sen, olsa olsa en büyük şansım olursun... Ayrıca o ne demek öyle? Kaçıp kaçıp geleceğin o yer her zaman var, sadece artık eskisi gibi yakınlarda, kısa mesafede olmayacak o kadar... Sorun olmayacak, tamam mı? Alışacağız. İnan bana çok çabuk geçecek zaman. Hem... Belki alışmamıza bile gerek kalmadan dönerim, kim bilir? Hadi, üzme kendini artık. Bak ben zaten zor duruyorum, başlarsam nasıl susturacaksın beni?"

Seçil gözyaşlarını kurulayıp arkadaşına ufak bir bakış attığında onun da gözlerinin dolmak üzere olduğunu fark etti. Olabildiğince çabuk bir biçimde yüzünü kuruladı ve yüzüne küçük bir gülümseme kondurmaya çalıştı. Ardından saniyeler içinde yüzünde dümdüz bir ifade yerini aldı.

"Her saat başı arayacağım. Tek kelime etmek yok. Benden bıktığını hissettiğim an soluğu Marmaris'te alırım. Duydunuz mu beni, avukat hanım? Of, puf, üf yok. Ne zaman ararsam çıkacaksın telefonuma, açamadığında da en azından mesaj atacaksın. Senin için endişelendiğim, içime kurt düştüğü an soluğu yine Marmaris'te alırım. Herhangi bir şey olursa, hastaneyle ya da hastalığınla ilgili, söylemeyi geciktirmeyeceksin, sana yemin ederim ki herhangi bir şey öğrendiğin an, arayıp da bana söylemezsen..."

"Soluğu Marmaris'te alırsın. Anladım Seçil. İnan bana, çok iyi anladım."

Seçil ilk kez o an gerçekten gülümseyebildi. "Hah, şöyle. İyi olacaksın. Sen her şeyi yoluna koymayı bitirdiğin an, ben de buradaki işlerimi halledip yanına uçacağım." Duraksadı. Burnunu çekip İlkim'e uzandı ve sıkıca sarılmadan önce mırıldandı. "Seni çok seviyorum, İlkim'im. Güle güle git, gel sonra mutlaka."

"Ben de kızılım, ben de seni çok seviyorum." Ayrıldıklarında İlkim, arkadaşının ardında bekleyen Orkun'a döndü. "Birbirinize çok dikkat edin tamam mı? Sahip çıkın, beni de çok özleyin... Bir sürü özleyin."

Orkun gülümseyerek kıza sarıldı ve ayrıldıklarında başını hafifçe eğip gülümsedi. "Sana söz. En çok biz özleyeceğiz baldız, iyi yolculuklar." Seçil, İlkim'in anne babasıyla da vedalaştıktan sonra nişanlısının kolunun altına çekildi. "İyi yolculuklar Fulya abla, Gündüz abi."

"Hoşça kalın çocuklar. Hadi beklemeyin bizi, gidin. İşinize gücünüze geç kalmayın."

"Hoşça kalın," dedi Seçil gözyaşları sessizce yüzüne süzülürken arkalarından el sallayarak. Çetin ailesi arkalarını dönüp adımlarını uçaklarına giden kapıya çevirdiklerinde, bu hayatlarının bir bölümünün son sahnesi olmuştu.

İstanbul macerası bir süreliğine kapanırken Marmaris özlediği yüzlere yeniden kavuşacaktı.

Devam edecek...

LİMONLU HAŞHAŞLI KEK

MALZEMELER

3 su bardağı un (elenmiş)
3/4 su bardağı şeker
3 adet yumurta
1 su bardağı süt
3/4 su bardağı sıvı yağ
1 paket kabartma tozu
1 paket vanilin
1 adet limon kabuğu rendesi
2 yemek kaşığı haşhaş tohumu

YAPILIŞI

- Fırını 170 dereceye ayarlayın.
- Yumurtaları bir kaba kırın. Çırpma teliyle hafif hafif çırpın ve bu sırada ölçülü toz şekeri ilave edin.
- Süt ve sıvı yağı yumurtalı karışıma ekleyin.
- Unu, kabartma tozunu ve vanilini başka bir kapta eleyin.
- Elenmiş kuru malzemeleri, limon kabuğu rendesi ve haşhaş tohumlarını ekleyin ve spatula ile karıştırın.
- Yağlı kağıt serili 35x27 veya daha kabarık bir kek isterseniz daha küçük bir dikdörtgen kalıba hamuru koyun ve spatula yardımıyla düzeltin. Fırın kapağını açmadan 20 dakika pişirin. Kekin durumuna göre bir kürdan yardımıyla içini kontrol edin ve pişirmeye devam edin. İşte bu kadar. Afiyetler olsun.
- Dilerseniz üzeri için, pudra şekeri ve çırpılmış yumurta akı veya zevkinize göre hazır krem şantinin biraz daha sulu halini süslemek için kullanabilirsiniz